

Giới thiệu Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn

Đến với Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn của tác giả Bắc Nam, bạn sẽ được chứng kiến một câu chuyện ngôn tình hiện đại thời thanh mai trúc mã lúc Lộ Kha Đồng và Phí Nguyên, còn ngồi trên ghế nhà trường rồi lớn lên ra ngoài xã hội làm việc gặp lại vui vẻ. Câu chuyện về tình yêu bọ xít, tình thân gia đình. Mời bạn đọc truyện và cảm nhận cùng tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đầu ngõ hẻm vào sáng sớm hơi âm ỉ, người đi làm người đi học đều tranh thủ thời gian, còn có người xếp hàng mua bữa sáng phát cáu vì ngại chậm. Một chiếc xe máy đậu bên chân tường ở sâu trong ngõ hẻm, trên kính chiếu hậu còn dán tờ giấy, viết: Đứa nào đụng giết đứa đó.

Lâm Du Châu bưng ba chén cháo gạo lên bàn, hầm hừ: “Mày muốn làm mẹ mày tức chết hả! Láng giềng trong xóm ai thêm đụng vào cái xe dỏm của mày, không sợ người ta ở sau lưng chửi mày hổ báo à!”

Phí Nguyên húp một hơi nửa chén cháo, thờ ơ nói: “Thế hệ cỡ mẹ toàn mắng ba con hổ báo, cũng nên đến lượt con gánh rồi.”

Chờ cháo nguội, Phí Đắc An mới cầm ấm từ sa rút trà uống. Nhìn đồng phục học sinh mới toanh trên người Phí Nguyên, ông thành khẩn dặn dò: “Con trai, đến trường mới bớt lại giùm ba, không có gì thì lo học bài đi, được không?”

“Được mà, học bài đỡ tốn sức hơn đánh nhau.”

Ấm từ sa

Học kỳ mới khai giảng được một tuần, Phí Nguyên cũng ở nhà suốt một tuần. Vì cậu đánh nhau nên trường học cũ đã đơn phương chia tay với cậu, Lâm Du Châu nhờ vào quan hệ tìm được trường học mới, còn là một trường trung học phổ thông trọng điểm đất đỏ.

Ăn xong xách cặp lên định đi, Lâm Du Châu ở trong nhà quát to: “Không được lái cái xe dỏm kia đâu đấy!”

Phí Nguyên lục túi, quả nhiên chìa khóa xe đã biến mất. Cậu thật sự bội phục mẹ mình, nếu dùng kỹ thuật này để phạm pháp, nhà bọn họ đã phát lên từ lâu rồi.

Phí Đắc An chậm rãi húp cháo, nói: “Coi chừng nó đến muộn, bà cũng vậy nữa.”

“Tôi cũng vậy cái gì? Làm gì có học sinh ngoan nào lái xe máy kêu âm ỉ như nó?” Lâm Du Châu mới vừa bắt đầu ăn, bực dọc nói: “Đánh con nhà người ta nhập viện, mình thì không học tiếp được nữa, ông làm cha lại chẳng nói tiếng nào.”

“Thì chẳng phải thằng nhóc họ Thẩm bị bắt nạt sao? Cái này được xem là hăng hái làm việc nghĩa.”

Lâm Du Châu đặt nặng đũa xuống: “Chưa thấy ai thấy hăng hái làm việc nghĩa hy sinh cả mẹ mình, cuối cùng vẫn phải nhờ tôi tìm người quen.”

Nhờ vóc dáng cao ráo nên Phí Nguyên chạy rất nhanh, xuống khỏi xe buýt cậu chạy thẳng một mạch đến cổng trường. Đợi khi tìm được lớp C2-3, Phí Nguyên bước vào đúng lúc tiếng chuông giờ học buổi sáng vang lên.

Có học sinh vừa bắt đầu học, thấy Phí Nguyên bước vào, mọi người đều có chút ngạc nhiên.

Chờ giáo viên chủ nhiệm cầm sách chạy tới, Phí Nguyên dùng sức mạnh ý chí nặn ra một nụ cười. Cậu đứng trên bục giảng, viết tên và số điện thoại của mình lên bảng đen.

“Phía cuối dãy này có một chỗ ngồi, em xuống ngồi trước đi.”

Phí Nguyên xuống xem thấy có hai chỗ trống, một trước một sau. Trong ngăn bàn phía trước có đặt một xấp đề, còn có bình nước cây dù này nọ lọ chai, coi bộ là xin nghỉ không có tới.

Sách giáo khoa đều như nhau, không cần phải chuẩn bị, nhưng cậu chưa có đề của tổ bộ môn trường này. Đã hứa với Phí Đắc An nếu không có gì sẽ học bài, vậy chỉ ngồi nghe cũng không tốt.

“Thưa thầy, em mượn xem đề của bạn ngồi trước được không?”

Phí Nguyên lấy vại tò từ ngăn bàn phía trước, có đề bỏ trống cũng có đề đã chấm điểm rồi phát ra, thành tích cũng tạm được. Nghe được nửa tiết thật sự chán muốn chết, Phí Nguyên nhin không được viết về bậy bạ lên tờ đề.

“Má, quên mất.” Đây không phải đề của cậu, vẽ xong mới sực nhớ.

Lật lại ô họ tên xem thử, Lộ Kha Đồng, nam hay nữ?

Vạn sự khởi đầu nan, ngày đầu tiên chuyển trường chán chả buồn nói, thỉnh thoảng nhìn trời, không thì nhìn đất, buổi chiều lúc cả lớp đang buồn ngủ, ngoài cửa sổ sét đánh ầm một tiếng.

“Đề này thấy gớm đến nỗi ông trời cũng khóc luôn.”

“Đậu má không mang dù, tao khóc chung với ông trời đây.”

Phí Nguyên sửa lại chỗ sai trên đề, xem như xin lỗi vì việc viết bậy bạ. Mưa càng rơi càng lớn, song gió mát thổi vào lại dễ chịu vô cùng, bên ngoài mưa gió mịt mù, trong lòng Phí Nguyên lại bình tĩnh đến lạ.

Nói tóm lại, cuộc sống cấp ba ở trường này xem như chính thức bắt đầu rồi.

Mãi đến khi tan học mưa vẫn chưa chịu ngừng, các học sinh tốp năm tốp ba thu dọn cặp sách đi về. Phí Nguyên vẫn chưa quen ai, hơn nữa hình như cậu vừa đến đã trở thành người cao nhất lớp, thế nên chẳng có gì đáng để che chở cả.

Xắn ống quần lên, xách cặp chuẩn bị về nhà, lúc trả đề lại trông thấy chiếc dù khi nãy trong ngăn bàn, nhìn lại dòng mưa tầm tã ngoài cửa sổ, Phí Nguyên thờ tay lấy dù đi ra ngoài.

Bạn học cả mà, mượn dùng một tí chắc không sao đâu nhỉ.

Xuống lầu mở dù ra, mẹ nó, cả mặt dù đầy hoa hướng dương, xem ra đây là bạn nữ rồi.

Lúc gần về đến nhà thì hết mưa, vừa vào đầu hẻm đã ngửi được mùi sườn heo hầm, Phí Nguyên mở dù ra đặt lên xe máy phơi khô, đoạn dán thêm tờ giấy, viết: Dù không cho mượn.

Lâm Du Châu còn đang bận bịu trong phòng bếp, nghe tiếng động thì vội hỏi: “Hôm nay ở trường sao hả con?”

Phí Nguyên đáp một tiếng “được” rồi vào phòng thay quần áo, thay xong đồ ăn đã dọn lên bàn, cậu vào phòng bếp bung một đĩa sườn heo để dành riêng, đi thẳng sang nhà bên cạnh.

“Mẹ cháu hầm một nồi sườn heo, đặt trên bàn nhé. Chỉ có mình ông thôi hả?”

Ông cụ nằm trên xích đu nói: “Cảm ơn nhà cháu, ông đợi Tiểu Ý về ăn chung.”

Sáng hôm sau, Thẩm Đa Ý qua trả đĩa, áy náy nói: “Dì ơi, con xin lỗi, con hại Phí Nguyên bị trường đuổi học mà dì còn chăm sóc nhà con như thế.”

“Nói gì vậy, làm sao trách con được, với lại dì xem như nó hăng hái làm việc nghĩa hy sinh thân mình thôi.”

Thẩm Đa Ý cười cảm kích, hỏi: “Phí Nguyên đi rồi hả dì?”

“Ừ, trường mới xa, dì lại không cho nó lái xe máy.” Lâm Du Châu cũng chuẩn bị đi làm, tiện thể dặn một câu: “Mấy ngày nay trời mưa, nhớ đừng phơi quần áo trong sân.”

...

Tài xế đợi trước cửa cả buổi mà Lộ Kha Đồng vẫn chưa rề rà xong, cậu bị viêm mũi nên nghỉ ngơi vài ngày, quý báu như công chúa hạt đậu vậy. Ba cậu Lộ Nhược Bồi thường ít khi về nhà, lần này nhờ bị bệnh nên ngày nào cậu cũng có thể cảm nhận được tình yêu của cha.

“Thấy khó chịu thì về nha con, đừng có chống đối.” Ôn Ngưng vẫn không yên tâm, mẹ của công chúa hạt đậu đều như thế.

Cổng trường không cho đậu xe, tài xế nín thở đến chỗ đường biên mới dừng xe, Lộ Kha Đồng cầm bốn năm bịch khăn giấy bước xuống, suýt nữa đụng trúng người ta. Người này rất cao rất cường tráng, nhưng lại cầm chiếc dù như con gái.

Sao dù này trông quen mắt vậy ta?

Nhìn người nọ vào lớp C2-3, Lộ Kha Đồng đứng trước cửa lớp ngó nghiêng một hồi, xác định bên trong toàn là những gương mặt quen thuộc mới dám bước vào, lúc vào vừa khéo nhìn thấy người nọ nhét dù vào ngăn bàn của mình.

“Lộ Lộ tới hả? Sao rồi?”

“Dùng Tị Viêm Linh, mũi khỏe lại rồi.”

Tị Viêm Linh: một loại thuốc trị viêm mũi

“Hôm nay kiểm tra Toán đó, cậu biết không thế?”

“Biết thì không tới đâu!”

“Bạn học mới, ngồi sau cậu đó.”

“Ừa, mình sẽ làm quen với cậu ấy.”

Phí Nguyên cúi đầu đọc sách, không chú ý tới người phía trước. Lộ Kha Đồng loay hoay ngồi xuống mới khiến Phí Nguyên chú ý, Phí Nguyên liếc nhìn gáy và vai Lộ Kha Đồng.

Thì ra là nam, vậy đúng là gu thẩm mỹ khó đỡ.

Lộ Kha Đồng sắp xếp lại xấp đề, phát hiện bên trên có nét chữ của người khác, còn bị vẽ bậy nữa. Cậu vừa định đập bàn đứng dậy thì chợt nghĩ đến dù của mình, à rồi, hẳn là anh bạn mới này.

Sao mới vừa đến đã bắt nạt người ta rồi.

Đội cả buổi cũng không có lời chủ động nhận lỗi hay giải thích, Lộ Kha Đồng từ từ xoay người lại, gõ gõ bàn Phí Nguyên. Phí Nguyên ngẩng đầu lên, mặt không biểu cảm nhìn Lộ Kha Đồng.

Một đáng yêu một lạnh lùng, một trước một sau.

Nhìn gương mặt đối diện, Lộ Kha Đồng quyết định cho người ta một cơ hội nữa, vì vậy bắt đầu tự giới thiệu: “Mình họ Lộ, Lộ Kha Đồng, bởi vì ngũ hành của mình thiếu Mộc.”

*Mộc 木, Kha Đồng 柯桐 có chữ Mộc trong đó.

Phí Nguyên nhìn Lộ Kha Đồng chăm chăm, nhếch khóe miệng: “Nếu ngũ hành của cậu thiếu Thổ, vậy có phải cậu sẽ tên Lộ Kha Lạp không?”

*Nếu thay Mộc bằng Thổ 土 thì sẽ thành Kha Lạp 珂垃, Lạp nghĩa là rác =))))

Lộ Kha Đồng bị ghen đến trơ như phồng, nghĩ bụng: Ông nội oi, anh bạn này ngẫu ghê đó.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 2

Lâm Du Châu nói quả không sai, mấy ngày nay có mưa.

Vẫn là tòa nhà đó, vẫn là mái hiên đó, nhưng dù đã trở thành dù của người khác. Phí Nguyên nhét tay vào túi quần không nhúc nhích, nhìn từng nhóm bạn cùng lớp đi ra ngoài.

Lộ Kha Đồng không nhanh không chậm bước xuống lầu, sau đó thông thả vênh vác đứng bên cạnh Phí Nguyên, nói: “Cậu nói xem sao cậu theo chủ nghĩa cơ hội quá vậy? Chẳng lẽ cậu còn ảo tưởng mình không đến lớp, định xài trộm dù của mình nữa nên không tự mang dù theo?”

Phí Nguyên đột nhiên nhích lại gần, cười như không cười nói: “Tôi còn tưởng cậu là con gái, đến lúc đó mình cầm dù đi chung trông đẹp biết nhường nào, ai biết cậu là con trai chứ.”

Lộ Kha Đồng nổi cáu: “Đẹp đi, cho dù cậu là con gái, người ta cũng không đi chung với cậu đâu!”

Nói đoạn bung dù bước vào trong mưa, có bạn học đi ngang qua nói: “Lộ Lộ, lại xài dù hoa nhỏ của cậu hả.” Lộ Kha Đồng vẫn chưa nguôi giận, giận cá chém thớt nói: “Thì sao chứ? Mẹ mình mua cho mình, mình thích đó!”

Nhìn Lộ Kha Đồng đi xa dần, Phí Nguyên nhìn không được muốn cười, cậu nhóc này cầm dù hoa nhỏ trông cũng mẹ nó hợp đấy chứ.

Tài xế chờ ở cổng trường, Lộ Kha Đồng lên xe rồi bắt đầu ăn nhóp nhép, tài xế bảo cậu ăn ít thôi, kéo về đến nhà ăn không ngon. Lộ Kha Đồng lác đàu: “Không về đâu, đến nhà Khuru Lạc Dân.”

Nhà Khuru Lạc Dân cũng là điển hình của nhà rộng nhiều tiền ít người, sau khi đến nơi, Lộ Kha Đồng bay thẳng vào phòng game, vừa đẩy cửa đã nhìn thấy Khuru Lạc Dân đầu quần băng vải ngồi chơi game.

“Anh đúng là nảo tàn chí kiên, mau thêm em vào với.”

*Nảo tàn chí kiên: Nảo tàn nhưng ý chí kiên cường.

Khuru Lạc Dân bấm pause: “Cung còn biết đến thăm anh à? Lúc anh nằm viện cung chết ở xó nào, anh nhập học rồi mà còn ở nhà chờ cung qua đây canh giường nè.”

Lộ Kha Đồng ngồi xuống: “Em sợ kẻ thù của anh đến bệnh viện trả thù, lỡ làm em bị thương thì tính sao.”

“Má, không nhắc tới chuyện đó thì anh đây còn cho chơi chung nhà.” Khuru Lạc Dân cũng không phải học sinh ba tốt gì cho cam, chỉ là lần này đụng trúng thứ dữ: “Anh chỉ chọc thỏ trắng nhỏ trong lớp một tí, ai ngờ sói xám to lớp kế bên lại là thanh mai trúc mã của cậu ta, trùng hợp thế chứ lại.”

Lộ Kha Đồng hết hồn: “Mới chọc một tí đã vỡ đầu? Anh thật sự không có hấp diêm người ta sao?”

Khuru Lạc Dân lại đau đầu: “Cung tới đây với mục đích gì, làm anh tức mình hả? Nói chứ anh đòi nào lại hấp diêm con trai.”

“Cái gì cơ?” Hôm nay Lộ Kha Đồng toàn tròn mắt há mồm, cậu mở to mắt nhìn Khuru Lạc Dân: “Con trai? Thỏ trắng nhỏ là con trai? Vậy sói xám to cũng là con trai? Thế tức là thanh mai trúc mã chơi gay rồi!”

Khuru Lạc Dân nói: “Anh chỉ tò mò thôi, tại trong lớp đều loan tin thỏ trắng nhỏ là cái loại đàn đúm hư hỏng...”

Lộ Kha Đồng bị sốc, lúng ta lúng túng nói: “Trường trọng điểm bọn em chỉ lo học thôi nha, em không chơi với anh nữa, em phải về nhà học bài.”

“Cung sao vậy, bị dọa hả?” Khuru Lạc Dân đưa Lộ Kha Đồng xuống lầu, miệng vẫn còn giải thích: “Anh chỉ tò mò thôi chứ không phải thích con trai thật, nếu anh thích con trai thì chắc chắn sẽ thích cung rồi, đúng không?”

Lộ Kha Đồng xoay người lại, ánh mắt thế mà lại có chút đau thương: “Khuru nhi, nếu anh thích con trai thì đừng tìm bạn gái, còn không hại người sẽ bị quả báo đó.”

Nhìn Lộ Kha Đồng đi xa, Khuru Lạc Dân có cảm giác nhảy xuống sông cũng rửa không sạch.

Ôn Ngưng ở nhà học nướng bánh, biến đổi nhiều cách đa dạng phục vụ con trai, Lộ Kha Đồng đưa mắt nhìn lên lầu, coi bộ Lộ Nhượng Bồi lại không về. Cậu thay quần áo vào phòng bếp, nằm sấp trên kệ bếp ngắm ba mình.

“Ba con bận việc mà, với lại mấy ngày nay con bị bệnh ba con ở nhà suốt còn gì.”

“Mẹ không giận hả?” Lộ Kha Đồng đi tới sau lưng Ôn Ngưng lắc lắc vai đối phương, giọng đầy xót xa: “Sao lúc trước mẹ lại gả cho ba chứ, người như ba nên cô độc sống quãng đời còn lại.”

Ôn Ngưng thấp giọng quở trách: “Lộ Lộ!”

Lộ Kha Đồng chán nản lên lầu làm bài tập. Cậu mở sách giáo khoa thử người ra, đọc không vô, thế nên gửi tin nhắn vào nhóm chat của nam sinh trong lớp, hỏi cuối tuần có ai muốn đi đá bóng không.

“Đá đá đá, không được tới muộn nha.”

“Có mày thích tới muộn chứ ở đó mà nói.”

“Tao vừa mua giày đinh dăm, cuối tuần xử đẹp tụi mày.”

“Ê có muốn rủ Phí Nguyên theo không?”

Mới vừa làm bạn học hai ngày, vẫn chưa quen thân lắm, người nói chuyện nhiều nhất với Phí Nguyên chính là Lộ Kha Đồng, nhưng mà hai người cũng chẳng nói gì thân thiện lịch sự với nhau. Lớp trưởng nói: “Lộ Lộ, cậu hỏi thử xem cậu ấy đi không?”

Lộ Kha Đồng trả lời ngay tắp lự: “Bạn đó nói bản không đi.”

Lúc này trong nhóm có người nói: “Không thì khỏi rủ, nghe nói thằng đó dữ dần lắm.”

Những người khác hết sức tò mò, hoặc vì tuổi trẻ ngông cuồng nên cảm thấy chỉ là dỏm tởm mà thôi. Cả bọn liên tục hỏi dò, bạn học kia đành phải kể tiếp: “Bạn học cấp hai của tao học chung trường với thằng đó, đều là Nhị Trung, hình như thằng đó đánh nhau bị đuổi học.”

Lộ Kha Đồng thờ dãi, bấm gọi ngay cho Khuru Lạc Dân.

“Giỡn vậ? Anh thật sự không có thích con trai.”

“Kệ anh chứ,” Lộ Kha Đồng sắp bẻ gãy bút bi, nói: “Sao học sinh trường anh thích đánh nhau quá vậy? Trường em mới vừa nhận một người bị bên anh đuổi nè, em thấy rầu giùm anh quá.”

Khuru Lạc Dân thuận miệng hỏi: “Ai thế?”

Lộ Kha Đồng cau mày đáp: “Tên Phí Nguyên.”

“Đầu má!” Khuru Lạc Dân thình lình hét toáng lên, tiếp theo phải nói là nhổ bật được gốc dương liễu luôn: “Chính là nó! Thanh mai trúc mã của thỏ trắng nhỏ! Lộ Lộ xử nó cho anh!”

*Nhổ bật gốc dương liễu: Bắt nguồn từ Thủy Hử, kể về sự tích Lỗ Trí Thâm nhổ bật gốc dương liễu ở trước chùa Trán Quốc để thu phục một đám lưu manh.

Trước mắt Lộ Kha Đồng bỗng tối đen: “Anh coi như em chết ở khu phục vụ rồi đi.”

Nhóm chat vẫn đang bàn tán xôn xao, càng loan tin càng kỳ dị, song dường như không ai chịu phục, lớp trưởng gửi số điện thoại của Phí Nguyên vào nhóm, nói: “Có ai liên hệ với cậu ta chưa?”

“Không có.”

“Thôi tao ngại lắm.”

“Không nhớ số.”

...

Sau cơn mưa trong sân lạnh ngắt, Phí Nguyên gập chân ngồi trên ghế lau xe máy, gần mười hai giờ Thảm Đa Ý mới trở về, sau đó hai người cùng lau chung.

Thảm Đa Ý nói: “Cậu thay bóng đèn rồi hả? Minh vừa vào đầu hẻm đã thấy trong sân sáng trưng.”

Phí Nguyên không đáp, hỏi: “Sao về muộn vậy?”

“Tan học xong đi làm thêm, làm ở siêu thị 24 giờ.” Thảm Đa Ý lau thật kỹ lưỡng, nhẹ giọng hỏi: “Cậu qua trường mới ổn chứ?”

Phí Nguyên nói: “Rất ổn.”

Di động đặt trên bàn thỉnh thoảng rung một cái, gom lại cũng hơn mười tin nhắn. Phí Nguyên lau xong rửa tay, cầm di động mở ra xem, gần như toàn là: Chào cậu, mình là người này người nọ, ngồi ở hàng mấy ghế số mấy, rất hân hạnh được làm quen với cậu.

Vừa chuẩn bị tắt máy, một tin nhắn khác lại đến: Bạn đăng sau, cuối tuần có muốn đi đá bóng không? Nếu kỹ thuật tệ quá thì coi như đây chưa nói.

Phí Nguyên nhìn vài giây mới nhận ra là ai, sau đó trả lời “được”. Thảm Đa Ý nhìn Phí Nguyên, nói đùa: “Cười gì thế, có phải quen bạn nữ xinh xắn nào không?”

Phí Nguyên khôi phục dáng vẻ mặt không biểu cảm, nhưng dường như trong mắt vẫn còn vương ý cười. Bạn nữ xinh xắn gì chứ, chỉ là một tên ngố xinh xắn mà thôi, họ Lộ, Lộ Kha Đồng.

Ngũ hành thiếu Mộc thật sao, Phí Nguyên lưu số vào máy, ghi hai chữ: Cây non.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuối tuần nam sinh trong lớp hẹn nhau đến trung tâm thể dục đá bóng, người còn chưa đến đông đủ, có đứa khoe giày chơi bóng mới, có đứa xoa chân làm nóng người. Lộ Kha Đồng ngồi chồm hóm dưới đất xỏ dây giày, xem giày như Phí Nguyên, xỏ thủng bụng tên đó luôn.

Lòng thâm nghĩ: Khuru ơi, xem như em báo thù cho anh rồi nè.

Ngoài cổng đột nhiên truyền đến tiếng ầm ầm chói tai từ xa đến gần, nghe là biết băng đảng đưa xe lái xe máy tới, có người bắt đầu ồ lên kinh ngạc, Lộ Kha Đồng vẫn tập trung xỏ dây giày, không ngẩng đầu lên.

Phí Nguyên phóng xe máy vào từ cổng chính, giống như muốn tông chết cả bọn vậy, chờ khi sắp gây án mạng mới thành linh quay đầu xe, làm một cú trượt bánh sau, đã thế còn nhầm bỏ xe về phía Lộ Kha Đồng.

Lộ Kha Đồng ngừng đầu hét to: “Có đạo đức không vậy!”

Những người khác vây quanh trầm trồ trước chiếc xe máy, Phí Nguyên xuống xe đi tới trước mặt Lộ Kha Đồng, chọc ghẹo: “Từ đằng xa đã thấy em nhỏ nào ngồi chồm hổm ở đây, tôi còn tưởng ai nữa chứ.”

Lộ Kha Đồng không lên tiếng, Phí Nguyên đá đá giày trong tay cậu, hỏi: “Bạn đằng trước, cầm rồi à?”

“Nói chuyện với cậu mắc công đau cổ họng, người ta quý giá lắm chứ đùa.” Lộ Kha Đồng đứng là nhỏ hơn đám bạn học này hai tuổi, cậu chỉ mới mười lăm.

Phí Nguyên ngồi xổm xuống, cầm một chiếc giày khác xỏ giúp Lộ Kha Đồng. Bấy giờ lớp trưởng chạy tới, nói với ánh mắt sùng bái: “Phí Nguyên, mình thêm cậu vào nhóm rồi đó, nhanh lên nhanh lên.”

Lộ Kha Đồng liếc mắt khinh bỉ: “Hôm nào đây lái chiếc xe ba gác tới cho mấy người sáng mắt ra.”

Sau khi vào nhóm, Phí Nguyên tìm được Lộ Kha Đồng, cậu mở ra xem kỹ thông tin, bỗng nhiên cảm thấy bạn nhỏ này hơi bị trẻ con thật. Chẳng hạn như áo thun cổ lật buộc hết các nút, rồi chẳng hạn như mặt nhỏ nhắn trắng trẻo non choẹt.

Áo thun cổ lật

“Bạn đằng trước, làm đàn em của tôi đi.”

Lộ Kha Đồng lườm Phí Nguyên, nếu trông mắt có thể nói chuyện, vậy chắc chắn là câu chửi thề: “Biết ba mình là ai không?”

Phí Nguyên giả bộ ngây thơ: “Thì trường à?”

Lộ Kha Đồng cười lạnh một tiếng: “Coi chừng bị hù chết, ba mình làm trong đội quản lý trật tự đô thị đó.”

Trận bóng bắt đầu, vốn dĩ sự si mê dành cho băng đảng đưa xe ngẫu bả cháy của mọi người vẫn chưa phai nhạt, chờ Phí Nguyên đá vào hai trái liên tiếp, cả bọn mẹ nó phục sát đất.

“Tao đã bảo thằng này dữ dần lắm rồi mà...”

“Cái này là phát rò luôn ấy chứ.”

“Đừng ai cản tao, tao phải kết nghĩa kim lan với cậu ta.”

Lộ Kha Đồng chạy lăng xăng cả buổi cũng không chạm được bóng, thừa dịp mọi người phân tâm, cậu rê bóng tiếp tục chạy lăng xăng, ánh mắt trời ngày càng chói chang, có thể thấy rõ cái bóng đuổi theo phía sau.

Lộ Kha Đồng roẹt một cái dừng lại, người phía sau đuổi theo chưa kịp chuẩn bị, lồng ngực va vào lưng Lộ Kha Đồng.

Lần đầu tiên thấy người rê bóng còn phanh lại, Phí Nguyên theo quán tính ôm lấy cây non trước mặt, mũi đập vào sau ót Lộ Kha Đồng, chạm phải mái tóc mềm như nhung.

“Cho người ta đá vào một trái thì có bị sao không?!”

Lộ Kha Đồng giãy khỏi lồng ngực của Phí Nguyên hét om sòm, xem ra hết nhịn nổi Phí Nguyên rồi. Phí Nguyên chống nạnh lùi ra sau hai bước, cười nói: “Rồi đó, cậu đá đi.”

Đồng đội từ đằng sau chạy tới, Phí Nguyên cản lại, nói: “Để cho Tiểu Lộ Lộ đá vào một trái, không ai được giành đấy.”

Lộ Kha Đồng đá bóng vào khung thành, sau đó quay đầu bỏ đi, tức muốn xì khói, đây rõ là sự si nhục cực kỳ lớn.

Phí Nguyên huyết sáo một tiếng, tiếp tục đá với mọi người, chỉ một buổi sáng đã giành được nửa giang sơn trong lớp. Lộ Kha Đồng ra khỏi trung tâm thể dục, quay đầu lại nhìn thế mà chẳng thấy ai đuổi theo mình.

Lên taxi cũng không biết đi đâu, Lộ Kha Đồng nói: “Tìm tiệm net nào lớn một chút cho cháu xuống là được.”

Lộ Kha Đồng cúi đầu chơi di động, bụng tức anh ách, hoàn toàn quên mất mình là người đòi đá bóng vào. Cậu ghi chú lại trong lòng, họ Phí bảo mình làm đàn em, còn dùng bỏ xe nhà khối vào mặt mình, còn khinh thường kỹ thuật đá bóng của mình, giận đến mức mình gieo ván luôn.

Tức tối ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, gương mặt nhỏ nhắn của Lộ Kha Đồng tức thì tối sầm. Trước cửa một nhà hàng riêng tư không bắt mắt, Lộ Nhực Bồi và ai đó ăn xong vừa nói vừa cười đi ra, song người kia chỉ có bóng lưng, Lộ Kha Đồng không thấy rõ.

“Không đi tiệm net nữa.”

Tài xế hỏi: “VẬY ĐI ĐÂU?”

Lộ Kha Đồng lẳng lẳng nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đến Tòa thị chính, cháu phải khiếu nại.”

Lộ Kha Đồng ngồi trong phòng tiếp khách đợi gần nửa tiếng, Lộ Nhực Bồi mới về tới. Thấy cậu, Lộ Nhực Bồi hơi bất ngờ, bèn bảo thư ký đi mua đồ ăn vặt và trái cây. Lộ Kha Đồng hỏi thẳng: “Ba vẫn không bỏ tật xấu à?”

“Ra ngoài trước đi.” Lộ Nhực Bồi sầm mặt, ông nuông chiều Lộ Kha Đồng, nhưng không có nghĩa là sẽ không nổi nóng.

“Vâng, thị trường Lộ.”

Giọng Lộ Kha Đồng không lớn, thậm chí còn rất nhẹ nhàng: “Ba cười vui quá ha.”

“Lộ Lộ, con đừng kiếm chuyện.”

“Con làm gì?” Lộ Kha Đồng đứng lên, đỏ mặt nói: “Nếu đi với đàn ông vui như vậy, tại sao ba lại kết hôn? Tại sao lại sinh con?”

Lộ Nhực Bồi mặt mũi hít một hơi, nói lỏng cả vạt: “Lộ Lộ, con còn nhỏ lắm.”

Trong nhà bao giờ cũng trống hươu trống hoác, Ôn Ngưng không thường xuyên ra ngoài, chăm nom nhà kính trồng hoa đã tốn phần lớn thời gian trong ngày của cô, ông xã quá bận ít trở về, con trai quá nhoi chạy loạn suốt ngày, Ôn Ngưng cũng không tức giận.

Bị tài xế đưa về nhà, Lộ Kha Đồng ỉu xiu bậm môi đi vào nhà kính ngửi lần lượt từng chậu hoa, trông điệu bộ cứ như hít thuốc phiện. Thấy vậy, Ôn Ngưng cười hỏi: “Cái nào thơm nhất?”

Cậu hít hít mũi: “Không thơm bằng cánh gà.”

Ôn Ngưng đặt bình tưới nước xuống: “VẬY TỐI NAY NẤU CÁNH GÀ.”

“Dạ, con thích ăn lắm.” Trong lòng bức bối khó chịu, Lộ Kha Đồng lại bổ sung một câu “con cảm ơn mẹ”. Ôn Ngưng cảm thấy hôm nay Lộ Kha Đồng thật kỳ lạ, bèn bảo cậu cứ như con nít vậy.

Lộ Nhực Bồi cũng nói cậu còn nhỏ, nhỏ ư? Cậu mười lăm tuổi rồi.

Lộ Kha Đồng mười lăm tuổi, ghê tởm nhất chính là ba mình chơi đàn ông.

...

Ngõ hẻm trước ba giờ là yên tĩnh nhất, nhà nhà đều đang ngủ trưa, Phí Nguyên lái xe máy chạy từ đầu hẻm đến cuối hẻm có thể đánh thức láng giềng cả khu, bị họ mắng cho mấy câu.

Phí Đắc An cầm ấm tử sa đi ra sân: “Tĩnh thì đừng ngủ nữa, qua đây qua đây, chơi bắt A đồ đi.”

*Bắt A đồ: một trò chơi đánh bài, A là con át.

Bốn người chơi bắt A đồ phải có mười bốn người vây quanh nhìn, Phí Nguyên vào phòng làm bài tập, do quá ồn nên cuối cùng cũng không làm được. Cậu lấy di động ra nhìn nhóm chat, tất cả mọi người đều đang kêu gọi Lộ Kha Đồng.

“Lộ Lộ, giận thiệt hả?”

“Đừng nha, thứ hai đem bánh bao thịt mẹ mình hấp cho cậu ăn.”

“Còn không lên tiếng nữa là mình phát lì xì đó.”

*Phát lì xì là một tính năng gửi tiền của WeChat. Theo đó, người dùng WeChat có thể chuyển một lượng tiền nhất định từ tài khoản ngân hàng của mình vào một số “phong bao lì xì” mong muốn, hay e-hongbao. Những e-hongbao này sau đó được gửi dưới dạng thư tới người nhận, và người nhận có thể mở thư để nhận được một số tiền lì xì nhất định.

Phí Nguyên được xem là kẻ đầu têu, nhưng chẳng đời nào cậu đi đổ dành cả. Phí Nguyên bấm tắt di động tiếp tục đọc sách, cho dù đọc không vô cũng phải đọc.

“Đến đây! Lấy tiền đi!” Giọng nói oang oang của Phí Đắc An ở ngoài sân truyền vào tai, cuối cùng Phí Nguyên buồn bực khép sách lại.

Lộ Kha Đồng nằm trên giường xem ảnh cũ, mình mặc quần yếm cười ngơ, mình và Ôn Ngưng cùng nhau chèo thuyền, ba mình đứng trước suối phun... Cậu lại nhớ đến dáng cười của Lộ Nhược Bồi khi ấy, vừa chân thật vừa đáng ghét.

Bỗng nhiên rất muốn biết, nếu Lộ Nhược Bồi biết mình cũng chơi đàn ông thì sẽ thấy thế nào.

Mừng vì cha nào con nấy, tự hào vì trò học từ thầy mà còn giỏi hơn thầy, hay là buồn nôn giống mình nhỉ.

Di động đặt bên cạnh gối đầu rung lên, nhận được một tin nhắn mới, tên hiển thị là “Bạn đang sau”, mở ra xem chỉ thấy hai chữ, Lộ Kha Đồng gần như có thể tưởng tượng được gương mặt thiếu đòn của Phí Nguyên thông qua hai chữ đó.

“Giận hả?”

Nhìn chằm chằm tin nhắn kia, Lộ Kha Đồng vắt não tự hỏi, có gì bạn nói khó của mình bị đánh cho vỡ đầu, có gì mình lại còn bị bắt nạt. Mình phải trả thù, tốt nhất là một công đôi việc, vừa trả thù vừa rửa hận, quan trọng là chọc cho Lộ Nhược Bồi tức chết luôn.

Sau khi biên soạn tin nhắn gửi trả lời, Lộ Kha Đồng lại biến thành một tên ngốc không nên thân. Cậu mở note ra ghi lại, bước đầu tiên của hành động là quấy nhiễu suy nghĩ của đối phương. Hành động này được mang tên buồn bán tình yêu.

Phí Nguyên nhìn tin nhắn, thoát ra rồi mở lại, sau đó thoát ra rồi mở lại lần nữa, còn tưởng máy mình bị nhiễm virus, nếu không thì là Lộ Kha Đồng trúng tà.

“Nghe nói cậu thích con trai, vậy cậu thích mình không?”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm đến trường Lộ Kha Đồng bảo tài xế không cần đón mình, sau đó tung tẩy bước vào cổng. Hôm đó Phí Nguyên không trả lời lại, cậu cảm thấy bước đầu tiên của mình quá là chuẩn.

Do đến sớm nên trong lớp chỉ có chừng hai ba người, Lộ Kha Đồng cầm sách tiếng Anh học từ vựng, bên cạnh sách còn đặt một hộp bánh bích quy nhỏ. Phí Nguyên vóc dáng cao lớn, vừa vào cửa là thấy ngay, nhưng Phí Nguyên không mặc áo khoác đồng phục mà chỉ cầm trong tay.

Phí Nguyên mới vừa ngồi xuống, hộp bút còn chưa lấy ra thì Lộ Kha Đồng đã xoay người lại, đặt một hộp sữa tươi có đường lên bàn đối phương, cười tí mắt nói: “Anh đại, anh tới rồi.”

Phí Nguyên cau mày nhìn Lộ Kha Đồng, đoạn đưa tay vén tóc mái của Lộ Kha Đồng lên kiểm tra nhiệt độ trán của cậu. Lộ Kha Đồng lại đưa hộp bánh bích quy nhỏ tới: “Chẳng phải anh muốn nhận em làm đàn em sao? Anh đại, mời anh ăn bánh bích quy mẹ em nướng.”

Phí Nguyên tựa lưng vào ghế: “Không ăn ngọt.”

“Vậy để em ăn giùm anh, em thích ngọt.” Lộ Kha Đồng cũng không mang nhiều, chỉ một hộp sữa và một hộp bánh bích quy, thật ra cậu còn sợ Phí Nguyên ăn giùm mình nữa: “Anh có cần chép bài tập không? Tốc độ tay của em nhanh lắm.”

Phí Nguyên dùng một tay ghim đỉnh đầu của Lộ Kha Đồng, sau đó vịn nhẹ một cái cho Lộ Kha Đồng quay sang chỗ khác.

Bạn học từ từ tới đông đủ, Lộ Kha Đồng vẫn còn ở đó tính toán diệu kế của mình, bước đầu quấy nhiễu suy nghĩ của đối phương, bước hai liều mạng lấy lòng, bước ba vẫn chưa nghĩ ra, thôi tạm bỏ qua trước.

Lớp phó vệ sinh đứng đằng trước hô to: “Lộ Kha Đồng! Xuống lầu làm trực nhật!”

Bấy giờ Lộ Kha Đồng mới sực nhớ tuần này đến lượt mình trực nhật, trường này tốt nhất ở điểm đó, trị bệnh hoàng tử. Lộ Kha Đồng cầm chổi chạy vù ra khỏi cửa, người cuối cùng phải đi đổ rác, cậu không muốn đâu.

Rốt cuộc đã được yên tĩnh, nhưng đầu óc Phí Nguyên vẫn loạn cào cào.

Cây non, tuyệt đối không phải là một cậu nhóc bình thường.

Làm vệ sinh xong quay lại, đoán chừng mức hoóc-môn trong cơ thể Lộ Kha Đồng vẫn chưa hạ xuống, cậu dè dặt móc ra một đóa hoa trong túi quần,

bỏ vào ngăn bàn của Phí Nguyên.

Phí Nguyên ngồi yên tại chỗ, sầu muốn chết.

“Tặng người ta hoa hồng, tay vương vấn mùi thơm” Lộ Kha Đồng ngồi vào chỗ của mình, hai mắt sáng ngời: “Quét xong em hái ở bên hành lang đó, anh thích không?”

*Tặng người ta hoa hồng, tay vương vấn mùi thơm: ý nói giúp người khác thì mình cũng được vui.

Phí Nguyên lấy hoa ra: “Đây là hoa nguyệt quý.”

Hoa nguyệt quý (*Rosa chinensis*) còn gọi là hồng Trung Quốc, hường Trung Quốc, tường vi Trung Hoa.

Lộ Kha Đồng cảm thấy tên này đúng là không có phong cách Tây chút nào, cậu bèn cà nhây: “Thầy kệ nó, nói chung anh nhận hoa của em thì quên cậu ta đi.”

“Cậu ta nào?” Phí Nguyên ném hoa lên bàn, mặt lạnh nhìn Lộ Kha Đồng, hỏi: “Cậu nghe nói tôi thích con trai đúng không, nghe ai nói? Nói cái gì?”

Thị lực bình thường mắt nhìn ở mức tầm được, Lộ Kha Đồng lập tức quay sang chỗ khác: “Anh đừng bắt nạt em nha, đừng quên ba em làm trong đội quản lý trật tự đô thị đó.”

Yên tĩnh ba tiết học, Lộ Kha Đồng thấp thỏm lo sợ, cậu và Khuru Lạc Dân không giống nhau, cậu đẹp trai như vậy, ngộ nhờ bị đánh vỡ đầu cậu thà chết ngay tức khắc.

“Lộ Kha Đồng, trò giải câu số ba đi.”

Lộ Kha Đồng luống cuống đứng lên, vội vàng nhìn câu ba, kết quả phát hiện mình không biết làm, còn vẽ hình tam giác vào câu đó nữa. “Em không biết làm” còn chưa nói ra miệng, phía sau có người vẽ số một cho cậu.

Mà lại còn vẽ lên móng cậu nữa!

“Đáp án câu ba là một, em đoán bừa ă.” Đối với việc học, thật ra Lộ Kha Đồng rất nghiêm túc, sau khi ngồi xuống mặt mũi cậu đỏ bừng, không phải vì không biết làm bài mà là chịu không nổi việc móng bị vẽ lên.

Cảm giác như... móng mình bị quấy rối tình dục.

Lộ Kha Đồng ngồi xuống, cố gắng tập trung tinh thần nghe giảng cách làm câu ba, chuông hết tiết vang lên vẫn không nhúc nhích. Cậu chần chừ do dự muốn xoay người lại, cảm thấy nếu vừa rồi Phí Nguyên chịu dùng cách lưu manh giúp mình, vậy chứng tỏ Phí Nguyên không phải giận thật.

Xây dựng tâm lý xong, Lộ Kha Đồng vừa định xoay người lại thì đã bị bóp gáy. Phí Nguyên chống khuỷu tay trên mặt bàn, một tay bóp cổ Lộ Kha Đồng, phòng ngừa Lộ Kha Đồng xoay người lại.

Lộ Kha Đồng không nhúc nhích, hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Phí Nguyên tựa vào cánh tay khác: “Buồn ngủ, để tôi yên tĩnh một lát.”

Trước khi vào tiết học mới, Lộ Kha Đồng ngồi yên không động đậy gần mười phút đồng hồ, lẽ ra Phí Nguyên định buông tay, nhưng lại cảm thấy thú vị quá. Đi qua nhìn thấy điệu bộ của hai người, lớp trưởng hỏi: “Tình huống gì đây?”

Phí Nguyên nói: “Chữa bệnh vẹo cổ cho Tiểu Lộ Lộ.”

Lộ Kha Đồng giật mình, hôm qua giận quá không để ý, bây giờ nghe mà lỗ tai ngứa ran, mẹ cậu còn chưa gọi cậu là Tiểu Lộ Lộ đâu, cậu thấy ngượng chết được.

Buổi trưa cả đám nam sinh cùng đi ăn, có người muốn ăn cơm, có người muốn ăn miến chua cay. Lộ Kha Đồng không ăn cay được, bởi vì Ôn Ngưng ít bao giờ nấu món cay.

Miến chua cay

Có người ngạc nhiên hỏi: “Lộ Lộ, cậu cũng đi ăn miến chua cay với bọn này hả?”

Lộ Kha Đồng gọi một cái bánh đậu trước, chờ miến chua cay được bung lên, cậu ngửi thôi cũng thấy cháy dạ dày rồi, gấp một đũa bỏ vào miệng, nước mắt thiếu điều chảy ròng ròng, Lộ Kha Đồng vội kêu lên: “Ông chủ... cho thêm hai cái bánh đậu...”

Phí Nguyên giật một cái bánh đậu của cậu: “Ăn gì mà khiếp thế.”

Bắt đầu từ giờ học buổi chiều, dạ dày đau như thiêu đốt, đầu tiên Lộ Kha Đồng chống cằm, sau đó dút khoát nằm sấp lên bàn, nằm sấp một phát hết hai tiết học. Có bạn học đến phòng y tế lấy thuốc cho cậu, nhưng uống xong vẫn thấy đau.

Nằm sắp một hồi rồi thiếp đi, thiếp đi trái lại không còn cảm thấy gì nữa.

Chờ Lộ Kha Đồng tỉnh ngủ, trong lớp đã không còn ai, cậu cảm thấy hết sức đáng lòng, mình muốn làm gì vậy hả trời. Chỉ vì chọc tức Lộ Nhược Bồi ư? Nhưng kiểu này thì ngày tháng năm nào mới chọc tức được đây.

Vậy thì vì báo thù cho Khuru Lạc Dân? Cậu bèn gửi tin nhắn cho Khuru Lạc Dân: “Khuru nhi, sau này chơi game phải cho em thắng biết chưa?”

Khuru Lạc Dân trả lời: “Mắc mớ gì?”

Anh em gì kỳ cục, Lộ Kha Đồng gửi tiếp: “Chắc em sắp cặp bồ rồi.” Nếu Khuru Lạc Dân hỏi cậu cặp với ai, cậu sẽ tiết lộ kế hoạch của mình cho tên xấu xa này.

Nào ngờ Khuru Lạc Dân trả lời: “Đã nói cùng nhau tập trung học hành mà, nếu cưng muốn yêu sớm, thôi thì anh đành thi vào Thanh Hoa một mình vậy.”

*Đại học Thanh Hoa thành lập năm 1911 ở Bắc Kinh là một trong những trường đại học danh tiếng nhất ở Trung Quốc.

Lộ Kha Đồng cảm giác dạ dày càng đau hơn, cậu quay đầu nhìn chỗ ngồi của Phí Nguyên, cặp sách không có, người đã đi rồi, trên bàn chỉ còn lại đóa hoa nguyệt quý kia.

“Ăn bánh của người ta mà ngay cả một câu hỏi han cũng không có, đạo đức tệ hết biết.”

Lộ Kha Đồng thu dọn cặp sách, sức nhớ hồi sáng mình bảo tài xế dừng đến đón, không khỏi buồn oi là sầu. Buổi sáng nịnh nọt, buổi chiều đau đớn, mẹ nó tất cả đều vì tên họ Phí, nhưng hành động này không thể dừng lại được, sớm muộn gì cũng có một ngày cậu bắt họ Phí ăn bánh bích quỳ vì mình.

Vừa ra khỏi lớp thì thấy vài bạn học trong tổ trực nhật đi lên cầu thang, Lộ Kha Đồng không khỏe nên mọi người không gọi cậu. Lộ Kha Đồng đứng ở cửa nhận lời an ủi, sau đó nhìn thấy Phí Nguyên đeo cặp đi ở cuối hàng.

“Ồ anh cũng đi à?”

Có bạn học nghe vậy bèn đáp: “Phí Nguyên nói cậu không khỏe, cậu ấy trực nhật thay cậu, lẽ ra trực xong về luôn, nhưng cậu ấy bảo quên đồ nên quay lại lấy.”

Lộ Kha Đồng thật sự không thể nào ngờ được, cậu thò đầu vào nhìn, thấy Phí Nguyên đi đến trước chỗ ngồi lấy đóa hoa nguyệt quý nhét vào trong túi quần. Đầu óc như nổi bão, Lộ Kha Đồng đứng sững ở cửa quên nhúc nhích, mãi đến khi Phí Nguyên đi ngang qua người mình.

Lộ Kha Đồng không thích con trai, trước giờ cũng chưa từng được con trai thích, song tư duy của con người rất đáng sợ, bạn học giúp đỡ lẫn nhau không ai nghĩ nhiều cả, nhưng trước đó cho rằng đối phương thích con trai, thế là cảm giác không còn giống vậy nữa.

Lộ Kha Đồng đuổi theo: “Phí Nguyên, anh thích em thiệt hả? Em cũng thích anh lắm.”

Phí Nguyên dừng bước, đưa tay bóp cằm Lộ Kha Đồng, nói: “Lộ Kha Đồng, mặt cậu to thật đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5

Lâm Du Châu bê vài bộ đồ bần bước vào, hỏi có gì cần giặt không. Phí Nguyên đưa đồng phục học sinh cho mẹ, đoạn giật lại lấy đóa hoa ra khỏi túi quần.

“Ủầy ôi, con gái tặng hả?”

Phí Nguyên lật vài cánh hoa ngoài cùng xuống, nói: “Con trai tặng.”

Lâm Du Châu như nghe được chuyện cười, nói mỉa: “Ngay cả mẹ mà mày cũng gạt, thôi không sao, mẹ mặc kệ mày quen ai, mẹ chỉ sợ mai một mày không tìm được đối tượng sống độc thân một mình thôi.”

“Mẹ ruột không chạy đi đâu được.” Phí Nguyên ngắt khúc thân nhỏ dưới đài hoa, sau đó kẹp hoa vào trong một quyển sách.

Hôm nay Thẩm Đa Ý không đi làm thêm, đang ở nhà làm bài tập, Phí Nguyên còn chưa vào đến nhà, Thẩm Đa Ý đã nghe thấy tiếng động. Dừng bút chờ Phí Nguyên bước vào, Thẩm Đa Ý cười nói: “Ăn cơm chưa? Minh người thấy mùi cá nướng bên nhà cậu rồi đó.”

“Chưa ăn, lát nữa cậu với ông qua ăn chung đi.” Phí Nguyên đi tới trước tủ sách, hỏi: “Cậu có từ điển không? Cái loại to ấy...”

Thẩm Đa Ý tìm cho Phí Nguyên một quyển: “Cậu lấy làm gì thế?”

Phí Nguyên áng chừng, nói: “Học bài.” Cậu quay về đặt từ điển lên quyển sách kẹp hoa, muốn biến đóa hoa nguyệt quý này thành tiêu bản, hình như đè nặng thế là được.

Buổi tối Lộ Kha Đồng không ăn cơm cũng không làm bài tập, chỉ nằm trên giường ngủ. Ngủ đến nửa đêm đói tỉnh, cậu bò dậy định tìm gì đó ăn, lúc đi ngang qua phòng sách lớn thì thấy còn sáng đèn.

Phòng sách lớn là nơi chuyên dụng của Lộ Nhược Bồi, người khác không được vào. Lộ Kha Đồng đứng ở ngoài nhìn qua khe cửa, trông thấy Lộ Nhược Bồi vẫn đang làm việc. Cậu xuống lầu bụng một khay bánh ngọt lên, không gõ cửa mà cứ thế vào luôn.

Ngẩng đầu thấy Lộ Kha Đồng đứng ở cửa, Lộ Nhược Bồi nói: “Sao con vẫn chưa ngủ?”

Lộ Kha Đồng trả lời: “Ngủ rồi, đói tỉnh.”

Lộ Nhược Bồi nở nụ cười, dọn văn kiện trên bàn, nói: “Qua đây, ba cũng đói bụng.”

Hai cha con cùng nhau ăn một chút, Lộ Kha Đồng ăn ngấu nghiến, ngón đầy miệng. Lộ Nhược Bồi đưa tách của mình cho cậu, bảo cậu uống cho đỡ nghẹn. Sau khi nhấp một hớp trà, Lộ Kha Đồng chỉ thấy đắng ngắt.

“Muộn thế này rồi mà ba còn uống trà đặc, vậy làm sao ngủ được.”

“Ba con sợ buồn ngủ, con ăn xong rồi đi ngủ tiếp đi, ngày mai còn phải dậy sớm đi học.”

Đột nhiên Lộ Kha Đồng không nhớ đến chuyện hôm đó nữa, mâu thuẫn giữa cậu và Lộ Nhược Bồi xảy ra theo chu kỳ, cách một thời gian sẽ bùng phát một lần, nhưng sau khi qua rồi, quan hệ cha con lại yên ổn như thường.

Lộ Kha Đồng nói: “Con còn chưa làm bài tập nữa.”

Lộ Nhược Bồi hết cách: “Vậy con lấy bài tập tới đây, ngồi đối diện ba làm bài, chúng ta đừng ai quấy rầy ai, được không?”

Lộ Kha Đồng gật đầu, sau đó về phòng lấy sách giáo khoa. Trên bàn làm việc rộng thênh thang, hai người ngồi đối diện nhau mạnh ai làm việc nấy. Lộ Kha Đồng cặm cụi làm bài tập, hiệu suất cao hơn ngày thường nhiều.

“Sao thế?” Lộ Nhược Bồi đặt văn kiện xuống, phát hiện Lộ Kha Đồng đang giương mắt nhìn mình.

“Có câu con không biết làm.”

Bỏ qua việc trong tay, Lộ Nhược Bồi giải bài tập cho Lộ Kha Đồng, cả tờ giấy nháp viết đầy những chữ nắn nót, Lộ Nhược Bồi giảng hết một lược ba cách giải. Lộ Kha Đồng kẹp giấy vào trong sách, cảm thấy Lộ Nhược Bồi giảng còn rõ ràng hơn thầy cô nữa.

“Ba giờ rồi, mau đi ngủ thêm một lát đi.”

“Dạ, con đi đây.” Lộ Kha Đồng ôm đồ đạc của mình chuẩn bị trở về phòng, thấy Lộ Nhược Bồi vẫn chưa có ý định nghỉ ngơi, cậu bèn nói: “Ba đừng có một quã đột từ nhà.”

Lộ Nhược Bồi bị chọc tức đến nỗi muốn bật cười, nhưng nhìn bóng lưng Lộ Kha Đồng đi tới cửa thì lại cười không nổi, trầm giọng gọi: “Lộ Lộ.”

Lộ Kha Đồng xoay người lại, Lộ Nhược Bồi nói: “Xin lỗi con.”

Lộ Kha Đồng không đáp, mở cửa đi ra ngoài. Cậu không cần xin lỗi, Lộ Nhược Bồi có lỗi với rất nhiều người, nhưng trong đó không có cậu.

Sáng sớm tài xế hỏi hôm nay tan học có cần đón không, Lộ Kha Đồng suy nghĩ một lát, nói: “Cứ đón đi.” Dáng vẻ thâm trầm ôm bụng đón taxi hôm qua vẫn còn quanh quẩn trong đầu, cậu sợ rồi.

Cả buổi sáng không làm trò, lên lớp chăm chú nghe giảng bài, hết tiết chăm chú đi toilet, quá lắm chỉ đứng ở hàng lang ngắm cảnh mà thôi. Chờ khi ngắm đủ rồi, Lộ Kha Đồng xoay người tựa vào lan can, vừa giương mắt đã thấy Phí Nguyên đứng ở cửa phòng học.

Nhìn mình cười.

“Cười gì vậy?”

“Chẳng phải hôm qua nói thích tôi sao? Phát cho cậu chút phúc lợi.”

Lộ Kha Đồng nhớ hình như mình có nói thế thật, cậu nhìn chằm chằm Phí Nguyên, nói: “Hai người học ở hai trường khác nhau cũng như yêu xa vậy, yêu xa ấy hả, không có kết quả tốt đâu, cho dù là thanh mai trúc mã đi chăng nữa.”

Phí Nguyên nhét tay trong túi quần tựa vào khung cửa, làm bộ nghiêm túc hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Đôi người khác đi, với lại bây giờ cũng hết thịnh hành thanh mai trúc mã rồi.” Lộ Kha Đồng đi tới cạnh cửa, tựa vào tường: “Bây giờ thịnh hành bạn cùng trường nha.”

Buổi trưa cả đám nam sinh cùng trường đều đến căn tin ăn cơm, Lộ Kha Đồng xếp hàng chờ mì, Phí Nguyên đứng đằng trước cách cậu một người. Lộ Kha Đồng còn chưa nghĩ ra muốn ăn loại nào, đang lúc xoắn xuýt, một nam sinh bỗng nhiên chen vào hàng.

“Sao chen ngang vậy?”

Nam sinh đứng sau lưng Phí Nguyên quay lại nói: “Bọn này đi chung.”

Lộ Kha Đồng đang đói bụng nên rất dễ nổi nóng: “Ai thêm quan tâm mấy người quen nhau hay chia tay, chen ngang thì không được.”

*Tùy ngữ cảnh mà “đi chung” (一起) còn có thể được hiểu là đang cặp kè với nhau.

Phí Nguyên đeo tai nghe mà vẫn nghe được tiếng động, cậu bước lên một bước, kéo cánh tay Lộ Kha Đồng về phía trước, để Lộ Kha Đồng đứng trước mặt mình, nói: “Cho mua trước đây.”

Lộ Kha Đồng giờ mới chịu yên, nhưng cánh tay còn bị nắm, cậu quay đầu lại ngoan ngoãn nói: “Em cảm ơn anh đại.”

Phí Nguyên buông tay ra, vỗ nhẹ lên gáy Lộ Kha Đồng một cái. Bụng mì tìm được chỗ ngồi, hai người xem như ăn cùng nhau lần hai. Nhìn Phí Nguyên gấp hành bữa ra ngoài, Lộ Kha Đồng nói: “Anh cho em đi.”

Phí Nguyên gấp lên định ném vào bát của Lộ Kha Đồng, nhưng vừa nâng tay đã thấy ai đó há to miệng, trên mặt còn viết chờ anh dứt.

Lộ Kha Đồng ăn hành xong vẫn còn nhìn chăm chăm bát của người ta, hỏi: “Anh ăn đùi gà không? Em chuẩn bị sẵn rồi nè.”

Phí Nguyên ngón vài cái ăn hết mì và đùi gà, đoạn lau miệng bỏ đi, không thêm đợi Lộ Kha Đồng. Đi tới cửa căn tin, Phí Nguyên quay đầu lại nhìn một cái, coi bộ nhóc kia muốn ăn hết cho mau để đuổi theo, ghen đến mặt đỏ bừng.

Lộ Kha Đồng chưa kịp ăn canh mà đã đặt đĩa xuống bỏ chạy, vừa ra khỏi căn tin chỉ thấy Phí Nguyên đang đứng dưới gốc cây uống nước giải khát. Cậu chạy ào qua đó, gần đến trước mặt Phí Nguyên thì lách người qua.

Trong phòng học ồn như vỡ chợ, trước khi chuông nghỉ trưa vang lên đều như thế. Hai người lần lượt bước vào, Phí Nguyên kéo ghế ngồi xuống, Lộ Kha Đồng xoạc chân ngồi mặt đối mặt với Phí Nguyên.

“Muốn đánh cậu ghê.” Phí Nguyên rút tờ đề chiều nay học cần dùng, không ngần đầu lên.

Thấy câu còn bỏ trống, Lộ Kha Đồng vội vàng cầm bút lên, nói: “Em biết làm nè! Để em giảng cho anh!” Nhớ lại suy luận và cách làm mà Lộ Nhược Bồi chỉ cho mình, Lộ Kha Đồng đóng vai thầy giáo một lần.

Làm xong, Phí Nguyên giơ tay vỗ đầu Lộ Kha Đồng một cái, xem như khen ngợi.

Buổi chiều tan học, Lộ Kha Đồng gọi trước cho tài xế, nói không cần đến đón mình. Cậu vừa quét rác vừa nhìn học sinh đi ra ngoài, chờ khi thấy Phí Nguyên bước ra khỏi tòa lầu dạy học, cậu hồi hả quét cho lẹ rồi về sớm.

“Anh lái xe máy hả?”

Phí Nguyên không lái cũng không trả lời, đi thẳng đến trạm chờ xe buýt. Lộ Kha Đồng thật sự chưa từng ngồi xe buýt bao giờ, nhìn tên trạm chẳng hiểu mô tê gì. Cậu móc ra vài tờ tiền giấy trong túi quần, tờ có giá trị nhỏ nhất là năm mươi đồng.

Một chiếc xe chạy đến trạm, Phí Nguyên vừa bước chân dài lên xe, Lộ Kha Đồng vội vàng đuổi theo, nhét đại một xấp năm mươi đồng vào khe bỏ xu. Phí Nguyên túm cổ tay Lộ Kha Đồng, tay còn lại ném vài đồng xu vào đó.

Giờ tan học tan sở bao giờ cũng đông nghìn nghịt, Phí Nguyên kéo Lộ Kha Đồng đi ra sau, từ từ chen đến bên cửa sổ. Lộ Kha Đồng vát và xoay người lại, đứng mặt đối mặt với Phí Nguyên.

Phí Nguyên rũ mắt, nhéo nhéo hai má của Lộ Kha Đồng, nhéo ba cái. Lộ Kha Đồng cảm thấy đau, ngửa đầu hỏi: “Làm gì vậy nha, mặt càng nhéo càng to đó.”

“Cái này là hôm nay cậu thiếu.”

“Em đã làm gì nhĩ?” Lộ Kha Đồng cố gắng hỏi tương, vừa đếm vừa nói: “Chen ngang hàng của anh, ăn hành bữa của anh, xài tiền xu của anh. Nhưng không phải em là đàn em của anh sao? Anh không thương em hả?”

Nói xong, cậu đột nhiên buông tay vịn, nhéo má Phí Nguyên, nói: “Em còn giảng bài cho anh cơ mà.” Đến trạm tiếp theo, tài xế thình lình thắng xe, Lộ

Kha Đồng mắt thẳng băng đứng không vững, có điều người chen người nên không đến mức té ngã.

Hướng chi, Phí Nguyên còn dùng một tay ôm lấy cậu.

Mái tóc xù của Lộ Kha Đồng nổi lên tĩnh điện, cậu mở to mắt tựa vào phía trước. Phí Nguyên cảm thấy cây non hết như con cún nhỏ vậy, thiếu điều gắn thêm cái đuôi nữa thôi.

“Tài xế lái gì kỳ ghê...” Lộ Kha Đồng đứng vững, lảng tránh ánh mắt của Phí Nguyên, nói sang chuyện khác: “Bài nào anh không biết làm thì cứ khoanh tròn lại, dạo này em học giỏi lắm, em giảng cho anh.”

Phí Nguyên bật cười, đột nhiên xoay người sang chỗ khác, Lộ Kha Đồng không hiểu ra sao, chờ xe dừng lại, Phí Nguyên nhanh nhẹn nhảy xuống xe. Lộ Kha Đồng nóng mặt, chỉ là chưa nóng bao lâu đã muốn khóc. Xe này chạy tới đâu cậu biết chết liền đó!

Xuống khỏi xe buýt rồi đón taxi, lẩn qua lộn lại về đến nhà đã hơi muộn, Ôn Ngưng đang tự ăn một mình, Lộ Kha Đồng rửa tay xong đi qua ngồi xuống, cầm chén lên ăn.

Nhìn cậu ăn như hổ đói, Ôn Ngưng kinh ngạc hỏi: “Lộ Lộ, chẳng phải con không ăn hành băm sao?”

Lộ Kha Đồng khựng lại, bấy giờ mới phát hiện trong canh có hành băm, cậu tí tởn nói: “Hôm nay bắt đầu ăn à!”

Sau khi thay bóng đèn, mảnh sân trở nên rộng rãi vô cùng, Thẩm Đa Ý đang ngồi trong sân đọc sách, tiết kiệm tiền điện cho nhà mình. Phí Nguyên ngồi bên bàn làm bài tập, bởi vì Phí Đắc An ở trong nhà xem TV bật tiếng rất lớn.

“Mấy cậu cũng làm bài đó hả? Mình có đáp án phân tích nè.”

Thẩm Đa Ý về nhà lấy đáp án qua đây, Phí Nguyên nhìn một chút rồi ghi lại công thức. Đến khi đặt bút xuống, cậu đột nhiên dừng lại, sực nhớ tới điều gì đó, tiếp theo xóa công thức đi.

Sau cùng vẽ một vòng tròn thật to vào câu nọ.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 6

Khuru Lạc Dân tháo băng gạc rồi bắt đầu đi học lại, học mà phiền lòng cực kỳ, vất vả lắm mới nhìn đến cuối tuần, cuối cùng cũng tìm được người giải bày tâm sự, vì vậy mới sáng sớm đã đến nhà Lộ Kha Đồng.

Lộ Nhược Bồi và Ôn Ngưng đang ngồi ở phòng ăn lâu một ăn sáng, Khuru Lạc Dân đi qua chào hỏi xong, nhân tiện ngồi xuống ăn chung. Lộ Nhược Bồi hỏi: “Dạo này có phải ba con bận lắm không?”

“Dạ đúng à, hình như dạo này trong sở nhiều việc lắm, con cũng ít khi gặp ba nữa.”

Đang trò chuyện, Lộ Kha Đồng từ trên lầu đi xuống. Lộ Nhược Bồi nói: “Cũng bình thường thôi, mọi khi chú cũng ít gặp Lộ Lộ.”

“Gặp con làm gì?” Lộ Kha Đồng kéo ghế ngồi xuống, cầm ly lên uống, uống xong trên môi còn dính một vòng bột sữa, cậu nói bằng giọng ghét bỏ: “Có mấy miếng bánh mì dờ ờ mà cũng ngồi ăn cả buổi, còn không gọi con nữa.”

Ôn Ngưng quét mứt cho cậu, nói: “Gọi con thì lại bảo quấy rầy giấc ngủ của con.”

Ăn sáng xong, Lộ Kha Đồng và Khuru Lạc Dân vào phòng chơi. Lộ Kha Đồng đứng trước tủ tìm quần áo, lục lọi loạn hết cả lên. Khuru Lạc Dân nằm trên giường, hỏi: “Cung yên tĩnh một chút được không thế?”

Lộ Kha Đồng thay áo, trông vừa trắng vừa gầy vừa trẻ con: “Chẳng lẽ ra ngoài lại mặc đồ ngủ?”

“Ai bảo muốn ra ngoài, ra ngoài thì anh gọi điện thoại hẹn cung là được rồi.” Khuru Lạc Dân ngồi dậy, còn nhắm mắt lại, cảm thấy mình không nên nhìn*, kể từ sau khi chọc ghẹo thô trắng nhỏ, nhận thức về giới tính của Khuru Lạc Dân càng sâu sắc hơn: “Anh đây chỉ muốn tâm sự với cung thôi.”

*Nguyên văn là 非礼勿视: ý bảo thứ không phù hợp lễ giáo thì không được nhìn, việc không hợp lễ giáo thì không được làm.

Lộ Kha Đồng còn mặc quần ngủ, cậu đi tới nằm sắp lên giường, nói: “Hai thằng con trai có gì mà tâm sự? Ra ngoài chơi vui hơn.”

Khuru Lạc Dân rầu rĩ nói: “Thì anh đi học lại rồi đó, mỗi lần đi ngang qua hành lang, anh lại nhớ đến trải nghiệm bị đánh vỡ đầu hôm đó, mỗi lần anh vào

phòng học, dáng vẻ thô trắng nhỏ trũng mắt lờm anh cứ quanh quẩn trong đầu.”

Lộ Kha Đồng thở dài: “Yêu râu xanh bị người ta ghim hận rồi.”

“Con mẹ nó...” Khuru Lạc Dân lại nằm xuống song song với Lộ Kha Đồng: “Anh cũng muốn chuyển trường, anh cảm thấy mình còn cần chuyển trường hơn thằng họ Phí.”

Không biết bây giờ họ Phí đang làm gì nhỉ, Lộ Kha Đồng vùi mặt xuống giường nín một lát, hỏi: “Anh có chắc họ Phí và thô trắng nhỏ là một cặp không?”

Khuru Lạc Dân bĩu môi: “Chắc chắn luôn, họ Phí vừa thấy anh thì mẹ nó xông tới kéo thô trắng nhỏ ra sau lưng che chở rồi, không phải vợ mình ai làm thế?”

Chẳng hiểu sao lại thấy không được vui, Lộ Kha Đồng nói: “Có khi là hai sườn cấm dao vì anh em thôi.”

*Hai sườn cấm dao: ý chỉ tinh thần dũng cảm không sợ chết, giúp bạn không tiếc cả mạng sống.

“Nếu anh bị người ta chọc, cũng có hai sườn cấm dao vì anh không?” Khuru Lạc Dân đá mông Lộ Kha Đồng một cái.

Lộ Kha Đồng lăn qua lăn lại, ngẫm nghĩ chốc lát, không thể làm gì hơn ngoài chấp nhận số phận: “Chọc thì thôi, nhưng nếu anh bị hấp diêm em nhất định sẽ báo cảnh sát giữ anh.”

Lúc đi xuống lầu, Ôn Ngưng và Lộ Nhược Bồi đều đi cả rồi. Khuru Lạc Dân còn nói tình cảm của chú di tốt thật, ba mẹ mình ít khi nào hưởng thụ thế giới hai người vào cuối tuần lắm. Lộ Kha Đồng cười cười không nói gì, cuối tuần Ôn Ngưng đi dạo phố làm đẹp, về phần Lộ Nhược Bồi, cậu lười nghĩ.

Lắc lư trên đường chốc lát, thật sự chẳng thú vị gì.

“Hay là chúng ta đi đánh bida đi? Mấy bữa nay xem nhiều trận đấu rồi, anh muốn thử xem.”

“Không đi, cảm gậy vênh mông mà chẳng vào được mấy quả.”

“Vậy cũng muốn chơi cái gì?”

Lộ Kha Đồng nhìn quanh một vòng, nói: “Anh có biết chỗ nào làm thẻ xe buýt không?”

Khuru Lạc Dân thật sự không ngờ cuối tuần lại phải dẫn người khác đi làm thẻ xe buýt, đã thế hàng người còn xếp dài ngoằng. Khuru Lạc Dân hết sức bức mình, có xe đưa đón lại không ngồi, cứ phải chen chúc trên xe buýt mới vừa lòng.

“Lộ Lộ, không phải cung cấp bồ thật đó chứ, hành vi kỳ quặc quá.”

“Không được sao?”

“Cung mới mười lăm à, lớp mười còn lớn tuổi hơn cung, cũng chơi tình chị em hả?”

Lộ Kha Đồng nghĩ bụng lúc đầu người ta còn muốn báo thù cho anh đó, nhưng mà sắp sửa tới lượt cậu, cậu xoay người lại nói: “Không bị người ta đánh vỡ đầu là được.”

Lúc chờ làm thẻ có người phát tờ rơi, toàn là các loại chương trình dạy kèm cho học sinh trung học. Lộ Kha Đồng cầm tờ rơi quạt gió, làm thẻ xong lại bắt đầu đi dạo không mục đích với Khuru Lạc Dân.

“Hay là chúng ta cứ bắt đầu từ kiểu truyền thống đi?”

Tìm được tiệm net thuê phòng, Khuru Lạc Dân đăng nhập vào trò chơi, kêu Lộ Kha Đồng mau log in tổ đội, Lộ Kha Đồng còn đang nhìn chằm chằm màn hình xem bản đồ, tra xem từ trường về nhà cần ngồi chuyến xe nào.

Khuru Lạc Dân gõ lạch cạch trên bàn phím, hỏi: “Lộ à, có phải cung chán anh rồi không?”

“Làm như trước đây người ta thêm anh lắm ấy.” Sau khi đăng nhập, Lộ Kha Đồng phát hiện Khuru Lạc Dân đã gom đủ đội bắt đầu đánh, cậu tức giận nói: “Anh làm vậy mà coi được hả! Em phải giết anh trả thù!”

Khuru Lạc Dân chẳng buồn trả lời, mở mic chỉ huy tấn công và phòng thủ. Lộ Kha Đồng cảm thấy chán bỏ xừ, thế là lại thoát ra.

...

Đầu hè có một tốp chú bác đánh cò, trong hèm có đám con nít chạy lăng xăng chơi đùa, cuối tuần không có gì làm bà con thường sẽ vừa chuẩn bị bữa trưa vừa trò chuyện tán dóc. Buổi sáng Lâm Du Châu đi dạo chợ vải với chị gái hàng xóm, khi về bên nghiên cứu hai mét vải mà mình mua.

“Chất vải này trắng thơm ghê, làm áo đầm mùa hè mặc.”

“Làm quần tây cũng được, gọn gàng.”

Phí Nguyên ngồi sát bên cạnh Lâm Du Châu, chẳng làm gì hết, chỉ bám đuôi thôi. Lâm Du Châu không thể nhịn được nữa, nói: “Mày cái thằng to xác cao hơn một mét tám, cứ đi theo làm phiền mẹ mày hoài là sao vậy!”

“Đưa con chìa khóa xe.” Lần trước đá bóng Phí Nguyên lái một chuyến, sau đó lại bị tịch thu.

Phí Đắc An xem đánh cờ ở đầu hẻm trở về, ngại bọn họ lắng nghe lời nhải chuyện này suốt cả ngày, bèn nói với Lâm Du Châu: “Được rồi mau đưa nó đi, cao hơn một mét tám lái xe máy cũng như bà đạp xe đạp thôi, đáng mà.”

Lấy được chìa khóa xe, Phí Nguyên đứng dậy đi ngay, Lâm Du Châu ở phía sau nhắc tới nhắc lui không được lái nhanh quá, không biết Phí Nguyên có nghe hay không. Một tuần không lái, trong lòng nhớ hoài nói, vừa bước lên xe chuẩn bị nổ máy thì thấy Thẩm Đa Ý đi ra từ trong sân.

“Làm thêm?”

“Ừ.” Thẩm Đa Ý đi tới, nói: “Hơi muộn rồi, cậu đưa mình đi được không?”

Phí Nguyên nổ máy, nói: “Lên xe.”

Chỉ huy tấn công và phòng thủ rống đến khản cổ, sau khi kết thúc Khuru Lạc Dân muốn đi uống nước, hỏi Lộ Kha Đồng muốn uống gì. Lộ Kha Đồng đeo tai nghe không trả lời, mặt mày nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình.

“Lộ Lộ, cùng làm gì thế?”

Lộ Kha Đồng nhìn không chớp mắt, nói: “Xem phim.”

“Đậu má, cùng rảnh nhìn thêm mấy năm nữa được không?” Khuru Lạc Dân đi vòng qua, thấy trên màn hình chỉ có một ông chú trung niên vẫn mặc đầy đủ quần áo, lại nhìn sang tiêu đề, cái gì mà thầy Toán cấp ba nổi tiếng dạy online.

*Ở đây ý bảo Khuru Lạc Dân hiểu lầm Lộ Lộ xem phim đen, kêu nhìn mấy năm nữa đủ tuổi rồi hẵng xem đó.

Tờ rơi còn vớt bên cạnh, Lộ Kha Đồng nói: “Giảng rõ ràng lắm, chỉ là vương giọng địa phương thôi.”

Khuru Lạc Dân tan nát cõi lòng: “Mẹ nó cùng tới tiệm net nghe lớp Toán? Thôi thôi đừng giận nữa, chúng ta tổ đội đánh phỏ bán được không? Cùng nói gì anh nghe này.”

Lộ Kha Đồng đẩy Khuru Lạc Dân ra: “Em trả hai nghìn rồi nha, phải nghe cho hết.”

*2000 NDT = 6,6 triệu VNĐ.

Thế là hai người cùng nghe nốt phần còn lại, lúc ra khỏi tiệm net cảm giác cứ như tan học rời lớp vậy, Khuru Lạc Dân hỏi cậu mua mấy tiết, Lộ Kha Đồng nói bốn tiết.

“Đưa tài khoản của cùng cho anh đi, đến lúc đó anh cũng nghe.”

“VẬY anh mời em ăn gì ngon đi.”

Khuru Lạc Dân chỉ vào đường đối diện, nói: “Khách sạn Quốc Tân chịu chưa? Món Trung món Tây tùy cùng chọn.”

Nhà hàng Tây ở tầng mười tám không tệ chút nào, rửa tay xong Lộ Kha Đồng xem thực đơn, nói: “Ba em có thẻ của khách sạn này nè, hôm nào tìm ba xin một thẻ.”

Nghe xong, Khuru Lạc Dân nói: “Anh cũng có, sờ của ba anh phát, hôm nay tới lần đầu.”

Chọn món xong, Lộ Kha Đồng đói bụng đến mức không muốn nói chuyện, cậu nghịch thẻ xe buýt của mình, Khuru Lạc Dân thì chơi di động, cũng coi như yên tĩnh. Một lát sau, Lộ Kha Đồng lười biếng duỗi eo quay đầu lại nhìn, nói có phải lên món rồi không.

Khuru Lạc Dân ngẩng đầu lên, phản xạ có điều kiện nói: “Đậu má!”

“Gi vậy?”

“Thỏ trắng nhỏ!”

Thẩm Đa Ý mặc đồng phục bồi bàn bung khay tới đây, giả vờ như không quen, hoặc nên nói là không muốn để ý, chỉ là nhìn Lộ Kha Đồng lâu hơn một chút.

Khuru Lạc Dân hỏi: “Nhìn chỗ nào thế? Cục cùng của tôi là để cậu nhìn chặc?”

Lộ Kha Đồng thiếu điều mắng chửi người, cậu ráng nhịn làm bộ nhả nhặn, ngẩng đầu cười với Thẩm Đa Ý, nói bằng giọng khách sáo: “Cậu là bạn cùng lớp của Khuru nhi hả? Vậy khỏi đưa tiền boia ha.”

Thẩm Đa Ý cũng cười, cười xong bỏ đi một cách tao nhã.

Khuru Lạc Dân giống như con cá mắc, nói: “Lộ Lộ, anh lại nhớ tới những ngày bị vỡ đầu, anh cảm thấy mình hết ăn vô rồi.”

“Không sao đâu anh cứ nhớ đi, em ăn giùm anh.” Lộ Kha Đồng đói muốn chết, ngấu nghiến vài miếng rồi dừng lại, hỏi: “Cậu ta đẹp hay em đẹp?”

Khuru Lạc Dân thần thờ đáp: “Cung, nếu hai người rớt xuống sông anh cứu cung.”

Ngừng một lát, Lộ Kha Đồng làm bầm: “Cậu ta và Phí Nguyên thật sự là một cặp sao.”

Sau khi đưa Thẩm Đa Ý đến nơi, Phí Nguyên lại lượn thêm một vòng, đi chơi bóng rổ đến khi trời tối mịt mới về nhà. Chuyện đầu tiên sau khi về nhà chính là giấu kỹ chìa khóa xe, cậu không muốn chen chúc trên xe buýt nữa.

Lâm Du Châu ở trong phòng cắt vải, gọi Phí Nguyên: “Lấy máy may của mẹ ra lau đi.”

Lau xong đồ đầy mồ hôi, Phí Nguyên đi tắm rửa, Lâm Du Châu lại đưa vài vụn đã cắt cho Phí Nguyên, bảo cậu đem đi vứt. Phí Nguyên xách rác đi dọc theo con hẻm, lúc gần đến đầu hẻm thì di động trong túi quần rung lên.

Lần đầu tiên cậu non gọi điện thoại cho cậu.

Lộ Kha Đồng thuộc tuýp người không nín được, cũng thuộc tuýp đầu óc thường chap mạch, thật ra cậu cũng không biết mình đang xoắn xuyết chuyện gì, nói chung rất là xoắn xuyết.

“A lô?”

“Anh đại, em nè.” Lộ Kha Đồng nói xong quên lời, đành phải nói tào lao: “Anh đang làm gì đó?”

“Vứt rác.”

“Vậy hả, em đang xem TV, quảng cáo dài quá đi.”

“Có gì không?”

“Cũng không có gì.” Lộ Kha Đồng quyết định bán đứng bạn cùng lớp, nói: “Lớp trưởng và lớp phó học tập lớp 1 đang yêu nhau, anh hâm mộ không?”

Phí Nguyên ném rác vào thùng phân loại, nói: “Tôi hâm mộ gì mới được.”

“Anh không hâm mộ, vậy có phải chứng minh anh đang yêu đương không?”

Phí Nguyên cau mày nói: “Cậu uống lộn thuốc à?”

Lộ Kha Đồng tự đẩy mình xuống hồ, chính cậu cũng không biết mình muốn biểu đạt điều gì, ngừng lâu quá thì sợ Phí Nguyên cúp máy, cuối cùng nói bằng giọng đáng thương: “Có thì có, không có thì thôi, không có thì em theo đuổi anh, người ta không muốn làm đàn em hoài đâu.”

Nghe nói cậu thích con trai, vậy cậu thích mình không?

Anh thích em thiệt hả? Em cũng thích anh lắm.

Trong bóng đêm, giọng Phí Nguyên vẫn lạnh lạnh, nhưng lại mang chút ý cười: “Không có, cậu theo đuổi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gần đây thời tiết khá ẩm áp, Lâm Du Châu đôi bữa sáng từ cháo gạo nóng hổi thành sữa đậu nành ấm, Phí Đắc An nói thứ này không no bụng được, tay lại liên tục múc thêm một chén.

“Được rồi, hơn nửa tháng không hỏi mày, mày với bạn học chơi chung được không?”

Phí Nguyên mặc áo ngắn tay vào, nói: “Cũng được, không được thì đánh một trận, mẹ khỏi lo.”

May mà Lâm Du Châu không nghe thấy, nếu không ắt sẽ cần nhằn đến khi cậu đi mới thôi. Ăn xong mặc áo khoác vào, ngón tay móc chìa khóa xe chuẩn bị đi học, Phí Nguyên đã quan sát kỹ rồi, cửa hàng tiện lợi đối diện trường học rất thích hợp để đậu xe.

Thẩm Đa Ý ở trong nhà chỉ nghe tiếng Phí Nguyên ra cửa, nhưng ông cậu ăn com chậm, chờ Thẩm Đa Ý hỏi hà dọn xong chén đĩa, Phí Nguyên đã lái xe đi mất rồi.

Tài xế sắp bị Lộ Kha Đồng làm phiền chết, khi thì bảo đón, khi thì không cho đón, không có quy luật gì hết. Đến trường học, Lộ Kha Đồng trịnh trọng nhắc lại lần nữa, sau này chỉ đưa chứ không đón.

“Có phải tan học cháu lại muốn đi chơi không?”

“Thì không tan học làm sao đi chơi được.” Lộ Kha Đồng nói như đúng rồi, sau đó đeo cặp xuống xe.

Tuần này không làm trực nhật, cũng không có bài tập phải làm, đi cửa sau vào thấy Phí Nguyên đã đến, Lộ Kha Đồng rón rén đi tới sau lưng vỗ vai Phí Nguyên, hớn hờ nói: “Phí Nguyên! Buổi sáng tốt lành không!”

Phí Nguyên không quay đầu lại, chờ Lộ Kha Đồng ngồi xuống mới trả lời: “Không gọi anh đại à?”

Lộ Kha Đồng lại xoa người nằm sấp trên bàn người ta, nói: “Không gọi, em đã nói rồi mà, đúng không?”

“Đúng gì mà đúng.” Lười chọc con nít vào sáng sớm, Phí Nguyên đá ghế của Lộ Kha Đồng để cậu xoay qua chỗ khác. Lộ Kha Đồng xoay qua chỗ khác rồi lại nằm ngả ra sau, gáy gối lên mép bàn.

Phí Nguyên đặt một cây bút lên vị trí nhân trung của Lộ Kha Đồng, Lộ Kha Đồng chu miệng kẹp bút lại. Lốp trưởng kiểm tra vệ sinh xong đi từ hành lang ngang qua hai người họ, nói: “Lớp này là lớp mười một, hai đứa bây nhảy lớp từ mẫu giáo lên đây à?”

Vị trí nhân trung như hình.

Tiết thứ tư là Toán, Lộ Kha Đồng chờ mong suốt buổi sáng, cậu mới vừa đầu tư hai nghìn đồng lặn mà. Chuông reo rồi mà thầy vẫn chưa tới, đợi gần một phút mới nghe tiếng giày cao gót.

Cô giáo tiếng Anh mang sách bước vào, nói: “Thầy dạy Toán có việc bận nên dời tiết, nếu buổi chiều thầy ấy vẫn không tới được thì các em sẽ làm kiểm tra Toán.”

“Đề còn lại chưa giảng mà kiểm cái lông gà.”

“Kiểm xong sẽ giảng lại một lượt, đừng lo.”

“Mày đứng nhất môn Toán nên không lo là phải.”

Thành tích của Lộ Kha Đồng đứng giữa lớp, chưa đến mức đội sổ nhưng cũng không nằm trong hàng top. Mỗi lần tiếng oán than dậy đất, cậu luôn bình chân như vại.

Sau giờ học, Lộ Kha Đồng hỏi Phí Nguyên: “Đề còn lại anh có câu nào cần giảng không? Em làm bài cực kỳ nghiêm túc đó, nếu có thì để em giảng cho anh nha? Biết đâu chiều nay kiểm tra ra phần đó.”

Thấy Lộ Kha Đồng như vậy, Phí Nguyên nghĩ bụng thôi được, đoạn lấy đề kẹp trong vở ra, quyết định hy sinh giờ nghỉ trưa.

Quán mì gần trường học buôn bán rất đắt, ngày nào cũng như học sinh tổ chức họp mặt vậy, có điều sau khoảng hơn nửa tiếng thì học sinh đi hết sạch, bởi vì thời gian nghỉ trưa canh rất gắt, nếu muộn sẽ không được vào trường.

Lộ Kha Đồng gọi một phần mì gà xé măng khô lớn, còn gọi thêm gà rán và sữa tươi lạnh. Phí Nguyên nhủ thăm cây non đúng là đang trong giai đoạn trưởng thành, ăn quá trời ăn, cậu hỏi Lộ Kha Đồng: “Một ngày uống bao nhiêu sữa thế?”

“Ít nhất ba ly, em phải mau mau đạt 1m85, sau đó gia nhập đội bóng rổ của trường.”

Phí Nguyên không ngờ Lộ Kha Đồng còn có chí hướng này: “Cố lên, còn thiếu 10 cm nữa thôi.”

Lộ Kha Đồng uống một hóp sữa lớn, tức giận nói: “9 cm! Ngày nào em cũng đo nha!”

Chờ hai người ăn xong, xung quanh đã chẳng còn ai, chỉ còn hai người mặc đồng phục học sinh ngồi trong góc, một người ăn xong rồi, một người vẫn đang ăn, chỉ là cách khá xa nên không thấy rõ.

Lộ Kha Đồng bắt đầu giảng bài cho Phí Nguyên, thấy câu khoanh tròn mà mừng như thấy tiền. Cậu đặt giấy nháp và vở sang bên cạnh, trước tiên đọc đề, sau đó giải theo từng bước.

Bất chợt giọng điệu của thầy giáo trên mạng, Lộ Kha Đồng hỏi: “Hừm, bước này chúng ta có thể sử dụng công thức nào?”

Phí Nguyên nhin không được, bật cười ra tiếng. Lộ Kha Đồng vỗ bàn, lại bất chợt thầy Toán nói: “Cười cái gì mà cười! Làm không được còn cười! Học Toán không tốt toàn là đồ ngốc!”

Phí Nguyên chịu không nổi, dùng bàn tay to vò rối tóc Lộ Kha Đồng, nói: “Tôi thấy cậu mới ngốc đó.”

Qua một lúc gián đoạn như thế, đến khi bình tĩnh lại đã quên bống phải làm thế nào. Lộ Kha Đồng nhìn đề cố gắng nhớ lại, thế mà nghĩ mãi không ra, cậu lúng túng đỏ mặt giữa bầu không khí im lặng.

“Giảng tiếp đi.” Phí Nguyên có ý trêu chọc.

“... Em đi vệ sinh cái đã, uống nhiều sữa quá!”

Vào toilet hết rửa mặt rồi soi gương, song vẫn không nhớ ra phải làm thế nào. Lộ Kha Đồng lấy di động gọi cho Khuru Lạc Dân tìm đường dây nóng trợ giúp, nghĩ bụng nếu Khuru Lạc Dân cũng không nhớ thì mình tuyệt giao luôn.

“Lộ Lộ, buổi trưa tốt lành.”

“Ừ thì tốt lành, mà cho em hỏi cái, hôm đó nghe lớp Toán, ví dụ cuối cùng giải thế nào vậy?”

“Làm sao anh nhớ được.”

“Khuru nhi ngốc, ai mà thêm anh.”

Cúp máy chừng nửa phút, Khuru Lạc Dân gửi tin nhắn tới, nội dung là cách giải câu kia, giải xong còn chèn thêm một câu: Làm như anh thêm cung á.

Ra khỏi toilet, lúc đi ngang qua hai người ăn mì trong góc, Lộ Kha Đồng liếc trộm một cái, nhìn đầu tóc thì không biết là lớp mấy, có điều lớp mấy cũng lớn tuổi hơn cậu.

“Sao cậu vẫn chưa ăn xong vậy, ăn chậm quá.”

“Cậu không chờ người ta mà ở đó lý sự hả? Còn dám chê mình à?”

Lộ Kha Đồng liếc mắt khinh thường, trong lòng tự nhủ còn bày đặt những nhẽo nữa.

Giảng bài xong không còn bao nhiêu thời gian, Lộ Kha Đồng lẳng lặng cầu nguyện chiều nay kiểm tra ra câu giống vậy, thế thì họ Phí chắc chắn sẽ nhớ tới mình ngay, nói không chừng còn vẽ trái tim lên lưng mình ấy chứ.

Cái này cũng được xem là tay cầm tay dạy học, đảm bảo học thành tài.

Chờ khi tan học, Phí Nguyên dọn dẹp xong đi về từ cửa sau. Nhìn chỗ ngồi trống không, Lộ Kha Đồng vội vàng xách cặp đuổi theo, gần đến cổng trường mới bắt kịp Phí Nguyên.

“Hôm nay em đi với anh, em làm thế xe buýt rồi!”

Phí Nguyên không dừng bước, lúc đi qua trạm xe buýt thì khẽ huych Lộ Kha Đồng một cái, sau đó băng qua đường. Lộ Kha Đồng đứng sững dang kia, nhìn Phí Nguyên đi đến cửa hàng tiện lợi đối diện lấy xe máy.

Tiếng động cơ ầm ỹ truyền tới, học sinh đi qua đi lại nhin không được dòm ngó, Phí Nguyên lái xe máy chạy tới, đoạn dừng xe dùng chân dài chống đất.

Lộ Kha Đồng hỏi với nét mặt mất mát: “Anh không ngồi xe buýt nữa sao?”

“Không.” Phí Nguyên móc hộp singum đồ hai viên ra tay, một viên cho mình, viên còn lại đưa đến bên miệng Lộ Kha Đồng, nói: “Há miệng.”

Lộ Kha Đồng được đút singum vị đào, nhưng mà trong lòng vẫn đắng chát.

Ăn com tối xong, Phí Nguyên đến quảng trường gần nhà chơi bóng rổ, ban đêm mát mẻ mà cũng đổ đầy mồ hôi. Nước son trên băng ghế dài bị xước bong tróc, nhưng lưng ghế lạnh lạnh dựa vào rất thoải mái.

Di động hiển thị hơn mười tin nhắn, tất cả đều trong nhóm chat nam sinh, Phí Nguyên thường cảm thấy khó hiểu, sao nam sinh lớp này nói nhiều thế.

“Thứ bảy đá bóng không? Đá không? Tao ngựa chân quá!”

“Bây giờ thứ hai mà mày hẹn thứ bảy, chân ngựa chắc mày cũng gãi hết ngựa rồi.”

“Tuần này hồ bơi trong trung tâm thể dục mở nè, bơi không? Bơi không? Tao ngửa hết cả người đây!”

Mồ hôi nhễ nhại đang khó chịu, Phí Nguyên trả lời một câu: “Bơi.”

Gần như cùng lúc đó, Lộ Kha Đồng trả lời: “Không bơi.” Phí Nguyên lại gửi lần nữa: “Bơi.”

Xấu hổ quá đi mất. Lộ Kha Đồng trề môi nhìn đi động, cái tên này ấy hả, đôi khi quả thật tốt với cậu lắm, nhưng rồi lại bạc tình miến chê, chẳng chịu nhường nhịn người ta, giống như đối xử tốt với cậu chỉ là ảo giác mà thôi.

Phí Nguyên nốc chai nước khoáng, lúc nhìn lại đi động suốt thì phun ra, bởi vì Lộ Kha Đồng trả lời rằng: “Mẹ nó người ta không biết bơi.”

“Lộ Lộ, để mình dạy cậu.”

“Để mình dạy cho, mình xoay người cho cậu.”

“Chọn mình chọn mình chọn mình nè.”

Lộ Kha Đồng cắn răng đồng ý, xem như đồng ý vì tinh thần tập thể và tình anh em, vậy mà Phí Nguyên chẳng có phản ứng gì, đúng là đồ tồi tệ, ít nhiều gì người ta cũng làm đàn em cho anh mấy ngày mà.

Đội đến sáng thứ bảy, cả bọn đến hồ bơi chiếm chỗ, nhiệt độ ổn định của hồ bơi trong nhà không lạnh lắm, nhưng mới vừa xuống nước là lạnh đến phát run.

Lộ Kha Đồng mặc quần bơi nhỏ của mình, chân gầy eo thon da trắng nõn, cậu đeo kính bơi muốn xuống hồ một mét ba tập nín thở, ai ngờ qua tới đó lại thấy xấu hổ quá, trong hồ toàn là học sinh tiểu học đang chơi cầu tuột.

“Lộ Lộ, ở đây nè!”

Đi qua theo tiếng gọi, cái đám không biết xấu hổ kia đang bơi trong hồ một mét tám, cậu lại không nổi được, xuống dưới cho chết à. Lộ Kha Đồng cúi gằm mặt ngồi xuống bên hồ, coi như tới đây rửa chân vậy.

Một bóng người từ đằng xa bơi tới, do lặn dưới nước suốt nên không thấy rõ là ai. Lộ Kha Đồng cảm giác mắt cá chân bị người ta túm lấy, vừa định đá một cái thì lại bị túm cảng chân.

Àm một tiếng, Phí Nguyên trôi lên khỏi mặt nước, hỏi: “Chẳng phải bọn họ đòi dạy cậu sao? Đi đâu hết rồi?”

Lộ Kha Đồng hận đời vô đối: “Chắc chết đuối hết rồi.”

“Đi theo tôi.” Phí Nguyên chống tay treo ra khỏi hồ, kéo Lộ Kha Đồng ra ngoài, đi đến trước cửa hàng rồi bảo: “Chọn một cái đi.”

Lộ Kha Đồng nhăn mặt không nói lời nào, Phí Nguyên thẳng thắn nói với ông chủ: “Lấy cái xanh kia.”

Đến khi trở lại, Lộ Kha Đồng xách cái phao bơi Đorêmon, uất ức muốn khóc.

Đeo phao bước xuống nước, sau đó nằm sấp trên phao đập nước lung tung, đập cả buổi chỉ đi chuyển được nửa mét. Cậu thật sự rất hoài niệm quãng thời gian rảnh rỗi đi tiệm net lướt web với Khuru Lạc Dân, phải nói là thiên đường chốn trần gian.

Đám nam sinh trong lớp điên cuồng thi đấu với nhau, như thể muốn tham gia kỳ Olympic tiếp theo vậy. Lộ Kha Đồng đập nước mệt rồi thì trôi lênh bênh, khều khều hình Đorêmon trên phao bơi. Nửa tiếng sau, mọi người lần lượt lên bờ, đoán chừng đã bơi mệt.

“Không được rồi, tao phải ăn sôcôla.”

“Tao ăn mì gói, Phí Nguyên đâu?”

“Phí Nguyên còn đang bơi, mà thôi tao bơi hết nổi rồi.”

Lộ Kha Đồng cố bơi lên trên, cậu cũng muốn đi ăn gì đó, nhưng làm sao cũng không đi chuyển được. Đang lúc sốt ruột, một người dưới nước thoăn thoắt bơi tới, sau đó trôi lên trước mặt cậu. Phí Nguyên vuốt tóc ra sau, giọt nước chảy dọc bên má, bắp thịt nơi cánh tay và lồng ngực cũng vừa ướt vừa lạnh.

Phí Nguyên nắm phao bơi của Lộ Kha Đồng xoay một vòng: “Cậu ngâm bồn tắm à.”

Lộ Kha Đồng không còn sức để trả lời, có điều Phí Nguyên cũng không định cho cậu nói, phao bơi thỉnh thoảng bị kéo lấy, Phí Nguyên đẩy cậu bơi về phía trước.

“Thần linh ơi!” Lộ Kha Đồng cảm thán một tiếng, thì ra cảm giác là như vậy.

Nhẹ nhàng nhấp nhô, dòng nước xẹt qua hai bên, cảm giác như lên trời.

Boi tới cuối hồ, Phí Nguyên hất tóc, vẩy một vốc nước vào mặt Lộ Kha Đồng. Ánh nước màu xanh hòa với ánh đèn trông lóa mắt đến lạ, nhìn ánh mắt của Phí Nguyên, Lộ Kha Đồng quên cả lau nước trên mặt.

“Thú vị không?”

Lộ Kha Đồng ngo ngắc gât đầu, hết như cún nhỏ lần đầu tiên nhận định chủ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Boi xong mọi người ra lấy xe, Phí Nguyên lại lái xe máy hầm hố tới, hết sức là chói mắt. Lần trước chưa thể nghiệm đủ, lần này lớp trưởng càng hăng hái hơn, hỏi: “Phí Nguyên, cậu đưa mình về nhà được không?”

Cúi đầu xem di động có tin nhắn nào không, Phí Nguyên đáp: “Không.”

“Vậy mình thì sao? Phí Nguyên mình yêu cậu lắm đó.”

“Biến đi, mày đạp xe tới còn gì.”

“Nếu Phí Nguyên chờ tao, cho dù lái xe ba bánh tới tao cũng bỏ luôn.”

Nghe bọn họ náo loạn, Phí Nguyên cảm thấy học sinh lớp này thật chẳng giống ai, nhưng chơi chung với bọn họ rất thoải mái. Cậu mỉm cười ngẩng đầu lên, thấy Lộ Kha Đồng xách phao bơi đứng cách đó vài bước, mặt nhăn mày nhíu.

Lớp trưởng cũng phát hiện, bèn gọi với về phía Lộ Kha Đồng: “Lộ Lộ, vẫn không vui hả?”

Lộ Kha Đồng nói lí nhí: “Mình cũng muốn ngồi xe.” Nói xong lại cảm thấy mình ngu ngốc quá, nhìn Phí Nguyên bị bao vây hết như ngôi sao nổi tiếng, Lộ Kha Đồng đáp: “Mình đói bụng, mình về nhà trước.”

Phía sau không có tiếng nổ máy, đám nam sinh vẫn đang tranh cãi chí chóe, Lộ Kha Đồng trừng mắt nhìn Đôn-ê-môn trên phao bơi, tự mình ra đường đón taxi. Xe đến xe đi rất khó đón, còn bị người ta giật một chiếc.

Lộ Kha Đồng thở dài băng qua đường, đứng chờ người bên trạm xe buýt. Cậu nhin không được nghĩ, cảnh tượng khi nãy trong hồ bơi đúng là mộng ảo mà, giả dối như mộng ảo vậy.

“Làm gì thế?” Chẳng biết Phí Nguyên đi đến từ đâu mà không nghe tiếng động gì. Lộ Kha Đồng nhìn ngó xung quanh, thấy xe máy đang đậu bên làn đường dành cho xe đạp, hẳn là mình thất thần quá nên không nghe thấy tiếng vang.

“Chờ xe, em có thể xe buýt.”

Phí Nguyên khoanh tay đứng bên cạnh, nói: “Biết cậu có mà, khoe nhiều lần lắm rồi.”

Lộ Kha Đồng tròn mắt: “Anh biết cái khi gì! Vì ngồi xe buýt với anh nên người ta mới làm thôi! Hàng người dài vậy nè! Dài vậy nè!”

“Không phải đói bụng sao, thấy còn sung lắm mà.” Phí Nguyên cảm thấy cây non hần đang vào tuổi dậy thì, khi thì u buồn khi thì giận dỗi: “Mời cậu ăn cơm nhé, đến giờ uống sữa rồi nhỉ?”

Khi nãy những người khác đã ăn chút gì ở hồ bơi, hai người bọn họ thì chưa ăn gì hết, sắp chết đói tới nơi. Chờ Phí Nguyên bước lên xe máy, Lộ Kha Đồng đuổi theo ngồi lên ghế sau, cậu phải xách phao bơi nên dùng một tay ôm eo Phí Nguyên.

Gió thổi vù vù bên tai, Lộ Kha Đồng hỏi: “Em có phải là người đầu tiên ngồi xe máy của anh không?”

“Không phải.”

Lộ Kha Đồng cũng không mong chờ chi, nghĩ bụng chắc chắn thỏ trắng nhỏ đã ngồi rồi, biết đâu chừng còn hai tay ôm eo Phí Nguyên nữa kìa. Phí Nguyên không biết Lộ Kha Đồng đang ảo tưởng cái gì, cậu còn nhớ người đầu tiên là mẹ mình, muộn giờ làm nên mình đưa đi.

Ăn xong ra khỏi quán, Lộ Kha Đồng nhảy phắt lên xe, nói: “Cảm ơn anh đưa em về nhà.”

Phí Nguyên búng trán Lộ Kha Đồng một cái, bảo cậu giới đánh phủ đầu quá. Ăn uống no nê, dọc đường bị gió thổi đến buồn ngủ, Lộ Kha Đồng vùi mặt vào lưng Phí Nguyên, thỉnh thoảng lại dụi mấy cái.

Phí Nguyên chỉ đưa cậu đến con đường ngoài cổng, buổi chiều vắng người, hoàn cảnh xung quanh vô cùng thoải mái. Lộ Kha Đồng xuống xe dụi dụi mắt, dụi xong lại chớp chớp.

“Còn ngủ một giấc phải không? Cứ dụi tôi mãi.”

“Không có, mắt em khó chịu.”

Phí Nguyên giữ đầu Lộ Kha Đồng, bảo cậu mở mắt ra, nói hẳn là do bơi, thông thường qua một thời gian ngắn sẽ ổn thôi.

“Yếu đuối quá.” Phí Nguyên lại ngấm nghĩa một hồi.

Lộ Kha Đồng cảm thấy cổ họng như siết lại, cậu quay đầu sang chỗ khác, đỏ mặt nói: “Cảm giác như anh muốn hôn em á.”

“Não úng nước rồi à?” Phí Nguyên vỗ gáy cậu một cái, bảo cậu biến mau đi. Lộ Kha Đồng mím môi chạy vào trong nhà, chạy vài bước lại dừng, xoay người vẫy vẫy phao bơi Đorêmon.

“Giữ nữa?”

Lộ Kha Đồng hô to: “Phí Nguyên, chờ em cao thêm 3 cm, anh thích em được không?”

Phí Nguyên không để ý đến cậu, quay đầu xe lại đi mất. Lộ Kha Đồng lẻ loi đứng đằng kia, rất muốn cho mình một bạt tai, làm gì thế không biết, vừa mất mặt vừa ngu ngốc, chẳng ngầu chút nào cả.

Sau khi về đến nhà, Ôn Ngưng phát hiện Lộ Kha Đồng không ổn lắm, chỉ đành đi theo sau mong Lộ Kha Đồng đỡ dành, hỏi con muốn cái gì, muốn ăn gì, sốt ruột muốn chết.

“Lộ Lộ, có phải có người bắt nạt con không?”

“Ai bắt nạt được con.” Lộ Kha Đồng nằm dài trên sofa, phiền muộn cực kỳ: “Dạo này nhịp tim của con không được bình thường, cứ đập loạn xạ hoài, phiền quá đi.”

“Tim khó chịu không phải chuyện nhỏ đâu con, chúng ta đến bệnh viện khám được không?”

“Vậy thì khỏi ạ, con ăn chút gì ngon là được.” Sợ mình nói tiếp sẽ dọa Ôn Ngưng, Lộ Kha Đồng ngồi dậy nói: “Con đi làm bài tập đây, dạo này con muốn thi vào top 5, buổi tối phải ăn thiệt nhiều cơm.”

Ôn Ngưng nín cười: “Có phải có người nói con lùn không?”

Lộ Kha Đồng lại nổi nóng: “Con vốn không có lùn! 1m76 là chiều cao nam thần!”

Nam thần xách phao bơi lên lầu, vào phòng nằm sấp trên giường, lăn qua lăn lại hằm hừ. Điện thoại di động reo lên, nam thần xoay người gối đầu lên phao bơi bắt máy, giọng ịu xù.

Khuru Lạc Dân gọi qua, hỏi: “Lộ Lộ, anh đăng nhập vào tài khoản của cung nè, sao nó hiện còn đến chín tiết lận?”

Lộ Kha Đồng nói: “Em mới mua thêm một gói, mà em thấy tiếng Anh cũng phải bỏ túc, lần này đến lượt anh mua đó.”

“Thôi dẹp đi, tiếng Anh của anh tốt lắm.” Khuru Lạc Dân từ chối chi tiền.

“Keo kiệt thấy ớn, nghe xong chín tiết này em không mua nữa, mời thầy tới nhà dạy kèm riêng, cho anh khỏi ăn chực của người ta.” Nói xong như được giải tỏa, Lộ Kha Đồng cũng lên tinh thần một chút, hỏi: “Khuru nhi, cảm giác thích con trai như nào nha?”

Khuru Lạc Dân ngừng vài giây, đáp: “Để hôm nào anh hỏi mẹ anh giùm cung.”

Lộ Kha Đồng nói: “Nếu không thích con trai anh còn chọc thò trắng nhỏ làm gì!”

“Anh chỉ định thử xem mình có thích con trai không, ai ngờ còn chưa thử ra kết quả đã bị đánh ngất xỉu, anh cũng thảm lắm chứ bộ.” Khuru Lạc Dân cảm thấy Lộ Kha Đồng không được ổn, bèn hỏi: “Lộ Lộ, chắc không phải cung... thích anh chứ?”

Lộ Kha Đồng ngắt lời: “Ai thích ba anh, ba em mà em còn không thích.”

*Nguyên văn Khuru Lạc Dân hỏi 喜欢我吧 (hỉ hoan ngã ba, dịch là: thích anh chứ). Từ ba 吧 này thường dùng ở cuối câu để biểu hiện cảm xúc thôi, nhưng nó đồng âm với từ 爸 nghĩa là ba trong ba mẹ, nên Lộ Lộ mới bảo là không thích ba anh =>)

Lúc định cúp máy, Lộ Kha Đồng đột nhiên gọi Khuru Lạc Dân lại, ấp úng hỏi: “Thỏ trắng nhỏ tên gì vậy?”

Sau khi cúp máy, cậu lại lần qua lộn lại một lát, lần xong ôm bụng thờ người ra. Thỏ trắng nhỏ tên Thảm Đa Ý, sao nghe còn êm tai hơn tên mình vậy, thậm chí Lộ Kha Đồng còn ảo tưởng, có khi nào Phí Nguyên gọi Thảm Đa Ý là “Đa Đa” không.

Thích con trai là cảm giác này ư? Vậy mình thích con trai đúng không? Tại sao lại thế chứ, mình muốn của Phí Nguyên để chọc tức Lộ Nhược Bồi, sau đó đá Phí Nguyên báo thù cho anh em cơ mà.

Tất cả đều tại Lộ Nhược Bồi, thích con trai cũng là vì di truyền gen, Lộ Nhược Bồi hại người!

...

Hôm sau đi học, đứng từ xa đã nhìn thấy lớp trưởng và lớp phó học tập lớp 1 đi chung, tuy hai người cách nhau chừng một mét nhưng vẫn có thể cảm nhận được tình nồng ý mật.

Vào lớp, Lộ Kha Đồng đá móng lớp trưởng một cái. Lớp trưởng xoay người muốn đánh cậu, nói: “Cậu làm phản hả! Có biết ngoại trừ giáo viên chủ nhiệm anh đây lớn nhất không!”

Lộ Kha Đồng giả vờ làm đài phát thanh, hô to: “Lớp trưởng yêu sớm! Vì yêu mà đánh bạn cùng lớp!”

Bị đuổi đánh một vòng, suýt nữa ngã sấp mặt trong hành lang nhỏ hẹp, Lộ Kha Đồng chạy về ghế của mình, đoạn xoay người nằm sấp trên bàn của Phí Nguyên. Phí Nguyên mặt lạnh tanh đọc sách, nâng tay cốc đầu cậu một cái.

Lớp trưởng nói: “Lộ Lộ, cậu mà yêu thì mới là yêu sớm, anh đây mười bảy rồi, hoa quý mùa mưa, cậu không hiểu đâu.”

*Hoa quý mùa mưa: ý nói tuổi thanh xuân đầy sức sống, bỡ ngỡ, khát vọng.

Lộ Kha Đồng nhìn Phí Nguyên, hỏi: “Anh hiểu không?”

Phí Nguyên hỏi ngược lại: “Cậu có biết tại sao trường học cấm yêu sớm không?”

Lớp trưởng vỗ vai Phí Nguyên, nhủ thầm nhóc này giao cho cậu. Lộ Kha Đồng cảm thấy Phí Nguyên sẽ không nói được lời nào lọt tai mình, đang định quay sang chỗ khác, Phí Nguyên chợt cười một tiếng với cậu.

Giống như hôm đó trong hồ bơi.

Lộ Kha Đồng ngờ ngác nói: “Sợ ảnh hưởng học hành.”

Thân thể rời khỏi lưng ghế, Phí Nguyên rướn người về phía trước, nhìn sâu vào mắt Lộ Kha Đồng, nói: “Bởi vì những bạn mới mười mấy tuổi rất là khờ, thấy người nào đẹp là muốn nhìn thêm vài lần, nhìn thêm vài lần lại cho rằng mình thích người ta. Nếu có người chọc mình vài câu thì lại cảm thấy mình mị lực vô biên, người gặp người thích.”

Thật ra thì, toàn là nói nhảm thôi.

Lộ Kha Đồng tui thân hết sức, người ta chỉ giỡn chơi với lớp trưởng chút thôi mà, làm cái gì vậy nha? Cậu mở to mắt ấp úng hồi lâu cũng không phản bác được, chờ khi thầy vào lớp, cậu vội vàng xoay người sang chỗ khác như gấp cứu tinh.

Cứ thế, Phí Nguyên được yên tĩnh cả buổi sáng, cây non cũng héo rũ cả buổi sáng.

“Lộ Lộ, không đi ăn cơm hả? Mang về một ít cho cậu nhé?”

“Khỏi cần lo cho mình, mấy cậu đi đi.” Chờ phòng học không còn ai, Lộ Kha Đồng đeo tai nghe lên, định bụng nghe nốt những tiết còn lại. Thầy giáo giọng địa phương vẫn mặc đủ quần áo, trông kính lúp ló ánh sáng của trí tuệ.

Nghe năm phút rồi lại tắt, mình làm gì vậy chứ, rõ ràng là vì giảng bài cho Phí Nguyên nên mới nghe, bây giờ không muốn nghe chút nào hết. Phòng học trống không chỉ còn lại mỗi mình Lộ Kha Đồng, cậu lấy một hộp sữa trong ngăn bàn, lăm bằm: “Đời là thế, nhưng sữa vẫn phải uống.”

Mẹ nó, Lộ Nhược Bồi cao như vậy mà không truyền gen tốt cho mình! Lộ Nhược Bồi lại hại người!

Gần tới giờ nghỉ trưa, các học sinh lục tục trở về, Phí Nguyên cởi áo khoác đồng phục cầm trong tay, đường cong cánh tay và bờ vai rộng trông rõ mồn một. Lộ Kha Đồng thầm nghĩ, thấy người đẹp dĩ nhiên muốn nhìn thêm vài lần, nhìn thêm vài lần rồi thích thì có gì không đúng!

Cậu xoay người qua, Phí Nguyên đang gỡ dây tai nghe, lời vừa tới miệng lại đổi hướng: “Anh thích nghe nhạc gì?”

“Tấu nói.”

Chuông reo, Phí Nguyên đeo tai nghe gục xuống bàn, xem ra không muốn nói chuyện. Lộ Kha Đồng lại xoay người lên, tiếp tục nghe lớp Toán của mình.

Có lẽ Khuru nhi nói đúng, yêu đương làm quái gì, thi đậu vào Thanh Hoa quan trọng hơn.

Nhưng mà họ Phí dùng trộm dù của mình, còn cười nhạo mình trên sân bóng.

Nhưng mà họ Phí trực nhật thay mình, còn tặng mình phao bơi Đô-rê-môn.

Lớp học im phăng phắc, Lộ Kha Đồng khẽ khàng xoay người lại, nghiêng đầu nhìn chằm chằm Phí Nguyên. Phí Nguyên nhắm nghiền mắt, nghe tấu nói ngủ rồi. Lộ Kha Đồng cúi đầu, nói thật nhỏ: “Phí Nguyên, anh đang ngủ hả?”

Phí Nguyên không phản ứng, cậu lại nói thật nhỏ thật nhỏ: “Chùng nào anh mới thích em đây.”

Sắp bị mình làm cho cảm động luôn, hoa quý mùa mưa làm gì đa sầu đa cảm như mình thời dậy thì. Nói xong Lộ Kha Đồng xoay người lên, cảm giác không còn bức bối như trước nữa. Ở đằng sau, Phí Nguyên giật giật lông mi, chậm rãi mở mắt ra.

Lộ và phao bơi anh đại tặng =))))

Anh đại cao tay hơn em nhiều lắm Lộ ơi, đu theo chỉ cho bị quay như chóng chóng rồi than nhíp tim đập loạn xạ, khổ thân =))))

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lần thứ hai đăng nhập, phát hiện trong tài khoản có thêm hơn mười tiết Anh văn, Lộ Kha Đồng cảm thấy an ủi phần nào, đồng thời hiểu rằng tình yêu là tùy duyên, nhưng tình bạn là vĩnh cửu, chỉ ít tình bạn giữa cậu và Khuru Lạc Dân sẽ như thế.

Lúc cậu sắp ngủ Lộ Nhược Bồi mới về nhà, cậu xuống lầu hâm thức ăn khuya cho Lộ Nhược Bồi, hâm xong còn ngồi bên cạnh nhìn, hỏi: “Ba không cảm động sao?”

Lộ Nhược Bồi hừ một tiếng: “Ba chữ có mực đích viết rành rành trên mặt kia.”

“Mặt con nhỏ vậy sao viết đủ ba chữ.” Lộ Kha Đồng vén tóc mái, xin xỏ: “Ba, con muốn mua xe máy.”

Lộ Nhược Bồi không thêm đề ý, Lộ Kha Đồng vẫn không chịu thôi: “Lớp con có nhiều người lái xe máy lắm, lớp mười cũng có nữa, con hâm mộ quá chừng luôn, ba mua cho con một chiếc đi.”

Ôn Ngưng đi xuống từ trên lầu, nghe vậy thì vội nói: “Lái xe máy quá nguy hiểm, con đừng có mơ.”

“Nghe thấy chưa, đừng có mơ.” Lộ Nhược Bồi bổ sung.

Lộ Kha Đồng nằm sấp trên bàn con: “Con muốn làm loạn.”

“Con làm loạn cái gì? Mau đi ngủ đi.” Ôn Ngưng cười khê, vỗ vỗ lưng cậu: “Xe máy thì không có, xe đạp thì có vài chiếc, con có thể thử trước.”

Chờ Lộ Kha Đồng tròn mắt lên lâu, Lộ Nhược Bồi nói: “Trường học xa như vậy, cho nó đạp xe làm gì.”

Ôn Ngưng ngáp: “Nó không kiên trì được ba ngày đâu, cho nó trải nghiệm để nó biết có xe đưa đón thoải mái cỡ nào, nếu không nó có thể mè nheo cả tháng đấy.”

Hôm sau tài xế theo thường lệ đưa Lộ Kha Đồng đến cổng trường, còn đỡ chiếc xe đạp xuống từ cốp sau. Lộ Kha Đồng đẩy xe đi tới cổng nhà để xe thì dừng lại, sau đó rẽ sang hướng đối diện trường học.

Xe máy của Phí Nguyên đậu dưới tàng cây, cậu khóa xe đạp ở kế bên, tung tăng đi vào trường.

“Em còn bảo hèn chỉ anh tới sớm thế, thì ra là anh trực nhật.” Từ đầu cầu thang quẹo vào đã nhìn thấy Phí Nguyên đang lau hành lang ngoài phòng học, Lộ Kha Đồng chạy tới chào hỏi, trông phần chần chờ.

Phí Nguyên đẩy Lộ Kha Đồng qua một bên, ngại cậu chiếm diện tích.

Vừa vào lớp, phát hiện thầy dạy Văn còn tới sớm hơn, hiện đang ngồi trên bục giảng kiểm tra học thuộc lòng từng người một. Lộ Kha Đồng thả cặp xuống, cầm sách giáo khoa đi lên.

Kiểm xong hàng đầu tiên dừng lại, thầy dạy Văn hỏi: “Làm gì vậy? Kiểm tiếp hả?”

“Thưa thầy, thật ra em chưa thuộc.”

“Chưa thuộc thì trờ lên đây chọc tôi cười chết à?” Thầy dạy Văn cực kỳ nghiêm khắc, cau mày nói: “Cầm sách ra ngoài học cho thuộc, giờ học buổi sáng khỏi cần về lớp.”

Lộ Kha Đồng xoay người lại, sắp nhin cười hết nôi, vội vàng chạy ra cửa đứng, áp sát vào vách tường. Phí Nguyên rửa cây lau nhà trở về lau lần hai, thấy Lộ Kha Đồng bị phạt đứng thì không khỏi bất ngờ.

“Mới sáng sớm đã gây chuyện à?”

“Không có, em cố tình ra với anh đó, anh lau đi.”

Phí Nguyên lau hết chỉ mất hai phút, tiếng chuông giờ học buổi sáng vẫn chưa reo. Lộ Kha Đồng cầm sách, tràn ngập chờ mong hỏi: “Anh có ra với em không?”

Có bệnh chắc, Phí Nguyên hờ hững đáp: “Không.”

Lộ Kha Đồng cười ha ha, nói mình hơi chơi thôi, sau đó cúi đầu đọc sách. Phí Nguyên nhìn cậu, thờ dài một hơi, nhét một cây kẹo que vào túi quần của cậu rồi đi mất.

Chờ đến giờ học buổi sáng, hàng lang dài thượt không một bóng người, chỉ có Lộ Kha Đồng đứng ở ngoài. Thầy chủ nhiệm đi tuần tra ngang qua, nghiêm khắc lườm Lộ Kha Đồng một cái, thật oan uổng quá đi.

Cảm giác như ngày nào mình cũng hờn hờ, cuối cùng rồi sẽ lại tủi thân.

Tiết thể dục buổi chiều nhìn chung cũng giúp tìm lại chân lý cuộc đời, sau khi giải tán cả bọn đi chơi bóng, đám nam sinh trong lớp chia nhóm như lúc đá banh, nào ngờ khi đếm phát hiện thiếu một người.

“Thiếu Lộ Kha Đồng.” Phí Nguyên đến phòng dụng cụ lấy bóng, trở về phát hiện Lộ Kha Đồng đã không thấy bóng dáng.

“Ày kệ cậu ấy đi, đội bóng rổ huấn luyện mà.”

“Chắc chắn lại chảy nước miếng làm cổ động viên rồi.”

“Lộ của chúng ta, lòng lớn bao nhiêu, sân vận động lớn bấy nhiêu.”

Phí Nguyên đưa mắt nhìn ra đằng xa, dường như có thể trông thấy bóng dáng Lộ Kha Đồng ở bên kia xem bóng rổ. Sau khi thu hồi tầm mắt, Phí Nguyên huyết sáo rồi bắt đầu chơi bóng.

Lộ Kha Đồng ngồi xếp bằng ngoài đường biên, không sợ bị bóng ném trúng. Đội viên chạy tới chạy lui vừa cao vừa cường tráng, nhìn họ dẫn bóng ném vào rổ, hai mắt cậu rực sáng.

Nửa tiết trôi qua, mọi người tạm nghỉ ngơi, một đội viên vén áo đi qua hỏi Lộ Kha Đồng: “Lớp nào thế?”

Lộ Kha Đồng lập tức đứng dậy báo cáo: “Lớp 11! Em tên Lộ Kha Đồng! Năng lực và sức chịu đựng của em tốt lắm, em có thể gia nhập đội bóng rổ không!”

Nghe vậy, những đội viên khác phá lên cười, đoạn nhìn cậu từ trên xuống dưới một lần, nói: “Hình như không được.”

“Em thật sự rất am hiểu vận động.” Lộ Kha Đồng nhặt bóng dưới đất lên, nói: “Các anh nhìn thử đi, em không nói bừa đâu.”

Lộ Kha Đồng dẫn bóng chạy về phía trước, dừng ở vị trí quy định rồi nhảy lên ném bóng. Bóng bay theo một đường parabol, đập vào rổ văng ra ngoài.

Lộ Kha Đồng lúng túng đỏ mặt, đứng yên tại chỗ chưa biết nên giải thích thế nào. Bóng lăn lóc ra xa bị ai đó nhặt lên, đồng thời trên đường đưa bóng về, tiếng bóng đập xuống đất nghe cực kỳ mạnh mẽ.

Phí Nguyên dẫn bóng qua đây, đến dưới rổ bóng thì sai bước bật lên cao, úp mạnh bóng vào rổ, sau đó vỗ vỗ tay, đi tới trước mặt Lộ Kha Đồng, hỏi: “Ghé qua chơi mà lâu thế?”

Lộ Kha Đồng tìm đập thành thịch, xoay người đi theo Phí Nguyên, đi tới bên cạnh bồn rửa, cậu hỏi: “Anh có thể gia nhập đội bóng rổ không?”

“Tại sao?”

“Chờ anh gia nhập đội bóng rổ, em sẽ có thể nhờ quan hệ gia nhập luôn.”

Phí Nguyên vẩy nước trên tay vào mặt Lộ Kha Đồng, hỏi: “Tôi và cậu có quan hệ à?”

Sắc mặt Lộ Kha Đồng càng đỏ hơn, cậu vịn bồn rửa không buông, thì ra bọn họ không có quan hệ nha.

Tan học, Lộ Kha Đồng nắm quai cặp lầm lũi đi chậm rì, hồi tưởng lại tất cả chua ngọt đắng cay trong ngày hôm nay, cậu mệt đến mức chỉ muốn lăn đùng ra ngủ. Giương mắt thấy Phí Nguyên đã băng qua đường, Lộ Kha Đồng vội vàng chạy tới, như thể mới chớp mắt lại tìm được sức sống.

“Em đạp xe tới nè, chúng ta đi chung nha?”

Phí Nguyên đẩy xe máy xuống lề đường, nói: “Xe máy và xe đạp làm sao đi chung được?”

Lộ Kha Đồng đạp xe theo sát, nói: “Anh lái chậm một chút, em đạp nhanh một chút.”

Phí Nguyên nổ máy, nhìn về phía trước, nói: “Tôi phải chạy đường dành cho xe máy, chúng ta chạy chung cách nhau dải cây xanh à? Cậu chú ý an toàn đây.”

Dải cây xanh phân cách.

Dứt lời, Phí Nguyên phóng vào trong dòng xe cộ, tăng tốc chạy về phía giao lộ kế tiếp, lúc rẽ ngoặt còn quay đầu lại nhìn một cái, cây non vẫn đứng yên tại chỗ, không thấy rõ nét mặt.

Buổi tối trong nhóm chat nói nhảm ỉ xèo, từ đầu đến cuối Lộ Kha Đồng vẫn không hề lên tiếng.

Một đêm trôi qua, trời đã sáng nhưng không thấy mặt trời, âm u mà ảm đạm. Đến trường trông thấy chiếc xe đạp quen thuộc kia, Phí Nguyên đậu xe máy ở bên cạnh. Vào phòng học, Lộ Kha Đồng ngồi tại chỗ đọc sách, yên lặng một cách hiếm thấy.

Phí Nguyên đi ngang qua, lấy cây lau nhà đi ra ngoài, lúc về đi ngang qua lần nữa, Lộ Kha Đồng vẫn cúi đầu học bài, không nói tiếng nào, cũng không ngẩng đầu lên nhìn cậu. Suốt cả buổi sáng, ngoại trừ đi toilet, Lộ Kha Đồng chưa từng rời khỏi chỗ ngồi.

Cũng không xoay người lại nữa.

Phí Nguyên nghĩ, cây non chịu yên thật rồi.

Tiết tự học cuối cùng, trời bỗng nhiên tối đen, sau đó nổ vài tiếng sấm. Mọi người không có tâm trạng học bài, rón đầu nhìn ra ngoài, đứa mang đồ che mưa thì đắc ý, đứa không mang thì hoài nghi cuộc đời.

Cuối cùng mưa cũng đổ xuống, đi kèm với tiếng chuông tan học. Lớp trưởng nhanh chóng dọn dẹp cặp sách đi ra ngoài, lúc đi ngang qua còn hỏi: “Phí Nguyên, có mang dù không?”

“Không.”

“Mình cũng không mang, nhưng mình có bạn gái, đi tìm bạn gái đây, chào nhé.”

Phí Nguyên bật cười, im lặng thu dọn đồ đạc, dọn xong thấy Lộ Kha Đồng vẫn không nhúc nhích. Theo tiếng kéo khóa cặp của Phí Nguyên vang lên, Lộ Kha Đồng xoay người lại.

“Cho anh mượn dù đó, em không dùng.”

Lộ Kha Đồng đặt dù lên bàn của Phí Nguyên rồi ôm cặp đi mất. Phí Nguyên cầm dù đuổi theo sau, nhìn Lộ Kha Đồng chạy vào trong mưa.

Quá nhiều người đón taxi, Lộ Kha Đồng vẩy gậy tay cũng không đón được, thiết nhớ chú tài xế quá đi.

“Lộ Lộ, đi theo anh.”

Lộ Kha Đồng xoay người lại, thấy Phí Nguyên đang cầm dù hoa nhỏ của mình, cậu lúng ta lúng túng nói: “Anh gọi em là gì?”

Phí Nguyên kéo Lộ Kha Đồng băng qua đường, lau khô ghế rồi vừa đẩy vừa đỡ cậu lên xe, nhét luôn cả dù vào tay cậu. Xe nổ máy ầm ầm, Lộ Kha Đồng dùng một tay ôm Phí Nguyên, đồng thời vùi mặt vào lưng của đối phương.

Đi được nửa đường mưa càng rơi càng lớn, dù cũng cảm không nổi, mặt trước của Phí Nguyên đã ướt đầm. Chờ khi dừng đèn đỏ, Phí Nguyên cời áo khoác ra che cho Lộ Kha Đồng.

Lộ Kha Đồng nói: “Sao anh lại như vậy.”

“Anh như nào?”

Anh lúc nóng lúc lạnh là sao nha, Lộ Kha Đồng ngơ ngác. Đèn chuyển xanh, cậu lại ôm eo Phí Nguyên, cố gắng bung dù. Không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng quẹo vào con đường nhà cậu.

Mưa nện từng hạt nặng trĩu, dưới đất toàn là nước đọng, xe chịu không nổi tắt máy. Hai người dừng ở ven đường, Lộ Kha Đồng xuống xe đứng trên lối đi bộ, vắn che dù cho Phí Nguyên.

“Về đi, anh đẩy xe đến giao lộ ít nước là nổ máy được thôi.”

Lộ Kha Đồng lắc đầu: “Anh lấy dù đi, em tự chạy về.”

“Đừng ki kèo nữa.” Cả người bốc khí lạnh, Phí Nguyên nói: “Anh ướt nhẹp rồi còn lấy dù làm gì, mau về nhà đi.”

Lộ Kha Đồng hét to: “Em đã nói cho anh dù! Em không cần!”

Hết xong chữ cuối cùng, áo đã bị Phí Nguyên túm lấy, Lộ Kha Đồng bước lên một bước suýt chút nữa té ngã, thế rồi bị Phí Nguyên ấn vào lòng. Dù trượt xuống một đoạn, che khuất tất cả mọi thứ, nhìn không thấy bên ngoài, chỉ nghe được tiếng mưa.

Hai người kề sát vào nhau, sống lưng thẳng đơ của cậu bị Phí Nguyên siết chặt, dáng vẻ luống cuống mất đồ hoe của cậu cũng bị Phí Nguyên nhìn chăm chăm.

“Hôm nay đo chưa? Có cao lên chưa?” Phí Nguyên cúi đầu áp lên trán Lộ Kha Đồng.

Lộ Kha Đồng không biết nên nhìn chỗ nào: “Chưa.”

Phí Nguyên dùng chóp mũi cạ cạ cậu, nói: “Chưa thì chưa vậy, Lộ Kha Đồng, sau này không được hỏi hận đâu đấy.” Lộ Kha Đồng không hiểu mô tê gì, vừa định mở miệng hỏi thì đã bị Phí Nguyên ghim chặt, kế đến Phí Nguyên đặt một nụ hôn lên má cậu.

Sau má là môi.

Phí Nguyên hôn Lộ Kha Đồng, không dám hôn quá mạnh, bởi vì đối phương đã căng thẳng đến mức cả người cứng ngắc. Phí Nguyên nhịn không được mà nghĩ, Lộ Kha Đồng, em tưởng anh dễ dụ như vậy sao, đó là vì khi em giờ dù hoa nhỏ nổi cáu với người ta, anh đã thích em rồi.

Lộ Kha Đồng muốn khóc: “Anh lạnh nhạt với em, còn mặt nặng mày nhẹ với em.”

“Em lo ngại như vậy, anh phải xem em thật lòng hay đùa dai chứ.”

“Vậy anh xem đủ chưa?”

Phí Nguyên lau nước mưa trên mặt cậu, nói: “Lẽ ra thì chưa, nhưng hôm nay ngoan quá, anh mềm lòng.”

Lộ Kha Đồng mím môi, cuối cùng òa khóc, sau đó ôm chặt Phí Nguyên khóc nức nở, cậu cũng tự thấy mất mặt nhưng lại không kiềm được, vừa khóc vừa nói: “Nụ hôn đầu tiên em gìn giữ mười lăm năm mất rồi...”

“Không vui à?”

Lộ Kha Đồng vừa khóc vừa nấc: “Vui phát khóc không được sao...”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mưa từ từ nhỏ dần, Lộ Kha Đồng ôm Phí Nguyên không buông tay, đắm chìm trong cảm xúc. Chờ trời bắt đầu sấm tối, Phí Nguyên vỗ vỗ lưng cậu, nói: “Còn nhiều thời gian, hôm nay đến đây thôi.”

Lộ Kha Đồng buông tay ra, lùi lại một bước, bấy giờ mới phát hiện Phí Nguyên ôm mình ấm áp nhường nào. Cậu phủ áo khoác đồng phục lên người Phí Nguyên, đoạn nhét dù vào tay Phí Nguyên.

“Sao cứng đầu thế.”

Lộ Kha Đồng nói: “Dù này em tặng cho anh, ý nghĩa cũng như phao bơi anh tặng em, thấy dù phải nhớ tới em, rảnh rồi phải lấy ra lau, không được cho

người khác mượn.”

“Biết rồi.” Phí Nguyên đóng dù lại, nỏ máy quay đầu chạy đi, dọc đường nhin không được muốn cười, thì ra cây non xem phao bơi như tín vật định tình.

Lộ Kha Đồng chạy về nhà, mừng rỡ như điên. Ôn Ngưng lo lắng đứng ở cổng trông ngóng, thấy Lộ Kha Đồng trở về thì vội vàng vào bếp hâm canh.

“Lộ Lộ, đi tắm nước ấm rồi thay quần áo đi, có cơm ăn ngay đây.”

“Hôm nay con phải ăn ba chén cơm!” Lộ Kha Đồng chạy lên lầu, hát hò tắm rửa một phen, tắm xong mặc bộ đồ ngủ cổ lật vải thun, nằm sấp trên giường ôm phao bơi bắt đầu lăn lộn.

“Lộ Lộ, đi theo anh.”

“Hôm nay đo chưa? Có cao lên chưa?”

“Chưa thì chưa vậy, Lộ Kha Đồng, sau này không được hỏi hạn đâu đấy.”

“Hôm nay ngoan quá, anh mềm lòng.”

Ôn Ngưng lên lầu gọi cậu xuống ăn cơm, đẩy cửa hỏi: “Lâm bấm gì thế?”

“Học bài học bài ạ.” Lộ Kha Đồng đọc đến mặt mày đỏ bừng, sau đó tung tăng chạy xuống ăn cơm. Thì ra không phải nói quá, cậu thật sự ăn ba chén cơm, bởi vì buổi trưa còn quá buồn, không có ăn trưa luôn.

Lúc Phí Nguyên về đến nhà mưa đã tạnh, sau khi dừng xe, cậu tìm một tấm che mưa phủ lên xe. Lâm Du Châu đã nấu sẵn cơm, bà vén màn nhìn ra ngoài miết, làm mẹ cứ gọi là lo nát lòng.

“Ôi trời ướt nhẹp hết rồi, mẹ mày lại phải giặt quần áo.”

Phí Nguyên thay đồ ăn cơm, Phí Đắc An rót rượu cho mình, hỏi Phí Nguyên có muốn uống một cốc không. Lâm Du Châu gõ đĩa, nói: “Uống gì mà uống? Suốt ngày toàn dạy hư nó.”

“Cá này ăn ngon thật.” Phí Nguyên chen vào một câu.

Lâm Du Châu lập tức tắt lửa, gấp một miếng cá lớn vào chén của Phí Nguyên, nói: “Phải ngon chứ sao, không nhìn xem là ai nấu, qua đây, ăn nhiều chút đi.”

Cơm nước xong, Lâm Du Châu vào phòng Phí Nguyên lấy quần áo đem giặt, mấy món ngâm nước chắt chùng một chỗ, ước chừng phải nặng năm ký. Cặp cũng ướt, Phí Nguyên lấy sách vở ra phơi, đặt hết lên bàn.

“Đây là dù nhà mình à? Sao toàn hoa không vậy, lại là con bé kia tặng?”

Phí Nguyên cúi đầu nở nụ cười, nói: “Lại là con trai tặng.”

“Mày vẫn chưa chịu thôi à?” Lâm Du Châu đem quần áo đi: “Ngày mai không được lái xe máy, đất trơn rất nguy hiểm, có nghe không?”

“Nghe rồi.” Phí Nguyên mở sách ra, có chút sần sảo, không lái xe máy thì phải đạp xe đưa cây non về nhà, vậy chắc mệt chết quá.

Trong nhóm chat lại bắt đầu rần rần, Lộ Kha Đồng im thin thít tới hôm qua hết như có đại hội sinh mùa xuân, bắt đầu phát lì xì.

Một trăm đồng, cảm ơn cuộc đời.

Một trăm đồng, cảm ơn số phận.

Một trăm đồng, nhà họ Lộ có tiền.

Một trăm đồng, Lộ Lộ đốt tiền.

*100 NDT = 332.000 Đ

Mọi người vui muốn chết, đua nhau hỏi sao đột nhiên cậu lại đốt tiền như thế. Lộ Kha Đồng ném bài tập không thèm làm, nằm ở đó cười khúc khích, cười xong không biết trả lời thế nào, dứt khoát phát cho mỗi người một trăm.

Một trăm đồng, Phí Nguyên đẹp trai nhất.

Nhìn tin nhắn, Phí Nguyên cảm thấy hơi bị oái, lo rằng Lộ Kha Đồng sẽ nghịch ngợm cả đêm không chịu ngủ, cậu thì hơi buồn ngủ rồi. Đang định tắt máy lên giường, Lộ Kha Đồng gửi riêng cho cậu một trăm trái tim.

Một mảnh tim hồng trên màn hình, có thể chọc mù mắt.

Thật ra Lộ Kha Đồng gửi xong cũng thấy ngại, chẳng súc tích gì cả. Nhân lúc Phí Nguyên chưa trả lời, Lộ Kha Đồng vội vàng gửi thêm câu “Ngày mai gặp”. Gần như cùng lúc đó, Phí Nguyên gửi lại cho cậu một trái tim.

Cảm giác, thật là vui quá đi.

Sáng sớm Phí Đắc An ra đầu hẻm mua điểm tâm, một tay bung nôi, một tay xách bánh quẩy. Lâm Du Châu chải đầu kẻ lông mày xong, thấy chồng mình về thì nhắc nhở: “Đậu hũ sốt tương phải ăn kèm bánh đường, một mặn một ngọt mới ngon, ông chẳng nhớ gì cả.”

Đậu hũ sốt tương

“Bánh đường rán hơi ít, cháu trai ông Mạnh đứng trước mua hết rồi, bà ráng ăn đi.”

Đang nói, Thẩm Đa Ý bước vào cho bọn họ mấy cái bánh đường: “Chú ơi chú vừa đi đã rán tiếp nè, nhưng chỉ có ba cái thôi, chắc không đủ rồi.”

“Ồi đủ rồi đủ rồi, chúng ta ăn chung đi, cả một nôi đậu hũ sốt tương này.”

“Dạ thôi ạ, ông con có nấu cháo.” Thẩm Đa Ý cười cười, nhìn sang hướng phòng ngủ, trước khi đi còn hỏi: “Phí Nguyên chưa dậy hả dì? Coi chừng tới muộn.”

“Ừ, chắc đang sửa soạn.” Sau khi dọn chén ra bàn, Lâm Du Châu vào gọi Phí Nguyên, Phí Đắc An đã ăn trước. Vào phòng phát hiện Phí Nguyên còn nằm lì trên giường, Lâm Du Châu đi tới vỗ chân: “Sao còn chưa dậy nữa? Biết mấy giờ rồi không?”

Phí Nguyên cau mày hừ một tiếng, tiếp tục ngủ. Lâm Du Châu thấy không ổn bèn đưa tay sờ thử, quả nhiên bị sốt rồi. Bà vội vã tìm nhiệt kế và thuốc, gọi Phí Đắc An: “Con trai bị sốt, nhất định là do hôm qua dầm mưa, ông gọi cho thầy nó xin nghỉ đi.”

Phí Đắc An bình tĩnh như thường, gọi điện thoại xong lại nói: “Tôi qua nếu uống cốc rượu ấm thì đã không sốt rồi.”

“Ông im miệng đi.” Lâm Du Châu cho Phí Nguyên uống thuốc, sau đó kéo chăn lên đắp cho Phí Nguyên, dặn dò: “Ra mồ hôi ngủ một giấc đi, mẹ với ba mày đi làm, ngủ dậy nếu còn khó chịu thì gọi điện thoại cho ba mẹ.”

Nghe tiếng động, trước khi đi học Thẩm Đa Ý qua xem thử, Phí Nguyên mở mắt ra nói: “Mấy giờ rồi mà chưa đi.”

Sau khi đến trường, Lộ Kha Đồng đến xem chiếc xe đạp đáng thương của mình trước, bên cạnh không có xe máy chứng tỏ Phí Nguyên vẫn chưa tới. Cậu đến cửa hàng tiện lợi mua đồ ăn, muốn đợi Phí Nguyên đến rồi cùng nhau vào trường.

Ăn xong một chén lẩu Oden chỉ mất mười phút, đợi nữa sẽ muộn mất. Lộ Kha Đồng đắn đo do dự, nhưng lại nghĩ nếu muộn thì cùng nhau muộn, không sao cả, đang nhắm tính bỗng nhiên có người gọi cậu một tiếng.

Lẩu Oden

“Lộ Kha Đồng! Sao còn chưa vào nữa! Chạy nhanh lên cho tôi!”

Thầy chủ nhiệm đứng đối diện rộng to, Lộ Kha Đồng sợ đến mức lập tức chạy vội vào trường. Giờ học buổi sáng, Phí Nguyên vẫn không đến, chờ khi vào tiết, Phí Nguyên vẫn không đến.

“Sao mới ngày đầu đã yêu xa rồi.”

Cuối cùng cũng nhịn đến buổi trưa tan học, Lộ Kha Đồng ghé quán mì gần trường ăn trưa, thế mà ăn không hết phần mì gà xé măng khô. Đang lè mề ăn, điện thoại di động thỉnh thoảng reo lên như cứu mạng.

Điện thoại vừa thông, Phí Nguyên hỏi: “Có phải sốt ruột lắm không?”

“Sao anh tắt máy suốt buổi sáng vậy!” Lộ Kha Đồng húp súp cho hả giận: “Sao anh không đến trường? Có phải anh hối hận không?”

Phí Nguyên hết biết nói gì: “Nói linh tinh gì thế, sáng nay bị sốt.”

Lộ Kha Đồng tức thì ăn hết nôi, la hét đòi đi thăm, sống chết hỏi cho ra địa chỉ. Chờ buổi chiều lên lớp, cậu bày ra điệu bộ như khó sinh, tự cắn đến môi trắng bệch.

Sau khi xin thầy cho nghỉ, Lộ Kha Đồng đeo cặp nhỏ đi thăm bệnh, dọc đường thấy đồ ăn là muốn mua, từ tối hôm qua đến bây giờ, mới cặp bò đã tốn tám trăm đồng (2,6 triệu Đ).

Còn chưa tính tiền đầu tư nghe giảng trước đó nữa.

“Chú ơi, hẻm Lá Thu là hẻm thứ sáu phải không ạ?” Hỏi đường xong, Lộ Kha Đồng tiếp tục đi về phía trước. Lúc còn cách hơn 10 mét, cậu thấy Phí Nguyên khoanh tay đứng ở đầu hẻm chờ mình, còn uể oải tựa vào tường.

Không mặc đồng phục căng mạp nó đẹp trai, chân dài như vậy nè, vai rộng như vậy nè, mặt bánh như vậy nè, điểm chết người là còn thích mình nữa chứ. Lộ Kha Đồng chạy tới, suýt nữa nhào đầu vào người Phí Nguyên.

Phí Nguyên nhận túi trên tay cậu, sau đó dẫn cậu về nhà.

Ông Thẩm nằm trên ghế trong sân nghỉ ngơi, Lộ Kha Đồng khép nép nói “chào ông”, đoạn lấy ra một hộp dâu tây trong túi, nói: “Ông ơi, mời ông ăn dâu tây.”

“Cảm ơn anh bạn nhỏ, già rồi, sợ lạnh.”

Lộ Kha Đồng hơi xấu hổ, Phí Nguyên nói: “Ông cất đi, chờ Đa Ý về rồi ăn.”

“Ừ, chờ Đa ——” Lộ Kha Đồng sững sờ tại chỗ, Đa cái gì? Đa Ý? Thẩm Đa Ý và Phí Nguyên sống chung một mảnh sân? Sao ảo diệu quá vậy!

Rầu rĩ vào phòng, không cách nào mở lời hỏi được, bởi vì theo lý cậu hẳn nên không quen Thẩm Đa Ý mới đúng. Phí Nguyên đặt túi lên bàn, lấy đồ bên trong ra, hỏi: “Mua gì thế?”

Lộ Kha Đồng lấy lại tinh thần, nhủ thầm thôi kệ nó, dù sao trước khi tan học mình cũng về rồi.

“Anh ăn không?” Cậu ngồi xuống bên cạnh, mở một hộp trong đó, lấy một cái bánh cho Phí Nguyên: “Bánh bà xã này mới vừa làm, còn nóng nè.”

Phí Nguyên há miệng cắn, ăn xong nói: “Bà xã mua bánh ăn ngon thật.”

Hai mắt Lộ Kha Đồng sáng lên, cậu tức tốc mở ra một hộp khác: “Anh ném thử đi! Cái này là bánh ông xã nè!”

Phí Nguyên nhéo má cậu, ăn xong nói: “Ông xã cảm thấy cái này cũng tạm được.”

“Gi vậy nha, bắt nạt người ta.” Trong lòng Lộ Kha Đồng khoái muốn chết, khoái xong lại rầu rĩ chống cằm, rốt cuộc nhịn không được, hỏi: “Cháu của ông kia là ai vậy? Hai người thân lắm hả?”

Phí Nguyên không để ý: “Bạn nói khổ của anh.”

“Có phải cái loại hai sừng cắm dao vì nhau không?” Hỏi xong Lộ Kha Đồng cũng thấy dư hơi, cậu cũng có thể hai sừng cắm dao vì Khuru Lạc Dân mà, vì vậy lại bổ sung một câu: “Anh có thể hai sừng cắm dao vì em không? Dao bầu ấy.”

Phí Nguyên kéo Lộ Kha Đồng lại gần, kề môi vào tai cậu: “Anh em với nhau mới là hai sừng cắm dao, chúng ta là anh em à?”

Lộ Kha Đồng lắc đầu, cười khúc khích mấy tiếng, ngẩng đầu hỏi: “Vậy chúng ta cắm chỗ nào đây?” Phí Nguyên cúi đầu hôn cậu, ma sát đến môi cậu đỏ bừng, xong lại hung tợn nói: “Lộ Kha Đồng, em có hiểu chuyện không vậy?”

Đợi đến bốn giờ, Lộ Kha Đồng đeo cặp chuẩn bị về nhà, bên ngoài gió bắt đầu thổi, cậu sợ Phí Nguyên hứng gió sẽ sốt nữa nên không cho tiễn. Vẫy tay ra khỏi cửa sân, cậu men theo chân tường đi ra ngoài.

Lộ Kha Đồng cúi đầu không nhìn đường, phía trước đột nhiên vang lên tiếng chuông xe đạp, do có nước đọng nên mặt đường trở nên chật hẹp, một chiếc xe đạp chạy thật nhanh tới đây, vừa định tránh ra thì kết một tiếng dừng lại.

Thẩm Đa Ý cúp tiết tự học trở về thăm Phí Nguyên, kết quả suýt đụng phải người ta.

Vừa nhìn kỹ thì sững sốt, hôm đó đi chung với Khuru Lạc Dân ở khách sạn Quốc Tân là người này chứ ai, sao lại trùng hợp thế! Lộ Kha Đồng nắm quai cặp muốn chuồn cho nhanh, lúc này Thẩm Đa Ý bỗng kêu lên: “Phí Nguyên, sao cậu lại ra đây?”

Xoay người thấy Phí Nguyên đứng ở cửa sân, Lộ Kha Đồng rầu đến nỗi nhớ mẹ luôn. Phí Nguyên đi tới choàng vai cậu, nói: “Đây là Thẩm Đa Ý, bạn nói khổ của anh. Đây là Lộ Kha Đồng, người yêu của tôi.”

Lộ Kha Đồng không dám nhìn thẳng vào mắt Thẩm Đa Ý, cũng không dám nhìn sang Phí Nguyên, đây sẽ lập tức trở thành hiện trường đối chất cỡ lớn, thật đúng là mẹ nó ảo diệu!

Thôi rồi Lộ ơi ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ۞ Nội dung chương sau giống như tên em=))))

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 11

“Phí Nguyên, cậu vừa nói gì?”

Thẩm Đa Ý không thể tin nổi, cứ tưởng chỉ tình cờ xui xẻo gặp phải cậu bạn họ Lộ này, thế mà Phí Nguyên lại nói họ Lộ là người yêu của mình? Phí Nguyên thích con trai?

Tìm Lộ Kha Đồng lại bắt đầu đập loạn xạ, cậu chưa nghĩ ra nên giả chết hay đánh đòn phủ đầu trước, chỉ biết ngo ngoe há to miệng, hết như một đũa bại não. Chỉ là địch không động ta không động cũng tốt, dù sao Thẩm Đa Ý vẫn chưa nói gì mà.

Phí Nguyên trả lời: “Thì là vậy thôi.” Nói đoạn vỗ vai Lộ Kha Đồng, cúi đầu nói: “Em về đi, đừng cúi đầu đi đường.”

Lộ Kha Đồng như được đại xá, định bụng nhanh chân bỏ chạy. Nào ngờ vừa xoay người muốn chạy, Thẩm Đa Ý ở phía sau nói “chờ đã”.

Mạng người quan trọng làm sao chờ được... Lộ Kha Đồng vẫn xoay người lại, đứng thẳng lưng nắm chặt quai cặp, hỏi bằng giọng yếu xìu: “Làm chi nữa, muốn giữ mình lại ăn cơm à?”

“Mình chỉ hơi ngạc nhiên thôi.” Thẩm Đa Ý cười cười, ánh mắt lại lạnh toát: “Cậu chia tay với Khuru Lạc Dân nhanh thế.”

Nên tới vẫn phải tới.

“Khuru Lạc Dân?” Phí Nguyên nhét tay vào túi quần, hít hít mũi: “Chia tay?”

“... Không phải em, là anh sinh đôi của em, anh tên Lộ Ngô Đồng...” Lộ Kha Đồng mếu máo nói vậy, nhìn nét mặt lạnh như tiền của Phí Nguyên thì nghẹn họng: “Thật ra em và Khuru Lạc Dân là bạn nối khố, hôm đó giả bộ thôi, chỉ là hiểu lầm, thật đó.”

Thẩm Đa Ý nói với Phí Nguyên: “Hai người họ đến Quốc Tân ăn cơm, Khuru Lạc Dân còn gọi cậu ta là cục cưng.”

Phí Nguyên cười gượng gượng: “Cục cưng?”

Lộ Kha Đồng cảm thấy sức chiến đấu của mình đã về 0, bởi vì vừa thấy Phí Nguyên mặt lạnh nhìn mình là cậu hết hơi ngay. Cái tên Thẩm Đa Ý chết tiệt còn chưa chịu cảm miệng, tiếp tục hỏi: “Cậu có biết Khuru Lạc Dân bị đánh không? Biết mà còn muốn quen với Phí Nguyên, cậu có ý đồ gì?”

Lộ Kha Đồng phớt lờ, bước lên ôm lấy Phí Nguyên, hỏi: “Cho em hỏi câu này trước, anh có đánh em vỡ đầu không?”

Phí Nguyên kéo Lộ Kha Đồng ra, nói bằng giọng như dạy dỗ trẻ con: “Đứng ở đây nói, nói không rõ ràng thì anh làm thật đấy, đừng tưởng là anh dọa suông.”

Dựa vào cái gì chứ, anh bội bạc quá đi! Cái tên Thẩm Đa Ý rác rưởi còn ra chiều xem kịch vui, tưởng mình là nam phụ còn cơ hội lên sân khấu! Lộ Kha Đồng lùi về sau một bước, trừng mắt lườm Thẩm Đa Ý: “Mắc mớ gì tới cậu? Cậu bớt chằm ngồi đi!”

Nói xong nhìn về phía Phí Nguyên, sức chiến đấu lại bắt đầu khôi phục: “Em và Khuru Lạc Dân là bạn nối khố, thế kỷ hai mươi mốt ai mà không có bạn nối khố? Vì anh ấy em có thể hai sườn cầm dao! Anh đánh anh em của em vỡ đầu mà em còn thích anh? Anh hoang tưởng vừa thôi!”

Thẩm Đa Ý nhìn Phí Nguyên, hỏi: “Cậu ta điên à?”

“Im miệng đi!” Lộ Kha Đồng gấn động cơ vào, còn chưa xinh xịch xong lại chuyển hướng sang Phí Nguyên: “Chỉ làm bộ kêu cục cưng tí thôi, có phải em bảo anh ấy gọi đầu, anh không phục thì anh cũng gọi đi! Anh mà gọi là em đáp liền đó!”

Nói xong, thấy Phí Nguyên và Thẩm Đa Ý đứng chung một chỗ như đang xét xử mình, Lộ Kha Đồng bước tới đẩy hai người họ ra, quát to: “Đứng gần như vậy làm gì! Chướng mắt hai người lắm rồi nha!”

Dứt lời lại lườm Thẩm Đa Ý: “Chuyện của Phí Nguyên ai cần cậu lo, có phải cậu thích anh ấy không!” Lườm Thẩm Đa Ý xong lại lườm Phí Nguyên, phun tiếp một tràng: “Em nhìn ra rồi, anh là ngọn đèn kiếp trước của cậu ta, soi sáng nửa đời sau của cậu ta, còn là mối lửa kiếp này của cậu ta, đốt cậu ta không còn manh giáp. Em không chơi nữa!”

Phí Nguyên bị súng liên thanh của Lộ Kha Đồng bắn cho đứng hình, nhìn Lộ Kha Đồng chạy mất hút mà thiếu điều nôn một búng máu. Thẩm Đa Ý cũng bị mắng cho ngẩn ngơ, rõ ràng là họ Lộ gạt người trước, tại sao mình lại bị chửi ngược?

Lộ Kha Đồng chạy ra đường đón taxi, không quên quay đầu lại nhìn, xác định Phí Nguyên không có đuổi đánh mình, nhưng dù vậy cậu vẫn không được vui, ngay cả đuổi theo cũng không thèm, lẽ nào tình yêu của mình lại kết thúc chỉ trong một ngày chứ.

Tài xế hỏi đi đâu, cậu nói địa chỉ nhà Khuru Lạc Dân.

“Lộ Lộ tới rồi hả? Khuru nhi cũng vừa mới về, con lên tìm nó đi.” Mẹ Khuru tốt bụng, quen thân với Lộ Kha Đồng. Lúc lên lầu, Lộ Kha Đồng do dự một lát rồi nói: “Dì ơi, hôm nay con không về nhà.”

Có vẻ như Khuru Lạc Dân đang tìm đồ, cửa phòng mở toang hoác. Lộ Kha Đồng đi vào đóng cửa lại, tựa vào cửa không nhúc nhích. Thấy cậu, Khuru Lạc Dân ngạc nhiên hỏi: “Sao sắc mặt khó coi thế, ba cũng bị song quy à?”

*Song quy: tạm hiểu là “quy định kép”, nói đến những cách thức nằm ngoài luật pháp của Đảng nhằm khôi tổ và trừng trị các thành viên, những người bị triệu tập đến một địa điểm và thời gian xác định để thẩm vấn. Viên chức vi phạm có thể bị giam giữ vô thời hạn, bị từ chối đại diện hợp pháp, và không được phép liên lạc với thế giới bên ngoài.

Lộ Kha Đồng chớp chớp mắt, tủi thân nói: “Khuru nhi, chúng ta là anh em tốt trọn đời đúng không? Nếu đúng thì em làm gì anh cũng phải tha thứ cho em nha.”

Khuru Lạc Dân nói: “Vậy thì không đúng.”

“Ồi dào cũng bị sao vậy, qua đây qua đây.” Khuru Lạc Dân vẫy tay với Lộ Kha Đồng, cảm giác như phòng ngủ cũng bị nhiễm bầu không khí đứt gan đứt ruột này. Lộ Kha Đồng đi tới ngồi xuống bên giường, nói nhỏ: “Khuru nhi, em đang cặp bồ với con trai.”

Khuru Lạc Dân sững sốt: “Cái gì cơ?”

“... Em cặp bồ với Phí Nguyên.”

“Lộ Kha Đồng!” Khuru Lạc Dân lại muốn nhổ gốc dương liễu, cậu chàng đứng lên đẩy Lộ Kha Đồng ngã xuống giường, chỉ vào Lộ Kha Đồng rống to: “Ai cho phép cũng dùng cách này trả thù cho anh! Cũng có bị ngu không!”

Anh mới ngu đó... Lộ Kha Đồng dứt khoát nằm xuống luôn, dù gì cậu cũng rất mệt: “Mới đầu đúng là em muốn trả thù cho anh, nhưng sau đó cứ như hít thuốc phiện vậy, em thích ảnh thiệt rồi.”

Khuru Lạc Dân đau lòng khôn xiết, đoạn kéo Lộ Kha Đồng dậy, hỏi: “Thằng đó chưa làm gì cũng chứ?”

Lộ Kha Đồng buồn não cả lòng, buổi chiều còn ông xã bà xã với người ta, bây giờ chắc đang ngồi trong sân ăn dâu tây mình mua với thanh mai trúc mã. Cậu ôm lấy Khuru Lạc Dân, nói: “Xót tám trăm đồng của em quá.”

“Tức chết anh, cũng làm anh tức chết.” Khuru Lạc Dân cũng muốn ới máu: “Thằng đó là kẻ thù không đội trời chung của anh mà cũng còn thích nó? Cũng đang nhận giặc làm cha đó biết không! Ấy nhầm, nhận giặc làm chồng!”

“Vớ lại cũng thích con trai ư, quen nhau mười mấy năm cũng thế mà lại thích con trai?!”

Lộ Kha Đồng lại nằm vật xuống, nhỏ giọng nói: “Thời đại khác thường, nam nữ cũng thế thôi. Anh cũng từng chọc thỏ trắng nhỏ còn gì, tại sao em không thể thuần phục một con sói.”

Con sói này hiện đang nằm trên ghế nhà ông Thẩm ăn dâu tây, vừa ăn vừa nhớ lại dáng vẻ bẻm mép của Lộ Kha Đồng khi này. Vừa rồi mọi thứ diễn ra nhanh quá khiến Phí Nguyên suýt thì quên cây non vốn là người giấu máy cày bên trong, nói xinh xịch là xinh xịch ngay.

Xinh xịch xong còn gieo vãi, có tài văn chương quá chứ.

Rửa chén đĩa xong, Thẩm Đa Ý bắc ghế ngồi bên cạnh ăn dâu với Phí Nguyên, ăn mấy trái rồi cuộc nhện hết nổi, buồn bực hỏi: “Cậu thích cậu ta chỗ nào chứ?!”

Phí Nguyên nói: “Vừa ngốc vừa xinh, quá thú vị.”

...

Hôm sau Lộ Kha Đồng không đến trường mà ngủ luôn ở nhà Khuru Lạc Dân, cậu sợ đi học Phí Nguyên sẽ đánh mình, lại sợ Phí Nguyên đòi chia tay với mình. Khuru Lạc Dân tròn mắt, thiếu điều tìm người khác phát triển tình anh em mới.

Lớp trưởng nói: “Bộ cậu với Lộ Lộ thay phiên nhau nghỉ à.”

Nhìn chỗ ngồi trống không phía trước, Phí Nguyên không khỏi buồn cười, xem ra hôm qua tên ngốc kia cô chống thôi, nếu không sao lại nhát gan đến mức không dám tới trường chứ. Nhưng cậu tuyệt đối sẽ không nhượng bộ, bởi vì không thể nuông chiều tật xấu được.

Buổi chiều tan học lấy xe máy, Phí Nguyên lái về hướng ngược lại, tăng tốc suốt một đường.

Khuru Lạc Dân cũng không biết Lộ Kha Đồng về nhà chưa, mười phút trước khi tan học đã dọn xong cặp sách, ngồi đầu thầy dạy ló giờ, chờ khi thật sự tan học thì chuông đã reo hơn mười phút, Khuru Lạc Dân xách cặp rời khỏi phòng học.

Ra khỏi cổng trường, Khuru Lạc Dân lập tức hối hận.

Phí Nguyên khoanh tay tựa vào xe máy, lười biếng nhìn Khuru Lạc Dân, lại còn mẹ nó nhếch miệng cười nhạt. Khuru Lạc Dân hoảng sợ, đi qua vài bước, hỏi: “Mày muốn làm gì? Đầu tao mới vừa lành thôi.”

Phí Nguyên ném lon coca cho Khuru Lạc Dân, nói: “Mời cậu uống nước, coi như huề nhau.”

Khuru Lạc Dân nhận lấy, trong lòng vẫn chưa tin lắm. Bấy giờ Phí Nguyên đột nhiên xắn tay áo lên, Khuru Lạc Dân thiếu điều muốn té xỉu, lần đó trước khi ra tay cũng xắn tay áo như thế này! Dường như có ý hù dọa Khuru Lạc Dân, Phí Nguyên xắn xong lại không nhúc nhích, nói: “Tôi cảm thấy, anh em nên ra đánh anh em, chẳng hạn như cậu với Lộ Kha Đồng.”

Đứng đây chờ để nói vậy thôi à, Khuru Lạc Dân đáp một câu: “Mày quản được chắc?”

Phí Nguyên lại cười: “Dĩ nhiên, sau này cậu ấy là do tôi quản.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gặp phải người như Lộ Kha Đồng, chiếc xe đạp đáng thương bị bỏ rơi tận mấy ngày.

Có điều trong mấy ngày đó, Lộ Kha Đồng cảm thấy mình cũng bị bỏ rơi. Kể từ sau hôm cãi nhau, Phí Nguyên không để ý đến cậu nữa, không nói tha thứ nhưng cũng không mắng cậu, cậu không đến trường cũng không có phản ứng gì.

Đã thế Phí Nguyên còn chẳng nói chẳng rằng trong nhóm chat, Lộ Kha Đồng cũng không thể ảo tưởng cái gì.

“Lộ Lộ, cung vẫn chưa về nhà hả? Cung với họ Phí cãi nhau thì mắc gì ăn vạ ở nhà anh hoài vậy.” Khuru Lạc Dân cảm thấy phiền muốn chết, vừa về là hạ lệnh đuổi khách với Lộ Kha Đồng.

Vốn dĩ tâm trạng đã không được tốt, Lộ Kha Đồng nói: “Hôm nay chân của anh là do em gấp, vậy mà anh dám đuổi em?”

“Com nhà anh cũng là do cung ăn, ăn gì mà như hăm.” Khuru Lạc Dân tựa vào đầu giường, điệu bộ như đang ở cữ: “Cung không thể vì chút chuyện nhăng nhít này mà nghỉ học mãi được, trông có vẻ như cung để ý nhiều lắm đó.”

Lộ Kha Đồng tựa vào bên đầu giường khác, ngơ ngác nói: “Em để ý nhiều thật mà.”

Khuru Lạc Dân hết biết nói gì, ngậm miệng lười xen vào nữa. Lộ Kha Đồng xem xét tình hình, nói: “Sau này chơi game em cho anh thắng, năm nay sinh nhật anh muốn gì em tặng nấy.”

“Còn bày đặt cho anh thắng, lần nào anh chẳng thắng.” Khuru Lạc Dân đứng dậy mặc áo khoác: “Nguyện vọng sinh nhật năm nay của anh là muốn sống những ngày sống yên bình lặng, cung có thể giúp anh thực hiện không?”

Lộ Kha Đồng trề môi: “Vậy chẳng khác nào tuyệt giao với em rồi.”

Com nước xong, Khuru Lạc Dân áp giải Lộ Kha Đồng về nhà, còn dặn cậu phải lo học hành đàng hoàng. Trước khi đi chợt nghĩ tới điều gì đó, Khuru Lạc Dân nói nhỏ: “Lộ Lộ, dĩ nhiên nếu chia tay sẽ tốt hơn, nhưng nếu không chia thì cũng đừng để thằng đó ăn hiếp cung.”

“Ảnh ăn hiếp em rồi, ảnh nói sẽ đánh em.” Lộ Kha Đồng lòng đau như cắt.

Khuru Lạc Dân nói càng nhỏ hơn: “Không phải ăn hiếp kiểu đấy! Gì cũng không biết mà còn bày đặt bắt chước người ta cặp bồ! Chỉ cho nắm tay thôi, không được làm những việc khác, hiểu chưa!”

Lộ Kha Đồng gật đầu, nhìn Khuru Lạc Dân đi về, nghĩ bụng họ Phí đâu có nắm tay em mà hôn em luôn rồi.

...

Sáng sớm Phí Nguyên chưa ăn gì đã đi, nhìn điểm tâm và bánh ngọt trên bàn, Phí Đắc An không muốn đụng vào, chê ngọt. Lâm Du Châu lột vỏ hột vịt muối, nói: “Chê ngọt mà ông còn mua nhiều như vậy, ăn mấy ngày cũng không hết, dở hơi.”

“Chứ không phải bà mua à?” Phí Đắc An ăn tạm hột vịt muối: “Tôi còn tưởng bà mua, nói chung không phải tôi.”

Lâm Du Châu cũng thấy khó hiểu: “Ừ ả vậy, thôi kệ, ăn đại đi.”

Tối lớp vẫn còn sớm, không ngờ Lộ Kha Đồng còn sớm hơn, lúc đi ngang qua Phí Nguyên chỉ nhìn một cái rồi thôi. Tuy rằng khó chịu muốn chết, Lộ Kha Đồng vẫn giả vờ bình tĩnh.

Cũng hết cách thôi, xưa nay Phí Nguyên luôn thực hiện nguyên tắc xử sự “đánh một trận là xong”, mặc kệ là với ai. Lộ Kha Đồng lại quen kiểu “dễ dành em là được”, hai người thật sự quá tương khắc. Hơn nữa Phí Nguyên sẽ không nhượng bộ, cứ phải phạt Lộ Kha Đồng cho bằng được.

Cả ngày không giao lưu, đợi đến khi tan học phát bài thi, lớp trưởng đi qua chỗ Lộ Kha Đồng, hỏi: “Thứ sáu vui vậy mà sao mặt chù ị thế kia?”

Lộ Kha Đồng xếp từng bài thi một, cố ý nói lớn tiếng: “Có người tổn thương tình cảm của mình, không nhìn những gì mình bỏ ra.”

Lớp trưởng vỗ vai cậu an ủi: “Hiểu mà, lần này không phát huy tốt lần sau cố gắng lên, không phải thầy Sinh cố ý đánh rớt cậu đâu.”

“Cái gì?” Lộ Kha Đồng đau khổ vì tình cả ngày, căn bản không chú ý đến việc khác, cậu giờ bài thi đã xếp ra, tức giận nói: “Sao lại rớt! Chẳng lẽ phải mua cả lớp Sinh?!”

Cậu quay đầu lại, phát hiện Phí Nguyên đã về mất tiêu, có lẽ về lúc cậu và lớp trưởng đang nói chuyện. Tình trường đen đủi, trường thi cũng đen nốt, đau lòng đến mức chỉ muốn mất trí nhớ cho xong.

Đạp xe về nhà, dọc đường hứng gió, Lộ Kha Đồng ngộ ra một chân lý, làm căng với Phí Nguyên chỉ vô dụng mà thôi. Chờ khi rẽ vào con đường về nhà mình, chuyện cũ hiện rõ trước mắt, cậu biết mình rất thích Phí Nguyên.

“Hôm đó còn ở đây giữ người ta lại, hôm nay lại nói đi là đi.” Lộ Kha Đồng quá đau lòng.

Sáng thứ bảy, thừa dịp Ôn Ngưng chưa rời giường, Lộ Kha Đồng lén lút đến nhà kính trộm vài chậu hoa nhỏ. Xách thùng ra đường đón taxi, cậu mệt đến toát mồ hôi.

“Bác tài, đến hẻm Lá Thu.”

Không biết giờ này Phí Nguyên đã dậy chưa, Lộ Kha Đồng cũng không lo được nhiều như thế, nếu Phí Nguyên vẫn không chịu để ý đến cậu thì tiêu, lỡ như Thẩm Đa Ý thừa dịp nhảy vào thì làm sao.

Tài xế cho Lộ Kha Đồng xuống ở đầu hẻm, chính cậu tự xách một thùng chậu hoa hi hục đi vào trong. Đi tới cửa sân nhà Phí Nguyên, Lộ Kha Đồng không vào trong mà lấy chậu hoa ra, kê thùng ngồi dưới chân tường.

Ngồi như thế hơn một tiếng, cuối cùng cũng có người đi ra. Lộ Kha Đồng ngẩng đầu lên nhìn, thật mẹ nó oan gia ngõ hẹp, lại là Thẩm Đa Ý.

Thẩm Đa Ý cũng giật mình, đi qua hỏi: “Cậu ở đây làm gì? Còn xếp đồ nữa à?”

Lộ Kha Đồng ngửa đầu nói: “Thì có sao không? Ba mình làm trong đội quản lý trật tự đô thị đó!”

Thẩm Đa Ý vứt rác xong quay lại, Lộ Kha Đồng vẫn cúi đầu nhìn chậu hoa của mình, sau đó lặng lẽ xếp chậu hoa thành hình trái tim, còn chưa xếp xong thì một ông chú đi tới.

“Cái này bán sao đây?”

“Không cho trả giá.” Lộ Kha Đồng không ngẩng đầu lên, phát tay nói: “Năm mươi một chậu, một trăm đồng hai chậu.”

Lâm Du Châu chuẩn bị làm sùi cào cho trưa nay, bà vừa xem TV vừa nhồi bột, Phí Đắc An đi uống trà trở về, nói: “Ngoài cửa có một thằng nhóc bán chậu hoa, năm mươi một chậu, buồn cười ghê.”

Lâm Du Châu đang xem TV nên không nghe, mắt nhìn chăm chăm màn hình kêu to: “Phí Nguyên, bàn đạp xe của mẹ hư rồi, mày đẩy ra ngoài sửa đi, nhớ bơm bánh xe nữa.”

Phí Nguyên mặc áo ngắn tay và quần thể thao ra khỏi nhà, đẩy xe đạp đi sửa, vừa bước qua bậc cửa đã nhìn thấy Lộ Kha Đồng. Cuối cùng cũng chờ được Phí Nguyên, Lộ Kha Đồng ngồi thẳng dậy, giương mắt chờ mong nhìn đối phương.

“Đợi bao lâu rồi?”

“Em tới hơi sáng.” Không biết Phí Nguyên có chú ý tới trái tim mà mình xếp không, Lộ Kha Đồng ngoan ngoãn hỏi: “Anh còn cặp bồ với em không?”

Phí Nguyên không để ý đến cậu, đẩy xe ra đầu hẻm. Cơ thể thẳng tắp nhũn xuống, Lộ Kha Đồng buồn bã vùi mặt vào đầu gối, vừa âu sầu vừa hoài nghi, sao cứng không ăn mà mềm cũng không ăn thế này?

Chờ sửa xe xong trở lại, Phí Nguyên không nhìn Lộ Kha Đồng mà đi thẳng vào trong.

Hơn mười hai giờ trưa, trong hẻm thoang thoang mùi cơm chín, Lộ Kha Đồng đói cồn cào, cậu ngắt một phiến lá từ chậu hoa, bức xúc nói: “Nhà ai xào thịt vậy! Thơm chết người ta!”

“Cậu vẫn chưa đi à?”

Thẩm Đa Ý phải đi làm thêm, ra cửa phát hiện Lộ Kha Đồng vẫn còn ngồi ở đó, đã vậy Phí Nguyên còn ngoảnh mặt làm ngơ. Thẩm Đa Ý liếc Lộ Kha Đồng một cái, sau đó quay vào trong.

Lộ Kha Đồng tự nhủ ai cần cậu lo, kết quả chưa đến hai phút Thẩm Đa Ý lại trở ra, còn đi tới trước mặt Lộ Kha Đồng, nhìn xuống nói: “Đừng có chết đói.” Dứt lời, Thẩm Đa Ý nhấc tay ném một trái lê vào ngực Lộ Kha Đồng.

“Cho mình?” Lộ Kha Đồng sững sốt, cúi đầu cắn một miếng, còn mạnh miệng hỏi: “Rửa chưa vậy?”

Thẩm Đa Ý nói: “Chưa rửa, bắn chết cậu.”

Ăn xong ra sân lấy quần áo, Lâm Du Châu nhìn cậu nhóc ngồi ngoài cửa, cảm thấy trước đây chưa từng gặp bao giờ. Bà vào nhà xếp quần áo, đúng lúc Phí Nguyên bước ra từ phòng ngủ, bà nói: “Chồng này của mày, tự cắt vào tù đi.”

Chờ Phí Nguyên cắt xong đi ra lần nữa, Lâm Du Châu hỏi: “Thằng nhóc ngoài cửa là ai vậy? Sao cứ ngồi đó mãi.”

Phí Nguyên nói: “Người yêu của con.”

Lâm Du Châu bẽ mặt một chồng khác, hỏi tiếp: “Mày nói cái gì? Ai?”

“Người yêu của con, làm sai nên đang tự kiểm điểm.” Nói xong Phí Nguyên đi ra ngoài, còn quay đầu lại hỏi: “Có phải đáng yêu lắm không?”

Lâm Du Châu vẫn chưa kịp thông, cái gì cơ? Người yêu? Bà hồi hã chạy vào phòng ngủ, nói: “Phí Đắc An, con ông nói thằng nhóc ngoài cửa là người yêu của nó kia, nó gạt tôi phải không?”

Phí Đắc An đang thay dây nịt, bình tĩnh nói: “Chắc chắn nó gạt bà rồi, rõ ràng thằng nhóc kia bày hàng bán chậu hoa mà. Bà sửa soạn xong chưa, chẳng phải nói qua nhà ông Chu sao.”

Lộ Kha Đồng vui mặt vào đầu gối ngủ trưa, không phát hiện Phí Nguyên đi tới trước mặt mình. Chờ Phí Nguyên hà hơi vào gáy mình thì cậu mới choàng tỉnh, tỉnh rồi vẫn nói câu đó: “Anh còn cặp bồ với em không?”

Phí Nguyên còn chưa trả lời, Phí Đắc An và Lâm Du Châu đã bước ra sân, hai người phải ra ngoài một chuyến, Phí Đắc An còn dặn: “Trả giá một chút mua hai chậu đi, một trăm đồng thì vớ vẫn quá.”

Lâm Du Châu không nói gì, chỉ quay đầu lại nhìn thêm vài lần.

Phí Nguyên ngồi xổm xuống, dùng ngón tay lau đuôi mắt nằm đến đỏ ửng của Lộ Kha Đồng, hỏi: “Trái tim này là em xếp cho anh à?”

“Ừm.” Lộ Kha Đồng ôm vai Phí Nguyên, Phí Nguyên thuận thế đỡ cậu lên, ngồi lâu quá nên chân cậu vừa tê vừa nhức, đi đứng hơi loạng choạng. Phí Nguyên nắm tay cậu, dắt cậu vào nhà mình lần hai.

Lộ Kha Đồng đứng trong sân, chờ Phí Nguyên dời đồng chậu hoa vào.

“Đề em cắt đề em cắt.” Mặc kệ đôi chân tê rần, Lộ Kha Đồng lấy một chậu đặt dưới gốc cây, nói: “Trần Châu Tím đặt ở đây, anh ở trong sân thấy nó sẽ nhớ tới em.”

Trần châu tím

“Người Đẹp Mùa Đông đặt trên bệ cửa sổ, đi ra đi vào cũng có thể nhớ tới em.”

Người đẹp mùa đông

“Pháp Sư Đen đặt trong nhà, em vào nha.” Nói xong cậu bước vào nhà, Phí Nguyên cười cười đi theo sau: “Đặt kế bên đèn sàn đi, có ánh sáng rọi vào sẽ đẹp hơn.”

Pháp sư đen

“Còn Dây Leo Tình Yêu nữa, cái này phải đặt trong phòng anh.”

Dây leo tình yêu

Nhìn Lộ Kha Đồng đặt chậu Dây Leo Tình Yêu cuối cùng lên bàn mình, Phí Nguyên đi tới ôm cậu, thấp giọng hỏi: “Em thì đặt ở đâu đây?”

Lộ Kha Đồng trề môi: “Tùy anh, em có quản được anh đâu.”

“Nghe tui thân quá nhì.” Phí Nguyên nhéo cậu một cái: “Lúc trước làm anh chú ý đã có ý đồ rồi, muốn tính kế anh có phải không? Bây giờ bị tóm còn

không phục, lại còn lớn tiếng với anh. Lộ Kha Đồng, em có biết xấu hổ không?”

Giọng điệu không hề nặng nề chút nào, nghe cứ như đang chọc con nít vậy. Lộ Kha Đồng tựa vào người Phí Nguyên dụi dụi, nói: “Em sai rồi, chỉ muốn anh thôi.”

Vừa dứt lời, Phí Nguyên đã hôn lên tóc mai của cậu, còn ấn đầu cậu vào vai mình. Lộ Kha Đồng ôm eo Phí Nguyên, đang mừng ron thì đột nhiên giật mình.

Phí Nguyên luồn tay vào trong áo của cậu, vuốt ve lưng cậu. Lộ Kha Đồng nhớ đến những lời Khuru Lạc Dân nói, tối đa chỉ cho nắm tay, không được làm những việc khác, cậu lú lú: “Anh sờ em.”

Phí Nguyên bình tĩnh hỏi: “Không được à?”

Xoắn xuyết một lát, Lộ Kha Đồng tủi thân trả lời: “Chưa nói không được nha, anh đừng nói oan cho người ta.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cả ngày của Lộ Kha Đồng cứ trôi qua như thế, sau khi về nhà thì đụng phải Lộ Nhược Bồi và Ôn Ngưng đang ngồi trong phòng khách chờ mình, có điều từ trước đến nay cậu nào có sợ ai, vẫn thong thả như thường.

“Hôm nay đi đâu vậy?”

“Cuối tuần tắt nhiên đi chơi rồi.” Lộ Kha Đồng ngồi xếp bằng bên bàn trà, rót cho mình ly trà chanh.

Lộ Nhược Bồi không nói chuyện, tuy ông bận rộn ít khi về nhà, nhưng cũng phát hiện gần đây thẳng thớm nghịch ngợm này không bình thường. Sáng sớm Ôn Ngưng nói nhà kính thiếu mất vài chậu hoa, vừa nhìn camera ở cổng là biết ngay.

Ôn Ngưng hỏi: “Lộ Lộ, hôm nay con đến nhà kính lấy hoa hả?”

Lộ Kha Đồng hết hồn, nói: “Mẹ phát hiện rồi sao? Con lấy lẻ tẻ mà mẹ cũng phát hiện? Xem ra thật sự không thể chôn cỏ của chủ nghĩa xã hội.”

“Đừng ngắt lời,” Bị Lộ Kha Đồng làm cho tức cười, Ôn Ngưng vỗ vai cậu: “Con lấy nhiều hoa như vậy làm gì?”

“Con tặng bạn cùng lớp.” Lộ Kha Đồng nói nhăng nói cuội, không hề đỏ mặt: “Mấy hôm trước con bắt nạt bạn cùng lớp, nghĩ lại thấy mình không đúng nên con mang vài chậu hoa đến nhà bạn ấy. Xưa có Liêm Pha chịu đòn nhận tội, nay có Lộ Kha Đồng mang chậu hoa đi xin lỗi, đúng là chuyện tốt mà.”

*Liêm Pha là danh tướng thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Sự tích chịu đòn nhận tội bắt nguồn từ việc Lạn Tương Như được vua Triệu phong làm thượng khanh, địa vị trên cả Liêm Pha. Liêm Pha bất mãn nên hãm hại Lạn Tương Như, sau hiểu được Lạn Tương Như rộng lượng thể nào thì ông rất ân hận, bèn cỡi trần mang roi nhờ tân khách đưa đến cửa nhà Lạn Tương Như tạ tội, từ đó hai người vui vẻ làm bạn sống chết có nhau.

Lộ Nhược Bồi mắng: “Tốt cái đầu của con.”

Lộ Kha Đồng có thể bị Ôn Ngưng đánh, nhưng tuyệt đối không chịu nghe Lộ Nhược Bồi mắng, cậu lập tức đáp trả: “Mẹ con còn chưa trách con, ba đừng có thừa dịp dạy dỗ con, suốt ngày không về nhà, về nhà là lại kiểm chuyện, nhà mình không được đánh giá là gia đình năm tốt trong khu dân cư là tại ba hết đó!”

“Vô phép!” Lộ Nhược Bồi thầm nghĩ tổ tông này đúng là nói năng không ra thể thống gì: “Con không chịu cho ba quản lý ba càng muốn quản lý con, tài xế nói buổi chiều tan học con không cho đón, tan học con đi đâu quậy rồi? Hai hôm trước còn không về nhà, ba không nói không có nghĩa là con muốn làm gì thì làm.”

Lộ Kha Đồng tức muốn chết, cậu rót cho mình thêm một ly, uống cạn rồi nói: “Con đạp xe, con rèn luyện sức khỏe, con bảo vệ tổ quốc!” Nói xong vẫn còn tức, lại bổ sung: “Con không về nhà là vì không muốn nhìn thấy ba, sau này con cũng không về nữa, con muốn dọn ra ngoài ở, ba đừng có mà nhớ con.”

“Dọn ra ngoài?” Lộ Nhược Bồi cảm thấy công việc có một cách mấy cũng đỡ nhọc hơn nuôi con, ông nói bằng giọng nhạo báng: “Thích dọn tới đâu tùy con, con dọn rồi nhà mình sẽ yên tĩnh.”

Lại còn không dỗ mình? Lộ Kha Đồng tự tìm bậc thang bước xuống, nhỏ giọng nói: “Vậy ba cho con tiền đi.”

Cuối cùng Ôn Ngưng cũng nhịn hết nổi, cô thở dài kéo Lộ Kha Đồng đi ăn cơm, nói: “Hai người ồn quá đi mất, Lộ Lộ, ăn xong xong đến nhà kính phụ việc đi, mẹ cho con tiền.”

Lộ Kha Đồng mà giận thì ăn càng nhiều, ăn xong bụng sữa tươi lên lâu uống. Uống xong tự ngẫm lại, mình là người có bạn trai, sao có thể bực bội một mình chứ, phải kéo bạn trai bực bội chung mới đúng.

Kết quả bạn trai đang chơi bóng, chẳng buồn nghe điện thoại.

Ngày thứ hai ở nhà lại bị châm chọc mỉa mai, có vẻ như Lộ Nhược Bồi định dạy dỗ Lộ Kha Đồng một trận. Lộ Kha Đồng nín một bụng tức, rúc trong nhà kính tưới nước không chịu ra, nghĩ thầm chờ thời cơ chín muồi sẽ chọc cho Lộ Nhược Bồi tức chết luôn.

Nhưng rồi cậu lại thấy hơi sợ, Phí Nguyên biết cậu trả thù cho Khuru Lạc Dân đã có thể cứng mềm không ăn cho cậu ngồi trong hèm cả ngày, vậy nếu biết mục đích này của cậu, có khi nào sẽ đánh cậu liệt nửa người không?

Còn chưa nghĩ thấu đáo, di động đột nhiên reo lên, sau khi kết nối, chất giọng lười biếng của Phí Nguyên truyền qua đây.

“Tôi qua gọi cho anh hả?”

“Anh ngủ hết một giấc rồi mới gọi lại ha.” Lộ Kha Đồng buông bình phun, kéo ghế qua ngồi xuống: “Nếu em gặp bất trắc, anh tỉnh ngủ là em đầu thai rồi.”

Phí Nguyên nói: “Đầu thai thành con anh, ba nâng con bay cao.”

Lộ Kha Đồng lại còn thử tưởng tượng một cách đáng xấu hổ, sau đó đỏ mặt phá hoa của Ôn Ngưng, cậu ngắt vài phiến lá, nói: “Em muốn dọn ra ngoài ở, tại vì trường học cách nhà xa quá, anh thấy khả thi không?”

Cậu chưa nói chuyện mình giận dữ Lộ Nhược Bồi, sợ Phí Nguyên cảm thấy mình nhoi quá, nhưng Phí Nguyên đã thấy cậu quá nhoi, nói: “Không được.”

“Tại sao? Anh nói nghe dứt khoát thế?”

“Anh cảm thấy anh chiều em quá rồi.” Phí Nguyên thật sự nghĩ như vậy, mới yên ổn được một ngày lại gây chuyện, muốn gì làm nấy. Mới vừa nói xong, chợt nghe Thẩm Đa Ý ở trong sân kêu to: “Phí Nguyên, mình cần dùng từ điển một tí.”

Lộ Kha Đồng không vui: “Vật riêng tư như từ điển sao có thể dùng của người khác!”

Phí Nguyên nghĩ thầm lại ăn giấm từ xa rồi, cậu đứng dậy lấy quyển từ điển đề sách cho Thẩm Đa Ý, đồng thời nói vào di động: “Vốn dĩ là của người ta, cất ở chỗ anh thôi.”

“Hai người phiền quá đi.” Lộ Kha Đồng nghĩ bụng mình đem nhiều hoa đến như vậy để làm gì, mục đích là để Phí Nguyên nhìn vật nhớ mình, được lắm, Thẩm Đa Ý cũng biết dùng chiêu này, vậy bình thường chẳng phải nhìn từ điển là nhớ người sao.

Muốn nói xấu Thẩm Đa Ý quá, nhưng mà Thẩm Đa Ý cho mình trái lè, không thể nói xấu được, ghen chết người ta mất.

Thứ hai đến trường học, Phí Nguyên đã sớm quên bống chuyện này, nói đúng hơn là không để ý. Chờ cả buổi sáng Lộ Kha Đồng cũng không xoay người lại nói tiếng nào, Phí Nguyên mới phát hiện cây non lại cần tia ánh sáng.

Cây nhà người ta ba tháng cắt tia một lần, cây nhà mình một ngày cắt tia ba lần.

Trái lại Lộ Kha Đồng tỏ ra khá bình thản, dù gì cậu cũng rớt môn Sinh, thế là cặm cụi ngồi làm bài. Buổi trưa tan học mọi người đi gần hết, Phí Nguyên bóp gáy Lộ Kha Đồng, dùng sức xoay người cậu lại.

“Đói bụng không?”

“Không đói.” Lộ Kha Đồng tránh ra, quay lên tiếp tục viết, nói: “Em phải thi đậu vào Thanh Hoa với Khuru Lạc Dân, tối nào bọn em cũng lên mạng nghe giảng bài, còn dùng chung một tài khoản nữa.”

Phí Nguyên suýt cười ra tiếng, có ý chọc cậu: “Thật ra hôm em và Khuru Lạc Dân đến Quốc Tân ăn cơm, là anh đưa Thẩm Đa Ý đến đó.”

Lộ Kha Đồng đặt bút xuống, kéo khóa kéo áo khoác lên tới cổ: “Em phải đi ăn, anh không được đi.” Nói xong đứng dậy bỏ đi, đi tới cửa lớp còn chưa hết giận, xoay người hét to: “Sau này em không bao giờ ngồi xe máy của anh nữa, em thà khóc trên xe đạp của em chứ không cười trên xe máy của anh!”

Trong lòng sắp cười chết, Phí Nguyên hỏi: “Tan học đá bóng em đi không?”

Đá bóng hả... muốn đi lắm, nhưng làm đến bước này rồi phải kiên trì tới cùng, Lộ Kha Đồng nhét tay vào túi áo khoác, nói: “Em không đi, em phải chuẩn bị chiến đấu với kỳ thi đại học.”

Buổi tối ngồi bên bàn học đến mười một giờ rưỡi, Ôn Ngưng làm thức ăn khuya cho cậu, cậu nói: “Chắc con sắp tiến bộ đó, mẹ nên chuẩn bị tâm lý.”

Ôn Ngưng chống cằm hỏi: “Con muốn thi hạng nhất lớp hả? Ba con chắc chắn sẽ vui lắm.”

“Chưa đến mức hạng nhất lớp...” Sao cho chút ánh nắng đã muốn chiếu sáng rồi, Lộ Kha Đồng dụi mắt: “Thi giữa kỳ nhất định sẽ tiến bộ, lúc họp phụ huynh mẹ nên chuẩn bị tinh thần được tuyên dương. Về phần ba con, ai thêm quan tâm ba có vui không.”

Tắt đèn lên giường, cảm thấy hôm nay của mình cũng phong phú lắm, tuy vậy trong lòng hơi trống vắng. Đang lẳng lặng nằm trong bóng đêm, di động chợt sáng lên.

“A lô, chết ở khu phục vụ rồi.”

Phí Nguyên cười khê, gọi cậu một tiếng: “Cục cưng.”

“Cái gì?” Lộ Kha Đồng ngờ ngạc, tình yêu khôi phục quá bất ngờ: “Em, em sống lại rồi.”

Phí Nguyên thật sự nắm thóp Lộ Kha Đồng trong lòng bàn tay, nói: “Cũng không có gì, sức nhớ hôm đó chẳng phải em nói anh gọi là em đáp liền sao, thử xem ấy mà.”

Lộ Kha Đồng áp mặt lên gối, nhỏ giọng đề nghị: “Ngày nào cũng thử được không anh.”

Phí Nguyên phối hợp hỏi: “Cục cưng, ngày mai đá bóng không?”

Sao không đá cho được, không đá không phải là cục cưng ngoan!

Huyền lương thứ cô* học hành chỉ được mỗi một ngày, Lộ Kha Đồng lại bắt đầu cuộc sống vui sướng không nên thân của mình. Năm phút trước giờ tan học đã đứng ngồi không yên, chuông vừa reo là xách cặp bỏ chạy ngay.

*Thành ngữ “Huyền lương thứ cô” xuất phát từ điển cổ Tô Tàn thời Chiến quốc và Tôn Kinh thời Đông Hán, Tô Tàn đọc sách buồn ngủ, liền cầm dùi tự đâm vào cổ mình đến chảy máu, Tôn Kinh hiếu học, ngủ gục liền lấy dây thừng treo đầu tóc mình lên xà nhà. Thành ngữ ý hình dung việc khắc khổ học hành. Mượn giải thích của @thuynghetvien.

Cả bọn làm nóng người, Lộ Kha Đồng ngồi chồm hồm dưới khung thành xỏ dây giày, Phí Nguyên không giúp cậu mà đứng bên cạnh sờ đầu cậu như sờ cún. Lát sau có hai bạn mới học lớp mười qua đây, Phí Nguyên mới kéo cậu dậy.

“Đây là Ưông Hạo Diên và Giản Tân, hôm qua em không có tới, làm quen đi.”

Lộ Kha Đồng đưa giày cho Phí Nguyên, đoạn ngẩng đầu lên nhìn. Ưông Hạo Diên đẹp trai thật, có điều lại cao hơn cậu, thấy ghét, Giản Tân cũng đẹp nữa, cao cỡ như cậu, vừa nhìn biết ngay là người tốt rồi. Lộ Kha Đồng nói: “Lộ Kha Đồng, gọi em là Lộ Lộ đi.”

Lúc đá bóng, Lộ Kha Đồng chú ý đến việc Ưông Hạo Diên cứ nhìn chằm chằm bóng của Giản Tân nhưng luôn cố ý nhường nhịn, cậu thật sự rất hâm mộ tình cảm khiêm nhường như thế. Chờ đá bóng xong, nhìn Phí Nguyên nói chuyện với hai người họ, cậu đi qua than mệt, bảo Phí Nguyên đi lấy xe đạp của mình.

“Hai người không đi chung sao?”

Giản Tân nhìn Ưông Hạo Diên, cười nói: “Lát nữa đi chung.”

Phí Nguyên đạp xe của Lộ Kha Đồng tới, Lộ Kha Đồng đứng dậy nói lần sau sẽ hẹn nhau chơi chung rồi cùng Phí Nguyên về trước. Hai người dừng ở cửa hàng tiện lợi, Phí Nguyên lấy xe máy của mình, Lộ Kha Đồng nằm dài trên tay lái, nói: “Hay là em khóa xe đạp ở đây, anh chờ em về nhà, em hết sức đạp rồi.”

Phí Nguyên cố ý trêu cậu: “Thế hôm đó ai bảo thà khóc trên xe đạp của mình chứ không cười trên xe máy của anh nhỉ.”

Lộ Kha Đồng vội vàng khóa xe đạp, ôm cặp ngồi lên xe máy, khấp na khấp nép nói: “Em ngồi xong rồi, lát nữa em cười cho anh xem.”

Xe máy có một điểm không tốt, đó chính là tốc độ quá nhanh, còn chưa rẽ ra đủ đã về đến nhà. Phí Nguyên dừng xe ở góc cán gió, phía sau còn có tiệm báo che chắn.

“Dạ mẹ, còn mười phút nữa là đến nhà.”

Bình thường toàn gọi mẹ, hễ chợt dạ thì gọi dạ mẹ. Mới vừa cúp điện thoại, Phí Nguyên đã đẩy Lộ Kha Đồng ra sau hai bước, để Lộ Kha Đồng tựa lưng vào tường, đoạn cúi đầu hôn lên môi cậu. Phí Nguyên hôn rất mạnh bạo, không dè dặt chút nào, giống như muốn phạt Lộ Kha Đồng hôm trước giận lẫy với mình.

Lộ Kha Đồng bị hôn đến hừ khê, chờ Phí Nguyên buông cậu ra, cậu nhin không được hất xì một cái.

“Nếu hôn môi dễ bị cảm thì cũng lợi hại thật.” Lộ Kha Đồng cười ha ha, cười xong nhìn thời gian, sau đó nhón chân ôm cổ Phí Nguyên, nói: “Mới ba

phút, còn bảy phút.”

Phí Nguyên không lên tiếng, nghiêng đầu hôn vành tai của cậu. Lộ Kha Đồng nhớ đến ánh mắt Uông Hạo Diên nhìn Giản Tân, lại nhớ đến dáng vẻ ngoan hiền của Giản Tân khi nhìn Uông Hạo Diên, tò mò hỏi: “Có phải Uông Hạo Diên và Giản Tân cũng giống tụi mình không? Đúng không đúng không?”

Phí Nguyên nhéo hông cậu một cái: “Ai mà giống em được, chỉ biết nổi cáu thôi.”

“Xì, em còn biết cắn nhằn nữa.”

Phí Nguyên dùng sức đè Lộ Kha Đồng mà dụi, sau đó dứt khoát nâng mông Lộ Kha Đồng bẻ cậu lên, Lộ Kha Đồng vui mặt vào vai Phí Nguyên, nói: “Em thật sự muốn dọn ra ngoài ờ.” Lúc đó hoàn toàn là vì chọc tức Lộ Nhược Bồi, bây giờ trái lại động lòng thật rồi.

Bị Phí Nguyên dạy dỗ một tăng, hiếm khi Lộ Kha Đồng không tức giận, hoặc có lẽ do cái ôm quá thoải mái, cậu nói: “Thôi em nghe lời anh, anh thấy em nghe lời không? Em lấy chó theo chó.”

Phí Nguyên nâng mông cậu, nói: “Còn hai phút.”

Lộ Kha Đồng tức thì nức nở một tiếng, môi bị Phí Nguyên ngậm lấy, sợ môi sưng nên giả vờ lạnh lùng không đáp lại, chờ Phí Nguyên luồn lưỡi vào miệng mình thì lại bại trận, ngoan ngoãn ngậm vào.

Nụ hôn của Phí Nguyên từ từ dời xuống dưới, quanh quẩn trên cằm Lộ Kha Đồng. Lộ Kha Đồng choàng một tay trên cổ Phí Nguyên, tay còn lại thì tuột khóa kéo áo đồng phục xuống, tốn thật nhiều sức mới tuột được.

Cậu làm nũng: “Em muốn đầu tây.”

Phí Nguyên cúi đầu, cổ sức mứt ra một đầu đồ trên xương quai xanh của đối phương. Lúc ngẩng đầu lên lại, không biết Lộ Kha Đồng có nhìn thấy ánh mắt muốn ăn thịt người của mình trong bóng mờ không, Phí Nguyên khàn giọng hỏi: “Tối giờ chưa?”

“Tối rồi.” Lộ Kha Đồng đỏ mặt đứng trong bóng đêm, ra về thoải mái nói: “Anh đại, anh bóp mông em thật thiếu văn hóa.” Phí Nguyên cũng không đùa với cậu, hỏi bằng giọng hơi khàn: “Anh ý dâm em thì có văn hóa không?”

*Ý dâm: ảo tưởng tình dục về đối phương, kiểu như thăm du khi nghĩ về người đó...

Lộ Kha Đồng như bị đốt cháy, mặt mày nóng ran, cậu lại nhớ đến Uông Hạo Diên và Giản Tân, trong lòng hâm mộ vô cùng, con trai đủ tuổi yêu nhau thật tốt, mình vẫn còn hơi nhỏ.

Cậu áp mặt mình lên mặt Phí Nguyên, muốn cho Phí Nguyên biết thật ra mình xấu hổ đến bốc khói, sau đó nói một cách hiểu chuyện: “Anh chờ em nha, em tốt lắm, đáng để anh chờ.”

Phí Nguyên cười khế: “Biết rồi, đang chờ đây.”

Chưa thấy ai tự quảng cáo mình như em hết Lộ ơi, sao em quên lời khuyên răn của má Khuru nhanh dzị, trai làm mờ mắt em rùi =))))

Uông Hạo Diên (công) và Giản Tân (thụ) có truyện riêng tên Phi Thường Quan Hệ nha, viết trước bộ này nữa. Trong đó thì 2 cặp đều lớn hết rồi chứ không có nhỏ như bây giờ. Hình minh họa 2 cặp bên dưới, bên phải là Nguyên Lộ.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 14

Đợt thi giữa kỳ mỗi học kỳ một lần kết thúc, hợp phụ huynh còn cách được bao xa?

“Lộ Lộ, ai hợp phụ huynh cho con thế?” Mẹ Khuru làm nghề thiết kế, mọi khi bận tối mặt, song ba của Khuru Lạc Dân cũng bận, thế nên hai người thay phiên nhau dự hợp.

Khuru Lạc Dân chen miệng vào: “Ai hợp cũng gặp nạn cho xem.”

“Sao lại gặp nạn, ai hợp em cũng không sợ.” Lộ Kha Đồng lại đến nhà người ta ăn ké. Khuru Lạc Dân giải thích rõ ý mình: “Anh đâu có nói cung, anh nói

ba mẹ cùng gặp nạn ấy.”

Đáng nhẽ Lộ Kha Đồng cũng không lo lắng gì, nhưng bây giờ cậu lại thấy hơi lo, hôm trước cố gắng học tập cậu buột miệng nói với Ôn Ngưng mình sẽ tiến bộ, còn bảo Ôn Ngưng chuẩn bị tâm lý thật tốt, đoán chừng cậu chuẩn bị tâm lý này làm phản rồi.

Lộ Kha Đồng thấp thỏm không yên, ăn cơm xong nói: “Khuru nhi, lên mạng nghe giảng bài không?”

Khuru Lạc Dân đã đăng nhập vào trò chơi, nói: “Thi xong rồi còn nghe gì nữa, qua đây, nhìn anh đánh phó bản nè.”

“Cũng đúng, thi xong mới học đúng là đạo đức giả.” Những lúc như thế này Lộ Kha Đồng rất dễ dao động, cậu nhích ghế sang bên cạnh, bắt đầu nhìn Khuru Lạc Dân chơi game: “Hay là anh vào tài khoản của em đi, luyện cấp giùm em luôn.”

“Được rồi, cung gà quá.” Khuru Lạc Dân đổi sang tài khoản của Lộ Kha Đồng, đột nhiên nhìn màn hình hỏi một câu: “Cung và Phí Nguyên sao rồi?”

Lộ Kha Đồng mở một gói khoai tây chiên, đáp: “Đừng nói nữa, anh ấy quá cao tay, lần nào cũng có thể bắt em nhận lỗi trước, nếu không chỉ nói một câu đã khiến em ngu ngơ, người như thế quả thật làm em say như điên.”

Ông nội cũng chứ say như điên, Khuru Lạc Dân bĩu môi, quay đầu nhìn phát hiện vị cà chua mình thích nhất đã bị ăn hết sạch, anh chàng bèn buông tay để cho Lộ Kha Đồng trong game bẹp một tiếng té xuống đất.

Lộ Kha Đồng đập bàn: “Nhanh lên! Em thấy còn cứu được đó!”

“Chết mất xác rồi.” Khuru Lạc Dân thoát khỏi game, mở trang web mua sắm, bắt đầu xem lướt qua các loại máy ảnh. Lộ Kha Đồng cảm thấy cái này vượt xa trình độ hiện tại của mình: “Anh muốn mua hả? Hay là em cũng mua luôn nha, làm người đi đầu trào lưu của thời đại.”

Khuru Lạc Dân thở dài: “Làm cái con khi...”

Thứ sáu họp phụ huynh, như thể nhà trường đã tính toán đầu vào đấy, để dành hai ngày thứ bảy và chủ nhật cho phụ huynh hành hung con mình. Sở liên lạc và bài thi các môn được phát cùng một lúc, tiếng kêu rên lập tức vang khắp phòng học, Lộ Kha Đồng xem xong thì thở phào một hơi, may là cậu vẫn giữ được thành tích trung bình.

Lớp trưởng đứng trên bục hỏi: “Có ai tự nguyện ở lại làm người hướng dẫn không?”

Lộ Kha Đồng ngồi thẳng lưng, cậu cũng muốn làm hướng dẫn, bởi vì cậu tò mò ba mẹ của người khác trông như thế nào. Xoay người lại nhìn Phí Nguyên, phát hiện Phí Nguyên đã móc sẵn chìa khóa xe trên ngón trỏ, thế là cậu lại xoắn xuýt.

“Em muốn làm người hướng dẫn.”

Phí Nguyên thân nhiên chọt má cậu: “Nói với lớp trưởng ấy, không cần nói với anh.”

“Vậy anh không đợi em sao?”

Phí Nguyên vẫn thân nhiên như cũ: “Sinh nhật ông ngoại anh, tan học phải đi ngay.”

Có lý do là được, Lộ Kha Đồng hớn hờ giơ tay, nói mình muốn làm người hướng dẫn. Chờ mọi người đi gần hết, hai bạn học trang trí bảng đen, những người còn lại ra cửa đón phụ huynh.

Lộ Kha Đồng tỉnh mắt, nói với lớp trưởng: “Mau nhìn sang lớp 1, ba mẹ vợ của cậu tới kia!”

“Thôi thôi thôi, đỡ hơn cậu ngay cả ba mẹ vợ cũng không có.” Vừa dứt lời, lớp trưởng đổi sang mặt tươi cười chào hỏi phụ huynh tới họp, dẫn phụ huynh đến chỗ ngồi của con mình.

Chưa đầy vài phút, phụ huynh lục tục tới đông đủ. Quay đầu thấy Ôn Ngưng rẽ vào từ đầu cầu thang, Lộ Kha Đồng chạy ào tới xách túi cho Ôn Ngưng, nói: “Mẹ, con ở lại dẫn đường cho mẹ nè.”

Ôn Ngưng sửa lại áo cho Lộ Kha Đồng, mỉm cười chào bạn học của cậu rồi nói: “Mẹ thay quần áo suýt thì muộn, cảm giác như sắp dự lễ trao giải ấy.”

Lộ Kha Đồng lập tức chột dạ, khom lưng nằm dài trên mặt bàn, nói: “Chắc thầy không tuyên dương con đâu, mẹ có thất vọng không?”

“Có gì mà thất vọng, thầy không tuyên dương nào có nghĩa là con mẹ không tốt?” Ôn Ngưng lấy bài thi của cậu ra xem, nói: “Đừng đứng đây với mẹ, con phải hướng dẫn phụ huynh mà, mau làm việc đi.”

Hòn đá nhỏ trong lòng rơi xuống, Lộ Kha Đồng tí tởn trở lại cửa phòng học. Thấy cậu tới, lớp trưởng và những bạn học khác đều nói sao Ôn Ngưng đẹp quá vậy.

“Mẹ cậu đẹp quá ha?”

“Đúng rồi, mình thấy còn trẻ lắm, tuy rằng cậu nhỏ hơn bọn này nhưng thấy mẹ cậu trẻ lắm luôn á.”

“Thảo nào Lộ của chúng ta tươi xinh thế.”

Lộ Kha Đồng ngưng ngưng không nói gì, nhân lúc những người khác còn bàn tán xôn xao, cậu bước lên hai bước chào hỏi một bác phụ huynh đang tới, có điều chào xong cảm thấy hơi quen mắt.

Phí Đắc An vừa nhìn là nhớ ngay, đây chẳng phải là cậu nhóc bán chậu hoa hôm đó sao! Thật ra ông đã biết cậu nhóc này chắc chắn không phải dân bày sạp bán hàng, làm gì có ai bày sạp mặc toàn hàng hiệu mà còn hồ hững với khách thế kia.

“Chào bạn nhỏ, chú là ba của Phí Nguyên.”

“À!” Lộ Kha Đồng không kiềm được kêu lên, kêu xong còn tròn to mắt, ba của Phí Nguyên là khái niệm gì? Là gặp phụ huynh chứ gì nữa! Cậu vội vàng nói: “Chú ơi bên này nè, con dẫn chú đến chỗ ngồi của anh ấy, con tên Lộ Kha Đồng, ngồi phía trước anh.”

Chờ Phí Đắc An ngồi xuống, Lộ Kha Đồng vẫn chưa chịu đi, ấp úng nói: “Chú ơi, lần này con thi không được tốt, nhưng thật ra thành tích của con cũng khá lắm, mọi khi con còn giảng bài cho Phí Nguyên nữa.”

Ôn Ngưng quay đầu buồn cười hỏi: “Lộ Lộ, con làm gì thế?”

Đúng nha, mình làm gì vậy ta, thần kinh quá đi mất.

Phí Đắc An cảm thấy cậu nhóc này thật hài hước, ông còn chân thành nói: “Phí Nguyên mới vừa chuyển trường, chưa quen bạn bè gì, cảm ơn con giúp nó tiến bộ, hôm nào đến nhà chơi nhé.”

Lộ Kha Đồng còn tưởng là thật: “Chắc chắn rồi ạ!”

Phí Nguyên đưa Lâm Du Châu đến nhà ông ngoại ăn cơm trước, ông ngoại mừng thọ thích náo nhiệt, vừa khéo ngày mai được nghỉ, mọi người có thể tụ họp lâu hơn.

“Anh ơi, em thi được hai bài một trăm điểm luôn đó.”

Con thứ bên nhà cậu của Phí Nguyên vừa lên tiểu học, cô bé rất thích chơi với Phí Nguyên. Phí Nguyên nắm bím tóc nhỏ của người ta, nói: “Giỏi thế, lát nữa ăn bánh kem cho em miếng lớn.”

Họp phụ huynh xong Phí Đắc An mới tới, tới rồi lại uống rượu nhậu nhẹt với đám anh em rề, mãi đến hừng đông mới tan tiệc về nhà. Đèn trong sân vẫn còn sáng, chứng tỏ có người chưa ngủ, Lâm Du Châu vào cửa sân, nói: “Sao ông vẫn chưa ngủ?”

Ông Thẩm khép hờ mắt, đáp: “Đa Ý vẫn chưa về, ông chờ nó.”

“Đa Ý lại đi làm thêm?” Lâm Du Châu đỡ Phí Đắc An say mềm đi vào nhà, thờ dãi nói: “Cực thân quá, nó vẫn còn là con nít mà.”

Phí Nguyên lấy chăn mỏng đắp cho ông cụ, nói: “Ông chờ thêm lát nữa thôi nhé, chắc cậu ấy sắp về rồi.”

“Lòng ông bứt rứt.” Ông Thẩm vỗ mu bàn tay của Phí Nguyên, nói bằng giọng như thổ lộ nỗi lòng: “Hôm nay mọi người đều họp phụ huynh, Đa Ý nhà ông không cha không mẹ, nó sẽ khó chịu biết mấy.”

Phí Nguyên ngủ không ngon, nửa đêm tỉnh một lần, ra sân phát hiện ông Thẩm vẫn chưa ngủ, còn Thẩm Đa Ý vẫn chưa về.

“Ông đừng đợi nữa,” Phí Nguyên đỡ ông Thẩm về phòng, sau đó gọi cho Thẩm Đa Ý, có điều đối phương đã tắt máy.

Sáng sớm hôm sau, Lộ Kha Đồng tắm rửa thay đồ không chịu ngồi yên, cậu và Khuru Lạc Dân đã hẹn nhau đi xem máy ảnh. Cậu nghĩ kỹ rồi, chờ khi có máy ảnh mỗi ngày sẽ chụp Phí Nguyên một tấm, tranh thủ sớm ngày làm một quyển photobook (sách ảnh).

Khuru Lạc Dân phiền nhất là mấy đứa nhóc nghe tiếng gió tưởng có mưa như thế này, hai người lác lác trên đường, Khuru Lạc Dân vẫn còn buồn ngủ: “Mới hơn bảy giờ còn sớm quá, cứ ở nhà học từ vựng trước không được à.”

*Nghe tiếng gió tưởng có mưa: ý bảo nghe thông tin không xác thực mà tin là thật.

Nhìn cảnh đường phố quen thuộc, Lộ Kha Đồng hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Nhà Phí Nguyên ở gần đây nè.”

Cuối tuần ai cũng dậy muộn, trong sân lặng ngắt như tờ. Ông Thẩm không ra khỏi nhà mà đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài. Mọi khi Phí Nguyên sẽ đi chạy bộ, nhưng tối qua ngủ không ngon nên không đi. Rửa mặt xong, cậu nhìn sang nhà Thẩm Đa Ý, hỏi: “Đa Ý vẫn chưa về hả ông?”

“Cả đêm không về nhà, sốt ruột chết ông rồi.”

“Ông đừng lo quá, cậu ấy làm thêm ở siêu thị 24 giờ, chắc mới vừa thay ca.” Thấy ông cụ như vậy, Phí Nguyên an ủi: “Con ra ngoài tìm cậu ấy, có lẽ đang trên đường về đây.”

Phí Nguyên đi bộ trên đường, không quên chú ý lối đi bộ và đường dành cho xe đạp. Lúc gần đến giao lộ tiếp theo, một chiếc xe màu đen dừng bên đường, cửa mở ra, Thẩm Đa Ý bước xuống xe.

Xe quay đầu chạy mất, Thẩm Đa Ý đi hơn mười mét thì nhìn thấy Phí Nguyên.

“Ông đợi cậu cả đêm, ít nhiều gì cũng nên gọi điện thoại chứ.” Phí Nguyên nhìn Thẩm Đa Ý, dường như không định hỏi nhiều. Sắc mặt Thẩm Đa Ý tái nhợt, có vẻ rất mệt mỏi: “Xin lỗi.”

“Xin lỗi tôi làm gì, mau về đi.”

Ở con đường đối diện, Khuru Lạc Dân vỗ vai Lộ Kha Đồng: “Xem ra không chỉ nhà Phí Nguyên ở gần đây mà nhà Thẩm Đa Ý cũng ở gần đây nốt.” Lộ Kha Đồng nhìn theo ánh mắt của Khuru Lạc Dân, đúng lúc trông thấy Phí Nguyên và Thẩm Đa Ý sóng vai đi cạnh nhau.

Làm cái gì thế này!

Máy cày trong người tức thì khởi động, Lộ Kha Đồng chạy qua chuẩn bị xình xịch một phen. Phí Nguyên và Thẩm Đa Ý trở tay không kịp, im re nhìn Lộ Kha Đồng, Khuru Lạc Dân chạy sát theo sau, bốn người đưa mắt nhìn nhau.

Nghĩ tới trái lê mà Thẩm Đa Ý cho mình, Lộ Kha Đồng nhăn mặt nói: “Trùng hợp quá, mời mọi người đi ăn sáng nha.”

Bên cạnh có một tiệm KFC, bốn người tìm chỗ ngồi, Lộ Kha Đồng đi mua thức ăn, Phí Nguyên đứng sau lưng cậu, hỏi: “Giận à? Thế sáng sớm em với Khuru Lạc Dân đến đây làm gì?”

Lộ Kha Đồng vẫn không chịu quay đầu lại: “Nghe nói KFC bên đây phát phiếu giảm giá nên tới thôi, chẳng lẽ mới sáng sớm đi tản bộ với nhau.”

Biết cậu có ý ám chỉ, Phí Nguyên sờ gáy cậu dỗ dành, sờ vài cái Lộ Kha Đồng lại xiu xuống, quay đầu hỏi: “Anh ăn cháo hay uống sữa đậu nành?”

Phí Nguyên cúi đầu nói: “Nghe lời em, em mua gì anh ăn nấy.”

Khuru Lạc Dân và Thẩm Đa Ý ngồi tại chỗ hết sức mất tự nhiên, Thẩm Đa Ý rũ mắt, thậm chí cả lông mi cũng không nhúc nhích. Cuối cùng Khuru Lạc Dân mở miệng trước: “Xin lỗi.”

Thẩm Đa Ý giương mắt lên, ánh mắt rất hiền hòa: “Minh quên rồi.”

Lúc ăn, Lộ Kha Đồng nghĩ bụng cuối cùng cũng hết mang ơn người ta rồi, song cậu phát hiện Thẩm Đa Ý không ăn gì mấy, lại còn trông cực kỳ tiêu tụy, cậu nhin không được hỏi: “Cậu không khỏe hả? Hay là không thích cháo đó? Nếu không ném thử cái của mình đi.”

Thẩm Đa Ý có vẻ mệt mỏi: “Minh no rồi, về trước nha.”

Khuru Lạc Dân tự động biến thành bóng đèn, số watt còn rất lớn. Loáng thoáng nhớ lại ký ức bị đánh vỡ đầu, chưa kể lần trước bị cảnh cáo, Khuru Lạc Dân cũng ăn hết nỗi, bèn đứng dậy nói: “Anh nhớ anh có hẹn kết hôn với bạn trong game, anh phải về đây.”

Chỉ còn lại hai người bọn họ, năm tháng như êm đềm hẳn, không lâu sau di động của Phí Nguyên đặt trên bàn sáng lên, hiển thị tên “Đa Ý”. Lộ Kha Đồng liếc cái là thấy, còn làm bộ đang ngắm cảnh. Phí Nguyên thấy thú vị bèn bấm mở loa ngoài.

Thẩm Đa Ý nói: “Khi này quên mất, nói cảm ơn Lộ Kha Đồng thay mình, cháo ăn ngon lắm.”

Lộ Kha Đồng vui vẻ, vui xong lại xụ mặt, cậu lấy di động ra gọi cho Phí Nguyên, quyết định nếu như hiển thị tên đầy đủ thì mình sẽ... thật ra cậu cũng chưa nghĩ ra mình sẽ làm gì.

Di động lại sáng lên, “Cây non” là gì nha, mờ ám hết hồn luôn.

Lộ Kha Đồng mạnh miệng nói: “Bây giờ em là cây non, sau này sẽ lớn thành đại thụ che trời, cành lá rậm rạp.”

Phí Nguyên nhìn cậu, cười khẽ một tiếng: “Thôi đi, em quá lấm chỉ lớn thành một chậu hoa nuôi trong nhà thôi.”

Lộ Kha Đồng hất mặt: “Nhà ai mà nuôi được chậu hoa tiên khí bức người như em!”

Phí Nguyên nói: “Còn nhà ai được nữa, nhà anh Phí chứ ai.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 15

Ra khỏi KFC mới hơn chín giờ, Lộ Kha Đồng dùng ánh mắt chờ mong nhìn Phí Nguyên, trong mắt thiếu điều nổi sao nhỏ nữa thôi. Phí Nguyên choàng vai cậu, dẫn cậu đi dạo bên đường, nói: “Đi, hẹn hò thôi.”

Lộ Kha Đồng mỉm môi cười ngu, cười xong nói: “Em muốn đi tiệm net!”

Hai chuyện hay ho của đời người chính là động phòng hoa chúc và online lướt web. Bây giờ Lộ Kha Đồng còn đang tuổi ham chơi mê online lướt web. Buổi sáng không đông lắm, hai người thuê một phòng chơi game. Lộ Kha Đồng đăng nhập tài khoản của mình, giận đến đập bàn: “Bảo anh luyện cấp giùm em, ai ngờ toàn phá em không.”

Phí Nguyên vốn định ngồi chơi với nhóc con một lát rồi thôi, nghe vậy bèn thay đổi ý định, đi qua bên cạnh kéo Lộ Kha Đồng lên, nói: “Nhờ người ta luyện giùm mà còn bắt bẻ, mai mốt anh luyện cho em.”

“Không được, lỡ em bắt bẻ anh chắc sẽ bị đánh mất.” Lộ Kha Đồng nhích ghế sang bên cạnh, rướn đầu nhìn màn hình. Thấy Lộ Kha Đồng vất vả quá, Phí Nguyên nắm hông cậu, nhắc cậu qua ngồi trước người mình.

Lộ Kha Đồng lại bén lửa, không biết phải tắt thế nào, rầm một tiếng nằm sấp trên bàn không động đậy, đưa tay bịt kín mắt.

Phí Nguyên vỗ nhẹ sau gáy cậu, nói: “Đừng nhoi, chấn bàn phím làm sao anh chơi được.”

Không còn cách nào khác, Lộ Kha Đồng đành phải bốc khói ngồi dậy. Cậu ngồi trong lòng Phí Nguyên, lồng ngực Phí Nguyên kề sát lưng cậu, tư thế này xấu hổ quá đi. Mặc kệ nhân vật của mình có thắng cấp hay không, Lộ Kha Đồng nói: “Em đi mua chút gì ăn nha.”

“Mới vừa ăn xong mà.” Trong lòng hiểu quá rõ, Phí Nguyên cố ý nhúc nhích cặp chân dài đang gập, Lộ Kha Đồng bị tăng cho sắp ngất, thế là lại gục xuống bàn lần nữa.

“Trang bị tốt như thế mà cấp thấp là tè, thấy mình ngốc không?”

“Ngốc.” Lộ Kha Đồng lại ngẩng đầu lên, nhìn màn hình nói: “Khuu Lạc Dân không chịu dẫn em đi luyện cấp đẳng hoàng, đánh phó bản còn chê em cản trở.”

Phí Nguyên cúi đầu, kề môi vào tóc cậu, vừa bấm phím vừa nói: “Tại sao người ta lại phải nhường nhịn em? Máy chuyện này phải tìm bạn trai em, hiểu chưa?”

Lộ Kha Đồng thấy tim mình như nhũn ra, chỉ muốn nằm ngửa lẩn lộn, một bụng vui sướng không biết nên giải tỏa thế nào, phấn khích đến độ cào bàn.

...

Buổi trưa, Lâm Du Châu nấu cơm xong bày lên bàn, sau đó đi ra cửa sân ngắm nhìn, ngắm một hồi rồi trở về, nhin không được lắm bầm: “Suốt buổi sáng chẳng biết chạy đi đâu.”

Thảm Đa Ý về đến nhà là lăn đùng ra ngủ, bây giờ mới dậy nấu cơm, cậu ra chỗ bồn rửa trong sân rửa rau, nói: “Phí Nguyên gặp bạn học, chắc đi chơi với nhau rồi, đi với chú đừng đợi.”

“Vậy mà không thèm nói một tiếng, không có nó còn tiết kiệm lương thực.” Lâm Du Châu đi qua giặt chậu rau trong tay Thảm Đa Ý, nói: “Bảo ông con qua ăn đi, khỏi chờ phần cho nó.”

Phí Nguyên và Lộ Kha Đồng vừa ăn vừa đi dạo trên đường dành riêng cho người đi bộ, Lộ Kha Đồng đứng là ăn như hạm, nhận bay qua để lại dấu vết, Lộ Kha Đồng đi tới đâu tốn tiền tới đó. Phí Nguyên cầm một ly sữa sôcôla lớn cho cậu, thi thoảng dứt cậu uống một hớp.

“Hôm đó làm người hướng dẫn em gặp ba anh đó, em còn chào hỏi chú ấy nữa.”

“Ừ, kích động không?”

“Kích động nha!” Lộ Kha Đồng nhét một lượt hai viên kẹo vào miệng, nhai mấy cái rồi nuốt: “Chú ấy rủ em đến nhà chơi, đợi lên lớp mười hai em phải cố gắng học thật giỏi, nếu không đến lúc đó chú ấy hỏi thành tích của em thì biết tính sao.”

Phí Nguyên nói: “Em tới nhà anh hai lần rồi nhì, đến lượt anh tới nhà em rồi.”

Lộ Kha Đồng giật thót, dẫu biết Phí Nguyên cố ý chọc mình, cậu vẫn không khỏi chột dạ. Xung quanh người đến người đi, ồn ào mà âm ỉ, Lộ Kha Đồng kéo cánh tay Phí Nguyên dừng bước, hỏi: “Em làm sai chuyện gì, anh cũng tha thứ cho em được không?”

“Xem vận may của em đã.” Phí Nguyên rút tay ra, dặt tay Lộ Kha Đồng, nói: “Làm cho em một hệ thống tích điểm, bình thường biểu hiện tốt thì tích năm điểm, nghịch ngợm thì trừ năm điểm, phạm lỗi lớn trừ hai trăm điểm, chỉ cần điểm không bị âm thì em sẽ an toàn.”

Nghe vậy, Lộ Kha Đồng vội vàng tự cầm ly sữa, lỡ như cái thói hết ăn lại nằm này làm mình bị trừ điểm thì tiêu đời.

Đi tới phố mua sắm, cuối tuần đông nghìn nghịt, tiệm nào cũng buôn bán khấm khá. Bấy giờ Lộ Kha Đồng mới nhớ kế hoạch ban đầu chính là mua máy ảnh SLR (máy ảnh ống kính đơn phản xạ).

Cậu không hiểu nhiều về máy ảnh, nghe nhân viên cửa hàng giới thiệu cũng chẳng rõ hơn là bao, Phí Nguyên hỏi: “Lại là Khuru Lạc Dân muốn chơi trò chụp ảnh?”

“Có phải anh thấy em thiếu chủ kiến lắm không?” Lộ Kha Đồng rầu rĩ hết chỗ nói, chuyện gì cũng bị Phí Nguyên nhìn ra, thiệt mất mặt hết sức: “Em muốn mua một cái để chụp anh mỗi ngày, hoặc là anh chụp em, sau đó làm một bức tường ảnh treo lên, ý nghĩa quá trời luôn.”

Phí Nguyên nhéo gáy cậu, hỏi: “Treo nhà em hay nhà anh?”

Lộ Kha Đồng quay đầu nói nhỏ: “Nhà chúng ta nha.”

Chọn xong rồi, Phí Nguyên chuẩn bị trả tiền, Lộ Kha Đồng làm sao có thể để chuyện này xảy ra, cậu giơ thẻ lên quẹt, trả tiền xong lại ôm máy ảnh nói: “Tiền của em trả, em muốn chụp cái gì thì chụp cái đó, chụp người khác anh cũng không quản được.”

Quá thú vị, Phí Nguyên hỏi: “Em còn muốn chụp ai?”

“Ai thích em thì em chụp người đó.” Lộ Kha Đồng cúi đầu suy nghĩ, liệt kê danh sách: “Anh là chủ xị, còn phải chụp mẹ em, Khuru nhi, mẹ Khuru, lớp trưởng cũng chụp luôn. Đứng rồi cả Giản Tân nữa, chắc chắn anh thích em, Ưông Hạo Diên thì thôi khỏi, anh chỉ thích Giản Tân.”

“Mà... anh nói xem Thẩm Đa Ý có thích em không?”

Phí Nguyên xem như chịu thua, đeo dây vào cổ Lộ Kha Đồng, nói: “Ai mà không thích em.”

Bàn bạc xem nên đi đâu chụp ảnh, cuối cùng quyết định đến bờ biển. Trời nóng nực thế này đến bờ biển rất dễ chịu, và lại phong cảnh còn đẹp nữa. Vừa xuống xe, Lộ Kha Đồng đã bắt đầu chạy lung tung, cậu chạy ra bãi cát ngồi xuống bấm shutter.

Phí Nguyên bước đến từ phía sau, một tay cầm áo khoác, Lộ Kha Đồng xoay người chụp hơn mười tấm, tuy không có kỹ thuật gì đáng nói nhưng cậu vẫn mê mẩn như thường.

“Anh chụp em nha? Em chuẩn bị xong rồi nè.”

Phí Nguyên nhận máy ảnh, chỉnh ống kính rồi đưa lên trước mắt. Lộ Kha Đồng vẫy vẫy tay, nói: “Anh nằm xuống chụp được không? Như vậy nhìn chân em dài hơn.”

“Đừng nhoi.” Chụp cho Lộ Kha Đồng xong, Phí Nguyên để Lộ Kha Đồng đeo máy ảnh bên hông, nói: “Cởi giày đi chơi đi.”

Lộ Kha Đồng cất giày, xắn ống quần lên, cẳng chân trắng muốt mịn màng lộ ra. Cậu chạy về phía biển cả, để cho con sóng xô bờ bao phủ chân mình, kể đến chạy dọc đường bờ biển.

Phí Nguyên chậm rãi đi theo sau, chợt trông thấy một ông bố trẻ tuổi dẫn con ra bãi cát chơi. Có lẽ bé con mới biết đi, ông bố chìa tay ra nói: “Cục cưng, qua đây, ba bế con.”

Phí Nguyên rũ mắt cười một tiếng, đoạn chạy về phía Lộ Kha Đồng. Chờ khi hai người còn cách nhau hơn mười mét, Phí Nguyên dừng lại hô to: “Lộ Lộ, qua đây.”

Xoay người thấy Phí Nguyên giang cánh tay với mình, Lộ Kha Đồng biết ngay Phí Nguyên có ý đồ, cậu nhếch miệng lùi ra sau vài bước, lùi xong bắt đầu chạy lấy đà, vừa chạy vừa la lớn: “Anh lại gọi em là gì đó!”

“Lộ Lộ, chạy nhanh lên nữa đi.”

Phí Nguyên ở ngay trước mắt, Lộ Kha Đồng dùng sức bật một cái, nhảy thẳng lên người Phí Nguyên. Ngay khoảnh khắc đỡ lấy cậu, Phí Nguyên nói: “Ba bế con.”

“Đậu má!”

Phí Nguyên nâng Lộ Kha Đồng, hỏi: “Ba nâng con bay cao nhé?” Dứt lời chẳng đợi Lộ Kha Đồng phản ứng, Phí Nguyên đã ôm cậu xoay vòng vòng, cậu siết chặt vai Phí Nguyên cười ha ha.

Chơi đến chạng vạng, Lộ Kha Đồng gập chân ngồi trên bãi cát, Phí Nguyên nắm mắt cá chân của cậu phui hạt cát, hỏi cậu có lạnh không. Lộ Kha Đồng lắc đầu, nhin không được cuộn đầu ngón chân.

“Sợ nhột à? Sao mặt đỏ thế.”

“Tại mặt trời chiếu đó.” Lộ Kha Đồng không thừa nhận, song quả thật khó mà phân rõ sắc mặt đỏ phớt của cậu và ánh hoàng hôn khi mặt trời lặn. Cậu nhích đến bên cạnh Phí Nguyên, lấy máy ảnh ra lần nữa: “Chúng ta chụp một tấm hoàng hôn đi.”

Phí Nguyên ôm Lộ Kha Đồng, dùng tay mình bọc tay cậu, nói: “Trước tiên chỉnh ống kính, chỉnh sao nhìn cho rõ ấy.”

Lộ Kha Đồng nhìn chăm chăm màn hình, chân trời nhuộm màu đỏ cam, trông hết như một bức tranh.

“Nhìn.” Phí Nguyên nói xong, Lộ Kha Đồng gật đầu, bảo nhìn vào ống kính. Phí Nguyên kề sát tai cậu, cười nói: “Nhìn anh này.”

Vừa quay đầu qua, Phí Nguyên hôn lên môi cậu, dùng ngón tay mình đè ngón tay cậu bấm shutter. Thứ mà giây phút ấy hai người cùng ghi lại, có lẽ chính là buổi hoàng hôn đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Hai người làm khổ con quá.” Lộ Kha Đồng vừa ăn cơm vừa nhìn đồng hồ, Lộ Nhược Bồi xấu xa tìm cho cậu một gia sư dạy kèm riêng, tám giờ phải lên lớp, cậu không muốn nhưng Ôn Ngưng cũng không giúp cậu.

Lộ Nhược Bồi thân nhiên liếc Lộ Kha Đồng một cái: “Con làm ba đau khổ nhiều năm lắm rồi.”

Thật ra chỉ là tiếp lời Lộ Kha Đồng mà thôi, nhưng xưa nay Lộ Kha Đồng luôn nhìn Lộ Nhược Bồi với tám trăm độ thành kiến, cậu lập tức đặt đũa xuống, tranh cãi: “Đau khổ thì ba còn sinh con làm gì? Con còn đau hơn thì có, ngày mưa mù tằm tã là con lại cảm nhận được nỗi đau khi bị cắt cuống rốn, ngày trời trong nắng ấm là con lại cảm nhận được cái nóng của lòng ấp.”

Ôn Ngưng múc canh cho cậu, nói: “Con giỏi thật, không ngờ ngày nào con cũng thấy khó chịu.”

Lộ Kha Đồng trừng mắt nhìn Lộ Nhược Bồi: “Thấy ba là con khó chịu rồi, cha làm con gánh, con sợ sau này mình sẽ gặp quả báo.”

“Lộ Lộ!” Ôn Ngưng vỗ đầu cậu một cái, thấp giọng nói: “Càng nói càng bậy bạ, ăn nhanh lên đi, gia sư sẽ tới ngay đây. Ngày nào cũng làm mẹ đau đầu, con để mẹ bết lo được không vậy.”

Lộ Kha Đồng lên lầu chuẩn bị học, Lộ Nhược Bồi thở dài, buông lỏng nắm tay siết chặt dưới bàn. Ôn Ngưng bụng lý trả lạnh cho Lộ Nhược Bồi, nói: “Anh cứ chọc nó hoài làm chi, anh chờ mà xem, nhìn cái kiểu tức anh ách của nó đảm bảo không ngủ trước mười hai giờ đâu.”

“Trước hai giờ anh còn chưa ngủ, nó mười hai giờ có là gì.” Uống trà xong, Lộ Nhược Bồi cũng lên lầu.

Khí chất của gia sư cũng tạm được, Lộ Kha Đồng thấy hơi nhớ thầy dạy online, đầu tư mấy nghìn đồng ít nhiều cũng có tình cảm. “Thầy ơi, con viết chữ hơi chậm, thầy nói chậm một chút được không?” Cậu giở tập ra, cười cười với gia sư, đột nhiên phát hiện trên cầm gia sư có một nốt ruồi.

Giờ học hai tiếng kết thúc thì đã mười giờ tối, tiễn gia sư về rồi còn phải tiếp tục làm bài tập. Ôn Ngưng bóp vai cho Lộ Kha Đồng, hỏi thầy dạy được không.

“Được ạ, với lại trên cầm thầy có nốt ruồi, nhìn giống chủ tịch Mao, con thích.”

Chủ tịch Mao = Mao Trạch Đông.

Làm bài tập xong đã mệt đứt hơi, Lộ Kha Đồng nhắm mắt nằm trên giường, nhắm một lát rồi tỉnh táo lại, sau khi học bài đầu óc vận hành rất tốt, cậu gửi tin nhắn cho Phí Nguyên: Hôm nay em học thêm, mệt quá đi.

Phí Nguyên trả lời rất nhanh: Nhớ nghỉ ngơi cho tốt.

Lộ Kha Đồng vội vàng bổ sung: Cái này chắc được xem là nâng cao phẩm chất cá nhân ha, tích điểm được không anh?

“Vẫn còn nhớ cơ đấy.” Phí Nguyên ngồi trong sân nghỉ ngơi, Phí Đắc An đi nhậu chưa về, cậu chờ thêm mười lăm phút nữa rồi phải đi đón. Nhớ tới dáng vẻ nhắng nhít của Lộ Kha Đồng, Phí Nguyên trả lời: Tích hai điểm.

“Gi mà có hai điểm, chẳng coi trọng giáo dục gì cả.” Lộ Kha Đồng vừa cầu nhàu một câu, di động chợt reo lên, cậu bắt máy: “Khuru Khuru nhi, ngủ không được tìm em tán dóc hả?”

Khuru Lạc Dân nổi giận: “Mẹ nó cung bán tài khoản rồi hả?! Anh vừa đăng nhập thấy cấp bậc sắp đuổi kịp anh rồi, còn mẹ nó kết hôn nữa chứ! Cung bán bao nhiêu tiền, mau mời anh đi ăn!”

Lộ Kha Đồng bị dọa đến nỗi tím góc chăn, nói: “Em đâu có bán, dạo này em lo học không à, có phải bị trộm tài khoản không? Trang bị của em xin như vậy, em muốn rơi nước mắt quá.”

“Roi ông nội cung...” Khuru Lạc Dân cúp máy.

Sung sướng không quên đau khổ đã qua, đầu óc sau khi được thầy giáo khai phá đã thông minh hơn trước, Lộ Kha Đồng nhìn đèn mà thấy hơi chênh choáng, cậu lỏng ngóe bò dậy mở máy tính, vừa đăng nhập quả nhiên hết hồn thật.

Hệ thống nhắc nhở, người chơi【Thiếu Sinh Hải Tử Đa Tu Lộ】đã ký kết lương duyên với người chơi【Nguyên Thấp Đa Phi Bồng】,【Đồng Thoại Mùa Thu】đã hủy kết bạn với【Thiếu Sinh Hải Tử Đa Tu Lộ】.

Nguyên Thấp Đa Phi Bồng, nghe tên là thấy đẹp trai quá trời quá đất rồi.

*Thiếu Sinh Hải Tử Đa Tu Lộ = Bớt sinh con lo sửa đường, chắc lấy từ câu “Muốn giàu, lo sửa đường, bớt sinh con, trồng nhiều cây”=))) Nguyên Thấp Đa Phi Bồng = Đất trồng nhiều cỏ bồng. Thu trong mùa thu đồng âm với Khuru (qiu).

Phí Đắc An mang một thân nồng nặc mùi rượu trở về, Phí Nguyên tắc lưỡi một tiếng: “Đơn vị của ba hay thật, người sau thích uống hơn người trước.” Nói xong di động reo lên, Phí Đắc An còn muốn ngâm nga hát, Phí Nguyên trở vào phòng, nói: “Ba mau ngủ đi, đừng làm ồn.”

Nhận điện thoại, có thể nghe được tiếng thở hổn hển của người ở đầu bên kia.

“Nguyên Thấp Đa Phi Bồng, là anh hả? Em là Thiếu Sinh Hải Tử Đa Tu Lộ của anh nè.”

Phí Nguyên nghe là muốn cười: “Là anh, sao giờ vẫn chưa ngủ?”

“Ngủ gì mà ngủ, nương tử ơi, há há!” Lộ Kha Đồng lại nổi hứng, xỏ một tràng lời ngon ngọt, cúp máy rồi mà vẫn còn hưng phấn, trước tiên gửi yêu cầu kết bạn cho Khuru Lạc Dân, sau đó nạp tiền vào trò chơi.

Kiểu tóc mới, mua cho tướng công.

Đồ trang sức mới, mua cho tướng công.

Áo choàng mới, mua hai cái, đồ đôi.

Lăn qua lộn lại đến hơn một giờ mới lên giường nằm trở lại, cảm giác như tình yêu và sự học của mình đều được mùa. Đang hí hóp cười khúc khích, cửa phòng linh bật mở, Lộ Kha Đồng nhắm mắt giả bộ ngủ, sợ Ôn Ngưng cần nhân mình.

Đèn đầu giường bị vặn mở, chăn được kéo lên, Lộ Kha Đồng cảm thấy không ổn, mở mắt ra thì thấy Lộ Nhượng Bồi.

“Mấy giờ rồi còn chưa ngủ?”

“Ba đánh thức con.”

“Con mà ngủ thì y như heo, sét đánh cũng không tỉnh.”

“Sao ba dám khinh thường heo.”

Lộ Nhượng Bồi thở dài, đúng là không tài nào nói chuyện đang hoàng được, ông đặt tay lên bụng Lộ Kha Đồng, ấn nhẹ cách lóp chần, nói khẽ: “Há miệng là tía lia, lại còn nổi đau khi bị cắt cuống rốn, con cũng biết nhiều quá nhỉ.”

Lộ Kha Đồng uốn éo, không cho sờ. Lộ Nhượng Bồi vỗ bụng cậu, nói: “Nếu lúc trước không có lòng ấp, con làm gì lớn tướng tung tăng nhảy nhót được như bây giờ?” Nói xong còn cảm khái: “Lúc đó con nhỏ xíu xiu, cứ sợ không giữ được con.”

“Giữ con lại mà còn làm con bực mình.” Lộ Kha Đồng không nhúc nhích, ngoan ngoãn nằm yên.

Lộ Nhượng Bồi nói bằng giọng bắt đắc dĩ: “Lại là lỗi của ba, không phải ba tới nhận lỗi với con rồi sao, thế nào, thầy giảng nghe kịp không? Không được thì tìm người khác.”

“Được ạ.” Lộ Kha Đồng nhìn Lộ Nhượng Bồi, ngoan ngoãn trở lại: “Ba vẫn chưa hết bận hả, muộn lắm rồi đó.”

Lộ Nhượng Bồi trêu chọc: “Quan tâm ba chắc chắn có mục đích, có phải xài hết tiền tiêu vặt rồi không?”

Tức chết người ta mất, rõ ràng là quan tâm thật lòng mà! Có điều đúng là xài hết tiền tiêu vặt rồi... Lộ Kha Đồng bĩu môi chịu thua, bởi vì mua này mua nọ cho tướng công, bây giờ chỉ có thể xuống nước.

“Con nghe lời, con cần tiền.”

Quan hệ cha con cũng chỉ hòa hoãn được một ngày một đêm, tối hôm sau Lộ Kha Đồng lại nổi cơn giận lật mặt nhà, Ôn Ngưng ngồi trên sofa đờ trán, phiền lòng nhắm mắt lại.

Lộ Nhược Bồi vẫn bình tĩnh như thường, vừa xem tạp chí vừa nói: “Gần đây ba không cần xã giao, mỗi ngày đều về giám sát con.”

“Ba là thị trưởng mà lại không xã giao, ba sắp xuống đài rồi!” Lộ Kha Đồng cứ tưởng mỗi tuần chỉ học thêm một ngày, thì ra Lộ Nhược Bồi tìm tặn năm thầy cho cậu, từ thứ hai đến thứ sáu tối nào cũng phải học thêm.

Quầy mệt rồi, Lộ Kha Đồng ngồi trên cầu thang, ôm tay vịn nói: “Con chẳng còn cảm phần nữa rồi, cái gia đình ăn thịt người này, ngôn ngữ không giam cầm được linh hồn con, đời đời thay không tàn phá được ý chí của con, mười lăm năm sau con sẽ lại là một đứa mù chữ hạnh phúc.”

Năm ngày sáu tiết, lẽ ra thứ bảy còn thêm một tiết, nhưng Lộ Nhược Bồi thật sự quá mệt với Lộ Kha Đồng, bèn nói: “Cuối tuần con thích làm gì thì làm, con còn quấy nữa ba sống không được mười lăm năm đã tức chết.”

Đếm giây chờ qua một tuần, cuối cùng cũng chào đón cuối tuần, sáng sớm Lộ Kha Đồng đeo máy ảnh chuẩn bị ra ngoài. Cổng trung tâm thể dục trống trơn, mọi người vẫn chưa đến.

Gần chín giờ mọi người mới tề tựu đông đủ, có cả Ôn Hạo Diên và Giản Tân. Lớp phó thể dục mặc quần áo đá bóng mới, bảo Lộ Kha Đồng chụp ảnh cho mình. Phí Nguyên đứng bên cạnh nhìn, nói: “Đừng có sai con nhà người ta, lát nữa còn phải mua kem.”

Trời nắng nôi oi bức, đã đến trưa ai nấy cũng mồ hôi đầm đìa, cả bọn bèn núp trên khán đài hóng mát nghỉ ngơi. Lớp phó thể dục đi mua một túi kem que về, năm giây là chia xong.

Lộ Kha Đồng bẻ que kem thành hai khúc, so sánh xong đưa khúc lớn hơn cho Phí Nguyên. Quay đầu thấy Ôn Hạo Diên đang bẻ kem, bẻ xong đưa hết hai khúc cho Giản Tân.

... Lợi hại hơn mình.

Nghỉ ngơi xong đá thêm một lát, chơi đến xế chiều mới giải tán. Trước khi kết thúc, lớp trưởng nói: “Lộ Lộ, chúng mình chụp một tấm chung cả nhóm đi.”

Nam sinh lớp này đưa nào cũng lòi thối lếch thếch, nghe vậy thì bắt đầu lau mồ hôi chỉnh sửa tóc.

“Mấy cậu bày tư thế xong chưa, hai người chỗ Ôn Hạo Diên đứng sát rìa quá, còn ông tướng nào vênh mông ghê thế.” Sau khi đặt máy ảnh lên bàn ngắm cho chuẩn, Lộ Kha Đồng kiểm tra lại lần nữa, kêu to: “Đừng ai đứng sau lưng Phí Nguyên nha, mình muốn đứng chỗ đó.”

Lộ Kha Đồng ấn shutter rồi chạy ào tới, Phí Nguyên ngồi xếp bằng ở chính giữa, cậu đứng xong lại đổi ý, ôm vai Phí Nguyên nằm nhoài trên lưng đối phương.

“Tách” một tiếng hình ảnh dừng lại, những gương mặt tươi cười tràn trề sức sống hiện ra trước mắt, thanh xuân hẳn là như thế.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 17

Kể từ lúc ôm một túi ảnh chụp bước vào phòng học, Lộ Kha Đồng đã trở thành ngôi sao nổi tiếng của lớp C2-3.

Lớp này ầy hả, nam sinh thì ngả nón nữ sinh thì mê trai, chỉ có Phí Nguyên lạnh lùng y như thầy giáo. Bị cả đám người vây quanh, Lộ Kha Đồng bùng túi hỏi một bạn nữ: “Muốn xem hình của ai?”

“Phí Nguyên và mấy em lớp mười!”

“Thằng thần ghê, mà sao không muốn xem hình của mình.” Lộ Kha Đồng vẫn cho rằng nhan sắc của mình thuộc hàng nghiêng thành đổ nước, vì thế cũng hơi bị tổn thương. Lớp phó sinh hoạt giống như chị cả của Lộ Kha Đồng, cô nàng sờ mặt cậu, nói: “Bọn này nhắm mắt cũng vẽ được cái tướng nhỏ nhắn của cậu, xem cậu như em ruột mà.”

Thôi được rồi, Lộ Kha Đồng rút ảnh chụp ra ném lên bàn, nam sinh nào cũng lấy ảnh chụp chung làm kỷ niệm. Lớp học xôn xao nhốn nháo, có đứa bảo tạo dáng chưa đẹp, có đứa bảo mất mớ chưa đủ to.

Lộ Kha Đồng lấy ra một bọc hình khác trong túi, xoay người lạng lẽ đưa cho Phí Nguyên: “Em rửa luôn hình hôm đó đi biển chơi rồi, anh một phần, em một phần.”

Phí Nguyên đưa tay khều cằm cậu, thiếu điều ném cho một cái bánh bích quy nhỏ nữa thôi.

Thời gian ra chơi dài, Lộ Kha Đồng cầm ảnh chụp lên lầu của lớp mười, cậu vịn cửa nhìn lướt qua một vòng, thấy Ưông Hạo Diên và Giản Tân đang trò chuyện say sưa.

“Giản Tân, ra đây ra đây.”

Quay đầu thấy Lộ Kha Đồng, Giản Tân mỉm cười đứng dậy chạy ra: “Lộ Lộ, em đến đưa hình hả? Cảm ơn nha.” Lộ Kha Đồng thấy Giản Tân là tự động biến thành bé đáng yêu, cậu tựa vào lan can nói: “Em nhớ anh lắm đó.”

“Nhớ Giản Tân của bọn này làm gì?” Ưông Hạo Diên ra theo, giọng điệu lừ đừ nửa sống nửa chết.

Lộ Kha Đồng không thích họ Ưông, nữ sinh trong lớp mê Phí Nguyên thì thôi đi, lại còn nhảy qua mê cả Ưông Hạo Diên nữa, cậu khoác vai Giản Tân nói: “Anh thấy em chụp đẹp không?”

Giản Tân gật đầu: “Ừ, anh thấy chụp đẹp lắm.”

Lộ Kha Đồng bắt chước vẽ mặt thường ngày của Phí Nguyên, cũng tức là vẽ mặt chẳng có biểu cảm gì, cậu hạ giọng nói: “Đó là vì anh đẹp á, nên chụp mới đẹp vậy.”

Ưông Hạo Diên không thể nhịn được nữa: “Lộ Kha Đồng, một vừa hai phải thôi nha!”

Buổi tối tan học về nhà lại phải hồi hã ăn cơm để học thêm, Lộ Nhược Bồi bận việc, trong nhà chỉ có Lộ Kha Đồng và Ôn Ngưng.

“Lộ Lộ, hôm nay là lớp Anh văn, bài tập tuần trước thầy giao con làm xong chưa?” Ôn Ngưng cũng lo lắng không thôi.

“Làm xong rồi, nhưng con ghét lớp Anh văn.” Lộ Kha Đồng nhét từng tấm hình một vào album, tổng cộng bảy mươi tám. Nhét xong mới nhớ Khuru Lạc Dân cực giỏi Anh văn, cậu bèn thừa dịp thầy chưa tới gửi tin nhắn cho Khuru Lạc Dân: Đồng Thoại Mùa Thu ơi, có bí quyết gì để học giỏi Anh văn không?

Khuru Lạc Dân trả lời ngay tấp lự: Luyện tập nghe nói đọc viết, nhưng điểm mấu chốt là bảnh trai.

Trời ạ, không biết xấu hổ gì hết tron.

Đèn trong sân sáng hơn trước, cũng nhờ Phí Nguyên đổi loại có số watt lớn hơn. Ông Thẩm ở trong nhà nên Phí Nguyên chiếm luôn cái ghế, Thẩm Đa Ý về hơi muộn, lúc này mới ăn cơm xong, cậu ôm sách giáo khoa ra ngoài chuẩn bị làm bài tập.

“Hôm nay không làm thêm à?”

“Không, tìm cái bàn phụ đạo cho học sinh cấp một sau giờ tan học.” Thấy xấp đề trên bàn, Thẩm Đa Ý hỏi: “Sao cậu còn nằm đó, học xong rồi hả?”

Phí Nguyên đứng dậy kéo cái ghế gần nhất ngồi xuống, nói: “Tươi hoa xong nghỉ ngơi một lát, cậu còn quản nhiều hơn mẹ tôi.”

Thẩm Đa Ý bĩu môi, cúi đầu làm bài của mình, lúc làm gần xong Phí Nguyên bỗng nhích đến bên cạnh, kéo tờ đề qua nói: “Giảng bài này hộ cái, nghĩ này giờ không ra.”

“Có giấy nháp không?” Thẩm Đa Ý học hành vẫn luôn nổi trội, thuộc tuýp có thể tĩnh tâm học suốt một ngày. ... Giảng bài xong, Thẩm Đa Ý xoay bút hỏi: “Sao tự dưng cậu chủ động học bài thế?”

Phí Nguyên vô thức nở nụ cười: “Gần đây nhóc con chăm học quá nên cố gắng chung với cậu ấy.”

“Nghe chưa chết người.” Thẩm Đa Ý cười nhạo, đoạn nhìn thoáng qua chiếc túi giấy kraft ở góc bàn, tò mò bên trong đựng cái gì. Phí Nguyên lấy ảnh trong túi giấy ra, ngồi dưới ngọn đèn xem từng tấm một.

Trời xanh và biển cả.

Phí Nguyên, Phí Nguyên, vẫn là Phí Nguyên.

Lộ Kha Đồng cười ngây ngô.

Hoàng hôn mặt trời lặn.

Xem xong, Thẩm Đa Ý ngạc nhiên nói: “Có bấy nhiêu thứ mà chụp nhiều ảnh thế.”

Phí Nguyên cầm tấm hình Lộ Kha Đồng cười ngây ngô, nói bằng giọng bất đắc dĩ: “Nếu thêm cả ảnh chụp linh tinh thì phải đựng bằng túi mua sắm đấy.”

Bấy giờ Lâm Du Châu ở trong nhà gọi Phí Nguyên, Phí Nguyên đặt hình xuống đứng dậy đi vào. Lâm Du Châu đang xem TV với Phí Đắc An, nói: “Chủ nhật này đi đốt vàng mã cho bà ngoại mày, mày đi không?”

“Không đi.” Thông thường những khi đốt vàng mã, lửa của Phí Nguyên không cần đi, đi cũng chỉ ngồi trong nhà ăn cơm tán gẫu, ăn xong đánh bài này nọ thôi.

Phí Đắc An chỉ đợi mỗi câu này, ông vội nói: “Vây mầy chà chiếu đi, trời nắng thì đem ra trải.”

Chờ ba mẹ truyền đạt nhiệm vụ xong, Phí Nguyên ra sân phát hiện Thẩm Đa Ý đã viết thuốc lòng từ đơn một lần. Phí Nguyên cất hình vào túi, đến giờ nên ngủ rồi. Thẩm Đa Ý vẫn không nhúc nhích, nói: “Mình đọc sách thêm lát nữa, để mình dọn bàn cho.”

Thứ sáu tan học Phí Nguyên đưa Lộ Kha Đồng về nhà, đến nơi rồi mà nhóc con vẫn còn tiếc nuối không chịu xuống xe. Phí Nguyên để cậu tựa vào lưng mình, hai người cứ thế ngồi ở ven đường.

“Anh đại, ngày mai hẹn hò không?”

Đã lâu không gọi như vậy, còn hỏi với giọng đáng thương thế nữa, Phí Nguyên biết trò này của cậu, bèn nói: “Được, ngày mai đến tìm anh.”

Lộ Kha Đồng chờ mong nói: “Em muốn ăn đậu hũ sốt tương đầu hẻm nhà anh bán.”

“Mua cho em một nồi.”

“Không thích ăn bánh quẩy, bánh đường của tiệm đó thế nào?”

“Không ngọt bằng em.”

Bị bốn chữ này làm sượng cả đêm, hôm sau mới sáng sớm đã tỉnh giấc. Đã quen đường quen lối, dọc đường đi ngang qua quây trái cây, từ nhỏ Lộ Kha Đồng đã được dạy không thể tay không ghé nhà người ta, ngoại trừ nhà Khưu Lạc Dân. Cậu tính toán một lát, sau đó mua bảy trái thanh long.

Phí Nguyên đang chuẩn bị chà chiếu, mới vừa dọn chiếu ra. Thẩm Đa Ý phụ dọn đến đồ đầy mớ hôi, thấy Lộ Kha Đồng thì lập tức buông tay, nói: “Tốt quá, mình rút lui đây.”

Trước giờ Lộ Kha Đồng nào có mắt nhìn thấy chuyện dễ làm, cậu hỏi thẳng: “Đậu hũ sốt tương ở trong nhà hả anh?”

“Tự múc đi.” Phí Nguyên trải chiếu lên thân cây, gắn một ống nhựa vào vòi nước trong sân, xịt lên chiếu. Xịt một hồi quay đầu lại nhìn, Lộ Kha Đồng đang bưng chén ngồi trên ghế nhỏ trước cửa nhà ăn đậu hũ, ngoan oí là ngoan.

Ăn xong rửa chén đem cất, rồi lại ngồi ngay ngắn ở đằng kia. Phí Nguyên hươ ống nước một cái, tạt nước vào người Lộ Kha Đồng, chờ Lộ Kha Đồng hùng hổ nhào đầu về phía mình, Phí Nguyên dùng một tay ôm lấy cậu, nói: “Ồ nhà anh làm thú cưng à.”

Lộ Kha Đồng dụi nước trên mặt lên người Phí Nguyên, nói: “Không làm việc thì tạt nước người ta, làm thú cưng mà suốt ngày ngược đãi em!” Nói xong, Lộ Kha Đồng cầm bàn chải bên cạnh đi chà chiếu, cậu nhìn ra rồi, cặp bồ với họ Phí sẽ trị được bách bệnh, độc lập tự chủ sớm hơn hai mươi năm.

Chà chiếu xong cuối cùng cũng có thể về phòng nghỉ ngơi, Lộ Kha Đồng đá giày nằm xải lai trên giường Phí Nguyên. Chờ Phí Nguyên vào phòng, cậu co người chừa ra một chỗ, Phí Nguyên vỗ mông cậu một cái, hỏi: “Hôm nay hẹn hò vui không?”

“Vui gì mà vui, thiếu điều tuyệt vọng luôn.” Lộ Kha Đồng lại bắt đầu nhoi, thấy album ảnh trên bàn, cậu ôm nó vào lòng mở ra xem: “Để em thưởng thức cái gọi là nghệ thuật chụp ảnh nào.”

Lật từng tờ một, càng lật càng hí hửng, lật đến tờ cuối cùng đột nhiên sầm mặt, buồn bực hỏi: “Tại sao thiếu hai tấm?”

Phí Nguyên cũng không biết tổng cộng có mấy tấm: “Thiếu à? Không thể nào.”

“Anh cũng biết không thể nào hả?” Lộ Kha Đồng giật giật tròng mắt, khép album lại: “Một phần bảy mươi tám, mỗi tấm em đều nhớ kỹ. Em rửa hết cho anh mà anh lại không biết quý trọng.”

Dứt lời cậu xỏ giày ra khỏi phòng, từ vui vẻ đến bực tức rồi nổi sùng chỉ mất có nửa phút. Phí Nguyên đi theo sau, nói: “Chắc rớt ở đâu rồi, nhất định sẽ tìm được.”

“Anh tự mà tìm đi!”

Lộ Kha Đồng xụ mặt đi ra ngoài, ra khỏi sân rẽ ngoặt mới dừng chân, dừng chân rồi chờ thêm hai phút, thế mà không ai đuổi theo mình. Khó khăn lắm cậu mới túm được cơ hội Phí Nguyên làm sai để chiếm thế thượng phong một lần, lẽ nào lại công cốc?

Mệt thân người ta già bộ tức giận như vậy.

Xoay người quay trở lại, Phí Nguyên khoanh tay nhìn cậu, hỏi: “Người giận rồi à?”

Thấy mà ghét, Lộ Kha Đồng vớ lấy túi thanh long mình mua, nói: “Em không tìm anh, em tìm Thẩm Đa Ý.”

Cậu qua trước cửa nhà Thẩm Đa Ý, kêu to: “Thẩm Đa Ý, mình mua thanh long cho cậu nè, mình vào trong được không?”

Ông Thẩm đáp lời, Lộ Kha Đồng đi vào đặt thanh long lên bàn, nói: “Ông ơi, cháu ngồi chơi nhà ông một lát được không ạ?” Thẩm Đa Ý ở trong phòng gọi Lộ Kha Đồng, Lộ Kha Đồng chọn trái to nhất đi vào.

“Cậu đang đọc sách hả.” Lộ Kha Đồng bắc ghế ngồi kế bên Thẩm Đa Ý, lột vỏ thanh long: “Thật ra mình đếm rồi mới mua, nhà Phí Nguyên ba người, cậu với ông mỗi người một trái, mình một trái, còn một trái nữa cho ảnh luôn.”

“Hai người cãi gì vậy?”

“Cũng không có gì, ảnh làm mất hai tấm hình của bọn mình.” Lộ Kha Đồng thở dài: “Chắc rớt đầu mất rồi, nhưng khó khăn lắm ảnh mới làm sai, còn tưởng ảnh sẽ đổ mình chứ.”

Thẩm Đa Ý cúi đầu, mím môi.

“Chín rục luôn, lột cái là ra.” Lộ Kha Đồng nhìn quyển sách trên bàn, hình như không phải sách giáo khoa, cậu tò mò hỏi: “Cậu đang xem tiểu thuyết hả? Mình thích võ hiệp lắm.”

Lộ Kha Đồng đưa tay định lật, muốn xem thử bìa sách, Thẩm Đa Ý phản xạ có điều kiện hất tay Lộ Kha Đồng ra, nhưng Lộ Kha Đồng đã đụng đến quyển sách. Rầm một tiếng, sách rơi xuống đất, tấm hình kẹp bên trong văng ra ngoài.

Người trong hình là Phí Nguyên.

Thẩm Đa Ý nhặt sách và hình đặt lên bàn, hai gò má đỏ bừng, là ngượng ngùng sau khi bị lộ tẩy. Bầu không khí quá xấu hổ, Lộ Kha Đồng cũng không ngờ chuyện là như vậy, cậu luống cuống giơ quả thanh long trong tay, hỏi: “... Cậu còn ăn không?”

Thẩm Đa Ý lắc đầu, nhưng Lộ Kha Đồng vẫn còn gượng, Thẩm Đa Ý bèn cúi đầu cắn một mẩu nhỏ.

“Mình còn tưởng là cậu sẽ cảm, ai ngờ cậu còn để mình dứt cậu.” Lộ Kha Đồng lăm bằm một câu, lăm bằm xong tự cắn một miếng lớn, rầu rĩ nói: “Mình hết nếm được nó ngọt hay không luôn rồi.”

Thẩm Đa Ý nói nhỏ: “Xin lỗi.” Nói xong quay đầu nhìn Lộ Kha Đồng, cảm giác như Lộ Kha Đồng mím môi muốn khóc. Thẩm Đa Ý chợt nhớ tới lời Phí Nguyên từng nói, quá thú vị, thế là nhin không được muốn cười.

Nhìn Thẩm Đa Ý cười với mình, Lộ Kha Đồng xoắn xuýt hồi lâu, cuối cùng cũng cười theo.

Cười xong nhỏ giọng hỏi: “Cậu thích anh ấy hả? Mình nhìn là biết ngay.”

“Bản thân mình cũng không biết.” Thẩm Đa Ý có vẻ hơi buồn bã. Lộ Kha Đồng kẹp tấm hình kia vào trong sách, nói: “Tặng cho cậu đó, dù gì trong lớp cũng có người thích ảnh, thêm cậu cũng không nhiều.”

Thẩm Đa Ý hỏi: “Cậu không giận sao?”

“Không đâu, hình không bị mất là được, mình đi đây.” Lộ Kha Đồng đứng dậy đi ra, ra đến ngoài lại ừ ừ, cậu không sợ người khác thích Phí Nguyên, chỉ sợ Phí Nguyên thích mình không đủ nhiều.

Nghe tiếng động, Phí Nguyên bước ra khỏi nhà, đi tới trước mặt Lộ Kha Đồng, hỏi: “Muốn khóc à?”

“Em đẹp trai như vậy, em không thèm khóc.”

“Rồi, về đây làm ấm ỉ đi.” Phí Nguyên choàng vai Lộ Kha Đồng đi về, hai người về lại phòng ngủ của Phí Nguyên. Nhìn bàn và giường loạn xà ngầu, Lộ Kha Đồng đoán nãy giờ Phí Nguyên vẫn đang tìm hình.

“Em nhớ nhầm rồi, là sáu mươi chín tấm, chỉ thiếu một tấm thôi, mà thiếu thì thiếu đi.”

Giọng điệu nghe quá tủi thân, Phí Nguyên không biết tại sao Lộ Kha Đồng lại tủi thân như thế, thậm chí không thèm làm ấm ỉ. Phí Nguyên ôm Lộ Kha Đồng vào lòng vỗ lưng cậu, cúi đầu nói: “Lộ Lộ, em tìm dưới gối thử xem.”

Lộ Kha Đồng ngơ ngác leo lên giường lục lọi dưới gối, lấy ra một tấm hình, là tấm cậu cười ngây ngô.

Thì ra Phí Nguyên đặt hình của cậu dưới gối.

Cậu cảm thấy mình không sợ gì hết.

Lộ Kha Đồng nhếch miệng cười toe toét, cười xong bỗng nhiên đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi: “Có phải anh gì đó với hình của em không?”

Chương 18: Chương 18

“Là gì?” Phí Nguyên ngồi xuống bên giường, đỡ Lộ Kha Đồng ngồi lên đùi mình, ép hỏi: “Nói anh nghe xem, gì gì đó là cái gì?”

Lộ Kha Đồng phủ hình lên mặt, muốn hạ nhiệt độ xuống, nhưng vẫn thấy nóng rần. Tay Phí Nguyên ôm hông cậu bóp mạnh một cái, bấy giờ Lộ Kha Đồng mới như bắt kịp, cậu khẽ xoay gác đầu lên vai Phí Nguyên, giọng càng nhỏ hơn: “Anh giả bộ gì nha.”

Tay nắm bên hông dời từ lưng lên trên, cuối cùng néo gáy Lộ Kha Đồng, Phí Nguyên hỏi: “Em gì gì đó chưa?” Lộ Kha Đồng dùng sức vùi đầu vào hõm vai Phí Nguyên, buồn bực nói: “Anh kệ em đi...”

“Lúc tìm anh đòi đầu tây sao không bảo anh kệ em đi?”

Lộ Kha Đồng ngẩng đầu lên: “Anh đừng đắc ý, dù sao trời nóng mặc áo ngắn tay sẽ bị thấy, em không thêm.”

Tay trên lưng lại dời xuống, vói vào trong áo, Phí Nguyên néo thịt bên hông cậu, nói: “Trồng đầu tây ở đây sẽ không thấy.”

Lộ Kha Đồng thật sự không biết còn có thể làm như vậy, cậu chỉ biết vùi đầu vào cổ Phí Nguyên, chịu thua. Nhưng Phí Nguyên không định tha cho cậu, hoặc nên nói là thật sự bị khiêu khích, tay đang đỡ đầu gối của cậu từ từ trượt lên trên, chen vào giữa hai chân cậu.

“Anh làm gì vậy...”

Cảm giác được Lộ Kha Đồng đang run rẩy, Phí Nguyên dừng lại, véo nhẹ thịt mềm bên đùi cậu, nói: “Sau này trồng ở đây cho em.” Nghe vậy, Lộ Kha Đồng sắp bầu rách luôn cổ áo của Phí Nguyên.

Đừng nói là chiếm thế thượng phong, mỗi việc nói còn chưa xong nữa là.

...

Qua tuần này, cuộc sống của Lộ Kha Đồng bắt đầu trở nên thảm thiết, Lộ Nhược Bồi hại người tăng thêm tiết Văn cho cậu vào thứ bảy, nguyên nhân là chê cậu nói năng không giống ai, chỉ biết làm ồn.

Lộ Kha Đồng hò hét: “Con có thành đại văn hào cũng sẽ làm ồn với ba đó!”

Cũng may tiền không uống phí.

“Kỳ thi tháng này phải tuyên dương trò Lộ Kha Đồng một chút, trò ấy tiến bộ nhiều lắm, trước đây làm bài rất cầu thả, lần này thi Văn đạt hạng nhất, chắc chắn đã bỏ công cố gắng, giảng đề xong chúng ta sẽ bảo trò ấy đọc bài văn của mình nhé.”

Lộ Kha Đồng sắp cất cánh bay lên, gia sư dạy kèm riêng đúng là hiệu quả, điểm thi tháng này rất khả quan, chưa kể môn Văn còn đạt hạng nhất, tuy rằng trước đây cậu học Văn không tệ, song chưa từng thi đạt hạng nhất.

Bài làm chỉ bị trừ hai điểm, đây là khái niệm gì, làm tròn lên có khác nào không trừ đầu.

Lộ Kha Đồng ngồi thẳng lưng, hết sức chăm chú nghe thầy giảng đề, Lớp phó thể dục ngồi cách lối đi móc cục gôm ném vào người Lộ Kha Đồng, cố ý quấy rối. Nếu là mọi khi, Lộ Kha Đồng đã vớ đồ ném lại từ lâu rồi, nhưng hôm nay không được, cậu phải tập trung tinh thần chuẩn bị đọc bài văn của mình.

Phí Nguyên ho một tiếng, nhìn về phía lớp phó thể dục, lớp phó thể dục đọc hiểu ánh mắt, bắt đầu tự chơi một mình.

Cách giờ tan học chỉ còn năm phút, Lộ Kha Đồng cảm thấy hơi sốt ruột, tuy nhiên vẫn còn đủ thời gian đọc bài. Chờ khi còn một phút, Lộ Kha Đồng bắt đầu đứng ngồi không yên. Theo tiếng chuông tan học vang lên, thầy Văn nói: “Được rồi, giảng đề đến đây thôi, sửa xong ngày mai nộp.”

“Thầy ơi!” Lộ Kha Đồng vội vàng giơ tay: “Em còn chưa đọc bài mà.”

Bấy giờ thầy Văn mới nhớ ra: “Ôi, hết thời gian rồi, các trò có thể mượn bài của Lộ Kha Đồng đọc nhé.”

Phí Nguyên ngồi phía sau nhìn, thầy vừa dứt lời, cây non như thể bị sét đánh, hông hết ngay lưng hết thẳng. Tiết sau là thể dục, tất cả đều nháo nhào chạy ra khỏi lớp, chẳng ai mượn bài đọc cả.

Lộ Kha Đồng tiu nghiu một lát rồi quay ra sau, nói: “Chúng mình cũng đi xuống đi.”

“Không cần gấp, em đọc cho anh nghe xong rồi hẵng xuống.” Phí Nguyên lột một cây kẹo que nhét vào miệng Lộ Kha Đồng: “Anh chờ cả tiết rồi.”

Phòng học trống trơn chỉ còn lại hai người họ, hành lang bên ngoài vừa hỗn loạn vừa ồn ào, Lộ Kha Đồng ngậm kẹo que miệng mồm lúng búng đọc bài văn, Phí Nguyên tựa vào lưng ghế chăm chú nhìn cậu.

Lúc đọc gần xong, Phí Nguyên đưa tay lấy kẹo que ra khỏi miệng Lộ Kha Đồng: “Nghe hết rồi.” Nói đoạn bỏ kẹo vào miệng mình. Lộ Kha Đồng ngây ngẩn, cười tủm tỉm nói: “Muốn hôn em thì cứ việc nói thẳng, dù sao em cũng muốn hôn anh.”

Phí Nguyên nhéo tai cậu, nhích lại gần nói khẽ: “Muốn hôn anh thì khỏi cần phải nói, cho phép em hôn luôn.”

Thời tiết nóng nực, học thể dục hơi bị khô sở, các nữ sinh ngồi nghỉ ở chỗ thoáng mát, các nam sinh thì vẫn kiên quyết như cũ, mồ hôi đầm đìa mà vẫn muốn tiếp tục chơi bóng.

“Lộ Lộ, hình như cậu không đi xem đội bóng rổ nữa thì phải.”

“Mấy người đó chán quá.” Lộ Kha Đồng đổ thật nhiều mồ hôi, tóc trên trán ướt nhẹp, làn da dưới mí mắt phoi nắng đến ửng đỏ: “Chùng nào lên lớp mười hai mình sẽ gia nhập, để xem ai dám cản mình.”

Tan học đi ăn cơm, mọi người lười lên lầu nên đến thẳng căn tin. Một đám đi giành chỗ, một đám đi xếp hàng, Phí Nguyên chìa tay lau mồ hôi hột trên chóp mũi Lộ Kha Đồng, nói: “Muốn ăn gì, anh đi mua.”

Lộ Kha Đồng bị say nắng: “Muốn ăn hai mươi đồng tiền kem, loại một đồng một cây.”

Đang làm nũng, lớp trưởng cầm một cây kem ốc quế matcha đi tới, hô to với mọi người: “Sản phẩm mới của tiệm trà sữa, các đồng chí mau nhào vô!”

Hai mắt Lộ Kha Đồng sáng lên, cậu quay đầu muốn chạy: “Mình đi!”

Phí Nguyên túm cổ áo của cậu: “Ăn cơm xong rồi tính.” Dứt lời kéo cậu đi xếp hàng mua cơm. Cả đám nam sinh ngồi chung một chỗ, cơm cũng gấp lưng tung, Lộ Kha Đồng che đĩa của mình không cho người khác đụng vào.

“Lộ Lộ, thấy bông cải của mình xanh chưa, đôi cánh gà với mình nha.”

“Làm phiền mấy cậu ghê ha.” Lộ Kha Đồng gấp cánh gà lên găm, tương dính ngay khóe miệng: “Mấy cậu không đọc bài văn của mình mà còn muốn ăn cơm của mình hả, đừng có mơ.”

Phí Nguyên nghiêng đầu mỉm cười nhìn Lộ Kha Đồng, Lộ Kha Đồng gấp một cái cánh gà khác vào chén của Phí Nguyên, nói: “Anh có thể ăn cơm của em.” Phí Nguyên cảm ơn vệt tương bên khóe miệng cậu, nói: “Ai thèm ăn cơm của em, ăn đậu hũ của em thì còn được.”

Thôi xong, lại muốn cào bàn nữa, thành tật xấu rồi. Lộ Kha Đồng cúi đầu ăn ngấu ngiến, mồ hôi hột thấm đầy chóp mũi.

Chờ khi ăn gần xong, có người muốn uống nước giải khát, thế là cả bọn quyết định thổi chai thi đấu xem ai mua. Lộ Kha Đồng đập bàn bật dậy: “Mình muốn ăn kem, mình đi mua cho!” Phí Nguyên đứng dậy đi với cậu, hỏi: “Mọi người muốn ăn gì, bọn này đi mua luôn.”

Hai người đi mua, Phí Nguyên cũng muốn ăn kem, sau đó thanh toán tiền, nói: “Lần đầu tiên đãi bạn sau khi chuyển trường.”

“Đãi em thôi là được.” Lộ Kha Đồng cầm kem cười hớn hở, cười xong xách một bao nước ngọt chạy về trước, tuyên bố: “Hôm nay Phí Nguyên đãi!”

Phí Nguyên đi theo sau, đặt một bao nước ngọt khác lên bàn. Lớp trưởng nói: “Cảm ơn người anh em! Sao đột nhiên khách sáo thế!”

“Vui chứ sao.” Phí Nguyên giơ tay xoa đầu Lộ Kha Đồng: “Chúc mừng Lộ Lộ thi tiến bộ.”

Một lát sau, có người nghỉ ngơi hỏi: “Lộ Lộ, cậu cào bàn làm gì vậy?”

Không làm gì hết, kích động nha.

Buổi tối về đến nhà hoóc-môn vẫn chưa ổn định, Lộ Kha Đồng chạy lên lầu xuống lầu vài chuyến, Ôn Ngưng hoa cả mắt, túm cậu lại hỏi: “Con điên rồi hả? Học cả ngày mà không mệt à?”

Lộ Kha Đồng giẫy ra chạy tới ngồi kế bên Lộ Nhượng Bồi, nói: “Ba, ngày mai là sinh nhật mỗi năm một lần của Khuru Lạc Dân, con muốn đến nhà ảnh hát cho ảnh nghe.”

Lộ Nhượng Bồi không nhắc mắt, đáp: “Đã gọi ba rồi, muốn đi đâu tùy con.”

“Vậy con đi bồi đắp tình bạn đây.” Cậu lại chạy lên lầu, gọi điện thoại đặt bánh kem: “Em muốn loại 25 cm, bên trên viết một bài thơ, trái cây thì lấy trái thơm, tạo cảm giác tranh sơn thủy ấy.”

Đặt bánh kem xong thì bắt đầu viết thư, năm nào cậu cũng viết. Hôm sau còn không mặc đồng phục, phải đẹp trai đi dự sinh nhật mà.

“À, hôm nay không cần đưa em về.” Bị thầy chủ nhiệm phê bình xong đúng lúc Phí Nguyên đi tới, Lộ Kha Đồng nói: “Sinh nhật Khuru nhi, em phải đến nhà anh.”

Phí Nguyên nói: “Anh đưa em đến nhà cậu ta.”

Trong giờ học Lộ Kha Đồng cứ ngồi mân mê bì thư, cậu mua nó ở cửa hàng văn phòng phẩm trước cổng trường, bì thư hơi nhỏ, gấp giấy viết thư kiểu nào cũng nhét không vừa. Phí Nguyên búng tay một cái, Lộ Kha Đồng xoay người lại giao nộp.

“Thời đại nào rồi mà còn viết thư.” Phí Nguyên răn dạy một câu, đoạn gấp thư lại giúp Lộ Kha Đồng, vừa mở ra đã nhìn thấy ba chữ chói mắt: anh Khuru Khuru.

Mẹ nó, sao muốn đánh vỡ đầu thế nhỉ.

Tan học tranh thủ đi lấy bánh kem trước, trời nóng sợ chảy nên phải lái thật nhanh. Đến trước nhà Khuru Lạc Dân, Lộ Kha Đồng xuống xe đã muốn chạy, Phí Nguyên túm cậu lại, hỏi: “VẬY là đi à?”

Lộ Kha Đồng lùi ra sau hai bước, khom người nói: “Cảm ơn anh đưa em!”

Mẹ Khuru nấu một bàn đồ ăn thịnh soạn, ba Khuru chuẩn bị rượu nho cho bọn họ uống. Khuru Lạc Dân đang đắc ý khi được nhận lì xì, rất chi là hài lòng thỏa mãn. Lộ Kha Đồng lấy bánh kem ra, nói: “Khuru nhi, em làm cho anh bài thơ nè.”

Mí mắt bắt đầu giật, Khuru Lạc Dân cúi đầu nhìn: “Xưa có Thiếu Văn nâng ngọn giáo, nay có Lạc Dân làm trụ cột, nước hồ hoa đào sâu ngàn thước, vẫn chưa dài như tình nghĩa đôi ta.”

Thánh thần ơi.

Lộ Kha Đồng lại lấy thư ra chuẩn bị đọc: “Anh Khuru Khuru, nghe nói những người sinh vào mùa hè chịu nóng giỏi lắm. Thấm thoát lại qua một năm nữa...” Khuru Lạc Dân sắp thuộc nằm lòng, năm nào Lộ Kha Đồng cũng bắt đầu với câu này, sau đó gọi xưng hô hơi bé một lần.

Phí Nguyên lái xe máy về nhà, lảng giềng trong hẻm đều biết thằng nhóc họ Phí không được vui, tiếng ầm ầm đó nghe như muốn tông chết người ta vậy. Lâm Du Châu hốt hoảng chạy ra khỏi nhà, hỏi: “Mày đánh nhau với người ta à?”

Phí Nguyên không trả lời, về thẳng phòng mình thay quần áo. Lâm Du Châu theo vào, nói: “Chỉ cần không đánh nhau, mày muốn sao cũng được.”

“Con đi chơi bóng.” Thay quần áo xong, Phí Nguyên lại cầm chìa khóa xe ra cửa, tăng tốc một đường chạy đến bên ngoài nhà Khuru Lạc Dân. Phí Nguyên đậu xe ở ven đường, sau đó đi bộ ở lân cận.

Tĩnh tâm, hạ hỏa.

Ăn uống no nê chơi game, Lộ Kha Đồng thấy trên bàn có thật nhiều tờ đơn viết bằng tiếng Anh, bèn nói: “Bài đọc của anh khó quá, em đọc không hiểu gì hết.” Nói xong đăng nhập vào trò chơi: “Oa, số cấp của em với anh bằng nhau rồi.”

Khuru Lạc Dân còn chìm đắm trong bài thơ, không muốn nói chuyện cho lắm.

Chơi đến gần mười giờ thì di động reo lên, là Phí Nguyên gọi, Lộ Kha Đồng bắt máy: “A lô?”

“Lộ Kha Đồng, em ngủ ở nhà Khuru Lạc Dân à?”

“Hả?” Lộ Kha Đồng không kịp phản ứng, nghĩ bụng nếu Phí Nguyên ngủ ở nhà Thẩm Đa Ý thì mình sẽ đỡ ngói mái nhà cho xem, thế là cậu chột dạ trả lời: “Không không không, em về nhà rồi.”

Phí Nguyên tức đến bật cười, nói: “Anh nhớ em quá, bây giờ anh sẽ đến dưới lầu nhà em chờ em.”

Lộ Kha Đồng ngớ người, đầu bên kia đã cúp máy, cậu sững sốt chừng nửa phút rồi xách cặp lên bỏ chạy. Mẹ Khuru bị cậu làm hết hồn, cậu vừa chạy vừa giải thích: “Có đề ngày mai nhất định phải nộp, con về nhà học bài!”

Lộ Kha Đồng chạy một hơi ra đường, dưới ánh đèn mờ nhạt, vừa giương mắt đã trông thấy Phí Nguyên mặc áo thun màu đen đứng đối diện, ngầu muốn chết.

Phí Nguyên ngoắc ngón tay với Lộ Kha Đồng, Lộ Kha Đồng cầm quai cặp đi tới.

“Còn nói dối à?” Phí Nguyên dùng tay nâng cằm cậu, áp sát vào nhủ mày nói: “Em uống rượu?”

“Chỉ nhấp một hớp.” Cứ tưởng Phí Nguyên giận vì mình nói dối, Lộ Kha Đồng vội vàng nhận sai: “Xin lỗi anh, sau này em sẽ không nói dối nữa.”

“Còn gì nữa không?” Phí Nguyên trum mũi áo khoác mỏng của Lộ Kha Đồng lên, đoạn cúi đầu hôn cậu. Miệng bị lấp kín không nói được, Lộ Kha Đồng lăm bậm vài tiếng. Lát sau Phí Nguyên buông cậu ra, dùng ngón tay lau đôi môi ướt đầm của cậu.

Lộ Kha Đồng chớp chớp mắt, chỉ số thông minh đã bắt kịp, tim cũng đập một trăm hai mươi nhịp, cậu nín áo thun của Phí Nguyên, hỏi: “Có phải anh ghen không?”

“Đâu chỉ vậy.” Phí Nguyên ôm siết Lộ Kha Đồng vào lòng, dụi dụi bên tai cậu, nói: “Lộ Lộ, anh ghen điên lên được.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 19

“Sao tự dưng anh lại như vậy.” Lộ Kha Đồng sắp bầu rách áo thun của Phí Nguyên, gương mặt bị mũ che kín, cậu tựa lên vai Phí Nguyên nói: “Mê chết người ta...”

Gió đêm se lạnh, Phí Nguyên không dám lái quá nhanh, tới con đường bên ngoài nhà Lộ Kha Đồng cũng không dừng mà đánh một vòng quanh công chính. Lộ Kha Đồng dùng sức nheo cơ bụng của Phí Nguyên, miệng kêu dừng xe.

“Em sợ anh hứng gió bị cảm, bây giờ trong đầu em toàn là anh.” Lộ Kha Đồng nằm sấp trên lưng Phí Nguyên, đầu óc còn choáng váng, lẩm bầm: “Khuru nhi thật sự là quý nhân trong đời em.”

Phí Nguyên nắm cổ tay Lộ Kha Đồng đang quẩn quanh hông mình, nói: “Trong đầu toàn là anh mà còn nhắc đến người khác?”

“Cái này gọi là lòng biết ơn.” Lộ Kha Đồng nhảy xuống xe, đứng bên cạnh ôm vai Phí Nguyên, phân tích: “Nếu lúc trước Khuru nhi không gây sự, anh cũng sẽ không chuyển trường.”

“Nếu không phải vì trả thù cho cậu ta, em cũng sẽ không cưa cẩm anh, còn dám nói người ta gây sự à.”

Trái tim giật thót, Lộ Kha Đồng im lặng ôm càng chặt hơn. Phí Nguyên nâng tay ôm hông cậu, hỏi: “Lúc trước em nghĩ gì vậy, cưa anh mà trả thù cái gì? Bình thường ai làm thế?”

Bởi vì mục đích chủ yếu của em là chọc tức Lộ Nhược Bồi... Nuốt một ngụm nước miếng, Lộ Kha Đồng chợt dạ nói bừa: “Tại anh đẹp trai quá, em muốn trả thù tiện thể thử tình trai luôn, không ngờ thử một lần thấy tuyệt ghê.”

“Nhóc hư hỏng.” Phí Nguyên vỗ mông cậu: “Về đi, sau này không được nói dối với anh nữa đấy.”

Lộ Kha Đồng thấp thỏm hỏi: “Nếu anh phát hiện em nói dối, anh có chia tay với em không?”

“Nghĩ hay nhỉ, em xấu tính như thế chia tay được một ngày chắc quây banh thế giới quá, mắc công anh đang sống yên ổn bị lôi ra đánh.” Phí Nguyên thất hai sợi dây thông xuống từ mũ áo khoác của Lộ Kha Đồng, gương mặt nhỏ nhắn của cậu như bị đóng khung tròn.

Lộ Kha Đồng như được đại xá, tự nắm sợi dây nói: “Cảm ơn anh thô bạo vậy nha, coi quần cho anh đánh.”

Chạy bước nhỏ một đường về đến nhà, thậm chí còn nhảy chân sáo, đêm nay quả thật rung động tận tâm can, cứ như là sinh nhật mình vậy. Gõ cửa cóc cóc, Ôn Ngưng mở cửa ra, Lộ Kha Đồng tí tớn nói: “Mẹ! Tối nay mẹ lộng lẫy quá! Tối nay con đẹp trai quá!”

“Con lại điên rồi hả?” Ôn Ngưng đi theo sau, cứ tưởng hôm nay Lộ Kha Đồng không về nhà mình sẽ bớt lo được một ngày: “Sao lại về rồi? Không phải mừng sinh nhật Khuru Lạc Dân sao?”

“Mừng xong rồi, ảnh cảm động không nói nên lời luôn.”

Cửa phòng sách không khóa, lúc chạy qua Lộ Kha Đồng đụng hế một khe nhỏ, lẽ ra Lộ Nhược Bồi đang ở bên trong nhắm mắt tựa vào ghế nghỉ ngơi, bị Lộ Kha Đồng làm cho cau mày nhìn về phía cửa.

“Con để nhà mình yên tĩnh chút được không? Biết mấy giờ rồi chưa?”

“Nhà người ta đều muốn náo nhiệt, chỉ có ba là vậy.” Lộ Kha Đồng dứt khoát đẩy cửa bước vào, nằm dài trên sô pha, hể tâm trạng tốt thì càng có sức chọc tức Lộ Nhược Bồi: “Ba Khuru mẹ Khuru còn không chê con ồn, con chưa chê ba mở nhạc chương tã thì thôi chứ.”

Lộ Nhược Bồi đã quen mở nhạc cổ điển nghe vào lúc nghỉ ngơi, bây giờ giai điệu thanh nhã lẫn với cái miệng tía lia của Lộ Kha Đồng khiến ông phiền muộn vô cùng. Chờ Ôn Ngưng vào phòng, Lộ Nhược Bồi vội xua tay nói: “Em vớt nó ra lẹ đi, trình độ thường thức kém quá.”

“Con kém?” Lộ Kha Đồng nhủ thầm ba biết bạn trai con bảnh cỡ nào không, hôm nào chọc ba tức chết luôn! Cậu không chịu đi, há miệng muốn hát, thật ra cậu ít bao giờ hát, bởi vì hơi bị lạc điệu.

“Hey hey hey hey, không phiền không muộn không sầu lo, nhìn thấu mọi thói đời nóng lạnh, đi nha đi, vui nha vui, nơi nào có bất bình nơi đó có tôi.” Lộ Nhược Bồi đã tắt nhạc, đoán chừng cảm thấy đây là sự xúc phạm đối với nhạc cổ điển. Lộ Kha Đồng còn đội mũ, đầu tròn tròn như cục thịt ham: “Hey hey hey hey, chu du khắp thiên nam địa bắc, Phật tổ ngồi trong lòng tôi, đi nha đi, vui nha vui, nơi nào có bất bình nơi đó có tôi.”

Ôn Ngưng thật sự chịu không nổi: “Nhược Bồi, em đau đầu, anh coi chừng nó đi, em ngủ trước.”

“Đầu anh còn đau hơn,” Lộ Nhược Bồi khép văn kiện lại, đứng dậy đi nghỉ ngơi. Lộ Kha Đồng đi theo sau, Lộ Nhược Bồi kéo mũ của cậu xuống, nói: “Tối nay không học thêm, chủ nhật phải học bù. Còn nữa, nếu con thích hát như vậy, hôm nào ba tìm thầy dạy thanh nhạc cho con.”

Lộ Kha Đồng lại dính chương: “Trẻ con miễn nui muốn học còn không được, ba lại vung tiền tìm hết thầy này đến thầy khác, vậy chừng nào miễn nui mới theo kịp giáo dục thành phố đây? Mà ba đừng có đặt ở nhà mình hoài được không?”

Lộ Nhược Bồi nói: “Vì vậy con nên thấy may là con được đi học, còn có gia sư dạy kèm cho con. Quan trọng nhất là có một người cha bao dung vô hạn đến giờ vẫn chưa đánh chết con.”

“Hừ!” Lộ Kha Đồng trở về phòng ngủ, trước khi đóng cửa còn la lối với Lộ Nhược Bồi: “Đến giờ chưa làm ba tức chết là vì trình độ nghiệp vụ của con chưa đủ! Hey hey hey!”

Chủ nhật bị nhốt trong nhà, Lộ Kha Đồng đã sớm thông báo trong nhóm chat nam sinh, dù gì cậu cũng tự cho mình là thành viên nòng cốt của đội bóng mả. Hôm sau tới trường, lớp phó thể dục nói: “Lộ Lộ, thi cuối kỳ đừng vượt qua mình nha, lớn hơn cậu hai tuổi mà bị cậu vượt mặt làm mình đau lòng quá.”

Lộ Kha Đồng nói: “Vì sao mình đi học sớm, là vì mình thông minh, hai năm qua giữ hạng trung bình mình cũng cực khổ lắm, nói chung cũng vì không muốn tổn thương lòng tự trọng của các anh các chị nãy cậu thôi.”

Phí Nguyên đến, vừa vào lớp đúng lúc nghe Lộ Kha Đồng chém gió. Lúc đi ngang qua Phí Nguyên búng nhẹ vào trán Lộ Kha Đồng, nói: “Đừng đắc ý.”

Lộ Kha Đồng không đấu võ mồm với lớp phó thể dục nữa, quay xuống hỏi: “Sao anh tới muộn vậy?”

“Ngủ quên.”

“Vậy anh ăn sáng chưa?” Lộ Kha Đồng lấy một cái hộp từ ngăn bàn, là bánh bích quy nhà làm mà Ôn Ngưng nướng cho cậu. Lộ Kha Đồng còn nhớ lần đầu tiên mời Phí Nguyên ăn bánh bích quy, Phí Nguyên nói không thích ăn ngọt.

Lấy một cái đưa đến bên miệng Phí Nguyên, Lộ Kha Đồng hỏi: “Anh ăn không?”

Phí Nguyên cúi đầu cắn bánh bích quy. Lộ Kha Đồng lấy thêm một cái tự mình ăn, mừng muốn rơi nước mắt, cho rằng Phí Nguyên ăn vì mình, cậu cảm thấy nếu Phí Nguyên hít ma túy cũng có thể vì mình mà cai luôn ấy chứ.

Ăn xong rồi, Phí Nguyên nói: “Ngọt quá, em tự ăn đi.”

“.....” Lộ Kha Đồng bấu môi, nuốt nước mắt vui mừng trở vào. Lớp trưởng đi ngang qua nhìn thấy, tự lấy một cái ăn, bình luận: “Mùi sữa đậm đà, ngon. Hộp lại in hình hoa nhỏ, được nha, đúng chuẩn Lộ Lộ.”

Lộ Kha Đồng đẩy nắp hộp, vẫn nói câu quen thuộc: “Thì sao chứ? Mẹ mình mua cho mình, mình thích đó!”

Sáng chủ nhật trong hẻm có nhà tổ chức tiệc cưới, mới sáng sớm đã ồn ào không chịu thấu. Do ngủ không ngon giấc, ông Thẩm không dậy nổi tinh thần, thế nên nằm lâu hơn một chút. Thẩm Đa Ý phải đi làm thêm, đến giờ rồi mà vẫn chưa đi được, phải hâm nóng đồ ăn cho ông cụ.

“Ông ơi, cháu hâm nóng cháo rồi ông tự ăn nha, cháu sắp tới muộn rồi.”

Phí Đắc An từ bên ngoài bước vào, đặt vài túi bánh kẹo cưới lên bàn nhỏ trong sân, bảo rằng nhà tổ chức tiệc cưới phát, mỗi nhà hai túi. Nghĩ đến việc tới chiều mới được ăn cơm, Thẩm Đa Ý bèn cầm theo hai viên sôcôla.

“Con muộn giờ làm rồi phải không? Đúng lúc thằng Phí Nguyên ra ngoài kia, bảo nó đưa con đi.” Phí Đắc An vừa dứt lời, Phí Nguyên đã bước ra khỏi nhà, coi bộ là đi đá bóng. Phí Nguyên cầm chìa khóa xe, hỏi: “Đi không?”

Thẩm Đa Ý thờ dãi trong lòng, cười nói: “Không cần đâu, thật ra cũng chưa muộn, mình ngồi xe buýt là được rồi.”

Học thêm xong đã tới trưa, Lộ Kha Đồng ngáp ngáp dài tiễn thầy ra cửa. Lộ Nhược Bồi ngồi trong phòng khách uống trà, tay mân mê một chuỗi hạch đào mới mua. Lộ Kha Đồng xoa bụng, hỏi: “Mẹ con đâu rồi ba?”

“Đi họp mặt bạn bè rồi.”

“Vậy sao ba không nấu cơm?” Lộ Kha Đồng đôi cào ruột, cậu ngồi trên thảm nhào người lên bàn trà, nói: “Ba bắt con học mà lại không làm tốt công tác hậu cần, gen tốt thì tự giữ lại cho mình không truyền cho con, còn để con chịu đói.”

Lộ Nhược Bồi phát tay: “Thay quần áo ra ngoài ăn, ngâm miệng lại.”

Tài xế được nghỉ, Lộ Nhược Bồi tự mình lái xe, Lộ Kha Đồng thắt dây an toàn ngồi yên tại chỗ, im lặng một cách hiếm thấy.

“Xem ra đôi bụng thật nhí.” Lộ Nhược Bồi sờ đầu cậu, động tác vô cùng dịu dàng. Lúc Lộ Kha Đồng đưa tay định bật nhạc, Lộ Nhược Bồi “bóp” một tiếng đánh rớt tay cậu.

“Ba làm gì vậy.”

“Ngồi yên đi.” Lộ Nhược Bồi cảnh cáo, cũng hết cách thôi, trên xe toàn là nhạc cổ điển, ông sợ Lộ Kha Đồng lại hey hey hey hey không chịu yên.

Lúc xe lái vào bãi đỗ vẫn chưa cảm giác được gì, chờ khi vào đại sảnh Lộ Kha Đồng mới thấy hơi quen mắt, thang máy vừa mở thì ôi thôi, lại là cái nhà hàng Tây đó.

“Sao lại là chỗ này, con không thích.”

Lộ Nhược Bồi đẩy cậu vào tìm chỗ ngồi: “Quốc Tân còn chưa đủ đẳng cấp của con à? Trẻ em nghèo khó miền núi còn chưa có cơm ăn đấy.”

Lộ Kha Đồng rúc trong chỗ ngồi, lướt mắt nhìn xem có Thẩm Đa Ý không, rầu rĩ nói: “Biết có trẻ em không có cơm ăn thì ba tham gia xây dựng phát triển kinh tế đi, dạy đòi con thì người ta có sống khá hơn không?”

“Quý khách, xin hỏi bây giờ có chọn món chưa?”

“Chưa.” Anh đẹp trai bàn kế bên ngồi một mình uống nước lọc, thỉnh thoảng cứ ngẩng đầu lên nhìn ngó xung quanh. Không lâu sau, anh đẹp trai nở nụ cười ngoắc ngoắc tay: “Chỗ này gọi món nè.”

Lộ Kha Đồng nhìn theo ánh mắt của đối phương, trời đất, lại là Thẩm Đa Ý.

Lộ Nhược Bồi ho một tiếng, ý bảo cậu đừng nhìn chằm chằm người khác mãi. Lộ Kha Đồng thu hồi tầm mắt nhìn thực đơn, lỗ tai lại dựng thẳng lên hóng.

“Lát nữa tan tầm có thời gian không?” Anh đẹp trai bàn kế bên hỏi.

Thẩm Đa Ý nói bằng giọng lạnh tanh: “Không.”

“Thế à? Một chút thời gian là được rồi, chúng ta trò chuyện tí.” Anh đẹp trai bàn kế bên rất dịu dàng.

Thẩm Đa Ý đáp: “Một chút thời gian cũng không có.”

Lộ Nhược Bồi đá chân Lộ Kha Đồng dưới bàn, khép thực đơn lại: “Đầu con sắp rướn qua bàn người ta rồi kìa.” Lộ Kha Đồng tỉnh táo lại, chờ Thẩm Đa Ý đi rồi, cậu hỏi lí nhí: “Có phải anh chàng kia thích cậu bạn kia không?”

“Làm sao ba biết được.”

Lộ Kha Đồng cau mày: “Ba rành cái này nhất còn gì? Bày đặt giả bộ nữa.”

Cơm nước xong Lộ Kha Đồng chết sống không chịu về nhà, muốn tự ra ngoài chơi. Lộ Nhược Bồi ra điều kiện: “Nói rõ mấy giờ về nhà, mấy giờ làm xong bài tập, để ba quan sát con, không thì chủ nhật này ở nhà tiếp.”

“Mọi khi ba cả đêm không về cũng được mà cuối tuần con lại không được ra ngoài chơi?” Lộ Kha Đồng quá chán mấy ông chú tuổi trung niên: “Ba cứ dán mắt vào con hoài làm gì? Ba về cao ốc Tòa thị chính của ba nhìn đi, biết đâu ngoài cổng có người đang chờ khiêu nại đó!”

Lộ Nhược Bồi lái xe đi, Lộ Kha Đồng vẫn còn lắc lư ở chỗ cũ. Bên ngoài nắng chang chang, ngồi chờ ở đại sảnh lầu một là hợp lý nhất, cậu lấy quyển tạp chí ra đọc, không lâu sau anh đẹp trai bàn kế bên lúc nãy đi tới ngồi xuống ghế sofa bên cạnh.

Chờ một lát, gần ba giờ chiều, Thẩm Đa Ý bước ra khỏi thang máy.

Anh đẹp trai mỉm cười đứng dậy chào đón: “Anh đang chờ em đây.” Thẩm Đa Ý nhíu mày nhìn đối phương, trước khi mở miệng chợt trông thấy Lộ Kha Đồng, cậu bèn đi qua hít một hơi, nói: “Đi được rồi.”

Khả năng phản ứng cũng thuộc hàng tạm được, Lộ Kha Đồng gật đầu: “Ừ.”

Hai người sóng vai đi ra ngoài, anh đẹp trai đuổi theo cản lại, hỏi: “Người này là bạn em?”

“Anh cứ nói đi.” Dứt lời, Thẩm Đa Ý nắm tay Lộ Kha Đồng, cười cười với cậu: “Chúng ta đi thôi.”

Dưới tóc mái đã đỏ đầy mồ hôi, Lộ Kha Đồng căng thẳng muốn chết. Chẳng biết thể chất của cậu là sao nữa, đóng giả người yêu của Khuru Lạc Dân thì thôi đi, thế mà lại còn đóng giả người yêu của Thẩm Đa Ý. Lộ Kha Đồng tính toán thử, người tiếp theo thể nào cũng đến lượt Giản Tân.

Hai người đi tới trạm xe buýt cách đó 100 mét rồi dừng lại, Thẩm Đa Ý thả tay Lộ Kha Đồng ra, lặng thinh nhìn mặt đất. Lộ Kha Đồng hết há miệng rồi ngậm miệng, không dám hỏi nhiều.

Hai người im lặng chừng mười phút đồng hồ, màn hình hiển thị nhắc nhở còn một trạm nữa là xe tới. Thẩm Đa Ý nhẹ giọng nói: “Cảm ơn cậu.”

“Đừng khách sáo.” Lộ Kha Đồng có một sự thương cảm lạ lùng dành cho những cậu bạn đáng yêu này: “Tuy mình không biết đánh võ đầu, nhưng đóng kịch vẫn được.”

Thẩm Đa Ý quay đầu cười nhìn Lộ Kha Đồng. Xe tới, Thẩm Đa Ý móc thẻ xe buýt trong túi quần, cả hai viên sôcôla nữa.

“Cho cậu.”

Trong tay Lộ Kha Đồng có thêm một viên sôcôla, Thẩm Đa Ý lên xe, cách cửa sổ vẫy vẫy tay với cậu.

Xé bao mở ra ăn, Lộ Kha Đồng thở dài, lần này không có lê mà có sôcôla. Mỗi sầu mới dâng ở bờ mi, đã nhói xuống tận tim, hay cho một tuổi dậy thì đa sầu đa cảm.

*Nguyên văn “Tài hạ mi đầu, hựu thượng tâm đầu”: có người dịch là “Vừa nhủu mày đau, lại quặn lòng đau” hoặc dễ hiểu hơn là “Mỗi sầu mới dâng ở bờ mi, đã nhói xuống tận tim”.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 20

Rốt cuộc kỳ thi cuối kỳ đã tới, không cần biết thi tốt hay không, nói chung vẫn là chuyện đáng để vui mừng, dù gì thi xong là tới nghỉ hè rồi. Với người không đáng tin cậy như Lộ Kha Đồng, hiển nhiên trong lòng không được yên tâm, nhưng mà cậu vẫn tự tin, nói sao cũng được năm thầy giáo thay nhau phụ đạo mà.

Ngày có điểm chẳng ai còn tâm trạng để nghe, lần khai giảng tới sẽ lên lớp mười hai, mùa hè này chơi được nên tranh thủ mà chơi. Lớp phó thể dục nói: “Đúng là đối trá, rõ ràng đưa nào đưa nấy cũng đăng ký trường luyện thi hết rồi, chỉ có mình lo nghĩ xem hè này chơi gì thôi.”

Lộ Kha Đồng vào góp vui: “Mình cũng vậy nè mình cũng vậy nè, suy nghĩ mấy ngày rồi đó.”

Mới vừa xoay người định hỏi Phí Nguyên có ý kiến gì không, Sở Nhị Nhị cán sự môn Văn qua đây mở miệng trước: “Phí Nguyên, đi lấy vở bài tập với mình được không?”

Phí Nguyên đang gỡ dây tai nghe, nghe vậy thì đứng dậy nói: “Được.”

“Ừ, thôi để em tự suy nghĩ vậy.” Lộ Kha Đồng lại quay lên. Lớp phó thể dục đuổi chân đá bàn Lộ Kha Đồng, hỏi: “Cậu biết chưa? Nhị Nhị sắp ra nước ngoài du học đó, lần khai giảng tới sẽ không đến nữa.”

Lộ Kha Đồng hết hồn: “Biết chứ, nhưng sao cậu gọi người ta thân mật thế?”

Một lát sau, Sở Nhị Nhị và Phí Nguyên lần lượt trở về, Sở Nhị Nhị bê một chồng nhỏ, Phí Nguyên bê một chồng to. Chờ Phí Nguyên trở lại chỗ ngồi, Lộ Kha Đồng xoay người tựa lưng vào ghế, nói: “Sở Nhị Nhị sắp ra nước ngoài du học.”

“Ừ, khi nãy nhỏ nói với anh rồi.” Phí Nguyên tiếp tục gỡ dây tai nghe, không giương mắt lên.

Lộ Kha Đồng im lặng, nhìn mặt bàn không nói lời nào. Phí Nguyên cầm bút chọt má cậu: “Sao nghiêm túc thế, lại không vui à? Nghĩ xem hè này đi đâu chơi chưa?”

“Anh chỉ biết chơi thôi!” Lộ Kha Đồng nhủu mày gắt giọng, xong rồi lại tiếp tục trầm tư, lát sau nói: “Anh nói xem, Sở Nhị Nhị đi rồi, em lên làm cán sự môn Văn được không?”

“Mẹ nó,” Phí Nguyên ném bút nhéo má cậu: “Làm lớp trưởng đi, làm cán sự môn thiệt thòi cho em quá.”

Lớp trưởng đang phát phiếu điểm, nghe vậy thì dừng bước: “Đừng lôi mình vào nha.” Lộ Kha Đồng bùng mặt hỏi: “Lớp trưởng, lần này thứ hạng của cậu lại thua lớp phó học tập, cậu có ý kiến gì không?”

“Có, mình đau khổ thất vọng, quyết định cuối tuần này ra bờ biển cắm trại giải sầu với bạn gái.”

Láo lếu thật, sau khi lớp trưởng bỏ đi, Lộ Kha Đồng vẫn còn bùng mặt, mang theo chút chờ mong nói: “Em cũng muốn ra bờ biển cắm trại giải sầu,

nhưng mà em không có bạn gái.”

“Thế nào, em muốn có à?”

“Anh bớt nói oan cho người ta đi, rõ ràng mấy nhỏ đều thích anh, đừng tưởng em không biết.” Lộ Kha Đồng trề môi, dùng ánh mắt mắng người. Cuối cùng cũng gỡ tai nghe xong, Phí Nguyên nói: “Thôi được rồi, anh thích ai em rõ nhất còn gì.”

Một tuần sau đến kỳ nghỉ hè, Lộ Kha Đồng nằm ở nhà vỗ béo, Khuru Lạc Dân đến tìm cậu chơi, thế là hai người cùng nằm vỗ béo. Ôn Ngưng có việc ra ngoài, Lộ Nhược Bồi đến sờ cảnh sát hợp, không có ai trông nom bọn họ.

“Chơi game không?”

“Tay lười nhúc nhích.”

“Nghe giảng bài không?”

“Điên chắc.”

“Vậy anh tới đây làm gì?”

“Ba anh ở nhà mắng anh hoài.”

“Chú ở nhà?!” Lộ Kha Đồng ngồi bật dậy, lửa giận bắt đầu bùng cháy, mẹ nó Lộ Nhược Bồi lại nói xạo, sờ trường sờ cảnh sát ở nhà nghỉ ngơi, Lộ Nhược Bồi đi hợp với ai?

Khuru Lạc Dân lật người, hỏi: “Gi thế?”

“Không có gì, ngày nào cũng muốn mắng ba mình.” Lộ Kha Đồng lại nằm xuống, nhìn phao bơi treo trên tường, cậu rầu rĩ hỏi: “Anh muốn ra bờ biển cắm trại không?”

“Không, lờ làm da anh đen thì tính sao.”

Đúng là không biết xấu hổ, người ta trắng vậy mà còn chưa lo nữa. Lộ Kha Đồng xuống giường lục tủ quần áo, lục tới lục lui tìm ra quần bơi nhỏ của mình, còn vẩn vơ trong lòng bàn tay. Khuru Lạc Dân bày ra vẻ mặt đau đớn: “Đồ biển thái.”

“Anh em tốt không mong được sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ mong được bơi cùng ngày cùng tháng cùng năm.”

“Cung chia tay với Phí Nguyên rồi sao?” Khuru Lạc Dân xuống giường gỡ phao bơi trên tường, tròng lên cổ Lộ Kha Đồng: “Di động của cung đâu, chụp tấm hình coi.”

Hai người ôm nhau tự chụp một tấm, Khuru Lạc Dân nói: “Gửi vào nhóm chat đi, thêm cái emo đi bơi nữa.”

“Gửi rồi!” Lộ Kha Đồng không còn buồn nữa, phải nói là mặt mày sáng láng, gửi xong còn tự bấm like cho mình, chờ Phí Nguyên nhìn thấy rồi nổi cơn ghen lần nữa.

Hơn mười giây sau có hồi âm đầu tiên, là Ưông Hạo Diên. Ưông Hạo Diên không bình luận gì mà tag thẳng tên Phí Nguyên. Bắt đầu từ giây phút đó, Ưông Hạo Diên đã bước vào lòng Lộ Kha Đồng.

Phí Nguyên đang ở trong sân rửa trái cây, Lâm Du Châu ở trong phòng thu dọn túi du lịch, Phí Đắc An thì đổ xăng cho xe. Rửa xong Phí Nguyên cắt trái cây vào hộp, sau đó về phòng làm biếng.

“Đừng chơi di động nữa, lo gấp quần áo của mày đi. Có nghe thấy không?”

Lâm Du Châu thúc giục một câu, song Phí Nguyên vẫn nhìn di động, thế rồi không nói hai lời đi ra ngoài.

“Mày lại làm gì nữa vậy? Lát nữa nhà cậu mày tới là chúng ta lên đường đó.”

Phí Nguyên không nghe mà ngồi trên ghế gọi điện thoại, bên kia bắt máy rất nhanh, Phí Nguyên hỏi: “Đang ở đâu?”

Lộ Kha Đồng còn đeo phao bơi trên cổ, nói: “Ở nhà nha, chuẩn bị dọn đồ ra bờ biển chơi.” Phí Nguyên đứng dậy trở về phòng, lục quần ngắn và áo ba lỗ của mình ném vào túi, nói: “Chờ anh, lát nữa qua tìm em.”

Phí Nguyên dọn đồ qua loa một chút, cầm chìa khóa xe chuẩn bị đi, Lâm Du Châu vội vàng gọi cậu lại. “Mọi người đi đi, con đi đây.” Nói xong đẩy xe máy ra cửa, Lâm Du Châu ở phía sau quát to: “Trước khi nghỉ hè đã nói lái xe đi du lịch mà, mày muốn làm mẹ mày tức chết hả!”

Lộ Kha Đồng đã được như nguyện, ai ngờ ra đến bờ biển chỉ biết trợn tròn mắt, bờ biển làm gì còn lãng mạn như lần trước hai người tới, ông nội oi trên bãi cát ngoại trừ người thì toàn là lều bạt.

Anh trai cho thuê lều nhận được tiền là sướng ron, cười đến không khép miệng lại được, hàng người xếp hàng mua dừa cũng dài hơn mười mét. Phí Nguyên cười lạnh: “Hối hận rồi phải không? Chưa thấy quan tài nên kiếm chuyện cho anh đây mà.”

Sợ bị ai đó dạy dỗ nữa, Lộ Kha Đồng xoay người bỏ chạy: “Em đi mua dừa nha.” Xếp ở cuối hàng vừa nắng vừa nóng, cậu ngó nghiêng xung quanh xem có tìm được lớp trưởng không: “Má ơi...” Anh bạn mặc quần cộc in hoa đăng kia sao trông quen mắt quá ta.

“Uông Uông!” Vừa bước vào lòng Lộ Kha Đồng, Uông Hạo Diên đã có biệt danh.

*Uông Uông có nghĩa là “gâu gâu” đó =))

Uông Hạo Diên cúi trần đeo kính râm, thoát nhìn màu mè hết sức. Anh chàng đi tới cười gian manh với Lộ Kha Đồng, hỏi: “Tối đây với ai thế?”

“Hê hê, với Phí Nguyên.” Lộ Kha Đồng nhìn quanh bốn phía: “Giản Tân đâu?”

“Ở bên kia nướng BBQ, vừa tới là ăn rồi.” Hàng người nhích lên phía trước, Uông Hạo Diên vỗ vai Lộ Kha Đồng, nói: “Dừng lều xong rồi qua tìm bọn này đi, lều sọc kiểu này nè, nhớ mang thêm hai trái dừa.”

Không thể mua nhiều hơn, chỉ ôm được hai trái, lúc Lộ Kha Đồng trở lại, lều bạt mới vừa dựng xong, Phí Nguyên đang trải túi ngủ.

“Uông Hạo Diên và Giản Tân cũng tới, em muốn đi đưa dừa cho Giản Tân.” Cậu đặt một trái xuống cho Phí Nguyên rồi ôm trái còn lại chạy mất.

Đi qua khu BBQ mà chịu không thấu, thơm đến mức cậu chảy cả nước miếng, song lại không thấy Giản Tân đâu. May mà lều sọc dễ tìm, đoán chừng là hai người kia tự mang theo, Lộ Kha Đồng đi tới, phát hiện lều đã kéo khóa, chỉ chừa một khe hở.

“Không thấy nóng hả trời.” Lộ Kha Đồng khom lưng nhích lại gần, định gọi hai người họ: “Đậu má...”

Uông Hạo Diên mặc quần cộc in hoa đề Giản Tân xuống hôn môi.

Phí Nguyên dọn dẹp xong đi qua, chỉ thấy Lộ Kha Đồng ngồi một mình trong khu BBQ ăn xúc xích, miệng dính đầy dầu mỡ. Phí Nguyên mua nước ngọt ngồi xuống bên cạnh, hỏi: “Em lại sao nữa rồi?”

Lộ Kha Đồng chu miệng: “Buồn quá đi, Giản Tân của em bị chó gặm rồi.”

“Phí Nguyên! Lộ Lộ!” Vừa nói xong chợt nghe có người gọi tên mình, ngẩng đầu lên thì thấy lớp trưởng và lớp phó thể dục, Lộ Kha Đồng lập tức vui trở lại, biến sắc mặt còn cừ hơn kịch Tứ Xuyên, cậu vẩy vẩy xúc xích hô to: “Hai người cặp nhau rồi hả! Lớp trưởng chia tay bạn gái hồi nào thế!”

Lớp trưởng phóng tới giật xúc xích của Lộ Kha Đồng: “Đi chết đi!”

Lớp phó thể dục theo sát phía sau, nói: “Mình yêu lớp trưởng quá, lớp trưởng tốt của nhân dân.” Thì ra bạn gái của lớp trưởng rủ bạn học tới, còn là con gái nữa, quả thật cứ như hai lớp giao lưu kết bạn với nhau.

Lộ Kha Đồng đưa cánh gà đã nướng xong cho hai người kia: “Cho mấy cậu đó, nhân lúc còn nóng đem đi nịnh bợ đi.”

Ăn uống no nê trở vào trong lều, chuẩn bị ngủ một giấc rồi xuống bơi. Phí Nguyên nằm ngửa, cánh tay gối dưới đầu. Lộ Kha Đồng nằm song song với Phí Nguyên, còn đeo đồ bị mất.

Cứ thế mà ngủ à?

Tương kính như tân quá đi.

*Tương kính như tân: kính nhau như khách.

Lộ Kha Đồng nhẹ nhàng lật người, chen chúc sang chỗ của Phí Nguyên, còn cục cựa đầu cạ cạ cánh tay của Phí Nguyên. Bên tai vang lên một tiếng cười khẽ, cậu cảm giác được Phí Nguyên xoay người về phía mình, giây tiếp theo trên bụng truyền đến độ ấm từ lòng bàn tay.

“Ăn no lại làm nũng.”

Lộ Kha Đồng đeo đồ bị mất cười toe toét, còn giờ hai ngón làm chữ V.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 21

Tỉnh lại đã bốn giờ chiều, Lộ Kha Đồng nằm nghiêng gãi gãi mặt, phát hiện đeo đồ bịt mắt có một ưu điểm, đó là miễn cho bốn mắt nhìn nhau làm người ta ngượng ngùng.

“Phí Nguyên, em thích ngủ trưa với anh lắm!”

Phí Nguyên không phản ứng, một chút tiếng động cũng không có, coi bộ sùng sốt lắm đây. Lộ Kha Đồng quyết tâm lờ rồi làm tới luôn, có gì mà phải ngại. Cậu tháo đồ bịt mắt, hay ghê, Phí Nguyên vốn không có ở đây.

Lều bạt bị kéo xuống phân nửa, có muỗi bay vào cắn cậu mấy mọt. Lộ Kha Đồng dụi mắt ra khỏi lều, bên ngoài không náo nhiệt như hồi sáng. Cong chân ngồi thử người trên bờ cát chốc lát, cậu sực nhớ mình còn chưa nói với ba mẹ chuyện đi chơi.

Ôn Ngưng không bắt máy, đoán chừng đang đi dạo phố, gọi cho Lộ Nhượng Bồi thì thôi khỏi, dù gì cũng biết Lộ Nhượng Bồi nói dối rồi, sợ nói một hồi sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của mình.

Lộ Kha đồng đợi năm phút rồi gọi lại cho Ôn Ngưng, cuối cùng cũng có người bắt máy: “Lộ Lộ, sao vậy con?” Giọng Ôn Ngưng nghe có vẻ hơi uể oải. Lộ Kha Đồng bốc cát trét lên chân, nói: “Con với bạn học cắm trại ngoài bờ biển, hôm nay không về nhà.”

Ôn Ngưng lo lắng hỏi: “Có an toàn không? Buổi tối ngoài biển lạnh lắm, có mang đủ quần áo không? Trưa nay ăn gì?”

“Mẹ yên tâm đi, bờ biển đông nghịt người, với lại lớp con có nhiều bạn tới chơi lắm.” Cậu nhúc nhích đầu ngón chân, nhớ đến lần trước Phí Nguyên nắm mắt cá chân phui hạt cát cho mình: “Mẹ, chuyện là...”

“Sao vậy?”

“Cũng không có gì, con lấy hết kem chống nắng trên bàn trang điểm của mẹ rồi, với một chai kem dưỡng ẩm gì đó nữa.”

Hắn do quá đau lòng, Ôn Ngưng không muốn can thiệp nữa. Lộ Kha Đồng lại gãi gãi cánh tay, muỗi cắn quá ngứa, sao lấy cả đồng chai mà lại không lấy theo chai nước hoa chứ.

“Lộ Lộ!” Giản Tân từ đằng xa chạy tới, cũng đổi sang mặc quần cộc in hoa, gu thẩm mỹ tệ hết sức.

“Anh Nguyên nói em đang ngủ, mới vừa tỉnh hả?” Giản Tân ngồi xuống bên cạnh, cả người đỏ ửng bốc hơi nóng hừng hực: “Bọn anh ở bên kia chơi bóng chuyền, em qua chơi không?”

Lộ Kha Đồng quay đầu nhúm mày nhìn cây dừa trên quần cộc, nói: “Không muốn nhúc nhích, em muốn hứng gió lên mạng.”

Giản Tân bật cười: “Vậy em tới bờ biển làm gì?”

Tại thiếu đòn, không cho tới thì nằng nặc đòi tới, tới rồi lại hối hận: “Em còn định tỉnh ngủ sẽ đi bơi với anh, vậy mà anh tự đi chơi rồi, chắc anh thấy tung hoành sân bóng còn thú vị hơn em.”

“Ra là mất hứng à,” Thật ra Giản Tân chỉ nghỉ ngơi một lát, nghỉ xong sẽ tiếp tục ra sân, bây giờ nghe vậy lại thấy do dự, suy nghĩ một chốc rồi nói: “Không thì anh với em đi bơi đi, vừa khéo anh thấy nóng quá.”

“Thật sao?” Lộ Kha Đồng lại sống dậy, cậu đứng lên giậm giậm cát: “Anh chờ em chút nha, em thay quần bơi cái rồi mình đi. Giản Tân, em thích anh lắm đó.”

Giản Tân ngồi ngoài lều chờ, ai ngờ Lộ Kha Đồng vừa vào thì Phí Nguyên đã về tới.

“Anh Nguyên, Lộ Lộ muốn đi bơi.” Phí Nguyên cầm vài chai nước đá, đưa cho Giản Tân một chai, nói: “Đề anh đi với em ấy, cậu đi chơi đi.”

Giản Tân thoáng do dự: “Nhưng em hứa với cậu ấy rồi, cậu ấy còn nói thích em nữa.”

Phí Nguyên hời hợt đáp: “Vậy sao, vậy thôi được. Nói chứ Ưông Hạo Diên đang ở bên kia mời con gái ăn kem kia, phiền quá.”

“Hả? Thôi em đi đây.” Giản Tân nhìn ra đằng xa, vội vàng bỏ chạy, vừa chạy vừa kêu lớn: “Làm gì thế đồ khốn kiếp!”

Thay quần bơi xong, Lộ Kha Đồng bắt đầu phá hoại đồng mỹ phẩm của Ôn Ngưng, cậu đồ kem đầy lòng bàn tay bôi lên người. Phí Nguyên chờ đến mất kiên nhẫn, kéo khóa lều chỉ thấy Lộ Kha Đồng đang vịn cánh tay bôi kem lên lưng.

Đàn ông con trai mà như vậy thật không ngẫu tí nào, Lộ Kha Đồng xấu hổ kêu to: “Anh chưa gỡ lều mà đã vào rồi! Lỡ em đang ở trường thì làm sao!”

Phí Nguyên không nhiều lời mà xoay người Lộ Kha Đồng lại, nặn một ít kem bôi cho cậu, nói: “Ngủ thì y như heo, tỉnh ngủ lại bắt đầu quậy, lấy Đônêmon của em đi.”

Xong xuôi rồi Lộ Kha Đồng đứng ngoài lều canh chừng, chờ Phí Nguyên thay quần áo. Phí Nguyên thay xong đi ra, hai người dắt nhau đi bơi.

“Có ngồi motor nước không?”

Lộ Kha Đồng gật đầu lia lịa: “Ngồi nha, em còn muốn lướt sóng nữa.”

“Em nhoi sẵn rồi.”

*Lướt sóng (冲浪 trùng lãng), 浪 lãng còn có nghĩa là phóng đảng, buông thả, loi nhoi các kiểu.

Biển cả không giống hồ bơi, pháp phồng nhấp nhô rất dữ dội, Phí Nguyên nắm tay Lộ Kha Đồng từ từ bơi ra xa. Lộ Kha Đồng dùng tay còn lại ôm phao bơi, run rẩy nói: “Hình như em bị say biển, chắc kiếp trước em chết đuối quá.”

Phí Nguyên kéo cậu đến trước người mình, vốc nước tạt lên mặt cậu, nói: “Kiếp trước em là nàng tiên cá à?”

“Chưa đến mức đó, quá lắm em chỉ là một con cá mắm” Tim Lộ Kha Đồng đập hơi nhanh, chủ yếu là bị dọa sợ. Cậu ôm chặt cổ Phí Nguyên, thương lượng: “Hay là mình hôn một cái rồi lên bờ đi anh...”

“Hôn gì mà hôn, mặn.” Phí Nguyên hết cách với Lộ Kha Đồng, đành phải kéo cậu bơi vòng trở về. Sau khi lên bờ, Phí Nguyên đi thuê motor nước, thuê xong nhận áo phao cứu hộ lại chẳng thấy người đâu, lia mắt một vòng mới phát hiện Lộ Kha Đồng đang xếp hàng ở xe bán thức uống lạnh.

“Muốn trà đá vị thơm.” Cả người Lộ Kha Đồng thấm đẫm nước, mười đồng nắm trong tay cũng ướt nhẹp. Mua xong cậu vội uống một ngụm lớn, sau đó chạy về cho Phí Nguyên uống, uống xong nói líu ríu như sợ bị người ta nghe thấy: “Em hết mặn rồi.”

Phí Nguyên nuốt ngược mấy lời định răn dạy Lộ Kha Đồng chạy lung tung, im lặng mặc áo phao cho cậu, mặc xong cúi đầu nói bên tai cậu: “Đừng cố ý kiếm chuyện.” Dứt lời hôn lên vành tai cậu một cái.

Tiếp theo không biết do tốc độ của motor nước quá nhanh hay gì khác, cảm giác như đang bay vậy.

Buổi tối thật sự rất lạnh, đám học sinh bọn họ chiếm một góc lớn trong khu BBQ, nhân dịp này tổ chức ăn liên hoan. Lộ Kha Đồng mặc áo khoác màu đen của Phí Nguyên, tôn lên gương mặt trắng ngần. Lớp phó thể dục giật một xâu nấm nướng của cậu, nói: “Lộ Lộ, có phải càng ngâm càng trắng không thế?”

“Xùy, cậu ngâm cũng trắng thôi.” Lộ Kha Đồng mặt phờ rầu, không còn sức để chọc cười, lẳng lặng lấy xiên khác nướng tiếp. Ăn xong cảm thấy hợp khẩu vị, lớp phó thể dục bèn rắc bột ớt lên xiên vừa nướng xong.

“Cậu làm gì vậy!” Lộ Kha Đồng nổi giận: “Giật đồ ăn của mình còn nghiêm trọng hơn giật ba mình đó!”

Lẽ ra Phí Nguyên đang ngồi uống bia với bọn lớp trưởng, nghe Lộ Kha Đồng la hét bèn lấy hai xiên từ bàn khác qua đây, nói với lớp phó thể dục: “Cậu ngứa tay à? Đi mua hộp sữa tươi xin lỗi bọn này mau.”

Cuối cùng Lộ Kha Đồng vừa uống sữa tươi vừa ăn hết một đĩa nấm nướng, Phí Nguyên ngồi bên cạnh cậu, nhỏ giọng hỏi: “Gần đây cao lên rồi phải không?”

Lộ Kha Đồng cười hi hi: “Cao gần hai cm, mỗi ngày nửa ký sữa, người Trung Quốc cường tráng.”

Tay nhỏ chân nhỏ như kia mà cường tráng nổi gì, Phí Nguyên không đành lòng tổn thương Lộ Kha Đồng, chờ cậu ăn xong rồi cùng đến trạm phục vụ rửa mặt súc miệng. Người quá đông, dãy người xếp hàng còn rề ngoặt, Lộ Kha Đồng vừa lạnh vừa buồn ngủ, cứ hít mũi liên tục.

“Lát nữa viêm mũi lại tái phát bây giờ, em lấy nước khoáng đánh răng trước đi, đánh xong về lều chờ anh.”

“Em còn phải lau người nữa, mỗi lần xức kem chống nắng là mẹ em phải dùng nước tẩy trang đó.”

Phí Nguyên đá cậu một cái: “Biết rồi, tí nữa lấy khăn nóng cho em, về lều chờ đi.”

Bờ biển náo nhiệt cả ngày giờ đây chỉ còn lại tiếng thủy triều, có người tản bộ trên bãi cát, nhưng đa số đã về lều nghỉ ngơi, chuẩn bị hôm sau dậy sớm ngắm mặt trời mọc.

Lộ Kha Đồng nằm chán quá nên buồn ngủ, bèn gửi tin nhắn khoe mẽ với Khuru Lạc Dân: Khuru nhi, hồi chiều em lướt sóng đó.

Năm phút sau Khuru Lạc Dân mới trả lời: Anh lướt web trên mạng.

Cậu gửi tiếp: Em buồn ngủ muốn xỉu luôn.

Lần này Khuru Lạc Dân trả lời ngay: Buồn ngủ thì cùng ngủ đi, nói với anh làm quái gì.

Thì cũng vì thương nhớ anh thôi, thật là. Lộ Kha Đồng lật người ném di động sang một bên, buồn ngủ đến nổi sụp cả mắt. Một tiếng sau Phí Nguyên mới tám xong trở về, tay cầm khăn nóng đã vắt ráo.

Chờ kéo khóa lều xuống thì hết biết nói gì, Lộ Kha Đồng nằm sấp trên túi ngủ ngáy khò khò, cũng không đòi lau người nữa. Phí Nguyên kéo khóa lều lên, lật người Lộ Kha Đồng lại, nhìn gầy vậy mà nặng khiếp.

Phí Nguyên cố sức nhấc Lộ Kha Đồng lên ôm vào lòng, trước tiên dùng khăn lông lau mặt giúp cậu. Tóc tai Lộ Kha Đồng rối nùi, trán cũng lộ ra, lau mặt xong Phí Nguyên cởi quần áo của cậu ra, chỉ chừa mỗi chiếc quần lót.

Tuy thấy lạnh nhưng Lộ Kha Đồng vẫn không tỉnh lại, cứ gắng sức chui vào lòng Phí Nguyên. Phí Nguyên dùng khăn nóng bắt đầu lau từ cổ, trước ngực và sau lưng đều lau một lần, cuối cùng là hai chân. Loay hoay đến thế mà vẫn không tỉnh, nói Lộ Kha Đồng giống heo có khi heo nó còn bức xúc ấy chứ.

Lau xong nhét Lộ Kha Đồng vào túi ngủ, Phí Nguyên mệt đến mức muốn đánh cho cậu tỉnh, cuối cùng chỉ cười bất đắc dĩ, trước khi tắt đèn hôn trán cậu một cái.

Một đêm trôi qua, trời còn chưa sáng bên ngoài đã có tiếng động, Lộ Kha Đồng không bị đánh thức mà bị mót tỉnh.

“Đi vệ sinh à?” Phí Nguyên mở mắt ra, nhìn mặt hình như ngủ chưa đủ.

*Nguyên văn là 起床气: ý chỉ khó chịu mỗi khi thức giấc, thông thường vì ngủ chưa đủ.

“Ừm, anh dậy chưa?” Lộ Kha Đồng đỏ mặt, bởi vì cậu phát hiện mình không mặc quần áo: “Mặt trời sắp mọc rồi đó, tui mình đi xem không?”

Phí Nguyên nói: “Xem chứ, lát nữa bé em đi xem”

Lộ Kha Đồng giả vờ bình tĩnh, nhưng được hai giây thì nhin hết nôi, nhào qua hôn Phí Nguyên một cái, sau đó chạy ra khỏi lều. Đi vệ sinh xong tiện thể đánh răng rửa mặt, tóc bị vênh một nhúm mà phải chỉnh cả buổi.

Bãi đỗ sau trạm phục vụ chật kín xe, toàn là những người sáng sớm tới đây ngắm mặt trời mọc. Lộ Kha Đồng mua hai cái hamburger nóng hổi, chỉ bấy nhiêu thời gian mà trên bãi cát đã đầy người.

“Bên kia đi, bên kia ít người hơn.”

“Được, nghe lời em”

Lộ Kha Đồng sừng sốt, giọng nói quen thuộc văng vẳng bên tai, cậu quay phắt người lại, chỉ thấy hai người đàn ông đang đi về phía bờ biển. Cậu nhận ra chiếc áo khoác sẫm màu kia, là kiểu mới mà Ôn Ngưng mua vào mùa xuân.

Còn người đang cười dịu dàng đó, chính là Lộ Nhược Bồi nói dối mình đi họp.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gió biển quá lạnh, cẳng chân để trần của Lộ Kha Đồng lạnh đến run cầm cập, đường chân trời đằng xa nổi lên chút ánh đỏ, những người tụ tập ngắm mặt trời mọc cầm máy ảnh chụp liên tục. Lộ Nhược Bồi và người đàn ông kia đứng cách nhau chừng nửa mét, kể đến có hai người chen vào giữa bọn họ.

“Đồng người quá, hay là mình về thôi?”

Trên tay còn cầm chìa khóa xe, Lộ Nhược Bồi nói: “Được, anh đi lái xe, em đi mua một ít điểm tâm đi.” Nói đoạn đi ngược trở về, nhin không được ním cười bỏ sung một câu: “Lỡ công đi một chuyến rồi, lạnh thật.”

Lộ Kha Đồng tựa vào cửa xe ăn hamburger, điệu bộ hết như muốn cắn chết người, cậu đứng cạnh xe chờ Lộ Nhược Bồi như nông dân ôm cây đợi thỏ. Ăn xong một cái ăn qua cái thứ hai, người khác giận có thể giận đến no bụng, cậu mà giận thì lại đói còn cào.

“Lộ Lộ?!”

Lộ Nhược Bồi dừng bước, có chút giật mình: “Sao con lại ở đây?” Ông nhanh chóng khôi phục vẻ mặt như thường, đi tới trước mặt Lộ Kha Đồng hỏi. Khóe miệng còn dính sốt, Lộ Kha Đồng nói: “Con cũng muốn hỏi ba, sao ba lại ở đây? Sở cảnh sát dời đến bờ biển hỏi nào vậy?”

Vừa nói xong, người đàn ông kia mua điểm tâm về tới, thấy cậu thì không khỏi nghi hoặc, hỏi: “Nhược Bồi, đây là?”

Nhược Bồi cái con khi!

“Đây là con trai anh, Lộ Lộ.” Lộ Nhược Bồi lại rất chi là ung dung thư thả, nói xong mặt không đỏ tím không đập hỏi tiếp: “Lộ Lộ, con tới đây với ai, chừng nào về?”

Lộ Kha Đồng làm bộ mở cửa xe, nói: “Ba tới với ai, con cũng tới với người đó.”

Lộ Nhược Bồi lấy khăn tay từ túi áo khoác lau sốt bên khóe miệng cho cậu, thấp giọng nói: “Đừng làm loạn, nếu con muốn về chung với ba thì cũng phải thu dọn đồ đạc trước chứ.” Nói xong mới chú ý đến quần áo của cậu: “Mặc của người khác à?”

Lộ Kha Đồng đẩy Lộ Nhược Bồi ra, ném giấy gói hamburger đã vo thành một cục vào người Lộ Nhược Bồi: “Ba đi đi, mặt trời mọc đẹp như vậy, con còn phải ôm người mình thích cùng ngắm nữa! Ba đừng tức có chết!”

Lộ Nhược Bồi thở dài: “Chờ con về nhà chúng ta bàn lại sau.”

Bờ biển đã chuyển sang màu đỏ, rửa mặt xong trở về không tìm được Lộ Kha Đồng, Phí Nguyên đứng ở chỗ đất trống sau đoàn người, nếu Lộ Kha Đồng tìm cậu thì cũng dễ thấy hơn.

“Phí Nguyên!”

Phí Nguyên nghe tiếng bèn quay đầu lại, đứng ngược chiều ánh sáng. Lộ Kha Đồng cách Phí Nguyên chừng mười mét, vẻ mặt vô cùng tủi thân, trông như có thể ngồi xổm xuống gào khóc một phen bất cứ lúc nào. Phí Nguyên ngoắc ngoắc ngón tay, sau đó giang tay ra.

Lộ Kha Đồng chạy ào tới, tông thẳng vào ngực Phí Nguyên. Phí Nguyên đặt tay sau đầu cậu, phát hiện mái tóc của cậu đã lạnh ngắt.

“Đi đâu thế? Ở đây mà cũng giận dỗi cho được.”

Lộ Kha Đồng vui mặt vào ngực đối phương, lầm bầm: “Ông bán hamburger bắt nạt người ta, chỉ cho chút xú sốt salad.”

“Ăn xong hết mới về mà còn mặt mũi nói.” Phí Nguyên cười nhạt, sau đó ôm Lộ Kha Đồng trở về lều. Cảnh mặt trời mọc đang đẹp là thế, nhưng Lộ Kha Đồng không còn tâm trạng để ngắm nữa.

Lộ Nhược Bồi thấy hơi mệt nên ngồi ở ghế phó lái nhắm mắt nghỉ ngơi, vào đến thành phố mới gọi cho Ôn Ngưng. Chờ chốc lát đầu bên kia mới nhắc máy, Lộ Nhược Bồi nói: “Em dậy chưa? Anh với Việt Ngôn về đến thành phố rồi.”

Ôn Ngưng nói bằng giọng mệt mỏi: “Em còn đang ở bệnh viện.”

“Được, vậy anh đến đón em.” Nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, Lộ Nhược Bồi khựng lại một lát: “Anh không lên đâu, hai mươi phút sau em chờ anh ở cổng bệnh viện đi.”

Cúp điện thoại, trời đã sáng bừng, điểm tâm mua ngoài bờ biển còn dư lại chút hơi nóng, có điều không còn hứng ăn nữa. Lộ Nhược Bồi nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Xem ra chắc lại phải làm phiền em rồi.”

“Anh còn nói phiền với em, không sợ em giận sao?”

Lộ Nhược Bồi ước tính thời gian rất chính xác, hai mươi phút sau đã đến trước cổng bệnh viện. Ôn Ngưng ra hơi muộn, thấy xe thì chạy chậm chậm tới.

“Luật sư Dương.” Sau khi lên xe, Ôn Ngưng chào hỏi trước rồi nói xin lỗi: “Tại ngăn người nên lỡ mất một chuyến thang máy, bắt hai anh phải đợi rồi.”

Dương Việt Ngôn đáp lời: “Ôn tiểu thư, chị thể này cực quá.”

...

Mặt trời mọc xong mọi người đều giải tán, đa số những người tới đây hôm trước đã lục tục thu dọn đồ đạc trở về, mà qua một ngày mới lại có những người mới đến cắm trại.

Phí Nguyên buồn cười hỏi: “Ồ lại chơi thêm một ngày không?”

Hai người vẫn còn ở trong lều, Lộ Kha Đồng mặt đối mặt giằng chân ngồi trên đùi Phí Nguyên, ôm cổ Phí Nguyên không buông tay, nguyên nhân buồn bã vẫn là dấu chấm hỏi. Phí Nguyên vuốt ve lưng Lộ Kha Đồng, nói: “Còn không anh đánh ông bán hamburger một trận nhé?”

“Anh đừng thúc giục nữa!” Lộ Kha Đồng nói giận là giận, giận xong lại tự hết hơi, nói bằng giọng ỉu xìu: “Em khó chịu, em tức ngực.”

“Em có ngực à, lại còn tức ngực nữa cơ.” Phí Nguyên cũng không vội dọn đồ, tay đặt bên hông Lộ Kha Đồng dời sang phía trước, cách lớp áo khoác ấn mạnh một cái: “Ồ đây hả?”

Lộ Kha Đồng sắp chảy máu mũi, cậu đẩy Phí Nguyên ra lăn một vòng, đoạn cúi đầu tìm ba lô của mình, tìm được rồi thì nhét đồ loạn xạ, vừa nhét vừa lầu bàu: “Anh cứ chờ đó, sau này em luyện được như Schwarzenegger thì em... em xử đẹp anh.”

Dọn đồ xong, hai người đi trả lều và túi ngủ, đám lớp trưởng đã đứng xếp hàng từ trước.

“Lớp trưởng, mấy cậu đi bằng gì vậy?” Lộ Kha Đồng lại ăn xúc xích, miệng lúng búng hỏi.

“Bọn mình đón taxi hoặc ngồi xe buýt ngắm cảnh cũng được.” Nói đoạn, lớp trưởng trầm ngâm hỏi: “Phí Nguyên lái xe máy chở cậu tới à? Sao thấy cậu cứ dính lấy người ta thế?”

Xe buýt ngắm cảnh

Lộ Kha Đồng tròn trắng mắt, còn nhích tới bên người Phí Nguyên, nói: “Cậu mà đẹp trai thì mình cũng dính cậu.”

Phí Nguyên đưa Lộ Kha Đồng về đến cổng nhà, chờ Phí Nguyên đi rồi cậu lại không về nhà, cậu không muốn nhìn thấy Lộ Nhượng Bồi, song lại sợ về nhà sẽ không gặp được Lộ Nhượng Bồi. Chần chừ ở cổng chốc lát, cậu đón taxi đến nhà Khuru Lạc Dân.

Khuru Lạc Dân mở cửa cho Lộ Kha Đồng, thấy ba lô của cậu bèn hỏi: “Cung cấm trại xong sao không về nhà?”

Mẹ Khuru đang đắp chăn mòng ngồi tựa vào sofa, nói: “Lộ Lộ tới tìm con chơi mà nói năng thế à.” Lộ Kha Đồng đi tới hỏi: “Mẹ Khuru, mẹ bị bệnh hả? Ba Khuru không có ở nhà à.”

“Hai hôm trước bị viêm dạ dày, ba Khuru của con xin nghỉ ở nhà chăm sóc mẹ, bây giờ mẹ đỡ nhiều rồi nên ba Khuru tranh thủ đi làm.”

Lộ Kha Đồng ngơ ngác hỏi: “Không phải sở được nghỉ hè sao?”

Mẹ Khuru bị cậu chọc cười: “Nghĩ gì hay thế, con tưởng được như tụi con à.”

Khuru Lạc Dân giúp Lộ Kha Đồng xách ba lô và phao bơi lên lầu, Lộ Kha Đồng thần nhiên vén chăn lên giường nằm, Khuru Lạc Dân tưởng rằng cậu không khỏe, sờ trán lại thấy không có vấn đề gì.

“Khuru nhi, hôm ra biển chơi ba em nói đến sở hạp, nhưng mà ba anh lại không có ở đó, có phải ba em gạt người không?”

“Sao anh biết được, biết đâu là hạp với thư ký, và lại chuyện này cũng bình thường thôi mà, ba anh ra ngoài uống rượu cũng hay nói mình đi hạp, nếu không mẹ anh sẽ cần nhân.” Khuru Lạc Dân làm bộ thâm trầm: “Cung còn nhỏ, thế giới người lớn không đơn giản như vậy đâu.”

Lộ Kha Đồng liếc xéo một cái, quay đầu qua chốt thấy một xấp tài liệu trên tủ đầu giường, toàn là tiếng Anh. “Anh lên giường nằm mà vẫn luyện nghe nói đọc viết hả?” Cậu cầm lên xem thử, tài liệu còn có cả hình ảnh.

“Cái này là gì...”

Khuru Lạc Dân hít hít mũi: “Một ít tài liệu, Lộ Lộ, anh chuẩn bị ra nước ngoài du học.”

Quá bất ngờ, Lộ Kha Đồng thậm chí quên cả chớp mắt: “Anh không nói chơi với em chứ? Có nghe anh nói bao giờ đâu, sao tự dưng lại như vậy.” Cậu có chút hoảng hốt, nhớ lại hôm sinh nhật Khuru Lạc Dân, mình đã nhìn thấy vài tờ đơn: “Bây giờ anh mới nói cho em biết, anh sợ em đi theo anh hả.”

“Ồi cung sao thế,” Khuru Lạc Dân an ủi: “Chuyện này cũng bình thường thôi, rất nhiều con cái nhà đồng nghiệp ba anh cũng sắp đi du học, lớp mười hai cũng có không ít đứa sắp đi, nói không chừng ba cung cũng muốn cho cung đi đó.”

Lộ Kha Đồng vốn đã quên chuyện của Lộ Nhượng Bồi, nghe vậy thỉnh thoảng ngồi phất dậy, nếu là lúc trước, cậu nhất định sẽ làm âm ỉ đòi đi chơi xa lãng với Khuru Lạc Dân một phen, thích làm gì thì làm khỏi lo bị ai quản lý.

Nhưng bây giờ thì khác, làm sao cậu nỡ bỏ Phí Nguyên.

Khó tâm quá đi mất, Lộ Kha Đồng vén chăn xuống giường, xách ba lô và phao bơi của mình muốn về nhà.

“Giận hả? Thì ra cung luyện tiếng anh đến thế, anh cảm động quá.” Khuru Lạc Dân đi theo sau ngáp ngáp dài.

Lộ Kha Đồng xuống lầu: “Mẹ Khuru, mẹ nghỉ ngơi cho tốt nha, hôm nào con mang gì ngon tới thăm mẹ.” Dứt lời quay đầu nhìn về phía Khuru Lạc Dân, nói như ân đoạn nghĩa tuyệt: “Đừng tiễn, dao bầu của em sẽ không bao giờ cầm vì anh nữa.”

Mọi khi Lộ Kha Đồng sẽ tán dóc vài câu với tài xế taxi, hôm nay chỉ tựa vào cửa xe chẳng nói chẳng rằng. Về đến nhà, cậu mở cửa đi vào, trong nhà im thin thít, vắng tanh vắng ngắt.

Cửa phòng của Ôn Ngưng đóng kín, cậu đẩy cửa ra, thấy Ôn Ngưng đang nằm ngủ trên giường. Lộ Nhượng Bồi đi ra từ phòng sách, nói khẽ: “Đừng quấy rầy mẹ nghỉ ngơi, cũng không được làm ồn.”

Lộ Kha Đồng đóng cửa lại, lẳng lặng nhìn Lộ Nhượng Bồi.

Bỏ đi, lần này cũng thế thôi, bỏ đi.

Ôn Ngưng vẫn không tỉnh, trời sẩm tối vẫn còn ngủ li bì. Lộ Kha Đồng ngồi trong phòng mở cửa làm bài tập, không quên chú ý đến động tĩnh bên ngoài. Hơn bảy giờ tối nghe tiếng Lộ Nhực Bồi xuống lầu, cậu lập tức ném bút đuổi theo.

“Ba đi đâu?”

Lộ Nhực Bồi mặc quần áo thường ngày, chắc chắn không phải đi làm việc: “Ba đến đơn vị lấy đồ, một tiếng sau sẽ về, không về thì con cứ đi khiếu nại được không?” Lộ Nhực Bồi ngẩng đầu lên nhìn cậu: “Có đói bụng không? Đọc đường ba mua gì cho con ăn?”

Lộ Kha Đồng nhủ mày không lên tiếng, Lộ Nhực Bồi đã thay giày xong: “Vậy để ba xem rồi mua, mua về đừng kén chọn.”

Lộ Kha Đồng như nản lòng, uể oải xoay người đi tới trước phòng của Ôn Ngưng, nhẹ nhàng vặn mở cửa. Chỉ có đèn tường đang bật, tia sáng êm dịu, cậu quý gối nằm dài bên mép giường, giống như con cún nhỏ.

Ôn Ngưng khó ngủ, cũng ngủ đủ rồi, chậm rãi mở mắt ra: “Lộ Lộ?” Thấy Lộ Kha Đồng, Ôn Ngưng ngồi dậy hỏi: “Đi cắm trại vui không? Tối nay muốn ăn gì, lát nữa mẹ nấu cho con.”

Lộ Kha Đồng lắc đầu: “Sao mẹ ngủ lâu vậy.”

“Đi dạo phố mệt quá.” Ôn Ngưng rũ mắt, “Qua hè này là con mười sáu rồi, thời gian trôi nhanh thật.”

Lộ Kha Đồng bỗng thấy lòng hoảng hốt, cậu lắc đầu nguầy nguậy, chợt thấy bên giường đặt một chiếc bút ký tên. Ôn Ngưng ít khi viết chữ, hẳn là dùng trước khi ngủ.

“Con đi làm bài tập đây, ba nói khi nào về sẽ mua thức ăn, mẹ nằm nghỉ thêm một lát đi.” Cậu đứng dậy rời khỏi phòng, đi đến phòng sách của Lộ Nhực Bồi.

Văn kiện trên bàn được sắp xếp ngay ngắn, một tờ hiệp nghị đặt giữa bàn kẹp giấy, Lộ Nhực Bồi và Ôn Ngưng đã ký tên.

Qua nghỉ hè cậu sẽ tròn mười sáu, hai năm nữa cũng không chờ được sao?

...

Đám con nít đều được nghỉ hè, cả ngày trong hẻm chẳng lúc nào được yên, trong nhà chỉ còn mỗi mình mình, Phí Nguyên bèn gọi thức ăn giao tới ăn tạm. Chờ tới chờ lui sốt cả ruột, nghỉ ngơi người giao hàng đi lạc đường, Phí Nguyên định ra đầu hẻm đợi.

Còn chưa ra tới cửa, điện thoại di động chợt reo lên, tên hiển thị là Cây non.

“Phí Nguyên, anh đến đón em được không?”

“Sao thế?” Phí Nguyên cảm giác được giọng đối phương không ổn: “Bị ai chọc giận à?”

Lộ Kha Đồng run giọng nói: “Em ở bên đường chờ anh.”

Cậu đứng tựa vào một gốc cây ngô đồng, cả người cứng còng, gió đêm ngọt ngào đến mức cậu cảm thấy buồn nôn. Gần tám giờ, Lộ Kha Đồng loáng thoáng nghe được tiếng rồ ga xe máy, cậu đi tới chỗ mép lề đường, thấy Phí Nguyên lái xe máy từ xa đến gần, cảm giác như gặp được cứu tinh.

Sau khi xuống xe, Phí Nguyên bước lên kéo cậu đến trước mặt, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lộ Kha Đồng vừa định mở miệng thì một chiếc xe từ đằng xa lái tới, ánh sáng phát ra từ đèn pha đang trước đúng lúc rọi sáng hai người họ.

“Xin lỗi.” Lộ Kha Đồng nhỏ giọng nói một câu, sau đó ôm cổ Phí Nguyên hôn lên.

Rốt cuộc cậu vẫn lợi dụng Phí Nguyên.

Tiếng sầm lốp xe ma sát với mặt đất nghe hết sức chói tai, chiếc xe kia đậu nghiêng ở ven đường, cửa xe mở ra, Lộ Nhực Bồi nổi giận dưng dưng xuống xe. Ông bước nhanh về phía Lộ Kha Đồng, gọi tên Lộ Kha Đồng.

Nghe tiếng động, Phí Nguyên nắm cánh tay Lộ Kha Đồng xoay người lại, chặn Lộ Kha Đồng ở phía sau. Lộ Kha Đồng sững người, sức nhớ Khuru Lạc Dân từng nói, không phải vợ mình ai làm thế.

Phí Nguyên che chở Thẩm Đa Ý là vì tình bạn và trượng nghĩa, còn che chở cậu, hoàn toàn là vì thích cậu.

Nhìn bóng lưng của Phí Nguyên, cậu không kiềm được mà nghĩ, Lộ Kha Đồng, mày thật sự rất xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 23

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trên đường thỉnh thoảng có một hai chiếc xe chạy ngang qua, người trên xe còn tò mò đưa mắt nhìn.

Lộ Nhược Bồi bước nhanh về phía trước, xưa nay ông luôn bình chân như vại, có lẽ đây là lần đầu tiên thay đổi sắc mặt như vậy. Lộ Nhược Bồi nhìn kỹ Phí Nguyên từ đầu đến chân, ánh mắt như muốn đục một cái lỗ trên người Phí Nguyên. Sau khi nhìn ra Phí Nguyên cũng là học sinh, Lộ Nhược Bồi buông lỏng nắm tay siết chặt, nên giận ra lệnh: “Chú không quan tâm cháu là ai, chú là ba của Lộ Kha Đồng, bây giờ buông nó ra.”

Trái lại, Phí Nguyên tỏ ra rất bình tĩnh, cậu vẫn nắm cánh tay Lộ Kha Đồng, khẽ nghiêng đầu hỏi: “Lộ Lộ, thật không?”

Lộ Kha Đồng không núp ở phía sau mà bước lên trước một bước sóng vai với Phí Nguyên, im lặng nhìn Lộ Nhược Bồi. Lộ Nhược Bồi đưa tay túm lấy cậu, thấp giọng quát: “Theo ba về nhà! Ba muốn con giải thích rõ ràng với ba!”

Lộ Kha Đồng giãy dụa, Phí Nguyên thấy vậy thì ôm cậu vào lòng, nói với Lộ Nhược Bồi: “Chú, tốt nhất đừng động tay.”

“Cháu tên gì? Phụ huynh của cháu đâu?” Lộ Nhược Bồi giận dữ nhìn Phí Nguyên, không thể ngờ được thằng nhóc này không hề hoảng loạn chút nào, thậm chí còn bình tĩnh đến lạ: “Cháu học trường nào? Làm chuyện này có hậu quả nghiêm trọng lắm đấy, có một ngày cháu sẽ hối hận! Mau buông nó ra!”

Lộ Kha Đồng vẫn ngẩng cao đầu, đột nhiên hỏi một câu: “Bây giờ ba cảm thấy thế nào?”

“Ba thấy con với bạn trai ở bên nhau, ba có cảm giác gì?” Cậu nhìn sâu vào mắt Lộ Nhược Bồi, run rẩy tựa trong lồng ngực của Phí Nguyên, giọng điệu từ yếu ớt chậm rãi trở nên cuồng loạn, hét lớn: “Tại sao ba lại nuốt lời?! Chỉ còn hai năm mà ba cũng không chờ! Người cho là ba, mà người hối hận cũng là ba!”

Lộ Nhược Bồi ngẩn ra, bàn tay đang nắm Lộ Kha Đồng cũng buông lỏng: “Lộ Lộ, chúng ta về nhà trước, chúng ta về nhà rồi từ từ nói được không con?”

“Con không về đâu, sau này nhà sẽ là nhà của một mình ba.” Cậu dùng sức rút tay ra, xoay người ôm chặt Phí Nguyên: “Ba nên mừng mới phải, con cũng thích con trai, con giống ba quá còn gì.”

Cảnh sát giao thông tuần tra từ xa lái tới, dừng lại bên cạnh xe của Lộ Nhược Bồi, cây ngó đồng rậm rạp ngày hè che khuất hơn nửa ánh đèn đường, không thấy rõ tình huống bên này. Cảnh sát giao thông hô to: “Không được đậu xe ở đây, vui lòng mau chóng lái đi, cả xe máy cũng thế.”

Lộ Nhược Bồi không nhúc nhích, làm gì còn tâm trạng để ý những việc đó. Lộ Kha Đồng buông Phí Nguyên ra, tay vẫn còn nắm góc áo của Phí Nguyên, rầu rĩ nói: “Phí Nguyên, xin lỗi anh.” Nói đoạn, cậu chậm rãi buông tay ra.

Tuy không biết trong nhà Lộ Kha Đồng đã xảy ra chuyện gì, Phí Nguyên vẫn có thể cảm nhận được Lộ Nhược Bồi rất thương Lộ Kha Đồng, nhưng dù vậy vẫn không sao yên tâm được, Phí Nguyên thấp giọng nói: “Có chuyện gì cứ gọi cho anh, anh lập tức tới đón em.”

Lúc đi ngang qua người Lộ Nhược Bồi, Phí Nguyên không dừng bước mà đi thẳng đến chỗ xe máy, sau đó ngồi lên xe nổ máy.

Vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị, Lộ Nhược Bồi đi về phía Lộ Kha Đồng: “Lộ Lộ, về nhà trước đi.” Lộ Kha Đồng liếc nhìn Phí Nguyên, tiếp theo lùi lại một bước, tích đủ sức rồi đẩy Lộ Nhược Bồi một cái. Do không đề phòng, Lộ Nhược Bồi suýt nữa té ngã.

Cậu chạy đến chỗ Phí Nguyên, nhảy lên yên sau ôm chặt hông Phí Nguyên. Xe nổ máy phát ra tiếng ầm ầm đình tai, Phí Nguyên chở cậu phóng nhanh khỏi con đường vắng lặng.

Chờ khi phản ứng kịp, Lộ Nhược Bồi vội vàng lên xe đuổi theo, nhưng khi quay đầu xe đuổi tới giao lộ đã không thấy bóng dáng đối phương đâu. Ghé sau có rất nhiều món mà Lộ Kha Đồng thích ăn, là lúc về Lộ Nhược Bồi chạy đủ chỗ để mua.

Điện thoại di động reo lên, là Ôn Ngưng gọi tới: “Nhược Bồi, anh sắp về chưa?” Ôn Ngưng lo lắng nói: “Lúc này Lộ Lộ nói đi cửa hàng tiện lợi mua kem, nhưng gần như vậy mà bây giờ vẫn chưa về, em vừa thấy cửa phòng sách mở toang, em sợ nó biết chuyện rồi.”

Lộ Nhược Bồi đánh tay lái, nói: “Nó biết rồi, còn bỏ chạy theo người khác.”

“Theo người nào? Đi đâu?” Ôn Ngưng lập tức quỳnh lên, không khỏi cất cao giọng: “Bây giờ em ra ngay, chúng ta cùng đi tìm nó.”

Ôn Ngưng sửa soạn rất nhanh, hần là cúp điện thoại rồi ra ngay. Chờ Ôn Ngưng lên xe, Lộ Nhược Bồi nói: “Chúng ta đến sở cảnh sát xem thử camera ven đường, hai đứa nó lái xe máy.”

“Xe máy? Có phải bạn cùng lớp của nó không?” Ôn Ngưng nhớ Lộ Kha Đồng từng nói bạn cùng lớp của mình lái xe máy: “Nó có nói là ai không? Có

khi nào sẽ làm hại nó không. . .”

Lộ Nhược Bồi im lặng chốc lát, đáp: “Nó nói, là bạn trai nó.”

Ôn Ngưng há hốc mồm, một câu cũng thốt không nên lời, cô quay đầu thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, viền mắt đỏ lên, nước mắt rơi từng giọt xuống chân. Lát sau hai người vào đến sở cảnh sát, Ôn Ngưng vẫn lâm bầm: “... Nhất định là giả, nó chọc tức anh thôi.”

Dừng xe rồi tắt máy, Lộ Nhược Bồi thở dài: “Trước hết phải biết chúng nó đi đâu rồi tính tiếp, anh phải xác định nó an toàn.”

Hai người đến phòng tổng giám sát kiểm tra video, camera cho thấy cuối cùng xe máy biến mất trên đường Lá Thu, sĩ quan cảnh sát phụ trách nói: “Bên đó có rất nhiều hẻm không có camera, vậy nên sau khi cậu ta quẹo vào thì không nhìn thấy nữa, có điều sống ở đó ắt là người địa phương.”

“Nhược Bồi,” Ôn Ngưng vẫn còn bồn chồn không yên, lo lắng hỏi: “Giờ anh đi tìm nó luôn sao? Nhưng mà nó đang đau lòng, em sợ làm căng sẽ càng khó giải quyết. Huống hồ trong hẻm nhiều lằng giằng như vậy, ngộ nhờ làm to chuyện thì tính sao.”

Lộ Nhược Bồi cau mày, chợt nhớ Lộ Kha Đồng từng gọi tên đối phương, ông vội nói: “Gọi cho thầy chủ nhiệm của Lộ Lộ, hỏi xem có học sinh nào tên Phí Nguyên không.”

Ôn Ngưng đi gọi điện thoại, Lộ Nhược Bồi căn dặn sĩ quan cảnh sát: “Liên lạc với đồn cảnh sát trực thuộc đường Lá Thu, điều tra hồ sơ hộ tịch của Phí Nguyên, ba mẹ và họ hàng thân thích cũng điều tra nốt.”

*Hộ tịch được hiểu là những sự kiện cơ bản xác định tình trạng nhân thân của một người từ khi sinh ra đến khi chết. Sự kiện quan trọng thường được ghi nhận bao gồm việc khai sinh, khai tử, kết hôn, ly hôn, hủy việc kết hôn, nhận con nuôi, v.v. . .

“Sao rồi?” Căn dặn xong, Lộ Nhược Bồi đi ra hành lang hỏi Ôn Ngưng. Sắc mặt Ôn Ngưng hơi dịu lại, cô trả lời: “Là bạn cùng lớp của Lộ Lộ, học kỳ trước vừa chuyển đến, quan hệ giữa chúng nó rất tốt, nam sinh kia cũng rất thân với những bạn khác trong lớp, hình như mẹ nó làm trong Cục kiểm tra chất lượng.”

Lộ Nhược Bồi tạm thời yên tâm, ba mẹ làm việc ở địa phương chứng tỏ trong nhà có phụ huynh.

...

Ngõ hẻm âm ỉ cả ngày cuối cùng cũng yên tĩnh, mỗi cửa sân tỏa ra những luồng sáng mờ mờ khác nhau, xe máy của Phí Nguyên đậu dưới chân tường, dường như mọi thứ đều không hề thay đổi.

Lộ Kha Đồng luống cuống đứng trong phòng khách, rụt rả rụt rề.

“Về rồi hả?” Thẩm Đa Ý đi tới trước cửa sổ, thấy Lộ Kha Đồng thì kêu lớn: “Phí Nguyên, đồ ăn của cậu cất vào tủ lạnh giùm cậu rồi đó.”

“Biết rồi.” Phí Nguyên vào phòng ngủ thay quần áo, thay xong đi ra thấy Lộ Kha Đồng vẫn còn đứng đờ đẫn kia, cậu bèn kéo Lộ Kha Đồng ngồi vào bàn ăn: “Em đẹp trai như vậy, khóc thì coi sao được.”

Lộ Kha Đồng mím chặt môi, không khóc.

“Đói bụng không? Lúc em gọi anh đang đi lấy đồ ăn.” Phí Nguyên đứng dậy vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra mới nhớ Lộ Kha Đồng không thể ăn cay.

“Ăn cái này đi, món lạnh giúp giải nhiệt.” Phí Nguyên đặt một hộp bánh trà Long Tĩnh lên bàn, ngồi xuống ghế thấy Lộ Kha Đồng vẫn không có phản ứng, bèn nói: “Qua đây, ngồi lên đùi anh.”

Bánh trà Long Tĩnh

Lộ Kha Đồng từ từ đứng dậy, kể đến bị Phí Nguyên kéo lên đùi mình, cánh tay cậu buông thõng trước người, móng tay ngón cái cứ liên tục móc ngón trỏ.

“Dừng móc.” Phí Nguyên cầm tay cậu hôn một cái, đoạn lấy một miếng bánh cho cậu: “Ăn chung đi.”

Lạnh lạnh, thoang thoang vị đắng của trà, Lộ Kha Đồng ăn xong lại bắt đầu móc.

Phí Nguyên cố nhét thêm một miếng bánh vào miệng cậu, chờ cậu ăn xong lần nữa rồi nói: “Đi tắm trước đi, tắm xong nếu mệt thì đi ngủ.”

Phí Nguyên dẫn Lộ Kha Đồng vào phòng tắm, nói cho cậu biết cách dùng như thế nào: “Chờ anh lấy cho em vài bộ đồ rồi hẵng tắm.” Phí Nguyên xoay người đi lấy, Lộ Kha Đồng bỗng túm lấy tay đối phương.

“Sao anh không hỏi em.”

Phí Nguyên nhéo cằm cậu: “Em đã ỉu xiu như vậy anh còn hỏi gì nữa? Hỏi nữa chết em luôn.”

Quần áo sạch sẽ treo trên tường, Lộ Kha Đồng nhắm mắt xả nước, không kiểm được mà nghĩ, Lộ Nhược Bồi có sốt ruột đến phát điên không? Ôn

Ngưng thì sao? Ôn Ngưng có luyện tiếc mình không.

Tắm xong Lộ Kha Đồng ôm đầu gối ngồi trên ghế, Phí Nguyên đứng phía sau lau tóc cho cậu. Quần áo hơi rộng khiến Lộ Kha Đồng trông thật nhỏ gầy, cậu nhìn mặt bàn tròn tròn, hồi lâu mới chớp mắt một lần.

“Được rồi, đi ngủ thôi.” Phí Nguyên búng gáy cậu một cái.

Lộ Kha Đồng không nhúc nhích, nhìn chậu hoa trên bàn, nói: “Có phải Dây Leo Tinh Yêu lớn rồi không?”

“Ừ, em cũng lớn rồi.”

Lộ Kha Đồng ịu xù từ nãy đến giờ, cuối cùng cũng bùng phát lần hai, cậu vịn mép bàn đứng lên, giậm chân xuống sàn gỗ lạnh lẽo, quát to: “Em không có! Em không muốn lớn!”

Phí Nguyên không sợ cậu làm ầm ĩ, trái lại im lặng càng khiến người ta lo lắng hơn. Phí Nguyên đá ghế qua một bên, dùng một tay nắm vai Lộ Kha Đồng ấn vào lòng mình, tay còn lại giữ gáy Lộ Kha Đồng để trấn an.

“Em muốn nói không? Muốn nói thì anh nghe.”

Lộ Kha Đồng thở hỗn hển, nhẹ nhàng ôm chặt hông Phí Nguyên, lắc đầu.

Phí Nguyên cúi người nâng mông Lộ Kha Đồng bế cậu lên, đi tới bên giường rồi thả cậu xuống. Lộ Kha Đồng lại ịu xù, trở về bộ dạng rụt rả rụt rè khi nãy.

“Lộ Lộ, em sợ cái gì?”

Lộ Kha Đồng chui vào trong chăn của Phí Nguyên, xoay người đưa lưng về phía đối phương, nhỏ giọng nói: “Em buồn ngủ, mình ngủ được không anh.”

Phí Nguyên đi tắm, tắm xong tắt đèn lên giường, cứ tưởng Lộ Kha Đồng đã ngủ nên nằm xuống luôn không kéo chăn. Mới vừa trở mình, Lộ Kha Đồng đột nhiên quay sang đây, bọc chăn lúi vào ngực Phí Nguyên.

Phí Nguyên vén góc chăn chui vào, cảm giác quần áo của Lộ Kha Đồng đã xoắn đến nhà bà ngoại: “Lớn quá phải không, quần lót cũng lớn ha?”

Lộ Kha Đồng gác trán lên vai Phí Nguyên, nói: “Em không có mặc quần lót.”

“Đừng có nửa đêm lăn lộn tuột luôn quần, vậy là thành ở trường.” Phí Nguyên ôm Lộ Kha Đồng, nói khẽ: “Ngủ đi, không được ngáy đâu đấy.”

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ nghe được tiếng ve kêu ngoài sân, Lộ Kha Đồng nhắm mắt tựa trên vai Phí Nguyên, mãi khi Phí Nguyên hít thở đều đều rồi mới mở mắt ra. Tia sáng lờ mờ không chiếu rõ gương mặt của Phí Nguyên, Lộ Kha Đồng mấp máy môi, nói xin lỗi lần nữa.

Nửa đêm trở mình muốn ôm người bên cạnh chặt hơn, thế nhưng chỉ chạm đến khoảng không, duỗi tay qua ra giường cũng lạnh ngắt, Phí Nguyên lập tức mở mắt ra, Lộ Kha Đồng không còn nằm bên cạnh.

Phí Nguyên vội vã vặn đèn ngồi dậy, chỉ thấy Lộ Kha Đồng lại thừ người ngồi trên ghế.

“Đậy làm gì thế?” Phí Nguyên đi tới hỏi, sờ sờ tóc Lộ Kha Đồng.

Lộ Kha Đồng dùng hai tay bưng chậu Dây Leo Tinh Yêu, giọng nghe như thở không ra hơi: “Anh có biết tại sao em ngáy thơ như vậy không? Tại vì em muốn làm con nít mãi.”

“Em không muốn lớn lên, không muốn đến mười tám tuổi, bởi vì chờ em trưởng thành, Ôn Ngưng sẽ rời đi.” Lộ Kha Đồng vuốt lá của Dây Leo Tinh Yêu, ngón tay run nhè nhẹ, nước mắt rơi lã chã xuống bàn: “Nhưng bây giờ mẹ không chờ được ngày em trưởng thành rồi.”

“Lộ Lộ...”

Lộ Kha Đồng xoay người ôm lấy Phí Nguyên, thì thầm nói: “Phí Nguyên, em lại sắp mất mẹ nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trước ba tuổi, Lộ Kha Đồng dành hầu hết thời gian ở nhà trẻ, mỗi tuần được đón về nhà một lần. Lộ Nhược Bồi bận tối tăm mặt mũi, căn bản không có thời gian chăm sóc cậu, hơn nữa Lộ Nhược Bồi cũng không biết chăm sóc con nít.

Vào một ngày trời xanh nắng ấm trong ấn tượng, thật ra nhỏ như vậy làm sao nhớ rõ được, có điều Lộ Kha Đồng đã quen xem những ngày lành thành ngày trời xanh nắng ấm.

Hôm đó Lộ Nhược Bồi dẫn cậu đến nhà Khuru Lạc Dân, cậu đeo chiếc cặp nhỏ, tóc mái còn cài kẹp hót sang một bên. Khuru Lạc Dân mới năm tuổi, lúc đó cậu chàng đang đọc một quyển truyện song ngữ, từ nhỏ đã luyện nghe nói đọc viết.

Thấy Lộ Kha Đồng quá đáng yêu, mẹ Khuru bế cậu lên, hỏi: “Lộ Lộ, ba con cài kẹp tóc cho con hả?”

Lộ Kha Đồng còn là một bé nhỏ xiu, cậu nhớ trước khi đến Lộ Nhược Bồi đã dặn mình phải chào hỏi người ta trước: “Chào đi ạ.” Cậu vẫn còn hơi sợ người lạ, bèn đáp: “Cô cài cho con, cô nói con nên cắt tóc rồi.”

Lộ Nhược Bồi đi qua bế Khuru Lạc Dân, nói: “Tôi cũng không có thời gian dẫn nó đi cắt tóc, phụ huynh nhà người ta đều tự cắt cho con mình, tôi lại sợ cắt hư tóc nó.”

“Vất vả nhỉ?” Mẹ Khuru phì cười: “Sao anh không đưa tới sớm, để em thất bím cho Lộ Lộ.”

Lộ Nhược Bồi cười nói: “Vây thì hơi khó, nhìn nó ngoan thế thôi, chứ nếu bị chọc giận là nó có thể chạy rần rần khắp nhà cả ngày đấy.” Nói đoạn nâng mông Khuru Lạc Dân, thương lượng: “Khuru Khuru, con chơi chung với em nhé?”

Lộ Kha Đồng học vẹt, kêu theo: “Khuru Khuru.”

Khuru Lạc Dân dẫn Lộ Kha Đồng đi chơi, mẹ Khuru ba Khuru và Lộ Nhược Bồi ngồi xuống nói chuyện: “Tôi thật sự thấy ngại quá, làm phiền anh chị rồi.” Lộ Nhược Bồi lấy trà thay rượu, muốn kính một ly trước.

“Khách sáo cái gì, vừa khéo làm bạn với Khuru nhi, chúng tôi đỡ phải để đứa nữa.” Ba Khuru cười sang sảng, nói xong bị mẹ Khuru đánh một cái.

“Nhược Bồi, hai năm tới của anh rất quan trọng, cứ yên tâm mà làm việc, con nít ấy hả, một đứa cũng là nuôi hai đứa cũng là nuôi, không cần lo.” Mẹ Khuru rót đầy trà cho bọn họ: “Lộ Lộ lại còn đáng yêu thế này nữa, em thích.”

Lộ Nhược Bồi thờ dãi: “Nhà trẻ có cháu bị nổi trái rạ, tôi sợ lây cho nó, nó sinh non mà, sức miễn dịch và sức đề kháng đều không tốt, lỡ bị bệnh tôi cũng không biết chăm sóc làm sao.”

Lộ Kha Đồng bò lên giường chơi xe hơi của Khuru Lạc Dân, Khuru Lạc Dân ngồi bên cạnh tiếp tục đọc truyện. “Khuru Khuru, tụi mình chơi tông xe nha?” Lộ Kha Đồng hưng phấn nhìn Khuru Lạc Dân, thế nhưng người ta không để ý đến cậu.

Cậu đặt xe xuống, chống mông nhích lại gần, hỏi: “Anh đang đọc gì vậy?”

“Truyện.” Hồi nhỏ Khuru Lạc Dân khá là cao sang quý phái, tự cho rằng mình là hoàng tử nhí. Lộ Kha Đồng đặt tay lên quyển truyện, bàn tay bé xiu chỉ che được mặt của nhân vật trong truyện: “Chùng nào anh mới đọc xong nha?”

“Còn hơn mười trang.”

Lộ Kha Đồng lẩn qua chỗ khác tự chơi một mình, thi thoảng lại nhìn về phía Khuru Lạc Dân, nhưng chỉ im lặng không nói tiếng nào. Gần đến trưa, cuối cùng Khuru Lạc Dân cũng đọc một, cậu chàng khép truyện lại đặt sang một bên.

“Anh đọc xong rồi hả? Tụi mình chơi tông xe đi!” Lộ Kha Đồng chờ từ nãy tới giờ rồi, cậu ôm xe tải lớn hưng phấn nói. Khuru Lạc Dân khinh thường mấy đứa con nít, hỏi: “Sao cũng lại ở nhà anh?”

Lộ Kha Đồng thành thật trả lời: “Ba em kêu.”

“Chú ấy không cần cưng nữa à?” Phát hiện kẹp tóc trên đầu Lộ Kha Đồng bị tuột, Khuru Lạc Dân nhích lại gần cài lại cho cậu. “Cạch” một tiếng, đoán chùng ấn trúng trán, Lộ Kha Đồng bĩu môi như muốn khóc.

“Vây mẹ cưng đâu? Mẹ anh nói mẹ cưng đi rồi.”

Lộ Kha Đồng móc bánh xe tải, nói nhỏ: “Anh biết rồi mà còn hỏi em.” Thật ra cậu có chút sùng bái Khuru Lạc Dân, bởi vì Khuru Lạc Dân lớn hơn cậu, hơn nữa ba mẹ Khuru Lạc Dân đều ở nhà.

Đang nói dở, Lộ Nhược Bồi lên lầu, thấy hai đứa nhóc chơi chung hoà thuận thì cũng yên tâm phần nào. Ông bế Lộ Kha Đồng lên, ngồi xuống bên giường hỏi: “Con trò chuyện với anh hả?”

Khuru Lạc Dân xen mồm vào: “Chú ơi, mẹ của Lộ Lộ đi đâu vậy?”

Lộ Nhược Bồi còn chưa trả lời, mẹ Khuru từ ngoài cửa bước vào nghe thấy, bà đi qua vỗ lưng Khuru Lạc Dân một cái, nói: “Sao con phiền quá vậy,

mau đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm!”

“Không sao, đồng ngôn vô kỵ.” Lộ Nhược Bồi cười cười. Mẹ Khuru vỗ vỗ tay với Lộ Kha Đồng, nói: “Lộ Lộ, đi bé con đi rửa tay nhé? Rửa tay xong chúng ta đi ăn đồ ngon.”

*Đồng ngôn vô kỵ: Lời trẻ nhỏ nói không cần kiêng kỵ.

Lộ Kha Đồng chìa tay để mẹ Khuru bế, cậu tựa lên vai mẹ Khuru, hỏi: “Ăn đồ ngon có phải là kẹo que vị thơm không? Mỗi ngày con phải ăn một que, nếu không con sẽ chết nha.”

Mẹ Khuru cảm thấy quá thú vị, cười đến không ngừng miệng: “Nhà đi không có rồi, vậy làm sao bây giờ?”

“Bảo ba con mua nha.” Rửa tay xong cậu lau khô sạch sẽ, còn ngửi xem có thơm không. Trên bàn có thật nhiều đồ ăn, dù gì cậu cũng với không tới nên mẹ Khuru gấp gì cậu ăn nấy, không muốn ăn sẽ lựa ra giấu dưới mếp đĩa.

Cơm nước xong Lộ Nhược Bồi phải lên đường, nhưng lòng thấy hơi tiếc nuối, ông bèn bế Lộ Kha Đồng đi ngủ trưa, muốn chờ Lộ Kha Đồng ngủ rồi đi sau. “Lộ Lộ, trên tấm thẻ này có số điện thoại của ba, ba dạy con cách gọi điện thoại rồi, con còn nhớ không?” Lộ Nhược Bồi vỗ nhẹ lên bụng Lộ Kha Đồng, hỏi.

“Nhớ ạ.” Lộ Kha Đồng khoa tay múa chân trong không khí: “Bấm bấm bấm bấm bấm vậy nè, bấm xong là ba tới rồi.”

“Ngoan, vậy thích ở đây không?”

Lộ Kha Đồng gật đầu lia lịa, thức ăn buổi trưa ngon hơn ở nhà trẻ, đồ chơi của Khuru Khuru còn nhiều hơn nhà trẻ nữa, chưa kể mẹ Khuru rất thích bế cậu, nói cái này cái kia cho cậu nghe.

Ngủ một giấc tỉnh dậy đã hơn năm giờ, Lộ Nhược Bồi cũng đi rồi. Sợ cậu té ngã, bên giường còn đặt một con búp bê lớn để chắn. Lộ Kha Đồng bò dậy nhảy xuống giường, đập mông xuống đất.

Ở đây nhiều phòng quá, Lộ Kha Đồng không nhớ rõ, cậu bèn quay về phòng tìm cặp nhỏ của mình, trong cặp chẳng có gì ngoài kẹo que vị thơm. Lộ Nhược Bồi nói một ngày ăn một que, ngày nào ăn hết sẽ về nhà.

Lộ Kha Đồng muốn cho Khuru Lạc Dân ăn, nhưng một ngày ăn hai que thì không biết tính thế nào nữa, cuối cùng cậu vẫn cắn răng lấy một cái chạy ra ngoài tìm phòng của Khuru Lạc Dân. “Khuru Khuru ơi! Anh dậy chưa?” Cậu đứng ở cửa kêu một câu, kêu xong lon ton chạy vào.

Khuru Lạc Dân ngáp dài: “Bị cung đánh thức rồi...”

“Cho anh kẹo que nè.” Cậu đưa kẹo que nắm chặt trong tay cho Khuru Lạc Dân, chờ Khuru Lạc Dân lột vỏ ra bỏ vào miệng lại nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng, sau đó kim lòng không đậu nhét ngón tay vào miệng bắt đầu mút.

Buổi tối mẹ Khuru tắm cho hai đứa nhóc, Lộ Kha Đồng và Khuru Lạc Dân ngồi mặt đối mặt trong bồn tắm. “Lộ Lộ, đi thất bím cho con chịu không?” Thật ra Lộ Kha Đồng không muốn, bởi vì trong nhà trẻ chỉ có con gái mới thất bím thôi, nhưng sợ mẹ Khuru không vui nên cậu vẫn gật đầu.

Tắm rửa xong Lộ Kha Đồng lăn lộn trên giường lớn của Khuru Lạc Dân, tiếng la hét của hai đứa nhóc có thể xuyên thủng cả nóc nhà. Khuru Lạc Dân tung một cú đánh ngã Lộ Kha Đồng, Lộ Kha Đồng lại bò dậy nhào đầu về phía Khuru Lạc Dân, coi bộ cảm thấy cái này còn thú vị hơn tông xe.

Tắm rửa cũng như không, hai đứa nhóc lại đổ mồ hôi đầy trán, mãi đến khi ba Khuru vào phòng kể chuyện mới chịu yên. Kể xong, ba Khuru nói: “Lộ Lộ ngủ ở phòng ngủ này đi, hai đứa ngủ chung ban đêm chú với đi qua xem cho đỡ nhọc.”

Khuru Lạc Dân phản đối: “Không được, lỡ nó tè dầm thì sao!”

“Em không có.” Lộ Kha Đồng vội nói: “Em không có tè dầm, tè dầm cô sẽ mắng.”

Tắt đèn, hai nhóc chen chúc một chỗ, Khuru Lạc Dân lại đánh Lộ Kha Đồng một cái, Lộ Kha Đồng cười hi hi, sau đó đặt tay bên mép, nói lí nhí: “Khuru Khuru, kể cho anh nghe một bí mật nè.”

“Bí mật gì nha? Mẹ anh không cho anh có bí mật, nếu có phải nói cho mẹ biết.”

Lộ Kha Đồng nói: “Thật ra đó, mẹ em chết rồi.” Khuru Lạc Dân không hiểu lắm: “Không phải già rồi mới chết sao? Ông ngoại anh chết rồi, mẹ anh nói là vì ông đã già.”

“Em cũng không biết nữa, ba em nói vậy nha.” Nói xong cậu thấy hơi thấp thỏm, bởi vì không chắc Khuru Lạc Dân có thích mình hay không, cậu nhỏ giọng hỏi: “Khuru Khuru, em có thể gọi mẹ anh là mẹ không?”

Khuru Lạc Dân đẩy Lộ Kha Đồng xích ra một chút, nói: “Dựa vào đâu?”

Lộ Kha Đồng cũng không biết dựa vào đâu, đành phải im thin thít. Khuru Lạc Dân yên lặng chốc lát, nói: “Anh trai và em trai mới cùng một mẹ, cùng đâu phải em trai anh.”

Lộ Kha Đồng phản ứng rất nhanh: “Vậy nếu em gọi anh là anh Khuru Khuru, có phải em sẽ trở thành em trai của anh không?”

“Ai mà biết...” Khuru Lạc Dân chui vào trong chăn, ậm ờ nói: “Anh bảo cung làm gì thì cung phải làm vậy.”

Thế là hôm sau Khuru Lạc Dân có thêm một cái đuôi, đọc sách cũng không cần phải lật, chỉ cần nằm dài trên sô pha, Lộ Kha Đồng quỳ gối bên bàn trà lật sách hộ. Mẹ Khuru bưng trái cây qua đây, thấy vậy thì cười gần chết.

“Lộ Lộ, con làm gì thế?”

“Con lật sách cho anh Khuru Khuru ạ.” Trong mắt Lộ Kha Đồng lấp lóe ánh sáng của nhân dân lao động, còn rất chi là hài lòng thỏa mãn. Mẹ Khuru bế cậu từ dưới đất lên sô pha, đoạn ngồi xuống hỏi: “Con trai, sao Lộ Lộ nghe lời con thế? Con dạy mẹ đi, mẹ cũng muốn con nghe lời mẹ như vậy.”

Khuru Lạc Dân ậm ừ, nói: “Nó muốn gọi mẹ là mẹ, nên phải nghe lời con con mới chịu.”

Mẹ Khuru sững sốt, trong lòng không khỏi xót xa, bà chột trán Khuru Lạc Dân, nói: “Gọi mẹ là mẹ sao phải nghe lời con? Con bớt ăn hiếp em nhỏ đi.”

Nói xong, mẹ Khuru nhét quả nho vào miệng Lộ Kha Đồng, dịu dàng nói: “Lộ Lộ, sau này con gọi đi là mẹ Khuru nhé?”

Lộ Kha Đồng hớn hờ gật đầu: “Mẹ Khuru!” Cậu nhảy xuống sô pha chạy lên lầu, muốn tìm tấm thẻ của mình, chạy nhanh quá ngã sấp mặt cũng không khóc: “Mẹ Khuru! Con muốn gọi điện thoại!”

Lộ Nhược Bồi mới vừa họp xong, đang đi về hướng văn phòng, thấy cuộc gọi đến thì lập tức lo lắng, chẳng ngờ Lộ Kha Đồng ở đầu bên kia lại mừng rỡ như thế.

“Ba ơi, sau này con gọi đi là mẹ Khuru nha!”

Lộ Nhược Bồi ngơ ngẩn, cảm thấy tim nhói phát sợ.

Hai năm đó, Lộ Kha Đồng rất vui vẻ, có điều cậu từ từ hiểu được rằng, mẹ Khuru và mẹ không giống nhau. Nhưng cho dù là vậy, cậu cũng mãi nguyện rồi, mỗi khi cả cậu và Khuru Lạc Dân đều muốn được ôm, cậu sẽ tự động qua chỗ khác chơi, sau đó hăm mộ nhìn thêm vài lần.

Năm Lộ Kha Đồng năm tuổi thì Khuru Lạc Dân bảy tuổi, vì cậu muốn chơi chung với Khuru Lạc Dân nên Lộ Nhược Bồi cũng đưa cậu đi học tiểu học. Thế nhưng không lâu sau, Lộ Nhược Bồi muốn đón cậu về nhà.

Mẹ Khuru nói đùa: “Giao Lộ Lộ cho nhà em luôn đi, rõ ràng nó không muốn đi mà.”

Lộ Kha Đồng hoạt bát hơn trước đây rất nhiều, nói: “Con còn phải làm bài tập chung với anh Khuru Khuru nữa, giờ con không đi đâu.”

Lộ Nhược Bồi không nổi giận, trái lại còn mỉm cười, giống như muốn cho cậu một niềm vui bất ngờ, ông thấp giọng hỏi với vẻ chờ mong: “Lộ Lộ, nếu con sắp có mẹ, vậy con có chịu đi không?”

Lộ Kha Đồng ngơ ngác: “Mẹ con chết rồi.”

Lộ Nhược Bồi bế cậu lên: “Con sắp có một người mẹ mới, mẹ sẽ chơi với con, kể chuyện cho con nghe, sẽ không như ba mặc quần áo lung tung cho con, còn biết nấu thật nhiều món ngon, là mẹ của một mình con.”

Sau đó, cậu gặp được Ôn Ngưng.

Hàng quán bán điểm tâm ở đầu hẻm đã bắt đầu dọn hàng, song nhà nhà trong sân vẫn chưa thức dậy, yên tĩnh vô cùng. Trời tờ mờ sáng là lúc lạnh nhất, Phí Nguyên ôm Lộ Kha Đồng tựa vào đầu giường.

“Với em bao giờ mẹ cũng cười, không mắng em mà chỉ dịu dàng nói cho em biết nên làm như thế nào, chăm sóc em chu đáo từng li từng tí, lần nào họp phụ huynh cũng chuẩn bị lâu ời là lâu.” Lộ Kha Đồng khép hờ mắt, cơ thể hơi nóng lên: “Một năm rồi lại một năm, em dần dần cảm thấy mẹ chính là mẹ em, em rất hạnh phúc khi có mẹ bầu bạn bên em lâu như vậy, dù rằng em biết đây chỉ là công việc của mẹ thôi.”

Lộ Nhược Bồi từng nói, Ôn Ngưng chỉ có thể chờ đến khi cậu mười tám tuổi.

Lộ Kha Đồng vịn vai Phí Nguyên, mắt đỏ hoe nói: “Một nhà ba người ở bên nhau, cứ như nằm mơ vậy, nhưng em biết cuộc sống này qua một ngày mất một ngày.”

Cậu biết giữa Lộ Nhược Bồi và Ôn Ngưng chỉ là hiệp nghị, biết Lộ Nhược Bồi thích đàn ông, dù biết là thế mà lần nào cũng nỉm cẩu với Lộ Nhược Bồi. Không không chế được lòng tham của mình, bởi vì ngày tháng có mẹ quá dài, cậu cứ nịn không được cho là thật.

Nhưng mà ngày tháng này, đã đến hồi kết rồi.

Ai để ý thấy em Lộ hơi bị thích trái thơm hồng, bánh kem mừng sinh nhật Khuru Lạc Dân cũng có trái thơm, mua trà đá vị thơm, kẹo que vị thơm nốt ㄟ(ˉˋㄟ)

Nói chứ anh đại mà biết hồi xưa Khuru Khuru bắt em Lộ làm người hầu quỳ gối lật sách vậy chắc Khuru vỡ đầu tiếp quá =))))))

Mình họa Lộ hùi xua ==))

Lộ và kẹp tóc =)))) Lúc này chưa có phao bơi mà thôi vẽ cute là được =))))

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chương 25

Toàn thân Lộ Kha Đồng nóng rần, chẳng hiểu sao lại lên cơn sốt, cậu nằm nghiêng co người lại, mắt nhắm nghiền không mở ra. Biết cậu còn tỉnh, Phí Nguyên cúi người vuốt ve sống lưng của cậu, nói: “Ăn chút gì rồi uống thuốc ngủ một lát đi, ngủ một giấc tỉnh dậy thì chuyện gì cũng sẽ ổn thôi.”

Thuốc bột là lần trước bị bệnh còn thừa lại, Phí Nguyên pha nửa ly đặt trên tủ đầu giường, tiếp theo đỡ Lộ Kha Đồng dậy. Lộ Kha Đồng mở mắt ra, song ánh mắt lại sụp xuống, cả người như bong bóng xì hơi.

Nhóc hừ hổng suốt ngày hết xinh xịch cái này đến cái nọ, phải đau lòng cỡ nào mới ra nông nỗi này.

Phí Nguyên thổi nguội thuốc, đưa đến bên miệng cậu: “Uống đi, ngọt lắm.” Lộ Kha Đồng cảm lý chậm rãi uống hết, ném không ra đắng hay ngọt, Phí Nguyên lại đỡ cậu nằm xuống, bảo cậu ngủ một giấc.

Thật ra người trắng đêm không ngủ đâu phải chỉ có mình Lộ Kha Đồng, Lộ Nhựt Bồi cũng thế.

Sáng sớm Ôn Ngưng thay quần áo chuẩn bị đến bệnh viện, Lộ Nhựt Bồi vẫn ngồi trong phòng khách, điểm khác mọi ngày chính là ông không còn sức ngồi ngay ngắn, mà là tựa cả người vào gối dựa, thoát nhìn uể oải vô cùng.

Ôn Ngưng lo lắng nói: “Nhựt Bồi, anh đi nghỉ ngơi một lát đi, chắc Lộ Lộ đã nguôi giận đang trên đường về nhà đấy.”

“Làm sao lại thế được, nó vốn đâu có giận.” Lộ Nhựt Bồi bóp mi tâm, giọng nghe khản đặc: “Nó thích giận như vậy, đã bao giờ bỏ chạy đâu? Cũng đâu có có ý dẫn dắt người khác. Lần này xét ra thì, nó đau lòng hơn tức giận nhiều.”

Hai mắt Ôn Ngưng hơi sưng, dù có trang điểm vẫn nhận ra được. Lộ Nhựt Bồi phát tay, nói: “Em không cần suy nghĩ những việc này, nên chăm bệnh nên săn sóc thể nào em tự sắp xếp là được rồi.”

Chờ Ôn Ngưng ra khỏi cửa, Lộ Nhựt Bồi uống hai viên thuốc ngủ, ép mình ngủ một giấc.

Suốt đêm qua Khuru Lạc Dân gọi điện thoại cho Lộ Kha Đồng nhiều lần, nhưng đối phương vẫn một mực tắt máy. Sợ Lộ Kha Đồng biết chuyện mình sắp đi du học sẽ không vui, Khuru Lạc Dân còn tự trách sao mình không nói sớm một chút.

Buổi sáng đón taxi đi tìm Lộ Kha Đồng, xuống xe đúng lúc gặp tài xế chở Ôn Ngưng ra ngoài. Chờ xe dừng lại, Khuru Lạc Dân bước qua hỏi: “Dì ơi, Lộ Lộ có ở nhà không? Sao em nó tắt máy suốt thế?”

“Đúng rồi!” Ôn Ngưng như choàng tỉnh, Khuru Lạc Dân và Lộ Kha Đồng thân nhau như thế, sao mình lại quên hỏi Khuru Lạc Dân chứ, cô vội vàng hỏi: “Khuru nhi, con có biết Lộ Lộ có một bạn học tên Phí Nguyên không?”

Khuru Lạc Dân sững sốt, chẳng biết nên nói biết hay không biết mới phải, chỉ đành ấp úng ngắt lời: “Có phải Lộ Lộ lại quên sặc đi động không, để con vào nhà tìm em nó.”

Cứ ngỡ Khuru Lạc Dân không biết Phí Nguyên, Ôn Ngưng nói: “Lộ Lộ không có ở nhà, nó... bỏ chạy với cậu bạn Phí Nguyên kia rồi.”

Bỏ chạy?! Đậu má trốn nhà theo trai à! Khuru Lạc Dân trợn mắt lú lười, nhưng lại không thể hỏi nhiều, dù sao cũng chưa rõ Ôn Ngưng biết được bao nhiêu, lỡ nói hớ thì xong đời.

Chờ Ôn Ngưng đi rồi, Khuru Lạc Dân đứng tại chỗ cân nhắc một lát, sau đó đón taxi đến đường Lá Thu.

Cả khu lớn như vậy toàn là hẻm, biết tìm kiểu nào đây, đã thế còn không biết số điện thoại của Phí Nguyên nữa. Khuru Lạc Dân tìm từng hẻm một, trong lòng sốt ruột muốn chết, chỉ sợ Lộ Kha Đồng như dê vào miệng cạp.

Mệt đứt cả hơi, Khuru Lạc Dân tựa vào một thân cây thờ dốc, còn chưa ổn định hơi thở thì đã bị ai đó ở đằng sau đá ra xa nửa mét. “Ông nội nó!”

Khuru Lạc Dân đứng vững rồi quay phắt người lại, định bụng thấy rõ là ai rồi tung thêm một câu chửi quốc dân.

*Câu chửi quốc dân: câu chửi thông dụng của một đất nước, chẳng hạn như TQ là mẹ nó.

Kết quả thấy rõ là ai thì mắng hết nổi.

Thẩm Đa Ý sờ sờ vỏ cây, nói: “Đại thụ trăm năm bảo vệ cấp quốc gia, không được dựa.”

Khuru Lạc Dân kích động sắp rơi nước mắt, vội vàng bước lên kéo cánh tay Thẩm Đa Ý: “Đi mòn giày sắt tìm không thấy, mời cậu dẫn đường cho tôi.” Khi này Thẩm Đa Ý đỡ ông Thẩm ra công viên nghe ca sĩ nghiệp dư hát hí khúc, lúc về nhìn thấy Khuru Lạc Dân.

“Dẫn cậu đi đâu?”

“Đến nhà Phí Nguyên!” Khuru Lạc Dân bắt đầu nhiều chuyện với Thẩm Đa Ý: “Cậu biết gì chưa, Lộ Lộ và Phí Nguyên bỏ trốn, ba mẹ Lộ Lộ tìm khắp ——” Khuru Lạc Dân dừng lại, chợt nhớ Ôn Ngưng không giống như muốn đi tìm Lộ Kha Đồng.

Nghe được phân nửa, Thẩm Đa Ý hỏi: “Tìm cái gì?”

Vừa nói vừa đi đến cửa sân, sau khi vào trong Thẩm Đa Ý chìa chìa cửa nhà Phí Nguyên, Khuru Lạc Dân tức thì nhấc chân xông vào. Phí Nguyên ở trong phòng ngủ chỉ nghe được tiếng động, nhưng vì đang ôm Lộ Kha Đồng nên không thể nhúc nhích.

Sốt cũng gần hết, nhưng bị mất nước khá, môi tróc một lớp da, Lộ Kha Đồng ngồi tựa trong lòng ngực Phí Nguyên, im re không nói tiếng nào.

“Lộ Lộ!” Khuru Lạc Dân xông vào như thẳng ngựa.

“Cậu điên à?” Phí Nguyên cau mày nhìn Khuru Lạc Dân, cánh tay vẫn vòng quanh người Lộ Kha Đồng không buông. Khuru Lạc Dân ngồi xuống bên giường, muốn kéo Lộ Kha Đồng qua nhưng bị Phí Nguyên gắt giọng: “Đừng đụng vào em ấy!”

“Không đụng thì thôi.”

Dáng vẻ hiện tại quá rệu rã, bị người ta nhìn thật mất mặt, Lộ Kha Đồng nói như hết hơi: “Anh tới đây làm gì?”

“Thì anh thấy lúc rời nhà anh cũng không được vui, tới qua anh định dẫn cùng đi đánh phỏ bần, gọi điện thoại bảo cùng đăng nhập thì cùng lại tắt máy.” Khuru Lạc Dân cũng tủi thân lắm: “Anh đến nhà cùng tìm cùng ai ngờ gặp phải mẹ cùng, đi ấy nói cùng bỏ chạy với Phí Nguyên. Á đúng rồi! Chuyện hai đứa yêu nhau bị lộ rồi hả? Sao sơ suất thế!”

Sắc mặt Lộ Kha Đồng càng tái hơn, bởi vì cậu lợi dụng Phí Nguyên chọc tức Lộ Nhược Bồi nên mới bị lộ, bây giờ nghe Khuru Lạc Dân nhắc đến chuyện này, cậu cảm thấy rất bất an. Phí Nguyên nắm cổ tay cậu, cúi đầu hỏi: “Tại sao rời nhà cậu ta lại không vui?”

Khuru Lạc Dân giành trả lời: “Bồi vì tôi sắp đi nước ngoài, Lộ Lộ tan nát cõi lòng.”

Bạn thân sắp đi, sau đó lại biết mẹ cũng sắp mất, thảo nào. Phí Nguyên hôn tóc Lộ Kha Đồng: “Mở máy điều hòa này giờ thấy ngột không? Ra sân hít thở không khí nhé?”

Lộ Kha Đồng biết Phí Nguyên xót mình, trước đây cậu thích nhất là làm cho Phí Nguyên đỡ dành mình, nhưng bây giờ cậu lại thấy sợ hãi, cậu cảm thấy quá áy náy với Phí Nguyên.

“Em lạnh hả?” Sốt đã hạ nhưng tay lại lạnh ngắt, Phí Nguyên hỏi cậu.

Cậu lắc đầu, theo sau Phí Nguyên ra khỏi phòng.

Khuru Lạc Dân vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, bèn bắc cái ghế ngồi xuống kê lớn: “Thẩm Đa Ý, ra ngoài trò chuyện chút đi, đây là buổi giao lưu ngày hè của hai trường mà.”

Thẩm Đa Ý đang học bài, lúc đi ra còn cầm một tờ đề: “Sao cậu phiền quá vậy.” Thẩm Đa Ý ngồi xuống liếc xéo Khuru Lạc Dân một cái, quay đầu thấy Lộ Kha Đồng thì kinh ngạc hỏi: “Cậu không khỏe à?”

Lộ Kha Đồng cắn da bị tróc trên môi, làm rách vài mảng. Phí Nguyên nắm cằm cậu để cậu ngậm miệng lại, cậu cũng không có phản ứng. Thẩm Đa Ý rót ly nước đặt trước mặt Lộ Kha Đồng, nói: “Nóng trong người nên uống nhiều nước.”

Khuru Lạc Dân xen mồm: “Có đưa hẩu không?”

Phí Nguyên lẳng lặng nhìn Khuru Lạc Dân, nói với Lộ Kha Đồng: “Em muốn ăn không? Anh đi mua.”

Lộ Kha Đồng còn chưa trả lời thì Phí Nguyên đã đứng dậy, đồng thời kéo theo Khuru Lạc Dân. Ra đến cửa sân Phí Nguyên mới buông tay, Khuru Lạc Dân sửa lại quần áo, bị hù sợ gần chết: “Làm gì vậy, tôi có làm gì cậu đâu.”

Phí Nguyên nói: “Ba mẹ Lộ Lộ ly hôn, chuyện của hôm qua.”

“Hà?” Khuru Lạc Dân sững sốt, tự nói tự nghe: “Hèn gì, nếu như đó giờ không có mẹ thì đáng thương thật, nhưng từ từ lớn dần rồi cũng sẽ nghĩ thoáng. Đẳng này thứ mình ngày nhớ đêm mong cuối cùng cũng có, tình cảm lại sâu đậm như vậy, tự dưng không có ai mà chịu nổi...”

Phí Nguyên hỏi: “Vậy mẹ ruột của Lộ Lộ mất hồi nào?”

“Mẹ ruột của Lộ Lộ...” Khuru Lạc Dân suy nghĩ: “Mẹ tôi nói Lộ Lộ ra đời được một thời gian cũng không xuất viện, nói lúc đó chú Lộ tiễn đưa người yêu rồi ngày nào cũng ở bên ngoài lồng ấp trông chừng Lộ Lộ.”

Trong sân chỉ còn Lộ Kha Đồng và Thẩm Đa Ý, Thẩm Đa Ý thông minh, vừa nhìn là biết Lộ Kha Đồng chắc chắn có chuyện, thế là vừa viết chữ vừa hỏi: “Mấy cậu có nhiều bài tập không?”

Lộ Kha Đồng dờ dẩn gật đầu, há miệng rồi lại không lên tiếng.

Thẩm Đa Ý dừng bút: “Cậu muốn nói gì? Đừng có như mình.”

“Mình sợ cậu không vui.” Lộ Kha Đồng do dự, cuối cùng nhịn không được hỏi: “Ba mẹ cậu đâu?”

Thẩm Đa Ý bình thản trả lời: “Lên trời hưởng phúc rồi.” Thấy Lộ Kha Đồng ngờ ngác nhìn mình, Thẩm Đa Ý dứt khoát gấp đề lại không viết nữa, nói: “Ba mẹ mình và chú Phí là đồng nghiệp, đều làm trong cục Đường sắt, nếu bây giờ còn sống ắt hẳn họ cũng như chú Phí, đến Viện kiểm sát đường sắt uống trà rồi. Chỉ là khi đó khổ lắm, mùa đông còn phải ra bên đường sắt nâng cò, rất nguy hiểm.”

“Có một năm ký túc xá đường sắt xảy ra vụ nổ nồi hơi cậu biết không? Báo chí đăng cả một bài dài, lúc đó ba mẹ mình làm xong ca đêm đang ở nhà ngủ, mình mạng lớn, lúc xảy ra chuyện mình với Phí Nguyên đang ở ngoài đường chơi.”

“Ngoài ra cũng không có gì để nói, kể từ đó mình sống với ông nội mình.” Thẩm Đa Ý trông có vẻ không mấy đau buồn, nhưng Lộ Kha Đồng vẫn bắt được một tia thương cảm từ ánh mắt sáng ngời của đối phương.

“Mình... cũng không có mẹ.” Lộ Kha Đồng ngập ngừng một lát mới nói hết câu: “Sau này ba mình tìm cho mình một người mẹ khác, nhưng mẹ cũng sắp đi rồi.”

Thẩm Đa Ý lấy bút chọt má cậu, nói: “Không ai có thể có ba mẹ cả đời, hiểu không?”

Lộ Kha Đồng chậm rãi gật đầu: “Nhưng mà mình không nỡ xa mẹ.” Thẩm Đa Ý hít hít mũi: “Nhưng mà cũng đâu còn cách nào, cậu nhớ mẹ thì đi thăm là được, mình nhớ mẹ chỉ có thể đi tảo mộ thôi.”

Lộ Kha Đồng cảm thấy thật có lỗi, thấp giọng nói: “Xin lỗi, mình không nên hỏi cậu chuyện này.”

“Không có gì.” Thẩm Đa Ý vỗ vỗ bụng, hỏi: “Cậu đói bụng không? Sáng sớm mình chưa ăn cơm bây giờ thấy đói quá.”

Tối hôm qua Lộ Kha Đồng chỉ ăn hai miếng bánh trà, bây giờ nghe vậy cũng thấy đói bụng: “Chờ hai người kia về, mình mời mọi người đi ăn nha.” Thẩm Đa Ý bật cười: “Sao cậu thích mời thế? Chờ tí.”

Thẩm Đa Ý trở vào nhà, Lộ Kha Đồng ngồi một mình thấy hơi xấu hổ, cậu bèn đứng dậy đi theo, vào nhà phát hiện Thẩm Đa Ý đang nấu ăn: “Cậu nấu gì vậy? Thơm quá.”

“Đun nước luộc mì thôi.” Thẩm Đa Ý đang cắt cà chua, cắt xong lại lấy một khúc hành, hỏi: “Cậu ăn hành băm không?”

Lẽ ra không ăn, nhưng lúc của Phí Nguyên cố gắng dừ quá nên ăn rồi.

Bỏ chút dầu vào đáy nồi nóng, xào chín cà chua và hành băm, chờ mì chín rồi rưới lên, nhìn quá hấp dẫn. Mỗi người tự bung một bát, trở ra sân ngồi đối diện nhau ăn mì.

Phí Nguyên và Khuru Lạc Dân mang dưa hấu trở về, thấy cảnh tượng này cũng không khỏi bất ngờ. Khuru Lạc Dân chạy tới đặt dưa hấu lên bàn, nói: “Còn nữa không? Cho thêm một bát được không?”

Thẩm Đa Ý nói: “Tránh xa mình chút đi.”

Khuru Lạc Dân định qua ăn của Lộ Kha Đồng, nhưng Phí Nguyên đã ngồi xuống bên cạnh, lườm một cái làm Khuru Lạc Dân bị dọa lẫn trở về. Lộ Kha Đồng nâng bát lên, hỏi Phí Nguyên: “Anh ăn không? Ăn ngon lắm.”

Phí Nguyên dùng đầu gối đụng hông Lộ Kha Đồng: “Còn thừa lại nước mới hỏi anh.”

Ăn mì xong lại ăn dưa hấu, sắc mặt Lộ Kha Đồng đã khá hơn phân nửa, môi cũng hồng hào. Cậu lau miệng bảo mình ăn no rồi, sau đó ngập ngừng nói: “Em phải về nhà.”

Khuru Lạc Dân đang vui quên trời quên đất: “Ồ chơi thêm lát đi.”

“Tự anh chơi đi.” Lộ Kha Đồng đứng lên, nắm cánh tay Phí Nguyên, hai người trở vào phòng. Phí Nguyên lấy quần áo mà cậu mặc lúc tới trên giá áo, nói: “Thay đi.”

Phí Nguyên đang định ra ngoài, Lộ Kha Đồng cản lại rồi ôm lấy Phí Nguyên, ngửa đầu hỏi: “Anh giặt quần lót cho em hả?”

“Nghĩ hay quá, máy giặt ấy.”

“Thì hay thôi.” Trong mắt đã có thần thái, Lộ Kha Đồng ôm chặt Phí Nguyên, chờ khi Phí Nguyên cũng ôm mình, cậu nói: “Không ai có thể có ba mẹ cả đời, có người sớm một chút có người muộn một chút.”

Phí Nguyên bóp mũi cậu, chờ cậu đỏ mặt rồi nói: “Ông trời đền bù cho em, để em sớm gặp anh.”

Lộ Kha Đồng nhìn trần nhà nói: “Cảm ơn ông trời.” Nói xong nghĩ thầm, cũng có thể là mẹ mình đang phù hộ mình.

Thay quần áo xong chuẩn bị về nhà, Lộ Kha Đồng sờ tán lá của Dây Leo Tình Yêu, đoạn quay đầu nhìn lướt qua một lần, trông thấy dù hoa nhỏ treo trên giá áo khoác ở góc tường.

Đó là hời cấp hai Ôn Ngưng mua cho cậu.

“Sao lại là hoa? Con không thích kiểu này.”

“Mẹ thấy đẹp lắm mà, mẹ chọn cả buổi đó.”

“Không ngẫu nhiên nào hết, con muốn đầu lâu cơ.”

“Không dùng thì thôi, hôm nào mẹ đem đi quỳên từ thiện.”

“Ai nói không dùng!”

Lộ Kha Đồng đưa mắt nhìn lần cuối, đặt xuống muôn vản tiếc nuối, nhẹ giọng nói tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 26

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lộ Kha Đồng đón taxi về nhà với Khuru Lạc Dân, Khuru Lạc Dân hỏi: “Đưa cung trước hay anh trước?” Lộ Kha Đồng nhìn hàng cây ngoài cửa sổ, nói: “Anh trước đi, em muốn ngồi thêm một lát.”

“Được, vậy bác tài ơi bọn cháu đến trung tâm thành phố.”

Lộ Kha Đồng quay đầu lườm Khuru Lạc Dân, buồn bực nói: “Bộ anh vui lắm hả? Không về nhà mà còn đi chơi, sung sướng quá ha.”

Khuru Lạc Dân giải thích: “Anh đi học có được không, trước khi ra nước ngoài anh phải chuẩn bị thi nữa, phải nâng cao trình độ ngoại ngữ.” Nói đoạn ho một tiếng: “Lộ Lộ, thật ra anh biết chuyện nhà cung rồi, Phí Nguyên nói cho anh biết, nhưng mà...”

Lộ Kha Đồng xụ mặt: “Nhưng mà anh biết cũng như không.”

“Tâm trạng không vui cũng đừng trút giận vào anh.” Khuru Lạc Dân giảm nhỏ âm lượng: “Đi đi rồi, nhưng mẹ anh vĩnh viễn ở đây mà, cung cứ xem mẹ anh như mẹ cung, với cả sau khi anh đi nước ngoài chắc chắn ba mẹ anh sẽ nhớ anh, hai bên cứ bù qua xót lại cho nhau.”

Trong lòng rất cảm động, nhưng ngoài miệng Lộ Kha Đồng vẫn bẻm mép như cũ: “Vậy anh đừng về nữa, để em phụng dưỡng ba Khuru mẹ Khuru.”

Ôn Ngưng đi rồi, có lẽ Lộ Nhược Bồi sẽ không tìm thêm người nữa, hồi bé cậu khao khát có một người mẹ nên Lộ Nhược Bồi thỏa mãn cậu, nhưng không quên nói cho cậu biết người mẹ này chỉ là tạm thời. Đôi khi Lộ Nhược Bồi thật sự rất mâu thuẫn, muốn cậu mãi mãi vui vẻ đừng lớn lên, vì vậy thỏa mãn mọi yêu cầu của cậu, nhưng đôi khi lại không hề che giấu, nói cho cậu biết hiện thực tàn nhẫn nhất.

Tới trung tâm thành phố, Khuru Lạc Dân xuống xe, vừa đi được hai bước lại vòng trở về, Lộ Kha Đồng hạ cửa kính xe xuống, hỏi sao thế. Khuru Lạc Dân ngập ngừng: “Lúc anh đến nhà cung gặp dì đang ra ngoài, sắc mặt dì rất tệ, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Lộ Kha Đồng có chút lo lắng, Khuru Lạc Dân thấy vậy bèn an ủi: “Ây dà chắc tại cung chạy mất nên sốt ruột, biết đâu cung về nhà sẽ phát hiện sắc mặt

chú còn tệ hơn.”

“Anh có thấy phiền không?” Lộ Kha Đồng muốn kéo cửa kính xe lên: “Không phải anh nói đi học sao? Em thấy anh giống đi Philippines du học hơn đó.”

Trong sân chỉ còn lại Phí Nguyên và Thẩm Đa Ý, Phí Nguyên cắt nửa quả dưa hấu còn lại vào tủ lạnh nhà đối phương. Thẩm Đa Ý tiếp tục giải đề, nói: “Lại đưa đồ cho nhà mình rồi.”

Phí Nguyên không tiếp lời, ra khỏi nhà lấy bình phun rót chút nước đi tưới hoa, trời quá nóng, Trần Châu Tím cần được chăm sóc nhiều. Tưới xong xối phần nước còn lại lên cây, hỏi: “Có phải cậu nói gì đó với Lộ Kha Đồng không?”

Thẩm Đa Ý lăm nhăm công thức, viết xong bản nháp mới nói: “Trò chuyện chơi thôi.”

“Trò chuyện chơi cái gì mà có thể làm em ấy thông suốt vậy? Nếu giỏi thế sao cậu không tổ chức toạ đàm đi.” Phí Nguyên đi qua ngồi xuống đối diện, hỏi: “Có phải cậu kể chuyện ba mẹ cậu với em ấy không?”

Thẩm Đa Ý nhăn mặt: “Cậu nuôi con chưa đủ mệt à? Kệ mình đi.”

“Được, vậy tôi đi ngủ bù.” Giữa hai người không cần phải nhiều lời, Phí Nguyên trực tiếp cắt đề tài, vừa về phòng vừa nói: “Khi nào cậu với ông ăn cơm thì gọi tôi một tiếng, hai ngày tới tôi qua ăn ké.”

“Cậu có biết xấu hổ không vậy.” Ngòi bút của Thẩm Đa Ý vạch roẹt roẹt lên mặt bàn.

Lộ Kha Đồng quẹt thẻ đi vào cổng chính, có mỗi đoạn đường từ cổng đến cửa nhà mà đi mười mấy phút đồng hồ. Cậu vỗ vỗ mặt mình, hít sâu một hơi, ngăn ngừa bấm mật mã khóa cửa.

Lầu một không có ai, trông vẫn gọn gàng sạch sẽ như mọi ngày, trên bàn phòng ăn đặt thật nhiều đồ ăn, có túi có hộp giấy, không hề có vết tích từng mở ra.

Lộ Kha Đồng lên lầu đi tới cửa phòng sách, thoáng do dự rồi đẩy cửa ra, Lộ Nhược Bôi không ở bên trong, nhưng tờ hiệp nghị kia vẫn đặt trên bàn. Cũng đúng thôi, biết rồi thì cần gì giấu nữa.

“Lộ Lộ.”

Lộ Nhược Bôi mới vừa tỉnh, áo somi vì ngủ mà nhăn nhúm, nghe tiếng động bên vội vã xuống giường xem thử, chỉ thấy Lộ Kha Đồng đang đứng ngoài phòng sách: “Đờ hơn chút nào chưa?”

Lộ Kha Đồng xoay người tựa vào tường, hỏi: “Mẹ con đi đâu rồi?”

Lộ Nhược Bôi trả lời: “Mẹ có chuyện cần làm của mình.”

Ánh mắt Lộ Kha Đồng tối sầm: “Ba mẹ ly hôn trước thời hạn là vì mẹ không muốn tiếp tục, hay vì ba?”

Lộ Nhược Bôi có chút đau lòng, im lặng một lát rồi trả lời: “Là vì ba.” Lộ Kha Đồng không nổi giận lần nữa, Lộ Nhược Bôi tiếp tục nói: “Bất cứ chuyện gì cũng có được có mất, người từ nhỏ không có mẹ sẽ không cảm nhận được nỗi đau mất mẹ, chỉ khi từng sở hữu mới thấu hiểu cảm giác khi đánh mất.”

Lộ Kha Đồng lăm bầm: “Mất đi chính là cái giá của có được.”

Cậu nhìn về phía Lộ Nhược Bôi, chợt nghĩ đến câu mà mình từng nói, nếu ba thích đàn ông, tại sao lại kết hôn, tại sao lại sinh con. Lộ Nhược Bôi có lỗi với mẹ ruột của cậu, đây là đại phân cách thứ nhất giữa cậu và Lộ Nhược Bôi, chuyện ly hôn với Ôn Ngưng có lẽ sẽ trở thành đại thứ hai.

Lộ Kha Đồng nghĩ, vậy thì làm gì được chứ?

Những điều oán trách bất bình này là sự thật, nhưng Lộ Nhược Bôi yêu thương cậu cũng là sự thật, cuộc sống mai này cha con hai người phải nương tựa vào nhau, đại phân cách vắt ngang đằng kia sẽ khiến cả hai sống không được yên, nhưng cũng chẳng dễ gì bị san bằng, chỉ có thể im lặng không đề cập tới.

Có lẽ cậu và Lộ Nhược Bôi không thể tiếp tục gần gũi được nữa.

Cuộc sống đúng là khôn kiếp, dùng hết cách này đến cách khác gây vò người ta.

Thôi cứ thế đi, Lộ Kha Đồng dụi dụi mắt, đi về hướng phòng mình, lúc gần vào tới cửa thì Lộ Nhược Bôi gọi cậu một tiếng, cậu đột nhiên có dự cảm không lành.

“Lộ Lộ, chúng ta nói chuyện con và nam sinh kia được không?”

Lộ Kha Đồng không xoay người lại mà đứng tại chỗ nhìn về phía trước, đáp: “Không có gì để nói hết, anh ấy là bạn trai con, con rất rất thích anh ấy, con cũng không sợ người khác biết.”

Lộ Nhược Bồi bình tĩnh nói: “Thích đến mức lợi dụng cậu ta chọc tức ba? Chẳng ai thích kiểu đó cả.”

Lộ Kha Đồng quay phắt đầu lại, trong mắt ẩn chứa lửa giận, cậu ghét nhất là thái độ ta đây biết tuốt này của Lộ Nhược Bồi, hét to: “Ba bớt tự cho mình đúng đi!”

“Ba chỉ muốn cho con hiểu cái gì là thích thật sự, cái gì là mạnh động tuổi dậy thì.” Ánh mắt Lộ Nhược Bồi có phần mệt mỏi, tốc độ nói cũng chậm lại: “Con mới có mười lăm tuổi, qua vài năm nữa quay đầu nhìn lại chuyện bây giờ, rất có khả năng con sẽ hối hận khôn tả, nhưng đến lúc đó hối hận đã muộn rồi.”

Lộ Kha Đồng vừa định nổi cáu, chuông cửa dưới lầu bỗng reo lên, cậu xoay người chạy xuống, quát: “Mẹ con về rồi! Ba ở đây một mình đi!”

Chạy như bay xuống mở cửa, ai ngờ là tài xế. “Mẹ con đâu?” Lộ Kha Đồng nhăn mặt hỏi, tài xế khựng lại một lát rồi bảo không biết, chỉ nói đưa Ôn Ngưng đến một giao lộ rồi trở về.

“Vậy thì có chuyện gì?”

Tài xế đưa cho cậu một túi hồ sơ, nói: “Đưa cái này cho ba cháu, nói là vừa nhận được.”

Lộ Nhược Bồi đã đi xuống lầu, nói biết rồi. Lộ Kha Đồng đóng cửa lại, đi tới ném túi hồ sơ cho Lộ Nhược Bồi, gắt giọng: “Ba không cần đi làm sao? Ở nhà nghỉ ngơi để người khác chạy tới chạy lui, còn nói con mạnh động tuổi dậy thì, con mà mạnh động thật thì đã chọc ba tức chết từ lâu rồi!”

Lộ Nhược Bồi không để ý đến cậu, nhàn nhã ngồi xuống sofa, mở túi hồ sơ rút tài liệu bên trong ra. Ông nhìn lướt sơ qua, lạnh lùng cất giọng đọc: “Lâm Hải Sinh, người địa phương, viên chức đã nghỉ hưu của công xưởng quân đội 3304, lúc còn tại chức là chủ nhiệm phân xưởng. Con gái Lâm Du Châu, tốt nghiệp đại học Khoa học và Công nghệ Hồng Kông, hiện đang làm việc tại Cục kiểm tra chất lượng, nhà là một căn trong tứ hợp viện ở hẻm Lá Thu.”

*Tứ hợp viện (nhà bốn gian): một kiểu kiến trúc nhà cổ của người Trung Quốc, xuất hiện phổ biến ở thủ đô Bắc Kinh. Kiểu kiến trúc này đặc trưng bởi một khoảng sân rộng, hình vuông, bao quanh 4 cạnh của hình vuông đó là 4 khu nhà, tạo thành một kiến trúc khép kín. “Tứ” đại diện cho 4 phía Đông, Tây, Nam, Bắc; “hợp” nghĩa là bao quanh. Từ trên nhìn xuống, tứ hợp viện giống như một chiếc hộp lớn do 4 cái hộp nhỏ tạo thành.

Lộ Kha Đồng lại dùng móng tay móc ngón tay, hỏi: “Ba đang đọc gì vậy?”

“Đọc thẳng vào đề chính đi.” Lộ Nhược Bồi rút tờ thứ hai: “Phí Thụy Niên, người địa phương, viên chức đã nghỉ hưu của cục Đường sắt, lúc còn tại chức là đội trưởng đội tài xế bộ phận bảo trì. Phí Đắc An, từng là đồng nghiệp của Lâm Du Châu ở Cục kiểm tra chất lượng, sau đó vì đánh đồng nghiệp mà bị đuổi việc. Một năm sau gia nhập bộ phận vận chuyển hành khách của cục Đường sắt, chạy tàu ở tuyến một, bốn năm sau lùi về tuyến hai, hiện đã được điều đến gia nhập Viện kiểm sát đường sắt.”

“Phí Đắc An và Lâm Du Châu có một đứa con, Phí Nguyên.”

“Ba muốn làm gì?” Lộ Kha Đồng bước lên giật tài liệu, vò thành một cục ném xuống đất: “Ba điều tra người ta? Ba dựa vào đâu chứ!”

Lộ Nhược Bồi đan mười ngón tay đặt trên đùi: “Dựa vào việc con nói nó là bạn trai con. Ba phải biết con của ba đang qua lại với hạng người nào, con đã không muốn nói, ba đành chủ động điều tra thôi.”

Trong mắt Lộ Nhược Bồi, Lộ Kha Đồng chỉ là đứa con nít, mới mười lăm tuổi đầu suốt ngày nếu không cười ngây ngô thì kiếm chuyện nghịch chơi thôi. Bây giờ chỉ tra có ba đời, ông hận không thể tra tận gốc cái thứ gọi là bạn trai này!

Lộ Nhược Bồi nhặt giấy dưới đất lên, mở ra rồi cười lạnh một tiếng: “Phí Nguyên, học sinh Nhị Trung, lớp 9 đánh nhau bị ghi tội, lớp 11 đánh bạn cùng lớp bị nhà trường đuổi học, sau đó chuyển tới trường các con. Nhưng điều làm ba giật mình nhất chính là, người nó đánh là Khuru Lạc Dân.”

Lộ Kha Đồng giận sôi gan nhưng không phát tác được, chuyện của Khuru Lạc Dân và Phí Nguyên, bên nhà trường chỉ xem như gây gỗ đơn thuần, cậu không thể nói ra nguyên nhân thật sự biện minh cho Phí Nguyên được, bởi vì sẽ liên lụy Khuru Lạc Dân. Cậu không muốn làm cho ba Khuru và mẹ Khuru giận lây.

Lộ Nhược Bồi ngẩng đầu nhìn cậu, nói: “Hai người này đúng là minh chứng cho cha nào con nấy, chỉ biết đánh nhau gây sự, quen thói lưu manh. Tương lai của nó cũng đoán trước được rồi, tốt nghiệp đại học xong nhờ cậy quan hệ gia nhập cục Đường sắt, chạy tàu mấy năm rồi lùi về làm văn phòng. Có điều khách quan mà nói chuyện này rất bình thường, bên đường sắt hầu như toàn đi vào nhờ quan hệ, sắp thành chế độ cha truyền con nối rồi.”

“Lộ Lộ, con còn nhỏ ——”

“Lại là câu đó!” Lộ Kha Đồng thật sự muốn đánh một trận với Lộ Nhược Bồi: “Lần nào cũng nói con còn nhỏ, con không còn nhỏ nữa, qua thêm hai năm là con trưởng thành rồi! Ba không thích anh ấy là tốt nhất, con càng muốn quen anh ấy cho ba tức chết! Chúng con tốt hơn ba nghĩ nhiều, cái gì chúng con cũng làm hết rồi!”

Rõng xong khăn cả cổ họng, lồng ngực phập phồng thở đứt quãng từng hơi, hai chân như nhũn ra, Lộ Kha Đồng vịn bàn trà ngã ngồi dưới đất. Hồi lâu sau, cậu như cạn kiệt sức lực, thều thào: “Đừng làm cho con càng hận ba.”

Lộ Nhược Bồi bình tĩnh nói: “Không sao cả, tùy con.”

Chắc hẳn Lộ Kha Đồng không biết, với Lộ Nhược Bồi mà nói, bất luận cậu hận ba phần hay bảy phần cũng thế thôi, đều làm cho ông đau đớn vạn phần.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 27

Sau khi trở về, Ôn Ngưng bị dọa giết cả mình, phòng khách và phòng ăn lộn xộn bữa bãi, vật dụng rơi tán loạn dưới đất, ghế cũng ngã hai cái. Nếu không phải nơi này luôn có cảnh sát vũ trang tuần tra, Ôn Ngưng ắt sẽ cho rằng nhà mình bị cướp.

Phòng trên lầu đều tắt đèn, Ôn Ngưng vội vàng gọi cho Lộ Nhược Bồi hỏi tình hình. Lộ Nhược Bồi bắt máy rất nhanh: “Về rồi à? Hôm nay anh ở văn phòng tăng ca, không về.”

“Ở nhà xảy ra chuyện gì vậy? Lộ Lộ về chưa?”

“Nó ở trong phòng tuyệt thực.” Bên Lộ Nhược Bồi có tiếng lật giấy, hẳn đang bề bộn nhiều việc. Ôn Ngưng đi tới trước cửa phòng Lộ Kha Đồng, thấp giọng hỏi: “Nó với anh đánh nhau?”

“Không có, nó tự phá nhà thôi.”

Cúp điện thoại vặn mở cửa, không biết máy điều hòa mở máy độ mà lạnh cóng. Bật đèn lên, Lộ Kha Đồng cuộn tròn trên giường ngủ mê man, khẽ hé miệng hít thở, coi bộ nghệt mũi rồi.

“Lộ Lộ, dậy đi con.” Ôn Ngưng vỗ vỗ lưng Lộ Kha Đồng, sợ cậu bị cảm hoặc viêm mũi nên khó chịu.

“Làm gì nha...” Lộ Kha Đồng lăm bằm một câu, sau đó chậm rãi mở mắt ra, hít hà hít hà đúng là nghệt mũi thật, giọng cũng ồm ồm: “... Mẹ về rồi, con đang nằm mơ mình trượt tuyết.”

Ôn Ngưng đi mở cửa sổ thông gió, cười nói: “Đó là do con lạnh quá, nếu khó chịu thì đi xịt thuốc đi.”

Lộ Kha Đồng tỉnh táo hẳn, tâm trạng lại chùng xuống, cậu tựa vào đầu giường co người thành cái bánh, nói: “Lòng con khó chịu, phải xịt chút thuốc trừ sâu DDVP, không mạnh thì không khỏi được.”

Nói xong bụng kêu ục ục một tiếng, cảm thấy đói cồn cào, nghĩ thầm Ôn Ngưng chưa biết chuyện mình tuyên bố muốn tuyệt thực, Lộ Kha Đồng bổ sung: “Bụng rỗng mà uống thuốc chắc chết quá, con ăn cơm trước đã.”

Ôn Ngưng đi đến trước tủ quần áo tìm hai bộ đồ ném cho cậu, vui vẻ nói: “Thế uống thuốc trừ sâu DDVP không phải muốn chết à?”

Chờ Ôn Ngưng ra ngoài, Lộ Kha Đồng thay quần áo đi rửa mặt, sau đó lấy di động vừa xuống lầu vừa xem có tin nhắn gì không. Phí Nguyên gọi cho cậu vài cuộc, cậu không bắt máy thì lại gửi tin nhắn cho cậu.

Lộ Kha Đồng đứng trên cầu thang trả lời, biên soạn một đoạn dài ngoằng, nhưng không nhắc đến chuyện Lộ Nhược Bồi điều tra nhà Phí Nguyên, chỉ nói mình rất ổn, bây giờ đang chuẩn bị ăn cơm.

Gửi xong ngẩng đầu lên, phòng khách mất trật tự lọt vào tầm mắt, Ôn Ngưng đang dọn dẹp phòng ăn, kêu vài tiếng “ôi trời”. Lộ Kha Đồng lảng xảng chạy vào, hấp ta hấp tấp nói bừa: “Là ba ra tay trước đó.”

“Dừng ghế lên đi,” Ôn Ngưng lười vạch trần cậu, không khỏi cảm thấy xót đĩa ăn trang trí bị ném vỡ: “Đây là hè năm con lớp sáu chúng ta đi châu Âu chơi mua trong chợ bán đồ cũ, lúc đó con nhất quyết không chịu đi, nói sợ bị chết cắn con.”

Lộ Kha Đồng cũng xót, cậu ngồi xồm xuống dọn phụ, thở dài: “Con cũng hối hận nữa, sớm biết vậy phá phòng sách cho rồi, cũng tại con thiếu kinh nghiệm”

Ôn Ngưng vừa tức mình vừa buồn cười: “Thôi mẹ xin con đó.”

Lộ Kha Đồng hơi sững sốt, viên mắt lập tức đỏ lên, cậu gác cằm lên đầu gối, nhìn chằm chằm mảnh vỡ không nói tiếng nào. Thấy vậy, Ôn Ngưng chỉ biết xoa đầu cậu, nói: “Lộ Lộ, con đừng buồn.”

*Lộ sững sốt là vì ở đây Ôn Ngưng xưng “mẹ” 妈 hẳn hơi chứ không xưng “tôi” 我.

Lộ Kha Đồng dụi mắt: “Con chỉ thấy hơi tiếc thôi.” Thật ra không phải hơi tiếc, mà là rất nhiều, không phải, cực kỳ cực kỳ nhiều. Ôn Ngưng không kiềm

được nước mắt, trong ấn tượng của Lộ Kha Đồng, đây là lần đầu tiên Ôn Ngưng khóc.

“Ba con bận rộn như vậy, sau này ai hợp phụ huynh cho con, lễ trưởng thành năm sau ai dự cho con...”

Lộ Kha Đồng đứng dậy rút tờ khăn giấy, lau nước mắt cho Ôn Ngưng, nói: “Năm sau con chưa trưởng thành, khỏi dự.” Nói xong hít hít mũi, cố gắng kiềm nén nói: “Sau này mẹ, sau này mẹ...”

Ôn Ngưng ngừng khóc nhìn cậu: “Sau này làm sao?”

“Sau này...” Cậu nói như cầu xin: “Nếu mẹ có gia đình của riêng mình, mẹ đừng quên con được không.”

Nước mắt vừa ngừng lại chảy xuống, Ôn Ngưng đưa tay ôm chặt Lộ Kha Đồng khóc nức nở. Lần đầu tiên hai người gặp nhau, Lộ Kha Đồng chỉ mới năm tuổi, hai tay nhỏ nhỏ nắm chặt phần quả tọng cô, lúc ăn cơm chung bị phồng cũng không dám khóc, sợ cô không thích.

Dọn phòng ăn xong đã mệt đứt hơi, ăn tạm chút gì đó rồi ngồi thờ người ra. Nãy giờ Ôn Ngưng không hỏi tiếng nào, nhưng suy cho cùng vẫn lo lắng, cô hỏi dò: “Lộ Lộ, con với nam sinh kia là sao thế?”

“Mẹ cũng muốn rầy con hả.” Lộ Kha Đồng cau mày ừ ừ, giọng điệu lại nhẹ nhàng: “Con giận cũng vì ba điều tra nhà anh ấy, ngay cả ông ngoại anh ấy cũng không tha. Nếu ba muốn phá hoại chia rẽ tụi con, con sẽ đến trước công Ủy ban nhân dân thành phố ngồi yên căng biểu ngữ.”

Ôn Ngưng cũng không bắt ngờ với cách làm của Lộ Nhược Bồi, dù sao Lộ Kha Đồng chỉ mới mười lăm tuổi, tính tình y như con nít, đối thành phụ huynh nhà nào cũng không chấp nhận nổi. Vì để xoa dịu tâm trạng của Lộ Kha Đồng, Ôn Ngưng hỏi: “Dân công người ta ngồi yên là vì muốn tiền mô hôi nước mắt, con ngồi yên là vì cố ý chống đối ba con sao?”

*Ngồi yên: Vì đạt được mục đích nào đó hoặc bày tỏ kháng nghị mà ngồi yên.

Lộ Kha Đồng giận đến mức húp cặn chén canh, nói: “Con sẽ viết trên biểu ngữ —— Trả tình yêu đích thực cho tôi!”

“Con mới mấy tuổi đầu mà bày đặt tình yêu đích thực.” Ôn Ngưng hết chỗ nói rồi, cô nhìn lướt qua phòng khách, hỏi: “Tài liệu điều tra đâu? Mẹ cũng muốn xem thử.”

Lộ Kha Đồng: “.....”

Lộ Nhược Bồi cả đêm không về, hôm sau về thu dọn vài bộ đồ đi công tác, hề bận là chẳng hơi đâu màng đến việc khác. Ôn Ngưng vẫn ra ngoài vào ban ngày, nói chung sóng gió qua đi đột nhiên lại yên ả như xưa.

Trải qua mọi vui tươi buồn, Lộ Kha Đồng ở nhà làm bài tập hè, nhưng được nửa đề thì làm hết nổi, nhớ tình yêu đích thực quá đi.

Sáng sớm đã ra ngoài phơi nắng, dọc đường đi mặt cũng phơi nắng đến đỏ au, thấy đầu phố mới mở một tiệm gà chiên, Lộ Kha Đồng xuống xe trước định bụng mua một ít, cậu cũng không biết Phí Nguyên thích vị gì, bèn mua vị mình thích.

“Có loại nào mềm chút không, cho thêm một phần ạ.”

Tay xách xách mang nên cảm giác con hẻm như trở nên sâu hơn, đi đến khi trán đầy mồ hôi mới đến nơi, cậu sai chân qua bậc cửa, thế rồi chôn chân tại chỗ.

Má ơi, Phí Nguyên ở trần đứng trong sân cầm ống nước xịt xe máy, ngẫu nhiên chết luôn!

“Sao đột nhiên lại tới đây?” Giương mắt thấy Lộ Kha Đồng, Phí Nguyên nắm ống nước hươ về phía cậu một cái, nói đùa: “Nóng không? Vào đây đặt đồ xuống, anh xịt cho em luôn.”

Lộ Kha Đồng chạy vào cởi áo trên ra, sau đó dùng chậu hứng nước tạt Phí Nguyên, giỡn đủ rồi thì ngồi trên ghế nhỏ lau xe, Phí Nguyên lau nửa đầu, cậu lau nửa sau.

Hơn mười một giờ trưa bắt đầu thấy đói bụng, Lộ Kha Đồng đi lấy gà chiên mình mua, mở hộp ra mùi thơm lan khắp sân: “Em mua toàn vị em thích, anh ráng ăn nha.”

Phí Nguyên hôn nhẹ lên má cậu một cái: “Nghe lời một chút thì mua gì anh cũng thích.”

“Lại ra điều kiện rồi.” Lộ Kha Đồng cầm một hộp đi qua nhà Thẩm Đa Ý, vào cửa thấy ông Thẩm đang xem TV: “Ông ơi, thịt gà này mềm nè, ông lấy ăn trưa đi.”

Ông Thẩm cười ha ha: “Cảm ơn cháu, đi tìm Đa Ý chơi đi.”

Thẩm Đa Ý ở trong phòng làm bài tập, Lộ Kha Đồng đi vào, hốt hoảng nói: “Cậu làm xong hết rồi hả? Mình mới làm có nửa tờ!” Nói đoạn lấy di động ra bắt đầu chụp hình: “Cho mình chụp lại tham khảo chút nha, để tỏ lòng cảm ơn mời cậu ra ăn gà với mình.”

Vừa dứt lời thì di động của Thẩm Đa Ý reo lên, người gọi là Khuru Lạc Dân. Lộ Kha Đồng lại lẳng lặng nghĩ linh tinh, còn đứng kế bên cạnh muốn nghe

lôm

“Sao cậu chưa tới nữa?”

“Mình có việc bận, không đi được, chúc cậu thuận buồm xuôi gió.”

Thẩm Đa Ý nói xong thì cúp máy, Lộ Kha Đồng nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?” Thẩm Đa Ý dọn dẹp bàn học một chút, trả lời: “Học kỳ sau Khuru Lạc Dân đi du học nên mời bạn cùng lớp đến Quốc Tân ăn cơm.”

Thiệt không giống ai hết mà, chờ ra tới sân Lộ Kha Đồng mượn cớ đi lấy nước uống để gọi điện thoại cho Khuru Lạc Dân: “Bộ anh không biết Thẩm Đa Ý làm thêm ở Quốc Tân hả, còn đãi tiệc ở đó nữa, anh thấy ghét ghê đó.”

Khuru Lạc Dân tủi thân hết biết: “Mẹ anh đặt, còn chuẩn bị chiếu slide tình cảm nữa, muốn khóc quá đi.”

“Vậy oan cho anh rồi,” Lộ Kha Đồng cũng biết sai chịu sửa: “Chừng nào anh mới mời em ăn bữa chia tay đây? Đẳng cấp của Quốc Tân có so được với tình nghĩa của hai ta không? Không đòi nào.”

“Sao cưng thấy ghét vậy, tối nay mời cưng đi ăn đồ nướng ven đường, có thể dẫn bò cưng và trúc mã của bò cưng theo.”

Sau đó Khuru Lạc Dân lại lần lượt gọi điện thoại mời Phí Nguyên và Thẩm Đa Ý, rất trịnh trọng nữa là khác. Buổi tối bốn người ngồi ăn ở quán ven đường, gọi nửa thùng bia tươi. Lộ Kha Đồng chưa từng uống bia, nóng lòng nếm trước vài ngụm.

Phí Nguyên ném tôm đã nướng chín và lột vỏ vào đĩa của Lộ Kha Đồng, sau đó lau tay bắt đầu ăn từ từ. Khuru Lạc Dân nâng ly, hắng giọng muốn đọc diễn văn: “Đặt đĩa xuống đi, đây muốn phát biểu.”

Lộ Kha Đồng cau mày: “Anh gieo vần gì vậy?”

“Lẽ nào chỉ mình cưng độc quyền?” Khuru Lạc Dân liếc xéo, tiếp tục nói: “Mùa hè mười bảy tuổi cứ thế trôi qua phân nửa, đứa nào mười tám thì khỏi nói. Sắp phải rời xa tổ quốc của mình, miền đất mà mình yêu tha thiết, lòng này xốn xang trăm bề. Thẩm Đa Ý, chuyện trước kia xin cậu quên nó đi, sau này chúng ta làm bạn tốt, tại đây mình chân thành xin lỗi cậu vì chuyện lần trước. Phí Nguyên, thật ra tôi từng luyện Taekwondo, nhưng ông trời đã cho cậu hình phạt nghiêm khắc nhất, đó chính là để cậu cặp với Lộ Kha Đồng, vậy thì tôi không cần ra tay nữa. Lộ Kha Đồng, cưng ăn no uống ngon quây thỏa thích. Cứ thế đi! Vô tay!”

Bốn người ăn rất lâu, ăn xong hứng gió ven đường. Lộ Kha Đồng uống nhiều quá, ôm Khuru Lạc Dân không buông tay, chân tình rót đầy đất: “Khuru nhi, anh đừng đi mà, người nước ngoài hồ báo lắm, lỡ anh bị bắt nạt thì làm sao bây giờ, em có mua vé máy bay liên cũng không kịp qua đó hai sườn cảm dao vì anh, đừng đi mà, thật đó.”

Khuru Lạc Dân giương mắt nhìn Phí Nguyên, có chút sợ hãi nói: “Lộ Lộ, cưng đừng như vậy, đâu phải anh đi rồi không về nữa, nhớ anh thì mua vé máy bay cho anh, mà nhớ đừng mua vé một chiều.”

“Đủ rồi đấy.” Phí Nguyên nhin từ nãy tới giờ, bước lên kéo Lộ Kha Đồng về bên mình, đỡ lấy cậu: “Có phải ngày mai đi đâu, coi em kìa.”

Lộ Kha Đồng ôm Phí Nguyên: “Về về nhà ngủ đi, thật ra em buồn ngủ lắm.” Bên cạnh là trạm xe buýt, Phí Nguyên dắt cậu qua chờ xe, sau khi lên xe hai người tìm chỗ ngồi ở dãy sau, tính cả tài xế chỉ có ba người họ.

Gió thổi qua tĩnh táo được đôi chút, Lộ Kha Đồng nhìn đèn neon lập lờ ngoài cửa sổ, đột nhiên nói thẳng: “Thật ra ba em không làm trong đội quản lý trật tự đô thị.”

Phí Nguyên nắm tay cậu: “Nói thừa, tưởng anh ngốc như em à.”

Lộ Kha Đồng không chịu, quay đầu bực tức nói: “Anh có thể mắng ba em ngốc nhưng không thể mắng em ngốc.” Phí Nguyên búng trán cậu, hỏi: “Vậy anh có thể mắng cái gì?”

“Đẹp trai.”

“Bớt đả kích đi, em chỉ được cái đáng yêu thôi.”

Lộ Kha Đồng dùng sức bóp tay Phí Nguyên, bóp xong lại nhéo, nói: “Nếu đặt em vào hẻm Lá Thu, anh nói xem có phải em đẹp nhất không? Quá lắm em cho phép Thẩm Đa Ý xếp hạng nhất chung với em.”

Phí Nguyên cười nhạo: “Coi em kìa, giành hạng nhất trong hẻm Lá Thu hay lắm à.”

“Thì sao chứ!” Nếu Lộ Kha Đồng có râu thì bây giờ đã thổi râu tròng mắt rồi. Thấy ai đó lại muốn sùng cồ, Phí Nguyên nói: “Anh mà sống ở tám hẻm lớn, có đặt em vào cũng đứng đầu bảng, được chưa.”

“Vậy còn nghe được, mà sao cảm giác như anh đang xỏ xiên người ta vậy.”

Nửa đoạn đường sau lại yên tĩnh đến lạ, lúc gần đến trạm có chút không muốn xuống xe, Lộ Kha Đồng áp tay lên cửa sổ, thờ dãi: “Khuru nhi sắp đi, mẹ

em cũng sắp đi rồi.”

Phí Nguyên kéo tay cậu xuống, bọc trong lòng bàn tay mình, nói: “Anh sẽ không đi đâu hết.”

Mười ngón siết chặt, dường như chẳng còn gì đáng sợ nữa. Giữa người với người có trăm ngàn loại khả năng, có trăm ngàn loại duyên phận, ly biệt chưa hẳn là kết thúc, có những tình cảm vĩnh viễn cũng không có điểm dừng.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 28

Chỉ vui vẻ được hai ngày, Lộ Kha Đồng lại bắt đầu nổi cáu, bởi vì Lộ Nhựt Bồi tuy rằng không ở nhà, nhưng lại tìm thầy dạy kèm tới giảng đạo cho cậu.

Học hết lớp buổi sáng, đề vốn chỉ viết nửa tờ đã chỉ chít chữ. Sau khi tiễn thầy về, Lộ Kha Đồng lấy di động lục tám hình chụp lần trước, so sánh một chút suýt nữa ghen tị đến lật bàn.

Thảm Đa Ý học giỏi quá đi, cậu thật sự không chịu nổi người vừa đẹp vừa có trí tuệ như vậy.

“Mình phải ăn nhiều một chút mới được, không có đầu óc tốt nên cần có thể trạng tốt.” Lộ Kha Đồng nằm trên sofa nhìn thức ăn mua ở ngoài, sáng sớm Ôn Ngưng đã ra cửa, trong nhà không có gì để ăn.

Do nhìn quá tập trung, lúc Lộ Nhựt Bồi gọi tới bị dọa giật cả mình. Sau hôm tranh cãi dữ dội đó, hai người vẫn chưa gặp mặt, bây giờ nhớ đến việc Lộ Nhựt Bồi điều tra Phí Nguyên, lửa giận lại bùng cháy muốn mắng người, cậu bắt máy xỏ luôn một tràng: “Gọi lộn số rồi, không làm thế không vay tiền!”

Đoán chừng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, Lộ Nhựt Bồi lạnh nhạt hỏi: “Thầy dạy được không? Theo kịp không?”

Hai mắt sáng lên, Lộ Kha Đồng đáp: “Theo không kịp, chẳng hiểu thầy nói gì, thầy hỏi con cũng không biết trả lời, chắc chắn trong lòng người ta cảm thấy con bị thiếu năng lực đi truyền.”

“Ba thì con bị thiếu năng lực, đỡ phải làm phụ huynh tức giận.” Lộ Nhựt Bồi cũng không nổi nóng, lạnh giọng nói: “Trong nhà không ai quản lý con không có nghĩa là con được quyền coi trời bằng vung, con đi đâu làm cái gì ba biết rõ như lòng bàn tay, đừng chờ đến lúc ba về xử lý con.”

Lộ Kha Đồng bật dậy khỏi sofa: “Con sợ ba biết chắc! Ba cần gì tốn công thế, lần sau con đi đâu cũng chụp ảnh gửi cho ba! Chỉ sợ cay mù mắt ba thôi!”

“Lộ Lộ,” Hân vì một mối, Lộ Nhựt Bồi thở dài: “Thừa dịp mọi chuyện còn đơn giản thì nghe lời chút đi, có chuyện ba chiều con được, có chuyện thì không.”

“Ai nói đơn giản?” Lộ Kha Đồng cảm thấy mục tiêu chọc Lộ Nhựt Bồi tức chết đã cận kề thắng lợi: “Tình yêu phức tạp lắm chứ đùa.”

Nếu đầu óc của Lộ Kha Đồng dùng được, cậu sẽ không đối nghịch với Lộ Nhựt Bồi nữa, đáng tiếc đầu óc của cậu không dùng được. Cúp điện thoại xong, Lộ Kha Đồng đeo cặp đi ra ngoài, mọi khi toàn đón taxi, hôm nay cậu gọi tài xế chở mình. Dù gì Lộ Nhựt Bồi cũng biết, cậu đỡ phải tốn tiền.

Lộ Nhựt Bồi bóp mi tâm, gọi cho bí thư thứ nhất, căn dặn: “Làm xong báo cáo chưa, xử lý chút chuyện giúp tôi đi.”

...

Đã đến hẻm Lá Thu cả trăm lần, Lộ Kha Đồng nhắm hai mắt cũng mò đường được, ngõ đâu còn chưa đi tới cửa đã nghe bên trong náo nhiệt vô cùng, cậu đứng cạnh cửa lặng lẽ thò đầu vào xem thử, trong sân có rất nhiều người, hình như là họ hàng nhà Phí Nguyên tới chơi.

Tiu ngiu nắm quai cặp, Lộ Kha Đồng quay đầu ra khỏi hẻm.

Lâm Du Châu và Phí Đắc An vừa đi du lịch trở về, còn có nhà cậu Phí Nguyên nữa, trên bàn nhỏ chất đầy đồ lưu niệm và thức ăn, những người lớn ngồi quanh bàn uống trà, còn đang hò hỉ về phong cảnh của chuyến đi.

Em gái bám dính Phí Nguyên, hỏi: “Anh này, anh thấy dây chuyền của em đẹp không?”

Phí Nguyên nhìn một cái, đáp: “Đẹp, hạt châu to thật.”

Lâm Du Châu phá lên cười: “Thôi tiêu rồi, không biết khen con gái gì hết, hỏi con dây chuyền đẹp không thì phải trả lời dây chuyền đẹp nhưng người

càng đẹp hơn, cái gì mà hạt châu to thật nghe kỳ vậy.”

Phí Đắc An cố ý phụ họa: “Kiểu này chắc khỏi tìm bạn gái.”

Bị bọn họ cảm râm đến phiền, Phí Nguyên dứt khoát cầm một ít đồ ăn qua nhà Thẩm Đa Ý. Thẩm Đa Ý đang thay ra giường cho ông Thẩm, bối rối hỏi: “Lúc nãy đem qua một túi rồi mà?”

“Có bảo cậu ăn hết ngay đâu.” Phí Nguyên mở TV xem bừa, đang đổi kênh thì em gái theo vào ngồi xuống bên cạnh. Cô nhóc chỉ thuần túy vì tò mò, hỏi: “Anh, anh có bạn gái chưa?”

Phí Nguyên bấm sang một bộ phim võ thuật, nói: “Chưa.”

“Không tin.”

“Tin không kệ em.”

Dọn dẹp xong Thẩm Đa Ý ra phòng khách, rót cho em gái ly nước, cô nhóc lại hỏi Thẩm Đa Ý: “Anh Đa Ý, anh có bạn gái chưa?”

Thẩm Đa Ý cười nói chưa có, cô nhóc cầm dây chuyền của mình hỏi: “Anh Đa Ý, vậy anh thấy dây chuyền của em đẹp không?” Thẩm Đa Ý gật đầu: “Đẹp, nhưng mà em đẹp hơn.”

Em gái liếc nhìn Phí Nguyên, sau đó nói với Thẩm Đa Ý: “Anh Đa Ý, anh sẽ có bạn gái, anh họ em thì khó nói lắm à.”

Tuy rằng phiền muộn nhưng cũng không có cách nào phản bác, Phí Nguyên lấy di động ra định liên lạc với bạn trai nhỏ, quá mất hứng cần chút đậu ngọt. Ai ngờ đậu ngọt đang lang thang ngoài đường, thứ hai kem giảm nửa giá cũng ngại mua.

Phí Nguyên hỏi: “Máy bữa nay đang làm gì?”

Lộ Kha Đồng nóng đến xụi lơ: “Chơi game, làm bài tập, nhớ anh đại.”

“Cụ thể chút đi.”

“Chơi game một tiếng, làm bài tập một tiếng, tất cả thời gian còn lại nhớ anh đại.”

Phí Nguyên nhìn trời bên ngoài, nói: “Anh đại đón em đi bơi chịu không?” Lộ Kha Đồng sắp cảm nắng tới nơi nên vô cùng chờ mong, lỗ miệng nói thật: “Anh đại, em lang thang ngoài đường Lá Thu cả tiếng rồi, họ hàng nhà anh có về không vậy.”

Nghe vậy, Phí Nguyên mắng: “Đồ ngốc, chờ anh.”

Em gái theo Phí Nguyên ra ngoài, đúng lúc cậu và mợ cũng đứng dậy chuẩn bị đi. Phí Đắc An cầm chìa khóa xe đi chung luôn, bảo rằng muốn đi bảo trì xe. Lâm Du Châu nói: “Phí Nguyên này cũng ra ngoài hả? Lái xe chậm thôi đấy.”

“Con đi bộ.” Dứt lời bước nhanh ra cửa.

Lộ Kha Đồng hứng ké máy lạnh ở một tiệm mười đồng, ké xong lại ngại mình không mua gì, chờ Phí Nguyên tìm được cậu, cậu cầm đồ trong tay còn sợ bị thấy. Nhìn hộp quả cầu thủy tinh màu sắc rực rỡ trong tay Lộ Kha Đồng, Phí Nguyên hỏi: “Bao lớn thế cục cưng?”

*Tiệm mười đồng: một loại cửa hàng đồng giá, các món hàng trong đó đều có giá 10 đồng.

“Anh dạy dỗ em đi...” Lộ Kha Đồng như muốn bay lên trời, câu cục cưng này khiến cậu thật sự muốn cầu hôn ngay bên đường, cậu lẻo đẻo theo sau Phí Nguyên, vừa đi vừa giải thích: “Hộp lớn thế này mà chỉ tốn vốn vẹn mười đồng, có thể chơi đã đời mấy năm luôn.”

Phí Nguyên xoay người mỉm cười nhìn cậu, hạ giọng nói một cách xấu xa: “Anh cho em một trăm, em đưa em cho anh chơi một ngày đi.”

Lộ Kha Đồng nhủ mà lùi về phía sau, tích đủ sức muốn tông chết Phí Nguyên, hô lớn: “Anh si nhục em! Anh nói tiền bạc với em!” Bị Lộ Kha Đồng tông đến loạng choạng, Phí Nguyên đưa tay ôm lấy cậu, cười càng xấu xa hơn: “Nếu không sợ phạm pháp, anh còn muốn giờ trò với em nữa kìa.”

Lộ Kha Đồng đỏ mặt ngẫm nghĩ một lát, điệu bộ có chút sốt ruột: “Sắp rồi, anh không được chê em...”

“Sắp chỗ nào?” Phí Nguyên cố ý chọc cậu: “Ngày nào đó anh nhện không được tìm người khác thì em đừng xoắn nhé.”

“Em ôm anh chết chùm luôn bây giờ...” Lộ Kha Đồng không có lòng tin, nói gì nghe nấy, hai má đỏ bừng, mặt mũi đáng thương: “Không thì, không thì...”

Phí Nguyên biết trong lòng Lộ Kha Đồng đang nghĩ gì, ép người ta đến mức này cũng quá thất đức rồi, thế là hài lòng thỏa dạ dỗ dành: “Đừng không thì nữa, mua kem cho em ăn chịu không?”

Lộ Kha Đồng được thả ra, song vẫn còn đứng tại chỗ vừa then thùng vừa sốt ruột, cậu cầm hộp đựng quả cầu thủy tinh đi theo sau, phát ra tiếng lách

cách. Buổi trưa trên đường không có ai, chỉ có ánh mặt trời sáng choang, cậu náu áo thun của Phí Nguyên, nói như sắp tắt thở: “Ngoài giờ trò ra... gì em cũng chịu.”

Phí Nguyên mắt sáng quắc nói: “Em chịu có ích gì, anh còn chưa nở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 29

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lại đến giờ cơm trưa, Lộ Kha Đồng biết ba mẹ Phí Nguyên đã về nên tiếc hùi hụi chuẩn bị đi, nhưng bụng dạ hẹp hòi không cho phép cậu nói đi là đi, vẫn còn muốn được cảm thông: “Anh về ăn cơm đi, dọc đường em mua gì ăn tạm, dù sao cũng chỉ có một mình em nên dễ xử thôi mà.”

Phí Nguyên buồn cười, làm sao lại không biết trò này của Lộ Kha Đồng, bèn chỉ chỉ đầu hẻm nói: “Vậy bé đáng yêu cô đơn lẻ loi tuổi vị thành niên, mời em đến nhà ăn sườn heo hầm bí đao chịu không?”

Cậu có thể đi không? Lộ Nhược Bồi điều tra nhà người ta triệt để, cậu làm gì còn mặt mũi để đi. Nhưng mà cậu muốn đi, kìm lòng không đành muốn đi, thật ra cậu từng ao tưởng vô số lần, nếu mình ngồi ăn cơm trò chuyện với ba mẹ Phí Nguyên, liệu người ta có thích mình hay không.

Lộ Kha Đồng căng thẳng đến độ tức ngực khó thở: “Vậy chỉ được nói em là bạn cùng lớp của anh thôi nha.”

“Biết rồi.” Phí Nguyên nhìn ra nhóc này không chỉ hỏi hộp mà còn sợ sệt nữa: “Nói em là thầy giáo chắc người ta cũng tin.”

Mới đi được hai bước, Lộ Kha Đồng giật mình dừng lại: “Sao em có thể đến tay không được.” Dứt lời quay đầu đi mua đồ, phát huy trình độ diễn kinh của mình đến mức cao nhất, chạy một mạch đến cửa tiệm trái cây lần trước mua thanh long, chờ Phí Nguyên đuổi kịp rồi hỏi: “Ba mẹ tụi mình thích ăn gì?”

“Gì cũng thích ăn.” Phí Nguyên đá cậu một cái, giọng điệu như đang dỗ dành: “Không biết ngại à, lại còn ba mẹ tụi mình nữa.”

Ai bảo thế, vẫn ngại lắm nha, Lộ Kha Đồng cúi đầu chọn trái cây, lấy vài hộp rồi mua thêm một quả dưa hấu. Lúc vào cửa sân cứ nom nớp lo sợ, thiếu điều quên nhắc chân bước qua bậc cửa.

Lâm Du Châu ngồi trên ghế vật rau thơm, thấy bọn họ cũng không nói tiếng nào, chủ yếu là cảm thấy cậu nhóc này trông hơi quen mắt, nhưng vẫn không nhớ nổi là ai. Phí Nguyên nói: “Mẹ, đây là bạn cùng lớp của con, tới tìm con chơi.”

Lộ Kha Đồng đứng nghiêm, nếu không xách trái cây chắc còn hai tay khép sát đùi, cậu cung kính cất giọng gọi: “Chào dì, con tên Lộ Kha Đồng, là bạn thân của Phí Nguyên.”

Lâm Du Châu “ồ” một tiếng thật dài, suýt thì hù chết Lộ Kha Đồng: “Con không nói đi còn tưởng là học sinh cấp hai chứ, nhỏ nhắn quá.” Nói xong, Lâm Du Châu chỉ chỉ bồn rửa: “Rửa tay đi, chúng ta ăn cơm liền đây. Đúng rồi, con có ăn rau thơm không?”

Lộ Kha Đồng vội đáp: “Ăn ạ, cái gì con cũng thích ăn.” Thật ra cậu không ăn, nhưng sợ Lâm Du Châu cảm thấy mình kén ăn, dù gì cũng đã ăn hành băm vì Phí Nguyên, rau thơm có hề chi.

Vừa rửa tay xong xoay người lại, Phí Đắc An từ bên ngoài trở về, miệng còn lẩm bẩm: “Nóng quá, tôi ném xe ở đằng đó rồi chạy ào về đây, nhìn ra một thân mồ hôi này.”

Dứt lời đi tới cạnh bồn rửa, bấy giờ mới xem như trông thấy Lộ Kha Đồng. Lộ Kha Đồng tránh ra, nói: “Chào chú, chú rửa mặt đi.” Phí Đắc An vẫn chưa quên, cười nói: “Chúng ta gặp nhau trong buổi họp phụ huynh rồi nhì? Lộ Lộ đứng không, con còn nói mọi khi giảng bài cho Phí Nguyên nữa.”

Lâm Du Châu nghe vậy thật bất ngờ: “Phí Nguyên còn nghe người ta giảng bài? Vậy Lộ Lộ con giảng nhiều vào cho nó đi, lớp 12 rồi còn gì? Tranh thủ giúp nó thi đậu trường loại hai đi, loại một thì đi không dám mơ.”

*Nguyên văn là 二本 (nhị bản) và 一本 (nhất bản). Hiểu đại khái thì Nhất bản là trường đại học trọng điểm (loại một), Nhị bản là trường đại học bình thường (loại hai), còn có Tam bản là mấy trường dân lập.

Đầu óc Lộ Kha Đồng mất linh, chỉ biết nhe răng cười tí mắt. Thấy trái cây trên bàn, Phí Đắc An vỗ gáy cậu, khuyên dạy: “Con nít các con ghé nhà chơi còn mua đồ làm gì, cái này lỗi thời rồi, sau này không được thế nữa.”

“Lộ Lộ mua hả?” Lâm Du Châu còn tưởng là Phí Nguyên mua, bèn nói: “Lần cuối cùng nhé, mai một ghé chơi đừng làm vậy nữa.”

Lộ Kha Đồng mím môi gật đầu, chờ Phí Đắc An và Lâm Du Châu vào nhà rồi nhảy cẫng đến trước mặt Phí Nguyên, kích động nói: “Mai mốt em còn có thể ghé chơi! Em biểu hiện cũng khá mà đúng không!”

“Trương đối khá.” Đạo gần đây Phí Nguyên không thấy Lộ Kha Đồng vui vẻ như thế. Hai người đang chuẩn bị vào nhà ăn cơm thì Thẩm Đa Ý xách xe vào, điệu bộ trông mệt mỏi vô cùng. Lộ Kha Đồng nhào qua, hưng phấn chào hỏi: “Bạn thân, mình tới chơi nè!”

Mặt Thẩm Đa Ý đỏ gay, hần vì nóng: “Ai là bạn thân của cậu.”

“Cậu đi làm thêm hả?” Lộ Kha Đồng cũng không nhụt chí, đi lấy một hộp mận cho Thẩm Đa Ý: “Cậu thích ăn cái này không? Ăn cơm xong mình qua tìm cậu chơi được không?”

Thẩm Đa Ý bày ra vẻ mặt đau khổ: “Phí Nguyên to xác vậy còn chưa đủ cho cậu chơi à.”

Đu thì chắc rồi, nhưng sợ hai người bên nhau Phí Đắc An và Lâm Du Châu sẽ nhìn ra gì đó, Lộ Kha Đồng bèn nói kiểu ám chỉ uy hiếp người ta: “Anh đẹp trai lần trước gặp ở Quốc Tân còn làm phiền cậu không?”

“Cậu thật là...” Thẩm Đa Ý trừng mắt: “Không đáng hoàng tí nào.”

Tám nhăm chốc lát, Lâm Du Châu gọi bọn họ vào ăn cơm, bốn người vây quanh bàn ăn như một gia đình. Sườn heo hầm bí đao mướt vào chén bốc hơi nóng thơm ngào ngạt, rau trộn thập cẩm cũng ngon không kém. Thật ra những món này không tinh tế như những món Ôn Ngưng nấu, Lâm Du Châu cũng không dịu dàng chu đáo như Ôn Ngưng, song Lộ Kha Đồng vẫn cảm thấy ấm lòng, bởi vì được trải nghiệm cảm giác gia đình chân thật nhất.

Ngay cả rau thơm mà cậu không thích ăn cũng ngon hết chỗ chê.

Vừa ăn vừa tán dóc, Phí Đắc An nói đến những món ngon mà họ ăn trong mấy hôm tự lái xe đi du lịch, sau đó buồn bã nói: “Ôi thôi, hết ngày nghỉ rồi, ngày mai lại phải đi làm.”

“Không đi làm ai cho trả lương cho ông.” Lâm Du Châu nói tiếp: “À phải, ba mẹ Lộ Lộ làm nghề gì thế?”

Lộ Kha Đồng “a” một tiếng, nãy giờ chìm trong hạnh phúc được tiếp đón nồng hậu, quên mất chuyện thất đức mà Lộ Nhược Bồi làm, bây giờ nhớ lại mà chột dạ không thôi, áy náy vô cùng, cậu bất chấp nói xạo: “Ba con là nhân viên công vụ, mẹ con là nội trợ toàn thời gian.”

Lâm Du Châu nói: “Nội trợ toàn thời gian thật ra không dễ làm đâu, còn cực hơn đi làm ấy chứ.”

Lộ Kha Đồng u oán nói hớ một câu: “Thật ra mới đây nhà con thành gia đình đơn thân rồi.”

“Ủầy ôi, hời không khéo rồi.” Lâm Du Châu đau lòng nhìn cậu, nói: “Hiện giờ gia đình đơn thân nhiều lắm, không sao đâu, sau này con cứ thường xuyên đến đây chơi, xem đây như nhà mình.”

Lộ Kha Đồng không ngóc đầu lên nổi, cảm giác mình thiếu đạo đức hết sức nói, ăn cơm xong cậu chủ động phụ rửa chén, sấm hối sâu sắc trước bồn rửa. Phí Nguyên đứng sau đá mông cậu một cái mà cậu cũng không phản kháng.

“Vợ nhỏ ngoan thật.”

Phí Đắc An và Lâm Du Châu về phòng ngủ trưa, hai người họ nghỉ ngơi trong phòng của Phí Nguyên. “Em đặt quả cầu thủy tinh vào chậu hoa nha?” Lộ Kha Đồng bốc mấy cái bỏ vào, thoạt nhìn rất vui mắt, cậu hớn hơ hỏi: “Mỗi ngày làm bài tập nhìn thấy Dây Leo Tình Yêu, có phải anh nhớ em lắm không?”

Phí Nguyên nói: “Thật sự không có, anh làm bài ngoài sân.”

Lộ Kha Đồng làm bầm hai tiếng, đoán chắc là làm chung với Thẩm Đa Ý, vậy dễ bề đáp án hơn. Nhớ đến việc này, Lộ Kha Đồng quay đầu đi ra ngoài, nói: “Em qua tìm Thẩm Đa Ý chơi đây, anh đừng có nhớ em.”

Trong nhà Thẩm Đa Ý im phăng phắc, chỉ có tiếng rè rè của quạt điện, Lộ Kha Đồng rón rén đến gần, thấy Thẩm Đa Ý đang nằm ngủ. Cậu kéo chăn phủ giường đắp cho Thẩm Đa Ý, động tác cẩn thận từng li từng tí.

“Trời ơi... nóng chết mất.” Thẩm Đa Ý làm bầm một câu, đá văng chăn phủ giường.

Mở mắt ra thấy Lộ Kha Đồng, Thẩm Đa Ý tức giận nói: “Mình không thích Phí Nguyên, mình nhận rõ bản thân rồi, cậu tha cho mình đi.” Lộ Kha Đồng ngã người nằm sấp bên cạnh Thẩm Đa Ý, nói: “Mình có làm gì cậu đâu?”

“Mình muốn ngủ, cậu để mình ngủ được không?”

Lộ Kha Đồng móc ra giường, nói: “Mình có chuyện muốn nhờ cậu, cậu học giỏi như vậy, cậu giúp Phí Nguyên thi đậu trường loại hai được không, mình thật sự có lòng mà không đủ sức.”

Thẩm Đa Ý nhắm mắt lại: “Chỉ cần cậu thi đậu, Phí Nguyên cũng có thể thi đậu.”

“Vi sao vậy? Bộ ảnh cũng thông minh như mình hả?”

“Cậu thông minh cái thanh long ấy.” Thảm Đa Ý vỗ vai Lộ Kha Đồng một cái, nói: “Em trai, biết gì không? Lúc cậu ở nhà học thêm, Phí Nguyên cũng đang chăm chỉ học bài, cậu ấy nói phải cố gắng chung với cậu. Chưa quá chua quá, đừng phiền mình ngủ.”

Thánh thần ơi, Lộ Kha Đồng hạnh phúc suýt ngất xỉu.

...

Sáng hôm sau Phí Đắc An lại bắt đầu guồng quay dậy sớm đi làm, trái lại Lâm Du Châu còn hai ngày nghỉ nữa. Phí Nguyên bị gọi dậy đi mua đậu hủ sốt tương, cả người bốc đầy khí chất muốn giết người. Thảm Đa Ý đứng đằng trước xếp hàng, cười hỏi: “Còn chưa tỉnh hả?”

“Đến thì gọi tôi, chộp mất một lát.”

Lát sau đến lượt, Thảm Đa Ý huyếch Phí Nguyên một cái, đưa nôi qua, nói: “Hai chén đậu mạt, hai cái bánh quẩy.” Phí Nguyên lại bổ sung: “Không cần bánh quẩy, mẹ tôi tráng bánh hồ thập tử rồi.”

Đậu mạt: Nghiền gạo kê thành bột, nấu thành canh, cho thêm rau xanh và đậu nành.

Hồ thập tử

Sau khi trở về, Phí Đắc An và Lâm Du Châu đã bắt đầu ăn, Lâm Du Châu gấp một cái bánh cho ông Thảm, nói: “Ông tranh thủ ăn lúc còn nóng đi, cái này mềm hơn bánh quẩy nè, chấm dấm chua không?”

Ăn xong đi làm, xe của Phí Đắc An không có ở đây nên ông muốn lái xe máy của Phí Nguyên. “Con ra ngoài phải dùng xe, ba đón taxi đi,” Phí Nguyên không hài lòng. Lâm Du Châu đuổi Phí Đắc An đi: “Giờ này kẹt xe đấy, lằng nhằng gì nữa đi mau lên.”

Tới đơn vị hơi muộn, chẳng qua họ cũng không bận chi, không làm lỡ việc gì. Đến chín giờ cục trưởng gọi đường dây nội bộ bảo Phí Đắc An đến văn phòng một chuyến, đến nơi thì thấy có một vị khách đang ở đó.

“Đây là bí thư Từ của văn phòng Tòa thị chính, có chuyện cần chứng thực với anh.”

“Ày xin chào.” Phí Đắc An bồn chồn không yên: “Chứng thực với tôi?”

Bí thư Từ đứng dậy bắt tay, khách sáo nói: “Không hẳn thế, chỉ trò chuyện chút thôi. Anh thấy bây giờ có tiện không?”

Hai người đến một tiệm cà phê cách xa Viện kiểm sát đường sắt, bởi vì chỗ lân cận dễ chạm mặt đồng nghiệp. Phí Đắc An gọi một ly nước đá, ông không thích uống cà phê, gọi xong đi thẳng vào đề chính: “Anh muốn nói chuyện gì với tôi vậy? Bây giờ tôi vẫn còn lơ mơ đấy.”

“Không phải chuyện lớn gì, chỉ là có chút vấn đề muốn câu thông với anh.” Từ đầu đến cuối bí thư Từ vẫn giữ nụ cười mỉm trên môi, rất có phong cách của người làm việc cho chính phủ. Bí thư Từ ho nhẹ một tiếng, nói: “Nghe nói học kỳ trước con trai anh mới chuyển trường, vậy anh và chị nhà có biết tình hình của nó ở trường mới không?”

Chuyện gì mà còn liên quan đến Phí Nguyên? Phí Đắc An xưa nay coi mờ là thế, lần này không khỏi cảm thấy thấp thòm, sợ rằng Phí Nguyên lại gây sự: “Nó cũng lớn rồi, tôi với mẹ nó cũng không tiện theo sát trông chừng nó, nhưng nếu nó làm gì sai nhà trường chắc chắn sẽ báo tin, lẽ nào nó đánh con anh?”

Bí thư Từ xua tay: “Không có không có, con tôi còn nhỏ, tôi chỉ thay người khác tới nói chuyện với anh thôi.” Sau một thoáng tạm ngừng, bí thư Từ cười nói: “Bây giờ đã lớp 12, việc cấp bách trước mắt là học hành cho tốt, yêu đương gì đấy vẫn nên gác sang một bên.”

Chừng mười giờ ra khỏi tiệm cà phê, mặt trời bên ngoài rọi đến chói cả đầu, bí thư Từ muốn đưa Phí Đắc An về Viện kiểm sát đường sắt rồi mới đi, Phí Đắc An bảo không cần. Chờ bí thư Từ lái xe đi xa, ông gọi cho cục trưởng, hỏi: “Bí thư Từ thuộc cấp bậc nào?”

“Bí thư thứ nhất của văn phòng Tòa thị chính, làm việc cho thị trưởng.”

Phí Đắc An trực tiếp đón taxi về nhà, sau khi xuống xe nén giận đi vào hẻm, hàng xóm chơi cờ ở đầu hẻm chào hỏi ông mà ông cũng không có phản ứng. Vừa vào sân, Phí Đắc An thấy Phí Nguyên đang thay nhót cho xe máy.

“Yêu đương? Tôi thật sự không biết chuyện này, có phải ba mẹ con bé đã biết không?”

“Hơi phức tạp một chút. Là nam sinh, mới mười lăm tuổi thôi, phụ huynh cũng rất lo lắng, hy vọng cha mẹ hai bên có thể cùng chỉ dấn bọn nhỏ.”

“Nam sinh? Đùa gì thế? Có khi nhầm lẫn rồi, thằng nhà tôi là đàn ông con trai sao có thể yêu đương với nam sinh?”

“Yêu nhau nhiều tháng rồi, dạo trước bắt gặp mới biết chuyện.”

Quay đầu thấy Phí Đắc An, Phí Nguyên hỏi: “Mới vài tiếng mà ba tan tâm rồi à?” Phí Đắc An đi tới trước mặt Phí Nguyên, không nói hai lời đạp thẳng vào đầu gối của con trai.

Phí Nguyên quỳ xuống đất đụng ngã băng ghế, Lâm Du Châu nghe tiếng động bèn chạy ra, thấy vậy vội vã đi qua đỡ Phí Nguyên, hỏi: “Ông đột nhiên về đây làm trò gì vậy?! Đang yên lành sao lại đánh nó?”

“Con đã làm gì?” Phí Nguyên đứng lên, răng nhin con đau nơi đầu gối. Ngay sau đó Phí Đắc An lại đập một cú, không hề nương tay. Lâm Du Châu gào to: “Ông không biết nói chuyện đằng hoàng hà! Ai chọc gì ông!”

Phí Đắc An túm vạt áo trên của Phí Nguyên, gằn giọng: “Mày đánh nhau phải chuyển trường mà còn không biết tốt xấu? Học ai làm đồng tính luyến ái thế? Mày có biết người ta tìm tới cửa nói chuyện với ba mày rồi không!”

Lâm Du Châu sững sờ: “Phí Đắc An ông nói cái gì?”

Bà bỗng nhớ tới Lộ Kha Đồng, cũng nhớ ra Lộ Kha Đồng là cậu nhóc bày một đồng chậu hoa ở ngoài sân nhà mình lần trước, lúc ấy Phí Nguyên nói đó là người yêu của con, còn hỏi có phải đáng yêu lắm không.

“Con trai, nói cho mẹ biết đi,” Bà nắm vai Phí Nguyên, hỏi bằng giọng vừa căng thẳng vừa hoảng sợ: “Là Lộ Lộ hôm đó tới chơi sao?”

Phí Nguyên gạt đầu, Phí Đắc An rống lên tát Phí Nguyên một bạt tai, quát: “Mày giỡn mặt với ba mẹ mày hả!”

Phí Nguyên đứng dậy lau máu bên khóe miệng, đoạn phun một búng máu xuống mặt đất, nói: “Ba cứ đánh thỏa thích, đánh xong đừng quan tâm con yêu ai, được không?”

“Mày bớt nói xằng với ba mày đi! Mày có biết ba ruột người ta là ai không? Bây giờ chỉ mới cảnh cáo, chờ người ta nổi nóng lên xử mày rồi biết, xử cả nhà mày cũng mẹ kiếp như chơi đây con ạ!”

Phí Đắc An sùng máu, bước lên muốn ra tay đánh Phí Nguyên. Lâm Du Châu sợ run, trong cơn hèm này người giỏi đánh nhau nhất chính là hai cha con nhà họ Phí, nếu như Phí Đắc An thật sự xuống tay đánh Phí Nguyên, tuyệt đối có thể đánh chết Phí Nguyên.

Tiếng động của hai cha con rất mùi lưu manh ở trong sân không hề nhỏ, Lâm Du Châu sợ cản không được nhưng gọi người tới giúp lại mất hết mặt mũi gia đình. Ông Thâm từ trong nhà đi ra, dùng gậy đập mạnh xuống đất hòan hòa giải, Lâm Du Châu hồi hã kéo Phí Nguyên về phòng, không còn sức đâu hỏi kỹ càng.

“Đừng tưởng cứ thế là xong, bây giờ nghĩ đến việc hai đứa chúng mày lừa gạt ba mẹ ngay mặt như vậy, mẹ cũng hận không thể cũng đánh mày một trận.” Lâm Du Châu còn chưa nói hết, Phí Nguyên đã cắt lời: “Mẹ, nếu con thật sự thích con trai, mẹ định làm thế nào?”

Viên mắt Lâm Du Châu đỏ lên, bà đánh mạnh vào vai Phí Nguyên: “Mày đừng hỏi mẹ! Hôm nay mẹ mày tức chết rồi!”

Cửa bị đóng lại, Lâm Du Châu đi ra nói chuyện với Phí Đắc An. Phí Nguyên ngã xuống giường, hai đầu gối đau đến tê buốt, nhức nhích một chút là kêu răng rắc, mặt mũi cũng sưng tấy, khoang miệng bị răng cửa rách vẫn đang chảy máu.

Chợt nhớ tới điều gì đó, Phí Nguyên lấy di động ra gọi cho Lộ Kha Đồng. Lộ Kha Đồng bắt máy rất nhanh, nhẹ giọng nói: “A lô? Em đang viết bài nha.”

Phí Nguyên hỏi: “Lộ Lộ, ba em là ai?”

“Có chuyện gì vậy...” Lộ Kha Đồng sững sờ, nói quanh co không trả lời trọng tâm.

Phí Nguyên nói bằng giọng bình tĩnh như thường: “Đừng gạt anh.”

Lộ Kha Đồng siết chặt di động: “Ba em là... thị trường.”

“Được rồi, viết bài đi.”

Phí Nguyên cử động hai chân một chút, đi tới trước bàn chống tay lên mặt bàn. Dưới ánh nắng xuyên qua cửa sổ, quả cầu thủy tinh đủ màu sắc sỡ trong chậu hoa trông mới đẹp làm sao, không khỏi khiến người ta nhớ đến gương mặt tươi cười của Lộ Kha Đồng.

Ba của Lộ Kha Đồng là ai cũng được, là ai cũng không thể thay đổi sự thật Lộ Kha Đồng gốc xit thích mình. Trước đây Lâm Du Châu từng nói, mình giống Phí Đắc An nhất ở chỗ xương cứng, chẳng sợ cái gì hết.

Sợ cái quái gì, từ lúc bắt đầu mình chưa từng sợ có ngày này.

Nén đau mở cửa đi ra ngoài, Phí Nguyên đứng tựa vào khung cửa, nói một cách dứt khoát: “Không ai quản được đâu, mẹ nó con cứ thích em ấy đây.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 30

Lộ Nhược Bồi đi công tác trở về, thoát nhìn cực kỳ uể oải, nhưng dù vậy vẫn không về nhà trước, mà trước tiên đến Tòa thị chính họp.

Trong thời gian đó, Ôn Ngưng có gọi một cuộc điện thoại nhưng Lộ Nhược Bồi không bắt máy, lát sau họp xong mới gọi lại, tuy nhiên bên Ôn Ngưng lại không có người nhận. Bí thư Từ theo Lộ Nhược Bồi vào văn phòng, báo cáo công việc mấy ngày nay.

“Nói sơ lược trước đi, chi tiết kỹ càng thì chỉnh sửa một chút rồi đặt lên bàn tôi, sau đó gửi email cho tôi.”

“Được, vậy ngài mau về nhà nghỉ ngơi đi.” Nói xong, bí thư Từ xách vali hành lý trên mặt thảm, chuẩn bị tiễn Lộ Nhược Bồi ra cổng Tòa thị chính: “À phải, chuyện mà ngài dặn tôi xử lý, hai hôm trước tôi làm rồi.”

Lộ Nhược Bồi cất một vài văn kiện cần xem vào trong túi, hỏi: “Thái độ thế nào?”

“Có chút bối rối, coi bộ nhất thời không chấp nhận được.”

“Không phải nói người ta, tôi nói cậu đấy.” Lộ Nhược Bồi đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Những chuyện thế này phụ huynh nào mà chẳng khó chịu, phải liệu mà nói năng đàng hoàng. Được rồi, tạm thời cứ thế đi, bây giờ tôi cũng lo không nổi.”

Tài xế lái xe rất vững, Lộ Nhược Bồi còn tranh thủ chợp mắt trong hai mươi phút đó. Về đến nhà, ông nhìn xung quanh một lượt, lộn tung phèo, chẳng khác những gì ông suy đoán. Điều khiến Lộ Nhược Bồi bất ngờ chính là, Lộ Kha Đồng lại ngồi một mình trong phòng sách yên lặng làm bài tập.

“Uầy.” Ngẩng đầu thấy Lộ Nhược Bồi đứng ở cửa, Lộ Kha Đồng bị dọa hú hồn, nhớ lại hôm trước gọi điện thoại còn cãi nhau, cậu ngượng ngịu nói: “Ba tưởng mình là thầy chủ nhiệm hả? Đứng ở cửa nhìn gì vậy.”

Lộ Nhược Bồi vừa định mở miệng thì bị cuộc gọi đến cắt ngang, ông bắt máy rồi xoay người trở về phòng. Ôn Ngưng ở đầu bên kia nói: “Em nhớ hôm nay anh trở về, có phải được nghỉ ngơi vài ngày không?”

“Vừa về đến nhà, chuẩn bị ngủ một giấc trước.” Lộ Nhược Bồi nói cả vạt thờ ra một hơi: “Khả năng nghỉ vài ngày không lớn lắm, đúng rồi, tối nay em có về ăn cơm không? Anh thấy trong nhà có nhiều hộp thức ăn mua ở ngoài quá, mấy bữa nay chắc Lộ Lộ cũng ăn không ngon, chúng ta ăn cơm tối với nó đi.”

Im lặng một lát, Ôn Ngưng đáp: “Ừ, tối về nói tiếp.”

Tiền tay đặt di động ở đầu giường, Lộ Nhược Bồi rút cả vạt rồi cởi khuy áo, giường mất thấy Lộ Kha Đồng nhún nhó đứng ở cửa, ông nhin không được cười nói: “Con cũng là thầy chủ nhiệm à? Nhìn cái gì vậy.”

Lộ Kha Đồng cau mày hỏi: “Ba nghĩ thông suốt chưa?”

“Nghĩ thông suốt cái gì?”

“Chuyện của con đó.”

“Bồi mới nói người chưa chín chắn như con không thích hợp yêu đương.” Lộ Nhược Bồi ngồi xuống sô pha bên giường, uể oải nói: “Ba phải thế nào mới được xem là nghĩ thông suốt? Chấp nhận cái mà con gọi là bạn trai? Lộ Lộ, con chỉ lo suy xét một bên, còn suy xét theo hướng rất bị động nữa. Nếu ba mẹ của cậu bạn kia biết đến con, bọn họ sẽ phản ứng ra sao? Vui vẻ chấp nhận ư?”

Lộ Kha Đồng im lặng không lên tiếng, ánh mắt nhìn tới nhìn lui đã bán đứng sự hoang mang của cậu.

“Ba chường mắt một học sinh loang lổ vết nhor từng bị đuổi học là chuyện rất bình thường, nhưng con thử nghĩ xem, liệu ba mẹ cậu ta có thích một đứa con nít mới mười lăm tuổi đầu đã cặp kè đồng tính với người khác không?”

“Có khi người ta thậm chí chẳng thèm nghĩ đến con, chỉ riêng việc con mình là đồng tính đã đủ suy sụp rồi.”

Từ này thật sự rất chói tai, trong mắt Lộ Nhược Bồi chứa đầy chua xót, ông không biết Lộ Kha Đồng có hiểu được hay không: “Lộ Lộ, trong mắt đa số người bình thường, đặc biệt là bậc cha chú thuộc thế hệ này, đây là chuyện không được thông hiểu và cho phép đâu con.”

Lộ Kha Đồng thở một cách yếu ớt, môi mấp máy như đang nói cho bản thân mình nghe: “Ba mẹ anh ấy tốt lắm, họ sẽ không như vậy đâu, họ sẽ không ghét con.”

Lộ Nhược Bồi không đáp lời, nhìn nét mặt của Lộ Kha Đồng, ông cảm giác được dường như Lộ Kha Đồng rất sợ hãi. Có lẽ thật sự không hẳn là giận ông, coi bộ đứa con trai vừa ngốc vừa nhăng của ông thích người ta thật rồi.

Nhưng vậy thì sao chứ, Lộ Kha Đồng hết như những loài thực vật mà Ôn Ngưng nuôi trong nhà kính, thậm chí có khi còn sống an nhàn hơn chúng nữa. Mà Phí Nguyên lại giống Phí Đắc An, trong xương đều là những con sói khó thuần phục, Phí Đắc An lớn tuổi may ra còn biết thỏa hiệp một hai với người nhà, nhưng liệu Phí Nguyên biết sao?

Người quá mạnh mẽ sẽ khiến bên còn lại chịu uất ức hoặc nhiều hoặc ít, Lộ Nhược Bồi không muốn Lộ Kha Đồng chịu uất ức.

“Ba đang nghĩ gì vậy?” Lộ Kha Đồng im lặng hồi lâu, phát hiện Lộ Nhược Bồi cũng im lặng như mình. Lộ Nhược Bồi xua tay, ông nghĩ quá nhiều quá xa, nghĩ đến nỗi bản thân ông cũng đau đầu: “Tạm thời không nói nữa, ba muốn đi ngủ.”

Lộ Kha Đồng xoay người đi ra ngoài, sau đó vòng trở về, ném đồ bịt mắt lên giường. Lộ Nhược Bồi cười cười, có chút không biết làm sao.

Trở lại phòng sách tiếp tục làm bài tập, ai ngờ viết được hai dòng lại xoắn xuyết, Lộ Kha Đồng úp mặt lên cánh tay, đến nỗi hai mắt đỏ cả lên. Nhóm chat nam sinh im ắng đã lâu bỗng dưng trở nên náo nhiệt, có người tuôn tin lớp trưởng và lớp phó học tập lớp 1 chia tay rồi.

Lộ Kha Đồng giật thót, hoa quý mùa mưa còn chưa qua nỗi, nói chỉ là thiên trường địa cửu. Lớp trưởng lên tiếng hỏi có đi đá bóng không, tất cả mọi người nói đi đi đi, sốt sắng muốn giúp anh em vượt qua nỗi buồn thất tình.

Chỉ có Phí Nguyên trả lời: Có việc, không đi được.

Lộ Kha Đồng nói gót nhấn lại: Mình cũng vậy, xin lỗi nha lớp trưởng.

Thoát ra xong cậu gọi cho Phí Nguyên, chờ Phí Nguyên bắt máy bèn hỏi: “Anh sao vậy? Có việc gì nha?”

Giọng Phí Nguyên hơi khàn: “Em xét hỏi à? Vậy em có việc gì?”

*Xét hỏi: nguyên văn là “tra cường” (查岗), ý nói bạn gái tra hỏi đường đi nước bước của bạn trai để phòng ngừa ngoại tình.

“Em không có, em chỉ có chung với anh thôi.” Thật ra Lộ Kha Đồng vẫn muốn hỏi Phí Nguyên hôm đó đột nhiên hỏi chuyện ba mình là có ý gì, nhưng rồi lại sợ biết nguyên nhân. Cậu khép sách lại, thờ dãi: “Sao em nhớ anh hoài vậy ta.”

Phí Nguyên cười một tiếng: “Biết công viên Lá Thu không? Tới đây đi.”

Trước khi đi, Lộ Kha Đồng qua ngó Lộ Nhược Bồi một cái rồi mới rón rén chuồn ra ngoài. Công viên Lá Thu nằm ngay trên đường Lá Thu, buổi sáng các ông bà cụ sống ở lân cận đều thích tới đây nghe ca sĩ nghiệp dư hát hí khúc, buổi chiều thì vắng vẻ hơn.

Phí Nguyên ngồi trong đình nghỉ chân giữa mấy hòn non bộ, hẳn là đã chờ một lúc rồi. Lộ Kha Đồng muốn hù đối phương, thế là nhảy thoát ra hét toáng lên: “Há! Anh đại!”

Hết xong thì ngẩn ngơ, Phí Nguyên vẫn mặc áo thun và quần thể thao đơn giản, thể nhưng sắc mặt rất tệ: “Có phải anh bị bệnh không? Hình như anh gầy đi thì phải.”

“Mấy ngày nay không thích ăn cơm nhà.”

“Vậy anh muốn ăn gì? Tụi mình cùng đi ăn.” Lộ Kha Đồng ngồi xuống bên cạnh, sợ ý đụng trúng chân Phí Nguyên.

“A, cẩn thận chút nào.” Phí Nguyên đau đến nhủu mày.

“Chân anh bị thương hả?” Lộ Kha Đồng xắn quần Phí Nguyên lên, làm bộ méo mếu: “Trời ơi anh đừng hù em nha, có phải anh bị kẻ thù chém không anh đại.”

Đầu gối của Phí Nguyên lộ ra, bên trên là một mảng bầm tím ứ máu, ngoài ra còn có vết thương rách da chưa đóng vảy. Lộ Kha Đồng sùng sốt, ánh mắt thật sự đỏ lên, cậu ngồi xổm xuống há miệng thối thối, nếu là cún chắc còn muốn liếm một cái.

“Không có gì, lái xe máy bị té, đi đứng cứ đụng đến nên lâu lành, nhìn ghê thế thôi chứ thật ra không đau.”

Lộ Kha Đồng tru tréo: “Em đau nè! Lòng em tan nát!” Tru xong chấp tay trước ngực, nhanh nhẹn ma sát lòng bàn tay mấy chục cái, chờ nóng lên rồi nhẹ nhàng phủ trên đầu gối của Phí Nguyên, hỏi: “Vậy đỡ hơn chút nào không anh?”

Phí Nguyên nói: “Phương thuốc cổ truyền gì thế kia? Phải hôn một cái mới đỡ được.”

Lộ Kha Đồng nghe vậy bèn rút tay về, đoạn cúi đầu hôn miệng vết thương nơi đầu gối của Phí Nguyên, thật nhẹ thật nhẹ. Nhìn đỉnh đầu của Lộ Kha Đồng, Phí Nguyên cảm thấy cả người ngứa ngáy, sao suốt ngày nhóc này cứ dùng đủ cách bại não rù quén mình thế nhỉ.

Bị xúc lên ngồi trên đùi đối phương, Lộ Kha Đồng sợ đụng trúng vết thương nên không dám động đậy. Phí Nguyên vỗ lưng cậu, hỏi: “Vậy là xong rồi à?”

“Vội anh thì chưa.” Cậu nâng mặt Phí Nguyên lên, hôn môi Phí Nguyên, hôn mấy cái vẫn thấy khó chịu gì đâu, bèn nói: “Giọng anh khàn như vậy, chân còn bị thương, hèn chi không đi đá bóng, nhưng mà anh còn ra gặp em, có phải em không biết điều lắm không.”

Chẳng đợi Phí Nguyên trả lời, cậu hỏi tiếp: “Em hơi bị thiếu chín chắn đúng không?”

Phí Nguyên nói: “Đúng.”

“.....” Lộ Kha Đồng bấu môi: “Em không có kêu anh trả lời nha!”

Trong miệng có vết thương, hễ uống nước là đau rát, thiếu nước nên giọng khàn, Phí Nguyên nói bằng chất giọng vừa khàn vừa trầm đục: “Tiểu bảo bối nhi muốn chín chắn như thế làm gì.”

Má ơi...

Lộ Kha Đồng run rẩy lấy di động ra, mặt đỏ như gấc năn nỉ: “Anh gọi lần nữa đi, em muốn ghi âm lại chép ra đĩa.”

Ở nhà, Lộ Nhực Bồi tuy mệt phờ nhưng lại ngủ không ngon, loáng thoáng mơ thấy lúc mình lên đại học, khi ấy ông vừa quen với mẹ của Lộ Kha Đồng, hai người là bạn học khác ngành.

Bị cuộc gọi đến đánh thức, Lộ Nhực Bồi tháo đồ bật mắt xuống, Ôn Ngưng ở đầu bên kia nói: “Xin lỗi Nhực Bồi, tối nay em không về ăn tối được rồi.”

“Tình hình không ổn à?”

Ôn Ngưng nghẹn ngào trả lời: “Quá đau đớn, em muốn dành thêm thời gian ở bên ông ấy.”

Sau khi trấn an Ôn Ngưng vài câu, Lộ Nhực Bồi gọi cho Dương Việt Ngôn, Dương Việt Ngôn nói cho Lộ Nhực Bồi biết: “Bệnh nhân ung thư gan thời kỳ cuối sẽ bị giày vò chẳng khác chết là bao, chỉ còn chờ sức sống cạn kiệt nữa thôi, ông Ôn không còn bao nhiêu thời gian đâu.”

Lộ Nhực Bồi thở dài một tiếng, cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 31

Lộ Kha Đồng về nhà không hẳn là muộn, trước tiên cậu đến nhà kính dạo một vòng, không biết dạo này Ôn Ngưng đang bận việc gì, ngày nào cậu cũng phụ trách tưới nước. Lúc vào cửa còn không dám gây tiếng động quá lớn, thấy Lộ Nhực Bồi ngồi bên cạnh bàn ăn mới thả lỏng.

Lộ Nhực Bồi đặt báo xuống, nói: “Quán nào bán đồ ăn ngon thì con mua đi.”

“Hôm bữa con mua nguyên cái bánh ngọt to dùng tự ăn hết rồi, ăn rất ngon.”

“Hèn chi mập.”

Lộ Kha Đồng che hàm dưới: “Làm gì có... bây giờ con ăn bao nhiêu cũng không mập, dinh dưỡng truyền qua chiều dài hết rồi, ba hiểu không.” Nói xong ném di động qua: “Ba tự mua đi, con không ăn.”

“Sao vậy, không phải muốn cao à?”

Lộ Kha Đồng uống một ly nước đầy: “Đạt tiêu chuẩn rồi, vượt qua ba sợ ba hết hồn thôi!”

Cuối cùng Lộ Nhực Bồi mua phần cho ba người, một phần giữ lại cho Ôn Ngưng. Lộ Kha Đồng xem TV không chịu ăn, nhưng có vẻ rất đói bụng, toàn xem chương trình nấu ăn.

“Lộ Lộ, ba phải ra ngoài một chuyến, con dọn bàn đi.” Ăn xong Lộ Nhực Bồi lên lầu thay quần áo, Lộ Kha Đồng đáp lời xong còn rướn cổ xem có thừa lại gì không.

Thay đồ ra khỏi nhà, Lộ Nhực Bồi lái xe đi, đang lúc giờ cao điểm buổi chiều, ngoài đường kẹt cứng xe. Đường sá trong thành phố không ngừng phát triển cũng liên tục mở rộng, cây cối hai bên không che hết được ánh nắng trên đường dành cho xe hơi và xe máy.

Bây giờ rồi, Lộ Nhực Bồi đến con đường nhỏ ngoài hẻm Lá Thu, ông tắt máy hạ cửa kính xe xuống hóng gió, cả ngày oi bức giờ đây mới có chút khí lạnh. Máy ông cạ dọn bàn cờ về nhà ăn cơm bước chậm chậm, nói: “Nhiều mây quá, buổi tối sẽ mưa cho mà xem”

Chưa đợi đến tối, chừng mười phút sau trời đã đổ mưa, người nhà nào về nhà nấy, một học sinh trông giống nam sinh đạp xe chạy về nhà, cuối cùng vào mảnh sân sâu tít trong ngõ hẻm.

Lộ Nhực Bồi kéo cửa sổ lên nghe nhạc cổ điển, thật ra ông cũng không biết mình tới đây làm gì, ông cũng không phải là cảnh sát theo dõi. Chỉ là khi nhớ đến dáng vẻ Lộ Kha Đồng nói chuyện với mình, ông lại nhin không được muốn xem thử, rốt cuộc là người thế nào khiến cho nhóc ngốc nhà mình mê

mắn đến thế.

Kể từ hôm Phí Đắc An đánh Phí Nguyên, ông Thẩm bảo Thẩm Đa Ý chỉ cần ở nhà là phải sang nhà Phí Nguyên, có người khác ở đây Phí Đắc An sẽ chú ý cảm xúc, nhất là hai vợ chồng nhà họ đều thương Thẩm Đa Ý.

“Ăn cơm của cậu đi.” Thẩm Đa Ý bưng cơm vào phòng của Phí Nguyên, Phí Nguyên vẫn không nhúc nhích, Thẩm Đa Ý bèn nói: “Mình mệt muốn chết mà còn phải qua làm cu li xoa dịu mâu thuẫn nội bộ của nhà cậu, ăn lẹ giùm mình đi.”

Phí Nguyên không nhúc nhích hoàn toàn là vì chân đau, cậu không yếu ớt mà còn giỏi chịu đòn, nhưng khớp xương bị thương hể động đây một chút là đau chết người. Phí Nguyên cũng biết hôm đó Phí Đắc An không thật sự dùng sức, nếu không đã có thể đá gãy xương bánh chè của mình rồi.

Phí Nguyên kéo ghế ngồi xuống, trước tiên húp nửa bát cháo đậu xanh để hạ nhiệt. Thấy vết nứt mới trên đầu gối của Phí Nguyên, Thẩm Đa Ý nhíu mày hỏi: “Cậu ở nhà mà còn ngồi chồm hổm à? Sao không thấy đỡ hơn mà còn tệ hơn vậy?”

“Hôm nay ra công viên, cảm nhận sự lãng mạn của kiểu hẹn hò thập niên tám mươi.”

Thẩm Đa Ý tức tối nói: “Lãng mạn con khi, nhoi thì có. Thôi cứ cắt quách luôn đi, ngồi xe lăn để cho Lộ Kha Đồng đẩy cậu, ngày nào không làm trò là khó ở chứ gì.”

Phí Nguyên bật cười: “Tôi còn tưởng cậu sẽ cười nhạo tôi chứ, sao nóng nảy thế?”

Thẩm Đa Ý ghen hòng, dời mắt sang chỗ khác. Bấy giờ Lâm Du Châu ở bên ngoài gọi Thẩm Đa Ý ra ăn cơm, Thẩm Đa Ý đáp một tiếng rồi nói: “Không nóng sao được, cậu làm trò xong mình còn phải bưng cơm cho cậu, mình ăn hết cơm nhà cậu cho biết.”

Lâm Du Châu làm cơm chiên và cháo đậu xanh cho ba người, Phí Đắc An uống rượu không nói tiếng nào, Thẩm Đa Ý vừa ăn vừa nói: “Di ơi đi biết làm cơm cuộn trứng không? Tức là bọc một lớp trứng bên ngoài cơm chiên đó, nhà hàng chỗ con làm thêm bán món này đắt khách lắm.”

“Nghe đơn giản nhỉ, lần tới chiên cơm làm kiểu đó mời con ăn thử.” Mấy ngày nay Lâm Du Châu đều phiền muộn đến ngủ không ngon, mỗi ngày Thẩm Đa Ý qua trò chuyện với bà có thể giúp tâm trạng của bà khá hơn.

Phí Đắc An đột nhiên xen vào: “Bỏ đói nó đi, thời buổi ăn không đủ no ai lại đi nặng xị với gia đình mình.” Lâm bầm lâu bầu xong, ông nốc một chung rượu. Thẩm Đa Ý biết Phí Đắc An giận thì giận chứ vẫn nhớ thương con, bèn nói: “Hình như vết thương của Phí Nguyên nghiêm trọng hơn rồi đó, lát nữa con dìu cậu ấy đến phòng khám cộng đồng xử lý chút nha.”

Phí Đắc An gắt giọng: “Để nó tự vịn tường mà đi!”

“Cũng được, vậy con che dù cho cậu ấy.” Thẩm Đa Ý cười tủm tỉm, dập hết lửa của Phí Đắc An. Lâm Du Châu không khỏi thấy khó chịu, tại sao một đứa bé tốt như thế lại không có ai thương, ông trời thật không có mắt.

Cơm nước xong Phí Đắc An qua nói chuyện với ông Thẩm, Lâm Du Châu đứng dậy dọn dẹp, Thẩm Đa Ý giành trước bát bát bung đi rửa, đoạn gọi với vào phòng: “Phí Nguyên, thay quần áo đi phòng khám”

Phí Nguyên thay quần ngắn đi ra, thấy Lâm Du Châu ngồi ở phòng khách mới hiểu Thẩm Đa Ý có ý đồ. Cậu đi cà nhấc qua ngồi xuống, choàng vai Lâm Du Châu.

“Mày tránh ra, đừng làm mẹ phiền lòng.”

“Hay là mẹ đánh con một trận luôn đi? Dù gì con cũng rần chắc mà.” Phí Nguyên tựa vào người Lâm Du Châu, bình thản nói: “Mẹ, hai ngày nay chắc mẹ đã suy nghĩ nhiều rồi, về việc làm thế nào để con đừng thích con trai nữa, mẹ nghĩ ra chiêu nào chưa?”

Lâm Du Châu nhéo bắp đùi Phí Nguyên: “Chưa, bây giờ mẹ mày bắt đầu nghĩ xem làm thế nào để giết chết con trai ruột mà không bị bỏ tù.”

“No chết chắc được đấy.” Phí Nguyên phì cười, cười xong lại bình tĩnh nói: “Mẹ, con thích con trai thật sự là chuyện khó chấp nhận đến thế sao? Lẽ nào con thích con trai thì sẽ không hiểu thuận với ba mẹ? Sau này sẽ không cống hiến cho xã hội?”

“Con đường này khó đi nhưng mà con chịu được, đàn ông con trai sợ gì cái này chứ? Mẹ cũng từng nói, lúc trước ba con theo đuổi mẹ đánh nhau với người ta bị đuổi việc, sau đó năm lần bảy lượt đến nhà lại bị ông ngoại con tổng cổ, nhưng chẳng phải hai người vẫn bước tiếp sao? Con thật sự rất thích Lộ Kha Đồng, chỉ khi chúng con bên nhau thì mới vui vẻ được, người khác dù thế nào con cũng không chấp nhận nổi.”

Lâm Du Châu nói: “Người ta mới mười lăm! Mày mới mười bảy!”

“Mười lăm đã thích em ấy như thế rồi, đến khi hai mươi lăm chắc còn thích hơn ấy chứ.” Phí Nguyên nói xong bị Lâm Du Châu đập cho một cái: “Vậy sau này nếu không thích nữa thì ba mẹ càng không cần phải lo, bây giờ làm vậy chẳng phải phí công sao.”

Lâm Du Châu định nói gì đó, Phí Nguyên bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi: “Mẹ, từ lúc mẹ biết chuyện này, mẹ có từng cảm thấy đây là bệnh không?”

Lâm Du Châu răn dạy: “Mẹ mày từng được giáo dục bậc cao ở trường đại học danh tiếng, mày tưởng là tàn dư phong kiến à!”

Nhưng cho dù là vậy, bà vẫn lo sợ như cũ, lo sợ việc hai đứa còn quá nhỏ, lo sợ thân phận phụ huynh của Lộ Kha Đồng, càng lo sợ ánh mắt và miệng lưỡi mà bọn nhỏ phải đối mặt trên con đường này.

Lộ Nhược Bồi tắt nhạc, đổi sang nghe tiếng mưa rơi. Ông ngồi thật lâu cũng không thấy mệt, bởi vì mọi khi hợp đã quen. Dòng mưa xối xả dưới ánh đèn đường, Lộ Nhược Bồi chăm chú nhìn chốc lát, lúc thu hồi tầm mắt mới chú ý có hai người che dù đi ra ngoài.

Là Phí Nguyên và nam sinh đạp xe ban chiều.

Bôi thuốc băng bó xong rồi chờ thêm giây lát ở phòng khám, Thẩm Đa Ý đứng dưới mái hiên bụng dù nói: “Đi thôi, bớt mưa rồi.” Phí Nguyên nâng dù, tay còn lại vịn vai Thẩm Đa Ý.

“Lúc ăn cơm ba tôi có nói gì không?”

“Nói cậu nặng xì, mình vỗ tay.”

Phí Nguyên dừng bước, nghiêng đầu nhìn Thẩm Đa Ý: “Này người anh em, hôm nay thấy cậu có nhiều ý kiến với tôi lắm đấy, nghỉ lại xem ai che chở cậu từ nhỏ đến lớn đi.”

Thẩm Đa Ý nói khẽ: “Sau này không cần nữa.”

“Cậu bị gì thế?” Phí Nguyên chìa tay hứng chút mưa, vẩy vào mặt Thẩm Đa Ý: “Ăn lợn cơm à?”

“Phí Nguyên, mình nghiêm túc đó, thôi bây giờ dứt khoát nói thẳng luôn đi.” Thẩm Đa Ý xoay người nhìn Phí Nguyên: “Thật ra ban đầu mình cho rằng cậu với Lộ Kha Đồng chỉ giống chơi thôi, nhưng đến giờ mình đã hiểu, cậu thật lòng. Đôi khi Lộ Kha Đồng phiền thật đấy, nhưng cậu ấy thật sự rất đáng yêu, từ thể xác đến tâm hồn đều đáng yêu, mình hy vọng hai cậu sẽ hạnh phúc.”

Lời này trước sau không khớp nhau, Phí Nguyên nhìn Thẩm Đa Ý, hỏi: “Có phải cậu còn lời chưa nói hết không?”

Thật ra còn đến cả trăm ngàn lời muốn nói, nhưng một khi nói ra sẽ vượt khỏi giới hạn. Hai người họ chơi với nhau từ ký túc xá cục Đường sắt đến hẻm Lá Thu, Phí Nguyên từng đánh một trận vì cậu, cậu từng gánh tội cho Phí Nguyên, trong cục tổ chức buổi du lịch cho công nhân viên và gia đình, hai người từng cùng nhau leo núi Thái Sơn, cùng nhau bơi biển Bắc Đới Hà. Nhà ai nhắc đến bạn nói khó, đi đâu đúng là cậu và Phí Nguyên, trúc mã thành đôi gì đó tình thơ ý họa quá, từ trước đến nay cậu chưa từng dám mơ giấc mộng đẹp như thế.

Có điều mơ hay không cũng được, từ lúc nhìn thấy Phí Nguyên cười ôm Lộ Kha Đồng, mơ gì cũng tỉnh rồi.

Tiếng mưa rơi lộp độp, Lộ Nhược Bồi thấy rõ tất cả, ông không khỏi cười khổ, đầu quanh mình có thay đổi thế nào, có vài chuyện ngày nào cũng sẽ xảy ra. Nhìn theo hai bóng người đi xa, Lộ Nhược Bồi bấm di động xem thời gian, giây tiếp theo có cuộc gọi đến.

Ôn Ngưng ở đầu bên kia vừa khóc vừa nói: “Nhược Bồi, cuối cùng ba em cũng được giải thoát rồi.”

Mưa lại lớn dần, Lộ Nhược Bồi lái xe phóng nhanh ra khỏi con đường hẹp này, tốc độ của cần gạt nước không theo kịp tốc độ mưa rơi, đường nhìn trở nên mờ hồ. Điện thoại vừa cúp lại reo lên, mà Lộ Nhược Bồi vẫn còn chìm trong nhịp tim dồn dập ngăn ngui chưa thể thoát ra.

“Ba có về không?” Vừa nghe là biết Lộ Kha Đồng đang ăn gì đó: “Mưa lớn thế này mà ba đi đâu vậy? Vừa đi công tác về là hẹn hò liền hả?”

Lộ Nhược Bồi nói: “Nói năng không giống ai, chờ con ăn xong là ba về đến nhà rồi.”

“Ba xạo hoài, con ăn cả tiếng rồi, sắp ăn hết rồi nè.”

Lộ Nhược Bồi nhớ lại hồi nhỏ Lộ Kha Đồng ở nhà một mình, ông ra ngoài xã giao bận bịu bao giờ cũng về nhà muộn, mỗi lần trời mưa Lộ Kha Đồng như tìm được lý do, gọi cho ông nói con sợ. Sau đó Lộ Kha Đồng lại nhịn không được bán đứng chính mình, nói: “Thật ra con không có sợ, con giả bộ thôi, vậy thì ba sẽ về nhà sớm hơn.”

Đầu óc của Lộ Nhược Bồi có phút chốc trống rỗng, trong phút chốc ấy một luồng ánh sáng mạnh ập đến trước mặt, nước mưa trên kính chắn gió làm nhòe mọi thứ, ngoại trừ tiếng phanh xe chói tai, Lộ Nhược Bồi chỉ còn nghe được Lộ Kha Đồng đang lái nhai gì đó.

“Ba, con ăn xong rồi. Ba ơ?”

Tiếng vang cực lớn truyền qua di động, tiếng mưa rơi, tiếng thủy tinh vỡ nát, tiếng va chạm, tiếng sầm lốp xe ma sát với mặt đất... duy chỉ không có tiếng của Lộ Nhược Bồi. Lộ Kha Đồng khẽ buông tay, chiếc nĩa rơi xuống sàn nhà.

Con ăn xong rồi, ba sắp về đến nhà chưa.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Chương 32

Mưa càng rơi càng nặng hạt, một lớp nước đọng dưới mặt đất, hai chiếc xe lẳng lẳng nằm ngang giữa ngã tư đường, như thể tiếng động âm ỉ từ cú va chạm trước đó chỉ là ảo giác mà thôi.

Da đầu Lộ Kha Đồng tê dại, ngón tay lật số ghi số điện thoại run bần bật, cậu muốn báo cảnh sát nhưng không biết vị trí cụ thể của Lộ Nhược Bồi, mà đi động của Ôn Ngưng lại gọi không thông. Gió rét mang theo nước mưa trút vào phòng, cậu lạnh đến mức mặt mày trắng bệch.

Đèn nhà họ Khuru sáng trưng, Khuru Lạc Dân đang chọc một con chó Berger, dùng đi động chụp ảnh của nó: “Con nói ba chứ, con còn chưa đi mà ba đã tìm được thứ thể chỗ con rồi.”

“Con đi thi ba với mẹ con buồn chán lắm, người già tổ rỗng nuôi con chó để kéo dài tuổi thọ.” Ba Khuru sờ đầu chó Berger: “Trước đây con cảnh khuyên về hưu này lợi hại cực, là một ông bạn già, vai vế lớn hơn con đấy.”

* N người già tổ rỗng: chỉ vợ chồng già con cái đi xa.

Đang nói, mẹ Khuru ở trong phòng ngủ gọi với ra: “Ông Khuru, có điện thoại.”

Ba Khuru đi nhận điện thoại, Khuru Lạc Dân tự mình ôm con chó chụp hình, cảm thấy anh đẹp trai sánh đôi với cảnh khuyên đứng là đánh đâu thắng đó, nhưng chưa được hai phút, mẹ Khuru hoảng sợ kêu một tiếng, tiếp theo đó ba Khuru gọi Khuru Lạc Dân, bảo Khuru Lạc Dân mau thay quần áo.

“Có chuyện gì vậy?”

Mẹ Khuru vội vã mặc áo khoác, giải thích: “Ba của Lộ Lộ gặp tai nạn giao thông, mẹ nó lại không liên lạc được, bây giờ nhà mình qua đón Lộ Lộ đến bệnh viện. Nhanh chân lên!”

Sao lại như thế chứ, Khuru Lạc Dân nhất thời sợ đến không nói nên lời.

Sửa soạn xong bọn họ vội chạy đến nhà Lộ Kha Đồng, dọc đường đi ba Khuru gọi vài cuộc điện thoại, dặn dò nên xử lý sự cố như thế nào. Cuối cùng còn chưa rõ vào đâu đường, Khuru Lạc Dân trông thấy Lộ Kha Đồng đang đứng cầm dù.

“Lộ Lộ, mau lên xe!”

Gọi điện thoại xong Lộ Kha Đồng lập tức ra ngoài chờ, cầm dù cũng chẳng che được gì, cả người cậu ướt hơn phân nửa. Sau khi lên xe, Khuru Lạc Dân rút khăn giấy lau mặt cho Lộ Kha Đồng, nhưng không biết nên nói gì an ủi.

“Con yêu, đừng sốt ruột, lát nữa chúng ta đến bệnh viện xem bác sĩ nói thế nào.” Mẹ Khuru nói mà không khỏi khó chịu, vừa lo lắng vừa xót con: “Nhược Bồi cũng vậy nữa, thời tiết thế này ra ngoài làm cái gì!”

“Đều tại con,” Lộ Kha Đồng nói một cách yếu ớt, nghe đặc giọng mũi: “Đều tại con gọi điện thoại cho ba, con còn hỏi ba về nhà nữa, đều tại con.”

Nói xong cậu quay đầu nhìn sang Khuru Lạc Dân, một giọt nước mắt rơi xuống từ khóe mắt: “Anh ơi, có phải em khác ba mẹ không...”

Khuru Lạc Dân ôm lấy cậu, mắng: “Nói bậy bạ gì thế, không được khóc, có khi chú không bị sao hết cũng khóc gì mà khóc.” Nói mà không phát hiện giọng mình cũng có chút nghẹn ngào.

Nửa tiếng sau đến bệnh viện, bọn họ không vào bãi đỗ xe mà lái thẳng đến cổng. Hai bên có rất nhiều xe cảnh sát, Lộ Kha Đồng xuống xe chạy ào vào trong, Khuru Lạc Dân theo cậu vào chờ thang máy, vịn vai cậu trấn an.

Ba Khuru mẹ Khuru chậm hơn một chút, mẹ Khuru thở dốc nói: “Cảnh sát giao thông phát hiện rất nhanh, đưa đến cũng kịp lúc, chúng ta đừng hoảng quá. Lộ Lộ, con đừng nói những lời ngu ngốc nữa, nếu không ba con sẽ đau lòng.”

Lộ Kha Đồng gạt đầu, nhìn chăm chăm con số hiển thị trên thang máy không dám chớp mắt. Sau một trận choáng váng, cửa thang máy từ từ mở ra, cả tầng lầu đều có người trông coi, là cảnh sát vũ trang vừa mới điều tới.

Đèn phòng phẫu thuật sáng rực, Lộ Kha Đồng chạy tới, nhìn thấy Ôn Ngưng và Dương Việt Ngôn đứng ở cửa. “Mẹ ơi...” Cậu gọi Ôn Ngưng một tiếng, tràn đầy lo lắng và sợ hãi.

Ôn Ngưng bước tới ôm cậu, nhẹ giọng nói: “Bác sĩ đang cấp cứu, phẫu thuật xong sẽ ổn thôi.” Cô nói mà vành mắt cũng đỏ: “Dạ con rồi phải không, nếu mẹ ở nhà thì tốt rồi.”

Ba Khuru và Dương Việt Ngôn chào hỏi nhau, nói cho nhau biết tình hình. Dương Việt Ngôn đi tới vỗ vai Lộ Kha Đồng, bình tĩnh nói: “Lộ Lộ chào con, chú là bạn thân của ba con, trước đây chúng ta gặp nhau một lần rồi, còn nhớ không?”

Lộ Kha Đồng gạt đầu, cậu nhớ chứ. Không riêng gì lần ở bờ biển, bóng lưng trước đó nữa ắt cũng là người này, đồng thời cậu vẫn luôn cho rằng Lộ

Nhược Bồi ly hôn với Ôn Ngưng trước thời hạn cũng chính vì người này.

“Lộ Lộ, lúc ba con được đưa tới bị thương rất nặng, tài xế bên kia cũng thế, phẫu thuật có độ nguy hiểm không thấp, thế nên kết quả ra sao các chú cũng không biết.”

Ôn Ngưng ngắt lời: “Luật sư Dương, anh đừng dọa nó.”

Dương Việt Ngôn nói: “Đây không phải dọa nó, mà là nói tình huống chân thật nhất cho nó biết. Lộ Lộ, con là người thân duy nhất của Nhược Bồi, con có quyền hiểu rõ sự tình, nhưng con không phải sợ, các cô chú nhiều người như vậy sẽ ở bên con.”

Lộ Kha Đồng nhìn về phía cửa phòng phẫu thuật: “Con chờ ba con.”

Mọi người ngồi trên ghế chờ, Lộ Kha Đồng cứ đi qua đi lại hoặc đứng yên áp sát cửa. Trời rạng sáng Khuru Lạc Dân đi mua chút thức uống nóng về, kéo Lộ Kha Đồng ngồi xuống.

“Lộ Lộ, nhà anh nuôi con chó nè.”

Lộ Kha Đồng cầm cà phê nóng làm ấm tay, ánh mắt đại ra, Khuru Lạc Dân tiếp tục nói: “Ba anh mang về từ đội cảnh sát, trước đây là cảnh khuyến, tiếng sủa hùng hậu lắm. Cũng có nghe anh nói không?”

“Em không muốn nghe, sau này anh hẳn nói.”

“Sau này anh đi mất tiêu rồi.” Khuru Lạc Dân nhìn Lộ Kha Đồng, huých vai cậu một cái: “Có một số chuyện không có sau này, lúc cũng giận ba cũng có từng nghĩ rằng sau này ba cũng sẽ gặp tai nạn xe cộ không?”

Lộ Kha Đồng cúi đầu, nếu có thì cậu đã không giận Lộ Nhược Bồi rồi.

Khuru Lạc Dân nói tiếp: “Anh biết chú nông chiều cung, bản thân cung hẳn biết rõ nhất, vì vậy cung thường nghịch phá không nề nang ai. Có lẽ giữa hai người thật sự có mâu thuẫn, nhưng mâu thuẫn liệu có sâu hơn tình thân không?”

Kém hơn chứ, làm sao sâu hơn được.

Gần ba giờ sáng, đèn trên cửa phòng phẫu thuật tắt, Lộ Kha Đồng nhào tới chờ kết quả, cửa từ từ bật mở, y tá đẩy Lộ Nhược Bồi ra. “Ba, ba ơi...” Lộ Kha Đồng nín thở, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Lộ Nhược Bồi yếu đuối đến thế.

Bác sĩ nói tạm thời thoát khỏi tình trạng nguy hiểm tính mạng, nhưng vẫn còn trong trạng thái hôn mê, nếu trong bốn mươi tám tiếng đồng hồ tới mà không tỉnh thì vẫn nguy hiểm như cũ. Y tá đẩy Lộ Nhược Bồi vào phòng bệnh, mọi người ở bên ngoài chờ, chỉ có Lộ Kha Đồng và Ôn Ngưng ở bên trong.

Lát sau mẹ Khuru bước vào, nói: “Ôn Ngưng, em với Lộ Lộ về nghỉ ngơi chút đi? Ngủ một giấc rồi lại tới, cứ canh giường như vậy cũng chẳng có tác dụng gì.”

Lộ Kha Đồng không nhúc nhích, vẫn một mực nhìn Lộ Nhược Bồi. Ôn Ngưng dù mệt rã rời cũng không muốn đi, cô làm sao mà ngủ được. Lúc này Dương Việt Ngôn bỗng xuất hiện ở cửa: “Chị Khuru, phiền chị xem chừng Lộ Lộ một chút. Ôn tiểu thư, đi thôi.”

Lộ Kha Đồng ngẩng đầu hỏi: “Mẹ, mẹ đi đâu vậy?”

“Mẹ có chút chuyện phải đi giải quyết với chú Dương, xong xuôi sẽ trở lại.” Ôn Ngưng run giọng nghẹn ngào nói, đoạn đứng dậy đi với Dương Việt Ngôn.

Đầu óc Lộ Kha Đồng rối bời, mấy ngày nay không biết Ôn Ngưng đang bận việc gì, hơn nữa tại sao lại cùng xuất hiện cùng giải quyết công việc với Dương Việt Ngôn, còn đang nghĩ miên man thì ba Khuru qua đây nói: “Lộ Lộ con với Khuru nhi về nhà trước đi, để hai người lớn là chú với dì ở lại được rồi, đây là mệnh lệnh, sáng mai bảo tài xế đưa các con tới đây.”

Khuru Lạc Dân kéo Lộ Kha Đồng đi về, thang máy xuống đến phân nửa thì ngừng lại, sau đó có hai cảnh sát từ bên ngoài bước vào, miệng nói: “Chết không đúng lúc gì cả, quần quật đến nửa đêm nửa hôm, buồn ngủ chết tôi.”

Sau khi hai cảnh sát bước vào, cảnh tượng ngoài cửa lọt vào mắt Lộ Kha Đồng. Cách đó không xa, Ôn Ngưng khóc hết nước mắt, Dương Việt Ngôn đang nói gì đó với những cảnh sát khác.

Lộ Kha Đồng chạy ra, chạy thẳng một mạch đến bên cạnh Ôn Ngưng mới dừng bước, cùng lúc đó, cậu nhìn thấy dòng chữ trên đồng phục của cảnh sát, nhà giam số một thành phố.

Mưa đã tạnh, gió đêm ướt lạnh. Lộ Kha Đồng và Ôn Ngưng một trước một sau vào nhà, Ôn Ngưng xoay người nói với cậu: “Khi nãy con dầm mưa, đi tắm nước ấm rồi hãy ngủ, mấy bữa nay không thay đồ ngủ đúng không? Mẹ tìm mấy bộ ủi cho con.”

Lộ Kha Đồng không đáp, lặng lẽ đi tắm, tắm xong chui vào trong chăn, mở to mắt thần thờ. Ôn Ngưng bưng một ly nước nóng vào phòng, ngồi xuống bên giường cậu, lấy khăn lông lau tóc cho cậu.

“Mẹ, mẹ sao vậy?”

“Mẹ không sao.” Ôn Ngưng nói chuyện bao giờ cũng nhẹ nhàng, khi này khóc nức nở là đáng về mất kiểm chế nhất của cô, cô mỉm cười, nhưng hai hàng nước mắt lăn dài: “Lộ Lộ, ba mẹ ly hôn không trách ba con được, bởi vì ba thông cảm cho mẹ.”

Mười năm trước, ba của Ôn Ngưng, Ôn Hạc Lai bị bỏ tù, tòa phán án tử hoãn, nhờ một phần giao tình, Ôn Ngưng tới cầu xin Lộ Nhược Bồi, Lộ Nhược Bồi đề án xuống giảm còn hai mươi lăm năm tù. Hiệp nghị giữa hai người là Ôn Ngưng gả cho Lộ Nhược Bồi, làm mẹ Lộ Kha Đồng đến khi Lộ Kha Đồng trưởng thành mới thôi. Còn Dương Việt Ngôn với tư cách là bạn bè và luật sư tư nhân của Lộ Nhược Bồi, tất cả điều lệ và đàm phán giai đoạn sau của hiệp nghị đều do Dương Việt Ngôn phụ trách.

“Có lẽ ông trời đã tính cả rồi, sau này ba của mẹ mắc bệnh ung thư gan, mấy ngày nay được thả ra* mẹ vẫn kề bên ông ấy, nhưng mẹ cũng không còn tâm sức chăm sóc con, chính vì thế ba mẹ quyết định kết thúc hiệp nghị này trước thời hạn. Thật ra mẹ cũng không quá đau buồn, ba của mẹ đã mệt mỏi từ lâu rồi, nỗi đau bệnh tật và mấy năm lao tù trói buộc ông ấy, mỗi ngày ông ấy đều chờ được giải thoát.”

*Thả ở đây tức là tù nhân bị bệnh nghiêm trọng (ví dụ như Alzheimer) được cho phép tại ngoại để trị bệnh, chứ không phải thả luôn.

Ôn Ngưng nhét góc chăn cho Lộ Kha Đồng, nói: “Với mẹ cũng là một sự giải thoát.”

Đây là bí mật của cô, bí mật không muốn cho người khác biết. Nhưng vào khoảnh khắc Ôn Hạc Lai rời khỏi thế giới này, cô đột nhiên cảm thấy không sao cả, vì thế cô thổ lộ với Lộ Kha Đồng.

“Ngủ ngon, ngày mai chúng ta lại đến bệnh viện, chắc lúc đó ba con đã tỉnh rồi.”

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Lộ Kha Đồng nhắm nghiền mắt, tất cả những gì cậu từng nghĩ không phải là sự thật, nếu Ôn Ngưng không nói, Lộ Nhược Bồi sẽ mãi mãi giữ bí mật này, mặc cho cậu hiểu lắm.

Cậu còn vì thế mà lợi dụng Phí Nguyên, nếu không Lộ Nhược Bồi đã chẳng biết chuyện rồi chia rẽ hai người.

Trở mình vui mặt vào gối, Lộ Kha Đồng đau đón nghĩ, mình tội tệ như vậy, dựa vào đâu mà được người khác thương yêu, mình không xứng.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 33

Sáng sớm hôm sau, Ôn Ngưng nấu bữa sáng như thường lệ, Lộ Kha Đồng thay quần áo xuống lầu, nhìn quãng thâm nhân nhạt dưới mắt Ôn Ngưng, cậu nói: “Mẹ, con mua gì ăn là được, mẹ mệt mỏi như vậy con khó chịu lắm.”

“Con khó chịu thì ăn nhiều chút đi, gầy đến nỗi cảm nhơn rồi.” Vừa mất đi người thân nhất, thật ra Ôn Ngưng muốn bận rộn một chút, mặc công rảnh rồi lại đau đầu: “Canh hầm trong phòng bếp còn mười phút nữa là chín, con nhớ tắt lửa. Mẹ lên lầu thu dọn chút quần áo và vật dụng hằng ngày, lát nữa đến bệnh viện phải mang theo.”

Dứt lời Ôn Ngưng xoay người đi lên lầu, đột nhiên dừng lại nói: “Lộ Lộ, cảm ơn mấy ngày nay con xử lý nhà kính giúp mẹ.”

Lộ Kha Đồng cay mũi, mai này Ôn Ngưng đi rồi, nhà kính sẽ không còn ai chăm nữa.

“Sau này con sẽ chăm sóc chúng nó thật tốt.” Hoa cỏ có tình cảm không? Hy vọng là không, cậu cảm thấy một người đau khổ là đủ rồi.

Tài xế đưa bọn họ tới bệnh viện, lúc lên lầu Lộ Kha Đồng căng thẳng đến mức cả người cứng đờ, cậu cầu nguyện khi vào phòng bệnh sẽ nhìn thấy Lộ Nhược Bồi đã tỉnh, cửa thang máy vừa mở là cậu xông ra ngay, sau khi phóng tới cửa phòng bệnh, cậu hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Mẹ Khuru nghỉ ngơi ở phòng khách bên ngoài, hẳn là mới rửa mặt xong. Ôn Ngưng bước tới đặt đồ xuống, mở một cái hộp giữ nhiệt, nói: “Em có nấu một ít thức ăn, chị với Kiến Đình ăn trước đi, ăn xong về nhà nghỉ ngơi, làm phiền anh chị cả đêm thật có lỗi quá.”

“Nói gì vậy chứ, làm bạn với nhau bao nhiêu năm rồi. Và lại bác sĩ y tá nhiều như vậy, ai cũng quan sát kỹ lưỡng hết, anh chị đâu có phí sức gì.” Mẹ Khuru nói xong, ba Khuru bước ra từ phòng trong. Lộ Kha Đồng lập tức hỏi: “Ba Khuru, ba con tỉnh chưa?”

Hỏi xong muốn đi vào trong, ba Khuru cản cậu lại: “Vẫn chưa, đừng nhẩn mặt thế, bác sĩ nói bốn mươi tám tiếng lận, ba giờ phẫu thuật xong đến giờ chưa được bao lâu, đừng mếu.”

Mẹ Khuru nói: “Sao ông phiền quá vậy, mau để con nó vào xem, Lộ Lộ đừng lo, nói nhiều lời êm tai cho ba con nghe đi, ba con mà vui là tỉnh ngay ấy mà.”

Lộ Kha Đồng vào phòng trong, thấy Lộ Nhược Bồi vẫn nằm lì trên giường, cậu dụi mắt đi qua ngồi xuống, không dám đụng vào Lộ Nhược Bồi. Ngồi như thế vài phút, gương mặt vừa dụi lại nhăn nhu, cậu phát hiện mình chưa từng nói lời êm tai với Lộ Nhược Bồi.

“Ba ơi, ông thầy ba tìm cho con nói nhanh quá à, ba mau tỉnh lại đổi người khác cho con đi.” Lộ Kha Đồng nói xong lại lắc đầu: “Hay là ba dạy con đi, ba giảng bài nghe hay nhất, còn tiết kiệm tiền nhà mình nữa.”

“Học kỳ tới con lên lớp 12 rồi, ba có bằng Tiến sĩ, nếu con thi rớt đại học thì ba mất hết mặt mũi cho coi, ba nói xem ba làm quan chi vậy nha, còn không bằng làm giảng viên đại học, mỗi tuần dạy vài tiết làm chút nghiên cứu là được rồi.”

“Ba ơi, trước đây ba nói con không nên thân, làm bác sĩ thì kê nhầm thuốc, làm thầy giáo thì cãi lộn với học sinh, làm người giao hàng thì không biết đường. Nhưng mà ba chỉ nói vậy thôi, từ trước đến giờ ba chưa từng bắt con sửa, ba muốn con ngu ngốc vui về cả đời còn chuyện về sau một mình ba gánh là được, ba coi thường người ta quá rồi đó.”

Im lặng một lát, Lộ Kha Đồng nhìn ra giường: “Sao ba chưa chịu tỉnh nữa, có phải ba thấy hôn mê không bị con làm phiền vui lắm không?”

Ngoài cửa có tiếng cười khẽ, Lộ Kha Đồng ngẩng đầu thì thấy Dương Việt Ngôn: “Chào... chú.” Dương Việt Ngôn bước vào, ngồi xuống chiếc ghế đối diện, nhỏ giọng hỏi: “Đang nói gì thế?”

Lộ Kha Đồng không mở miệng, lẳng lặng quan sát đối phương. Giọng nói trầm thấp của Dương Việt Ngôn khiến cho gian phòng càng thêm yên tĩnh, dường như sợ đánh thức Lộ Nhược Bồi. Còn tưởng Lộ Kha Đồng cảm thấy mất tự nhiên, Dương Việt Ngôn giải thích: “Sở trưởng Khuru về rồi, buổi sáng bên đây nhất định sẽ có đối tác của ba con đến thăm viếng, hai mẹ con con phải tiếp thì cực quá, chủ là luật sư của ba con, có thể xã giao hộ một chút.”

Lần này đầu óc đã minh mẫn, Lộ Kha Đồng nói: “Ba con có nhiều bí thư vậy cũng xã giao được nha.”

“Ừ,” Dương Việt Ngôn như đang trêu chọc con nít, dịu dàng nhìn về phía Lộ Nhược Bồi, nói: “Bối vậy chú rảnh lắm, nên mới vào thăm ba con nè.”

Lộ Kha Đồng nhíu mày hỏi: “Chú kết hôn chưa?”

Dương Việt Ngôn nói: “Con tò mò lắm à? Chú không có kết hôn, mỗi khi muốn kết hôn chú sẽ đến trường đại học Luật diễn thuyết, diễn thuyết cho sinh viên nghe xong sẽ cảm thấy mình vẫn chưa già, sau đó không muốn kết hôn nữa.”

“Chú không muốn có cả bạn gái sao? Ba mẹ chú không sốt ruột muốn bằng cháu sao?”

“Lạnh lợi quá, còn biết nói lời nói khách sáo nữa cơ.” Dương Việt Ngôn mỉm cười nhìn Lộ Kha Đồng: “Bây giờ người tìm bạn trai cũng đâu có ít, có đứa nhóc mới mười lăm mười sáu tuổi đã có bạn trai rồi, chọc phụ huynh tức chết lên chết xuống luôn.”

Sắc mặt Lộ Kha Đồng tái mét, cậu im lặng trừng mắt nhìn Dương Việt Ngôn, người này có khả năng chính là người trong lòng ba cậu, nghĩ đến điều này cậu lại không khỏi nghĩ đến mẹ mình, Lộ Nhược Bồi có lỗi với mẹ cậu, nhưng cậu không còn tâm trạng tiếp tục xoắn xýt việc đó nữa, giờ phút này cậu chỉ mong Lộ Nhược Bồi mau mau tỉnh lại.

Hôm đó mưa to hôm sau trời quang mây tạnh, nước đọng dưới mặt đường nhanh chóng bốc hơi, ngay cả gió cũng khô nóng. Sân nhà đầu tiên trong hẻm Lá Thu có trồng giàn nho, lúc này cây nho sắp chín, vừa giúp che nắng vừa đẹp mắt.

Thẩm Đa Ý cầm một vốc nho trở về, sau đó qua tìm Phí Nguyên: “Ông Hồ cho, mới hái không nhiễm bụi, cậu ăn không?”

Qua hai ngày bồi thuốc, vết thương của Phí Nguyên đã khá hơn một chút, mà nói chung cũng quen rồi, Phí Nguyên phát tay: “Không ăn, cho ông cậu ăn đi.” Thẩm Đa Ý lau mồ hôi trên mặt, nói: “Ông mình sao ăn được, ê răng chết.”

“À phải, làm hòa với chú chưa?”

Phí Nguyên trả lời: “Cuộc chiến số một kết thúc, bắt đầu cuộc chiến tranh lạnh số hai. Thật ra tôi hiểu, nếu Lộ Kha Đồng là con gái, nói không chừng ba tôi sẽ mừng rỡ khoe khoang với người khác, nào là con trai tôi tìm vợ sớm chưa này nọ kia, nhưng Lộ Kha Đồng là con trai, ông Phí mới nổi sùng.”

Đây chỉ là một phần nguyên nhân, phần còn lại là ba của Lộ Kha Đồng, Phí Nguyên có hơi chống cự với việc cân nhắc điều này, nếu thật sự giống như những gì Phí Đắc An nói, người ta xử mình, xử luôn cả nhà mình thì nên làm gì đây?

Phí Nguyên cảm thấy không đến mức đó, người có hung hãn cỡ nào cũng phải biết hai chữ lý và nghĩa, huống chi Lộ Kha Đồng mang bản chất là một que kẹo đường, ba của em ấy hẳn không phải là người xấu.

Phí Đắc An đi làm như thường lệ, mặt ngoài có vẻ chẳng thay đổi gì, song cục trưởng đã tìm ông vài lần, thậm chí viện trưởng cũng tìm ông. Không vì gì khác, chỉ riêng việc bí thư thứ nhất của Tòa thị chính tới đây một chuyến đã đủ khiến người ta khó chịu, khiến người ta nghĩ nhiều.

Tiếc là Phí Đắc An không thể nói rõ nguyên nhân, chỉ có thể úp mở cho qua, một là chuyện này vừa phản cảm vừa riêng tư, hai là lời thoại bên phía bí thư thứ nhất chưa chắc đã khớp với ông, hai người đã bàn bạc với nhau đâu.

Chân trước Phí Đắc An vừa ra khỏi văn phòng, chân sau bí thư Từ đã đến, lần này viện trưởng đích thân tiếp đón, hỏi có việc gì cần giúp không. Bí thư Từ cười cười, đáp: “Không cần, chỉ là việc riêng thôi, đúng lúc đi ngang qua nên tôi tới xem thử.”

Trong lòng viện trưởng đã tỏ tường, việc riêng thì cần chi phải tự mình tìm đến đơn vị lần thứ hai, đây là ám chỉ gây áp lực cho bọn họ. Huống hồ nếu không phải là chuyện tội tệ hoặc khó nói ra miệng, có gì Phí Đắc An lại kín miệng như thế, chỉ sợ đắc tội với người ta rồi.

Trong bệnh viện, Lộ Kha Đồng vẫn còn canh giữ bên giường, ngơ ngác nhìn Lộ Nhượng Bồi. Buổi trưa ba Khuru lại tới một chuyến, bảo bí thư tiếp khách quay về làm việc, từ chối hết những người ghé thăm mấy ngày nay.

Ôn Ngưng bước vào, nhẹ giọng nói: “Lộ Lộ, đi ăn cơm đi, ăn xong rồi canh tiếp.”

Lộ Kha Đồng không nhúc nhích: “Sao ba con chưa tỉnh nữa vậy.”

Dương Việt Ngôn vẫn chưa đi, nhìn đồng hồ đeo tay nói: “Con ăn xong chắc ba con sẽ tỉnh, cứ ngồi nhìn thế này chắc gì đã tỉnh nhanh hơn, đứng không?” Lộ Kha Đồng nghe lời ra phòng khách ăn cơm, Dương Việt Ngôn cũng ăn chung.

“Ba con thích ăn gì nhất?”

“Cá.”

“Vậy còn con?”

“Gì con cũng thích ăn.” Lộ Kha Đồng không muốn tán dóc cho lắm, nói chuyện cũng không còn sức. Dương Việt Ngôn nói: “Con có biết một từ gọi là ý chí cầu sinh không? Lúc con người đang hôn mê, có ý chí vẫn tỉnh táo, nếu ý chí cầu sinh của người đó mạnh phi thường, vậy thì tỷ lệ người đó tỉnh lại rất cao.”

“Ba con...”

“Chắc chắn ý chí cầu sinh của ba con rất mạnh, chú tin chắc điều đó, bởi vì ba con nhớ thương con.” Dương Việt Ngôn có chút cảm khái, hồi tưởng: “Ba con từng nói con là đứa bé có nội tâm rất nhạy cảm, những người có nội tâm nhạy cảm thường dễ bị tổn thương, nhưng nhìn tính cách hoạt bát bốc đồng của con, chú dám chắc ba con cưng chiều con lắm.”

Lộ Kha Đồng ngẩn ngơ, đứng thế, Lộ Nhượng Bồi đối xử với cậu thật sự quá tốt.

Mãi đến khi trời sẩm tối, Lộ Nhượng Bồi vẫn không tỉnh, Lộ Kha Đồng canh giường cả ngày ỉu xiu luôn. Ôn Ngưng muốn giữ hộ lý lại, bèn khuyên Lộ Kha Đồng về nhà: “Lộ Lộ, qua đêm nay là qua một ngày rồi, thế nên ngày mai rất quan trọng, con về nhà ngủ một giấc cho ngon, ngày mai đến canh tiếp được không?”

“Không cần đâu, con còn tỉnh thần lắm, con không về.”

“Vậy khi nào ba con tỉnh mẹ gọi ngay cho con chịu không?” Thấy chiếc túi ở đầu giường, Ôn Ngưng chợt nhớ tới điều gì đó: “Vừa khéo mang đồ của ba con về luôn, đặt ở đây không được tiện.”

Trong túi đựng những thứ lấy từ trên người Lộ Nhượng Bồi khi phẫu thuật, có đồng hồ đeo tay, nhẫn và dây chuyền. Lộ Kha Đồng bị ép đưa về nhà, một mình cậu lại bơ vơ trong căn nhà trống không.

Cậu vào phòng của Lộ Nhượng Bồi cất đồ, vừa lấy đồ ra mắt lại đỏ lên, những viên đá quý xung quanh mặt đồng hồ còn vương vết máu đã chuyển màu đen. Lộ Kha Đồng lấy khăn lông lau sạch sẽ, sau đó tìm hộp cất kỹ vào. Nhẫn là nhẫn cưới của Lộ Nhượng Bồi và Ôn Ngưng, chỉ làm cho có vậy thôi, hộp trang sức nằm trong phòng của Ôn Ngưng, Lộ Kha Đồng đi sang phòng của Ôn Ngưng cất nhẫn.

Còn lại một sợi dây chuyền, Lộ Kha Đồng sững sốt, bởi vì sợi dây chuyền này trông rất kỳ lạ, dây đeo làm bằng bạch kim tinh xảo, móc một chiếc chìa khóa đồng vừa nhỏ vừa mỏng. Mặt ngoài chìa khóa vô cùng trơn nhẵn, chứng tỏ Lộ Nhượng Bồi vẫn luôn đeo nó.

“Đây là chìa khóa của cái gì đây, nhỏ như vậy giống dùng cho sổ tay quá.” Lộ Kha Đồng đi vào phòng sách, đứng trước kệ sách nhìn từng ngăn, nhưng toàn là sách và tệp văn kiện, không có sổ.

Tìm hết các ngăn vẫn không thấy gì, dưới kệ sách toàn là văn kiện cỡ lớn và hồ sơ lưu trữ, Lộ Kha Đồng quán sợi dây chuyền quanh ngón trỏ, định bụng tìm cái hộp cất trước. Đi tới cửa bỗng nhiên dừng lại, cậu xoay người nhìn từ sách sát tường bên trên.

Bên trong là kết sắt của Lộ Nhượng Bồi, cậu biết mật mã nhưng chưa từng mở ra. Lộ Nhượng Bồi cũng có kết sắt ở ngân hàng, cái ở nhà chỉ đựng một ít vật cũ, thậm chí có cả xe hơi mà hồi nhỏ cậu dùng đất sét nặn. Lộ Nhượng Bồi từng nói: “Ngân hàng là chốn không có hơi người, những thứ có tình cảm này phải cất ở nhà.”

Lộ Kha Đồng đi qua ngồi xổm xuống, mở tủ sách ra, do dự một chút rồi lăm lăm mặt mã mở kết sắt. Bên trong chứa đầy thứ tạp nham, có thể sinh viên của Lộ Nhượng Bồi thời đại học, có hình cậu ở trường trăm ngày tuổi, còn có chiếc xe hơi nặn bằng đất sét nay đã cứng như tảng đá.

Sâu tận bên trong là một chiếc hộp gỗ cài khóa, Lộ Kha Đồng lấy ra đặt lên bàn lau bụi, tiếp theo đặt dây chuyền lên trên. Cậu rũ mắt xuống, nhìn chăm chăm chữ “Kha” khắc bên dưới góc phải chiếc hộp.

Chìa khóa đồng xỏ vào ổ khóa, vặn nhẹ một cái hộp mở ra, hai chiếc nhẫn lẳng lẳng nằm bên trong, dưới mặt nhẫn là một bức thư và một tấm hình. Lộ

Kha Đồng chìa tay vài lần lại rút về, chần chừ do dự.

“... Xin lỗi.”

...

Lần này không đến tiệm cà phê, Phí Đắc An và bí thư Từ gặp nhau ngay trong văn phòng. Bí thư Từ vẫn khách sáo như thế, hỏi thăm dạo này sao rồi. Phí Đắc An lười làm bộ làm tịch, nhưng ông còn biết phải nói gì? Nói mình đề ra một đứa si tình, bị đánh què chân cũng quyết phải yêu đến cùng?

Bí thư Từ nói: “Bây giờ xem như lên lớp 12 rồi, trường loại giỏi đều khá nghiêm khắc, lần trước chuyển trường phiên làm phải không? Dạo này không có tám chục ngàn hay một trăm ngàn thì công trường còn chẳng sờ được, có trường cho dù có tiền cũng vô dụng.”

“Đúng vậy, nhờ quan hệ mới vào được.” Lòng Phí Đắc An chùng xuống, đại khái đã hiểu ý.

Bí thư Từ không nán lại lâu, ngồi nửa tiếng đã đi. Phí Đắc An gọi điện thoại cho Lâm Du Châu bàn chuyện này, hai người làm việc ở cơ quan đơn vị mấy chục năm, trong lòng tự hiểu rõ.

Năm giờ rưỡi tan tầm, cục trưởng gọi Phí Đắc An vào văn phòng, nói dạo này rảnh rồi nên cho ông nghỉ. Phí Đắc An cười cười: “Được, nghỉ cũng tốt.”

Nghỉ con mẹ nó, đình chức thì nói đình chức đi, cái đám khốn kiếp này.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 34

Sắc trời tối dần, căn phòng không bật đèn trông thật mờ tối. Ngồi trước bàn đọc sách rộng lớn, Lộ Kha Đồng như bị rút mất linh hồn, môi mím chặt, nước mắt rơi xuống lại dùng sức lau, lau đến nổi da ửng đỏ.

Lá thư mỏng manh nằm trên mặt bàn, nhẹ đến mức gió thổi qua sẽ rơi xuống đất, song nội dung trong thư hết như đá tảng đập cạy vỡ thành mảnh vụn.

Thư là mẹ cậu viết cho Lộ Nhượng Bồi.

Nhượng Bồi, lẽ ra em định chờ tới ngày sinh dự tính mới viết lá thư này, nhưng gần đây tay chân em bắt đầu sưng phù, em sợ đến lúc đó chữ sẽ xấu lắm. Ngày nào anh cũng sợ em mệt, thật ra em rảnh rang phát sợ, lúc tản bộ trong vườn hoa, lúc ngủ trưa tỉnh lại, lúc gió ngoài trời bắt đầu thổi... em lại nghĩ, lúc trước mình giữ lại đứa bé này có phải sai lầm không. Thế nhưng lúc nó đá bụng em, em sẽ bỏ ngay ý nghĩ đó đi, đồng thời cảm thấy mình có cục cưng đáng yêu nhất khỏe mạnh nhất trên thế giới này.

Thời gian trôi qua nhanh thật, hồi đại học chúng ta là bạn thân nhất, chẳng giấu nhau điều gì, lời đồn thổi bay khắp học viện, nhưng tình bạn của chúng ta vẫn vững bền như trước. Nhiều người cứ hỏi em vì sao, vì sao ư?

Bởi vì anh không yêu em, anh cũng sẽ không yêu em.

Hơn cả tiếc nuối, em thấy mừng lắm, mừng vì anh thẳng thắn nói cho em biết tính hướng của mình, chứng tỏ anh rất tin tưởng em. Sau này chúng ta tốt nghiệp, em đến thành phố khác phát triển, còn anh tiếp tục học Thạc sĩ Tiến sĩ, anh là một người đàn ông ưu tú tốt bậc, bình tĩnh thông minh, giỏi về phân tích. Hiếm thấy nhất chính là, anh rất thiện lương.

Vài năm sau gặp lại, anh chín chắn hơn xưa nhiều, có lẽ quan trường khiến anh không thể không trưởng thành nhanh, em hỏi như đùa rằng anh có bạn đời chưa, anh nói chưa có, còn làm bộ nghiêm túc cảnh cáo em, dặn người duy nhất biết chuyện là em phải giữ kín bí mật.

Giây phút ấy em đau lòng lắm, bởi vì anh sống mới cô độc làm sao.

“Nhượng Bồi, em đưa con cho anh được không?” Em cứ nhớ mãi phản ứng của anh khi nghe xong câu này, anh hơi ngẩn ra, em vỗ vỗ bụng dưới, nói: “Chỗ này có một cục cưng bốn tuần tuổi, mẹ nó bị một tên khốn kiếp bỏ rơi.”

Em chưa bao giờ thấy anh giận như thế, còn muốn kéo em đi tìm tên khốn kiếp đó, em cười ha ha, bụng mặt nói: “Ra khỏi cứu viện chết đuối, anh nói xem xúi quẩy không. Sau này con em phải tránh xa nước một chút, không được học bơi luôn, chết đuối toàn là người biết bơi.”

Rồi anh nói rằng, anh sẽ chăm sóc mẹ con em, như người nhà vậy.

Da mặt của em thật sự rất dày, em nói như đang buôn bán vậy: “Chúng ta kết hôn đi, đỡ bị người khác dị nghị, hơn nữa sau này anh sẽ không còn một thân một mình, già rồi cũng có con phụng dưỡng cho anh, như vậy con em cũng có ba thương, vẹn cả đôi đường mà.”

Anh nói đầu óc em hỏng rồi, nói em còn trẻ, có thể tìm một người yêu mới.

“Em tìm cái gì nha, em chỉ muốn tìm người cha đáng tin cậy cho cục cưng.” Em vẫn cười hóm hờ, nhìn anh nói: “Anh quên rồi sao? Tìm em không tốt, sinh con chẳng khác nào có nó không có em, rốt cuộc anh có muốn con không? Không muốn thì em tới chỗ khác hỏi đó.”

Em không thể nào quên được ánh mắt khi đó của anh, kinh ngạc và tức giận, sau đó là bất đắc dĩ và đau lòng.

Cần gì phải dong dài thế, dù sao mai này chúng ta cũng kết hôn, em sống cuộc sống hạnh phúc của em, còn anh có hạnh phúc không thì em không biết. Chỉ là anh thường len lén thờ dài, có gì để thờ dài đầu anh, mỗi người có quyền chọn điều mình muốn làm, cho dù phải trả giá đắt cũng chẳng có gì hối hận.

Bây giờ điều em quan tâm nhất là cục cưng nên đặt tên gì, em nói theo họ anh, anh nói theo họ em, hay là cứ nghe em, theo họ Lộ đi, bởi vì tương lai ngày sau là cha con anh cùng bước tiếp.

Tên còn phải có chữ Mộc bên cạnh, hy vọng cục cưng sẽ sinh trưởng như cây cối, cứng cáp mà tràn đầy sức sống. Nếu là con gái hẳn sẽ rất ngoan ngoãn, nếu là con trai thì tiêu rồi, con trai giống mẹ, đoán chừng nó sẽ không chịu nghe lời mà còn thích nghịch ngợm như em. Không sao cả, anh cứ dùng sức mà đánh, đừng nương tay.

Mệt mỏi quá, viết nhiều đây thôi, kết thúc thế nào nhe.

Chúc anh thắng quan phát tài. Nói đùa đó.

Nhược Bồi, hôn nhân của chúng ta sẽ phần nào bảo vệ cho anh, hy vọng dưới lớp bảo vệ ấy anh sẽ được sống thoải mái hơn. Tìm được người mình yêu trong hàng nghìn hàng vạn người là điều vô cùng khó khăn, với anh có lẽ càng khó hơn, nhưng em chúc anh sẽ tìm được người đó, đầu cho muộn cỡ nào.

Kha Phàm mãi mãi ủng hộ anh.

Kha Phàm trong hình xinh đẹp rạng ngời, đáng cười rạng rỡ. Lộ Kha Đồng gấp thư lại, cất mọi thứ vào chỗ cũ. Cậu đi ra ngoài, mỗi một bước đều loạng choạng.

Đưa con cho anh được không.

Cậu vốn không phải là con của Lộ Nhược Bồi, Lộ Nhược Bồi cũng không có lỗi với mẹ cậu.

Trời tối rồi, Lộ Nhược Bồi đã tỉnh lại chưa? Chân này đá chân nọ, Lộ Kha Đồng xuống lầu chạy ra khỏi căn nhà tắm tối, chạy một mạch đến đầu đường mới ngừng lại.

Phí Nguyên đầu rồi, cậu muốn Phí Nguyên ôm mình một cái.

Giờ cơm tối, nhà nhà đều đóng cửa ăn cơm, ấm áp biết mấy. Hôm nay Lâm Du Châu không bận bịu trong phòng bếp như mọi khi mà ngồi yên trên sofa trong phòng khách, lẳng lặng lắng nghe tiếng đánh chửi trong phòng ngủ.

Phí Đắc An bị đình chức, nếu chuyện hai đứa nhóc vẫn không giải quyết, tiếp theo sẽ tới lượt bà. Với họ mà nói công việc cũng chẳng có gì quan trọng, người hơn mấy chục tuổi sẽ không chết đói, nhưng Phí Nguyên thì khác, nếu đối phương không để yên cho Phí Nguyên học tiếp thì tính sao đây?

Lần trước bà ngăn Phí Đắc An, lần này bà mặc kệ.

Trong phòng ngủ, Phí Nguyên quỳ dưới đất, ấn đầu gối vừa lạnh lại. Vai và sau lưng có một mảng đau chân, trên đầu chân là vết máu đỏ thẫm.

Phí Đắc An ném gậy bóng chày đã biến dạng xuống đất, quát: “Mẹ kiếp mày nói coi!”

“Được, con nói.” Phí Nguyên loạng choạng đứng lên: “Ba, liên lụy đến ba mẹ là lỗi của con, là con không biết tốt xấu.” Dứt lời mũi nóng lên, có máu chảy xuống.

“Tao hỏi mày một câu thôi, mày với thằng nhóc kia có chia tay không?!”

Máu trong mũi Phí Nguyên càng chảy càng xối xả, nhuộm đỏ cả bàn tay, Phí Đắc An đứng sau đẩy Phí Nguyên ra sân rửa. Đẩy bôn rửa chuyển sang màu đỏ, Lâm Du Châu bị dọa sợ, đứng bên cạnh ấn sau tai Phí Nguyên.

“Ông có biết nặng nhẹ không?! Có giỏi đánh chết nó luôn đi!”

Máu từ từ ngừng chảy, Phí Đắc An lặp lại: “Mày với thằng nhóc kia có chia tay không?”

Phí Nguyên nắm cánh tay Lâm Du Châu, chậm rãi quỳ xuống đất, giọng khản đặc: “Ba, mẹ, con thích em ấy lắm, biết làm thế nào đây.”

“Mày thích nó, thích đến mức ba mẹ mày đều thất nghiệp?! Được, ba mẹ không tiếc gì với mày, nhưng nếu ngay cả học cũng không học tiếp được thì sau này tính sao đây?!”

Phí Đắc An giận dữ, hai người thất nghiệp là chuyện nhỏ, ông lấn lộn hơn nửa đời người chẳng ngăn gì ai, lần này chịu uất ức như thế là vì sao, là vì sợ hủy hoại tương lai của Phí Nguyên. Còn trẻ coi trọng tình yêu ông cũng hiểu, ông cũng từng không biết tốt xấu, nhưng lần này thì khác, chấp nhất có lợi ích gì, hai đứa con trai làm gì có tương lai.

Dưới bóng râm ngoài cửa sân, Lộ Kha Đồng ôm đầu gối run cầm cập, cậu đỏ đầy mồ hôi lạnh, quần áo dính sát vào người nhưng vẫn thấy lạnh toát, mỗi một tiếng động trong sân hết như một chậu nước lạnh dội cậu từ đầu đến chân.

Có lẽ từ trước đến nay Phí Nguyên khiến cậu ý lại quá nhiều, bây giờ liên lụy đến Phí Nguyên cậu mới hiểu, lẽ ra mình nên chịu thua từ sớm, sao mình có thể xem Phí Nguyên như vũ khí chọc tức Lộ Nhược Bồi chứ? Ngay từ đầu mình đã sai rồi, rõ ràng Phí Nguyên chính là nhược điểm và chỗ yếu hại của mình.

Chống cửa chậm rãi đứng dậy, Lộ Kha Đồng đi ra đầu hẻm, bước chân nặng trĩu như giẫm phải mũi dao. Lộ Nhược Bồi uy hiếp ba mẹ của Phí Nguyên? Hay là bày mưu kế cho cậu dưới đi làm? Cậu đã không còn cách nào suy nghĩ.

Cậu chỉ muốn bảo vệ Phí Nguyên, không còn sức chú ý việc khác.

Mới vèn vèn vài tiếng đồng hồ mà cảm giác như đã chết hai lần. Lộ Kha Đồng lại về đến phòng bệnh, dọa Ôn Ngưng giật cả mình: “Lộ Lộ, sao con lại tới đây? Có phải có chuyện gì không?”

Lộ Kha Đồng lác đầu, nằm sấp bên giường Lộ Nhược Bồi, cả đêm không nhúc nhích, cũng chẳng nói tiếng nào.

...

Tiếng động trong sân không nhỏ, Thẩm Đa Ý chạy ra khỏi nhà chỉ thấy Phí Nguyên quỳ rạp dưới đất, sợ Phí Đắc An lại đánh nữa nên vội vàng đỡ ông Thẩm đi ra.

Phí Nguyên bị thương nặng, đi đứng cũng gặp vấn đề. “Dì, chúng ta đến bệnh viện được không?” Thẩm Đa Ý đỡ Phí Nguyên trở vào nhà, Lâm Du Châu đi theo sau.

Lưng chẳng chịt vết thương, Phí Nguyên chỉ có thể nằm nghiêng, miệng nói: “Con không sao.”

Lâm Du Châu bật khóc: “Có đau không? Mày tưởng ba mày không đau sao? Lần đó đánh mày ông khó chịu mất ngủ cả đêm!”

“Con biết.” Phí Nguyên nhếch miệng cười một tiếng: “Đều tại con.”

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Đa Ý đưa Phí Nguyên đến bệnh viện. Phí Nguyên mặc quần dài và áo khoác, bề ngoài không nhìn thấy gì. Bệnh viện chỗ nào cũng có người đứng xếp hàng, đông nghìn nghịt.

Ngồi trong phòng bệnh cả đêm hơi ngột ngạt, Ôn Ngưng xuống lầu ngồi ghế hít thở không khí, lúc về để cho gần nên băng qua tòa lầu khám bệnh. Đại sảnh chật kín người, khi đi ngang qua chỗ trả phí, cô chợt nghe có người hỏi: “Phí Nguyên, mặt mà thẻ bảo hiểm y tế nhà cậu là bao nhiêu?”

Cả người đầy vết thương, Phí Nguyên đứng ngoài hàng người, vừa định bước lên trước thì bị cản lại, đối phương hỏi: “Xin hỏi con có phải là Phí Nguyên không? Dì là mẹ của Lộ Lộ.”

“Chào dì.” Lần đầu tiên gặp Ôn Ngưng, Phí Nguyên cảm thấy hơi chật vật.

Ôn Ngưng vẫy tay với Thẩm Đa Ý, nói: “Ở đây đông người quá, hai đứa muốn làm kiểm tra hay làm gì? Dì dẫn hai đứa đi.”

Lộ Kha Đồng thức trắng cả đêm, cậu nghĩ ngợi rất nhiều, nghĩ đến đau cả đầu. Lộ Nhược Bồi không phải là ba ruột của cậu mà vẫn đối xử với cậu tốt như thế, còn bị cậu hiểu lầm. Còn Phí Nguyên nữa, không biết vết thương của Phí Nguyên sao rồi, chủ có còn giận không, công việc của dì có bị ảnh hưởng không.

Cậu nhẹ nhàng nắm ngón tay của Lộ Nhược Bồi, ngẩng đầu nhìn mặt Lộ Nhược Bồi, dường như trông thấy lông mi của Lộ Nhược Bồi giật giật.

“Ba ơi?” Lộ Kha Đồng đứng lên, miệng không ngừng gọi Lộ Nhược Bồi, đột nhiên ngón tay cậu đang nắm khẽ nhúc nhích.

Lộ Kha Đồng chạy ra cửa hô to: “Bác sĩ! Bác sĩ! Ba con tỉnh rồi!”

Ôn Ngưng dẫn Phí Nguyên lên lầu, đang nhấn nhủ với một cô y tá, chuẩn bị bảo y tá dẫn đi cho nhanh. Đang nói, Phí Nguyên bắt chợt lên tiếng: “Hình như con nghe giọng của Lộ Lộ.”

Ôn Ngưng sững sờ: “Dì không nghe thấy.” Vừa dứt lời, cảnh sát vũ trang trực nhiệm vụ và y tá trưởng chạy tới nói: “Cô Lộ, bệnh nhân tỉnh rồi!”

Bác sĩ kiểm tra xong rồi ra ngoài, Lộ Kha Đồng bầu chặt tấm chắn, mũi cay xè bắt đầu rơi nước mắt: “Sao giờ ba mới tỉnh nha.” Đột nhiên cậu không muốn hỏi chuyện lá thư nữa, Lộ Nhược Bồi thà bị hiểu lầm cũng không muốn cậu biết mình là cô nhi, vậy cậu sẽ giả vờ không biết.

Huống chi cậu đâu phải là cô nhi, làm gì có cô nhi nào hạnh phúc như cậu. Cậu có ba mà, Lộ Nhược Bồi là ba cậu, mãi mãi mãi mãi.

“Ba nghe được con nói gì không?” Thấy Lộ Nhược Bồi chớp mắt, Lộ Kha Đồng nói tiếp: “Ba... con xin lỗi.”

“Trước đây con đáng ghét như vậy sao ba không đánh con, bây giờ ba muốn đánh cũng hết nhức nhích được rồi. Lúc con kiếm chuyện gây sự, lúc con hiểu lầm ba, sao ba không bỏ con cho rồi đi...”

Lộ Kha Đồng ghen ngào nói thật nhiều lời lộn xộn, lúc thì nhận mình sai lúc thì cam đoan hứa hẹn. Cuối cùng cậu cúi đầu, nhớ đến Phí Nguyên thương tích đầy mình, cậu phải cầu xin Lộ Nhược Bồi về chuyện công việc của Phí Đắc An, nhưng cậu cũng hiểu, điều kiện là cậu phải phục tùng.

Và lại cậu không dám trái lời Lộ Nhược Bồi nữa, cậu không thể để Lộ Nhược Bồi chịu bất luận kích thích nào.

“Ba oi...” Đôi môi run rẩy, dường như lạnh đến run người, Lộ Kha Đồng nói nhỏ: “Ba, lúc đầu con quen với Phí Nguyên là vì chộc tức ba.”

“Con nhìn thấy ba với chú Dương nên muốn tìm bạn trai chộc tức ba, sợ dĩ chọn anh ấy là vì anh ấy đánh Khuru nhi. Tất cả là do con xấu tính, anh ấy không biết cái gì hết.”

“Sau đó ba ly hôn với mẹ, con buồn lòng bảo anh ấy tới đón con, thấy xe của ba nên cố ý hôn anh ấy cho ba thấy, cũng là con lợi dụng anh ấy chộc tức ba.”

Nhưng mà con thật sự thích anh ấy.

Trong lòng con anh ấy lợi hại nhất, bị thương chút xíu thôi lòng con cũng tan nát.

Lộ Kha Đồng cúi đầu, cậu tiếp theo đứt gãy trong tiếng khóc.

“Lộ Lộ ——” Ôn Ngưng đứng ở cửa gọi cậu một tiếng, rồi lại bị cắt ngang.

Phí Nguyên đứng sau, mặt không biểu cảm hỏi: “Lộ Kha Đồng, em nghiêm túc đấy ư?”

Lộ Kha Đồng lập tức cứng đờ, xoay người lại chỉ thấy Phí Nguyên đang lạnh lùng nhìn mình, cậu không trả lời, ánh mắt nhìn Phí Nguyên từ trên xuống dưới thật nhiều lần, rất muốn hỏi: “Vết thương của anh còn đau không?”

Phí Nguyên lại mở miệng lần nữa: “Lộ Kha Đồng, nói đi.”

Lộ Kha Đồng chớp chớp mắt, nước mắt từ cằm rơi xuống đất: “Những gì em nói đều là sự thật.”

Cuối cùng chuyện này vẫn bị phát hiện, Lộ Kha Đồng cho rằng Phí Nguyên sẽ không bao giờ biết, cậu bằng lòng sống trong hoang mang và chột dạ chứ cũng không muốn Phí Nguyên xem thường tình cảm của mình. Phí Nguyên còn tin tưởng tình cảm của cậu không? Cậu không có lòng tin. Thậm chí cậu từng nghĩ, cho dù ngày nào đó mình và Phí Nguyên chia tay, những bí mật này cũng phải vĩnh viễn thối rữa trong bụng mình, vậy thì mỗi khi nghĩ đến cậu, Phí Nguyên chỉ hoài niệm quãng thời gian tươi đẹp nhất của cả hai.

“Lộ Lộ, em có thích anh không?”

Mục đích ban đầu của em không thuần khiết, vậy sau đó em có thích anh không? Lúc em lợi dụng anh, em có thích anh không?

Phí Nguyên nhìn chằm chằm Lộ Kha Đồng, đột nhiên cảm thấy những vết thương trên người chẳng còn cảm giác gì nữa, người ngoài ép buộc chia rẽ ngăn cản, đau cách mấy cũng chỉ là vết thương ngoài da, còn những lời thốt ra từ miệng Lộ Kha Đồng sẽ biến thành lưỡi kiếm sắc nhọn và kịch độc, giết chết trái tim mình.

Nhưng Phí Nguyên muốn cho Lộ Kha Đồng một cơ hội nữa, vì sao? Bởi vì lúc bị đánh đến thương tích đầy mình, cậu chọn cách quỳ xuống nói, con thích em ấy lắm, biết làm thế nào đây.

Phí Nguyên nhẹ giọng hỏi: “Chúng ta phải chia tay sao?”

Lộ Kha Đồng hoảng sợ hít một hơi, hai chân mềm nhũn khó mà đứng thẳng, cậu lặp lại: “Chúng ta phải chia tay sao...”

Lộ Nhược Bồi nằm trên giường bệnh, Phí Nguyên đứng ở đằng kia, thể này chẳng khác nào bắt cậu chọn một trong hai. Lộ Nhược Bồi mới vừa tỉnh lại, không thể chịu bất cứ kích thích nào, huống chi cậu vẫn còn nhớ những lời Phí Đắc An nói.

Sau một thoáng lặng im, Phí Nguyên cười khẽ một tiếng.

“Để anh chọn giúp em.” Dứt lời, Phí Nguyên bước đi không quay đầu lại.

Ánh mắt đại ra, Lộ Kha Đồng bàng hoàng nhìn cửa. Cậu thử đi tới nhưng bước chân lao đảo ngã phịch xuống đất, vết nước mắt lấm lem trên gương mặt tái nhợt, môi mấp máy không phát ra được tiếng nào.

“Em làm sai chuyện gì, anh cũng tha thứ cho em được không?”

“Xem vận may của em đã. Làm cho em một hệ thống tích điểm, bình thường biểu hiện tốt thì tích năm điểm, nghịch ngợm thì trừ năm điểm, phạm lỗi lớn

trừ hai trăm điểm, chỉ cần điểm không bị âm thì em sẽ an toàn.”

“Nếu anh phát hiện em nói dối, anh có chia tay với em không?”

“Nghĩ hay nhì, em xấu tính như thế chia tay được một ngày chắc quây banh thế giới quá, mắc công anh đang sống yên ổn bị lôi ra đánh.”

Hai mắt Lộ Kha Đồng ngân ngấn nước, chỉ lo nhìn về phía cửa, ấp úng gọi tên Phí Nguyên. Tất cả đã về số không, Phí Nguyên sẽ không để ý đến người xấu tính như cậu nữa.

Cậu bùm mặt phát ra một tiếng kêu khê, giống như thú con sắp chết.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 35

Lúc gần đến cửa phòng bệnh, Dương Việt Ngón lướt ngang qua hai cậu con trai, không khỏi khó hiểu tại sao đối phương lại đi ra từ phòng bệnh của Lộ Nhược Bôi. Vào cửa thấy phòng khách không có ai, cửa phòng trong mở rộng, đến gần lại nghe được tiếng khóc, lòng của Dương Việt Ngón cũng chùng xuống, sợ rằng tình trạng của Lộ Nhược Bôi không ổn.

Lộ Kha Đồng còn quỳ dưới đất, Ôn Ngưng khom lưng kéo cánh tay cậu, nói: “Lộ Lộ, đứng lên trước được không con? Đừng quỳ.” Cô thật sự không ngờ sự việc lại phát triển theo hướng đó, càng không ngờ Lộ Kha Đồng sẽ đau lòng đến vậy.

“Chuyện gì thế này?” Thấy cảnh tượng trước mắt, Dương Việt Ngón lập tức nhìn về phía Lộ Nhược Bôi, phát hiện Lộ Nhược Bôi đã tỉnh thì đi tới bên giường, mừng rỡ nói: “Anh vừa tỉnh hả? Cảm giác thế nào?”

Lộ Nhược Bôi vẫn chưa trả lời được, Dương Việt Ngón lại nhìn sang Lộ Kha Đồng và Ôn Ngưng, tuy rằng không tiện hỏi nhiều, nhưng cũng đoán được đại khái, bèn nói: “Đề chú trông chừng cho, Lộ Lộ ra phòng khách nghỉ ngơi một lát đi, thân thể nhỏ nhắn này làm sao mà chịu nổi.”

Lộ Kha Đồng được đỡ dậy, cậu quay đầu nhìn Lộ Nhược Bôi: “Ba...” Dương Việt Ngón thở dài, nói: “Đừng lo, nghỉ ngơi một lát rồi quay lại với ba con, ba con không chạy được đâu.”

Lộ Nhược Bôi chậm rãi chớp mắt.

Ra khỏi phòng trong, Ôn Ngưng đi vắt khăn nóng lau mặt cho Lộ Kha Đồng, cậu đỡ dẫn tựa vào tường, đỡ dẫn một hồi lại rơi nước mắt. Cậu không chọn Phí Nguyên, Phí Nguyên đi mất rồi.

Em có thích anh không?

Chúng ta phải chia tay sao?

Trong lòng tắc nghẹn, Lộ Kha Đồng lau nước mắt lăm lăm chạy ra khỏi phòng bệnh, hành lang trống rỗng không có bệnh nhân và người nhà nào khác, cậu chạy đến khúc quanh mới trông thấy Thẩm Đa Ý đang đỡ Phí Nguyên chuẩn bị vào thang máy.

“Lộ Kha Đồng kia.” Án nút tầng trệt xong, Thẩm Đa Ý ngược mắt nhìn thấy Lộ Kha Đồng.

Cửa thang máy từ từ khép lại, Thẩm Đa Ý định bấm nút mở cửa thì bị Phí Nguyên đập rớt tay. Cuối cùng Lộ Kha Đồng chạy tới cửa thang máy, gọi một tiếng “anh đại” trước tầm nhìn càng lúc càng hẹp dần.

Hai người không dừng lại mà rời bệnh viện đón taxi về thẳng nhà. Phí Nguyên nhìn ra ngoài cửa sổ chẳng nói chẳng rằng, Thẩm Đa Ý cũng chỉ biết im lặng. Sau khi xuống xe ở đường Lá Thu, hai người lại đến phòng khám cộng đồng kia.

Phí Nguyên cởi áo khoác và áo thun, để lộ tấm lưng chẳng chịt vết thương, bác sĩ vừa xử lý vừa xuyt xoa, đoán chừng bị dọa sợ. Thẩm Đa Ý xấn ổng quần của Phí Nguyên lên, vết thương càng nặng thêm trên đầu gối thật sự không nhìn nổi.

“Mai một cậu ấy còn tới không?”

Phí Nguyên liếc Thẩm Đa Ý, nói: “Cậu quan tâm nhiều thế. Còn tới làm gì nữa?”

Xử lý xong lấy chút thuốc, hai người chậm rãi đi về nhà. Nhớ tới chuyện lần trước ở Quốc Tân, Thẩm Đa Ý do dự vài lần rồi mở miệng: “Cậu ấy vừa nhiều chuyện vừa không biết giữ miệng, nhưng chuyện của mình cậu ấy vẫn có thể giữ kín được, thế thì làm sao lại chịu nói bí mật trong lòng mình?”

“Cậu muốn nói gì?”

“Biết đâu cậu ấy có nỗi khổ tâm, chỉ là không thể nói thôi.”

Chân quá đau, Phí Nguyên đỡ tường đứng lại: “Có hay không cũng được.” Bước lên trước hai bước rồi rũ mắt xuống: “Huống hồ tôi đã cho em ấy cơ hội, em ấy không chọn tôi.”

Nhìn từ xa đã thấy Phí Đắc An đứng ở cửa sân, coi bộ không yên tâm nên ra chờ. Phí Nguyên nén đau không ngừng bước đi tới, đứng trên bậc tam cấp nói: “Chia rồi.”

Trần Châu Tím còn đặt dưới gốc cây, Người Đẹp Mùa Đông còn đặt trên bệ cửa sổ, Pháp Sư Đen vẫn đặt dưới đèn sàn, Dây Leo Tình Yêu vẫn còn lẳng lẳng đặt trên bàn. Thật ra chẳng có gì thay đổi.

Chỉ là hai người chia tay rồi.

...

Mấy ngày nay các chuyên gia trong bệnh viện thuộc top 3 toàn thành phố chẳng làm gì khác, chỉ miệt mài khám bệnh nghiên cứu, bây giờ Lộ Nhược Bồi đã tỉnh, bọn họ lại bắt đầu thảo luận về giai đoạn mới. Lộ Kha Đồng canh chừng bên giường, mắt vừa sưng vừa đỏ, bệnh viêm mũi của cậu lại tái phát, cứ sụt sịt nghẹt mũi.

Lộ Nhược Bồi tỉnh được một hồi lại ngủ, Lộ Kha Đồng sợ đến không dám rời khỏi nửa bước. Do bề bộn nhiều việc, mỗi lần đến thăm Dương Việt Ngôn không thể nán lại lâu, chỉ nói: “Cơ thể ba con còn phải nghỉ ngơi nhiều nên mới ngủ tiếp thôi, đừng lo.”

Lộ Kha Đồng gật đầu: “Cảm ơn chú.”

“Không có gì,” Dương Việt Ngôn chỉ chỉ giường sơ pha bên cửa sổ, nói: “Mệt thì ngủ một giấc đi, mẹ con nói hai ngày nay con không ngủ rồi.” Nói xong thấy Lộ Kha Đồng vẫn không nhúc nhích, Dương Việt Ngôn bèn hỏi tiếp: “Nếu không mệt thì thôi, vậy con có thể nói cho chú nghe tại sao con khóc không?”

Lộ Kha Đồng ngồi thẳng lưng lên, sau đó lại nằm sấp bên giường, như thể bị rút mất hồn phách và gân cốt. Cậu lầm bầm kể nguyên nhân, cuối cùng lại nhin không được òa khóc.

Nghe hết đầu đuôi, Dương Việt Ngôn nói: “Con nói con sợ cậu bạn kia bị ảnh hưởng việc học, công việc của ba mẹ cậu ta cũng bị liên lụy, nhưng chú cảm thấy ba con không phải hạng người sẽ làm như thế.”

Lộ Kha Đồng nghẹn ngào: “Nhưng mà ba anh ấy bị đình chức rồi, đã vậy anh ấy còn bị đánh toi tã, con không biết phải làm sao bây giờ... con cũng không thể làm ba con buồn lòng nữa.”

“Không có gì, đừng khóc.” Dương Việt Ngôn an ủi: “Chờ ba con khỏe lại rồi bàn tiếp, mọi chuyện sẽ được giải quyết.”

Sẽ giải quyết ư? Có lẽ công việc của Phí Đắc An sẽ được giải quyết, Lộ Nhược Bồi cũng sẽ từ từ khỏe mạnh như xưa, nhưng Phí Nguyên sẽ không cần cậu nữa. Khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại chính là lời tạm biệt không còn gặp lại sau.

Dương Việt Ngôn đi rồi, Lộ Kha Đồng ngồi một mình trông chừng Lộ Nhược Bồi, lông mi trên đôi mắt đỏ hoe ướt nhẹp, cậu thò tay vào túi áo lấy sợi dây chuyền ra, nhắm mắt nhớ lại lá thư ấy, Kha Phàm nói cậu là cục cưng khỏe mạnh nhất đáng yêu nhất trên thế giới này, sự tồn tại của cậu là do Kha Phàm dùng mạng mình đánh đổi.

Dây chuyền siết chặt trong lòng bàn tay, mẹ, có phải mẹ thất vọng với con lắm không.

Giờ cơm tối Lộ Nhược Bồi tỉnh lại lần nữa, cảm giác được có mái tóc xù cạ cạ tay mình, Lộ Kha Đồng nằm sấp bên giường ngủ gật, chỗ đuôi mắt còn có vệt nước đã khô.

Tiếp theo có vài bác sĩ đến xem, Lộ Nhược Bồi nói bằng giọng suy yếu: “Đừng đánh thức nó.”

Chờ bác sĩ đi rồi, Ôn Ngưng dọn chén đĩa ăn cơm, cười nói: “Nó mà ngủ là y như chết, lần này hai ngày một đêm không chợp mắt, chắc gọi cũng không tỉnh quá.” Ai ngờ vừa dứt lời không bao lâu đã thấy Lộ Kha Đồng cục cựa.

“Anh đại...” Cậu ậm ừ nói mớ, hồi lâu sau vẫn không tỉnh, nhưng khóe mắt lại chảy một giọt nước mắt. Ôn Ngưng lấy khăn giấy lau cho Lộ Kha Đồng, lắc lắc vai cậu: “Lộ Lộ, lên giường ngủ đi, tỉnh nào con.”

Lộ Kha Đồng mở mắt ra vẫn còn mờ: “Phí Nguyên đâu...”

Ôn Ngưng không biết nên nói gì cho phải, bèn xoa đầu cậu như trấn an. Nhận ra mình đang ở trong phòng bệnh, Lộ Kha Đồng vội vàng nhìn về phía Lộ Nhược Bồi: “Ba, ba tỉnh rồi, ba cảm thấy thế nào?”

Trong mũi còn cảm ổng dẫn khí oxy, Lộ Nhược Bồi nói: “Không có gì, ăn cơm đi.”

...

Mùa hè gần tám giờ trời mới tối, tan tầm xong Lâm Du Châu bù đầu trong phòng bếp, nấu toàn những món Phí Nguyên thích ăn. Phí Đắc An vốn dĩ đang ngồi trên sofa xem TV, nhưng cách một hai phút lại đứng lên đi lòng vòng trong phòng, TV chiếu cái gì cũng chẳng quan tâm.

Lâm Du Châu bưng thức ăn lên bàn, nói: “Ông có thấy phiền không? Muốn vào xem thì cứ vào xem, muốn đồ dành thì cứ đồ dành, không phải con ruột của ông à? Không phải cùng họ với ông à?”

“Bà kệ tôi đi.” Phí Đắc An thô lỗ nói một câu, cuối cùng nhin không được đi vào phòng của Phí Nguyên. Phí Nguyên nằm trên giường quay mặt vào trong, đầu giường đặt ly nước.

Phí Đắc An ngồi xuống bên giường, im lặng chốc lát rồi mở miệng hỏi: “Đờ hơn chút nào chưa?”

Phí Nguyên trả lời: “Đờ hơn chút rồi.”

Lâm Du Châu từ ngoài cửa bước vào, trách móc: “Đờ gì mà đờ? Đánh ra nông nổi đó mà đờ được sao? Tôi cũng nghĩ kỹ rồi, dựa vào đâu chỉ có mỗi con mình chịu tội, sau này nếu còn phá chúng ta nữa, tôi sẽ đến Tòa thị chính tìm ông, tôi không tin không thể nói lý lẽ.”

Phí Nguyên khẽ nhúc nhích, nằm ngang ngửa mặt lên trên, lưng đau ê ẩm, nói: “Ba em ấy nhập viện rồi, trông rất nghiêm trọng, chắc tạm thời không rảnh phá hai người đâu.” Khựng lại một lát rồi mở miệng nói một cách khó nhọc: “Chúng con cũng không còn sau này nữa.”

Lâm Du Châu và Phí Đắc An nhìn nhau, nhất thời không nói tiếng nào. Buổi tối trước khi đi ngủ, Lâm Du Châu vào lau người cho Phí Nguyên, đau lòng nói: “Mày mới mười bảy tuổi, gặp được bao nhiêu người chứ, cuộc sống sau này còn dài, rồi sẽ tìm được người thích hợp hơn.”

“Vâng, con không sao.”

Phí Nguyên tựa vào đầu giường, đưa mắt nhìn cảnh lá rũ xuống của Dây Leo Tinh Yêu, ngày tháng sau này dài như vậy, có lẽ sẽ có người thích hợp với mình hơn xuất hiện, nhưng liệu mình còn thích người đó như thế không?

Ai mà thiếu đòn như Lộ Kha Đồng, đuối lý còn tía lia không chịu yên, kiếm chuyện xong lại hoảng sợ làm nũng.

Phí Nguyên thấp giọng cười một tiếng, cuối cùng không kiềm được, hốc mắt hơi đỏ lên.

...

Ăn cơm xong Ôn Ngưng và Lộ Kha Đồng chờ thêm một lát, Lộ Nhược Bồi tỉnh lại chưa bao lâu còn cần nghỉ ngơi nhiều, vì thế hai người trở về nhà. Quả cáp ở nhà sắp hết chỗ đặt, đa số đều là thuốc và đồ bỏ mảy may nay được tặng. Ôn Ngưng nhức cả đầu, chẳng nhớ cái nào do ai tặng. Lộ Kha Đồng đi từng chuyến dọn chúng vào phòng chứa đồ và phòng bếp, hỏi: “Muốn cho ba con dùng không?”

“Để mẹ chọn một cái, làm sao dùng nhiều vậy được.” Ôn Ngưng đi lên lầu, vừa đi vừa nói: “Toàn là đồ tốt cả, cứ đem cất trước đi, ăn không hết thì đợi con lên lớp 12 dùng bồi bổ cơ thể.”

Lộ Kha Đồng nghĩ có lẽ Ôn Ngưng đã quên rồi, khi cậu lên lớp 12 sẽ không còn ai ân cần nấu đồ ăn cho cậu nữa.

Ôn Ngưng mệt rũ rồi, tắm rửa xong đi ngủ. Lộ Kha Đồng dọn dẹp tất cả mọi thứ, có cái mở bọc cất vào ngăn tủ, tình cờ chú ý có một lọ rượu thuốc, tổng cộng ba chai.

Tìm cái túi đựng rượu thuốc, cậu rón rén rời khỏi nhà. Trên đường không nhiều xe lắm, cậu đợi một lát mới đón được taxi: “Bác tài, đến hẻm Lá Thu.” Lần nữa nhắc đến nơi này, cậu buồn khổ đến mức suýt lạc giọng.

Cả con hẻm đều tối đen, chỉ có ánh đèn lấp lóe trong sân. Lộ Kha Đồng ôm ba chai rượu thuốc đi vào trong, mỗi bước đều khiến cậu thở không nổi. Nằm tận sâu trong cùng, bước lên bậc tam cấp chính là cửa sân nhà Phí Nguyên.

Lộ Kha Đồng đặt rượu thuốc ở góc tường ngoài cửa, đoạn tựa lưng vào cửa ngồi xỏm xuống. Bầu trời trên đỉnh đầu có mấy vì sao, cậu ngồi ở đó dường như không còn cô đơn nữa.

Bật di động lên, cậu bấm phím gọi nhanh, gọi số của Phí Nguyên. Phải nhận lỗi hay phải giải thích, cậu còn chưa biết thì tay đã nhanh hơn não, nhưng chẳng đợi cậu nghĩ thấu đáo, bên trong nhắc nhở cậu không thể gọi được.

Phí Nguyên đã chặn số của cậu.

Hai chân tê rần, Lộ Kha Đồng mò mẫm trong bóng đêm chậm rãi đi ra ngoài. Con hẻm này tựa như trục thời gian, đánh dấu từng sự kiện một. Lần đầu tiên cậu tới đây là ngày đầu tiên hai người yêu nhau, Phí Nguyên bị sốt không đến trường, cậu trốn học đến thăm. Lúc đó Phí Nguyên đứng đầu hẻm tựa vào tường chờ cậu, và rồi dẫn cậu về nhà lần đầu tiên.

Cậu dứt Phí Nguyên ăn bánh bà xã, Phí Nguyên nói: “Bà xã mua bánh ăn ngon thật.”

Hôm đó Phí Nguyên biết cậu và Khuru Lạc Dân là bạn nổi khổ, cũng biết mưu tính trong lòng cậu, cậu hùng hổ làm âm ỉ, mở màn cho lần thứ hai đến hẻm Lá Thu. Lần thứ hai đến đây là để nhận lỗi, cậu ngồi bên một đồng chậu hoa dưới chân tường ra chiều đáng thương, hỏi Phí Nguyên: “Anh còn cần cậu

bỏ với em không?”

Lần thứ ba đến đây, Phí Nguyên đang chà chiếu, cậu ngồi trên chiếc ghế nhỏ bên cửa ăn đậu hủ sốt tương, sau đó vì thiếu hai tấm hình mà giận lẫy, bây giờ mới biết Phí Nguyên đặt hình của mình ở dưới gối.

Lần thứ tư là Lộ Nhược Bồi và Ôn Ngưng ly hôn, cậu thổ lộ bí mật của mình với Phí Nguyên, Phí Nguyên ôm cậu mãi đến khi trời sáng, trước khi đi còn nói với cậu: “Ông trời đền bù cho em, để em sớm gặp anh.”

Lần thứ năm, cậu mua gà chiên tối, phụ Phí Nguyên lau xe máy, buổi tối Khuru nhi mời mọi người ăn đồ nướng, ăn xong trên đường về nhà, cậu nói Khuru nhi sắp đi, mẹ em cũng sắp đi rồi. Phí Nguyên nắm tay cậu, nói: “Anh sẽ không đi đâu hết.”

Lần thứ sáu, cậu gặp được ba mẹ của Phí Nguyên, còn cùng họ ăn cơm, thật ra lúc đó cậu lén lút ảo tưởng, liệu những năm tháng mai sau có phải đều thế này không, cậu tham lam quá rồi, muốn biến “nhà của Phí Nguyên” thành “nhà của chúng ta”.

Lần cuối cùng, cậu đọc xong thư của Kha Phàm, biết thân thế của mình, cậu tới đây muốn Phí Nguyên ôm mình một cái.

Ra khỏi hẻm, tia sáng đã sáng hơn, Lộ Kha Đồng xoay người nhìn con đường vừa đi, muốn vẫy tay chào nhưng cứng đờ không nhúc nhích được.

Con đường của cậu và Phí Nguyên, đi xong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 36

Sáng sớm tiết trời se lạnh, Phí Đắc An khoác áo đi mua điểm tâm, lúc đi ra không chú ý, khi về xách theo bánh quẩy mới nhìn thấy thứ ở góc tường, bèn đem về đặt lên bàn cơm với bánh quẩy. Lâm Du Châu bụng mì lát ra, hỏi: “Cái này là gì vậy?”

“Ai biết, đặt ở góc tường ngoài cửa nhà mình.” Phí Đắc An lấy đồ trong túi ra: “Ừa, rượu thuốc?” Lâm Du Châu cũng sững sốt, cho dù đặt lộn chỗ cũng quá trùng hợp rồi, bà nói nhỏ: “Có phải là...?”

“Hai người đang thì thầm gì thế?” Phí Nguyên rửa mặt xong ra khỏi phòng, sợ đụng trúng vết thương nên để trần, cậu kéo cái ghế ngồi xuống, nhìn thấy ba chai rượu thuốc kia, chai không lớn nhưng rất đầy.

Phí Đắc An vội vàng đặt chúng lên tủ, nói: “Không biết ai bỏ quên ngoài cửa nữa, đúng là không nên thân.”

Phí Nguyên khom lưng nhặt chiếc túi rơi dưới đất, quảng cáo in trên đó là lần trước cậu và Lộ Kha Đồng đi mua máy ảnh. Quay đầu nhìn ra ngoài phòng, ngoài cửa vẫn là bức tường đó, Phí Nguyên gấp túi lại, ném vào thùng rác.

Trong bệnh viện, Lộ Kha Đồng cầm vở vừa canh giường vừa học bài, nỗi buồn hai ngày trước đã không thấy tăm hơi, nhưng cũng nhìn không ra cậu vui về chỗ nào. Cậu vẫn một mực cúi đầu, dường như không thất thần cũng chẳng nghĩ gì khác.

Chỉ có bản thân cậu biết, ngồi bút thi thoảng khựng lại chứng minh cậu khó chịu nhường nào.

Một tuần sau, Lộ Nhược Bồi bình phục rất nhiều, bắt đầu xử lý công việc, Lộ Kha Đồng bèn dọn từ phòng trong sang phòng khách. Đang giải đề giữa chừng, Khuru Lạc Dân đẩy cửa bước vào, thấy cậu thì hết hồn.

“Sao cũng như cái thìa thế kia, không phải tình trạng của chú ngày càng tốt sao?”

Lộ Kha Đồng trả lời: “Em ôn lắm nha, cái thìa là loại rau rất tươi ngon mà.” Ba Khuru và mẹ Khuru cũng tới, cậu đứng dậy dẫn họ vào trong. Lộ Nhược Bồi tựa ở đầu giường, nói: “Lần này lại phiền hai người rồi.”

“Nói vậy nghe sao được.” Mẹ Khuru kéo Lộ Kha Đồng đến trước mặt mình: “Đừng rót nước, chú với dì không khát, nhìn cảm con nhon hoắt rồi kia, sắp gãy mất cảm luôn. Nhược Bồi, lần này anh làm con nó sợ chết rồi, sau này đừng lo bận việc mãi, phải đền bù cho gia đình.”

Lộ Nhược Bồi cười nói: “Biết rồi, chưa đầy một tháng nữa là Ôn Ngưng đi Mỹ, sau này cha con chúng tôi phải nương tựa vào nhau, tôi còn phải nịnh bợ nó nữa.”

Khuru Lạc Dân xen mồm: “Con cũng sắp đi rồi.”

Ba Khuru nói: “Liên quan gì con, đi lẹ đi, ở nhà suốt ngày phải chửi con ba còn mệt thêm.”

Ba người nhà Khuru Lạc Dâns khiến cho phòng bệnh ảm áp hơn nhiều, sau đó người lớn ở trong phòng nói chuyện, Lộ Kha Đồng và Khuru Lạc Dân nghỉ

ngoài phòng khách. Phát hiện Lộ Kha Đồng có điều không ổn, Khuru Lạc Dân nói đùa: “Cung thất tình hà, sao ỉu xìu thế.”

Lộ Kha Đồng mím chặt môi, khẽ gật đầu một cái.

“Đậu má, không phải chứ...”

Ba Khuru mẹ Khuru không nán lại lâu, Lộ Kha Đồng cũng không nói gì với Khuru Lạc Dân, chờ người đi hết cậu mới ngồi bên giường gọt táo, điệu bộ vẫn ỉu xìu như cũ. Lộ Nhựt Bồi nói: “Đừng gọt nữa, phần bị gọt còn nhiều hơn phần thừa lại.”

Lộ Kha Đồng ngừng tay, thấy tinh thần của Lộ Nhựt Bồi không tệ mới ngập ngừng hỏi: “Ba ơi, công việc của ba Phí Nguyên ——”

Còn chưa nói hết, Dương Việt Ngón đã bước vào, Lộ Nhựt Bồi nhìn sang Lộ Kha Đồng, sợ Lộ Kha Đồng không vui, sắc mặt cũng có phần lúng túng, ngờ đâu Lộ Kha Đồng lại chào hỏi trước.

“Chào chú.”

“Chào con, đang gọt táo hả? Để chú làm cho.” Dương Việt Ngón nhận táo, ngồi xuống bên kia, tiếp tục nói: “Vừa rồi đang nói chuyện với ba bị chú cắt ngang đúng không?”

“Không có,” Lộ Kha Đồng nhìn về phía Lộ Nhựt Bồi, năn nỉ: “Ba, con chia tay với anh ấy rồi, hơn nữa vốn là con làm chuyện thất đức, con không nên đổ ý chộc tức ba, ba tha thứ cho con được không, ba trả lại công việc cho ba anh ấy đi. Con hứa từ nay về sau sẽ nghe lời ba nói.”

Lộ Nhựt Bồi khẽ nhủ mảy, nói với Dương Việt Ngón: “Giúp anh gọi Tiểu Từ tới một chuyến.”

“Em dễ sai quá nhỉ,” Dương Việt Ngón cười cười, đưa quả táo đã gọt xong qua: “Vậy anh ăn táo trước đi, anh không ăn thì cho Lộ Lộ ăn, đừng để em phí công.”

Nói xong Dương Việt Ngón đi ra gọi điện thoại, chưa đầy mười lăm phút bí thư Từ đã đến.

Lộ Nhựt Bồi hỏi thẳng: “Cậu làm gì kỳ vậy? Người ta bị đình chức luôn rồi cậu biết không?”

Bí thư Từ hơi sững sốt, nhanh chóng kịp phản ứng, đáp: “Ngày thứ hai sau khi ngài xảy ra chuyện chúng tôi có đến bệnh viện, sau đó sở trường Khuru bảo chúng tôi về, không làm nữa. Trên đường về tôi lại ghé Viện kiểm sát đường sắt một chuyến, nhưng đâu có nói gì, chỉ trò chuyện thôi, coi bộ là lãnh đạo của bọn họ nhạy cảm quá rồi.”

Lộ Nhựt Bồi không hài lòng: “Cậu không cần đồ cho người ta, mấy đơn vị này nhìn người làm việc ai mà không rõ ràng? Hôm đi công tác về tôi đã dặn trước rồi, thôi được, cậu gọi điện thoại hay tự mình đi tới mặc kệ, tóm lại giải quyết trong hôm nay cho tôi.”

Bí thư Từ đi khỏi, Dương Việt Ngón hỏi: “Yên tâm chưa?”

Lộ Kha Đồng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng cậu phải đảm bảo không có sai sót nào: “Ba, vậy Phí Nguyên ở trường sẽ không bị ảnh hưởng gì đúng không?” Lộ Nhựt Bồi cười bất đắc dĩ: “Ba chỉ là thị trưởng, không phải vua một cõi. Nhưng chuyện này đúng là do ba xử lý không tốt, ba phải chịu trách nhiệm.”

Lộ Kha Đồng yên tâm, sau đó nghe phòng khách có tiếng động, đoán chừng là Ôn Ngưng nấu cơm xong đem tới, cậu bèn đứng dậy nói: “Con ra phụ mẹ con, hai người trò chuyện đi.”

Chờ Lộ Kha Đồng đi rồi, Dương Việt Ngón nói: “Lần này anh cũng xem như đáng giá.”

“Đáng giá cái gì?” Lộ Nhựt Bồi đau lòng: “Anh thà nó giống như ngày xưa, tuy rằng thích làm ầm ĩ với anh nhưng những lúc thân thiết cũng không ít, bây giờ ngoan thì ngoan thật, nhưng cái mặt nhỏ của nó ngay cả nụ cười cũng không có.”

Dương Việt Ngón nói: “Vậy anh đừng can thiệp nữa.”

Bây giờ vấn đề không phải là ông có can thiệp hay không, Lộ Kha Đồng làm tổn thương người ta, phải chịu phạt, ông không biết trong cuộc tình nhìn như ấu trĩ này Lộ Kha Đồng là bên chủ động hay bị động, chỉ biết Lộ Kha Đồng thật sự nghiêm túc.

“Mẹ, ba con nói chưa đầy một tháng nữa là mẹ đi Mỹ rồi.”

“Ừ, thời gian trôi nhanh thật.” Ôn Ngưng có chút cảm khái, trong hiệp nghị lúc trước có điều khoản sau khi đến hạn Lộ Nhựt Bồi sẽ đưa Ôn Ngưng đi nước ngoài, cô có một người bác ở Mỹ, xem như là người thân duy nhất còn liên hệ. Nhớ đến điều này, Ôn Ngưng nói: “Lộ Lộ, con người ai cũng có tình cảm, qua nhiều năm như vậy, tuy chúng ta không phải mẹ con ruột nhưng cũng có tình thân, với mẹ mà nói nơi này là chốn đau lòng, với ba của mẹ cũng thế, vì vậy có khả năng mẹ sẽ không trở về nữa. Sau này con trưởng thành độc lập rồi nhớ phải đi thăm mẹ, mẹ sẽ nấu thật nhiều món ngon cho con ăn, đến lúc đó con lại gọi mẹ một tiếng mẹ, được không?”

Lộ Kha Đồng ôm lấy Ôn Ngưng, nói: “Mẹ cho con rất rất nhiều hạnh phúc, trong lòng con mẹ mãi mãi là mẹ của con, chốn đau lòng thì đừng nán lại nữa, con hy vọng sau này mẹ sẽ có một gia đình ấm êm thật sự.”

Ôn Ngưng mỉm cười vỗ vai cậu: “Nếu có thể nhét con vào vali mang đi thi tốt rồi, mẹ biết con cũng đau lòng.”

Không muốn Ôn Ngưng khóc, Lộ Kha Đồng cố ý ngắt lời: “Con hiểu mà, ý mẹ là con lùn chứ gì, bây giờ còn thiếu một cm nữa là con một mét tám rồi.”

Nói xong cậu khựng lại, thì ra mình đã cao được ba cm từ lúc nào không hay.

Nhưng Phí Nguyên không còn thích mình nữa rồi.

Giờ cơm trưa Dương Việt Ngôn hẹn gặp khách, chào tạm biệt xong chuẩn bị đi, trước khi đi nói với Lộ Kha Đồng: “Nhớ ý chí cầu sinh mà hôm đó chú nói với con không?”

Lộ Kha Đồng gật đầu. Dương Việt Ngôn nói tiếp: “Phải biết suy một ra ba chứ, ngoại trừ ý chí cầu sinh còn có ý chí cầu hoà nữa.”

“Ý chí cầu hoà?”

“Đúng vậy, chộc người ta giận thì chủ động cầu hoà, một lần không được thì hai lần, chưa thử mà cứ buồn mãi có ích gì? Kiện tụng thất bại còn có thể kháng án, bao giờ cũng có lời chưa kịp nói mà.”

Dương Việt Ngôn nói hết rồi đi, Lộ Kha Đồng ngẩn ngơ tại chỗ, tim đập như điên. Mình còn cơ hội sao?

...

Phí Đắc An ở nhà nghỉ ngơi, buổi trưa loay hoay bung hai đĩa cơm chiên ra, vừa dầu mỡ vừa mặn chát. Phí Nguyên tập tễnh đi ra ngoài, nói: “Ba cho bệnh nhân ăn cái này à? Thôi đánh con một trận nữa cho rồi.”

Giữa hai cha con nào có ngăn cách, Phí Đắc An gọi Phí Nguyên lại: “Đi còn không vững mà đi đâu vậy?”

“Đi ăn kè.” Phí Nguyên đã sớm ngửi được mùi thơm bốc ra từ nhà Thảm Đa Ý. Phí Đắc An nghe vậy bèn đi theo, nói: “Đi chung đi, được dịp không đi làm qua uống vài chung với ông cụ.”

Thảm Đa Ý nấu mì xào tương, luộc vừa mềm vừa nát, bởi vì rằng ông Thảm không tốt. Thấy hai cha con nhà bên, Thảm Đa Ý phát sầu, ra chiều không đủ ăn. Phí Đắc An nói: “Qua tủ lạnh nhà chú lấy đi, bên trong còn có cá nướng, cứ lấy hết.”

Rượu mới vừa rót, di động của Phí Đắc An chợt reo lên, ông bắt máy nói vài câu, sắc mặt và giọng điệu đều không có gì thay đổi. Mãi đến khi ăn cơm xong về nhà, ông mới nói với Phí Nguyên: “Mấy ngày tới cục Đường sắt và Viện kiểm sát Đường sắt muốn mở hội nghị đảng viên, phải đi Bắc Đới Hà vài ngày.”

* Bắc Đới Hà là một quận thuộc địa cấp thị Tần Hoàng Đảo, tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc. Bờ biển Bắc Đới Hà dài 22,5 km, là nơi nghỉ mát mùa hè ưa thích của giới lãnh đạo đảng và chính phủ Trung Quốc.

“Biết rồi, hè năm nào cũng đi như nghỉ phép, chỗ đó là viện điều dưỡng của đơn vị ba còn gì.” Phí Nguyên nói xong mới nhận ra, ý này là phục chức.

Nhanh thật đấy, mình với Lộ Kha Đồng chia tay vẫn chưa được nửa tháng.

Phí Nguyên đã chặn số điện thoại và tin nhắn của Lộ Kha Đồng, sợ Lộ Kha Đồng liên lạc với mình, nếu vậy mình sẽ mềm lòng, lúc trước Lộ Kha Đồng mới ngoan ngoãn một ngày mà mình đã mềm lòng rồi, cảm giác bất đắc dĩ như bị bóp trúng tử huyệt vậy, nhưng mặt khác lại càng sợ Lộ Kha Đồng không liên lạc với mình.

Còn cách nào chứ, nhóc hư hỏng tạo nghiệt này thật mẹ nó biết dẫn dắt người ta.

Lộ Nhược Bồi quá bận, tài xế bắt đầu đưa văn kiện đến phòng bệnh mỗi ngày, Lộ Kha Đồng dựng bàn nhỏ ngồi một bên làm bài tập, mấy hôm nay cậu sắp làm xong bài tập rồi.

“Được rồi, cố gắng phấn đấu cũng phải kết hợp giữa lao động và nghỉ ngơi.” Lộ Nhược Bồi khép văn kiện lại, nhìn về phía Lộ Kha Đồng: “Lúc bảo con học thì nhẩn nhó, bây giờ không còn sức quản con thì tự giác ghê. Đi tìm Khuru nhi chơi đi, Khuru nhi cũng sắp đi rồi, con qua phụ Khuru nhi dọn đồ cũng được.”

Lộ Kha Đồng mỉm môi lắc đầu, sau đó lật sang mặt khác tiếp tục viết.

“Qua đây,” Lộ Nhược Bồi hét cách, bèn vẫy tay với cậu: “Tâm sự với ba cũng được, bức bối quá.”

Bấy giờ Lộ Kha Đồng mới đặt bút xuống, ngồi bên mép giường, nói bằng giọng ỉu xiu: “Tâm sự gì nha?” Nhìn điệu bộ này của cậu, Lộ Nhược Bồi vô cùng lo lắng: “Tâm sự gần đây con đang nghĩ những gì?”

Lộ Kha Đồng cúi đầu: “Hôm đó nằm đây ngủ con mơ một giấc mơ, đầu tiên mơ thấy hồi còn bé ở chung với Khuru nhi. Hai năm sống ở nhà Khuru nhi, con theo anh ấy đi học lớp đào tạo nhi đồng gì đó, thật ra chỉ là trò chuyện với một cô giáo cực kỳ tốt tính thôi. Có lần cô bảo nói về mẹ mình, Khuru nhi nói xong tới lượt con, con mới nói về mẹ Khuru, nhưng sợ cô biết nên nói xạo là mẹ con. Khuru nhi giận con mấy ngày liền, nói con thích gạt người.”

“Sau đó con mơ thấy Phí Nguyên, anh ấy lái xe máy chở con, đột nhiên anh ấy nổi giận, anh ấy biết con gạt anh ấy, thế rồi anh ấy đẩy con xuống xe. Con đứng trên đường tìm anh ấy, nhưng làm thế nào cũng không tìm được.”

Lộ Kha Đồng đưa tay lau mắt thật nhanh, lúu rúu: “Con thật sự rất thích gạt người, con bị quả báo rồi.”

“Nói bậy bạ gì thế, làm gì có quả báo nào.” Lộ Nhược Bồi nâng tay lau nước mắt của cậu: “Con còn nhỏ, trong mắt ba con chỉ là con nít, ba cũng hy vọng con sẽ mãi vô tư hồn nhiên như con nít, thế nên bao giờ cũng nuông chiều con. Điều này cũng khiến cho cách xử sự và giải quyết vấn đề của con hơi ấu trĩ, do đó có khả năng sẽ tổn thương người khác và chính bản thân mình, nhưng lòng của con là tốt, con của ba ba hiểu rõ nhất.”

Lộ Kha Đồng không nhịn nổi nữa, cậu nhào lên người Lộ Nhược Bồi khóc nức nở, nói đứt quãng: “Con thật sự rất thích anh ấy... Buồn vui đều muốn nói cho anh ấy biết trước tiên, lúc anh ấy bị thương con cảm thấy như mình cũng chết theo... Ban đầu là vì chọc tức ba, nhưng sau đó con thật sự thích anh ấy, trước khi tụi con xác định quen nhau con đã thích anh ấy rồi...”

Lộ Nhược Bồi vỗ lưng cậu, an ủi: “Không có gì, khóc ra sẽ ổn thôi, khóc đi.”

Vào phòng thấy cảnh tượng này, Ôn Ngưng bị dọa giật cả mình, cô vội qua dỗ dành Lộ Kha Đồng, sau khi biết ngọn nguồn cũng không khỏi thở dài, lo lắng nói: “Khai giảng gấp lại nhau nên làm sao đây.”

Lộ Kha Đồng ngẩng đầu, sợ sệt nói với Lộ Nhược Bồi: “Con chuyển lớp hay chuyển trường cũng được, ở lại lớp cũng được, đừng gây trở ngại cho anh ấy. Ba, ba hứa với con được không?”

Lộ Nhược Bồi nói: “Ba là ác ma à? Nghỉ hè còn hơn một tháng, chúng ta nghĩ cách vớt vớt cả đôi đường đi.”

“Hay là...” Thật ra Ôn Ngưng đã ghen mấy ngày, cuối cùng cũng nói ra khỏi miệng: “Nhược Bồi, hay là để Lộ Lộ ra nước ngoài với em đi? Đến lúc đó nó học chung với Khuru nhi, bình thường em cũng có thể chăm sóc nó, anh thấy thế nào?”

Lộ Kha Đồng ngớ người: “... Không được, vậy con khỏi nhìn thấy anh ấy rồi, con lén lút đi nhìn anh ấy cũng được.” Nói đoạn nhìn sang Lộ Nhược Bồi: “Vội lại con muốn sống nương tựa vào ba, không thể bỏ ba lại một mình được.”

Cuối cùng Lộ Nhược Bồi vẫn không đành lòng: “Đừng vội quyết định, thế này đi, ba mặc kệ hai đứa, không nhúng tay vào nữa, tự con đi giải quyết, đi xin người ta tha thứ, nhưng nếu cậu bạn kia nhất quyết không cho con thêm cơ hội, con cũng không được rầu rĩ suốt ngày như vậy nữa, phải phấn chấn lại bắt đầu cuộc sống mới.”

“Con làm được sao?”

Lộ Kha Đồng ngờ ngác: “Con có thể sao...”

Cậu giống như được cho thêm một cơ hội, mặc dù chưa biết kết quả nhưng đã cảm kích vô hạn. Lúc hoàng hôn cậu rời khỏi bệnh viện, không về nhà mà lại lạng lẹ đến hẻm Lá Thu.

Phí Đắc An và Lâm Du Châu hẳn đã tan tầm đang ở nhà, cậu không thể đến được, chờ màn đêm buông xuống, cậu mới như tên trộm trốn trong một góc bên cửa sân, muốn nghe giọng của Phí Nguyên.

Phí Nguyên ngồi trên ghế nghỉ ngơi, trong sân chỉ nghe được tiếng kinh kịch phát ra từ radio của ông Thẩm. Thẩm Đa Ý cầm khăn ướt đi ra, nói: “Ông bảo mình lau ghế, cậu đứng dậy trước đi.”

Lộ Kha Đồng vịn cạnh cửa nhìn lên, muốn biết Phí Nguyên đứng dậy đi đường thuận lợi chưa, nhưng trông vẫn còn khó khăn lắm. Lúc này, Thẩm Đa Ý nói: “Dinh máu của cậu rồi mà sao chưa đóng vảy nữa?”

Tìm Lộ Kha Đồng thất bại, suýt nữa chạy ào vào, Phí Nguyên đi qua ngồi chồm hổm bên gốc cây, nghịch chậu Trần Châu Tím, nói: “Chậu này sinh trưởng tốt nhất, cũng nhờ tiếp xúc với ánh mặt trời, mấy chậu trong nhà kém hơn một chút.”

Thẩm Đa Ý nói: “Vội đem ra đặt dưới gốc cây hết đi.”

Phí Nguyên không đáp, một lát sau mới mở miệng: “Tĩnh sau đi.” Lúc đó Lộ Kha Đồng nói đặt dưới gốc cây ra sân thấy nó sẽ nhớ đến em, đặt trên bệ cửa sổ đi ra đi vào thấy nó sẽ nhớ đến em, trong phòng khách cũng vậy, trong phòng anh lại càng phải vậy.

Hận không thể đi đâu cũng làm mình nhưng nhớ.

Lộ Kha Đồng trốn ngoài cửa, mãi đến khi Phí Nguyên về phòng ngủ mới chịu đi.

Cậu bị chặn số, lại không biết Phí Nguyên có chịu gặp mình không, trong lòng có thật nhiều thật nhiều lời muốn nói, cậu chợt nhớ đến lá thư của Kha Phàm, thế là cũng muốn viết cho Phí Nguyên một lá.

Nâng bút rồi lại không biết nên mở miệng từ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 37

Anh đại, vết thương của anh còn đau không?

Thật ra hôm anh bị chủ đánh em đứng ngay ngoài cửa sân, nhưng em không dám vào. Em nghe nói công việc của chú bị ảnh hưởng, anh cũng có khả năng bị liên lụy, em không biết phải làm sao bây giờ.

Em chỉ nghĩ được mỗi việc nên thỏa hiệp với ba em, vì vậy em mới những lời đó với ba, chỉ là em không ngờ anh lại xuất hiện. Lẽ ra em định giấu mãi bí mật này trong lòng, bởi vì em sợ anh biết chuyện sẽ không còn tin em thật sự thích anh. Vậy mà lúc anh hỏi em trong phòng bệnh, em lại không trả lời anh, em xin lỗi.

Ban đầu em lấy lòng anh đúng là có mục đích, em muốn tìm bạn trai chọc tức ba em, lúc đó biết anh đánh Khuru nhi, lại còn vẽ bậy lên đề của em, tự ý dùng dù của em, còn khiêu khích em trên sân bóng, nên em mới chọn anh. Thế nhưng lúc anh trực nhật giúp em, em bắt đầu dao động, em cảm thấy anh không phải là người xấu.

Sau đó chúng ta đi bơi, em vẫn còn nhớ cảm giác anh kéo em bơi trong nước, ánh nước sáng ngời ngời, anh cách em thật gần, có lẽ lúc đó em đã thích anh rồi.

Em có rất nhiều tật xấu, anh cũng giúp em bỏ rất nhiều tật xấu. Lúc em gây gổ với người khác anh sẽ giúp em, em vừa nghe lời là anh mềm lòng ngay, người thích anh nhiều như vậy, anh lại chỉ thích một mình em.

Là em đập đổ vận may của mình.

Anh đại, em thật sự rất ý lại vào anh, sau khi biết chuyện ba mẹ ly hôn em đã xem anh như chỗ dựa, nói cho anh biết bí mật của em, hôm đó tới tìm anh cũng vì em nhìn thấy một lá thư, lá thư đó là mẹ ruột của em viết cho ba em. Tim mẹ em không tốt, mẹ đánh đổi mạng mình sinh em ra, ngoại trừ điều đó, trong thư mẹ còn nói, ba ruột của em ra khỏi cứu viện đã chết rồi.

Nhiều năm qua em vẫn luôn oán trách ba em, em cứ tưởng ba lừa dối mẹ em, vào lúc em biết được sự thật, ba lại gặp tai nạn nằm trên giường bệnh, em thật sự rất sợ, sợ đến mức không dám làm ba buồn lòng chút nào nữa.

Em đi tìm anh, muốn anh ôm em một cái, nhưng rồi em nghe thấy những lời mọi người nói, em mới biết chú đi bị ảnh hưởng, anh còn bị đánh cho thương tích đầy mình. Em quá ý lại vào anh, lúc đó em mới nhận ra rằng, trong tình cảm bảo vệ phải đến từ hai phía.

Hình như em biện minh cho mình nhiều quá thì phải, trong lòng em rối rắm, nên viết cũng không được mạch lạc. Có lời em muốn chính miệng nói với anh, nhìn anh mà nói. Cho em một cơ hội nữa được không anh, dạy dỗ em đánh em cũng được, làm gì cũng được hết.

Anh đại, đề ý em được không.

Anh đại, nên tía cảnh sát là rồi.

Anh đại, anh thật sự muốn vứt em cả gốc lẫn rễ sao? Em sẽ không ghép cành của mình với người khác, em chỉ chờ anh thôi.

Anh đại...

Lộ Kha Đồng ngừng lại, dùng bút chọt mạnh vào trán, mình còn tư cách gì làm nũng với Phí Nguyên? Cuối cùng cách hai hàng, cậu viết: Anh đại, ngày cuối cùng của tháng này, em chờ anh ở công viên Lá Thu, anh nhất định phải đến được không?

Người gửi: Lộ Kha Đồng chết tiệt.

Cậu tính toán thử, Phí Nguyên còn phải dưỡng thương, bây giờ chưa thể đi lại nhiều. Cậu bỏ thư vào bì gấp lại, hôm sau ngồi chầu chực ở đại sảnh lầu một Quốc Tân chờ Thẩm Đa Ý.

Làm thêm xong đi ra thấy Lộ Kha Đồng, Thẩm Đa Ý bước qua hỏi: “Sao cậu lại tới đây? Đúng rồi, ba cậu bị sao thế?”

“Ba mình gặp tai nạn xe cộ, hôm đó ba mình mới vừa tỉnh.” Lộ Kha Đồng lúi thúi móc lá thư trong túi ra, nói: “Mình có thể nhờ cậu giao lá thư này cho Phí Nguyên được không, anh ấy không cho mình liên lạc với anh ấy, mình cũng không dám đường đột xuất hiện.”

Thẩm Đa Ý nói: “Nếu mình không giúp thì sao?”

Lộ Kha Đồng tưởng thật, bèn rút tay về: “Vậy mình sẽ nghĩ cách khác, còn nữa, cảm ơn cậu đưa anh ấy đi khám bệnh.”

“Chọc cậu thôi.” Thẩm Đa Ý nhận thư cất kỹ, nói: “Cậu cứ như biến thành người khác vậy, lúc trước còn mặt mày hớn hờ nhào tới gọi mình là bạn thân,

bây giờ cảm giác như cô nhi thành phố sương mù cũng chưa đáng thương bằng cậu.”

*Cô nhi thành phố sương mù: Ý nói Oliver Twist.

Lộ Kha Đồng hỏi mãi cảm với từ này: “Mình không phải cô nhi.”

Thẩm Đa Ý đi rồi, Lộ Kha Đồng về thẳng bệnh viện, Lộ Nhược Bồi cũng không hỏi cậu đi đâu, chỉ tập trung xử lý công việc. Lộ Kha Đồng ở bên cạnh bụng trà rót nước, nhỏ nhẹ không gây tiếng động nào.

Lát sau Lộ Nhược Bồi nói: “Ngày mẹ con đi đã định rồi, ngày 8 tháng sau, nghe nói Khuru nhi là ngày 5?”

“Đúng ạ.” Lộ Kha Đồng lột một trái quýt xanh, ngửi mùi rất chua, lòng cậu cũng chua xót, nói: “Ba, nguyên nhân hai người ly hôn và trước đó kết hôn con đã biết hết rồi, sao ba không nói cho con biết sớm, ba cuồng ngược hả?”

Lộ Nhược Bồi lấy văn kiện đánh cậu: “Không biết lớn nhỏ, Ôn Ngưng nói cho con? Bí mật của cô ấy chỉ có thể do chính cô ấy nói, hơn nữa chuyện ba cô ấy rất phức tạp, một câu nửa câu không nói rõ được, con lại nhiều chuyện như vậy, mắc công cứ lèo nhèo hỏi ba mãi, phiền lắm.”

“Ủầy.” Lộ Kha Đồng đưa trái quýt đã lột cho Lộ Nhược Bồi, đoạn lấy sợi dây chuyền vẫn mang theo bên mình ra: “Ba, ba đeo tiếp đi.”

Lộ Nhược Bồi cứng đờ trong thoáng chốc, sau đó nhìn nét mặt của Lộ Kha Đồng. Lộ Kha Đồng cố ý nói: “Nhẫn thì đừng đeo, vết máu trên đồng hồ con chà hoài mà không sạch, để con đem ra tiệm rửa sạch rồi đưa ba đeo tiếp.”

“Ừ.” Cứ ngỡ Lộ Kha Đồng chưa biết gì, Lộ Nhược Bồi đeo dây chuyền lên lại.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, bài tập vẫn chưa viết được bao nhiêu, Phí Nguyên phải dưỡng thương nên không đi đâu được, thế là ở trong phòng yên ỉn làm bài. Thẩm Đa Ý bước vào, đặt một lá thư lên bàn Phí Nguyên, nói: “Lộ Kha Đồng nhờ mình giao cho cậu.”

“Em ấy tìm cậu?”

“Ừ, thê thăm lắm.”

Thẩm Đa Ý nói xong chuẩn bị về, đi tới cửa phòng ngủ thì bị gọi lại. Phí Nguyên nắm lá thư không mở ra, dường như nín thật lâu rồi mới hỏi: “Em ấy sao rồi?”

“Nói rồi mà, thê thăm lắm, y như cún lang thang vậy.”

Nhớ đến lần đó trong công viên, Lộ Kha Đồng ngồi chồm hổm trước người mình hôn đầu gối của mình, đôi mắt chớp chớp chứa đầy đau xót, đúng là giống hệt chủ cún nhỏ tủi thân. Những lúc lo ngại thì càng giống nữa, chỉ hận không thể phá banh nhà người ta.

Phí Nguyên hồi thần, giật mình lại nghĩ mấy thứ này, bèn ném lá thư vào ngăn kéo.

...

Lộ Kha Đồng bắt đầu đếm ngày, mỗi ngày rời khỏi bệnh viện đều đến đường Lá Thu đi loanh quanh, các bác sĩ ở phòng khám cộng đồng đều biết mặt cậu, bởi vì gần như ngày nào cậu cũng đến hỏi thăm vết thương của Phí Nguyên đỡ hơn chưa.

Hỏi xong còn dặn dò nhiều lần, tuyệt đối đừng nói cho Phí Nguyên biết.

Rốt cuộc đã tới ngày cuối cùng của tháng, hơn một tuần nay Phí Nguyên không đi đổi thuốc, bác sĩ nói vết thương gần như đã lành rồi. Năm giờ sáng Lộ Kha Đồng đã tỉnh ngủ, thay quần áo vội ra khỏi nhà.

Thời gian quá sớm, trong công viên toàn là mấy ông bà cụ đang tập thể dục buổi sáng. Lộ Kha Đồng mua hai cái bánh chiên ở sạp ngoài cổng, một cái rưới ớt một cái không rưới, muốn đợi Phí Nguyên đến rồi đưa cái cay cho Phí Nguyên ăn.

Vẫn là trong đình nghỉ chân nằm giữa hòn non bộ đó, Lộ Kha Đồng ngồi ngay ngắn bên cây cột ăn bánh chiên, ăn xong lau miệng sạch sẽ, tiếp tục ngồi ngay ngắn chờ Phí Nguyên. Đến hơn tám giờ, rất nhiều ca sĩ nghiệp dư đến hát hí khúc, nhịp trống giòn giã khiến tim cậu cũng đập thành thịch.

Phí Nguyên vừa tỉnh giấc, rửa mặt xong giãn gân cốt một chút, lâu lắm rồi không đụng vào xe máy, thế là rót chậu nước chuẩn bị rửa xe trong sân.

Lộ Kha Đồng đợi suốt từ sáng đến trưa, mặt trời càng lúc càng gắt, cậu khát khô cả cổ nhưng không dám chạy đi mua nước.

Công viên không có ai, mọi người đã về nhà ăn cơm trưa ngủ trưa, Lộ Kha Đồng đứng dậy nhìn ra xa, vẫn không có bóng dáng của Phí Nguyên. “Có phải ăn trưa xong mới đến không.” Cậu lẩm bẩm một câu, sau đó lấy cái bánh chiên còn lại chuẩn bị ăn luôn.

Lớp vỏ giòn cũng đã mềm xèo, cậu nhai một cách máy móc, ánh mắt buồn hiu.

Mỗi phút trôi qua, lòng cậu lại chùng xuống một chút, thật ra có phải Phí Nguyên sẽ không đến không? Cậu thần thờ tựa vào cây cột, cả ngày không uống nước, môi và cổ họng đều đau rất.

Chờ đến hoàng hôn, Phí Nguyên vẫn không xuất hiện. Lộ Kha Đồng bắt đầu lo lắng, lo lắng có phải Phí Nguyên không khỏe không. Buổi tối hơn chín giờ công viên phải đóng cửa, bảo an tuần tra đuổi Lộ Kha Đồng ra ngoài, cuối cùng cậu mới rời khỏi ngôi đình kia.

Mò mẫm trong bóng đêm đi vào hẻm, tìm được góc tường quen thuộc, Lộ Kha Đồng đứng yên lắng lắng nghe tiếng động trong sân, nghe Phí Đắc An đang tán dóc với ông Thẩm.

Thẩm Đa Ý ở trong phòng gọi với ra: “Ông ơi, đến giờ ngủ rồi.”

Phí Đắc An nói: “Cũng muộn lắm rồi, ông nghỉ ngơi đi, tôi cũng về ngủ.” Vừa dứt lời, Phí Nguyên vác mái tóc ướt đầm bước ra từ trong nhà, nói: “Ba tắm đi, con mới tắm xong chưa tắt đèn.”

Cơ thể căng cứng của Lộ Kha Đồng thả lỏng, Phí Nguyên không sao là tốt rồi. Kể đến cậu ra khỏi hẻm, tầm nhìn càng lúc càng nhòe, Phí Nguyên vẫn khỏe, vậy mà Phí Nguyên không đến công viên.

Cậu không còn cơ hội, quay về đường cũ là ảo tưởng của cậu, hai người đã là đường cũ khó về.

...

Hai ngày sau Lộ Nhược Bồi xuất viện, nhưng không đi làm ngay mà phải ở nhà tĩnh dưỡng thêm vài ngày. Còn một tuần nữa là Ôn Ngưng đi nước ngoài, Khuru Lạc Dân còn ba ngày.

Có một dạo không tới đây nên cũng nhớ nhưng, Khuru Lạc Dân nằm trên giường của Lộ Kha Đồng hỏi: “Lộ Lộ, dạo này nước mắt của cung rơi nhiều quá, có rơi vì anh không?”

Lộ Kha Đồng đang cầm khăn lông lau phao bơi của mình, đáp: “Không.”

“Ày, thiếu niên nào mà không chia tay, cụ già nào mà không bạc đầu. Thằng đó không thích cung thì cung đừng thích nó nữa, cũng như ăn phải thứ làm mình bị lở miệng thôi, cho dù ngon cũng phải cai mà.”

Lộ Kha Đồng nắc một tiếng: “Anh cai em rồi.”

“Trời ạ lại khóc nữa.” Khuru Lạc Dân ngồi dậy, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép giắt phao bơi ném sang một bên: “Cung cứ ôm ấp thứ đồ dỏm này làm gì? Anh nghe đi nói muốn cung đi theo, anh cảm thấy cũng tốt lắm, vậy thì hai anh em mình có thể chơi chung rồi, cung không muốn trải nghiệm tiệm net bên Mỹ sao.”

Lộ Kha Đồng sững sốt vài giây, sau đó đứng phắt dậy đi mở máy tính, cậu sốt ruột móc ngón tay, sau khi đăng nhập căng thẳng đến mức không dám nhìn. Lâu lắm rồi không đăng nhập, hệ thống nhắc nhở một đồng, toàn là thông báo hoạt động.

Nguyên Thập Đa Phi Bồng chưa hủy tình duyên với cậu.

Vì để Lộ Kha Đồng bỏ cuộc, Khuru Lạc Dân nói: “Dạo gần đây đối phương không có đăng nhập.”

Lộ Kha Đồng nhìn thời gian, đúng là thế thật, quả thật không còn lý do nào để tìm. Giờ cơm trưa ba Khuru mẹ Khuru cũng tới, hai nhà cùng ăn bữa cơm, xem như tiễn biệt Khuru Lạc Dân và Ôn Ngưng.

Mẹ Khuru nói: “Thật ra chuyện không liên quan đến nhà em, nhưng em suy nghĩ mấy ngày rồi, Khuru nhi mà đi thi chỉ còn lại Lộ Lộ, chỉ bằng để Lộ Lộ đi chung đi. Và lại Nhược Bồi anh bạn như vậy, con nó ở nhà một mình suốt ngày sao mà được, nhưng vừa nghĩ đến việc hai đứa đều đi, hình như em càng khó chịu hơn.”

Lộ Nhược Bồi hỏi: “Lộ Lộ, con cảm thấy thế nào?”

Lộ Kha Đồng lắc đầu, cậu biết người lớn hy vọng cậu đi chung, mẹ Khuru muốn cậu làm bạn với Khuru nhi, cũng muốn cậu đỡ phải gánh chịu áp lực thi đại học. Ôn Ngưng và Lộ Nhược Bồi thì muốn cậu rời khỏi nơi đau lòng này.

“Con không biết.”

Buổi chiều Dương Việt Ngôn đến một chuyến, hình như tìm Lộ Nhược Bồi bàn công việc, sau đó hai người ra khỏi phòng sách, ngồi trên sofa phòng khách vừa uống trà vừa trò chuyện. Lộ Kha Đồng xuống lầu chào hỏi, ngồi một bên châm trà cho bọn họ.

“Vụ kiện kia kéo dài quá, trong sở không ai chịu nhận, phiền hết chỗ nói, dạo này bận vụ đó mà ngủ không ngon luôn.”

“Em tự mình kiểm chuyện còn trách ai? Đừng kể khổ với anh.”

“Cụ ông người ta đích thân đến nhà xin nhờ nhiều lần, em đâu có lợi hại như Gia Cát Khổng Minh, làm sao từ chối được.”

Lộ Nhược Bồi cười khẽ một tiếng, không phản bác nữa. Lộ Kha Đồng ngồi bên cạnh hơi thất thần, nhìn Lộ Nhược Bồi khi trò chuyện với Dương Việt Ngôn, cậu có thể cảm nhận được sự thả lỏng và thoải mái của đối phương. Lúc Ôn Ngưng đến làm mẹ cậu, hai người đã là bạn bè, song mấy năm qua

cậu chưa từng chính thức gặp mặt Dương Việt Ngôn, hai lần chạm mặt đó cũng rất hiếm hoi.

Ngoại trừ thân phận nhảy cảm phải cẩn thận với bên ngoài, có lẽ Lộ Nhược Bồi thật sự rất dễ tâm đến cảm nhận của cậu.

Mẹ cậu nói, tìm được người mình yêu trong hàng nghìn hàng vạn người là điều vô cùng khó khăn, với Lộ Nhược Bồi càng khó hơn. Cậu thở ra một hơi, nhẹ giọng nói: “Ba, con nghĩ kỹ rồi, con quyết định cùng đi nước ngoài với mẹ con.”

Lộ Nhược Bồi nhìn cậu thật lâu: “Được, cho dù là giải sầu cũng được, khi nào không muốn ở nữa thì lập tức trở về.”

Chờ Lộ Kha Đồng lên lầu, Dương Việt Ngôn nói: “Nhớ hỏi anh còn chưa tỉnh, em tìm đề tài hỏi Lộ Lộ anh thích ăn gì, nó không hề nghĩ ngợi đáp ngay anh thích ăn cá, lúc đó em đã nghĩ nó đâu có thiếu tin cậy như anh nói.”

“Anh là ba nó, biết anh thích ăn gì không phải là điều hiển nhiên sao?”

“Anh rất đặc biệt, không thích ăn có thể ráng ăn, thích ăn có thể ráng không ăn nhiều, không quan sát anh ba năm năm năm đời nào nhìn ra được.”
Dương Việt Ngôn mỉm cười, nhìn thời gian rồi chuẩn bị đi: “À phải, chỉ còn vài ngày thôi, tranh thủ làm dụng chức quyền gọi điện thoại đi, mau giải quyết thủ tục cho con nó.”

Lộ Kha Đồng trở về phòng, mở khung đối thoại với Nguyên Thập Đa Phi Bồng, cậu im lặng chốc lát, sau đó biên soạn một đoạn tin nhắn, nhiều lần xóa rồi gõ lại, cuối cùng bấm nút gửi rồi thoát ra.

Ba ngày sau ra sân bay tiễn Khuru Lạc Dân, mẹ Khuru ôm Khuru Lạc Dân lau nước mắt, không nỡ xa con trai, chờ ba Khuru kéo mẹ Khuru đi ổn định cảm xúc, Khuru Lạc Dân tựa vào người Lộ Kha Đồng rầu rĩ nói: “Bộ anh đi chết hay sao vậy...”

Lộ Kha Đồng nhìn thời gian, nói: “Bạn học lớp anh không đến tiễn anh hả, sao nhân duyên kém vậy.”

“Cái gì chứ, bọn anh mở tiệc chia tay nhiều lần rồi.” Khuru Lạc Dân vuốt tóc: “Nhiều người tới quá làm chi, anh phải ra đi với nụ cười. Nói chứ ngày 8 cung đi lớp cung có ai ra tiễn cung không? Đến lúc đó quay clip lại cho anh đi, để anh xem nhân duyên của cung.”

Lộ Kha Đồng cúi đầu: “Em không có nói cho bạn em biết.”

Cậu không biết nên nói như thế nào, quan hệ giữa cậu với mỗi bạn học trong lớp đều rất tốt, thấy cậu nhỏ tuổi nên ai cũng nhường nhịn cậu. Lớp trưởng lớp phó thể dục, đám anh em, còn Ưông Hạo Diên và Giản Tân nữa, may mà lúc đó đã chụp một tấm chung cả bọn, cũng coi như có một niệm tương.

Lại đợi thêm gần một tiếng, Khuru Lạc Dân lên đường.

Sáng ngày 8, Phí Nguyên dậy sớm đi chơi bóng, lâu quá không sờ bóng sắp nghen đến phát điên, cậu chơi cả buổi sáng với mấy học sinh trường Thể thao, trưa nóng quá nên đi bộ trở về.

Vào nhà cởi áo chuẩn bị tắm thì thấy Thẩm Đa Ý đang ở trong phòng mình vọc máy tính: “Làm gì thế?”

Thẩm Đa Ý giải thích: “Đơn xin học bổng của học kỳ sau, thầy mới vừa gửi cho mình, mình tải về đem đi in.”

“In xong tiện đường mua cho tôi phần com và đồ uống đi.” Phí Nguyên vào phòng tắm đóng cửa lại. Thẩm Đa Ý ở bên ngoài la to: “Mình chưa tắt máy nhé, phải tranh thủ thời gian!”

Tắm xong đi ra, com của Thẩm Đa Ý vẫn chưa về, Phí Nguyên ngồi xuống nhìn máy tính cũng chẳng có gì để làm, đã lâu không đụng đến nó. Nhìn chăm chăm mặt bàn một lát, Phí Nguyên lại đứng dậy uống ly nước.

“Com của cậu nè!” Thẩm Đa Ý cầm vài tờ đơn trở về, đặt một phần com chiên lên bàn ăn rồi đi. Phí Nguyên ở trong phòng gọi: “Đem vào đây đi.”

Thẩm Đa Ý lại xách com vào: “Bộ mình nợ cậu à?”

“Dùng xong không tắt máy, nợ chứ gì nữa.”

“Xi, mình tưởng cậu còn chơi game chứ!”

Lần này nhắc mới nhớ, lâu lắm rồi không log in, Phí Nguyên rê chuột đăng nhập vào trò chơi, sau đó mở nắp hộp chuẩn bị ăn com. Lăn nửa ngược mặt lên thấy thật nhiều tin nhắn, Phí Nguyên đọc từng tin một, gần đây nhất là tin nhắn mấy hôm trước Lộ Kha Đồng gửi.

“Phí Nguyên, hôm đó anh không tới, em đã hiểu ý của anh rồi, nhưng em vẫn chưa hết hy vọng, vẫn ôm một chút ảo tưởng, đó là lý do em gửi tin nhắn này cho anh.”

“Chiều ngày 8 em sẽ theo mẹ em đi Mỹ, người em không nỡ xa nhất là anh, anh có luyến tiếc em chút nào không?”

“Tìm được người mình yêu trong hàng nghìn hàng vạn người là điều vô cùng khó khăn, em tìm được nhưng lại đánh mất. Chuyện tương lai khó mà nói trước, nhưng em có thể khẳng định sẽ không bao giờ có anh nào khác làm em thích như vậy nữa.”

“Nhưng em hy vọng anh có thể tìm được một em khác, một em thiện lương và tốt đẹp.”

*Ở đây ‘anh nào khác’ nghĩa là Phí Nguyên nào khác đó chứ không phải nói anh trai nào khác, nguyên văn là 另一个你 (lánh nhất cá nhĩ = một you khác, ở đây theo ngữ cảnh dịch là anh), tương tự ‘một em khác’ có nghĩa là ‘một tôi khác’ chứ không phải em trai em gái nào khác nha.

Nhìn mấy hàng chữ trên màn hình, Phí Nguyên ngẩn người một lúc lâu, Lộ Kha Đồng sắp đi, chiều hôm nay sẽ đi, Ôn Ngưng có phải mẹ ruột của Lộ Kha Đồng đâu, nhóc ngốc đó theo người ta làm gì?!

Nghĩ vậy lại cười nhạo một tiếng, hai người chia tay rồi, mình còn nghĩ mấy thứ này để làm gì nữa chứ.

Tắt máy tính, bỏ com vào tủ lạnh, Phí Nguyên ngã xuống giường chuẩn bị ngủ một giấc. Lăn qua lộn lại, cậu mở mắt nhìn trần nhà, bức bối nhưng chẳng biết phát tiết làm sao, cuối cùng túm lấy gối che đầu, ép mình đừng nghĩ nữa.

Tắm hình dưới gối lộ ra, Lộ Kha Đồng đang cười hớn hở.

“Thật con mẹ nó,” Phí Nguyên mắng phân nửa lại ngừng, nhớ đến lời trong tin nhắn: “Hôm đó mình không tới?”

Đứng dậy đi tới bên bàn học, Phí Nguyên giật ngăn kéo lấy lá thư kia. Rút giấy viết thư ra, ngay hàng đầu tiên đã thấy dòng chữ bị thấm ướt đến méo mó: “Anh đại, vết thương của anh còn đau không?”

Lộ Kha Đồng vừa viết vừa khóc đầy ư.

Đọc thư xong, trong ngực Phí Nguyên như có tảng đá cản, ba mẹ ruột của Lộ Kha Đồng đã qua đời từ lâu, ba của Lộ Kha Đồng gặp tai nạn xe cộ, Lộ Kha Đồng nghe thấy những gì Phí Đặc An nói khi đánh mình.

Hèn chi.

Còn ngày cuối cùng của tháng trước nữa, có phải Lộ Kha Đồng một mực ở công viên chờ mình không?

Giấy viết thư bị siết đến biến dạng, Phí Nguyên đứng phắt dậy muốn đi, sợ ý định rút sách bên bàn, quyền sách trải ngang bên chân, giữa trang sách là đóa hoa nguyệt quý mà Lộ Kha Đồng cho mình.

“Tặng người ta hoa hồng, tay vương vấn mùi thơm. Quét xong em hái ở bên hành lang đó, anh thích không?”

“Đây là hoa nguyệt quý.”

“Thấy kệ nó, nói chung anh nhận hoa của em thì quên cậu ta đi.”

Phí Nguyên cầm chìa khóa xe máy chạy ra khỏi phòng, khẽ mắng một tiếng, mình cần gì Lộ Kha Đồng thiện lương tốt đẹp, người mình để ý, người mình thích chính là nhóc hư hỏng vừa ngốc vừa nhoi này.

Trong sảnh chờ máy bay, Ôn Ngưng đang nghe Lộ Nhược Bồi dặn dò, mắt kiên nhẫn nói: “Em còn biết chăm sóc hơn anh, anh dong dài quá.” Lộ Nhược Bồi bị mắng oan, nói: “Anh muốn bảo em đừng chăm sóc nó quá, nó nên học được cách độc lập.”

Lộ Kha Đồng nhìn xung quanh, ánh mắt chứa đầy âu lo, Lộ Nhược Bồi hỏi: “Đang nhìn gì vậy? Sắp phải vào rồi.”

Giọng cậu khẽ run rẩy: “Ba, nếu ba luyến tiếc con, con sẽ không đi nữa.”

“Ôi.” Lộ Nhược Bồi thở dài: “Có phải con một đi không trở về đâu, ba không tiếc. Ngược lại là con đó, con có tiếc gì không?”

Lộ Kha Đồng liên tục nhìn ra đằng xa, nhưng mà không ai đến cả. Ôn Ngưng kéo cậu, nói phải vào rồi, cậu mấp máy môi nói tạm biệt, lúc xoay người lại rơi nước mắt.

Khuru nhĩ nói rất đúng, dạo này nước mắt của cậu rơi quá nhiều.

Phí Nguyên tăng tốc suốt một đường, xe máy phát ra tiếng vang đinh tai, chuyến bay chiều ngày 8, nhưng chưa nói mấy giờ chiều. Cậu giống như không muốn sống nữa, càng lái càng nhanh.

Tới sân bay, lúc phanh xe phát ra tiếng ma sát chói tai, Phí Nguyên tức tốc chạy vào sảnh sân bay, nhìn chăm chăm thông tin chuyến bay. Giữa dòng người đến người đi không thấy bóng dáng Lộ Kha Đồng, Phí Nguyên đến bàn cô vẫn hỏi, chuyến bay đi Mỹ là mấy giờ.

“Chiều hôm nay chỉ có một chuyến, hơn hai mươi phút trước đã cất cánh rồi.”

Phí Nguyên lùi ra sau một bước, xoay người lảo đảo, cây non đi rồi.

Nửa đường xe máy hết dầu, Phí Nguyên dừng ở một cửa tiệm rồi đón taxi về nhà, nhưng sau lại đổi ý: “Thôi, bác tài, đến bờ biển đi.”

Tìm một chỗ ngồi xuống, Phí Nguyên nhìn mặt biển phấp phồng đằng xa, lần đó hai người đến đây cắm trại, Lộ Kha Đồng giận mình không dẫn em ấy đi

boi nên hòn dỗi, đến khi xuống nước lại sợ, nói hôn một cái rồi lên bờ đi anh.

Mình nói hôn gì mà hôn, mặn.

Kết quả Lộ Kha Đồng lên bờ đi mua nước uống, uống xong nói em hết mặn rồi.

“Thú vị thật.” Phí Nguyên cảm khái một tiếng, mũi cay xè. Gió biển thổi rất dễ chịu, ánh mặt trời hôm nay cũng không quá oi bức, Phí Nguyên vẫn ngồi như thế, mãi đến xế chiều mới rời khỏi.

Trước khi đi, Phí Nguyên nhìn ánh trời chiều sắp chìm về hướng Tây, phát hiện hoàng hôn một người ngắm chẳng hề đẹp chút nào.

Xuống xe ở đường Lá Thu, dứt tay vào túi quần đi về nhà, vừa đi vừa đá mấy hòn đá vụn dưới mặt đất. Bầu trời cuối hẻm rắng màu mây, Phí Nguyên nhìn cái bóng bị kéo dài dưới đất, cuối cùng ngẩng đầu lên.

Dưới chân tường đối diện cửa nhà mình, Lộ Kha Đồng ngồi trên vali nằm ngang, cánh tay phải còn vác phao bơi Đôrêmon mình tặng.

“Anh đại...”

Hai mắt Lộ Kha Đồng nhanh chóng đỏ lên, cậu đứng dậy chạy tới trước mặt Phí Nguyên, đến khi mở miệng giọng cũng lạc: “Cho em một cơ hội nữa được không, anh không đến công viên, cũng không giữ em lại, nhưng em vẫn không hết hy vọng... Em không nỡ xa anh, anh không muốn gặp em em cũng tới...”

Lộ Kha Đồng mắt mũi tèm nhem, chỉ vào góc tường nói: “Em lén lút tới đây rất nhiều lần, đứng ở góc tường đó nhìn trộm anh, em không muốn đứng ở đó nữa, em muốn đứng trước mặt anh, anh dạy dỗ em hay mắng em cũng được, đừng không để ý đến em.” Cậu vừa khóc vừa nắm áo của Phí Nguyên, cầu xin: “Anh đại, anh ôm em đi mà...”

Phí Nguyên đưa tay ôm lấy Lộ Kha Đồng, Lộ Kha Đồng như được cho phép, ôm chặt lấy Phí Nguyên, vùi mặt vào vai Phí Nguyên. Phí Nguyên hỏi: “Chuyện ba mẹ em là thật sao?”

Lộ Kha Đồng gạt đầu, dụi loạn xạ: “Cho em một cơ hội nữa đi, cho em một cơ hội nữa...”

Phí Nguyên nắm gáy cậu kéo ra, rõ ràng trong lòng cũng nhớ người ta sắp chết, ngoài mặt còn làm bộ lạnh lùng, hỏi: “Cho thế nào? Cho em thêm một cơ hội gạt anh à?”

Lộ Kha Đồng lắc đầu nguây nguây, chia tay còn muốn ôm Phí Nguyên, cậu gấp đến độ nấc cụt, một câu cũng không nói thành lời. Đợi đến khi cả bầu trời đều chuyển sang màu đỏ, cuối cùng cậu mới ngừng khóc, nhưng vẫn còn thút thít.

“Chúng ta bắt đầu lại lần nữa được không? Em làm đàn em của anh cũng được, theo đuổi anh cũng được, anh nói gì em cũng nghe hết...”

Phí Nguyên hồ hững đáp: “Được thôi, bắt đầu lại lần nữa đi.”

Lộ Kha Đồng ngờ ngác, cảm giác Phí Nguyên đang đợi mình nói gì đó. Nhớ lại câu đầu tiên mình nói khi hai người gặp nhau lần đầu, cậu nhẹ giọng lặp lại: “Em họ Lộ, Lộ Kha Đồng, bởi vì ngũ hành của em thiếu Mộc.”

Có lẽ Phí Nguyên sẽ không thích cậu như trước, cũng sẽ không thương cậu như trước, nhưng cậu không dám tham lam quá, chỉ cần Phí Nguyên chịu cho cậu cơ hội là được, bảo cậu làm người hầu cũng không sao.

Nào ngờ giây tiếp theo, Phí Nguyên ôm cậu nói: “Bất luận em thiếu cái gì, em sẽ không bao giờ thiếu anh nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 38

Giữa người với người có lẽ đã được định trước, dấu cho dẫn vật thể nào cũng chia cách không được. Chẳng hạn như Phí Đắc An và Lâm Du Châu, ngày nào cũng phải cãi nhau, cãi cả nửa đời người, nhưng tình cảm vợ chồng chắc chắn thuộc top 3 hẻm Lá Thu.

Nghĩ đến đây lại không khỏi cảm thán, mới thấm thoát đã già rồi, mười năm tám năm chỉ qua trong chớp mắt.

“Một mình ông già là được rồi, đừng kéo tôi theo.” Lâm Du Châu hái một nắm thì là trong sân, chuẩn bị trưa nay nấu sủi cảo. Phí Đắc An ra đầu hẻm xem người ta chơi cờ trở về còn bày đặt cảm khái cuộc sống, làm màu hết sức.

“Kéo người khác thì bà đừng đánh tôi đấy.” Phí Đắc An bắc ghế ngồi một bên hái phụ, nói: “Mới chớp mắt đã mười năm, bây giờ ông Hồ hạ một quân

cờ mà mất cả nửa tiếng, qua hai năm nữa chúng ta cũng nên về hưu rồi.”

Lâm Du Châu nói: “Ông về hưu thì tìm cái nhà trẻ tư nhân gì đó làm bảo an đi, gác cổng cũng được, mặc công suốt ngày ở nhà phiền chết tôi.”

Đang nói, ngoài xa có tiếng dừng xe.

“Con trai về rồi, mau mau nhường chỗ!”

Phí Đắc An đứng dậy đi rửa tay, buồn bực nói: “Đậu ngoài hẻm mà bà cũng nghe được, cảnh khuyển cũng không thính bằng bà”. Vừa dứt lời, Phí Nguyên dút tay vào túi quần đi đến, trời đã vào thu được một thời gian mà còn mặc áo thun, vóc dáng 1m88 đi tới đâu chói mắt tới đó, quan trọng nhất là nhìn khó chơi, khí chất quá ngầu.

Phí Nguyên ngồi xuống ghế, tiện tay ném chìa khóa xe lên bàn: “Cuối thu trời mát, ba mẹ đi chơi đi.” Lâm Du Châu răn dạy: “Mày cũng biết mùa thu rồi à? Mặc ít như thế sớm muộn cũng bị cảm, người yêu của mày không nhắc nhở mày à.”

Người yêu mất tích một ngày, nghĩ đến lại phát cáu, Phí Nguyên giải thích: “Bình thường mặc âu phục mệt quá, được nghỉ nên mặc bừa, không lạnh, với lại xuân ừ thu lạnh mà.”

*Xuân ừ thu lạnh, không mắc bệnh lung tung: Là một ngạn ngữ về sức khỏe, ý bảo mùa xuân đừng vội cởi áo bông, mùa thu cũng không cần vừa thấy lạnh là mặc cho cổ, xem tình hình rồi ừ một chút hoặc để lạnh một chút mới có lợi cho sức khỏe.

Cơm nước xong ba người cùng trò chuyện, Phí Đắc An nói: “Mẹ mày bảo ba về hưu đi gác cổng, chê ba phiền.” Lâm Du Châu liếc mắt, nói: “Con trai, mày đôi cái máy may mới cho mẹ đi, loại to ấy, cái trong nhà ngay cả vài jeans cũng chọc không thùng. Chờ mẹ về hưu có nhiều thời gian, mỗi ngày ở nhà may quần áo.”

Phí Nguyên bật cười: “Nhà sát vách không người ở, thôi mẹ dứt khoát mở cái văn phòng luôn đi.”

“Nói nhà sát vách mẹ lại nhớ đến Đa Ý, nó chẳng về thăm mẹ, uống công mẹ thương nó.” Ngoài miệng nói vậy thật ra cũng vì trong lòng nhớ thương, Lâm Du Châu nói xong lại nhớ đến gì đó, bèn hỏi: “Thằng nhóc nhắng nhít nhà mày đâu? Suốt ngày cứ như nuôi con thế.”

Phí Nguyên tránh nặng tìm nhẹ nói: “Gần đây thành phố đang tổ chức lễ sinh thái gì mà, Cục Lâm viên của em ấy bận lắm.”

*Lâm viên: theo tui hiểu là thiết kế sân vườn.

“Ba nó là thị trưởng, nó lại ham chơi nữa, bận hay không cũng tùy tâm trạng à.”

“Đừng nói oan cho người ta chứ lão đồng chí, lúc trước em ấy thi ba năm mới thi vào được, thật sự không có nhờ vả ba em ấy.”

Thật ra chẳng ai ngờ rằng Lộ Kha Đồng lại theo chuyên ngành Lâm viên, có điều năm đó Phí Nguyên biết chuyện là hiểu ngay. Ôn Ngưng đi rồi để lại cái nhà kính, ngày nào Lộ Kha Đồng cũng chăm nom, nói là chăm nom hoa cỏ chứ đúng hơn là phần niệm hương trong đó.

Đến tận hôm nay, Lộ Kha Đồng vẫn cứ luôn miệng “mẹ em mẹ em”.

Nhưng mẹ nó Lộ Kha Đồng không nghe điện thoại chơi trò mất tích, đúng là gió mưa năm nghìn năm cũng không rửa được tội nhồi.

Phí Nguyên ở chơi cả buổi chiều, buổi tối ăn cơm xong mới đi, thời gian ghé thăm ba mẹ mỗi tuần không nhiều lắm, nhưng khoảng thời gian không nhiều này đã phải gác lại rất nhiều chuyện. Bây giờ anh là quản lý của công ty giải trí, nói theo kiểu Tây chính là giám đốc, đã vậy còn đích thân làm người đại diện cho một nghệ sĩ, thật sự rất bận rộn.

Nghệ sĩ kia cũng không phải ai xa lạ, từ hồi cấp ba đã thân nhau rồi, là Ưông Hạo Diên.

Gần đây bộ phim《Đi đến bình minh》của Ưông Hạo Diên đóng máy, hôm trước Ưông Hạo Diên quay một chương trình tạp kỹ (chương trình có tổng hợp đủ mọi loại hình biểu diễn) để quảng bá, thông thường những hoạt động thế này Phí Nguyên không đi theo, nhưng đêm đó có xã giao phải ra ngoài nên tiện đường đi luôn, và lại Ưông Hạo Diên quay chương trình tạp kỹ quá tệ, thiếu vắng.

Lúc về đến nhà chẳng thấy ai, Lộ Kha Đồng vẫn chưa về. Phí Nguyên thay đồ đi tắm, vào phòng ngủ thấy cửa tủ quần áo mở toang, trên giường còn ném một chiếc áo somi và quần jeans, này là về một chuyến rồi đi à?

Vừa gọi điện thoại vừa đếm, trong tủ thiếu ba cái áo hai cái quần, năm cái móc treo chông chọc. Bên kia cuối cùng cũng bắt máy, Lộ Kha Đồng nghe như đang ăn cơm.

“Đang ở đâu?”

“Ở nhà em.”

“Mấy giờ về?”

“Em muốn ở vài hôm.”

“Một tiếng sau anh đến đón em.”

“... Anh đừng bắt nạt người ta!” Bên Lộ Kha Đồng có tiếng xe rất rõ ràng, ắt hẳn bốn phía rất yên tĩnh, có vẻ giống bãi đỗ xe. Phí Nguyên ném quần áo bẩn vào máy giặt, nói: “Đừng làm anh nổi giận với em”

Lộ Kha Đồng thở hổn hển mấy hơi, cúp máy cái rụp.

Phí Nguyên nói dữ thế thôi chứ không phải nghiêm túc, và lại thường thì cảnh cáo một chút là ai đó sợ rồi, chỉ cần về nhà ngoan ngoãn ăn trận đòn là xong. Nào ngờ chờ đến ba giờ sáng Lộ Kha Đồng vẫn không về, điện thoại cũng tắt máy.

Gom mấy bộ đồ chẳng biết đi đâu, sao giống bỏ nhà ra đi thế nhỉ.

Uông Hạo Diên rảnh rồi nghỉ vài ngày, trước đó mới gặp lại mối tình đầu xa cách chín năm, trong lòng anh chàng rối như tơ vò, chỉ tiếc vợ chưa thành công, bây giờ muốn tìm người kể khổ, thế mà Phí Nguyên lại bỏ toản tập. Uông Hạo Diên cố ý đến công ty một chuyến, người trong công ty nói mấy ngày rồi anh Nguyên không có tới.

Sau đó mới biết, chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi, Phí Nguyên sắp tìm đến điên rồi, lái xe tìm hết những chỗ có thể tìm. Lộ Kha Đồng vẫn không về nhà, lại không đến chỗ Lộ Nhược Bồi hay chỗ bạn bè.

“Trời hồi,” Hai ngày sau đón tiếp Phí Nguyên sát khí bức người ở nhà mình, Uông Hạo Diên kinh hãi: “Anh tạt qua uống nước hả? Còn không để em mời anh ăn bữa cơm”

Phí Nguyên ngả xuống sofa muốn chop mắt một lát, nói: “Cậu thử liên lạc với em ấy xem.”

Uông Hạo Diên gọi thử nhưng không được, bèn hỏi: “Anh làm gì cậu ấy thế? Tháo cài tóc của cậu ấy à?”

*Tháo cài tóc: Là một loại chiêu thức nhập môn trong “Thuật phòng thân của phái nam”, ý chỉ khi đánh nhau với phái nữ, phái nam không mạnh tay làm phái nữ bị thương được nên sẽ tháo cài tóc trên đầu phái nữ, phái nữ lo chú ý hình tượng nên thua.

“Biến, miệng chó không mọc được ngà voi.” Nằm xuống cũng ngủ không được, Phí Nguyên đứng lên đá Uông Hạo Diên một cái: “Mẹ nó ai mà biết, tự dưng bỏ nhà ra đi, còn ra vẻ tủi thân lắm nữa.”

“À đúng rồi,” Sự nhớ điều gì, Uông Hạo Diên nói bằng giọng không chắc chắn: “Ngày thứ hai sau khi quay xong chương trình, cậu ấy hỏi em một ít chuyện, hỏi lịch trình dạo này của Lận Đông, còn hỏi Lận Đông sống ở đâu, có phải cậu ấy đi bám gót ngồi sao không...”

Phí Nguyên hít hít mũi: “Lận Đông?”

Lộ Kha Đồng đúng là đang bám gót ngôi sao, mấy ngày ngủ không ngon giấc chỉ lo thăm dò vị trí từa lưa. Uông Hạo Diên rất được việc, những thông tin cậu nghe được gần như đều chính xác. Sau khi bám đuôi vài ngày, cậu đã thăm dò được hướng đi của Lận Đông.

Hôm có xã giao Phí Nguyên uống rất nhiều rượu, là người khác chở về. Lộ Kha Đồng thay quần áo rót nước cho Phí Nguyên, xong xuôi còn giúp Phí Nguyên tắm ca. Đôi khi Phí Nguyên bận việc mệt quá, cậu sẽ như trợ lý giúp Phí Nguyên gửi email phát thông báo này nọ.

Dù gì chuyện hai người cũng không phải bí mật, may là không bí mật đó!

“Mẹ ông nội nó!” Lộ Kha Đồng cảm di động của Phí Nguyên nhìn số ghi chép, vừa gõ máy tính sắp xếp tài liệu, đang gật gà gật gù thì nhận được một tin nhắn, còn mẹ nó kèm hình ảnh.

“Anh Nguyên, anh ngủ chưa? Không thể để em chở anh về không công được, anh nhìn giùm em xem cái này có đẹp không?” Trong hình Lận Đông mặc quần chữ T, tư thế y hệt như giạng chân.

Lộ Kha Đồng tức đến choáng váng, kéo lên trên thì thấy ghi chép tin nhắn trước đó, hay thật, đúng là dùng hết sức bình sinh dụ dỗ mà. Phí Nguyên ở công ty quản lý sự vụ còn rất bánh, cả nam lẫn nữ muốn nổi tiếng hay cần nguồn tài nguyên đều nịnh hót bợ đỡ. Lộ Kha Đồng về phòng lên giường ngủ, ôm ghì cánh tay Phí Nguyên không buông.

Hai người bảy năm cũng không ngủ, mười năm càng không thể để cho người khác cào bậy.

*Thất niên chi dương (dịch word by word là ngựa ngáy bảy năm, nhưng hiểu là cái dóp bảy năm): ý bảo một số cặp vợ chồng/tình nhân bên nhau đến năm thứ 7 sẽ nảy sinh cảm giác nhàm chán, có thể sẽ dẫn đến việc “tìm của lạ”. Nếu vượt qua được thất niên chi dương thì sẽ bên nhau dài lâu, còn không thì nghỉ chơi luôn.

Nhớ lại là tức đến ăn không ngon, Lộ Kha Đồng đặt hamburger còn thừa phân nửa sang một bên, tiếp tục theo dõi. Sau khi rời khỏi nhà trọ mà công ty thuê cho, Lận Đông về nhà riêng của mình, trong thời gian này không dẫn theo trợ lý hay gì hết.

Mãi đến hai giờ chiều, Lộ Kha Đồng núp trong bãi đỗ xe trốn mắt sắp thẳng tiên, thấy Lận Đông đi ra mà giật mình suýt đập đầu vào cửa. Cậu vội vàng đeo khẩu trang và kính râm, chỉnh camera quay sang chỗ khác, sau đó xuống xe trùm mũ áo khoác lên, xông thẳng về phía Lận Đông.

Vừa đi tới trước cửa xe, Lận Đông tình linh bị ai đó từ bên hông đá một cú văng ra sau đuôi xe. Còn chưa thấy rõ là ai, đối phương đã ngồi lên người hấn bụm miệng hấn đánh hấn.

“Là mày phải không? Mày làm trò gì thế? Bán quần chữ T hả!” Lộ Kha Đồng cũng không sợ Lận Đông kêu la, cậu siết cổ áo của Lận Đông, đè hấn lên mũi xe, nói: “Baidu nói mày 1m79 lận mà? Sao mày lùn dữ vậy? Tao thấy mày quá lấm chỉ 1m73 thôi! Phí Nguyên 1m88 mẹ nó mày với tới sao! Nhảy lên ôm hả!”

Vừa nghe rõ nguyên do, Lận Đông giãy dụa: “Đều là giỡn chơi cả, còn bày đặt độc chiếm.”

Nói vậy tức là cũng xem Lộ Kha Đồng như đứa vô danh muốn nổi tiếng, cuối cùng Lộ Kha Đồng đập một cú, nói: “Mày giỡn không được bao lâu đâu, tránh xa Phí Nguyên cho tao!”

Trước khi đi còn chém gió một câu: “Tao với ảnh đế Uông là anh em kết bái đó, mày thức tỉnh đi!”

Xe không tắt máy để tiết kiệm thời gian bỏ chạy cho nhanh, Lộ Kha Đồng lái xe vội vã rời khỏi đó, thân thể căng cứng rút cuộc cũng thả lỏng, một bé trai điềm đạm dịu dàng tựa nước như cậu, vì yêu mà sắp đủ can đảm lên núi đánh hổ rồi.

Lận Đông vắt óc nghĩ mãi vẫn không biết, mẹ nó rút cuộc ảnh đế Uông là ai.

Mới có vài ngày mà gây mất một vòng, Lộ Kha Đồng không khỏi tủi thân, Phí Nguyên có nhiều người thích, mấy kẻ trong showbiz lại sống buông thả, liều lĩnh bập vô cũng nhiều, nhưng cậu vẫn mười năm như một, không sợ người khác thích Phí Nguyên, dù sao Phí Nguyên chỉ thích mỗi mình cậu.

Thế nhưng Phí Nguyên đâu có khờ, lại còn cho thằng đó chớ, cậu muốn đánh luôn cả Phí Nguyên, nhưng vừa đánh không lại Phí Nguyên vừa không nỡ xuống tay, thế là dứt khoát mất tích vài ngày cho Phí Nguyên lo lắng.

Trên đường đi ngang qua Tòa thị chính, cậu gọi cho Lộ Nhượng Bồi, hỏi: “Ba, ăn trưa chung nha?”

Lộ Nhượng Bồi nói: “Gần ba giờ còn chưa ăn cơm? Mấy ngày nay con đi đâu thế? Không đi làm cũng không về nhà, còn tìm đến ba nữa.”

Lộ Kha Đồng không trả lời: “Vậy uống trà chiều nha?”

Hai cha con uống trà chiều ở tiệm cà phê gần Tòa thị chính, Lộ Kha Đồng gọi bảy tám phần đồ ngọt ăn như hổ đói, lẽ ra cậu không định nói mình đi làm gì, tiếc là IQ của cậu quá kém, mới vài ba phút đã bị Lộ Nhượng Bồi moi ra.

“Ba đã nói với con từ sớm, vòng làm việc của nó quá loạn, đối mặt với quá nhiều cám dỗ, con lại không chịu nghe. Chưa kể lúc trước nó có thể nhìn một cái là thích con, vậy khả năng nhìn một cái thích người khác cực kỳ cao.”

Năm đó Lộ Nhượng Bồi nói lòng chính sách, hai người họ cũng hòa hảo như ban đầu, song Lộ Nhượng Bồi vẫn một mực có thành kiến với loại hình mạnh mẽ như Phí Nguyên và Phí Khắc An, suốt ngày cứ cảm thấy con trai nhà mình chịu uất ức.

Lộ Kha Đồng dừng lại: “Ba có ý gì? Ba yêu tiên rồi còn yêu người phạm được không?”

Nhìn sốt sôcôla bên khoe miệng của cậu, Lộ Nhượng Bồi thở dài: “Tiên à, ba tính tiền cho con rồi, con tự ăn đi, sau này đừng làm phiền ba vào giờ hành chính.” Trước khi đi, Lộ Nhượng Bồi lại ném cho Lộ Kha Đồng một chiếc chìa khóa, nói: “Căn nhà ở đường Thanh Viên lắp đặt xong rồi, sân thì chưa, không phải con muốn tự thiết kế sao, khi nào rảnh ghé xem đi.”

Lộ Kha Đồng nhận chìa khóa, nói nhỏ: “Cảm ơn ba xấu xa.”

Ăn xong đến đường Thanh Viên, bên đây là khu dân cư mới xây, giá đất cất cổ. Cả con đường yên tĩnh thanh bình, Lộ Kha Đồng nhện không được mà nghĩ, nếu Ôn Ngưng ở đây thì tốt rồi, Ôn Ngưng nhất định sẽ thích nơi này.

Căn nhà được bày biện vô cùng ấm cúng, tuy rằng chỉ có một mình cậu nhưng cảm giác gia đình rất mãnh liệt. Ngâm bồn tắm xong thấy hơi buồn ngủ, Lộ Kha Đồng quá mệt mỏi, chui vào chăn chẳng mấy chốc đã thiếp đi.

Ngủ một giấc đến mười giờ tối, Lộ Kha Đồng bị tiếng chuông cửa dưới lầu đánh thức, cậu khoác áo tắm xuống lầu, lúc mở cửa miễn cưỡng nói: “Ai thế, biết mấy giờ rồi không.”

Cửa mở, Phí Nguyên đứng trước mặt cậu.

Thật ra Phí Nguyên định đá một cái trước khi cửa mở, nhưng vừa thấy gương mặt nhỏ nhắn gầy xẹp của Lộ Kha Đồng thì mềm lòng ngay.

“Giữ vậy nè, anh cài thiết bị định vị cho em hả?” Lộ Kha Đồng nhăn mặt cho Phí Nguyên vào, mới vừa đóng cửa đã bị chặn ngang bề lên.

Cậu ôm cổ Phí Nguyên: “Lần này là anh làm sai.”

“Vậy em phạt anh đi, chạy lung tung làm gì.” Phí Nguyên bế Lộ Kha Đồng chậm rãi lên lầu, giọng điệu không dịu dàng nhưng cũng không hung dữ, vào phòng ngủ thì đặt cậu lên giường, hỏi: “Thấy tin nhắn à?”

Lộ Kha Đồng gật đầu: “Sao anh không chặn số, vậy mà anh chặn số em”

“Chặn từ đời kiếp nào rồi, nó lại dùng số khác kiếm chuyện, anh đâu có lưu.” Phí Nguyên nghiêng đầu hôn vành tai của Lộ Kha Đồng, tay cũng luồn vào từ dưới dây lưng: “Nghe nói nó bị đánh, là em làm?”

Lộ Kha Đồng kẹp chặt hai chân không cho sờ, cậu còn chưa thăm tra xong đâu, dù vậy cả người vẫn mềm nhũn: “Nó đáng ghét, anh còn cho nó chờ anh, anh có biết cái gì gọi là giữ khoảng cách không...”

Tay Phí Nguyên chen vào giữa hai chân cậu, nhéo thịt mềm của cậu, còn hôn cổ và vai cậu. Áo tắm tuột xuống phân nửa, sắp bị thông tới nơi mà còn chưa nghe thấy ai đó nhận sai.

“Ồ đây có bao không?”

Phí Nguyên áp hẳn lên người Lộ Kha Đồng, ngậm vành tai của cậu vừa cắn vừa hỏi. Lộ Kha Đồng đỏ mặt, líu ríu: “Không có... anh đừng làm...”

“Tốt quá,” Phí Nguyên dùng một tay ghim hai cổ tay của Lộ Kha Đồng, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt ve giữa hai chân cậu, đoạn cúi đầu hôn xuống, mút đến khi lưỡi cậu tê rần mới thôi, tiếp theo kẻ sát thủ đó của hai người vào nhau, nói: “Lộ Lộ, hôm nay làm ở trong em”

Lộ Kha Đồng giữ vững lập trường, xoay người không chịu nghe: “Anh ngồi xe của nó...”

Vừa nói xong đã bị lật người lại, Phí Nguyên đè lên lưng cậu hôn cậu, đồng thời lấy tinh dầu hoa lài trên tủ đầu giường, cái mông bị xoa bóp nhét vào một ngón tay, Phí Nguyên kê tai cậu nói: “Cục cưng da trắng đẹp quá.”

Vừa nói xong ngón tay đã bị kẹp chặt, vách trong vừa nóng vừa mềm cứ quăn rết, Lộ Kha Đồng vui mặt vào chần bắt đầu khóc, vai cứ giật giật. Phí Nguyên lại nhét thêm ngón nữa, đâm mạnh một cái, nói: “Đừng đóng kịch.”

Tiếng khóc ngừng lại, Lộ Kha Đồng quay đầu nhìn Phí Nguyên: “Anh ngồi xe của nó.”

Vẫn chưa chịu thôi à, Phí Nguyên ngoáy ngón tay rồi rút ra, dùng ngón tay ướt sũng cọ xát ngực Lộ Kha Đồng, sau đó nhồm người dậy, bấy giờ mới cởi quần áo của mình ra, tiện thể giải thích: “Còn những người khác nữa, bọn anh xem nó như tài xế thôi.”

Nói đoạn tách hai chân của Lộ Kha Đồng ra, tỳ ở lỗ nhỏ đằng sau, từ từ đẩy vào. Lộ Kha Đồng vui mặt hừm một tiếng, khẽ khàng kêu đau: “A... em quỳ không được...”

Phí Nguyên lật người Lộ Kha Đồng lại, thấy vết thương nhỏ trên đầu gối của cậu, là lúc bỏ chạy bị quẹt trúng. Chân bị nâng lên gấp lại, Phí Nguyên hôn đầu gối của Lộ Kha Đồng, tiếp theo nhấn xuống từng chút một, mãi đến khi vào lút cán.

Lộ Kha Đồng thật sự muốn khóc: “Em không có mềm như vậy...”

Phí Nguyên luồn tay xuống nách Lộ Kha Đồng đỡ cậu lên, vỗ lưng cậu: “Ai bảo thế, em vừa thơm vừa mềm.” Lộ Kha Đồng mười tám tuổi lần đầu tiên làm chuyện đó với Phí Nguyên, vừa căng thẳng vừa ngây thơ, nghịch kiêu nào cũng ngoan ngoãn nghe lời.

Đau có như bây giờ, hồ tí là giả khóc, càng ngày càng yếu ớt.

Lộ Kha Đồng tựa lên vai Phí Nguyên, lồng ngực dính đầy tinh dầu ma sát cơ ngực của Phí Nguyên, những cú thúc từ dưới lên trên khiến cậu rệu rã nhắm nghiền mắt, mặt sau cắn chặt vật nọ của Phí Nguyên không buông.

Phí Nguyên hôn trán Lộ Kha Đồng, khàn giọng nói: “Lộ Lộ, thử làm ngắt em một lần chịu không?”

Lộ Kha Đồng nắc một tiếng: “Đừng bắt nạt người ta...” Động tác bên dưới càng lúc càng mạnh, tay của Phí Nguyên còn bóp mông cậu, cậu sợ mình sẽ bị làm ngắt thật.

“Sau này còn chơi trò mất tích không?”

“Không dám... anh chậm thôi...”

“Còn dám cúp điện thoại không?”

“Không... không mà...”

“Còn tùy tiện đi đánh người không?”

“... Ừ.”

Lộ Kha Đồng bị ghim ở đầu giường ra sức thao, khóc đến thở không ra hơi, nhưng cậu vẫn không được đi đánh người cảnh cáo sao? Phàn đĩnh chống ngay chỗ mẫn cảm, Phí Nguyên đâm vào chỗ đó mấy chục lần, nửa người dưới nhức nhối, Lộ Kha Đồng rên khẽ bắn ra.

Phí Nguyên ôm cậu vào lòng: “Lần này em đánh thắng, nhờ lần sau bị thương thì làm sao bây giờ?”

Lộ Kha Đồng không trả lời, yếu ớt hỏi lại: “Còn có lần sau? Mẹ nó anh là vạn nhân mê à... Hồi xưa đã có nhiều người thích anh rồi, bây giờ cũng vậy nữa, bị thương thì làm sao, anh nói xem làm sao...”

“Được rồi được rồi, bị thương thì anh trả thù cho em, đánh thành kiểu gì em cứ nói, chịu chưa?” Phí Nguyên bế Lộ Kha Đồng vào phòng tắm, đặt cậu lên bồn rửa chuẩn bị đi xả nước, vừa xoay người lại bị túm lấy.

Lộ Kha Đồng mắt đỏ hoe, nói: “Anh đại, muốn dâu tây.”

Phí Nguyên chống tay ở hai bên, hỏi: “Trông chỗ nào?”

Vén khăn lông bọc mình lên, để lộ thân dưới trần truồng, Lộ Kha Đồng tách hai chân ra, ngượng đến phát khóc, cậu run rẩy kéo tay Phí Nguyên, ấn lên bắp đùi của mình: “Chỗ này...”

Hầu kết trượt lên trượt xuống, Phí Nguyên bóp đùi Lộ Kha Đồng, cúi người mút mạnh mấy cục dâu tây trên bắp đùi mềm mại, sau đó đứng thẳng dậy nâng mông Lộ Kha Đồng bế cậu lên, còn chưa đi đến bồn tắm đã thúc vào lần nữa.

“Ừm...” Lộ Kha Đồng ngửa cổ rên rỉ một tiếng, cả người mềm oặt.

Hôm sau bị tiếng chuông đánh thức, Lộ Kha Đồng nhắm hai mắt với tay lấy di động đầu giường, cánh tay Phí Nguyên buộc quanh hông cậu, với vài lần mới với tới, người gọi là Uông Hạo Diên. Còn chưa bắt máy, Phí Nguyên đã cắn gáy cậu, thấp giọng hỏi: “ Tỉnh rồi à?”

“Ừm, điện thoại của Uông Uông.”

Phí Nguyên thò tay xuống dưới sờ, kể đến ghì hông cậu đâm vào, nói: “Bắt máy đi.”

Lộ Kha Đồng hé miệng cắn răng, cơ thể mới vừa tỉnh ngủ không có sức, chỉ có thể mặc người xâm phạm. Sau khi kết nối, cậu cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Gi vậy nha... Đang bận mà...”

“Còn ngủ hả? Phí Nguyên mất tích rồi cậu biết không? Có tin tức của Phí Nguyên làm ơn liên lạc với anh gấp, đừng cản trở con đường trở thành siêu sao vũ trụ của anh.”

Hôm nay phải đến công ty họp, kết quả điện thoại của Phí Nguyên cứ tắt máy suốt, Uông Hạo Diên bảo gọi cho Lộ Kha Đồng đi, nếu gọi được đoán chừng Phí Nguyên chẳng chạy đi đâu cả, chắc chắn tìm được người rồi bỏ bê công việc đây mà.

Lộ Kha Đồng chẳng nghe Uông Hạo Diên nói gì, động tác ở phía sau khiến cậu mất hồn, cơ thể mẫn cảm vào sáng sớm chẳng mấy chốc đã chịu hết nỗi, cậu khẽ buông tay ném di động sang một bên, bắt đầu khóc râm rút.

Uông Hạo Diên hỏi: “Cậu khóc cái gì...”

Phí Nguyên nhét ngón tay vào miệng Lộ Kha Đồng, đồng thời nhắm ngay chỗ hiểm của Lộ Kha Đồng dùng sức thúc mạnh, sau đó cầm di động lên nói: “Bảo Kinh Tinh đến công ty trước, cậu tới đường Thanh Viên tìm tôi.”

Cúp máy xong cúi đầu, Lộ Kha Đồng đã làm ướt ra giường.

Thăng Lận Đông xuất hiện 1 chương cho thêm màu sắc chứ ko có lực sát thương gì đâu, bộ này hèm có pháo hồi gì ngoài Đa Ý (của ngày xưa =))))
Quên nói kéo mọi người quên, theo tuổi thì Lộ Lộ < Giản Tân = Uông Hạo Diên < Phí Nguyên = Thẩm Đa Ý.

Bonus 1 đoạn ngắn trong “Phi thường quan hệ” (truyện về CP Uông – Giản, Uông là diễn viên, Giản làm bác sĩ). Đoạn này tiếp nối đoạn trên theo góc nhìn của Uông Hạo Diên nha, thấy hay ho nên tui làm, còn chương sau thì tiếp nối theo góc nhìn của Lộ Kha Đồng với Phí Nguyên như thường.

Uông Hạo Diên thay quần áo ra ngoài, đến tìm Phí Nguyên dựa theo địa chỉ Phí Nguyên gửi, xem ra Phí Nguyên sẽ không đến công ty họp, đồng thời còn có thể đoán được đây nhất định là chuyện tốt mà bé rồng nhoi Lộ Kha Đồng gây nên.

“Sao một người đại diện như anh nhiều tiền thế, mua căn bên này hồi nào vậy?” Uông Hạo Diên vào cửa lướt mắt nhìn một vòng, còn chưa lên lầu đã thấy Phí Nguyên chỉ mặc quần ngủ đi xuống.

Trên bàn đặt nhiều xấp văn kiện, đều là kịch bản và kế hoạch đề xuất, Uông Hạo Diên vừa cầm một xấp giờ ra xem, Phí Nguyên đã nói: “Lấy về xem đi, chọn cái mình thích, phim chính kịch hay phim cổ trang phim thần tượng cũng được.”

“Sao chưa chi đã đuổi người rồi, còn chưa ngồi nóng ghế nữa.” Uông Hạo Diên đứng dậy lách qua Phí Nguyên, chân dài chỉ bước vài bước đã lên tới lầu trên: “Lộ Lộ đâu? Khi nãy cậu ấy khóc gì thế, để em an ủi cậu ấy.”

Lộ Kha Đồng bọc áo ngủ bò dậy từ trên giường, uể oải ôm khung cửa, mũi cứ hít hà hít hà thở không thông, nhọc nhằn vẫy vẫy tay với Uông Hạo Diên.

Uông Hạo Diên cười trên nỗi đau của người khác: “Bị cảm hả, cậu bao lớn rồi mà bị cảm còn phải có Phí Nguyên chăm, nam nhi tự mình cố gắng đi

chứ?”

Lộ Kha Đồng cười nhạo: “Đàn ông độc thân chỉ biết mỗi bị cảm thôi.”

Uông Hạo Diên bước tới ngó vào phòng ngủ, trên giường hỗn độn, dưới đất vương vãi quần áo, Uông Hạo Diên tức thì cười hết nấc, hỏi: “Lúc này hai người gì gì đó hả? Lần sau cúp máy ngay được không? Ai muốn nghe cậu bị làm khóc chứ?”

Phí Nguyên cầm một chai thuốc xịt viêm mũi lên lầu, chờ Phí Nguyên đến gần, Lộ Kha Đồng buông khung cửa đôi sang ôm Phí Nguyên, Phí Nguyên đưa tay đỡ gáy Lộ Kha Đồng, ra lệnh: “Ngửa đầu, nín thở.”

Xịt thuốc xong, Lộ Kha Đồng còn ngược đầu nhìn Phí Nguyên, mắt cứ nhìn đắm đắm, Phí Nguyên bị nhìn mà mềm lòng, giọng điệu cũng không còn lạnh như trước: “Ngủ thêm một hồi nhé?”

Lộ Kha Đồng chỉ “ừ” một tiếng rồi không nhúc nhích, Phí Nguyên ném chai thuốc xịt vào tay Uông Hạo Diên, sau đó bế Lộ Kha Đồng vào phòng ngủ.

Uông Hạo Diên trừng mắt há mồm, hô to: “Lộ Kha Đồng! Nam nhi tự mình cố gắng được không!”

Lộ Kha Đồng đã tiến nhập hình thức thái thượng hoàng, chẳng buồn để ý đến ai, Phí Nguyên thấp giọng hỏi: “Sổ khám bệnh cất đâu rồi? Để anh tìm cho.”

Uông Hạo Diên khoanh tay đi tới bên giường, ngồi xuống nói: “Bệnh viêm mũi của cậu lại tái phát à? Anh đề nghị cậu nên làm phẫu thuật, thật ra cũng đơn giản lắm, chính là trước tiên dùng kim thép xỏ vào lỗ mũi, đâm nát chỗ bị viêm, sau đó nhét thêm cái ống rút máu với thịt nát ra.”

Lộ Kha Đồng khép hờ mắt, nói: “Thấy anh hiểu biết như vậy, có mối tình đầu là bác sĩ công nhận kiến thức sâu rộng ha.”

Thật ra Uông Hạo Diên chỉ nói nhảm thôi, chẳng biết có đúng hay không, nghe ý của Lộ Kha Đồng coi bộ đã biết mình và Giản Tân gặp lại, Uông Hạo lập tức trở nên nghiêm chỉnh, hỏi: “Năm nào cậu cũng đến bệnh viện khám mũi mà không gặp Giản Tân sao?”

Lộ Kha Đồng ngẫm nghĩ một lát, nói: “Hai năm trước em chuyển nhà, trước khi chuyển nhà toàn đến bệnh viện số hai, nếu gặp được Giản Tân chắc chắn sẽ nói cho anh biết đầu tiên rồi, chắc lúc trước Giản Tân không có làm việc ở bệnh viện số hai.”

Phí Nguyên tìm được sổ khám bệnh trong phòng chứa đồ, Lộ Kha Đồng ngồi dậy nói: “Lát nữa tụi mình đến tìm Giản Tân khám bệnh đi, anh thấy Uông Uông tội nghiệp chưa, với lại cũng nhiều năm rồi em không gặp Giản Tân.”

Uông Hạo Diên kích động nói: “Anh đi với hai người!”

“Cậu tốt nhất ngồi yên đó.” Phí Nguyên kéo Uông Hạo Diên dậy, nghiêm túc nói: “Bây giờ nhiệm vụ của cậu là về nhà đọc kịch bản, chuẩn bị đóng bộ tiếp theo, đừng nghĩ ngợi linh tinh.”

“Giản Tân nhà em đang chờ ở đó mà em không được nghỉ?”

“Đã sớm không phải là nhà cậu.”

“Anh kệ bọn em đi, vậy thì em nhà Giản Tân.” Uông Hạo Diên bị Phí Nguyên chọc tức quá chừng: “Anh nói thì hay lắm mà không nhìn lại mình, lúc Lộ Lộ chơi trò bỏ nhà ra đi sao anh không ngồi yên đi? Ai như con chó điên tìm khắp thế giới vậy?”

Lộ Kha Đồng giật giật mắt, kéo tay Phí Nguyên, Phí Nguyên dùng đầu ngón tay vuốt ve mu bàn tay Lộ Kha Đồng, nói: “Cậu với tôi không giống, Giản Tân với Lộ Lộ cũng không giống.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chương 39

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quần áo dưới đất còn chưa nhặt, Lộ Kha Đồng tắm rửa xong lão đảo bước ra từ phòng tắm, hai chân mềm nhũn. Tối qua khóc quá nhiều, mũi bị nghẹt, nhiều năm vậy rồi mà bệnh viêm mũi vẫn không khỏi, tất cả đều tại Phí Nguyên.

Uông Hạo Diên tới lấy văn kiện rồi đi, tiện thể bị Phí Nguyên hăm he một tầng, không vì chuyện gì khác, cũng vì chuyện theo đuổi Giản Tân. Lộ Kha Đồng cảm thấy không đành lòng, cậu quần xắn lên lút gửi tin nhắn cho Uông Hạo Diên, nói rằng sẽ cùng Uông Hạo Diên đi tìm Giản Tân.

Đang tán dóc hăng say, chặn bị người ta xóc lên, Phí Nguyên đã thay quần áo xong đứng nhìn cậu, cậu lễ phép nói: “Anh phải đi hả? Lái xe chậm thôi

nha, nhớ chú ý an toàn.”

“Bớt trò này đi,” Phí Nguyên ngồi xuống bên giường kéo Lộ Kha Đồng qua, nói: “Đừng tưởng anh không biết em đang tính toán cái gì, không nói cũng vì chiều em thôi, em tưởng đầu óc ai cũng dễ gạt như em à?”

Lộ Kha Đồng ngán nhất là kiểu công kích cá nhân thế này, cậu tiếp tục giả bộ: “Em tính toán gì nha? Em tâm sự với Khuru nhi chuyện đón tiếp anh thôi.”

Phí Nguyên không vạch trần, nhưng vẫn đề cao cảnh giác, hỏi: “Cậu ta về đây làm gì?”

Thật ra chỉ là nói bừa, Lộ Kha Đồng ngẩn cổ: “Đây là tổ quốc của anh ấy, về làm gì chẳng được, dạo này trong thành phố đang có tháng tuyên truyền văn hóa yêu nước, anh lo học một ít đi, hôm nào em về nhà lấy cho anh mấy tờ gấp quảng cáo.”

“Về gì mà về.” Phí Nguyên nhéo cằm Lộ Kha Đồng, cảm thấy mình cần dựng hình: “Lần nào về nhà cũng bị ba em tẩy não, rồi lại làm kiểu làm dáng mấy ngày, sau này muốn về nhà phải được anh phê duyệt trước.”

“Em còn chưa chê anh nha.” Nhớ đến lời hôm đó Nhược Bồi nói, Lộ Kha Đồng học vẹt: “Vòng làm việc của anh quá loạn, đối mặt với quá nhiều cám dỗ.” Khụng lại một lát rồi tiếp tục nói: “Cũng may anh thích em, nên là hết thích được ai nữa.”

Phí Nguyên cười nói: “Nửa câu sau em tự sửa chứ gì.”

“Sửa lời trong lòng anh mà.” Lộ Kha Đồng cũng cười theo, tựa vào vai Phí Nguyên thật thoải mái, cười xong nghi ngờ hỏi: “Đúng rồi, sao anh biết em ở đây?”

“Ba em nói.”

Lộ Kha Đồng tức giận: “Ba em đối xử với anh như vậy mà anh còn trách ba em, anh thật đúng là!”

Phí Nguyên lạnh giọng hỏi: “Đúng là cái gì?”

Hề sợ là tát lửa, Lộ Kha Đồng ôm Phí Nguyên áp ứng nói: “Đúng là làm em say như điều đồ.”

Hai ngày sau dẫn Ưông Hạo Diên đến bệnh viện khám bệnh, Lộ Kha Đồng thậm chí có cảm giác mầm xuân nảy nở, lúc trước cậu thấy Giản Tân là đi hết nổi, chỉ muốn xấn tay áo qua tâm tình kiêu thế.

Khám bệnh xong buổi trưa cùng nhau ăn cơm, Lộ Kha Đồng chưa ăn no, chủ yếu là vì tạo cơ hội cho Ưông Hạo Diên nên còn giả bộ đi toilet. Kết quả Ưông Hạo Diên quá vô dụng, khiến cho đôi bên cụt hứng ra về.

Rời khỏi bệnh viện, Ưông Hạo Diên lái xe, hỏi: “Lộ Lộ, cậu thấy hôm nay có tiến triển gì không?”

Lộ Kha Đồng hít hít mũi: “Có, cảm giác không còn nghẹt vậy nữa.”

“Đâu có hỏi bệnh tình của cậu.” Ưông Hạo Diên quá sầu não, rẽ ngoặt đưa Lộ Kha Đồng về nhà, nói: “Cậu cảm thấy thái độ của Giản Tân nhà chúng ta dành cho anh thế nào? Ánh mắt Giản Tân nhìn anh có chút gì thương tiếc hay triu mến không?”

“Không có, thương tiếc anh làm gì.” Lộ Kha Đồng ăn ngay nói thẳng, nói xong còn an ủi: “Mấy thứ như ánh mắt khó nói lắm, đôi khi ánh mắt Phí Nguyên nhìn em giống như đang mắng em vậy, lẽ nào anh không yêu em?”

Ưông Hạo Diên hạ cửa sổ xe xuống hứng gió: “Không muốn nghe ví dụ của hai người...”

Vài ngày không đến đơn vị, ngày nghỉ cũng dùng hết sạch, dạo này trong thành phố có hoạt động nên rất bận rộn. Vừa đi làm lại, trước tiên Lộ Kha Đồng đến xin lỗi trưởng khoa, ngoan ngoãn tự mình kiểm điểm, nào là không nên vì chuyện trong nhà mà làm lỡ công việc.

Xong hình thức rồi quay lại làm việc, trên bàn Lộ Kha Đồng chất chồng năm sáu văn kiện, mở máy tính còn một đống email. Vui đầu làm cả buổi sáng, thậm chí không có thời gian ăn cơm.

Hôm nay phải bàn giao bản vẽ thi công, lúc gần tan ca có một cái cửa sổ nhảy lên, Khuru Lạc Dân gửi tin nhắn qua: Lộ Lộ, bận không?

Cậu nhanh chóng trả lời: Bận chết bản Lộ.

Khuru Lạc Dân không còn động tĩnh nữa, Lộ Kha Đồng tiếp tục chạy deadline trước khi tan ca. Sau khi đến giờ, văn phòng dần dả không còn ai, cậu vừa định chiến đấu anh dừng thì bị người yêu tra xét, Phí Nguyên ở trong điện thoại hỏi: “Về nhà đúng giờ được không?”

Lộ Kha Đồng nhìn chằm chằm bản vẽ thi công, nói: “Còn nhiều việc lắm, em phải tăng ca.”

“Đem về nhà đi.” Phí Nguyên nói xong rồi cúp máy.

Kiểu này phải đề phòng mới được, Lộ Kha Đồng vội gom đồ rời khỏi đơn vị, phải mau mau về xây dựng gia đình năm tốt. Ngủ ở đường Thanh Viên một đêm, căn nhà kia cũng tạm thời gác lại, bây giờ vẫn phải quay về căn hộ mà cậu và Phí Nguyên sống chung.

Về đến nhà đỗ xe, vừa vào đại sảnh đã nhìn thấy Lâm Du Châu đang đợi thang máy, Lộ Kha Đồng lạch bạch chạy qua, nhanh nhẩu xách phụ đồ, chào hỏi: “Đi, đi tan tầm tối chơi hả?”

“Buổi chiều đi được nghỉ nên tới xem, con vừa tan tầm à?” Lâm Du Châu nhìn balô cậu đeo và ông đứng bản vẽ, nói: “Phí Nguyên sắp đi công tác còn gì, đi đem chút đồ ăn tới, nó mang theo còn con giữ lại ăn.”

Lộ Kha Đồng gật đầu, cậu vẫn chưa biết Phí Nguyên sắp đi công tác.

Vali nằm ngang dưới sàn phòng khách, bên trong ném vài bộ đồ, Phí Nguyên đang ngồi trên sofa lau dao cạo râu, thấy bọn họ vào chung bèn hỏi: “Gặp nhau ở dưới à?”

“Ừa, gặp đi đang chờ thang máy.” Lộ Kha Đồng đặt đồ đạc xuống, thừa dịp Lâm Du Châu vào phòng bếp sắp xếp, cậu nhanh chóng chạy đến bên người Phí Nguyên, nhỏ giọng hỏi: “Anh sắp đi công tác sao em không biết nha? Nếu đi phát hiện chắc chắn sẽ cho rằng em không quan tâm anh.”

Phí Nguyên còn chưa đáp lời, Lâm Du Châu đi ra từ phòng bếp, hỏi: “Đi bao lâu thế? Đem thêm mấy bộ đồ dày đi, áo lông gì đấy.”

Lộ Kha Đồng xen mồm: “Mới vào thu cần gì mặc áo lông.”

Lâm Du Châu lườm cậu một cái: “Con không rành địa lý hay là vốn dĩ không biết nó đi đâu?” Lộ Kha Đồng vội vàng im miệng, Lâm Du Châu tiếp tục nói: “Mấy hôm trước con đi đâu vậy, nó tìm con suốt mấy ngày, lớn rồi mà còn không nên thân.”

“Con biết sai rồi ạ.” Lộ Kha Đồng đi đến sau lưng Lâm Du Châu, đám bóp lưng cho bà, nói bằng giọng đáng thương: “Cùng ăn cơm tối nha dì, vừa ăn vừa dạy đồ, hồi trưa con không ăn cơm.”

“Tự mình không ăn cơm còn trách ai.” Lâm Du Châu xoay người vào phòng bếp, ở bên trong gọi với ra: “Muốn ăn cái gì, nói mau lên!”

Được ăn ngon mà còn không bị mắng, Lộ Kha Đồng thật sự đói bụng, ăn ngấu ngiến như hổ đói. Lâm Du Châu thấy người khác thích ăn cơm mình nấu là vui ngay, ngoài miệng vẫn cảm râm: “Nhớ ăn không nhớ đánh.”

*Nhớ ăn không nhớ đánh: chỉ nhớ điều tốt đẹp vui sướng chứ không nhớ cái đau đớn khổ sở, ý bảo không tiếp thu lời dạy dỗ.

Cơm nước xong Phí Nguyên đưa Lâm Du Châu về, Lộ Kha Đồng ở nhà phụ thu dọn hành lý, chờ Phí Nguyên trở về rồi hỏi: “Rót cuộc anh đi đâu công tác thế?”

“Đông Bắc.” Phí Nguyên xóc cậu từ dưới đất lên: “Uông Hạo Diên phải đi quay phim, có điều chưa nói cho cậu ta biết, cũng chưa cần dọn đồ gấp.”

“Vậy gác lại trước ha, em đang bận.” Lộ Kha Đồng nghe răng cười híp mắt, tí tòn xách balô của mình về phòng ngủ, sau đó trải rộng bản vẽ thi công, chuẩn bị chiến đấu ban đêm.

Chiến đấu đến hơn mười một giờ, Phí Nguyên cảm di động của cậu bước vào, nói: “Khuru Lạc Dân gọi.”

“Anh bắt máy giúp em đi.”

Phí Nguyên bấm nghe còn chưa lên tiếng, Khuru Lạc Dân ở đầu bên kia đã nói: “Lộ Lộ, cuối tuần anh phải về nước giải sầu, cùng chuẩn bị đi nha.” Phí Nguyên cau mày nói: “Đừng tăng thêm áp lực dân số cho đất nước.”

“Phí Nguyên?” Khuru Lạc Dân buồn bực: “Anh em của tôi đâu?”

Bấm mở loa ngoài, Lộ Kha Đồng ngồi trước bàn nói với văn kiện: “Dạo này anh em của anh bận tới mất, không rảnh chuẩn bị đâu.” Ngoại trừ chuyện đơn vị, cậu còn phải giúp Uông Hạo Diên theo đuổi Giản Tân, may mà Phí Nguyên sắp đi công tác, không thì làm sao bỏ bê gia đình và một nửa còn lại được.

Nào ngờ Khuru Lạc Dân bức xúc nói: “Má nó anh thất tình rồi! Nếu cưng nhần tâm thì cứ mặc kệ anh!”

Nghe vậy, Lộ Kha Đồng vội vàng ném bút muốn chớp di động, Phí Nguyên giơ tay lên cao, cúi đầu hỏi: “Gì mà kích động thế? Đàn ông con trai lớn già đâu thất tình thì có gì to tát?”

“Anh có yêu người khác giới đâu làm sao biết không to tát?” Lộ Kha Đồng với không tới nên dứt khoát ôm lấy Phí Nguyên: “Khuru nhì, anh mau trở lại đi, mẹ Khuru có cả đồng cô gái tốt muốn giới thiệu cho anh nè, đợi anh chia tay từ lâu rồi, chúng ta không phải sợ.”

Phí Nguyên nhủ thầm hai tên ngốc mấy người có thể sợ cái gì, không tìm không phải. Tám năm với Khuru Lạc Dân xong đã gần mười hai giờ, Lộ Kha Đồng dọn dẹp văn kiện chuẩn bị đi ngủ, trước khi ngủ gửi tin nhắn thoại cho đồng nghiệp: “Tổ trưởng, theo kế hoạch của em con đường cắt ngang từ học viện là dùng cây hòe lá vàng mà, sao lại sửa vậy?”

Hòe lá vàng

Phí Nguyên kéo cậu lên giường: “Mấy giờ rồi còn làm phiền người khác, ngốc à?”

“Thì tại em sót ruột mà.” Lộ Kha Đồng bấu môi, tắt đèn rồi lúi đến bên cạnh Phí Nguyên: “Lần trước thiết kế khu Trường An cũng sửa của em, lần này lại sửa tiếp, em nhỏ tuổi nhất nên lần nào cũng là em bị sửa.”

Phí Nguyên lật người nhẹ nhàng đề lên người cậu, nói khẽ: “Đơn vị nhà nước đều nhìn lý lịch, ai bảo em nhỏ làm gì, không thì em cứ chém gió theo truyền thống đi, nói ba em là đội trưởng đội quản lý trật tự đô thị.”

Lại lời chuyện cũ rồi, Lộ Kha Đồng im lặng không lên tiếng, hồi lâu sau bị đè tới tê chân mới nói: “Căn nhà ở đường Thanh Viên là ba em đưa cho tụi mình, chừng nào tụi mình dọn qua nha?”

Phí Nguyên chẳng buồn nghĩ: “Tính sau đi.”

“Có phải anh không muốn dọn không?” Lộ Kha Đồng đẩy vai Phí Nguyên, nhưng Phí Nguyên ôm chặt quá đẩy không ra: “Em biết anh không muốn, vậy từ từ trả lại tiền cho ba em không được sao.”

Phí Nguyên nở nụ cười: “Ba em thông minh hơn em nhiều, lát đường từng bước muốn cho anh ở rể, hôm nay nợ căn nhà, ngày mai nợ tòa nhà, sau này đừng nói đánh em, cái gì cũng phải nghe lời em.”

Lộ Kha Đồng cảm động khôn xiết: “Tình cha như núi...”

Tối hôm trước cảm động đến ngủ không yên, hôm sau dậy không nổi, nhìn thời gian đã trễ rồi, điểm tâm cũng không ăn. Trước khi đi công tác Phí Nguyên được nghỉ ngơi, ở nhà cũng không có gì làm, bèn thay giày lấy chìa khóa xe nói: “Ăn dọc đường đi, anh đưa em”

Lộ Kha Đồng ngồi ghé phó lái gặm sandwich, hỏi: “Tổ trưởng không trả lời em, anh nói xem hán có ý gì?”

Phí Nguyên một tay lái xe, tay còn lại lau sót bên khóe miệng Lộ Kha Đồng, trả lời: “Không muốn để ý em chứ gì, em cũng đừng nhắc lại chuyện đó nữa.” Công việc của anh tiếp xúc với nhiều người, hơn nữa trong showbiz dạng người nào cũng có, hiển nhiên biết mấy chiêu trò này. Thế nhưng cây non dù đã lớn vẫn cứ đức hạnh đó, ngây thơ muốn chết, không biết uyển chuyển gì cả.

Quả nhiên, Lộ Kha Đồng tới đơn vị rồi đi họp ngay, họp qua phương án một lần, vấn đề của cậu thì chẳng ai nhắc đến, cứ thế mà sửa luôn. Sau khi tan họp các tổ tự tiến hành thảo luận, chung quy chỉ là tổ trưởng nghe báo cáo rồi sắp xếp công việc, Lộ Kha Đồng do dự vài lần, cuối cùng vẫn nuốt lời xuống bụng.

Gục đầu làm việc cả ngày, trước khi tan tầm gửi tin nhắn cho Phí Nguyên, hỏi: Anh đại, tới đón em nha?

Phí Nguyên trả lời: Ồ công rồi.

Lộ Kha Đồng nghĩ, đây là lý do cuộc sống có lừa dối bạn cũng chẳng sao, tổ trưởng không để ý bạn cũng chẳng hề chi, có một tình yêu đích thực là đủ vượt trên tất cả rồi. Căn nhà ở đường Thanh Viên nếu không ở thì tạm gác qua một bên vậy, anh đại vui là được.

Giờ cao điểm đường sá kẹt cứng, hai người bàn bạc xem tối nay ăn gì, còn chưa nói được mấy câu, di động của Phí Nguyên đã reo lên. Vừa kết nối, Uông Hạo Diên ở đầu bên kia hỏi ngay: “Các anh sắp xếp cho em đóng《Không thấy Trường An》hả? Em nói em muốn đóng《Chuông trống dưới lầu》mà?”

Nghe Phí Nguyên trả lời xong, Uông Hạo Diên càng tức hơn, nhưng rồi sức lực yếu dần, coi bộ tổn thương lắm đây, cuối cùng chán chường nói: “Thôi đừng nhiều lời nữa, tóm lại không thể sửa đúng không?”

“Tuần sau nhập tổ, đi Đông Bắc.”

Lộ Kha Đồng tò mò nhìn nãy giờ, chờ Phí Nguyên cúp điện thoại, cậu nhin không được hỏi: “Anh lại bắt nạt Uông Uông hả? Thế gian này còn chân tình không đây?”

“Bây giờ cậu ta đang hot phải thừa thắng xông lên, đến lúc đó khỏi lo không tìm được phim hay. Nếu không tranh thủ để lỡ mất, sau này sẽ chết chìm trong phim nhảm không trời lên nổi.” Phí Nguyên giải thích một lần, giải thích xong còn răn dạy: “Em còn mặt mũi nói chân tình à, chân tình cho nhóc hư hỏng hết rồi.”

Lộ Kha Đồng lập tức lảng sang chuyện khác: “Uông Uông thật đáng thương, sự nghiệp lẫn tình cảm đều không được như ý.”

Còn ở đó đau lòng người khác, Phí Nguyên đập mạnh chân ga tăng tốc, nhủ mày nói: “Em đủ rồi đấy, sau này gọi tên đầy đủ của cậu ta cho anh.”

“Anh đừng xem thường tên đầy đủ.” Lộ Kha Đồng làm bầm một câu, sau đó tầm mắt bay ra ngoài cửa sổ, mừng rỡ nói: “Anh không đi cầu vượt hả? Vậy có phải sẽ đi ngang qua trường của tụi mình không?”

Hiện tại trường cấp ba của hai người khó vào hơn mười năm trước nhiều, xung quanh cũng mới xây rất nhiều khu phòng học, hàng năm không biết bao nhiêu phụ huynh chen bệ đầu muốn đưa con mình vào. Xe còn chưa tới cổng trường, hai mắt Lộ Kha Đồng đã sáng lên: “Quán mì kia vẫn còn ở đây! Ăn không anh đại!”

Hai người dừng xe đi giải quyết cơm tối, quán mì đã sửa sang lại, trên bức tường nhắn gửi vẫn còn rất nhiều giấy nhắn. Lộ Kha Đồng tựa vào tường ngồi

xuống, Phí Nguyên cầm thực đơn gọi món, phát hiện giả cả thế mà không hề tăng.

“Đậu má!” Lộ Kha Đồng chỉ vào tường: “Lốp pho thế dục để lại nè! Hy vọng Nhị Nhị thuận buồm xuôi gió, cậu ấy thích Sở Nhị Nhị thiệt nha.”

Phí Nguyên không ngước mắt lên: “Để lại lời nhắn trên đây chủ yếu toàn là thăm mền, người yêu chỉ lo ăn thôi.” Nói xong đưa thực đơn qua, hỏi: “Người yêu, ăn gì đây?”

Người yêu nhất mực chung tình với mì gà xé măng khô, lại thêm một phần gà rán vị truyền thống với một ly sữa lớn mới vừa lòng, mười sáu tuổi cao đến 1m8, từ đó trở đi không cao thêm nữa.

Ăn được phân nửa, Lộ Kha Đồng đột nhiên nổi hứng: “Em cũng muốn mở nhà hàng, anh thấy thế nào?”

Phí Nguyên nói: “Chờ anh hết bận đã.”

“Tại sao?” Lộ Kha Đồng không hiểu mô tê gì, cậu gấp miếng gà rán lớn nhất vào bát của Phí Nguyên. Phí Nguyên ăn cái hết sạch, đáp: “Chờ anh hết bận mới có thể lên kế hoạch với em, tự em làm được chắc?”

Lộ Kha Đồng sùng sốt, chớp mắt hỏi: “Mới thế đã chịu giúp em lên kế hoạch? Anh không trách em nghỉ gì làm vậy sao?”

Phí Nguyên lau miệng, đơ mặt nói: “Bây giờ em đi làm không được vui, ngày nào đó ghen quá ra ngoài oán trách người ta, anh còn chưa đủ bận lòng à.”

“Anh đại...” Lộ Kha Đồng gọi một tiếng, gọi xong yên lặng ăn mì. Sau khi ăn xong Phí Nguyên đi tính tiền, cậu còn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, sau đó gọi nhân viên phục vụ tới: “Cho tôi một tờ giấy nhắn được không? Tôi cũng muốn nhắn lại.”

Phí Nguyên tính tiền xong quay đầu lại, thấy Lộ Kha Đồng đang dán giấy nhắn lên tường, chờ Lộ Kha Đồng dán xong đi ra, lúc đi tới cửa Phí Nguyên nói: “Em đi lấy xe đi, anh bỏ quên bật lửa.”

Trở lại chỗ ngồi, Phí Nguyên nhìn chằm chằm bức tường chỉ chít giấy nhắn, tìm tòi một hồi rốt cuộc cũng thấy tờ giấy nhắn mà Lộ Kha Đồng dán.

“Mãi mãi đưa miếng gà rán bự nhất cho anh đại ăn, trung thành!”

Viết cái quái gì thế này, Phí Nguyên xoay người đi ra ngoài, rồi lại không kiềm được mà nhếch miệng cười.

Hơn tám giờ tối, một vài tài khoản trên mạng bỗng nhiên đồng loạt tung ảnh scandal của nghệ sĩ nào đó, Lộ Kha Đồng hóng hớt muốn chết, vừa thấy là công ty của Phí Nguyên thì vội vàng liên hệ Ưông Hạo Diên, hỏi: “Anh kia với nữ đạo diễn kia là thiệt hả? Nhìn ảnh thấy đau có thân mật lắm”

Ưông Hạo Diên còn đang bực dọc vì vụ phim mới, trả lời: “Hỏi cái anh nhà cậu đó, anh đang học Nhị Nhân Chuyển, không rảnh.”

*Nhị Nhân Chuyển (二人转) là một loại hình nghệ thuật dựa trên các điệu ca dân gian ở vùng Đông Bắc Trung Quốc.

Vậy cũng nói, nếu không phải Phí Nguyên bị khủng bố đi động bận đến mức nước cũng không uống, cậu cần gì phải hỏi người khác.

Lộ Kha Đồng đứng dậy rót ly nước cho Phí Nguyên, còn mình thì cầm hộp sữa chua, rón rén đi tới cửa phòng sách, thấy Phí Nguyên đang ngồi trước bàn bận việc. Đặt ly nước xuống, bắc cái ghế ngồi bên cạnh, Lộ Kha Đồng im thin thít, chỉ muốn lẳng lặng hóng thị phi.

“Cứ vậy trước đi, tôi có cuộc gọi đến, mai mốt nói sau.” Phí Nguyên cúp một cái lại bắt cái khác, mắng: “Tổ phụ trách cậu ta chết hết rồi hả? Bây giờ hỏi tôi xử lý thế nào à, cuốn gói phăng đi chứ mà xử lý, trước một giờ gửi bản thảo cho tôi xem, giờ thì bảo bộ phận tuyên truyền mạng trở lại tăng ca đi.”

“Uống nước uống nước nè anh,” Chờ Phí Nguyên cúp điện thoại, Lộ Kha Đồng lập tức ân cần hầu hạ, thậm chí không dám thở mạnh, sợ bị giận cá chém thớt. Cậu cầm ống hút uống sữa chua, vịn góc bàn điều chỉnh độ trong suốt của mình.

Mới vừa chinh xong, sữa chua cũng uống cạn, cậu hút mạnh một hơi phát ra tiếng rột rột, Phí Nguyên cau mày nhìn cậu một cái, nói: “Không có gì thì đi ngủ đi, anh đang bận không có sức đâu để ý em”

Lộ Kha Đồng ngồi thẳng dậy: “Được rồi...” Chia tay lấy cái ly, cậu đứng lên nói: “Em rót thêm ly nước cho anh, không làm phiền anh đâu.”

Phí Nguyên ngẩng đầu nhìn Lộ Kha Đồng, cảm thấy mình hưng dữ quá, thế là mềm lòng đưa tay kéo cậu lên đùi mình, nhắm mắt gác đầu lên vai cậu. Lộ Kha Đồng không hổ là ảnh đế nghiệp dư, cậu tức khắc ngưng làm bộ tui thân, cầm hộp sữa chua lại hút rột rột một hơi, nói: “Em có ồn không? Đau có ớn!”

“Ngốc.” Phí Nguyên nhẹ giọng mắng, mắng xong kê tai cậu nói: “Lên giường sao không thấy em hút như thế.”

Hai má Lộ Kha Đồng lập tức đỏ lên, cầm hộp sữa chua mà thấy như phồng tay, cậu ném nó lên bàn rồi ôm cổ Phí Nguyên, ngượng nghịu nói: “... Đạo này tiến bộ hơn rồi... anh muốn thử không?”

Lộ Kha Đồng rõ là có ý, bây giờ Phí Nguyên sức đâu mà làm, bận đến nổi sùng rồi. Ai ngờ mới vừa nói xong, Phí Nguyên đã bế cậu đi về hướng phòng ngủ. Lộ Kha Đồng giãy dụa mấy cái rồi xiu xuống, yếu ớt hỏi: “Giám đốc, công việc của anh xử lý xong chưa?”

Phí Nguyên trầm giọng nói: “Xử lý em trước.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 40

Buổi sáng máy bay xuất phát đi Đông Bắc, đồ đạc trong vali của Phí Nguyên không nhiều lắm, lên đường gọn nhẹ. Lộ Kha Đồng đi theo tiễn, cậu ngồi ở ghế phó lái ôm một chiếc áo khoác dày, nói: “Lúc gần đến nơi anh mặc đi, đừng để bị cảm.”

“Được rồi, em ở nhà phải nghe lời đấy.”

Lộ Kha Đồng đã trông thấy cao ốc sân bay ở cách đó không xa, cậu rầu rĩ nói: “Trong nhà chỉ còn một mình em, em biết nghe lời ai. Hay là anh đem em đi gửi vận chuyển đi, bảo là anh mang theo một thùng warm baby.”

*Warm baby (noãn bảo bảo): một loại miếng dán giữ nhiệt.

“Đừng giả bộ đáng yêu, xuống xe đi.” Phí Nguyên không để ý đến cậu, tắt máy rồi xuống xe lấy hành lý. Lộ Kha Đồng leo đèo theo sau băng qua đường, trông thấy Ưông Hạo Diên ở đại sảnh. “Ưông của em kìa,” Cậu chạy tới ngó nghiêng xung quanh, nói: “Anh chìm thiết đó, không ai thèm tới tiễn hết.”

Ưông Hạo Diên đá Lộ Kha Đồng một cái: “Sao cậu mới tới đã chọc tức người ta thế, tiễn chủ hộ nhà cậu là được rồi biết chưa?” Nói xong mới nhớ Lộ Kha Đồng đang giúp mình theo đuổi Gian Tân, thế là buộc phải đổi giọng: “Cậu yên tâm, anh sẽ giúp cậu trông chừng anh Nguyên, không để ảnh làm ầu đầu.”

Lộ Kha Đồng ôm áo khoác người người, nói: “Xác suất ảnh làm ầu còn thấp hơn xác suất anh làm ảnh đế.”

Phí Nguyên mua hai ly cà phê nóng, đưa cho Lộ Kha Đồng một ly: “Đừng nói nhảm nữa, qua đây.” Lộ Kha Đồng đi theo, coi bộ Phí Nguyên muốn dặn dò trước khi lên đường đây. Quả nhiên, Phí Nguyên xoay người nói: “Tuần này Khuru Lạc Dân về nước phải không?”

Lộ Kha Đồng gật đầu: “Khuru nhĩ thất tình rồi, về cũng không có tâm trạng đi chơi, em không đi quây với ảnh đâu.”

“Đừng có hứa hẹn, sợ mặt em bị đánh sưng thôi.” Phí Nguyên cười lạnh một tiếng, chẳng hề tin. Trong góc không có ai, Phí Nguyên véo má Lộ Kha Đồng một cái, ra lệnh: “Không được rượu chè đàn đúm, không được đêm không về ngủ, không được làm bừa làm bậy, bằng không một là cậu ta vỡ đầu, hai là mông em nở hoa.”

“Bây giờ mông em còn đau nha.” Lộ Kha Đồng nhăn mặt, nhét áo khoác vào trong ngực Phí Nguyên: “Ở nhà thì theo dõi em, không ở nhà thì giám sát em từ xa, uy hiếp em đe dọa em, không thương không yêu em.”

Phí Nguyên rũ mắt nhìn cậu: “Nói thêm câu nữa xem.”

Nói gì mà nói, nói nữa bị đòn cho coi, Lộ Kha Đồng bước lên một bước níu áo của Phí Nguyên, nói nhỏ: “Chém gió tí cũng không cho, em nghe lời thì anh về sớm một chút được không?”

Ưông Hạo Diên đi qua xen mồm: “Thầy Phí dạy xong chưa? Phải đi rồi.”

Nghe vậy, Lộ Kha Đồng lôi Ưông Hạo Diên ra sau che chắn, đoạn kéo cổ áo của Phí Nguyên, ngửa đầu lên hôn khóc miệng của Phí Nguyên một cái, hôn xong nói lí nhí: “Chờ anh về làm em nở hoa.”

Phí Nguyên bóp gáy cậu: “Thêm một điều nữa, không được ăn vạ kêu đau.”

Tiền đưa bằng mắt xong vẫn tiếc nuối không muốn về, Lộ Kha Đồng thù người đứng tại chỗ, nếu không có cú điện thoại mắng cho tỉnh của tổ trưởng, đoán chừng cậu có thể đứng thêm hai tiếng. Lộ Kha Đồng nắm chặt chìa khóa xe quay đầu bỏ chạy, nếu còn xin nghỉ nữa lương tháng này chắc như phát tờ rơi quá.

Trong văn phòng ai nấy cũng trông rất bận rộn, nhưng vẫn nghe được có người kể chuyện nhà, nào là com mẹ chồng nấu khó ăn, nào là ba vợ trúng gió, Lộ Kha Đồng dọn dẹp bàn của mình, mở máy tính lên thiết kế phương án.

“Tiểu Lộ, làm theo kế hoạch chốt đợt cuối nhé, sáng ngày mốt nộp cho tôi.” Tổ trưởng bùng ly nước qua đây phân công, dứt lời xoay người bỏ đi. Lộ Kha Đồng đáp một tiếng nhận nhiệm vụ, hỏi: “Tổ trưởng, lần này hệ thống sông ngòi quanh thành phố phải đến thực địa thăm dò, em còn phải đi không?”

Tổ trưởng hơi hột đáp: “Đi chứ, cố hết sức khắc phục đi.”

“Khắc phục ông nội anh... đây đổi quách sang làm phục vụ khách hàng cho xong.” Lộ Kha Đồng lau bầu một câu, lau bầu xong nhìn thời gian tính xem máy bay đến đâu rồi, sao mới đi mà nhớ quá vậy nè.

Trên máy bay, Uông Hạo Diên và Phí Nguyên ngồi cạnh nhau, ngồi sau là hai trợ lý. Lúc gần đến nơi, Phí Nguyên cởi áo khoác ra thay áo, áo somi đen không thắt hai nút trên cùng, Uông Hạo Diên quay đầu sang nhìn rồi tặc lưỡi.

“Lộ Kha Đồng cũng sung sức quá nhỉ.”

“Em ấy có sức gì mà sung.” Phí Nguyên thuận miệng đáp thế, đến khi cúi đầu trông thấy vết đỏ trên ngực và xương quai xanh của mình thì mới hiểu ra, sau đó cười đầy mờ ám, nói: “Đôi khi đúng là hăng hái thật.”

Ba ngày sau rửa biển Khuru Lạc Dân về nước, hôm trước đã nộp bản về nên được nghỉ một ngày, sáng sớm Lộ Kha Đồng đưa mẹ Khuru đến thẳng sân bay. Mẹ Khuru liên tục chỉnh tóc, hỏi: “Lộ Lộ, con thấy mẹ thế này được không?”

“Được ạ, ai không biết còn tưởng chúng ta đi đón lãnh đạo ấy chứ.” Nhìn đáng vẻ vừa mong chờ vừa hưng phấn của mẹ Khuru, Lộ Kha Đồng trộm nghĩ, nếu như mình đi Mỹ, liệu Ôn Ngưng đón mình có long trọng thế không.

Người đến chờ không ít, Lộ Kha Đồng và mẹ Khuru đứng đằng xa nhìn ngóng. Sau khi đến giờ, hành khách lục tục đi ra. Từ khi làm việc bên Mỹ, Khuru Lạc Dân ít khi trở về, tính ra cũng đã hai ba năm không gặp. Lộ Kha Đồng căng mắt nhìn cho kỹ, thậm chí còn thấy hơi căng thẳng.

Nói cho cùng anh em hai sườn cảm dao của cậu đã về mà.

“Mẹ ơi! Lộ Lộ ơi!” Khuru Lạc Dân đầy hành lý đi ra, miệng cười tươi rói, trông vừa sáng láng vừa bánh bao. Mẹ Khuru không nhúc nhích mà dè dặt vẫy tay một cách nhã nhặn, trái lại Lộ Kha Đồng nhìn không được, nhảy vọt ra kêu to: “Khuru nhi! Khuru nhi nhà chúng ta!”

Hai người ôm nhau chặt cứng, Khuru Lạc Dân thấp giọng nói: “Trăng rọi sáng quê nhà, khó quên tình Trung Hoa.”

Lộ Kha Đồng tiếp lời: “Đưa người đi ngàn dặm, gặp nhau lệ lưng tròng.”

Mẹ Khuru phìen lòng, bước lên kéo hai người ra: “Được rồi, đến trường thi Văn sao không thấy hai đứa văn vẻ như thế.” Ba người rời khỏi sân bay về nhà, dọc đường Khuru Lạc Dân hỏi: “Sao ba con không tới?”

“Chú bận lắm, tối nay chúng ta cùng ăn một bữa.” Lộ Kha Đồng vừa lái xe vừa trả lời, trả lời xong mới nhớ ra, bèn hỏi: “Ủa anh thất tình nên mới về mà, sao thấy anh hí hửng vậy.”

Khuru Lạc Dân nói: “Chắc do khác biệt thể chất quá, có người chia tay thì khóc lóc mấy ngày trời, vừa viết thư vừa đi nhìn lén, còn ngồi trước cửa nhà người ta nhận lỗi, thiếu điều đập đầu nữa thôi.”

Lại nhạo báng người ta rồi, Lộ Kha Đồng nhủ thầm không biết tối hôm đó ai la lối trong điện thoại ra chiều đáng thương đâu nha.

Buổi tối ăn cơm Lộ Nhược Bồi cũng tới, hai nhà đã lâu không họp mặt, ai nấy cũng vui vẻ. Lộ Nhược Bồi nâng tách trà lên, nói: “Tài xế tan ca rồi, tôi tự mình lái xe nên chỉ uống trà thôi. Trước tiên chúc mừng Khuru nhi về nước, cả nhà mọi người đoàn tụ.”

“Cảm ơn chú, cũng cảm ơn Lộ Lộ, mấy năm qua cũng nhờ hai người chăm sóc hộ ba mẹ con.” Khuru Lạc Dân nâng ly uống cạn.

Lộ Kha Đồng lăm nhăm không được rượu chè đàn đúm, vì vậy yên lặng ăn thịt. Ăn xong cậu và Lộ Nhược Bồi ra về, Khuru Lạc Dân mới vừa về nước, phải dành thời gian cho ba Khuru mẹ Khuru trước.

Lộ Nhược Bồi lái xe, đánh tay lái hỏi: “Theo ba về nhà hay đưa con về căn hộ nhỏ ngọt ngào của con?”

“Hai phòng một phòng khách nhỏ chỗ nào? Vừa tiết kiệm năng lượng vừa bảo vệ môi trường.” Cậu và Phí Nguyên thích nhỏ vậy đó, nhỏ mà còn lười dọn dẹp đây, to nữa chắc tiêu đời quá. Nghĩ đến việc Phí Nguyên không ở nhà, Lộ Kha Đồng nói: “Thoì về nhà với ba, thỉnh thoảng cũng phải quan tâm chăm sóc người già tởm rồi.”

Mới vừa nói xong, cậu trông thấy hộp quà ở ghế sau, bèn hỏi: “Cho con hả? Cảm ơn ba nha!”

“Đừng đụng vô.” Lộ Nhược Bồi hất cái tay duỗi tới của cậu, nhìn đằng trước nói: “Hôm nay là sinh nhật chú Dương của con.”

“Thánh thần ơi, ba vì đón Khuru nhi về nước mà bỏ qua sinh nhật của chú Dương? Ba nhận Khuru nhi làm con nuôi cho rồi đi.” Lộ Kha Đồng hét hồn, cảm thấy không hài lòng cho lắm. Lộ Nhược Bồi thở dài, giải thích: “Hôm nay chú Dương có xã giao, bỏ ba.”

Tình yêu tuổi xế chiều thiệt thâm mà, Lộ Kha Đồng không đành lòng, bèn lấy di động ra gọi cho Dương Việt Ngôn: “Biết đâu bên chú Dương kết thúc rồi, để con hỏi thử xem.”

Reo vài tiếng, Dương Việt Ngôn bắt máy: “Lộ Lộ, có gì không?”

“Chú Dương, sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn con.” Dương Việt Ngôn cười khề một tiếng, hình như đã uống rượu. Lộ Kha Đồng vội hỏi: “Chú ơi, bên chú xong việc chưa? Con với ba con đang ở ngoài, nếu chú có uống rượu vừa khéo con với ba có thể qua đón chú.”

Dương Việt Ngôn ngừng một thoáng: “Được, chú ở quảng trường trung tâm chờ hai người.”

Lộ Kha Đồng cúp điện thoại bảo Lộ Nhượng Bồi đến quảng trường trung tâm, ngờ đâu Lộ Nhượng Bồi đột nhiên rẽ ngoặt rồi dừng xe bên đường.

Lộ Kha Đồng ngờ ngác hỏi: “Gì vậy ba...”

Lộ Nhượng Bồi nói: “Con xuống xe tự về đi, ba đi đón chú ấy.”

“Sao ba kỳ vậy.” Lộ Kha Đồng tủi thân hết sức, ba gì thế này nói trở mặt là trở mặt ngay, cậu nắm dây an toàn nói: “Không xuống, con sáng hơn bóng đèn gấp mấy lần, có thể soi đường cho ba.”

Tới quảng trường trung tâm, Lộ Kha Đồng xuống xe ngồi ghế sau, Dương Việt Ngôn ngồi ghế phó lái. Lộ Nhượng Bồi đưa cho Dương Việt Ngôn một chai nước, hỏi: “Uống rượu à? Khách hàng gì khó đẩy thế?”

Dương Việt Ngôn bóp huyệt thái dương, trả lời: “Công ty giải trí, đến vì tiếng tăm của văn phòng luật sư, liên hệ nhiều lần quá em cũng phiền, định gặp một lần từ chối rồi rút ra luôn.”

Lộ Kha Đồng vịn lưng ghế, hỏi: “Công ty giải trí nào vậy chú? Có phải có minh tinh muốn lên trang nhất không?”

“Sao con hóng hớt thế.” Dương Việt Ngôn quay đầu nhìn Lộ Kha Đồng, có ý nói lấp lửng: “Phải có đạo đức nghề nghiệp, không thể tiết lộ việc riêng của khách hàng.”

“Chẳng lẽ con là người ngoài sao?” Lộ Kha Đồng không chịu thôi: “Con là con của ba con, dĩ nhiên nếu ba con được tính là người ngoài thì xem như con chưa nói.”

Dương Việt Ngôn nhìn về phía Lộ Nhượng Bồi, Lộ Nhượng Bồi tập trung lái xe, không can dự vào mâu thuẫn gia đình. “Hai người thấy ghét quá,” Dương Việt Ngôn hét cách, đành phải tiết lộ: “Có một minh tinh tên Lận Đông, đó giờ bị người ta bao, bây giờ hai bên trở mặt với nhau rồi. Chú nghe ngóng được tin cậu ta hút thuốc phiện, thế nên vụ kiện của cậu ta không ai nhận.”

Lộ Nhượng Bồi có phản ứng: “Hút thuốc phiện?”

Lộ Kha Đồng kích động nói: “Ba! Theo dõi nó! Nó phạm tội đó!”

Bên vùng Đông Bắc đã lạnh cóng, buổi tối rúc trong phòng khách sạn, chẳng ai ra ngoài hứng gió lạnh. Phí Nguyên tắm xong không sấy tóc, trùm khăn lông ngồi trước bàn lên mạng, bận việc xong đã muộn lắm rồi, anh gọi cho Lộ Kha Đồng, vừa kết nối là hỏi ngay: “Đang ở đâu?”

“Ở nhà đóng góp rating cho Uông Uông.”

Phí Nguyên rất hài lòng: “Không đi quây với Khưu Lạc Dân à? Có phải cậu ta nhìn thấu cảnh đời rồi nên chương mắt em không.”

Lộ Kha Đồng không cãi lại, nhẹ giọng hỏi: “Anh nhớ em không?” Phí Nguyên bật cười: “Nhớ không lầm hình như anh mới đi có một ngày, còn chưa qua đêm nữa.”

Lộ Kha Đồng nhất quyết không tha: “Vậy anh nhớ em không?”

Phí Nguyên trả lời: “Nhớ, nhớ chết được.”

...

Vài ngày tiếp theo, Lộ Nhượng Bồi sắp bị làm phiền đến chết, ngày nào Lộ Kha Đồng cũng gọi mấy cuộc điện thoại hỏi ba có theo dõi Lận Đông không, khiến ông hề nghe tiếng chuông báo là hốt hoảng.

“Bí thư Từ giải quyết rồi, con bớt quấy rồi đi.”

“Bí thư Từ đáng tin không đó?” Lộ Kha Đồng vẫn còn ghim thù, cảm thấy bí thư Từ cũng không nên thân: “Thôi tạm tin tưởng vậy, xin lãnh đạo thành phố chú trọng việc này, nếu không con sẽ tiếp tục gọi điện thoại tố cáo.”

Công dân nhiệt tình Lộ tiên sinh rất giỏi đu bám, ba ngày sau cuối cùng tội phạm cũng bị bắt đưa ra công lý hiện hành.

Kết thúc một ngày làm việc bận rộn, trợ lý Kinh Tinh đem trang phục cho Uông Hạo Diên chụp hình trong tuyết, chụp xong hỏi Phí Nguyên có muốn đăng weibo quảng bá không, Phí Nguyên bảo chờ vài hôm nữa. Lúc ăn cơm, Uông Hạo Diên hỏi: “Có phải có chuyện gì không?”

“Lận Đông ở nhà hút thuốc phiện bị tố cáo, bây giờ truyền thông đang ém tin đợi buổi tối tung ra. Vậy cũng tốt, tránh cho sau này cậu vào ông chủ giành giật tài nguyên áp bức người khác, muốn quản cũng không được. Ngắt nổi chương trình tạp kỹ mà nó sắp đóng bị thiếu người, phiền quá.”

Ông Hạo Diên hỏi: “Anh thấy em được không?”

Thật ra Phí Nguyên cảm thấy Ông Hạo Diên chẳng được gì, nhưng xem như là lựa chọn khá tốt, hơn nữa với hai bên đều có lợi, vì vậy cứ quyết định như thế. Quyết định xong phải trở về, bởi vì chương trình kia sắp mở buổi công bố.

Nhưng Phí Nguyên không định nói cho Lộ Kha Đồng biết, muốn cho Lộ Kha Đồng một kinh hi (niềm vui bất ngờ) hoặc kinh hãi.

Lộ Kha Đồng chống chịu thêm một tuần, mặt xám mày tro trở về sau chuyến thăm dò hệ thống sông ngòi quanh thành phố, lúc đến đơn vị mọi người đã về gần hết, cậu dọn dẹp đồ đạc tan tành, về nhà tắm rửa đi ngủ.

Ngủ một giấc thẳng đến hai giờ chiều hôm sau, tỉnh lại thấy di động hiển thị nhiều cuộc gọi nhỡ của Khuru Lạc Dân, cậu tựa vào đầu giường bấm gọi lại, vừa kết nối còn chưa nói tiếng nào đã bị cướp lời.

“Hôm qua muốn mời cùng uống rượu nhưng cũng không bắt máy, hôm nay cũng mời anh uống rượu.”

Lộ Kha Đồng rời giường tìm quần áo, nói: “Được thôi, chúc mừng Lận Đông bị tóm cổ, em lại đá bay một churong ngại vật trên con đường hướng đến đám cưới vàng.”

*Đám cưới vàng: cưới nhau 50 năm.

Trời tối hai người đến một quán bar mới mở trong thành phố, bỏ ăn mất mấy bữa, Lộ Kha Đồng gọi một phần mì trước. Khuru Lạc Dân nhịp chân theo tiếng nhạc, nói: “Thiệt bó tay với cưng, lúc trước đến tiệm net thì nghe lớp Toán, bây giờ tới quán bar thì ăn mì.”

Lộ Kha Đồng lau miệng: “Mười năm trước chúng ta cùng lên mạng, giờ đây chúng ta cùng uống rượu, mười năm sau sẽ như thế nào nhỉ?”

Khuru Lạc Dân xấu miệng cực kỳ: “Mười năm sau chắc chắn anh đã bước vào cung điện hôn nhân, biết đâu chừng con anh cũng vào nhà trẻ rồi, mà thôi cưng đừng nản chí, tốt xấu gì cưng cũng sẽ gần đám cưới vàng thêm một bước.”

Lộ Kha Đồng không trả lời, mười lăm tuổi cậu cặp với Phí Nguyên, hai người đã bên nhau suốt mười năm. Có lẽ cung điện hôn nhân linh thiêng thật đấy, nhưng cậu không hăm mộ chút nào, phòng khách nhỏ trong nhà cậu đã cho cậu hạnh phúc lớn lao rồi.

Về phần con cái, Phí Nguyên làm sao có con khác được chứ! Có cậu còn chưa đủ bận lòng sao!

Cả đêm uống không ít rượu, nào rượu trắng nào bia nào hỗn hợp, Khuru Lạc Dân bị chủ nghĩa tư bản ăn mòn, chơi oản tù tì cứ thắng miết. Lộ Kha Đồng cảm thấy hơi choáng đầu, tư lượng của cậu không tốt, toàn chống đỡ nhờ bát mì kia.

Người càng đến càng đông, rạng sáng là lúc quán bar náo nhiệt nhất, Lộ Kha Đồng tựa vào vai Khuru Lạc Dân, ú ớ nói: “Tại sao... không ai bắt chuyện với anh hết vậy... anh thăm quá đi...”

Khuru Lạc Dân cũng uống quá nhiều, nói: “Mẹ nó cưng tựa vào anh như vậy, người ta tưởng anh chơi gay chứ gì.”

Lộ Kha Đồng úp sấp trên bàn, thấy di động của mình lóe sáng, cậu bắt máy cố gắng lắng nghe, nghe được Phí Nguyên hỏi mình ở đâu. “Ồ nhà nghe nhạc...” Nói xong lại không cúp máy, cũng chẳng nghe rõ sau đó Phí Nguyên nói cái gì, đã thế còn cần nhắc: “Chừng nào anh mới về... giường đôi có mình em ngủ phí quá à...”

Uống đến gần hai giờ sáng, nộ năm sáu lần tiền nước trong toilet. Khuru Lạc Dân đỡ Lộ Kha Đồng đi ra ngoài, ra tới cửa bị gió tấp vào mặt, hai người đều thấy hơi choáng váng.

Có chiếc xe việt dã chạy đến dừng bên lề đường đối diện cửa chính, một anh đẹp trai cao ngất hùng hổ bước xuống. Lộ Kha Đồng kéo cánh tay Khuru Lạc Dân, giờ một ngón lên, nói: “Sao giống Phí Nguyên thế, sợ thật đó.”

Nhìn anh đẹp trai từ từ đến gần, giọng Khuru Lạc Dân run khê: “Giống thiệt chứ, anh phản xạ có điều kiện thấy đau đầu rồi nè.”

Phí Nguyên xuống máy bay về nhà phát hiện không có ai, gọi điện thoại nghe tiếng động hỗn loạn thì cũng đoán được rồi, tìm hơn hai chục cái quán bar, đến đây vừa xuống xe đã trông thấy Lộ Kha Đồng loạng choạng đứng ở cửa.

Hơi bị thiếu đòn.

Lộ Kha Đồng nhìn anh đẹp trai đi đến trước mặt mình, kể đến cổ tay bị nắm lấy, cậu giật mình mở to mắt, xác nhận là Phí Nguyên thì mừng rỡ ôm lấy đôi phương không chịu buông, ôm một hồi phát hiện Phí Nguyên không có phản ứng gì, bấy giờ mới ngộ ra mình sắp tiêu đời rồi.

“Em sai rồi...” Cậu phải mau mau nhận lỗi, thế là dụi dụi cổ Phí Nguyên, nói nhỏ: “Rượu chè đần đúm, đêm không về ngủ, làm bừa làm bậy, anh nên đánh em.”

Phí Nguyên cởi áo khoác choàng lên người cậu, sau đó ôm cậu vào lòng, nói: “Nhớ ăn không nhớ đánh.”

Khuru Lạc Dân gật đầu lia lịa, đoạn đưa tay chọt má Lộ Kha Đồng, hùa theo: “Đúng thế đúng thế, nhớ ăn không nhớ đánh.” Nói xong chọt thấy đỉnh đầu

lạnh toát, không khỏi run như cây sậy, lần nữa ngẩng đầu lên chỉ thấy Phí Nguyên đang nhìn mình.

“Chợt ai thế? Lại ngửa đầu phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 41

Khuru Lạc Dân có trâu ai chộc ai đâu, để khỏe mạnh lớn thành một anh cao phú suất đủ chuẩn như bây giờ bộ dễ sao? Sinh nhật mười năm trước Khuru Lạc Dân cầu nguyện mình sẽ được sống những ngày sống yên bình lặng, sao mà khó khăn thế không biết. Do sợ hãi và căng thẳng, men say tán đi một ít, Khuru Lạc Dân nịnh nọt nói: “Đừng vậy chứ, tốt xấu gì tôi cũng xem như là anh vợ của cậu mà.”

*Cao phú suất: Cao giàu đẹp trai.

Lộ Kha Đồng lắc lư một cái, đứng không vững chân, cậu ôm hông Phí Nguyên tìm chỗ dựa, khép hờ mắt nói: “Hôm nay uống rượu ảnh ngốn hơn ba ngàn của em, lương tháng này bị trừ còn có hai ngàn tám à, đau lòng quá.”

“Cung còn mách léo...” Khuru Lạc Dân cảm thấy mình quá hằm hiu: “Ngày mai chuyển cho cung năm ngàn chịu chưa? Hai vợ chồng mấy người cho anh cảm nhận hơi ấm của tổ quốc được không?”

Sợ Lộ Kha Đồng cảm lạnh, Phí Nguyên ôm cậu chuẩn bị về nhà. Đến trước xe mở cửa, Phí Nguyên bế Lộ Kha Đồng lên ghế phó lái, vừa quay đầu lại phát hiện Khuru Lạc Dân đã lên vào ghế sau.

“Cho, cho tôi quá giang với, cảm ơn.”

Trước tiên đưa Khuru Lạc Dân về một chuyến, chờ khi hai người về đến nhà vừa đúng ba giờ một phút, Lộ Kha Đồng càng say càng nặng, coi bộ men rượu đã ủa lên một lượt. “Tự tắm được không?” Phí Nguyên nắm cánh tay cậu, nhìn mặt đã muốn đánh người lắm rồi.

Tuy ánh mắt rời rạc, Lộ Kha Đồng vẫn còn biết làm nũng: “Không đi nổi... anh tắm cho em đi.”

“Anh muốn cho em trần đòn hơn.” Phí Nguyên cởi quần áo của Lộ Kha Đồng ra rồi đẩy cậu vào bồn tắm lớn, xả nước xong đi ra ngoài. Lộ Kha Đồng khoanh khoải ngâm mình trong nước, tự kỉ cọ loạn xạ một phen, cuối cùng chậm chạp bò ra, do trời lạnh nên cồng đến mức rãng va lập cập.

Phí Nguyên cầm đồ ngủ vải bông của cậu bước vào, đoán chừng đã tìm nãy giờ. Lộ Kha Đồng mặc áo vào cài nút, bao giờ cũng cài đến nút trên cùng, sau đó đầu bọc khăn lông đi ra ngoài. Phí Nguyên đứng sau nhọc lòng nói: “Còn nhận ra cái nào là giường không? Không nhận ra cho ngủ dưới sàn luôn.”

Chờ Lộ Kha Đồng đi rồi, Phí Nguyên thay quần áo tắm rửa, tắm xong cầm máy sấy đi ra ngoài, định bụng sấy tóc cho Lộ Kha Đồng. Phòng ngủ chỉ mở đèn đầu giường, cả căn phòng mờ tối, chăn mền trên giường vẫn bề bộn như trước, nhưng lại chẳng thấy bóng một ai.

“Anh đại...”

Phí Nguyên xoay người qua, thấy Lộ Kha Đồng đang ôm đầu gối ngồi cạnh cửa, khi này đi vào anh không phát hiện. Nhìn kỹ lại lần nữa, hai mắt Lộ Kha Đồng đỏ hoe, trông như sẽ òa khóc ngay tức khắc.

Lại mẹ nó tới nữa, mỗi lần uống say đều phải xuyên không một lần.

Giây tiếp theo, Lộ Kha Đồng ngọ nguậy đứng lên, tiếc rằng đầu óc lơ đãng nên đứng không vững, thế là lại ngã xuống đất, vừa khóc vừa nói: “Cho em một cơ hội nữa được không, anh không đến công viên, cũng không giữ em lại, nhưng em vẫn không hết hy vọng... Em không nỡ xa anh, anh không muốn gặp em em cũng tới...”

Phí Nguyên đi qua, còn chưa kịp khom lưng thì bắp đùi đã bị ôm lấy, Lộ Kha Đồng dùng mặt dụi Phí Nguyên: “Anh đại, anh ôm em đi mà...” Chờ Phí Nguyên nhắc cậu dậy bẽ lên, cậu khóc càng dữ dội hơn: “Cho em một cơ hội nữa đi, cho em một cơ hội nữa...”

Coi bộ lúc đó Lộ Kha Đồng thật sự rất sợ hãi, vậy nên qua mười năm vẫn chưa quên, mỗi lần uống quá chén sẽ lại thế này đây. Phí Nguyên thờ dài, nói: “Ừ, đừng khóc.”

Tay chân đều lạnh cóng, Lộ Kha Đồng bị nhét vào trong chăn lại ngồi dậy, chờ Phí Nguyên leo lên giường, cậu bèn bò lên người Phí Nguyên, cuối cùng Phí Nguyên tựa vào đầu giường ôm cậu, cậu mới chịu nằm yên.

“Được rồi, nhắm mắt lại mau ngủ đi.”

Lộ Kha Đồng mở to cặp mắt đỏ ửng, rúc trong ngực Phí Nguyên thờ người ra, sau một hồi lâu, cậu ngẩng đầu hôn má của Phí Nguyên. “Anh đại,” Cậu nắm tay Phí Nguyên đặt lên ngực mình, nói bằng giọng chẳng biết say hay tỉnh: “Phạt em đi...”

Hầu kết của Phí Nguyên trượt lên trượt xuống: “Phạt thế nào?”

Lộ Kha Đồng khép hai chân lại chà xát vào nhau, không trả lời, thờ hồn hên mấy hơi rồi cúi đầu ngậm ngón trỏ của Phí Nguyên, dùng lưỡi liếm quanh đầu ngón tay, đôi môi mềm mại ngậm mút, động tác vừa ngốc vừa dịu dàng. Liếm một lát rồi nhả ra, cậu quay đầu vùi mặt vào cổ của Phí Nguyên, áp úng nói: “Anh đại, chỗ đó cũng muốn cho anh làm.”

“Lại nổi hứng?” Phí Nguyên dùng ngón tay dính nước bọt bóp mặt Lộ Kha Đồng, đoạn cúi đầu hôn cậu, hai phiến môi mềm của Lộ Kha Đồng bị ngậm vào, đi kèm là tiếng rên rỉ yếu ớt.

Tay từ từ nói lỏng độ lực, Phí Nguyên trượt tay xuống hông Lộ Kha Đồng tuột quần ngủ của cậu, đôi chân mảnh khảnh trắng ngần chập lại nhẹ nhàng ma sát vào nhau, chờ tay Phí Nguyên sờ đến giữa hai chân liền kẹp chặt không cho di chuyển.

“Lộ Lộ,” Phí Nguyên hôn môi cậu, hỏi: “Điều cuối cùng là gì?”

Lộ Kha Đồng mở mắt ra, nói một cách vô tội: “Không được ăn vạ kêu đau, em có ăn vạ đâu.”

Phí Nguyên ôm hông cậu lật người lại, chỉ trong chớp mắt đã đè cậu dưới thân, thứ được lòng bàn tay bao trùm từ từ biến hình, đường vân ngón tay sượt mạnh qua lỗ nhỏ trên đỉnh, Lộ Kha Đồng mím môi kêu đau một tiếng, chỉ nghe Phí Nguyên nói: “Kêu đau cũng không được.”

Lộ Kha Đồng đã biết điều hơn trước, lúc cơ thể bị xâm nhập cũng không nói tiếng nào, chờ Phí Nguyên thúc từng cái một thì mới nín hết được bắt đầu làm âm ỉ, hai chân gấp lại áp sát vào sườn hông của Phí Nguyên mà dụi, vật giữa hai chân cũng bị sự ma sát từ những cú va đập làm cho ri chất lỏng.

Cậu vịn vai Phí Nguyên, nước mắt lặng lẽ rơi, ú ớ xin Phí Nguyên nhẹ một chút. Phí Nguyên cúi đầu hôn viền mắt của cậu, sau đó liếm vành tai cậu, nói: “Lộ Lộ, kẹp chặt thêm nữa đi.”

Lộ Kha Đồng làm gì còn sức nữa, cậu đỏ mặt nói: “Em không cần... em chặt sẵn rồi...”

Phí Nguyên bị cậu kẹp đến sắp phát điên, động tác càng lúc càng hung mãnh, cuối cùng chọc mạnh vào trúng một cái, chèn ép vách trong như để trừng phạt. Lộ Kha Đồng rít một tiếng thật khế, cánh tay và hai chân rệu rã trượt xuống, cảm giác tê nhức khó mà chịu nổi lan tràn khắp nửa người dưới.

Mệt mỏi buồn ngủ, Phí Nguyên dịu dàng hôn cậu, nói: “Ngủ ngon, tiểu bảo bối nhì.”

Giường đôi bị lãng phí vài ngày cuối cùng đã được thực hiện giá trị lớn nhất của nó, tia sáng trong phòng mờ nhạt, rèm cửa sổ che ánh mặt trời bên ngoài. Lộ Kha Đồng cuộn mình, áp trán lên vai Phí Nguyên ngủ say sưa.

Ngủ một giấc đến tận chiều, Phí Nguyên tỉnh dậy trước, định rút cánh tay đi rửa mặt, thế nhưng Lộ Kha Đồng lại cau mày cục cựa, ôm Phí Nguyên không chịu buông. Phí Nguyên vuốt ve lưng cậu, hỏi: “Dậy chưa?”

Lộ Kha Đồng mở mắt ra, khàn giọng nói: “Anh còn đi nữa không?”

Phí Nguyên gạt cậu: “Đi chứ, về họp thôi, tối nay phải đi sân bay.”

“Họp cái quần.” Lộ Kha Đồng dùng sức ườn vào trong ngực Phí Nguyên, cắn cổ Phí Nguyên một cái, nói: “Anh về để chịch em chứ gì, Vương Bảo Xuyên gin giữ lò nung, còn em gin giữ hai phòng một phòng khách, uống rượu bay nhảy một chút còn bị bắt tại trận, em cứ ôm anh đó, anh thử đi sân bay coi.”

Trong lòng chết cười, Phí Nguyên nói: “Anh chỉ đi công tác hơn một tuần, em lại giống Vương Bảo Xuyên đợi chồng mười tám năm à?” Nói xong xoa nhẹ cặp mông của Lộ Kha Đồng, cũng không vội rửa mặt: “Sắp tới lễ Quốc khánh rồi, Lộ Bảo Xuyên muốn đón lễ thế nào đây?”

“Đừng gọi vậy!” Lộ Kha Đồng tức tối, trong đầu thoáng hiện gương mặt của Thẩm Đa Ý.

Mười năm trước cậu ở trong hẻm ôm Phí Nguyên xin tha thứ, khóc đến đứt từng khúc ruột, Thẩm Đa Ý đến trường đóng dấu đơn xin gì đó, trở về thấy hai người họ đứng đằng kia đóng Tân dòng sông ly biệt, thế là há miệng gọi cậu Lộ Y Bình.

*Trong “Tân dòng sông ly biệt” có một nhân vật tên Lục Y Bình, do Triệu Vy thủ vai.

Thẩm Đa Ý nhú mày nói: “Lộ Y Bình, mình có câu này trả lại cho cậu.”

“Câu gì nha? Bây giờ mình không nghe nổi mấy lời nói vậy đâu.”

“Cậu ấy là ngọn đèn kiếp trước của cậu, soi sáng nửa đời sau của cậu, còn là mối lửa kiếp này của cậu, đốt cậu không còn manh giáp, trả lại câu cũ cho cậu đó.” Thẩm Đa Ý hệt như con thiên nga nhỏ hóm hỉnh, đẩy xe đạp đi mất.

“Nghĩ gì thế, rốt cuộc có dậy không?”

Lộ Kha Đồng tỉnh táo lại, dụi mắt chuẩn bị rời giường. Lúc ăn cơm cậu nhiều lần do dự, cuối cùng mở miệng nói: “Lễ Quốc khánh em phải về nhà thăm ba em, anh cũng về thăm chú đi đi.”

Phí Nguyên liếc cậu một cái: “Lại sắp bị tẩy não.”

Gần đến ngày nghỉ không có tâm trạng đi làm, mẹ Khuru bắt đầu sắp xếp Khuru Lạc Dân đi xem mắt, vì vậy Khuru Lạc Dân cũng không còn thời gian quấy rầy Lộ Kha Đồng. Lộ Kha Đồng nhàn nhã chờ đến ngày nghỉ, ngày cuối cùng nhận được điện thoại của Lộ Nhượng Bồi.

“Ba, con đặt nhà hàng rồi, vẫn là nhà hàng năm ngoái, ba yên tâm đi.”

Lộ Nhượng Bồi nói: “Không phải hỏi con chuyện này, ba muốn mời Phí Nguyên và ba mẹ nó cùng ăn bữa cơm, hai nhà trò chuyện một chút.”

Lộ Kha Đồng sững người, hỏi: “Ba muốn làm gì nha!”

“Ba còn có thể làm gì.” Lộ Nhượng Bồi trả lời: “Trước đó tận mấy ngày không tìm được con, còn làm Phí Nguyên quỳnh quáng như vậy, ba mẹ nó chắc chắn có ý kiến với con, lúc ăn cơm chung con nhận lỗi với người ta đi, vậy thì bọn họ hẳn sẽ không mặt nặng mày nhẹ với con.”

“Tình cha như núi...” Lộ Kha Đồng cảm động khôn tả, tuy rằng Lâm Du Châu và Phí Đắc An không phải người nhỏ mọn, nhưng hai người họ cũng biết cậu không nên thân, vì vậy vẫn nên vớt vát mặt mũi một chút.

Cúp điện thoại rồi vội vàng báo tin Phí Nguyên, Lộ Kha Đồng nín thở: “Hai bên cũng chưa gặp nhau bao giờ, lần này nghỉ lễ cùng ăn bữa cơm em thấy tốt lắm, làm tròn tròn cũng tương đương với lĩnh giấy chứng nhận đãi tiệc rượu rồi.”

Phí Nguyên nói: “Vậy sau này đánh em có tính là bạo hành gia đình không?”

Lộ Kha Đồng cười hi hi: “Không sao không sao, đánh xong thôi thôi cho em là được.”

Sau khi quyết định xong, Lộ Kha Đồng càng không có tâm trí làm việc, ngoại trừ phải sắp xếp lại lịch đặt nhà hàng, cậu còn phải cân nhắc xem Phí Đắc An thích uống rượu gì, Lâm Du Châu có kiêng ăn gì không, đến nỗi lúc tan việc phát quà phúc lợi, lĩnh thiếu một thùng dầu cũng không hề hay biết.

Sáng ngày 1 tháng 10 (ngày Quốc khánh Trung Quốc), trong hẻm có nhà gã con gái, náo nhiệt không chịu nổi, Phí Đắc An góp tiền mua quà xong trở về, hâm mộ nói: “Con bé kia là nhà mình nhìn từ nhỏ đến lớn, bây giờ cũng lập gia đình rồi, vừa tiếc vừa hâm mộ.”

Lâm Du Châu đang trang điểm, nói: “Ông hâm mộ cái gì, nhà ông có con gái đâu.”

Phí Đắc An đau lòng: “Nếu cái thằng Phí Nguyên khôn nạn chịu lấy vợ thì tốt rồi, chúng ta sẽ có con gái, qua vài năm lại được bông cháu trai cháu gái, cuộc sống ấy ời sướng chết luôn.”

“Xin lỗi nhé, hại ba không thể sướng chết rồi.” Phí Nguyên từ bên ngoài bước vào, cầm chìa khóa xe tới đón ba mẹ mình, nghe vậy thì cự nự với Phí Đắc An: “Trong nhà có một nữ đồng chí như mẹ con là đủ rồi, đã có thể chống được nửa bầu trời, ba nên thỏa mãn đi.”

Trang điểm xong, Lâm Du Châu thay giày cao gót xách túi lên, nói: “Ông đừng có tiếc nuôi, lát nữa gặp thông gia không thể thua khí thế, phải giữ vững phong độ, tránh cho nhóc đót tiền có ba làm chỗ dựa lại không nghe lời.”

Nhóc đót tiền ngồi trong phòng uống hết nửa ấm trà, vừa hồi hộp vừa kích động. Lộ Nhượng Bồi cau mày nhìn tạp chí, bực dọc nói: “Tối sớm như thế chỉ tốn phí thời gian, con có hiểu thế nào là không kiêu ngạo không nhún nhường không? Hấp tấp như vậy còn ra thể thống gì nữa.”

Lộ Kha Đồng tranh luận: “Đây là cuộc gặp gỡ quan trọng liên quan đến hạnh phúc cả đời của con, sao lại phí thời gian? Không được rồi con phải đi toilet, đi xong con sẽ ra cửa đợi, ba cứ mặc kệ con.”

Chiếc việt dã của Phí Nguyên rất bắt mắt, Lộ Kha Đồng đứng từ xa đã nhìn thấy, cậu đi xuống bậc tam cấp đứng sang một bên, chờ Lâm Du Châu và Phí Đắc An xuống xe thì vội vàng đón tiếp, nói: “Chào chú chào dì, Quốc khánh vui vẻ!”

Lâm Du Châu nói: “Con cũng vui vẻ, tới bao lâu rồi?”

“Mới một lát ạ.” Lộ Kha Đồng cầm túi xách cho Lâm Du Châu, không dám đến gần Phí Đắc An. Năm đó đứng ở cửa sân bị dọa sợ mất mật, cậu cứ cảm thấy Phí Đắc An nhấc tay một cái là có thể đánh mình văng xa mười mét, chưa kể Phí Đắc An và Lộ Nhượng Bồi lại không vừa mắt nhau, khiến cậu khó xử vô cùng.

Một phía trong phòng là cửa sổ sát đất, ngoài cửa sổ là rừng trúc và suối nước, nhìn chung tương đối đậm chất Trung Quốc, nhưng cho dù là vậy, Lộ Kha Đồng lại có cảm giác lát nữa ăn sẽ như Hoa Sơn luận kiếm. Cậu ngồi kế bên Lộ Nhượng Bồi, quả thật cứ như hai nhà đang bàn luận.

* Hoa Sơn luận kiếm là một sự kiện đặc biệt của giới võ lâm trong Xạ Điều Tam Bộ Khúc của Kim Dung. Trong đó những cao thủ có tiếng tăm nhất sẽ được mời đến núi Hoa Sơn, thi thố võ nghệ.

Lộ Nhượng Bồi mở miệng trước: “Trước giờ không có cơ hội cùng ăn bữa cơm, thật ra hai nhà nên gặp nhau sớm hơn, dù gì thời gian chúng nó yêu nhau cũng không ngắn, Lộ Lộ lại không để người ta bớt lo.”

Phí Đắc An nói: “Nó nhỏ hơn hai tuổi, Phí Nguyên nhường nhịn một chút cũng là chuyện nên làm, mai mốt hai mươi mấy gần ba mươi, tự khắc sẽ đáng tin cậy thôi.”

“Cũng không thể nói vậy được,” Lộ Nhược Bồi không hài lòng, ông chỉ khách sáo nói vậy thôi, người khác không được nói thế: “Tình tình nó là thế đấy, chắc không dối được đâu, cái này liên quan đến cách giáo dục của tôi, nếu thật sự có chỗ nào làm không tốt cứ trách tôi.”

Nghe hai ông này nói qua nói lại nãy giờ, Lâm Du Châu xen vào: “Chuyện có gì lớn đâu, tính tình của Lộ Lộ không có vấn đề gì cả, làm sai lập tức thừa nhận, bị dạy bảo cũng không để bụng, tôi thấy tốt lắm.”

“Con cũng thấy con tốt lắm!” Lộ Kha Đồng thuộc tuýt cho cái thang là leo lên ngay, cậu gấp một cục khoai lang chiên cho Lâm Du Châu, nói: “Đi ơi, cái này là món bí mật của bếp trưởng đó, đi nếm thử xem.”

Từ đầu đến cuối Phí Nguyên vẫn không nói tiếng nào, cũng lười tham gia cuộc đấu đá ngầm giữa Phí Đắc An và Lộ Nhược Bồi, bèn hỏi Lộ Kha Đồng: “Anh thì sao?”

“Anh cũng nếm thử đi.” Lộ Kha Đồng vội vàng gấp một cục cho Phí Nguyên, gấp xong mình chưa ăn được miếng nào, thế là tiếc hùi hụi nói: “Nhân là nhân mặn, nếu nhân thuần ngọt thì tốt rồi.”

Bữa cơm này ngoại trừ hai ông làm cha thì ai cũng no nức, sau khi ra khỏi nhà hàng, Lộ Kha Đồng đưa Lâm Du Châu và Phí Đắc An lên xe, cậu vịn cửa sổ xe phía sau, hỏi: “Chú ơi đi ơi, mấy nay được nghỉ con ghé nhà chơi được không ạ?”

Lâm Du Châu nói: “Ghé đi, ngày mai chú con đi Diên Biên thăm chiến hữu với bạn ông rồi, không ai ở nhà hù con đâu.”

*Châu tự trị dân tộc Triều Tiên Diên Biên là một châu tự trị thuộc tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc. Châu tự trị này có diện tích 42.700 km², dân số 2,2 triệu người.

Lộ Kha Đồng lập tức lùi lên cửa sổ phía trước, chờ Phí Nguyên nâng tay áo yếm xoa đầu mình một lát rồi hớn hờ nói: “Uống rượu không lái xe, lái xe không uống rượu, dọc đường cẩn thận nha, em về nhà chờ anh!”

Lộ Nhược Bồi ở đường đối diện chờ đến mặt đen thui, nói: “Con trai nuôi cũng như không, đi thôi.”

Tài xế hỏi: “Không đợi sao? Túi của cháu nó còn ở đây mà.”

Xong xuôi nhìn Phí Nguyên lái xe đi, Lộ Kha Đồng mới xoay người nhìn về phía đường đối diện, phát hiện xe của Lộ Nhược Bồi đã biến mất, di động và ví tiền của cậu đều ở trên xe, túi quần còn sạch hơn cái mặt. Lộ Nhược Bồi ấy vậy mà lại bỏ về trước không chờ cậu, quả là phong cách của ba ghé mà.

Lộ Kha Đồng trở lại bàn tiếp tân của nhà hàng gọi điện thoại, vừa kết nối là hỏi ngay: “Ba, ba làm gì thế!”

“Con còn biết ba là ba con?” Lộ Nhược Bồi lạnh nhạt nói: “Ba còn tưởng ba con họ Phí kia.”

Lộ Kha Đồng móc dây điện thoại, nói: “Họ Lộ họ Phí, đều là ba mà.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 42

Cuối cùng Lộ Kha Đồng được xe của nhà hàng đưa về nhà, cậu sống có dễ dàng gì đâu, hết phải nịnh bợ hai ông bà nhà họ Phí, còn phải vỗ về cán bộ tổ rỗng nhà họ Lộ. Lúc cậu về đến nhà, Lộ Nhược Bồi đang ngồi trong phòng uống trà, đoán chừng uống xong chuẩn bị ngủ trưa.

“Uống trà làm sao ngủ được?”

“An thần.” Lộ Nhược Bồi không buồn ngược mắt: “Đuôi cún vậy cả buổi sáng, mệt chết rồi phải không? Môn không đăng hộ không đối cứ thế hạ màn, ba chỉ đành tiếc mình rèn sắt không thành thép.”

Lộ Kha Đồng nhếch miệng nói: “Rèn sắt thành thép để làm chi? Con thấy sắt rất tốt mà.”

Lẽ ra còn định bàn chuyện mở nhà hàng với Lộ Nhược Bồi, nhưng mới vừa tranh luận nên khó mà mở lời. Lộ Nhược Bồi bưng trà lên lầu, Lộ Kha Đồng đứng dưới cầu thang kêu to: “Ba đừng giận mà, ngộ nhớ nằm mơ thấy ba của Phí Nguyên thì tính sao? Mắc công làm ba giết mình tỉnh giấc nữa.”

Lộ Nhược Bồi không ngừng bước: “Về cái nhà hằm tòi tàn của con đi, không có chiếu chỉ thì không được về nhà.”

“Vậy con lui ra nha, nếu không vì lấy túi thì con không về đâu.” Lộ Kha Đồng lấy túi của mình trên sofa rồi xoay người rời đi, túi này là kiểu mới mà

tháng trước Ôn Ngưng gửi cho cậu, cậu quý nó vô cùng. Hơn nữa có lẽ Ôn Ngưng đã cân nhắc đến việc cậu hai mươi lăm tuổi không thích hợp dùng hoa nhỏ, vậy nên đổi thành tua rua nhỏ.

Giấy đỏ rơi đầy đất trong hẻm, toàn là vỏ bánh pháo hồi sáng đốt, Lâm Du Châu kéo cánh tay Phí Đắc An, nói: “Lúc chúng ta kết hôn cũng ở trong hẻm, bây giờ lửa tiếp theo cũng kết hôn rồi.”

Phí Đắc An nói: “Ngày chúng ta kết hôn, ba của bà còn trưng mặt hầm hầm, tính tình ghê thật.”

Phí Nguyên đi theo sau, Lâm Du Châu quay đầu nói: “Ba của mày ngẫu lắm, ông bé mẹ lên đi thẳng một nước, thời đó không cho bé, nắm tay cũng không nột, người xung quanh kích động rần rần luôn.”

Phí Đắc An lẳng lặng mỉm cười, nhúc nhích cánh tay nắm tay Lâm Du Châu.

Một nhà ba người đi hết cả con hẻm, sau đó về đến sân nhà mình. Phí Nguyên rửa tay chuẩn bị sửa máy may cho Lâm Du Châu, Phí Đắc An thu dọn quần áo, sáng mai sẽ ngồi xe lửa đến Diên Biên thăm chiến hữu.

Lâm Du Châu lải nhải: “Xa như vậy đi một chết, bộ ngồi máy bay sẽ làm ông rớt xuống hay sao vậy.”

“Bà không hiểu đâu, mấy anh em bọn tôi ngồi toa nhân viên thoải mái lắm, nhìn cảnh dọc đường nhắm nháp vài chung, máy bay làm sao so được.” Nói rồi bỗng thấy tiếc nuối, Phí Đắc An thở dài: “Đáng tiếc ông Thẩm không còn nữa, thời đi lính cả chạy tàu quan hệ giữa bọn tôi thân thiết nhất, nếu già rồi có thể cùng nhau đi dạo thì tốt biết mấy.”

Nói cái gì tới cái nấy, điện thoại trong nhà reo lên, Lâm Du Châu đi bắt máy.

“Di oi, đi được nghỉ chưa? Lâu lắm rồi không ghé thăm chú với dì.” Thẩm Đa Ý dịu giọng hỏi trong điện thoại.

Lâm Du Châu nói: “Con cũng biết lâu lắm rồi hả? Hồi bé hễ đến mùa thu là con lại đau cổ họng, đi mua ba bốn ký lê định nấu nước cho con uống, con thì hay rồi, không gọi là con không thèm đến luôn.”

Thẩm Đa Ý vội vàng nhận lỗi: “Sáng mai con qua ngay, tranh thủ ăn ké ba bữa.”

Phí Đắc An ngồi kế bên nghe, giật điện thoại nói: “Đa Ý, ngày mai chú đi vắng rồi, qua lễ con phải về một chuyến uống rượu với chú, lần này cho nợ trước.”

Cúp điện thoại xong, Lâm Du Châu lại muốn ra ngoài mua đồ, chợ bán thức ăn gần nhà nghỉ tết chẳng có ai, phải đến siêu thị cách đây xa một chút, bà nói với Phí Nguyên: “Khoan sửa đã, mấy lái xe chở mẹ đi mua một ít đồ ăn đi, ngày mai Đa Ý đến mẹ phải nấu vài món ngon.”

“Đi thôi.” Rửa tay xong Phí Nguyên cầm chìa khóa xe đi ra ngoài, nhắc nhở: “Ngày mai không phải chỉ có Đa Ý tới, mẹ đừng có bắt công.”

Lâm Du Châu dùng sức vả Phí Nguyên một cái: “Cần mày phải nói à, đừng có ở đây bao che con mình.”

Buổi tối Phí Nguyên không về mà ngủ ở nhà, bởi vì uống rượu với Phí Đắc An nên không thể lái xe, chưa kể Lâm Du Châu nhất quyết bắt Phí Nguyên sửa cho xong máy may. Lộ Kha Đồng ở nhà một mình xem tiệc tối, sau đó chán chường về phòng chơi game.

Hôm sau vốn dĩ định dậy sớm một chút, nhưng mà tối qua chơi game muộn quá, Lộ Kha Đồng thay quần áo ra ngoài, trên đường còn bị kẹt xe cả tiếng. “Sao náo nhiệt quá vậy.” Vừa vào hẻm đã trông thấy vài người, cậu không biết họ làm gì nên cũng không để ý, chạy thẳng đến mảnh sân trong cùng.

“Di oi, con tới nè!” Vào phòng thấy Lâm Du Châu đang cất quần áo, Lộ Kha Đồng vừa định mở miệng thì trông thấy áo khoác và túi xách trên giá: “Có khách đến hà đi? Phí Nguyên đâu rồi ạ?”

Lâm Du Châu nói: “Phí Nguyên nhận cuộc điện thoại đến công ty rồi, trưa mới về.”

Nghe vậy Lộ Kha Đồng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bóng người quen thuộc bước vào từ cửa chính. Hôm qua nhà chồng cô gái kia đãi tiệc rượu, hôm nay nhà mẹ đẻ mời láng giềng ăn cơm, Thẩm Đa Ý vừa đi gửi tiền mừng.

Chờ Thẩm Đa Ý bước vào, Lộ Kha Đồng cười nói: “Cậu tới rồi hả, lâu lắm rồi không gặp.”

“Đúng là lâu lắm rồi, gần đây bận quá.” Thẩm Đa Ý đi tới bên máy may, nói: “Dì, may một cái là được rồi, cứ khom người hoài sẽ đau hông đó.”

“Làm gì có đồ ngủ nào may một cái, máy may sửa xong rồi nên đi bị ngứa tay, hai đứa xem TV đi.” Lâm Du Châu bắt đầu cắt thành hình, rút cuộc vài bông mua lúc trước đã chờ được trời lạnh để sử dụng, bà chuẩn bị may một bộ đồ ngủ cho Thẩm Đa Ý.

Lộ Kha Đồng yên lặng đứng xem, sau khi Thẩm Đa Ý ra phòng khách, cậu bước tới nói nhỏ: “Con cũng muốn đồ ngủ mới.”

Sao y như con nít đòi kẹo thế này, Lâm Du Châu trách mắng: “Một đôi tất của con cũng đứt phát khiếp rồi, ham hố cái gì. Vào phòng bếp ngâm nắm hương cho đi đi, đừng bấu môi.”

Gần đến trưa, Lâm Du Châu chuẩn bị cơm trưa, Thẩm Đa Ý ở phòng bếp phụ giúp, Lộ Kha Đồng không biết phải làm gì, muốn bấu môi cũng không

dám. Lâm Du Châu lẳng lẳng liếc cậu một cái, cố ý nói: “Đa Ý, hôm qua ăn khoai lang viên ngon lắm, trưa nay đi làm cho con nếm thử, bên ngoài là khoai lang và gạo nếp, bên trong là nấm hương với thịt tôm, ăn ngon thì con mang một ít về nhà đi.”

Lộ Kha Đồng trông mắt nhìn, đầu lòng thay chính mình, hôm qua cậu còn gấp thức ăn gói thiệu, hôm nay người ta nấu cho người khác rồi. Quay đầu định ra sân buồn một lát, Lâm Du Châu gọi cậu lại: “Không được trốn tránh lao động, bỏ gói bột đậu ngọt kia vào bát cho đi đi.”

Lộ Kha Đồng làm xong đưa qua, nói với Thẩm Đa Ý: “Cậu cũng thích ăn đậu ngọt hả.”

“Người ta không thích ăn,” Lâm Du Châu nhin không được bật cười, nói: “Làm cho con chút nhân đậu ngọt, hôm qua không phải con nói thích ăn nhân thuần ngọt sao. Coi môi con bữu cao ghê chưa, Phí Nguyên không ở đây không có ai dỗ con đâu.”

Lộ Kha Đồng cười toét miệng, nói vui là vui ngay.

Hấp xong khoai lang viên, đúng lúc di động reo lên, Thẩm Đa Ý ra ngoài bắt máy. Không còn đối thủ cạnh tranh tình thương của mẹ, Lộ Kha Đồng phấn chấn hẳn lên, cầm vỏ hoành thánh chuẩn bị gói.

Lâm Du Châu nói: “Đeo tạp dề vào đi, di dạy con món thịt kho tàu vị biển, Phí Nguyên thích ăn món này nhất.”

*Thịt kho tàu vị biển: Lúc kho thịt cho thêm mực và nấm thông để mùi vị càng thơm ngon.

“Vâng ạ, người anh yêu nhất nấu món anh thích nhất, sướng chết anh rồi.” Lộ Kha Đồng vén tay áo lên, kết quả lại ngứa miệng, nói: “Nếu mẹ con có ở đây thì tốt quá, để mẹ con dạy anh món con thích nhất, không thì không công bằng.”

“Vậy con thích món gì nhất? Để đi dạy nó, mắc công con lại nói nhà đi ăn hiếp con.”

Lộ Kha Đồng suy nghĩ hồi lâu: “Hình như món gì con cũng thích ăn.” Nói xong mở lửa đổ dầu vào nồi, sửa lời: “Sao lại là nhà đi, chúng ta không phải là người một nhà sao.”

Buổi trưa Phí Nguyên trở về, vừa đúng giờ cơm. Thẩm Đa Ý chào hỏi: “Bạn quá nhí, showbiz lại xảy ra chuyện hả?” Phí Nguyên thay quần áo rửa tay, ngồi xuống liếc nhìn món thịt kho tàu đen thui: “Showbiz không có xảy ra chuyện, thịt này xảy ra chuyện thì có.”

Lâm Du Châu nói: “Lộ Lộ làm, vụng về quá dạy không được.”

Lộ Kha Đồng còn đang rửa tay trong phòng bếp, khi nẩy nước chưa ráo đã đổ dầu vào, xèo xèo bắn tung tóe lên tay làm cậu bị phỏng. Phí Nguyên vào trong gọi cậu, cậu vội vàng thả tay xuống che lại, xấu hổ nói: “Em không có làm tốt.”

Phí Nguyên sờ tóc sau gáy cậu, nói: “Tay đẹp thế này, thôi vụng về thì cứ vụng về vậy.”

Lộ Kha Đồng lại cáo trạng: “Di may đồ ngủ cho Thẩm Đa Ý, không may cho em.”

“Tìm mẹ than thở ấy, anh không chống lưng cho em được.” Phí Nguyên vừa nói xong, Thẩm Đa Ý đi vào lấy muống nghe thấy, bèn nói: “Còn ghen tị nữa cơ? Lấy vài vụn may đồ ngủ cho mình còn thừa lại may cho cậu cái quần lót, vài bông nguyên chất mặc sướng lắm.”

“Đừng lên mặt!” Lộ Kha Đồng vớ tép tòi làm bộ muốn ném Thẩm Đa Ý, nào ngờ Phí Nguyên thình lình túm lấy cổ tay của cậu, sau khi Thẩm Đa Ý rời khỏi, Phí Nguyên nhìn chỗ tẩy đồ trên mu bàn tay cậu, hỏi: “Sao lại bị thế này, phỏng à?”

Lộ Kha Đồng mở to mắt bịa đặt: “Tại anh mút đó.”

Phí Nguyên nâng tay ôm hông cậu, tay còn lại chậm rãi mò mẫm điểm nhỏ nhô nổi lên trước ngực cậu, cố ý chọc ghẹo, hạ giọng nói: “Anh nhớ anh mút chỗ này mà, em còn tự nhéo bên kia.”

Mặt mũi như bốc khói, Lộ Kha Đồng giãy dụa đẩy Phí Nguyên ra: “Em đi ăn thịt đây, em sẽ ăn hết thịt kho tàu!”

Thịt kho tàu vị biển cứng ngắt khét lẹt, ăn một miếng đã đủ ón rồi, Lộ Kha Đồng chỉ ăn một miếng rồi không đụng vào nữa, Lâm Du Châu và Thẩm Đa Ý gần như không đưa đũa sang bên đó. Phí Nguyên như thể không phát hiện vấn đề gì, ăn hết miếng này đến miếng khác, mắt không chớp ăn hết sạch.

Cơm nước xong Lộ Kha Đồng xoa bụng cho Phí Nguyên, nói: “Lăng phí thịt heo nhà anh, còn làm hại sức khỏe của anh, em có tội.”

Phí Nguyên vỗ mặt cậu: “Lần đầu tiên phải cổ vũ, lần sau còn vậy nữa em phải lấy thịt mình ra đền đấy.”

Ở đây chơi cả ngày, ba người trò chuyện với Lâm Du Châu hoặc bị sai làm việc, thời gian trôi qua rất nhanh. Buổi tối ăn cơm xong, ba người đều phải về, trong nhà chỉ còn lại mỗi mình Lâm Du Châu.

“Đi nhanh lên, mẹ đợi một lát rồi đi bộ qua chỗ ông ngoại con.”

Thẩm Đa Ý mặc áo khoác, nói: “Chờ chú về con lại đến.” Lộ Kha Đồng thì không dám, cậu núp đằng sau nói: “Chờ chú về con tạm không đến ạ, gan hơi nhỏ.”

Lâm Du Châu đứng ở cửa tiễn bọn họ, Phí Nguyên và Thẩm Đa Ý đi phía trước trò chuyện gì đó, Lộ Kha Đồng tụt lại phía sau. “Lộ Lộ,” Lâm Du Châu gọi cậu lại: “Tay còn đau phải không? Nhớ bôi thuốc đây.”

“Dạ, lát về con sẽ bôi.” Cậu gật đầu, đi được vài mét lại dừng bước.

Hôm nay Lâm Du Châu trách mắng mình nhiều câu như vậy, mọi khi gặp mặt cũng thích dạy dỗ mình, nhưng trong túi của mình đang đựng một hộp khoai lang viên nhân đậu ngọt, còn có thuốc mỡ Lâm Du Châu nhét cho mình sau bữa tối.

Lộ Kha Đồng xoay người chạy trở về, mặt hơi đỏ: “Con quên nói tạm biệt ạ.”

Lâm Du Châu cười nói: “Rầy rà thật, vậy tạm biệt con.”

Lộ Kha Đồng không nhúc nhích, hé miệng nói: “Tạm biệt, mẹ.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 43

Nghi chưa được mấy ngày, Phí Nguyên lại phải đi Đông Bắc, phần lớn hành lý mang theo lần trước không có mang về, thế nên lần này thu dọn cũng đơn giản. Trên TV chiếu phim truyền hình mà Uông Hạo Diên đóng, Lộ Kha Đồng nhìn màn hình vừa gấp quần áo vừa nói: “Lẽ ra không làm người đại diện, vậy mà lại được anh thiên vị, theo đuổi người yêu không được, còn ảnh hưởng người khác cặp bồ, thiếu đạo đức hết sức nói.”

Phí Nguyên tắm xong đi ra, đẩy ót Lộ Kha Đồng, nói: “Làm bầm gì thế, để đây anh làm.”

Lộ Kha Đồng không dời chỗ mà mở bung một cái áo khoác vừa gấp xong phủ lên người mình, sau đó nghiêng người sang bên cạnh nằm lên đùi Phí Nguyên, kéo tay Phí Nguyên đặt lên mặt mình: “Đến giờ làm nũng rồi, sờ em đi.”

Phí Nguyên vén tóc mái của Lộ Kha Đồng, vuốt ve trán và hai má của cậu, còn búng nhẹ lên trán cậu một cái: “Năm giờ bay bốn giờ phải đi rồi, hôm nay anh ngủ ngoài phòng khách, đồ đạc công đánh thức em.”

“Em ngủ như heo ấy, có ồn cũng không tỉnh đâu.” Lộ Kha Đồng không chịu, khễ ngang đầu chủ động cạ cạ lòng bàn tay của Phí Nguyên: “Vội lại em còn muốn tiền anh nữa, em đặt ba cái báo thức rồi, đảm bảo ồn chết em.”

“Em ồn chết thì anh tỉnh sao.” Phí Nguyên nâng gáy cậu lên, cúi người xuống hôn, hôn xong vẫn môi kề môi, nói như giao bài tập: “Vừa phải ăn no, vừa phải chơi vui, vừa phải nhớ anh.”

“Hai cái trước thì được, cái thứ ba khó quá à.” Lộ Kha Đồng cắn môi môi của Phí Nguyên, không dám cắn mạnh quá, lát sau buông ra cảm thấy cả người mình nóng ran, thế là lảng sang chuyện khác: “Còn nói cùng em lên kế hoạch mở nhà hàng, giờ lại đi công tác, chờ anh khảo sát về mở tiệm cơm thịt heo cho rồi.”

Phí Nguyên nâng Lộ Kha Đồng dậy, đoạn đứng lên vào phòng ngủ lấy một xấp giấy trên bàn. Lộ Kha Đồng nhận lấy xem thử, hình như là một bản kế hoạch, chi tiết từ lớn đến nhỏ đều đầy đủ. Phí Nguyên nói: “Chọn vị trí rất quan trọng, anh đã tìm phạm vi sơ lược rồi, chủ yếu còn phải xem tình hình thực tế.”

Lộ Kha Đồng hỏi: “Anh làm hỏi nào thế, muốn cho em niềm vui bất ngờ hả?”

“Biết nghỉ chuyện tốt thật, còn niềm vui bất ngờ nữa cơ.” Phí Nguyên kéo cậu vào phòng ngủ, nói: “Dạo này được nghỉ nên suy tính một chút, hôm đó đến công ty tiện đường sắp xếp luôn, ở nhà cứ bám anh mãi, chẳng làm gì được cả.”

“Anh đại, giỏi!” Lộ Kha Đồng như nhặt được của báu, qua một lát mới nhận ra điểm không ổn: “Bám anh mãi là sao nha...”

Phí Nguyên rút xấp giấy đặt lên tủ đầu giường, xoay người đè lên Lộ Kha Đồng, chen một chân vào giữa hai chân cậu dùng sức ma sát, giọng điệu lại vô cùng dịu dàng: “Cả ngày hoóc môn mất cân bằng, vừa mạnh động vừa thiếu não, làm nhà hàng phiền phức lắm chứ đùa, tiền trong sổ tiết kiệm em cứ dùng thỏa thích, nhưng không được phép xin tiền của ba em, không giải quyết được thì chờ anh về.”

Lộ Kha Đồng gật đầu, ánh mắt cũng đã mơ màng, cậu ôm lấy Phí Nguyên nhỏ giọng năn nỉ: “Thôi khoan làm nhà hàng, làm em trước đi... em không phiền...”

“Em là phiền nhất.” Phí Nguyên nhấc tay kéo chăn lên, hai người núp dưới chăn quần quýt. Lộ Kha Đồng không cởi áo trên, cậu dùng ngón tay của mình xoắn góc áo hờn khế, chịu không nổi cũng không xin tha, rất sợ Phí Nguyên không được tận hưởng.

“Lộ Lộ, lúc về có phải gọi mẹ không?”

Lộ Kha Đồng sừng sốt, ngón tay cũng buông áo ra: “Anh nghe rồi ư... em gọi được không...” Phí Nguyên nhẹ nhàng hôn mi tâm của cậu, nói: “Em không được thì ai được, mấy ngày nữa nhớ ghé thăm mẹ, mẹ lên may áo ngủ cho chúng ta đây.”

Lộ Kha Đồng như say vậy, đỏ mặt cười không ngừng, cuối cùng làm xong cứ toét miệng ngủ luôn. Phí Nguyên đắp kín chăn cho cậu, sau đó tắt báo thức của cậu.

Bốn năm giờ trời lạnh ngắt, lúc Phí Nguyên đi Lộ Kha Đồng đứng là y như heo, ai ngờ đến sân bay còn phải chờ dài cổ, cái tên Uông Hạo Diên khốn kiếp không chịu đến, lẳng nhằng đến tận chiều mới đi được.

Lộ Kha Đồng bị giầy vò dữ quá nên ngủ li bì cả ngày, buổi tối đói bụng mới tỉnh. Cậu bò đến đầu giường đọc tiếp bản kế hoạch, nhưng đến khi bắt đầu lại cảm thấy chẳng có manh mối nào.

Không thể xài tiền của Lộ Nhược Bồi, vậy tìm Lộ Nhược Bồi nghiên cứu một chút chắc được ha.

Thật ra vẫn muốn xài tiền của Lộ Nhược Bồi lắm, tiền của Phí Nguyên kiếm cực khổ như vậy, cậu không nỡ xài, ngộ nhờ lỗ mất thì sao.

“Sao chỉ có mỗi mình mình không có tiền vậy, ai nói đãi ngộ của nhân viên công vụ tốt chứ, thiệt tào lao.” Lộ Kha Đồng tự cốc mình một cái, cốc xong cũng không có ai thổi cho, cậu bèn tựa vào đầu giường lẩm bẩm: “Thật ra mình cũng có để dành một khoản tiền, nhưng không thể dùng vào đây được, với lại cũng không đủ nữa, hay là bán nhà ở đường Thanh Viên nhỉ? Có khi nào ba Lộ sẽ cắt luôn quan hệ cha con với mình không?”

Cậu gọi cho Lộ Nhược Bồi, nói: “Ba, rù chú Dương cùng ăn bữa cơm nha?”

Hắn do đang bận việc, Lộ Nhược Bồi hỏi luôn: “Tại sao?”

“... Tại con đói.” Bỗng dưng cậu không dám nói thẳng, sợ Lộ Nhược Bồi biết chuyện sẽ mắng mình nghĩ gì làm nấy, phân nửa mục đích rù Dương Việt Ngôn cũng vì thế, có thể đề cao độ hòa ái của Lộ Nhược Bồi.

Lộ Nhược Bồi nói: “Vậy phải xem người ta có thời gian không đã.”

Lộ Kha Đồng trả lời: “Họp mặt gia đình sao lại không có thời gian được.”

Lúc Dương Việt Ngôn đến, cơm đã nấu xong xuôi, y cởi áo khoác đem cất, hỏi: “Xem gì vậy?” Lộ Nhược Bồi đặt thứ trong tay xuống, nói bằng giọng bất đắc dĩ: “Lộ Lộ muốn mở nhà hàng, anh đang xem bản kế hoạch.”

“Chính quy thế, xem ra có quyết tâm lắm đây.”

Lộ Kha Đồng bung canh ra: “Chú Dương, đến lúc đó tìm vị trí ký hợp đồng này nọ chú giúp con với nha.”

“Được thôi.” Dương Việt Ngôn đi rửa tay, rửa xong đi ra ngồi xuống, nói: “Tính giá thân tình cho con.”

Lộ Kha Đồng nói: “Không miễn phí được sao? Tài chính của con eo hẹp lắm.”

Dương Việt Ngôn nháp một hộp canh: “Nhược Bồi, con nói tài chính eo hẹp kìa.” Lộ Nhược Bồi ném bản kế hoạch vào ngực Lộ Kha Đồng, nói: “Những thứ này là nó chuẩn bị cho con đúng không? Nó còn dặn con gì nữa, có phải không được cho ba nhúng tay vào không?”

“Không có... chỉ nói đừng vói tiền của ba, nói ba kiếm tiền cực khổ, ba giữ lại dưỡng già đi.”

Lộ Nhược Bồi suýt bật cười: “Đừng bịa đặt, bị người ta kềm chặt như vậy còn suốt ngày tưởng bở. Con tự giấu lại đi, nó bỏ tiền, vậy nhà hàng đó được tính là của ai? Cho dù có viết tên con, sau này cái gì cũng phải nghe lời nó đúng không?”

Lộ Kha Đồng mặt lòng: “Con nghe sẵn rồi.”

Dương Việt Ngôn không nhìn được nữa, vội gấp đồ ăn cho Lộ Nhược Bồi: “Ăn cơm trước đi, em đói bụng.”

Bấy giờ Lộ Nhược Bồi mới thu bình, không thèm để ý nữa. Chờ bầu không khí phần nào lạnh xuống, Dương Việt Ngôn lại mở miệng: “Lộ Lộ, con muốn mở nhà hàng, từ tìm vị trí đến tu sửa, lắp đặt thiết bị hay thuê người đều cần tiền, nhiều đó còn chưa tính tiền chạy các cục lo liệu giấy phép kinh doanh nhờ quan hệ đâu đấy. Cho dù hai bên không phân chia rạch ròi thế nào đi chăng nữa, suy cho cùng nhà hàng này cũng là con mở, dù có phải đi vay cũng dùng để đối phương chi hết, nếu không sẽ trở thành cậu ta mở nhà hàng cho con.”

Hai mắt Lộ Kha Đồng sáng lên: “Vậy con đi vay nha!”

“Vay gì mà vay, vay từ chỗ ba này, ba đây làm thị trưởng mà còn không quản được ba người ta muốn cho con trai xài tiền, nó làm trong cái giới đó mà lại quản nhiều như thế, đã nói với con từ sớm rồi, người mạnh mẽ như nó thích khổng chế, con đúng là tự rước khổ vào thân.” Lộ Nhược Bồi tức giận nói.

“Làm gì đến mức đó, lại còn cái giới đó nữa, giới quan chức mấy anh còn loạn hơn,” Thấy Lộ Kha Đồng cúi gầm mặt, Dương Việt Ngôn vội vàng xoa dịu mâu thuẫn: “Lộ Lộ, thật ra ba con chỉ có một mình con, tiền của ba con đều là của con, bây giờ không xài để dành đến khi ba con mất, lúc thừa kế

mới xài thì xài đâu cho hết.”

Sắc mặt Lộ Kha Đồng cũng chẳng khá hơn là bao: “Không phải chỉ có một mình con, chú cũng xài đi.”

Lộ Nhượng Bồi đặt chén xuống, mặt lạnh nhìn hai người này: “Ba là cái máy rút tiền à?”

...

Sau khi đến Đông Bắc, Phí Nguyên ở đoàn làm phim vừa lạnh vừa chán, hề rảnh còn phải nhìn bản mặt người chết của Uông Hạo Diên. Nói chứ Uông Hạo Diên cũng thâm, hồi cấp ba thân thiết với Giản Tân như thế, ngờ đâu lúc gần thi tốt nghiệp trung học thì lạc mất nhau, lúc đó Uông Hạo Diên đang ở đoàn làm phim, Giản Tân bỗng nhiên mất liên lạc, quay về xem thi người ta chuyển trường dọn nhà mất tiêu rồi.

Cách đây không lâu gặp lại nhau, hai người đã chín năm không gặp, Uông Hạo Diên chan chứa tình thâm nghẹn đến bùng phát, kết quả nhiều lần theo đuổi đều thất bại. Đạo trước Lộ Kha Đồng giúp Uông Hạo Diên lừa gạt Giản Tân, để Giản Tân trở thành khách thuê nhà của Uông Hạo Diên, bây giờ Uông Hạo Diên thậm chí không dám về nhà mình.

Phí Nguyên thừa dịp gọi về tra xét, hỏi: “Ở nhà có lạnh không?”

Lộ Kha Đồng mới vừa ghé hẻm lấy áo ngủ mà Lâm Du Châu may, vừa dày vừa ấm áp: “Không lạnh, mặc áo ngủ chơi game hợp lắm, em mặc giùm anh luôn rồi!”

“Đừng để bị nóng, bớt ngốc đi.” Phí Nguyên liếc nhìn Uông Hạo Diên, nói: “Giản Tân và Uông Hạo Diên giận nhau, gần đây thằng quý này sắp mắc chứng uất tức rồi, khi nào rảnh em đi gặp Giản Tân xem thế nào, chẳng phải em giúp cậu ta gạt người sao, bây giờ đến bù đi.”

“Được rồi! Nói với Uông Uông, yêu hận tình thù không cần sợ, Lộ bảo nhiệt tình tới giúp đây!”

Phí Nguyên nhin không được bật cười, hỏi: “Tâm trạng tốt lắm à?”

“Tốt lắm nha!” Lộ Kha Đồng thoát khỏi game, tập trung nói điện thoại: “Khi này tổ trưởng nói phương án trước đó phải sửa, sửa lại theo thiết kế của em, vậy chứng minh điều gì? Chứng minh cục trưởng tình mắt hơn tổ trưởng nhiều.”

Phí Nguyên hỏi: “Bây giờ vui lại rồi, thế còn mở nhà hàng không?”

Lộ Kha Đồng không hề do dự: “Mở chứ, còn phải chờ lúc khai trương mời chú cất băng nữa, cho chú làm ông chủ vinh dự.” Nghĩ xa xôi quá, thật ra ngay cả mười mấy năm hay mấy chục năm sau cậu cũng nghĩ hết rồi, Phí Nguyên thu tiền, cậu ghi sổ, hai người cùng trả lại tiền nhà.

Dặn dò xong xuôi, Phí Nguyên định nói thêm vài câu sến súa cho Lộ Kha Đồng bay bổng, nhưng vì không muốn kích thích Uông Hạo Diên nên tốt bụng nhin xuống: “Được rồi, cúp đi.”

Lộ Kha Đồng đập bàn, coi người ta là dịch vụ chăm sóc khách hàng qua điện thoại hả.

Hôm sau đi làm với tâm trạng khá tốt, con sóng bận rộn trước đó qua rồi lại rảnh rang, Lộ Kha Đồng chống cằm lên mạng, xem thử chỗ nào thích hợp mở nhà hàng. Cuối cùng xem cả buổi sáng đến hoa cả mắt, nhưng toàn là khu vực không ổn hoặc không còn chỗ trống.

Buổi chiều trước khi tan tầm, Lộ Kha Đồng về sớm đến bệnh viện số hai, cậu phải mời Giản Tân ăn cơm để xin lỗi. Cơm nước xong đứng ở cửa chào tạm biệt, vừa quay đầu đã nhìn thấy Khuru Lạc Dân và một cô gái sóng vai đi ra.

“Làm sao bây giờ? Anh có uống một ly rượu đỏ rồi.”

“Đành phải đón taxi vậy, đưa em về trước nhé.”

Khuru Lạc Dân nâng tay cho cô gái vịn vào để bước xuống bậc thang, còn chưa đi đến bên đường thì một người quen xuất hiện. Lộ Kha Đồng hỏi: “Chào anh, muốn thuê tài xế không? Hôm nay là ngày kỷ niệm tròn một năm tôi lái thuê, giảm 20% cho anh.”

*Ở bên TQ có dịch vụ nếu chủ xe uống say có thể thuê người lái hộ, có trả phí.

Trước tiên đưa cô gái về nhà, sau khi xuống xe đưa mắt nhìn người ta lên lầu, Khuru Lạc Dân vẫn chôn chân tại chỗ, Lộ Kha Đồng hạ cửa kính xuống, nói: “Em thấy xong phim rồi, người ta cũng không mời anh vào uống cà phê.”

“Lái thuê sao lắm chuyện quá vậy.” Khuru Lạc Dân xoay người lên xe, đóng mạnh cánh cửa: “Bọn anh mới xác định quan hệ ngày đầu tiên, làm gì có ai mới cặp bỏ ngày đầu tiên đã đến nhà người ta?”

Lộ Kha Đồng nỏ máy: “Ngày đầu tiên cặp bỏ em đã đến nhà Phí Nguyên, ngày đầu tiên cặp bỏ đã bị vạch trần là anh em của anh, anh có biết lúc đó em sợ bị vỡ đầu thế nào không?”

“Mẹ nó đừng nhắc vỡ đầu nữa.” Lẽ ra Khuru Lạc Dân còn định tiếp tục đùa cợt với Lộ Kha Đồng, nhưng nghe vậy lại nhớ đến nỗi sợ khi bị Phí Nguyên nhìn đầu: “Thôi kệ, cùng mời anh uống cà phê đi.”

Vừa uống vừa trò chuyện, Lộ Kha Đồng nhắc đến chuyện mở nhà hàng, Khuru Lạc Dân cười nói: “Thật ra nhà hàng chưa đủ đâu, Phí Nguyên thạo nghề mà, phải bảo Phí Nguyên tìm đường cho cung đầu tư quay phim chứ.”

Lộ Kha Đồng ngơ ngác: “Anh đang nói gì vậy?”

“Cung gốc hủ, cho dù mở nhà hàng có sao thì được bao nhiêu tiền?” Khuru Lạc Dân lườm Lộ Kha Đồng, giảm nhỏ giọng: “Rửa được thì mau rửa đi, qua vài năm nữa chú cũng nên rút lui rồi.”

*Nhà hàng có sao chắc nói nhà hàng 1 sao 2 sao 3 sao... ấy.

Bấy giờ Lộ Kha Đồng mới hiểu, Khuru Lạc Dân cho rằng cậu mở nhà hàng là để rửa tiền cho Lộ Nhượng Bồi.

“Anh hiểu lầm rồi, em chỉ muốn mở nhà hàng, không nghĩ gì khác hết.”

“Chờ cung bắt đầu nghỉ, gạo đã nấu thành cơm rồi.” Uống nốt ngụm cuối cùng, Khuru Lạc Dân nói: “Đừng nói thị trường hay cục trường, bây giờ chỉ một bí thư huyện ủy, cung biết làm vài năm có thể vơ vét được bao nhiêu tiền không? Đừng nói cố ý tham ô, có những loại tiền muốn từ chối cũng không được, không nhận lợi ích mở đường cho chúng thì sẽ xử cung, đây là lẽ lối rồi.”

Lộ Kha Đồng tin tưởng Lộ Nhượng Bồi sẽ không tham ô, nhưng cậu cũng tin Lộ Nhượng Bồi từng có lúc thân bất do kỷ.

“Xụ mặt thế làm gì, có đến mức đó không, Phí Nguyên nói sao?” Nhìn Lộ Kha Đồng như vậy, Khuru Lạc Dân đã đoán được đại khái, nghe cậu trả lời xong thì quả y như rằng: “Ghê thật, rành thế cơ đấy.”

Phí Nguyên đã nghĩ đến việc này từ lâu rồi, vì thế chưa bao giờ đồng ý cho Lộ Kha Đồng dùng tiền và nhà của Lộ Nhượng Bồi, lần này mở nhà hàng càng khỏi phải nói. Chẳng qua không muốn cho Lộ Kha Đồng biết nguyên nhân, cũng vì anh hy vọng cây non mãi mãi trong sáng mãi mãi hồn nhiên.

“Cung định làm thế nào?”

“Sao em biết được, lại phải chọn nữa rồi.”

“Mỗi người một nửa là được, thái cực sinh lưỡng nghi, hai bên đều ngang nhau.”

Lộ Kha Đồng e sợ gật đầu: “Em cảm thấy ý kiến này không tệ, dù sao cũng là của anh, có chuyện gì đổ thừa anh.” Khuru Lạc Dân tức giận nói: “Cung có còn cần mặt mũi không?!”

Lộ Kha Đồng bưng mặt: “Không cần phí lái thuê, mặt mũi thì cần một tí.”

Buổi tối trước khi ngủ trò chuyện với Phí Nguyên, Lộ Kha Đồng không dám nhắc đến chuyện này, chỉ hỏi han ân cần và kể chuyện ngày thường. Ngừng lại một chốc, Phí Nguyên ở đầu bên kia thân nhiên nói: “Phạm lỗi gì rồi, chủ động thừa nhận đi.”

“Sao anh biết hay vậy...”

“Hề chột dạ là nói nhiều.”

Lộ Kha Đồng bị hù chết, suýt nữa phun toẹt ra, cậu vội vàng nói: “Tối nay đi uống nước với Khuru nhi, không có làm được điều phải ăn ngon. Về còn rất muộn nữa, không có làm được điều phải chơi vui.”

Phí Nguyên nói: “Còn gì nữa không?”

“Cứ muốn móc bàn hoại, không có làm được điều phải nhớ anh.”

“Lại để em qua mặt lần nữa.” Phí Nguyên cười một tiếng, nói khẽ: “Cúp đi, ngủ ngon.”

“Vậy là cúp hả?” Lộ Kha Đồng còn chưa nói đủ: “Anh nhớ em không? Em thấy anh chẳng nhớ gì cả.” Cậu lại được đà lần tới, ngừng một lát rồi cố ý kiểm chuyện: “Tối nào người ta cũng nhớ anh, nhớ mà dụi ra giường hoại luôn.”

Phí Nguyên giống như đang đá vật gì đó: “Mẹ nó em nằm yên cho anh, không được dụi!”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 44

Lộ Kha Đồng đã sâu sắc cảm nhận được cái gọi là vạn sự khởi đầu nan, chỉ mỗi vị trí nhà hàng mà rầy rà mãi không xong. Cậu xin đơn vị cho nghỉ, đi loanh quanh trên đường, càng đi càng sâu lo.

Buổi trưa tìm đại cái nhà hàng. Lộ Kha Đồng ngó xung quanh một lần, bàn rất nhiều, nhìn kẹt cứng, thông gió không tốt, ngột ngạt vô cùng, hoa trong bình cũng bắt đầu héo úa, chờ người đến đổi. Nhân viên phục vụ đứng cả buổi, nhin không được hỏi: “Bây giờ quý khách gọi món chưa?”

Cậu cầm thực đơn lên, phát hiện vỏ plastic cũng cong vênh, thế là đứng dậy nói: “Ngại quá, tôi đi nhầm, nhớ hồi trước chỗ này là tiệm bán điện thoại chứ, xin lỗi.”

Vừa ra khỏi nhà hàng đã nhận được điện thoại của mẹ Khuru, mẹ Khuru nói: “Lộ Lộ, đến nhà ăn cơm đi, chỉ đến mỗi hôm Khuru nhĩ về, đã bao lâu không ghé nhà chơi rồi.”

Cậu đồng ý: “Được ạ, vậy mẹ muốn ăn trái cây hay bánh ngọt không? Dọc đường con ghé mua.”

Đến nhà Khuru Lạc Dân đứng ngay giờ cơm, ăn xong Lộ Kha Đồng nằm dài trên sofa song song với Khuru Lạc Dân. Sau khi nghe cậu kể chuyện hồi sáng, Khuru Lạc Dân hết lời để nói: “Cùng đến tiệm thức ăn nhanh cho tăng lớp công nhân mà soi mói cái gì, sao cũng không đến sạp bán bánh nướng coi xe ba bánh có bị tróc sơn không.”

“Thì tại em phiền lòng thôi.” Ăn no là buồn ngủ, Lộ Kha Đồng vừa ngáp vừa nói: “Em lên lầu ngủ một lát đây, anh làm gì làm đi.”

Khuru Lạc Dân đứng dậy chỉnh quần áo, đoạn tóm lấy Lộ Kha Đồng: “Ngủ gì mà ngủ, anh đi làm việc, cưng lái xe.”

Giờ này đường sá không đông đúc lắm, Lộ Kha Đồng căng mắt ra nhìn đường, hận không thể tranh thủ lúc đèn đỏ úp sấp lên tay lái đánh một giấc. Khuru Lạc Dân ngồi ghế phó lái nói chuyện điện thoại, ra về lịch thiệp quý phái, kết quả sau đó lại biến thành ừ ừ à à.

Điện thoại vừa cúp, Lộ Kha Đồng hỏi: “Bạn gái của anh dạy đời anh hả?”

“Cung tưởng ai cũng như cung à.” Khuru Lạc Dân cau mày, tâm trạng có vẻ không tốt: “Cô gái này là giảng viên đại học, tính cách không tệ, mặt mũi không tệ, thật ra chỗ nào cũng không tệ, chỉ là chẳng có tiếng nói chung nào với anh, đàn ông ai mà không muốn người ấy sùng bái mình một chút, thế mà những gì cô ấy nói anh nghe không hiểu gì sất, làm anh hơi bị hoài nghi tố chất cá nhân của mình.”

Nghe Khuru Lạc Dân xỏ một tràng, Lộ Kha Đồng kinh ngạc nói: “Chị đó nói gì mà tổn thương anh dữ vậy, thật ra nghe không hiểu cũng không sao, chỉ cần chăm chú lắng nghe là được rồi.”

“Cô ấy nghiên cứu công nghệ sinh học, cứ nói ba cái dự án với anh mãi.” Khuru Lạc Dân nhìn ra ngoài cửa sổ, ra chiều rất tủi thân. Lộ Kha Đồng rút tờ khăn giấy ném qua, an ủi: “Khuru nhĩ ngốc đừng khóc, em hiểu mà, cái cảm giác không thể nào át chế đối phương em hiểu quá rồi.”

Nói xong cả hai đều tủi thân, Lộ Kha Đồng nắm tay lái, rầu rĩ nói: “Hai đứa mình am hiểu gì anh nhĩ?” Khuru Lạc Dân bóp mi tâm: “Nói chung không phải công nghệ sinh học.”

Hai người im lặng một lát, mạnh ai người nấy nghiêm túc tự hỏi. Một hồi lâu sau, Lộ Kha Đồng nói nhỏ: “Thật ra em thích văn học lắm.”

Khuru Lạc Dân ngẩng đầu lên: “... Anh cũng thích nữa.”

Dọc đường chẳng nghiên cứu được gì hữu dụng, chỉ là tình bạn lại càng sâu sắc hơn. Đến bên ngoài đại sứ quán, Khuru Lạc Dân xuống xe, Lộ Kha Đồng tắt máy ngồi trên xe chờ, tiện thể chợp mắt một lát.

Ngủ trên xe lạnh muốn chết, Lộ Kha Đồng bị cồng tỉnh, nhìn thời gian đã qua hơn cả tiếng đồng hồ, thế mà Khuru Lạc Dân vẫn chưa ra. Cậu nỏ máy chạy một vòng quanh đây, cảm thấy hoàn cảnh nơi này rất tốt.

Ngoài mặt tiền có một cửa hàng phong cách Tây, là một tiệm cà phê. “Biết tìm chỗ ghé.” Lộ Kha Đồng cảm thán một câu, cảm thán xong bỗng giật mình, nếu mở nhà hàng đây thì tuyệt quá! Đang lúc cậu liêu mạng ảo tưởng, cửa kính xe bị ai đó đập mạnh một cái, Khuru Lạc Dân đi vòng qua lên xe, nói: “Chạy lung tung chi vậy, làm anh tìm nãy giờ.”

Lộ Kha Đồng mừng rỡ nói: “Anh thấy mở nhà hàng ở gần đây thế nào? Khu sứ quán, ngẫu không?”

“Ngẫu.” Khuru Lạc Dân có cảm giác sắp xảy ra chuyện xấu, bèn hỏi: “Nhưng không dễ làm đâu, cục Quy hoạch cục Công thương cục này cục nọ cục có quan hệ không?”

“Không có!” Lộ Kha Đồng phản chấn không thôi: “Nhưng em có quan hệ với Tòa thị chính, quan hệ cha con nha!”

Lần này Khuru Lạc Dân dám chắc sẽ có chuyện xấu xảy ra: “Dùng tiền của ba cưng, còn dùng quan hệ của ba cưng, cưng nói với Phí Nguyên chưa? Thôi báo trước cho anh biết khi nào Phí Nguyên về đi, anh phải lần trốn mới được.”

Lộ Kha Đồng lập tức sợ xanh mặt, tự khích lệ mình: “Không sao đâu, cưng lắm thì đánh một trận thôi, thử hỏi gia đình củi khô lửa bốc nào chưa từng xảy ra bạo lực gia đình? Ráng chịu cho qua chuyện là ổn thôi.”

Một tuần sau, Lộ Kha Đồng ngồi trong tòa nhà đối diện tiệm cà phê, cảm giác hạnh phúc hiện rõ trên lông mày. Lộ Nhược Bồi không phải ba ruột của

cậu mà còn hơn cả ba ruột, ruột hơn ba ruột ấy chứ.

Buổi tối video call với Phí Nguyên, Lộ Kha Đồng cố nén hưng phấn, hỏi: “Com tối ăn ngon không anh? Em ăn cháo, không có no lắm.”

“Không ăn com đầy đủ đúng không, thấy em gầy đi thì phải, mặt cũng nhỏ.” Phí Nguyên tựa vào đầu giường, chỉ mở đèn đầu giường nên trông hơi mờ tối, anh cố ý chọc Lộ Kha Đồng: “Vén áo lên cho anh xem eo có thon không.”

“Không thon, chân thon nè, có cần coi quần cho anh xem không?” Lộ Kha Đồng đã tiến bộ hơn, còn biết đáp trả vài ba câu, đáp xong không khỏi chột dạ, sợ Phí Nguyên hỏi mình chuyện nhà hàng, vì vậy chủ động khai bậy: “Vị trí khó tìm quá, không có tiến triển gì hết.”

Cứ tưởng Lộ Kha Đồng nhụt chí, Phí Nguyên đồ dành: “Bình thường thôi, đừng gấp. Trước tiên em có thể suy nghĩ về phong cách, tìm công ty lắp đặt thiết bị rồi mua đồ đạc nữa, cả một đồng chuyện kia kia, tiến hành cùng lúc cũng không muộn, tuần sau anh về rồi, anh làm chung với em.”

“À mà...” Lộ Kha Đồng nghe vậy thì áy náy vô cùng, nhưng rồi lại thấy hơi sợ, để phòng ngừa rắc rối có khả năng xuất hiện, cậu hỏi: “Nếu anh giận ới là giận đó, vậy anh đánh em sẽ dùng mấy phần sức...”

Hiếm khi Phí Nguyên không có hù dọa cậu: “Em giả bộ cái gì, lần nào chẳng phải em ngoan ngoãn nhận sai là anh mềm lòng ngay? Người khác chọc anh giận, anh đánh một trận là hết giận, còn em chọc anh giận, anh đánh chỉ tổ đau lòng, phí sức làm gì.”

Lộ Kha Đồng chống khuỷu tay lên bàn nhào người về phía trước, hôn Phí Nguyên trên màn hình một cái, hôn xong cảm động nói: “Anh đại, anh muốn nghe gì nha? Gì em cũng nói được hết, anh có thể chọn phát theo yêu cầu.”

“Vậy sao,” Ánh mắt Phí Nguyên nóng rực: “Muốn nghe tiếng kêu của em khi bị anh làm từ phía sau.”

Sắc mặt Lộ Kha Đồng tức thì đỏ bừng, ý định ban đầu của cậu là muốn nói mấy lời bùi tai cho Phí Nguyên nghe, bây giờ hết xuống đài được rồi. Cậu hạ quyết tâm chậm rãi gục xuống bàn, vùi mặt trong cánh tay, im im một lát rồi cất tiếng khe khẽ, liên tục gọi tên Phí Nguyên. Ngượng ngùng và nhớ nhung quá đôi khiến Lộ Kha Đồng dần dần chịu hết nổi, cuối cùng nói bằng giọng tan vỡ kèm tiếng nấc: “Anh mau về nhanh lên... nếu không ngay cả khung cửa em cũng dụi đó...”

Coi bộ kiếp trước Phí Nguyên thật sự đã giết cả nhà Lộ Kha Đồng, nếu không tại sao suốt ngày cứ dẫn vật anh 360 độ thể này. Phí Nguyên tắt đi động ném sang một bên, đứng dậy đi uống mấy ly nước lạnh, uống xong trực tiếp đến tìm đạo diễn đoàn làm phim.

Uông Hạo Diên đang ở trong phòng mình học kịch bản, buồn tình cả một tháng qua chỉ biết miệt mài làm việc, lời mấy cảnh diễn còn lại ra luyện tới luyện lui, mắt bắt đầu thấy nhức. Rửa mặt đánh răng xong tinh táo lại chút ít, đang đứng trước cửa sổ đắm mình trong nỗi cô đơn thì có người đập cửa âm ầm

“Đêm hôm khuya khoắt làm gì gấp quá vậy?”

Phí Nguyên đút một tay vào túi quần, đứng thẳng người nói: “Tất cả được đồn lên trước thời hạn, ngày mốt sẽ đóng máy về luôn, phần còn lại bỏ sung sau.”

“Thật sao?!” Uông Hạo Diên mừng hóm, nhớ thương Giản Tân sắp diễn rồi, nhưng mừng xong lại có chút lo lắng, lo Giản Tân còn giận mình: “Sao đột nhiên gấp thế, có phải lúc về sẽ cho em nghỉ vài ngày không?”

Phí Nguyên nói: “Nghỉ gì mà nghỉ, lo chạy chương trình tạp kỹ cho tôi đi, ở đây cản trở tôi mà còn muốn nghỉ vài ngày?”

“Em làm gì anh đâu.” Tự dưng ảm nằng, Uông Hạo Diên tủi thân hết sức, phản bác: “Sao lại là em cản trở, em hot không tốt cho công ty không tốt cho anh sao? Chưa kể cảnh tuyệt nơi đây đẹp quá chừng, mỗi ngày chụp ảnh thích mê.”

“Được rồi ngậm miệng đi.” Phí Nguyên mất kiên nhẫn nói: “Giờ này không bằng về nhà chơi với con.”

Má, hèn gì, lại là vì Lộ Kha Đồng kia. Uông Hạo Diên liếc mắt khinh thường, mình thê thảm thế này mà còn phải nghe đầu thừa đuôi theo về cuộc sống ngọt ngào của người khác: “Anh có thấy phiền không vậy, có phải mười lăm đầu, hai mươi lăm tuổi đầu rồi mà còn con với cái, thiệt chịu không nổi.”

Phí Nguyên bỗng nhiên mỉm cười: “Về chơi với vợ, hài lòng chưa?”

Hai ngày tiếp theo Uông Hạo Diên mệt phờ râu, rất muốn đăng weibo bóc phốt việc mình bị người đại diện ức hiếp, nhưng rồi lại nhịn được. Fan hâm mộ của Uông Hạo Diên cũng biết Phí Nguyên là người đại diện của thần tượng mình, cũng biết Phí Nguyên giữ chức giám đốc, khó ở nhất là còn mẹ nó cảm thấy Phí Nguyên siêu bảnh trai.

Tối ngày mốt rốt cuộc cũng quay đến cảnh cuối, do quay xong sẽ ra sân bay ngay, cuối cùng Uông Hạo Diên cũng có cảm giác chân thực sắp được về nhà gặp Giản Tân, dù một sống dở chết dở cũng không cảm thấy. Phí Nguyên và trợ lý Kinh Tinh đứng chờ đằng xa, anh nhìn đồng hồ đeo tay, quá nóng lòng muốn về, chỉ có thể chỉ trích: “Nữ phụ cứ chạy ra thế à? Sớm hơn chút nữa là khỏi chạy rồi đấy.”

Mặt lạnh xem xong cảnh cuối cùng, cả đoàn không kịp chúc mừng đóng máy mà vội thẳng tiến đến sân bay. Ngủ trên máy bay chốc lát, nhưng rồi lại thấp thỏm không yên, sau khi đến nơi ai về nhà nấy, người nào cũng vất vả.

Lúc về đến nhà, Phí Nguyên nhìn đồng hồ, vừa đúng ba giờ. Cởi áo khoác và áo trên, thân thể vẫn còn vương khí lạnh, Phí Nguyên đẩy cửa phòng ngủ bước vào, không bật đèn mà cứ thế lên giường.

Lộ Kha Đồng núp trong chăn ngủ say sưa, cả người ấm nóng, Phí Nguyên luồn tay xuống dưới nách Lộ Kha Đồng, kéo cậu vào lòng mình sờ soạng như ôm con nít, sờ xong Lộ Kha Đồng cũng không tỉnh.

“Ừm...” Tuy không bị sờ tỉnh, song Lộ Kha Đồng lại bị hơi lạnh quấy nhiễu, cậu hừm một tiếng, mơ mơ màng màng ôm lấy Phí Nguyên: “Anh đại, là anh hả...”

Không biết cậu tỉnh hay chưa, Phí Nguyên đáp: “Là anh.”

Lộ Kha Đồng vốn dĩ vẫn chưa tỉnh: “Anh báo mộng cho em đó sao...”

“Nhóc hư hỏng, em tưởng anh ngóm rồi à?” Phí Nguyên tức đến bật cười, bàn tay lạnh cóng vói vào từ vạt áo bóp hông Lộ Kha Đồng. Lộ Kha Đồng cự quậy muốn tránh ra, mắt vẫn nhắm thật chặt, miệng xin tha thứ: “Đừng giết em, em nói thật mà...”

Phí Nguyên lấy tay ra, vuốt ve ngực Lộ Kha Đồng cách lớp vải, hỏi: “Nói thật cái gì?”

“Em kiểm chuyện,” Lộ Kha Đồng khẽ hé mắt, trước mắt tối đen chẳng nhìn thấy gì, đoán chừng còn tưởng mình đang nằm mơ: “Nhà hàng xin tiền ba em, chọn vị trí còn tìm ba em chạy quan hệ, em —— a!”

Trước ngực đau nhói, Lộ Kha Đồng vô thức kêu ra tiếng, kể đến đèn đầu giường bị bật lên, bấy giờ cậu mới nhìn thấy gương mặt vừa đẹp trai vừa giận dữ của Phí Nguyên. Nói chính xác hơn là cực kỳ đẹp trai, đồng thời cực kỳ giận dữ.

Lần này tỉnh thật rồi.

Lộ Kha Đồng giờ tay bụm ngực trái bị nhéo, nhìn Phí Nguyên một cách đáng thương, hỏi: “Bây giờ em quý gối còn kịp không?” Phí Nguyên cười lạnh một tiếng, nắm vai Lộ Kha Đồng lật người cậu lại, sau đó dùng một tay đè lưng cậu, tay còn lại đánh mạnh vào mông cậu.

Thịt mông run lên, Lộ Kha Đồng vùi mặt vào gối cố nhịn không kêu ra tiếng. Cái tiếp theo đánh vào bắp đùi, toàn là chỗ thịt mềm, Lộ Kha Đồng ngo nguẩy, nhọc nhằn quay đầu lại nhìn Phí Nguyên, chuẩn bị nhận sai, chỉ cần cậu ngoan ngoãn nhận sai Phí Nguyên sẽ mềm lòng.

Còn chưa kịp mở miệng, Phí Nguyên đã gắt giọng: “Mẹ nó em giả ngốc hay ngốc thật thế? Không cho em dùng tiền của ông vì lẽ gì em không biết thật sao?”

Lời nhận sai nuốt ngược trở vào, Lộ Kha Đồng nhảy phắt ra ngồi dậy, nhả mặt nói: “Ban đầu em không biết, sau đó em mới biết, thế thì em càng phải dùng, nếu tiền của ba em không sạch, em sẽ rửa sạch giúp ba!”

Phí Nguyên lùi ra sau một bước đi xuống giường: “Được thôi, em chọn phụ từ từ hiểu chứ gì?”

Mặc áo vào đi ra ngoài, tiện thể vớ lấy áo khoác ném trên sofa, Phí Nguyên thật sự muốn cười, mình tốn công làm người xấu vì cái gì chứ, họ Lộ khờ khạo căn bản không biết phân biệt tốt xấu.

Lộ Kha Đồng quýnh quýnh, nghe chữ “chọn” mà muốn tăng xông máu, cậu lao tới kéo vạt áo của Phí Nguyên, năn nỉ: “Anh đừng đi mà, không phải anh muốn đánh em sao? Đánh xong đừng giận nữa được không?”

Phí Nguyên bóp cằm cậu, hỏi: “Đã quyết định từ sớm rồi đúng không? Hôm đó video call còn đối gạt anh?”

Lộ Kha Đồng không còn gì để nói, hoảng hốt gật đầu.

Phí Nguyên buông Lộ Kha Đồng ra, hất văng tay cậu, xoay người đi về phía cửa lấy chìa khóa xe. Theo tiếng cửa mở vang lên, Lộ Kha Đồng giật mình, vội la lên: “Anh làm gì vậy! Bỏ nhà ra đi hả! Không được bắt chước em!”

“Rầm” một tiếng, cửa đóng lại.

Mông và bắp đùi còn đau, Lộ Kha Đồng chân trần đứng trên sàn nhà, điệu bộ ỉu xìu chẳng khác gì hôm đó đến tiệm thức ăn nhanh. Cậu về phòng ngủ tìm đi động, đoán chừng Phí Nguyên đang lái xe, thế nên không thể làm gì khác ngoài gửi tin nhắn.

“Trung nghĩa lưỡng nan toàn, bách thiện hiếu đương tiên...”

*Khó vẹn cả trung lẫn nghĩa, trong trăm cái thiện thì chữ hiếu đi đầu.

Đội đến hừng đông cũng không có hồi âm, cuối cùng nhịn không được gọi qua thử, nghe âm thanh máy móc bên trong, Lộ Kha Đồng đắp giường một cái: “Mười năm, mẹ nó lại chặn số người ta!”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 45

Phí Nguyên lái xe đến thẳng công ty, rạng sáng ba bốn giờ đứng vào lúc buồn ngủ, anh làm việc liên tục cả ngày nên càng thấy mệt mỏi. Cũng may văn phòng có vài bộ đồ dự bị, Phí Nguyên thay xong vào phòng nghỉ tắm rửa đi ngủ.

Kế hoạch ban đầu là sau khi về nghỉ thêm hai ngày, thế nên chờ Phí Nguyên tỉnh ngủ đi ra, nhân viên cấp dưới đều giặt mình. Nhận ly nước lạnh uống cạn, Phí Nguyên hỏi: “Mấy giờ rồi? Mọi người đến đông đủ chưa?”

“Hơn mười một giờ.” Trợ lý vội đáp, bởi vì đã biết tác phong và thói quen của Phí Nguyên, bèn hỏi: “Muốn họp không? Em lập tức gửi thông báo.”

Phí Nguyên đi về hướng văn phòng: “Chiều đi, mọi người cứ đi ăn cơm trước.”

Một tháng qua tích tụ không ít việc, buổi trưa rảnh xử lý một mớ, buổi chiều mở họp, các đội các tổ lần lượt báo cáo công việc, không có vấn đề thì an toàn, có vấn đề thì bị mắng cả lũ.

Hôm nay Uông Hạo Diên sang vùng khác chạy chương trình tập kỹ, đội phụ trách anh chàng có nhóm nghỉ có nhóm đi theo, nói chung không đến công ty. Có người khó tránh có ý kiến, cảm thấy đội mà Phí Nguyên tự quản lý chẳng bao giờ lộ diện, không công bằng.

“Được rồi, trực tiếp nhìn số liệu đi.” Mất mạng quảng thâm, tay áo somi đen vén đến khuỷu tay, Phí Nguyên nhú mày nhìn biểu đồ phân tích trên màn hình: “Trước tiên nói về phương hướng chính đi, tôi nói cho các cậu hay các cậu tự nói?”

Má ơi ai dám để anh nói.

Họp suốt cả buổi chiều, sau khi kết thúc có thể tan tành luôn. Phí Nguyên không về, chuẩn bị ở lại tăng ca. Bận việc đến tám chín giờ tối, cơm vẹt quay mà trợ lý mua cũng nguội lạnh, trông chẳng có khẩu vị gì, lúc đi rót cà phê tiện đường ném vào thùng rác.

Đêm khuya tĩnh lặng, trong cao ốc chỉ có những ngọn đèn nhỏ phát sáng ở mỗi hàng lang. Di động đặt trên bàn, điện thoại công việc chưa từng ngừng reo, thế mà không có cuộc nào gọi từ nhà mình, sau đó mới sực nhớ mình đã chặn số của Lộ Kha Đồng.

Lộ Kha Đồng bị chặn số riết quen, nghĩ bụng dù sao nhận lỗi ngay mặt sẽ tốt hơn, thế là sáng sớm mưa điểm tâm đến hẻm Lá Thu, ai ngờ tìm ở ngoài một vòng cũng không phát hiện xe của Phí Nguyên.

Cậu cũng không dám vào nhà hỏi, nếu không mọi người sẽ biết cậu kiếm chuyện, sau khi tự mình ăn xong một túi bánh quẩy, cậu quay đầu trở về nhà hàng. Thiết bị phòng bếp đặt trước đó hôm nay giao đến, cậu ở nhà hàng theo dõi suốt buổi sáng.

Buổi chiều nghiên cứu bảng hiệu và logo với người của công ty thiết kế, chọn xong sẽ đưa đi chế tác xem hiệu quả thực tế. Nhà hàng đặt tên Sâm Lâm Tiểu Trúc, cậu vất óc nghĩ mấy ngày trời, còn chưa kịp nói với Phí Nguyên.

*Sâm lâm tiểu trúc (森林小筑): “Sâm lâm” nghĩa là rừng rậm, do rất nhiều chữ Mộc 木 ghép vào. 小筑 là căn nhà nhỏ xinh xắn.

“Anh ấy về nhà chưa ta.” Buổi tối làm việc xong lại lặng lẽ đến hẻm Lá Thu xem thử, vẫn không có xe của Phí Nguyên. Cậu ôm chút hy vọng lái xe về, cầu nguyện Phí Nguyên đã nguôi giận về nhà, không nguôi giận cũng được.

Kết quả trong nhà tối thui, một chút hơi người cũng không có, Phí Nguyên vẫn chưa về.

Lộ Kha Đồng tắm rửa lên giường, nằm sấp trên chỗ mà Phí Nguyên thường nằm, nhắm mắt lại trong đầu chỉ toàn đáng về tức giận của Phí Nguyên đêm hôm trước. Thừa dịp mình ngủ sờ soạng mình, sau đó lại đánh mình, cuối cùng bỏ mình chơi trò mất tích.

“Lộ Kha Đồng, mày dữ dần thiệt, ngủ một giấc mà cũng có thể gây yêu hận tình thù trong nháy mắt.” Cậu lâu bàu như bị động kinh, sau đó tắt đèn, ôm gối của Phí Nguyên mà ngủ, tự an ủi mình: “Ngủ dậy anh đại sẽ về thôi.”

Phí Nguyên không rời công ty suốt hai ba ngày, có xã giao mới rời một chuyến. Thường thì một ngày nhiều lắm chỉ hút ba điếu thuốc, mấy bữa nay ngày nào cũng có thể hút nửa hộp. Sau khi nhận được sắp xếp của đoàn làm phim, anh thông báo cho Uông Hạo Diên, ngày mốt phải đến khu resort ở vùng ngoại ô quay bổ sung một cảnh.

Trước khi cúp máy, Phí Nguyên hỏi: “Mấy ngày nay Lộ Lộ có liên lạc với cậu không?”

Uông Hạo Diên nói: “Không có, cậu ấy lại bỏ nhà ra đi hả?”

Phí Nguyên không nhiều lời, cúp máy cái rụp.

Lộ Kha Đồng không bỏ nhà ra đi bắt đầu âu lo, đồng thời sâu sắc cảm nhận được lần trước Phí Nguyên tìm mình sốt ruột cỡ nào. Nhà hàng có cả đồng chuyện chờ xử lý, nhưng cậu nào có tâm trạng để ý, mướn một giám đốc theo dõi công việc rồi không lộ mặt nữa.

Cẩn rắng ra cửa, Lộ Kha Đồng chuẩn bị đi tìm Lâm Du Châu giúp đỡ, trước tiên thẳng thắn nhận tội, sau đó nhờ Lâm Du Châu gọi Phí Nguyên về nhà,

đến lúc đó cả nhà họ Phí cùng mắng cậu cũng được, bị đánh hội đồng một trận cũng được luôn. Vừa mới nổ máy xe, di động chợt reo lên, sau khi kết nối, người ở đầu bên kia hỏi: “Ông chủ, hôm nay hẹn đầu bếp phỏng vấn với thử món, khi nào ông chủ mới đến?”

Lộ Kha Đồng đã quên bém việc này, trả lời: “Mười lăm phút.”

Tới nhà hàng rồi bắt đầu phỏng vấn, phỏng vấn miệng xong chờ thử món, Lộ Kha Đồng tiện tay cầm quyền thực đơn đã in, hàng đầu tiên chính là món chủ đạo của nhà hàng —— Thịt kho tàu vị biển.

“Nhà hàng của người ta trang nhã vậy mà món chủ đạo lại là thịt kho tàu, mình vì ai đây chứ.” Lộ Kha Đồng lăm bằm một câu, lăm bằm xong cũng mặc kệ mình là ông chủ hay là ai, nằm sấp trên bàn muốn khóc lóc một phen.

Chiến tranh lạnh thật đáng sợ!

Cầm di động lướt lướt, thấy hình con mèo của Ưông Hạo Diên đang phơi nắng trong group bạn bè, Lộ Kha Đồng hận không thể đâm mình một nhát, sao mình lại quên hỏi Ưông Hạo Diên chứ! Cậu lập tức gọi qua, Ưông Hạo Diên ở đầu bên kia bắt máy nói bằng giọng rất nhẹ nhàng, cậu thì hỏi một cách cuồng loạn: “Ưông Hạo Diên, có phải Phí Nguyên chết rồi không!”

Ưông Hạo Diên nhủ thầm thì ra không phải Lộ Kha Đồng bỏ nhà ra đi, nhân vật đã thay đổi, đúng là hai tên dở hơi nhất quả đất. Ưông Hạo Diên trả lời: “Sao suốt ngày cậu cứ nguyên rùa thịt đầu quả tim của mình vậy?”

Viên mắt Lộ Kha Đồng cay xè, nhưng lại không tiện nói rõ nguyên nhân, chỉ đành tức tối nói: “Mẹ nó, đánh một trận rồi biến mất, bao giờ cũng nói tăng ca, có phải anh giấu anh có mình tinh khác ở ngoài không!” Đem việc mình bị đánh tô điểm thành đánh nhau, đem việc bị chặn số tô điểm thành tăng ca.

“Má,” Ưông Hạo Diên hết biết nói gì: “Thay vì đánh nhau, anh kiến nghị hai người nên chiến tranh lạnh, còn cậu nữa, dạo này nếu không phải chuyện tốt thì đừng liên lạc với anh, mắc công phá hỏng tâm trạng tươi sáng của anh.”

Lộ Kha Đồng hỏi ngay: “Sao anh lại tươi sáng? Giản Tân chưa đá anh sao?”

Rốt cuộc Ưông Hạo Diên đã chờ được mùa xuân mới, Giản Tân đồng ý cho anh chàng thêm một cơ hội nữa, hai người chuẩn bị bắt đầu lại từ đầu. Nghe vậy, tâm trạng của Lộ Kha Đồng tạm thời khá hơn một chút, vì mừng thay bạn mình, cậu bèn mời Ưông Hạo Diên và Giản Tân tới dùng cơm.

Buổi tối gặp mặt trò chuyện, hai người kia cũng biết Phí Nguyên giận cậu, nhưng cậu không nói nguyên nhân thực sự, chỉ úp mở nói rằng Phí Nguyên giận mình mở nhà hàng rồi càng ngày càng không chịu về nhà: “Anh nói vậy em càng có lý do ra ngoài lêu lổng, em đẹp như vậy mà dám bảo lêu lổng*? Phải gọi là tiên lêu lổng.”

*Lêu lổng (鬼混) quỳ hỗn, tách riêng ra có thể hiểu là quỳ lêu lổng), em Lộ bảo mình không phải quỳ hỗn mà là tiên hỗn.

Chờ Ưông Hạo Diên và Giản Tân ra về, nhân viên cũng tan tã, Lộ Kha Đồng ngăn người ngồi một mình trên lầu một. Cậu lấy di động ra gửi tin nhắn cho Phí Nguyên, bắt chấp Phí Nguyên có nhận được hay không.

“Anh đại, đầu bếp nhà hàng mời trước đây là bếp trưởng nhà hàng quốc tế đó, thịt kho tàu vị biển ông nấu ăn ngon lắm. Em sẽ chăm luyện tập với ông, lần sau chắc chắn sẽ tiến bộ hơn nhiều, chừng nào anh mới về nha? Em muốn nấu cho anh ăn.”

“Tối nay Ưông Ưông với Giản Tân cùng tới dùng cơm, hai người họ hòa nhau rồi, anh cũng làm hòa với em được không?”

“Ba em nuôi em lớn chẳng dễ dàng gì, em không thể nào phân rõ rạch rồi với ba em được, nếu không em khác gì thứ vong on phụ nghĩa chứ. Nhưng mà em không nên giấu anh còn nói dối với anh, là em có lỗi, anh phạt em thế nào cũng được, anh đừng lừa em mà, em chịu không nổi...”

Lộ Kha Đồng gửi thật nhiều tin nhắn, lải nhải tới lải nhải lui, sau đó di động hết pin tự động tắt máy, cậu về nhà sạc pin, cách vài phút lại ngó một lần, song từ đầu đến cuối vẫn không có hồi âm.

Hai ngày sau, sáng sớm Phí Nguyên đi đón Ưông Hạo Diên, mặt đen như muốn đi báo thù, Ưông Hạo Diên sợ đến mức chỉ biết vui đầu đọc kịch bản, không dám hó hé tiếng nào. Lát sau Phí Nguyên bật nhạc nghe, Ưông Hạo Diên cố lấy can đảm đề hòa giải, nói: “Hôm đó ăn cơm ở chỗ Lộ Lộ hình như cũng bật bài này.”

Đúng là không tìm không phôi đến tận trời, còn có tâm trạng mời người khác ăn cơm, tám phần mười là muốn khoe nhà hàng. Phí Nguyên châm điều thuốc, hút mạnh mấy hơi đã đến cuối điếu. Chờ Ưông Hạo Diên khuyên thêm câu nữa, Phí Nguyên hỏi: “Nhóc hư hỏng mua chuộc cậu à?”

Ưông Hạo Diên cảm thấy Lộ Kha Đồng cũng không có gì sai, Phí Nguyên dùng sức dụi tắt điếu thuốc: “Em ấy không chịu yên thích lêu lổng không cũng không sao, dù gì cũng là tôi chiều chuộng thành quen, nhưng thừa biết ba mình muốn chia rẽ bọn tôi mà lại không tránh xa một chút, còn muốn mở nhà hàng cho người ta bắt thóp, thế không phải khờ à.”

Lộ Nhược Bồi chịu bỏ tiền là vì cái gì? Là vì sợ Phí Nguyên bắt thóp con mình, Phí Nguyên cũng thế, không muốn Lộ Kha Đồng bị Lộ Nhược Bồi bắt thóp. Nguyên nhân lớn hơn nữa chính là tiền của Lộ Nhược Bồi liệu có sạch hay không, nhưng đây nào phải chuyện nói huych toẹt ra được.

Ưông Hạo Diên hướng đến hòa bình, bèn nói: “Đề em gọi hỏi cậu ấy xem sao.”

Lộ Kha Đồng mất ngủ, bốn năm giờ sáng mới ngủ được, di động dưới gối rung ầm ầm, cậu nhắm mắt bắt máy rồi lại muốn thiếp đi. Bên trong truyền đến

giọng của Uông Hạo Diên: “Lộ Lộ hả? Đang ở đâu thế?”

“Đang ngủ nha... còn chưa tới mười giờ mà...”

“Phí Nguyên vẫn chưa để ý đến cậu phải không? Lo tự kiểm điểm đi.”

Vừa nghe hai chữ Phí Nguyên đã tỉnh táo phân nửa, Lộ Kha Đồng dụi mắt cậy mạnh nói: “Xì, không để ý thì thôi, mai mốt cho ảnh với không tới luôn.”

Uông Hạo Diên đang mở loa ngoài, nghe vậy sầu lo muốn chết: “Cần gì phải thế, nói chứ hai người cùng mở nhà hàng cũng tốt mà, cậu ngốc như vậy tự mở một lăm nha.”

“Anh mới ngốc đó!” Lộ Kha Đồng ngồi dậy, cất cao giọng: “Dĩ nhiên em muốn mở chung với ảnh rồi, và lại ảnh còn trả phân nửa số vốn nữa, nhưng vừa nghe có ba em giúp là ảnh nổi sùng ngay.” Mở chung với Phí Nguyên, món chủ đạo là thịt kho tàu vị biển mà Phí Nguyên thích nhất, trong văn phòng có bảng tên của Phí Nguyên, trên danh thiếp người phụ trách cũng có tên của Phí Nguyên. Lộ Kha Đồng nói xong, miệng thì sượng thật, nhưng trong lòng lại mất mát.

“Bởi mới nói sao cứ nhất quyết phải mở ở khu sừ quán, nếu không cũng đâu cần tìm ba cậu giúp!” Uông Hạo Diên cũng sốt ruột muốn chết, muốn Lộ Kha Đồng nói vài câu lọt tai sao gian nan thế chứ.

Lộ Kha Đồng hít hít mũi: “Tại em thấy ngẫu mà.”

Uông Hạo Diên hết cách: “Phí Nguyên đang lái xe nè, có muốn nói gì với Phí Nguyên không?”

Lộ Kha Đồng móc chặn, cuối cùng cũng có cơ hội nói chuyện với Phí Nguyên, sao không muốn cho được? Nhưng mà Phí Nguyên đang lái xe, cậu lại không dám nói, sau một thoáng im lặng, cậu tức nuối nói: “Thôi đi.”

“Thôi thật sao?”

Sao cái tên này đáng ghét quá vậy, Lộ Kha Đồng lập tức bùng nổ: “Lái xe mà nói cái quái gì! Anh cũng im lặng đi đừng quấy rầy anh ấy lái xe! Không được nói cho anh ấy biết em nói gì đó! Cúp đây!”

Phí Nguyên tăng tốc một đường chẳng nói chẳng rằng, mặt đơ như tượng nhìn không ra cảm xúc. Sau khi đến nơi, Uông Hạo Diên xuống xe đi vào, Phí Nguyên vẫn còn ngồi yên ở ghế lái không nhúc nhích.

“Thôi đi.”

Giọng điệu đáng thương như vậy, xoắn xuyết như vậy, nghe mà cũng tưởng tượng được dáng vẻ tội nghiệp của Lộ Kha Đồng khi cúi đầu nói câu đó. Lờ ai đó mấy ngày trời, chính mình cũng khó chịu, cũng nhớ thương. Đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, giận không? Vẫn giận chứ. Nhưng giận thì làm gì được đây? Cũng chẳng thể làm gì cả.

Phí Nguyên lấy di động ra, chuyển Lộ Kha Đồng khỏi danh sách đen, bấm nút gọi. Gần như chỉ mất một giây đã nói máy, Phí Nguyên hỏi: “Lộ Kha Đồng, tỉnh ngủ chưa?”

“Mẹ ông nội anh anh có còn cần em nữa không! Anh muốn em chọn chứ gì! Mẹ nó em chọn anh chọn anh chọn anh! Bị gạt có một lần mà mười năm cũng không tin em!” Lộ Kha Đồng gào khản cổ, nửa câu sau còn mang theo tiếng nấc nghẹn.

Phí Nguyên bóp ni tâm: “Dậy thì đi ăn chút gì đi, đừng ăn đồ lạnh.”

“Anh đạii...” Lộ Kha Đồng xiu xuống, cậu phải gặp Phí Nguyên ngay tức khắc mới sống tiếp được: “Em đến tham quan đoàn làm phim của người đại diện được không, muốn ăn chung gì đó với anh.”

*Nguyên văn (探班 – Tham ban): Một đoàn làm phim đang quay phim, không phải người của đoàn nhưng lại đến thăm đoàn, hoặc quan sát bọn họ diễn, chế tác. Nguồn: @nguyenla

Một tiếng sau, Lộ Kha Đồng lái xe đến cổng khu resort. Cậu vội vàng lật đật xuống xe, nhìn xung quanh tìm kiếm bóng hình của Phí Nguyên, lại mẹ nó muốn đóng Tần dòng sông ly biệt.

“Đây nè.” Phí Nguyên đi mua ly trà sữa nóng, đứng cách đó 20 mét kêu một tiếng.

Lộ Kha Đồng xoay người, ním môi chạy ào qua, chạy đến trước mặt Phí Nguyên thì phanh lại đứng yên, hỏi trước: “Anh còn giận không?” Hỏi xong nhìn nét mặt chẳng có biểu cảm gì của Phí Nguyên, cậu dỗ dành: “Đừng giận em, sau này em sẽ không như vậy nữa.”

Phí Nguyên đưa trà sữa cho cậu: “Đừng hứa hẹn, đỡ phải mất mặt.”

Lộ Kha Đồng lẻo đẻo theo sau đi vào khu resort, đoàn làm phim đã xếp phòng cho mọi người, cậu ngó nghiêng xung quanh, nhỏ giọng hỏi: “Người khác nhìn thấy có khi nào sẽ tạo ảnh hưởng xấu không?”

“Có, vậy em ra ngoài đi.”

“Không ra.” Lộ Kha Đồng vội vàng đi vào đóng cửa lại, chờ Phí Nguyên ngồi xuống sô pha, cậu mới đi qua ngồi chồm hổm đằng trước ôm hông Phí Nguyên. Phí Nguyên đưa tay sờ đầu cậu, sờ xong lại véo mặt cậu như trừng phạt.

“Em còn tưởng anh lại không cần em, em sợ đến ngủ không yên giấc.”

Phí Nguyên bóp cằm cậu: “Bớt giả bộ đáng thương đi, lúc đó trong điện thoại ai còn chưa dậy thế.”

Lộ Kha Đồng ngẩng đầu nhìn Phí Nguyên, đầu gối đã quỳ trên mặt thảm: “Bốn năm giờ sáng em còn không ngủ được, uống đại hai viên thuốc cảm, uống xong thấy buồn ngủ nên mới ngủ.”

Phí Nguyên kéo cậu lên đùi mình: “Em mấy tuổi rồi mà còn uống thuốc bậy? Lại thiếu đờn phai không?” Thấy Lộ Kha Đồng không trả lời mà còn nhếch khóe miệng, Phí Nguyên hỏi tiếp: “Còn có mặt mũi cười?”

Lộ Kha Đồng không nhúc nhích, nhìn Phí Nguyên nói: “Cuối cùng anh cũng chịu ôm em, em không cười sao được, em sợ nếu khóc anh sẽ chê em phiền.”

“Em phiền chứ gì nữa, suốt ngày tìm phiền phức.” Phí Nguyên siết cánh tay ôm hông Lộ Kha Đồng, ghì cậu vào lòng xoa nắn, phát tiết cơn giận và nhớ nhung hơn một tháng cộng thêm mười mấy ngày qua. Lộ Kha Đồng ngo ngoáy còi áo khoác và áo len, sợi tóc bị tĩnh điện làm cho bay lên, cậu tủi thân nói: “Hôm đó anh nhéo chỗ kia sưng luôn rồi.”

Phí Nguyên nâng tay cời nút áo của cậu: “Đề anh xem nào, sao mỏng manh thế.”

Lòng ngực mảnh mai lộ ra, ngực trái đúng là hơi sưng thật, Phí Nguyên cúi đầu ngậm vào miệng, không nỡ hút quá mạnh, chỉ liếm thật nhẹ nhàng. Tay ấn trên lưng và hông cùng lúc trượt xuống, tay phía trước thì cời khóa quần, tay phía sau thì luồn vào khe quần tiếp tục mò xuống dưới, Phí Nguyên dùng tay bụm mõng Lộ Kha Đồng vuốt ve, bên tai là tiếng hừm khê của đối phương.

“Hôm đó đánh em mấy cái có đau không?”

Lộ Kha Đồng lắc đầu, ngoài miệng lại nói: “Đồ hết trơn luôn, nếu đánh trúng tròn tròn của em là em tiêu rồi.”

Hơi thở ngày càng nặng nề, Phí Nguyên tuột quần Lộ Kha Đồng xuống, hạ giọng nói: “Ồ đằng sau làm sao em thấy đồ được? Chỉ giỏi tía lia thôi.”

Tay dùng sức lật người đối phương lại, Lộ Kha Đồng quỳ trên thảm trải sàn, cánh tay bắt chéo nằm sấp bên mép bàn trà, quần bị tuột đến bắp đùi. Ngón tay của Phí Nguyên sờ soạng mặt sau của cậu, đề án quanh lỗ nhỏ từng chút một.

Lộ Kha Đồng đúng là mỏng manh thật, chưa đến vài phút đã chịu không nổi: “Anh đại, đầu gối đau.”

Rốt cuộc vẫn không đành lòng, Phí Nguyên bế cậu vào phòng ngủ, quần rút xuống cậu chỉ còn mỗi chiếc áo trong. Phòng ngủ kéo rèm có chút tối, cậu nhỏ giọng hỏi: “Ồ đây chắc có bao ha?”

Phí Nguyên đề lên người cậu, cố ý nói: “Để người khác phát hiện sẽ tạo ảnh hưởng xấu.”

“... Vậy khỏi cần.” Không sợ lưu manh có văn hóa, chỉ sợ Lộ Kha Đồng không nghe lời, chỉ cần Lộ Kha Đồng chịu ngoan ngoãn nghe lời, vậy sẽ là tiểu bảo bối nhi hợp ý cấp thành phố. Lộ Kha Đồng nhìn Phí Nguyên, nghiêm túc nói: “Làm bên trong cũng được, em nhớ anh.”

Phí Nguyên không nói gì nữa, không rắn dạy cũng không dỗ dành, chỉ ôm Lộ Kha Đồng liên tục đâm rút. Anh không nhớ Lộ Kha Đồng sao? Đã nhớ sắp điên lên rồi. Có lẽ đây là số mệnh an bài, Lộ Kha Đồng gặp Phí Nguyên mới biết cái gì là nhận sai nghe lời, Phí Nguyên gặp Lộ Kha Đồng mới biết cái gì là mềm lòng nhượng bộ.

Hai điểm trước ngực đều sưng đỏ, giữa hai chân và sườn hông đều là vết đỏ nhàn nhạt, trên lông mi ruộm ruộm nước mắt, Lộ Kha Đồng không ngừng run bần bật. Cậu đã bắn hai lần, lần thứ ba chỉ có thể tiết ra một ít chất lỏng trong suốt.

Phí Nguyên ngồi tựa vào đầu giường, để cho Lộ Kha Đồng ngồi trước người mình tựa vào mình. Lưng kề sát lồng ngực, một cây gì đó ghì giữa đùi, cả người Lộ Kha Đồng ướt nhẹp, áo trong nhăn nhúm dính chặt vào người, cậu vật và quay đầu lại: “Nhức quá... em muốn...”

Cậu muốn Phí Nguyên hôn mình, nhưng Phí Nguyên lại dùng sức thúc một cái, cố ý xuyên tạc ý của cậu: “Thì đang cho em đây còn gì? Vẫn chưa đủ à?” Dứt lời động tác càng mạnh bạo, mà nụ hôn đặt lên môi Lộ Kha Đồng lại mềm nhẹ đến cùng cực.

Cả người như bị vật đá của đối phương đóng đinh, Lộ Kha Đồng tựa vào ngực Phí Nguyên, Phí Nguyên chen một tay vào giữa hai chân cậu, lòng bàn tay đỡ đáy chậu của cậu nâng lên phía trước, cổ tay đè ép khúc thịt mềm của cậu. Tay còn lại thì nhàn bụng cậu, khiến cậu cảm thấy càng nhức nhối.

Lộ Kha Đồng nghẹn ngào cầu xin: “Anh đại, em muốn đi toilet...”

Bàn tay đang bao bọc chỗ kín của cậu bóp mạnh một cái, Phí Nguyên cắn vành tai cậu, nói: “Nhịn đi.”

“Xin anh đó, khó chịu quá đi, em nhức quá.” Lộ Kha Đồng sắp đến bờ vực sụp đổ, khoái cảm sôi trào quá mãnh liệt khiến cậu không tài nào chịu nổi, Phí Nguyên chưa từng không chút lưu tình làm đau cậu như vậy, cậu sợ mình thật sự nhịn không được tè trên giường.

“Phí Nguyên...”

“Đừng bắt nạt em...”

Cảm nhận được nơi đó của Lộ Kha Đồng càng cắn càng chặt, kẹp cứng ngắc vật đó của mình, Phí Nguyên cúi đầu hôn cổ cậu, sau đó bắn vào trong cơ thể cậu. Lộ Kha Đồng triệt để chịu không nổi, òa khóc nức nở, Phí Nguyên rút ra rồi bế Lộ Kha Đồng lên, đi vào toilet.

Vài phút sau, trong phòng tắm có tiếng nước truyền ra, tiếng rên rỉ và kêu khóc của Lộ Kha Đồng cũng vang lên lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 46

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Về đến nhà vừa đúng ba giờ chiều, thật ra vốn dĩ định ở lại khu resort một đêm, thế nhưng ra giường vừa ướt vừa nhẵn, Lộ Kha Đồng lại không chịu cho nhân viên phục vụ vào dọn, ngại phát sợ.

Phí Nguyên ôm cậu vào lòng, cảm giác như chỉ cần mình buông tay là đối phương sẽ trượt chân ngã xuống đất. Lộ Kha Đồng hết như đứt hơi, đi một bước phải trì hoãn hai mươi giây, vào đến nhà thì không tự đi nữa, xoay người ôm cổ Phí Nguyên.

“Hai ngày tới đừng xuống giường,” Phí Nguyên bế cậu về phòng ngủ, nhét cậu vào chăn đắp kín kẽ rồi cúi người xuống, nói bằng giọng xầu xa: “Lần đầu tiên bị làm thành như vậy, nhớ cho kỹ vào.”

Lộ Kha Đồng yếu ớt mở to mắt, bảy giờ đầu óc cậu mới thông suốt, trước đó Phí Nguyên cho cậu uống ly trà sữa, lúc làm còn nhân bụng của cậu, tính toán hết trơn rồi.

Phí Nguyên vén tóc của Lộ Kha Đồng lên, hôn trán cậu một cái, hỏi: “Sao không nói gì vậy, cổ họng đau à?”

“Không đau,” Lộ Kha Đồng chỉ là không còn chút sức lực nào, cảm thấy nhắm mắt lại là có thể ngủ suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày, cậu ráng chống một hơi, giường mất trông mong hỏi: “Thương lượng chuyện này với anh được không?”

“Thương lượng chuyện gì?”

“Thì là sau này nếu lại giận nhau có thể nào đừng biến mất mấy ngày không,” Lộ Kha Đồng thấy hơi sợ, cái cảm giác muốn tìm cũng tìm không được, muốn gặp cũng gặp không thấy quá giày vò: “Hoặc là, đừng chặn số của em.”

Phí Nguyên mỉm cười nhìn cậu, áp lòng bàn tay vào mặt cậu, nói: “Vậy chẳng phải em sẽ coi trời bằng vung sao? Chỉ cần xuống nước với anh là anh nhượng bộ ngay, nhận sai với anh là anh mềm lòng ngay, còn không có chiều nào trị em à?”

Lộ Kha Đồng nói như đúng rồi: “Vậy chẳng phải mâu thuẫn sẽ được giải quyết ngay lập tức sao?”

“Em có biết lý lẽ không?” Phí Nguyên dùng ngón tay nhấn đuôi mắt của cậu, nói: “Người phạm lỗi không giải quyết vấn đề tận gốc, chỉ yêu cầu người khác đừng tức giận, thế sao em đừng phạm lỗi ngay từ đầu đi?”

Lộ Kha Đồng vội vàng đảm bảo: “Sau này em sẽ không phạm lỗi nữa.”

“Đừng nói mớ, nhắm mắt ngủ đi.” Phí Nguyên vừa bực mình vừa buồn cười, đoạn nhét góc chăn cho Lộ Kha Đồng, vừa chuẩn bị thay quần áo thì di động reo lên. Phí Nguyên bắt máy, Lộ Kha Đồng cũng lặng lẽ mở mắt ra.

“Giám đốc, chiều nay có họp đột xuất, bao lâu nữa anh mới về từ phim trường?”

Sợ quấy rầy giấc ngủ của Lộ Kha Đồng, Phí Nguyên định đứng dậy ra phòng khách, ngờ đâu vừa nhúc nhích một chút, Lộ Kha Đồng đã vươn tay túm lấy cổ tay áo của anh. Phí Nguyên nhìn Lộ Kha Đồng, đồng thời nói vào điện thoại: “Không về được.”

“Ông tổng nói có chuyện cần bàn bạc, bảo rằng muộn cỡ nào cũng phải về công ty, bên anh không đi được sao?”

“Không đi được.”

Trợ lý trong điện thoại còn đang lải nhải, hơn nữa nghe giọng coi bộ tình hình rất khẩn cấp. Cả người Lộ Kha Đồng xụi lơ, sức lực đã dồn hết vào đầu ngón tay, cậu nghe lảng máng mắt tí rồi nhin không được bữu môi, sau đó buông tay ra rúc vào trong chăn.

“Anh đi đi, làm ồn người ta ngủ à.” Lại còn vắt và xoay người sang chỗ khác.

Loi nhoi kiểm chuyện có thể trị, còn kiểu nghe lời hiểu chuyện này thật sự không trị được, Phí Nguyên lẳng lẳng cúp điện thoại, giả vờ nói: “Được, lát nữa anh đi.” Nói xong lên giường nằm bên cạnh Lộ Kha Đồng, vỗ nhẹ lên lưng cậu cách lớp chăn, tiếp tục làm bộ: “Chờ em ngủ rồi anh đi, em tỉnh ngủ anh sẽ về.”

Lộ Kha Đồng lại quay người sang, ùn vào trong ngực của Phí Nguyên, tức giận nói: “Đi gì mà đi, em khách sáo một chút mà anh tưởng thiệt hả!”

Phí Nguyên kéo cậu vào lòng: “Im lặng ngủ, anh không đi đâu hết.”

Hai người ngủ một giấc thẳng đến hôm sau, nhiều ngày không cùng giường chung gối, chỉ hận không thể bỏ sung cho đủ. Lộ Kha Đồng nường trên giường không muốn dậy, Phí Nguyên tắm rửa thay quần áo chuẩn bị ra ngoài, nếu còn không đến công ty thì thật không nói nổi.

Trước khi ra khỏi cửa, Phí Nguyên hỏi một câu: “Nhà hàng sao rồi?”

“Khá tốt.” Lộ Kha Đồng quần chăn nằm sấp bên giường, tóc tai bù xù che mắt mí mắt: “Nhà thiết kế đã thiết kế xong rồi, nội thất trang trí gì đó mà em đặt cũng giao tới rồi, còn thiếu ông chủ và người yêu của ông chủ đến giám sát thôi.”

Phí Nguyên cười nói: “Người yêu của ông chủ từ chối, ông chủ còn chưa rời giường mà giám sát cái gì.”

Chờ Phí Nguyên ra cửa, Lộ Kha Đồng lật người ngủ tiếp, bây giờ cả người cậu còn nhúc nhích mỗi nha.

Sau khi đến công ty, Phí Nguyên đi họp với mấy ông tổng, họp xong phải xử lý cả đống chuyện chồng chất mấy hôm nay, gần đây tiểu sinh Hứa Dương đạo trước đồng phim truyền hình với Ưông Hạo Diên rất nổi, thế nên còn phải liên hệ hợp tác với người đại diện của Hứa Dương.

*Tiểu sinh: chỉ những vai nam trẻ.

Bận suốt đến khi trời sẩm tối, lúc ra khỏi công ty vừa khéo gặp phải giờ cao điểm, Phí Nguyên không về nhà ngay mà quay đầu xe chạy đến khu sù quán. Bốn chữ Sâm Lâm Tiểu Trúc trông vô cùng bắt mắt, cửa đóng nhưng bên trong vẫn sáng đèn, đẩy cửa đi vào thấy có nhân viên đang dọn dẹp và bày biện đồ đạc.

“Ngại quá thưa quý khách, chúng tôi vẫn chưa khai trương.”

Người qua đây bắt chuyện chính là giám đốc, vợ phải ông chủ như Lộ Kha Đồng cũng hơi bị xúi quẩy, Phí Nguyên nhả nhận nói: “Tôi là bạn của ông chủ, đi ngang qua ghé xem thôi, mọi người cứ làm việc đi.”

Đang nói, cửa thỉnh linh bị đẩy ra, một người đàn ông mặc âu phục và áo khoác bước vào, mặt ủ mảy chau trông có phần nghiêm túc. Phí Nguyên xoay người lại, hai người đàn ông cao lớn liếc nhau một cái, bầu không khí tức thì lạnh xuống.

Phí Nguyên mở miệng trước: “Chào chú.”

Lộ Nhược Bồi đứng lại quét mắt một vòng, không phát hiện bóng dáng của Lộ Kha Đồng, bèn hỏi: “Đến một mình à? Lộ Lộ đâu?”

“Ở nhà ngủ, con tan ca tiện đường ghé đây xem thử.” Phí Nguyên không tỏ thái độ gì, Lộ Nhược Bồi cũng không biết nên nói gì nữa, đứng một hồi lại nói: “Nếu không có gì thì về nhà sớm chút đi, nó ở nhà một mình cũng chán.”

Nhìn bóng lưng Lộ Nhược Bồi xoay người đi ra ngoài, Phí Nguyên nhủ thầm là ba như vậy chiều hư con.

Có điều trong lòng nói vậy thôi, chân sau vẫn rời đi ngay, giờ này chắc Lộ Kha Đồng đói bụng rồi, trong nhà cũng không có gì ăn. Phí Nguyên ghé mua com tót dọc đường, còn đi đường vòng mua một ổ bánh kem.

Lộ Kha Đồng ngồi trên sofa xem TV, cậu lấy cho mình một cái đệm lông vịt trong tủ quần áo, đi đến phòng nào cũng xách theo, chỉ cần ngồi xuống là phải lót bên dưới, hệt như công chúa hạt đậu.

Nghe tiếng bước chân, Lộ Kha Đồng đứng dậy, đi đến huyền quan đúng lúc Phí Nguyên mở cửa bước vào. “Đói bụng không?” Phí Nguyên nhét bánh kem vào ngực cậu, sau đó đi tới cạnh bàn ăn đặt thức ăn xuống.

Huyền quan là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách.

Lộ Kha Đồng đi qua lót đệm ngồi xuống, nói: “Đói chứ, em đang muốn ăn bánh kem nè, tội mình thần giao cách cảm thiệt ha anh.”

“Ai thần giao cách cảm với em.” Phí Nguyên rửa tay vẩy bọt nước lên mặt Lộ Kha Đồng, vẩy xong ngồi xuống bên cạnh, đưa chân dài móc chân ghé một cái, kéo cả Lộ Kha Đồng lẫn ghế đến trước người mình: “Bánh kem là chúc mừng em lên chức ông chủ.”

Hề vui Lộ Kha Đồng chỉ biết cười, cậu tự cắt cho mình một miếng to dùng rồi bắt đầu ăn, khoe miệng dính đầy kem. Phí Nguyên chìa một tay lau cho cậu, tay còn lại nhận cuộc gọi thỉnh linh reo lên.

“Vương tổng, thật sự xin lỗi.”

Lộ Kha Đồng bụng đĩa bánh kem, vừa ăn vừa tò mò nhìn Phí Nguyên, cậu muốn nhích lại nghe lỏm, nhưng sợ Phí Nguyên đập mình ra ngoài. Nghe Phí Nguyên nói lời khách sáo và xin lỗi người ta, Lộ Kha Đồng từ từ quên cả ăn.

“Vị nhà tôi tìm chỗ khác mà không nói cho tôi biết, tóm lại lần này làm phiền ngài rồi, ngại quá, lần khác tôi mời ngài ăn cơm.”

Phí Nguyên cúp điện thoại, Lộ Kha Đồng vội hỏi: “Vị nhà anh là em hả? Anh nói về em với ai thế?”

“Nhờ người ta làm việc ấy mà.” Phí Nguyên nhìn cậu, ngón tay còn dính kem: “Trên đại lộ Nghênh Tân có một vị trí không tệ, nhưng mà rất khó giành, Vương tổng của công ty bất động sản trước đó đầu tư quay phim điện ảnh có chút giao tình với anh, anh mới nhờ ông ấy giữ lại, bây giờ quay mặt lại nói không cần, phải xin lỗi người ta chút.”

Lộ Kha Đồng ngơ ngác: “Anh muốn làm gì nha.”

“Anh còn muốn làm gì nữa?” Phí Nguyên chột hồng Lộ Kha Đồng: “Vị nhà anh gọi điện thoại nói mở nhà hàng khó tìm chỗ quá, anh muốn giải quyết giúp người đó thôi.” Lúc ấy Phí Nguyên còn đang ở Đông Bắc, Lộ Kha Đồng nhiều lần nói không tìm được vị trí thích hợp khi video call, anh làm sao có thể nghe xong rồi thôi được.

Kết quả toàn là lừa gạt anh, tự mình đã tìm xong rồi, còn làm bộ làm tịch.

Lộ Kha Đồng đặt đĩa xuống, nói một cách trịnh trọng: “Xin lỗi anh.” Lòng cậu khó chịu vô cùng, Phí Nguyên mạnh mẽ bá đạo như thế, chưa bao giờ cầu xin ai, vì giúp cậu mà không chỉ xin nhờ người khác mắc nợ nhân tình, bây giờ còn phải cúi mình nhận lỗi.

“Xin lỗi cái gì.” Phí Nguyên quẹt kem trên ngón tay lên môi Lộ Kha Đồng, đoạn cúi đầu áp lên trán cậu, cũng nói một cách trịnh trọng: “Lộ Lộ, em có tâm sự muốn nói thì phải nói với anh, gặp khó khăn phải tìm anh giúp đỡ trước, hai người bên nhau không phải chỉ yêu đương mà thôi, tất cả những gì trong cuộc sống đều phải san sẻ. Bình thường nói dối không có gì, làm âm thầm cũng không sao, nhưng chuyện cần thương lượng không thể giấu diếm đối phương, hiểu không?”

Lộ Kha Đồng gật đầu, buồn rười rượi nói: “Em nhớ kỹ rồi, sau này em sẽ biểu hiện thật tốt, anh đừng thất vọng với em.”

Phí Nguyên không thể nhìn được dáng vẻ này của Lộ Kha Đồng, mặt khác cũng sợ Lộ Kha Đồng bất an, anh bèn bóp gáy cậu, nói khẽ: “Thất vọng cái gì, hôm đó trong phòng tắm ngay cả ông xã cũng gọi, quả là niềm vui bất ngờ.”

Lộ Kha Đồng ngẩng cổ tránh ra, bụng đĩa lên nói: “Em chỉ muốn ăn bánh kem, tối nay không cập bờ!” Nói xong bị Phí Nguyên nhìn chằm chằm chịu không nổi, cậu bèn tựa vào vai Phí Nguyên, hỏi: “Món chủ đạo chọn món anh thích ăn, ngoại trừ thịt kho tàu vị biển anh còn thích ăn gì nữa không?”

Phí Nguyên kể mọi bên tai cậu, nói: “Sửa vị Lộ Kha Đồng.”

...

Sâm Lâm Tiểu Trúc càng ngày càng ra hình ra dáng, sửa sang gần như đã xong hết, các loại giấy chứng nhận và thiết bị cũng đầy đủ hết, ngày nào Lộ Kha Đồng cũng đến quan sát, cảm thấy cuộc sống mới phong phú làm sao. Phí Nguyên cứ tan tầm sẽ tới đây, có chuyện gì hai người sẽ cùng nhau thương lượng giải quyết.

Ngoại trừ trước đó mời Ưông Hạo Diên và Giản Tân đến thử đồ ăn, có lần Phí Nguyên bàn việc xong còn dẫn người tới, đối phương cũng là minh tinh, Lộ Kha Đồng thừa cơ chụp mấy chục tấm.

“Trước khi khai trương mời bạn bè tới làm ấm nhà nha anh?”

“Em tưởng mình dọn nhà à?” Phí Nguyên cười nói. Sau khi trở về từ nhà hàng, hai người đều mệt lả, cùng nằm trên giường thả lỏng. Lộ Kha Đồng không biết nặng nhẹ trở mình nằm sấp trên người Phí Nguyên, dùng mặt dụi vai Phí Nguyên.

“Đến lúc đó đừng có mời mỗi Khuru Lạc Dân.”

“Vậy đâu được, còn phải mời Ưông Ưông với Giản Tân, còn Thẩm Đa Ý nữa, mọi người có thể dẫn người nhà theo, có thể tự mang rượu theo, có thể góp tiền mừng khai trương, dĩ nhiên cũng ủng hộ chuyển khoản online.”

Lộ Kha Đồng lên kế hoạch đầu vào đó, hôm sau bắt đầu mời lần lượt từng người. Khuru Lạc Dân đồng ý trước tiên, Ưông Hạo Diên còn muốn ra về sang chánh, nói mình phải xem lịch.

“Anh có nỗi đầu mà bày đặt xem lịch, cho dù kín lịch cũng không sao, em bảo Phí Nguyên xóa bớt mấy cái cho anh.” Chọc cho Ưông Hạo Diên tức mình xong, cậu nói: “Được rồi, vậy em thông báo cho Giản Tân nha.”

Ưông Hạo Diên nói: “Hai vợ chồng bọn anh mà còn phải thông báo riêng à? Để anh nói với Giản Tân là được.”

“Thôi đi, em còn muốn trò chuyện với Giản Tân nữa.” Lộ Kha Đồng cúp điện thoại rồi gọi cho Giản Tân, chờ bên kia bắt máy, cậu nói: “Giản Tân, dạo này anh sao rồi? Sắp đến Tết tây, suốt ngày trời cứ hạ nhiệt độ nổi gió to, anh coi chừng bị lạnh đó.”

“Ừa, em cũng thế.” Giản Tân dịu dàng nói: “Nhà hàng của em thế nào rồi, cần giúp gì cứ nói nhé.”

“Cần chứ cần chứ, trước khi khai trương tổ chức một buổi thử đồ ăn cỡ lớn cuối cùng, anh tới chơi nha.” Lộ Kha Đồng cảm động hí ha hí hửng, cũng không biết tại sao mình lại thích Giản Tân đến vậy: “Em nói với Uông Uông rồi, tối mai hai anh tới sớm chút nha, em bảo đầu bếp chuẩn bị vài món anh thích ăn.”

Giản Tân nói: “Được, trưa mai anh sẽ chờ bụng không ăn cơm.”

Thông báo cho ba người này xong chỉ sót mỗi Thẩm Đa Ý, lần trước gặp mặt còn cạnh tranh tình thương của mẹ với Thẩm Đa Ý nữa, dạo này cũng không có liên lạc. Lộ Kha Đồng bấm gọi qua, chờ cả buổi Thẩm Đa Ý mới bắt máy.

“Cậu đang bận hả?”

“Bận xong rồi.” Đôi khi Thẩm Đa Ý rất dịu dàng, đôi khi lại rất hung dữ: “Có phải mời mình ăn cơm không, hồi sáng Phí Nguyên nói với mình rồi, tối mai đúng không?”

“Ừ, cậu nhớ tới sớm nha.” Lộ Kha Đồng nghĩ bụng cũng đúng, Thẩm Đa Ý là bạn nói khó của Phí Nguyên, hẳn do Phí Nguyên báo tin mới phải, nhưng cậu vẫn chưa muốn cúp máy: “Dẫn người nhà theo giảm 30%, đi một mình phải góp tiền, cậu tự xem rồi chọn ha.”

Thẩm Đa Ý nói: “Cậu bớt đi.”

Tối hôm sau, Sâm Lâm Tiểu Trúc đóng cửa, chỉ có lầu hai đèn đóm sáng trưng, đầu bếp và nhân viên phục vụ chuẩn bị một bàn đồ ăn rồi tan tằm, Lộ Kha Đồng và Phí Nguyên đang chọn rượu, chọn cả buổi cũng không tìm được tiếng nói chung.

Dưới lầu có tiếng động, tiếp theo Uông Hạo Diên lên tới, Giản Tân cầm một bó hoa theo sát phía sau: “Anh Nguyên Lộ Lộ, chúc nhà hàng khai trương thuận lợi.” Giản Tân đưa hoa cho Lộ Kha Đồng, cười nói với bọn họ.

“Hai anh ngồi trước đi, để em đi cắm hoa.” Tâm trạng vui như mở hội, Lộ Kha Đồng tháo bó hoa bỏ vào bình hoa mới mua, xong việc rồi xuống lầu, ra ngoài cửa đứng chờ, sợ Thẩm Đa Ý chưa từng tới đây không tìm được chỗ.

Đội chừng năm phút đồng hồ, một chiếc xe ngừng sát bên nhà hàng, Thẩm Đa Ý bước xuống từ ghế pho lá, đứng ven đường chờ người ngồi ghế lái đổ xe xong vào chung. Lộ Kha Đồng kích động chạy vào nhà hàng gọi với lên lầu: “Phí Nguyên! Mau xuống đây!”

Phí Nguyên nghe tiếng xuống lầu, đúng lúc Thẩm Đa Ý đẩy cửa bước vào, Lộ Kha Đồng hóng hớt nhào ra, ngờ đâu vừa xoay người thì ngăn ngó, anh đẹp trai sau lưng Thẩm Đa Ý sao trông quen mắt vậy ta.

“Trên đường kẹt xe hả?” Phí Nguyên chào hỏi Thẩm Đa Ý trước, sau đó bắt tay anh đẹp trai kia. Thẩm Đa Ý giới thiệu: “Đây là Phí Nguyên, bạn nói khó của em, đây là Lộ Kha Đồng, cũng là bạn nhiều năm của em.”

Anh đẹp trai cười nói: “Chào mọi người, tôi họ Thích, Thích Thời An, là người nhà của Đa Ý.” Nói đoạn nhìn sang Lộ Kha Đồng: “Đại khái chừng mười năm trước, chúng ta từng gặp nhau ở Quốc Tân, cậu đóng giả bạn trai của Đa Ý, nhớ không?”

Lộ Kha Đồng chợt bừng tỉnh, chờ Thẩm Đa Ý và Thích Thời An lên lầu, cậu vừa định theo sau thì bị Phí Nguyên chặn lại. Phí Nguyên nắm cổ tay cậu, nói: “Đóng giả bạn trai? Em đúng là nhiệt tình quá nhỉ.”

“Nóng hay không anh rõ nhất mà.” Lộ Kha Đồng giãy ra đi về phía cửa: “Sao Khuru nhi của em chưa tới nữa, sốt ruột chết em mất.”

*Nhiệt trong “nhiệt tình” nghĩa là nóng, ý em Lộ chắc bảo chỗ nào đó nóng anh Phí rõ nhất =))))

Khuru Lạc Dân lững thững đến muộn, vừa vào cửa đã cảm râm: “Anh không muốn đến đâu, cả phòng gay mấy cậu làm anh sợ quá, ai cũng cong mình anh thẳng, anh dễ sống sao.” Cảm râm lên tới lầu, tức thì thay đổi sắc mặt: “Cậu là Uông Hạo Diên hả! Ngày nào tôi cũng xem bộ phim ‘Cuộc chiến gián điệp’ của cậu, cho tôi chụp ảnh chung được không? Bạn gái tôi cũng hâm mộ cậu lắm, uầy sao tôi lại không mang máy ảnh theo chứ.”

Một bàn người ngồi đông đủ, trước tiên mọi người cùng gửi lời chúc mừng, hy vọng nhà hàng buôn may bán đắt, Lộ Kha Đồng bắt ăn đòn này nọ lộ chài. Thích Thời An nghe không hiểu, bèn hỏi: “Ăn đòn? Có phải khi nãy tôi nói sai gì không?”

Lộ Kha Đồng đáp: “Không có gì, năm đó Thẩm Đa Ý vạch trần em trong hèm, hại em suốt nửa mới cặp bồ một ngày đã thất tình, anh chưa là gì đâu.”

Lộ Kha Đồng nói xong, đến lượt Khuru Lạc Dân cảm khái: “Thẩm Đa Ý còn hại tôi bị vỡ đầu, tôi chỉ chọc cậu ấy một tí.”

“Chọc?” Thích Thời An đặt đũa xuống, trầm ngâm nhìn về phía Khuru Lạc Dân. Thẩm Đa Ý nắm tay Thích Thời An dưới bàn như trấn an, đồng thời nói với Khuru Lạc Dân: “Cậu với Lộ Kha Đồng có thể nào yên ổn ăn cơm không, tiểu đội nhớ ăn không nhớ đánh hả?”

Khuru Lạc Dân nói: “Vậy để tôi chúc rượu rồi ăn tiếp. Lộ Lộ, Phí Nguyên, hồi tưởng lại quá khứ, từng màn từng cảnh hết như mới xảy ra hôm qua, hy vọng hai người sẽ như đĩa xôi ngọt thập cẩm này, mãi mãi ngọt ngào, dính chặt lấy nhau.”

Xôi ngọt thập cẩm

Phí Nguyên nâng ly: “Mọi người cũng thế, cạn ly kính trước.”

Uống xong một ly, Ưông Hạo Diên tiếp lời: “Tết tây sắp đến rồi, sang năm mới hy vọng mọi người vạn sự như ý, hy vọng Giản Tân của chúng ta làm việc không vất vả như vậy nữa, dành ra nhiều thời gian hơn dạy bảo tôi, tôi cũng cạn ly kính trước.”

“Thay phiên nhau hả?” Uống xong hai ly, Thích Thời An lại rót đầy ly nữa: “Không nói chi xa, chúc nhà hàng làm ăn phát đạt nhé.” Dứt lời uống cạn rượu trong ly, sau đó khẽ nghiêng người, nhích lại gần Thẩm Đa Ý nói nhỏ: “Cũng chúc đôi mình bốn mùa bình an, phúc đa thuận ý.”

*Thích Thời An cố ý nói cho chữ cuối là “an” với “ý” ấy, “phúc đa thuận ý” có thể hiểu là nhiều phúc và mọi việc như ý.

Lộ Kha Đồng lẳng lẳng ăn hai chén com, uống xong mấy ly rượu mà mặt mày đỏ au, tỉnh tỉnh cũng yên tĩnh hơn nhiều. Phí Nguyên gác một tay lên lưng ghế của cậu, hỏi: “Em muốn nói không? Mọi khi nói nhiều lắm mà.”

Lộ Kha Đồng không trả lời, sau khi cậu cầm ly rượu lên, tất cả mọi người đều nhìn cậu, chờ cậu mở miệng, cậu nhìn Phí Nguyên với đôi mắt sáng ngời, đọc rõ từng chữ: “Anh đại, trời mà có tình trời cũng già.”

*Trời mà có tình trời cũng già: là một câu thơ rất nổi tiếng, ý là nếu có tình như con người, vậy thì trời cũng sẽ tàn, đất cũng sẽ già, nhưng tại sao trời đất chưa từng thay đổi? Bởi vì nó vô tình.

Phí Nguyên cảm động, mọi người cũng bị hai người họ làm cảm động, ai ngờ Lộ Kha Đồng vẫn chưa nói hết câu, cậu quay đầu nhìn mọi người, đập bàn nói lớn tiếng: “Trời mà có tình trời cũng già, bé trai như em khó tìm biết bao nhiêu! Cạn ly chúc mừng Phí Nguyên nào, dô!”

Phí Nguyên bí xị nâng ly, trong lòng nhủ thầm ông nội em

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 47

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhiệt độ giảm liên tục mấy ngày, coi bộ sắp đổ tuyết, cổng Toà thị chính đã dùng cây xanh chịu rét xếp thành dòng chữ “Chúc mừng năm mới”, vài người gác cổng đi qua đi lại quét bụi vương vãi dưới mặt đất.

Chập tối mọi người lục tục tan tầm, được lĩnh tiền thưởng nên ai nấy đều rất vui mừng. Xe của Lộ Nhược Bồi chạy ra khỏi cổng, thị trường cũng cần phải tan tầm. Tài xế bật nhạc, Lộ Nhược Bồi ngồi ghế sau lẳng lẳng lắng nghe, lát sau ngẩng đầu lên thấy tuyến đường không đúng bèn nhắc nhở: “Bữa tiệc lên lịch trước đó hủy rồi, về nhà.”

Về đến nhà xuống xe, cảnh sát vũ trang tuần tra đi qua dừng lại cúi chào, Lộ Nhược Bồi khẽ gật đầu, sau đó cầm văn kiện vào cửa. Phòng khách thoang thoang mùi thơm, Lộ Kha Đồng làm com tối trong bếp, nghe tiếng động bèn gọi với ra ngoài: “Sắp xong rồi, rửa tay là ăn được ngay.”

Lộ Nhược Bồi lên lầu rửa tay thay quần áo, sau khi xuống tới đồ ăn đã dọn lên bàn, màu sắc và mùi thơm đều đủ đầy. Lộ Kha Đồng cầm chén canh uống một hớp, tự mình khen mình: “Gỏi về từ nhà hàng của con đó, không phải con chém gió đâu, chỉ có nhà hàng Quốc Tân mười năm trước mới có thể miễn cưỡng đẹp bằng Tiểu Trúc của con.”

Lộ Nhược Bồi không thèm đề ý: “Sao tự dung lại nhớ đến việc ăn com với ba?”

“Ai bảo ba làm giả, khai trương cũng không chịu đi, vậy con đành tự mình đem tới cho ba nếm thử thôi.” Lộ Kha Đồng găm chân ngỗng: “Vội lại sắp đến Tết tây rồi, quảng cáo công ích của đài truyền hình trung ương nói phải quan tâm chăm sóc người già tỏ rõng nhiều hơn.”

Lộ Nhược Bồi cười lạnh một tiếng, hỏi: “Vậy sao Tết tây con không tới quan tâm chăm sóc?”

Lộ Kha Đồng lau tay, tuy chột dạ nhưng vẫn nói với vẻ hớn hờ: “Tết tây con phải đến nhà Phí Nguyên, hẹn xong hết rồi.”

“Đi một ngàn tám trăm lần rồi có gì mà hớn hờ.” Đạo này trong thành phố có nhiều việc, ngày nào cũng bận tới mặt nên tâm trạng của Lộ Nhược Bồi không được tốt: “Mười lăm tuổi thì ngốc nghếch to gan, suốt ngày lúi vào nhà người ta có thấy ngại gì đâu, bây giờ hai mươi lăm rồi, đến nhà người ta một chuyến mà cũng hí hửng đến vậy, có tiền đồ thật.”

“Lần này không giống nhà.” Lộ Kha Đồng giảm âm lượng, như thể đang chia sẻ bí mật nhỏ: “Trước đó hai nhà đã ăn com chung, bây giờ đến Tết tây, đúng dịp ngày lễ ăn mừng, Phí Nguyên muốn dẫn con về nhà chính thức ra mắt phụ huynh.”

Lộ Nhược Bồi đặt đũa xuống: “Tùy hai đứa, một mình ba càng thanh tĩnh hơn.”

Ăn cơm xong Lộ Kha Đồng ở chơi một chút rồi mới về, về đến nhà thấy Phí Nguyên vừa tắm xong đang ngồi trước bàn làm việc. “Anh gì ơi, muốn phục vụ lau tóc không?” Cậu đi lấy khăn lông, đứng sau lưng Phí Nguyên lau tóc cho Phí Nguyên.

“Có mạnh quá không anh, xin em thì em nhẹ tay chút.”

“Có nhanh quá không anh?”

“Có dễ chịu không anh? Sướng không anh?”

“Mẹ nó,” Phí Nguyên không thể nhịn được nữa, trở tay kéo Lộ Kha Đồng đến bên cạnh, đoạn đá nhẹ vào đầu gối của cậu, chờ cậu khụy xuống thì kéo cậu lên đùi mình ôm vào lòng, nói: “Một là ngoan ngoãn làm bí thư, hai là tự mình đi ngủ.”

“Làm bí thư cũng tốt, có thể ngủ chung với ông chủ.” Lộ Kha Đồng ngoan ngoãn rúc trong ngực Phí Nguyên, đầu ngón chân cạ cạ nền nhà, chán chường nhìn màn hình máy tính, toàn là biểu đồ số liệu: “Làm mình tính kiếm nhiều tiền ghê, Ưông Hạo Điền kiếm nhiều tiền vậy mà suốt ngày cứ ghi sổ, giấu hàng nha.”

Phí Nguyên khẽ ngẩng đầu, gác cằm lên đầu cậu, hỏi: “Về nhà ăn cơm ba em không nói gì chứ?”

“Không có.” Lộ Kha Đồng cụp mắt, có chút tự trách, nhưng sợ nói ra Phí Nguyên sẽ không chịu. Sau một lúc lặng thinh, tiếng cười của Phí Nguyên truyền đến.

Lộ Kha Đồng ngửa đầu hỏi: “Anh cười gì?”

“Cười em đấy, cứ như tuổi dậy thì ủa về vậy, mặt mày đau khổ thế kia.” Phí Nguyên vỗ gáy cậu, nói: “Tết tây được nghỉ hai ngày, ngày thứ hai đi ăn cơm với ba em chịu không? Quà ra mắt mua hơn cả tháng rồi, cất đó mà quên bống luôn.”

Lộ Kha Đồng sùng sốt: “Em còn sợ anh không muốn đi...”

“Không muốn cái gì chứ, ông ấy là ba em.” Quả thật Phí Nguyên với Lộ Nhược Bồi không hợp nhau lắm, chủ yếu do tính tình và cách xử sự khác xa nhau, hơn nữa Lộ Nhược Bồi cũng không thích kiểu người như Phí Nguyên, cả hai đều suy tính rất nhiều vì Lộ Kha Đồng, nhưng tuyệt đối không phải là kẻ thù, chỉ là không vừa mắt nhau mà thôi.

Phí Nguyên đóng băng số liệu, muốn đẩy Lộ Kha Đồng xuống dưới: “Hết đau khổ rồi phải không? Về phòng ngủ đi, anh chơi game một lát.” Lộ Kha Đồng mà vui là càng nhây, không chịu đi: “Chơi game có thú vị bằng đánh em không? Đầu có băng.”

“Em thú vị nhất, được chưa?” Phí Nguyên tắt máy tính, khiêng Lộ Kha Đồng về phòng ngủ.

...

Đến hôm đó, có lẽ bà con đều ra ngoài thăm viếng, đường sá kẹt đủ kiểu. Cốp sau chứa đầy đồ ăn, Lộ Kha Đồng ngồi ở ghế phó lái còn ôm một túi đồ, xem ra khá quan trọng.

Loay hoay suốt hai tiếng mới đến hẻm Lá Thu, Phí Nguyên tìm chỗ đậu xe, Lộ Kha Đồng vào nhà trước. Mấy mảnh sân mà cậu đi ngang qua đều tung bùng náo nhiệt, đến sân trong cùng lại yên tĩnh đến lạ, trước đây ông Thẩm còn sống thường dùng radio phát hí khúc, bây giờ ông cụ không còn nên tĩnh lặng hơn nhiều.

Lộ Kha Đồng vừa bước qua bậc cửa, chưa đi được mấy bước đã thấy Phí Đắc An từ trong nhà đi ra, cậu vội vàng gọi: “Chú ơi, con tới rồi, Phí Nguyên đang đậu xe ạ.” Nói đoạn đi tới trước mặt Phí Đắc An, đặt túi lên bàn: “Chúc chú năm mới vui vẻ.”

Phí Đắc An không mẫn không nhạt đáp một tiếng, ngoài ra không nói gì khác. Lộ Kha Đồng cười lúng túng, sau đó thật sự cười không nổi nên đành ngậm miệng nhìn ông. Phí Nguyên xách đồ bước vào, nhìn bầu không khí này cũng chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì, bèn hỏi: “Mẹ con đâu?”

“Qua chỗ ông ngoại mày rồi, lát nữa mới về.”

Phí Nguyên ôm Lộ Kha Đồng, vuốt nhẹ vai cậu như an ủi, nói: “Vào nhà đi, trời lạnh thế này đứng ngoài sân làm gì.”

Lộ Kha Đồng gật đầu, len lén nhìn Phí Đắc An, chờ Phí Đắc An vào trước rồi mới theo Phí Nguyên vào nhà. Phí Nguyên siết chặt cánh tay, thấp giọng hỏi: “Sao thế? Ba mắng em à?”

“Không có,” Lộ Kha Đồng cảm thấy mình là nguồn gốc tội lỗi, nói lí nhí: “Tại em không làm tốt.”

Phí Nguyên không chịu được, mới vừa tới đã tủi thân như vậy là sao đây, đầu tiên anh thối hơi lên tóc Lộ Kha Đồng dỗ dành cậu, tiếp theo hỏi thẳng Phí Đắc An: “Ba, ba dạy dỗ em ấy à?”

Phí Đắc An đang lau ấm tử sa của mình, nghe vậy trả lời ngay: “Ba mày có nói tiếng nào đâu, nên dạy cũng chưa dạy.”

Lời này vừa thốt ra, Lộ Kha Đồng hoảng hết cả lên: “Chú ơi chú dạy con đi, có phải con làm sai chỗ nào không?” Phí Nguyên đi qua giặt ấm trà của Phí

Đắc An đặt lên bàn, nói: “Lộ Lộ làm gì ba? Phải dọa người ta sợ mới vừa lòng à?”

“Sao gan nhỏ thế.” Phí Đắc An nhìn về phía Lộ Kha Đồng, ghen nẩy giờ nên buồn bực nói: “Con cũng gọi mẹ Phí Nguyên là mẹ rồi, vậy mà tới đây còn gọi chú, không hiểu chuyện gì hết, còn muốn chú trưng mặt vui về với con à?”

Phí Nguyên nghe vậy thì phá lên cười, sau đó mỉm cười nhìn sang Lộ Kha Đồng. Lộ Kha Đồng đứng sững tại chỗ mấy giây mới kịp hiểu, trong lòng không còn tảng đá đè nặng nữa, cậu vừa ngượng ngùng vừa hí hửng gọi Phí Đắc An: “Ba, ba!”

“Ày, vậy mới ngoan chứ.” Phí Đắc An còn muốn làm bộ nghiêm túc, nín cười quá tốn sức, thế là đứng dậy đi vào phòng bếp: “Hôm nay thể hiện tài năng cho mấy đứa xem, thịt dê xào cay, ăn ấm bụng luôn.”

Phí Nguyên nhắc nhở: “Em ấy không ăn ——”

“Suyt!” Lộ Kha Đồng vội vàng bịt miệng Phí Nguyên, quay đầu nói: “Cảm ơn ba!”

Phí Nguyên túm cổ tay Lộ Kha Đồng, hôn nhẹ lên lòng bàn tay của cậu, hỏi: “Vui không?”

Lộ Kha Đồng gật đầu lia lịa: “Vui nha, bây giờ em muốn phát lì xì lắm luôn.”

“Ai đốt tiền thế?” Không biết Lâm Du Châu trở về khi nào, vào nhà chỉ nghe Lộ Kha Đồng nói mình muốn phát lì xì: “Mẹ nói chứ, không đốt tiền đâu phải là con, mà hôm nay không đến lượt con phát đâu.”

Lộ Kha Đồng rót ly trà nóng cho Lâm Du Châu, lại nhường chỗ cho Lâm Du Châu ngồi. Phí Đắc An đi ra từ phòng bếp, nói: “Tôi làm món thịt dê, mới vừa trưng xong, còn lại bà xem rồi xử lý đi, tôi không lo đâu.”

“Ai mượn ông lo, mau tránh chỗ giùm đi.” Uống trà xong, Lâm Du Châu buộc tóc lên: “Nắm hương chưng trứng, sườn heo sốt tiêu đen, cải ngọt luộc. Thêm món tôm sốt hạch đào đi, cho Lộ Lộ bồi bổ đầu óc, Phí Nguyên đập mấy quả hạch đào đi.”

Tôm sốt hạch đào

Lộ Kha Đồng vén tay áo lên: “Để con đập cho, dù gì cũng bồi bổ cho con mà.”

Lâm Du Châu bật cười: “Con vào phụ mẹ một tay đi, Phí Nguyên to xác thế đứng trong bếp choáng chỗ lắm, con lèm bèm với mẹ còn giải buồn nữa.” Sự nhớ đến điều gì đó, Lâm Du Châu vừa đi vào lại đi ra, nói: “Phí Nguyên, hai ngày nay được nghỉ Tết, mày tìm thời gian ăn bữa cơm với ba của Lộ Lộ đi, thấy quả gì thích hợp thì tranh thủ mua luôn, đi gặp chính thức một lần đi.”

“Biết rồi.” Phí Nguyên cầm một nắm hạch đào: “Ngày mai sẽ đi.”

Lộ Kha Đồng ngấm nắm hương khuấy trứng gà, bắt đầu lèm bèm với Lâm Du Châu: “Này con đến chào chú á, chú không vui làm con sợ muốn chết, sau đó chú nói là vì con không gọi ba, thú vị quá trời.”

Lâm Du Châu nói: “Đi Diên Biên về nghe mẹ nói mà ông ghen tị đỏ mắt, cứ ngóng trông mãi thôi, lúc đi Diên Biên còn mua cho con bộ búp bê gì đó, nói nếu con không hiểu chuyện không gọi ông thì ông sẽ không cho con.”

Búp bê Nga

Lộ Kha Đồng cười khúc khích, cười xong ngáp ngừng hỏi: “Mẹ ơi, mẹ nói xem Phí Nguyên có chịu gọi không?”

“Sao mẹ biết được, chẳng phải nó với ba con không hợp nhau sao.” Lâm Du Châu suy nghĩ một lát: “Có điều mẹ cảm thấy ba con là người rất tốt, khí chất tốt, nhìn là biết hiểu lý lẽ có văn hóa rồi, không giống người bình thường.”

Phí Nguyên đập hạch đào xong bước vào, tiện tay dứt một quả vào miệng Lộ Kha Đồng, hỏi: “So với ba con thì sao?”

Lâm Du Châu trả lời: “So gì mà so, ba mày ngẫu nhất hèm Lá Thu, thời trẻ nông cuồng đánh nhau chưa từng ngã xuống, bây giờ bắt A đồ chưa từng thua ai, quan trọng là mẹ mày nói gì ông nghe nấy.” Nói xong như muốn chứng minh, Lâm Du Châu kêu to: “Phí Đắc An, thịt dê của ông trưng rồi thôi à? Chấm tương ăn hả?”

Phí Đắc An lại bước vào, đuổi Phí Nguyên với Lộ Kha Đồng ra ngoài: “Thì chờ bà quyết định xem cay ít hay cay vừa đây thôi, làm không đúng lại bị bà xia xối.”

“Thịt dê khô vậy mà còn nấu cay cái gì, Lộ Lộ có ăn cay được đâu.”

“Được, vậy đổi thành thịt dê chiên giòn.” Phí Đắc An cũng cao lớn không kém, giờ đây đang lụi cùi trong phòng bếp, Lâm Du Châu cũng không chê Phí Đắc An chiếm quá nhiều chỗ làm phòng bếp ngọt ngọt.

Cơm nước xong cùng xem TV trò chuyện trên trời dưới biển, Lộ Kha Đồng vào phòng lấy cái túi kia, móc chiếc hộp bên trong ra, nói: “Ba, mẹ, đây là quà con tặng ba mẹ, hy vọng ba mẹ sẽ thích.”

Đến đây biết bao lần, cậu chưa bao giờ đi tay không, nhưng lần này không giống, lần này là chính thức ra mắt phụ huynh, gọi ba mẹ. Hộp mở ra, bên trong đựng hai vật, một vật là vòng vàng điêu khắc khảm đá quý, một vật là dê điêu khắc bằng cẩm thạch trắng, lần lượt đại diện cho con giáp của Phí Đắc An và Lâm Du Châu.

Lâm Du Châu đầu đầu: “Phí Nguyên, đến gặp thông gia nhớ mua cái nào giá trị tương tự, không phải phân cao thấp mà là cấp bậc lễ nghĩa, ôi giờ oi quen cao phú mỹ đúng là phí tiền... Không được xụ mặt.”

*Cao phú mỹ: Cao giàu đẹp.

Lộ Kha Đồng bĩu môi: “Ba, vậy ba thích không?”

“Thích chứ thích chứ,” Phí Đắc An cảm thấy con rồng thật lóa mắt: “Đặt trong nhà, bông tất sinh huy.”

*Bông tất sinh huy: Nhà tranh rực rỡ, thường dùng khi khách quý tới nhà hoặc được tặng một vật trang hoàng nhà cửa thêm rực rỡ.

Lâm Du Châu cho quà vào tủ cất kỹ, lúc ra khỏi phòng ngủ còn cầm theo một chiếc túi gấm Tô Châu. Lộ Kha Đồng thấy thế bèn ngồi thẳng sống lưng, giống như sắp lĩnh thưởng.

“Năm đó bà ngoại của Phí Nguyên để lại cho mẹ một chiếc vòng ngọc, cho cậu của Phí Nguyên một cái mặt dây chuyền ngọc Quan Âm, vừa khéo Phí Nguyên là con trai, sau này vòng ngọc truyền cho con dâu, bên nhà cậu nó sinh con gái, mặt dây chuyền truyền cho con rể.” Lâm Du Châu mở túi gấm, lấy ra một cái mặt dây chuyền Quan Âm, nói với Lộ Kha Đồng: “Mẹ nhiều lần nhắc đi nhắc lại nói muốn đổi, bảo rằng tình huống nhà mình đặc biệt, bởi vậy con thấy đó, vòng ngọc cho em họ của Phí Nguyên, mặt dây chuyền này cho con.”

Lộ Kha Đồng nhận lấy, viên mắt ửng đỏ, muốn gọi tiếng mẹ lại sợ giọng mình biến điệu sẽ ngại ngùng. Lâm Du Châu mặt mày tươi cười, nhưng rồi lại thở dài một hơi: “Nam đeo Quan Âm nữ đeo Phật, tuy rằng các con còn trẻ hững hờ bất thường, nhưng mọi ngày cứ đeo đi, dù sao đeo trong người cũng nhìn không thấy. Lộ Lộ, điều kiện của con đặt nơi nào cũng nổi trội, ba con là người đứng đầu thành phố, của cái không cần phải nói nhiều, bằng cấp công việc của con cũng không tệ, diện mạo cũng đẹp, nhưng nhìn từ góc độ của một người làm mẹ, mẹ cảm thấy con tuyệt đối không hạnh phúc bằng Phí Nguyên, mặt dây chuyền này đều là mẹ truyền con từ đời này sang đời khác, con đeo nó, phù hộ con mãi mãi vui vẻ, hạnh phúc.”

Lộ Kha Đồng nghẹn ngào nói: “Cảm ơn mẹ.”

“Chọc người ta khóc rồi.” Phí Nguyên lấy mặt dây chuyền đeo cho Lộ Kha Đồng, thuận tay lau khôe mắt ươn ướt của cậu.

Phí Đắc An rầu muốn chết: “Sao tự dưng lại thế, tôi còn tưởng li xì mới là mục chính nên có chuẩn bị quà gì đâu, chỉ có một bộ búp bê.”

Lễ Quốc khánh đi Diên Biên, bên đó có một khu chợ rất lớn, toàn là đồ chơi người Nga bán, trai tráng trung niên như Phí Đắc An nào có mắt thẩm mỹ gì, thấy bộ búp bê màu sắc tươi tắn nên mua một cặp.

Lộ Kha Đồng cầm bộ búp bê, đeo dây chuyền Quan Âm, trong túi quần còn nhét hai bao lì xì, vừa khóc vừa cười. Chờ Phí Đắc An và Lâm Du Châu trở vào phòng, Phí Nguyên ôm cậu dỗ dành, đổi đề tài: “Làm một bộ búp bê hình em, ngoài cùng là Lộ Kha Đồng, bên trong là Lộ Lộ nhỏ hơn một số, bên trong nữa là Tiểu Lộ Lộ, anh có thể chơi cả ngày.”

Lộ Kha Đồng hít hít mũi: “Xin lỗi nha, năm tháng vô tình, chỉ còn lớp ngoài cùng thôi.”

“Không sao.” Phí Nguyên ôm cậu, sau đó cúi đầu hôn xuống, hai người hôn thật nhẹ nhàng, không dám gây tiếng động.

Chờ khi tách ra, Phí Nguyên nắm tay cậu đặt lên ngực mình, cũng nói thật khê: “Bởi vì ở nơi anh cả rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chương 48

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày nghỉ Tết tây thứ hai, bắt đầu từ lúc tỉnh ngủ rời giường tâm trạng của Lộ Nhược Bồi đã không được tốt, hiếm khi được nghỉ hai ngày, lại còn không được yên. Đêm hôm trước Lộ Kha Đồng gọi điện thoại cãi nhai hơn cả tiếng đồng hồ, nào là ba mẹ Phí Nguyên ủng hộ tụi con lắm, cho con đồ gia truyền này nọ kia. Lộ Nhược Bồi nghe mà đau đầu, ông cảm thấy Lộ Kha Đồng cũng xem như sống trong nhung lụa từ nhỏ, vậy mà dường như lấy miếng bánh ngô từ nhà Phí Nguyên cũng có thể khiến thẳng nhóc đó vui suốt nửa ngày.

Quá không tiền đồ, xui xẻo.

Buổi sáng trong nhà thường không có ai, người làm theo giờ chỉ nấu cơm tối, hôm nay điều chỉnh thời gian, vừa xuống lầu đã nghe tiếng động trong phòng

bếp. Lộ Nhược Bồi ngồi ở phòng khách uống trà đọc báo buổi sáng, sau đó thấy lạnh nên lại lên lầu mặc thêm cái áo.

Di động đặt tại đầu giường chớp nháy, có tin nhắn đến, mở ra xem là Dương Việt Ngôn gửi, tin nhắn nói: Lộ Lộ nói với em hôm nay hai đứa nó đến gặp anh, vậy em không đến nữa, có chuyện gì hôm khác nói sau.

Cái khi gì cũng không giữ miệng được, hận không thể báo cho cả thế giới biết. Lộ Nhược Bồi còn chưa kịp trả lời, một tin nhắn khác lại đến, là Lộ Kha Đồng gửi: Ba ơi, ba dậy chưa? Con nghĩ rồi, không phải ba có nhiều đồng hồ cổ lắm sao, ba chọn hai cái xịn nhất tặng cho Phí Nguyên đi, nhà mình không có đồ gì có lai lịch cả, con rầu quá à.

Lộ Nhược Bồi thờ dài một tiếng, muốn hỏi bộ búp bê giá tám mươi đồng của Phí Đắc An có lai lịch gì. Bấy giờ nhìn thấy ba chữ Lộ Kha Đồng là ông lại khó ỡ, vì thế thẳng tay xóa luôn tin nhắn của Lộ Kha Đồng, xóa xong mở tin nhắn của Dương Việt Ngôn, suy nghĩ một lát rồi vẫn quyết định gọi qua.

Dương Việt Ngôn bắt máy rất nhanh: “Sao thế, căng thẳng hả?”

“Anh căng thẳng cái gì, em khỏi cần để ý Lộ Lộ, nó mà đắc ý là sẽ phóng đại sự thật gấp tám trăm lần, chỉ là ăn bữa cơm thôi.” Lộ Nhược Bồi đi tới trước cửa sổ, thời gian quá sớm vẫn chưa thấy mặt trời đâu: “Chiều nay em ghé qua đi, bàn chuyện công trình.”

Dương Việt Ngôn “ừ” một tiếng thật dài, Lộ Nhược Bồi biết đối phương có lời muốn nói nên lẳng lặng chờ, quả nhiên Dương Việt Ngôn lại nói tiếp: “Hôm nay là ngày nghỉ theo quy định của pháp luật, chuyện công trình chờ đi làm rồi nói sau, dù gì ban lãnh đạo các anh còn phải họp nữa mà.”

Lộ Nhược Bồi hơi cúi đầu, cười nói: “Luật sư Dương, chuyện gì luật sư bọn em cũng muốn tranh luận ba phần nói cho rõ ràng, nhưng lãnh đạo bọn anh lại không thích nói quá rõ ràng. Bàn chuyện công trình chỉ là một tiếng bàn chuyện công trình, sau đó nói chuyện khác, sau đó nữa cùng ăn cơm.”

“Nếu vậy em đồng ý.” Dương Việt Ngôn hài lòng, trước khi cúp máy còn nói: “Chiều gặp nhé lãnh đạo.”

Cuối cùng tâm trạng của Lộ Nhược Bồi cũng khá hơn một chút, thay quần áo xong chuẩn bị xuống lầu lại nhận được một tin nhắn đáng ghét do Lộ Kha Đồng gửi: Hay là tặng ba cái đi, tam dương khai thái, may mắn!

*Tam dương khai thái: Tháng Giêng mở đầu cho sự thuận lợi và may mắn cả năm.

Tặng mười cái cho mười phân vẹn mười luôn đi, bộ tướng tặng gạch à?

Lộ Kha Đồng ngủ dậy chẳng làm gì khác, chỉ lo gửi tin nhắn, cậu còn cố tình không rời giường, muốn kéo dài thời gian để Lộ Nhược Bồi chuẩn bị chu toàn hơn. Phí Nguyên tắm xong ở trần đi ra, thấy Lộ Kha Đồng núp trong chăn chỉ lòi một đoạn cẳng chân bèn bước qua đá một cái, nói: “Lại lên lút bụi ra giường à?”

Lộ Kha Đồng ném di động, chui ra khỏi chăn nhìn Phí Nguyên ngồi bên giường, đưa bờ vai rộng về phía mình. Cậu bò dậy nằm sấp lên người Phí Nguyên, do dự nói: “Em hồi hộp.”

“Có đến mức đó không?” Phí Nguyên đưa tay ra sau nâng mông cậu, cồng cậu đi vào nhà tắm: “Mau đánh răng rửa mặt, lát nữa lại kẹt xe bây giờ.”

Lộ Kha Đồng không xỏ dép, đứng luôn trên mu bàn chân của Phí Nguyên rửa mặt. Phí Nguyên đứng sát phía sau, một tay giữ đầu Lộ Kha Đồng chải tóc cho cậu. Lộ Kha Đồng lau bọt kem đánh răng, nói: “Anh đại, nhẹ tay thôi, mép tóc cũng tụt ra sau rồi.”

Phí Nguyên sắp phiên chết: “Lặng nhắng cái gì, hơn năm chục ký đập trên chân anh còn lắm chuyện thế nữa.”

“Em có nặng không? Đầu có nặng?” Lộ Kha Đồng vốc nước rửa mặt, mặt mũi dính đầy bọt nước nhìn Phí Nguyên trong gương: “Anh hơn năm chục ký mà tôi nào cũng đề lên người em, em có nói anh nặng nào không?”

“Có ai cản em nói đâu.” Phí Nguyên dùng cánh tay quấn hông Lộ Kha Đồng, sau đó nửa xách nửa ôm cậu về phòng ngủ, tới bên giường thì tiện tay ném một cái, mĩa mai: “Chính mình bị đề đến ứ ớ, còn muốn nói gì nữa?”

Lộ Kha Đồng cời áo ngủ ra, để lộ dây chuyền Quan Âm và dấu hôn loang lổ trên xương quai xanh, cậu lấy áo len trùm lên đầu, loay hoay hai ba cái mặc xong, tức tối nói: “Anh tiêu rồi, gặp ba em cứ chờ đó, ba em sẽ xử anh.”

Đột nhiên Phí Nguyên lại trở nên dịu dàng, anh đưa tay vuốt mái tóc bù xù của cậu, nói: “Hết hồi hộp rồi chưa.”

“Hả?” Lộ Kha Đồng không hiểu mô tê gì, xách quần đứng sững đàng kia, lát sau mới bình tĩnh, vừa mặc quần vừa nói: “Em lại bị anh chơi đùa nữa rồi, tinh thần bị anh đùa, thể xác bị anh chơi, em sống hạnh phúc quá đi mà.”

Lộ Kha Đồng lèm bèm suốt một đường, Phí Nguyên xem như giải buồn. Đến nhà Lộ Nhược Bồi, Lộ Kha Đồng lại im re, đoán chừng lại bắt đầu hồi hộp rồi. Lộ Nhược Bồi ngồi trên sofa uống trà, TV đang chiếu tin tức về chính đồn và cái cách thành phố, người làm theo giờ đã nấu cơm xong ra về, khi nào ăn bọn họ chỉ cần hâm lại là được.

“Ba ơi, tụi con đến rồi, có điểm tâm không?”

Chào hỏi xong Lộ Kha Đồng đi vào phòng bếp, tìm được hộp điểm tâm: “Phí Nguyên, anh ăn không?” Phí Nguyên vừa ngồi xuống sofa, cách Lộ Nhược Bồi chừng nửa mét: “Không ăn, em ăn đi.”

Lộ Kha Đồng ngồi xuống ghé bên cạnh, tự cầm hộp điểm tâm ăn một mình. Ba tách trà trên bàn bốc hơi nóng, ngoại trừ tiếng của người dẫn chương trình tin thời sự, trong phòng không còn tiếng động nào khác. Một lát sau, Phí Nguyên nhìn TV phá vỡ sự im lặng: “Khu vực thuộc Tây Miên trong thành phố sắp dỡ bỏ, khu nhà con chắc cũng trong hai năm nữa thôi.”

“Ừ, đúng là có kế hoạch này.” Uống trà xong Lộ Nhược Bồi cũng mở miệng, giọng điệu nghe như đang bàn công việc: “Sang năm phải chịu trách nhiệm tổ chức hội nghị thượng đỉnh, sửa đường rồi nơi này sẽ trở nên thu hút, nhưng không dễ làm thế đâu.”

Phí Nguyên lại rót đầy trà: “Đường Tú Lâm hẳn khó làm nhất, muốn dỡ bỏ cũng chẳng có cách nào.” Dứt lời nhìn sang Lộ Kha Đồng, phát hiện Lộ Kha Đồng đã lặng lẽ ăn hết mấy miếng, Phí Nguyên bèn đẩy tách trà tới gần: “Đừng ăn nữa, uống tách trà này đi.”

Lộ Nhược Bồi nhìn qua, dứt khoát đổi đề tài: “Bây giờ con ăn nhiều như vậy, lát nữa còn ăn cơm không?”

“Ăn chứ, vừa nghe hai người nói vừa ăn.” Lộ Kha Đồng lau miệng, đoạn nâng tách trà lên uống, uống xong đặt hai tay lên đầu gối: “Hai người nói tiếp đi, không cần để ý đến con.”

Lộ Nhược Bồi phát tay một cái: “Ở nhà không nói mấy chuyện này, con dẫn Phí Nguyên đi thăm nhà đi, ba đi chọn chai rượu.” Nói xong bồng khựng lại, nhìn về phía Phí Nguyên: “Lúc ăn cơm uống vài ly với chú.”

Phí Nguyên trả lời: “Được, không thành vấn đề.”

Hai người yêu nhau nhiều năm như vậy, sau khi tốt nghiệp đều dọn ra ngoài ở, Lộ Kha Đồng đến hẻm Lá Thu cả trăm ngàn lần, nhưng Phí Nguyên đứng là chẳng tới đây được mấy lần, trong mấy lần ít ỏi đó cũng chưa bao giờ lên lầu. Lộ Kha Đồng dẫn Phí Nguyên lên lầu lượn qua lượn lại, lượn xong dẫn Phí Nguyên vào phòng mình.

Trên tủ đầu giường đặt một khung ảnh, bên trong là ảnh mặt trời lặn năm đó hai người chụp bên bờ biển. Phí Nguyên khoanh tay lướt mắt nhìn một vòng, bói rồi nói: “Anh còn tưởng dù hoa với hộp cơm hoa đã là cực hạn rồi, không ngờ một lọ sao nhỏ và đèn mặt trăng vẫn đang chờ.”

“Đèn này đẹp nha.” Lộ Kha Đồng kéo rèm rồi bật đèn lên, quả thật cứ như trên tường treo một vầng trăng sáng: “Lúc đó mẹ em nói mỗi ngày gấp cho em một ngôi sao, vậy thì mỗi ngày em sẽ cao hơn một chút, mẹ vẫn gấp mãi đến khi em tốt nghiệp tiểu học, trong ngăn tủ còn vài lọ nữa đó.”

Đèn mặt trăng

Phí Nguyên cố ý hỏi: “Hồi tiểu học có phải lùn lắm không? Chắc ngồi hàng đầu quanh năm nhỉ?”

Lộ Kha Đồng hồi tưởng lại, đúng là lùn thật: “Lúc vào tiểu học em mới năm tuổi, người khác bảy tuổi rồi, em không lùn sao được? Nói chứ em lùn nhưng thông minh nha, cũng phải thi viết thi phỏng vấn để vào như người khác đó.”

“Học tiểu học mà phiền phức thế.” Hồi nhỏ Phí Nguyên và Thẩm Đa Ý đều học trường dành cho con em đường sắt, không cần học phí cũng không cần thi thố. Lộ Kha Đồng lại khác, lúc đó Khuru Lạc Dân muốn học trường tiểu học quốc tế, ngoại trừ thi viết còn phải thi phỏng vấn, phỏng vấn phải song ngữ mới chịu. Để được theo Khuru Lạc Dân, cậu tốn rất nhiều sức.

Đang nói, Lộ Nhược Bồi cầm một chai rượu đỏ lên đây, đứng ở cửa hỏi: “Nói chuyện gì mà hưng phấn vậy, chuẩn bị ăn cơm thôi, vừa ăn vừa trò chuyện. À phải, rượu đỏ được không? Rượu trắng của chú số độ cao lắm, không biết từ lượng của con thế nào.”

Phí Nguyên nói: “Con uống một cân rượu trắng cũng không thành vấn đề, nhưng sao cũng được.”

Hâm thức ăn xong, trước tiên nâng ly một lần, Lộ Kha Đồng lái xe lướt về nên chỉ uống nước, nói: “Năm mới vui vẻ, chúc nhà hàng của con ngày càng buôn may bán đắt.” Lộ Nhược Bồi khẽ nhấp một hớp, cười nói: “Ai cũng chúc người khác, nào có tự chúc mình.”

Lộ Kha Đồng lập tức nói tiếp: “Vậy hai người chúc nhau đi!”

Phí Nguyên đã quen uống một hơi cạn ly, ly vừa rồi đã uống, thế là rót đầy ly lần nữa, bùng lên nhìn Lộ Nhược Bồi, nói: “Chú, con mời chú.”

Hai người nhìn nhau, nhìn phải gần năm sáu giây, Phí Nguyên không nhiều lời, Lộ Nhược Bồi cũng không đáp, nhưng trong năm sáu giây đó đại khái đã trao đổi tất cả. Lần này Lộ Nhược Bồi uống cạn ly, uống xong liếc nhìn Lộ Kha Đồng, Lộ Kha Đồng cười hí ha hí hửng, song Lộ Nhược Bồi không khỏi thờ dãi trong lòng.

Ngốc à, uống ly rượu này, ý nghĩa chính là giao con cho người ta đấy.

“Hồi này con chưa nói xong nữa.” Nhóc ngốc vẫn đang cười tí tởn, đã thế còn ra chiều đắc ý nói: “Lúc thi vào trường tiểu học ngày nào mẹ Khuru cũng để con làm bài với Khuru nhi, làm xong còn phải luyện nói. Hồi nhỏ Khuru nhi thấy ghét lắm, ảnh lên nói con chỉ học ké thôi, còn nói con chắc chắn sẽ thi rớt.”

Nhớ lại chuyện đó, Lộ Nhược Bồi nói với Phí Nguyên: “Trường khác chạy quan hệ thì không thành vấn đề, trường tiểu học quốc tế lại không chịu quản lý, hơn nữa lúc đó chú vẫn chưa lên đến vị trí này. Người ta yêu cầu ngoại trừ thành tích còn phải biết chơi nhạc cụ hoặc giỏi môn thể thao nào đó, nó chẳng biết gì hết còn nhất quyết đòi theo Khuru nhi cho bằng được, không cho nó theo thì nó vừa chạy khắp nhà vừa kêu la, làm chú đau hết cả đầu.”

Phí Nguyên nhin không được cười nói: “Đánh một trận là ngoan ngay, không được thì đánh vài trận.”

Lộ Nhược Bồi khẽ nhủ mày, từ trước đến nay ông chưa bao giờ đánh Lộ Kha Đồng, hù dọa cũng không nổi, bây giờ nghe Phí Nguyên nói một cách thần nhiên như thế, lòng ông khó chịu vô cùng: “Con nít phải dạy dỗ, không được đánh, bây giờ nó lớn rồi, càng không được đánh.”

“Đâu có đánh đâu có đánh, giỡn chơi thôi.” Thấy tình hình không ổn, Lộ Kha Đồng vội vàng ngắt lời, thật ra năm đó sau khi đứng ngoài cửa nhìn Phí Nguyên bị Phí Đắc An đánh, cậu cảm thấy Phí Nguyên đánh mình chẳng khác gì gãi ngứa, huống chi Phí Nguyên làm sao nỡ đánh thật.

Một bữa cơm hữu kinh vô hiểm* ăn xong, bàn ăn đã dọn nhưng hai bên vẫn ngồi ở hai phía không nhúc nhích. Lộ Nhược Bồi nhìn đồng hồ tử đứng ở góc tường, nói: “Chiều nay chú Dương của con sẽ tới đây bàn việc nên ba không giữ hai đứa lại, chắc hai đứa ở chơi với ba cũng cảm thấy khô khan.”

*Hữu kinh vô hiểm: Nhìn thì đáng sợ nhưng không có gì nguy hiểm

“Sao chơi đuổi người ta kỳ vậy.” Lộ Kha Đồng có chút mất hứng: “Chờ chú Dương tới cùng trò chuyện càng vui hơn, đến lúc đó sẽ không khô khan nữa.”

Trong lòng Phí Nguyên đã hiểu, Lộ Nhược Bồi như vậy là vì không muốn đối mặt, suy cho cùng lần này ăn cơm xem như đã chính thức đóng dấu, trước đây còn có thể nói vài lời răn dạy bất mãn, sau này chỉ còn nước nhin thôi.

Đứng dậy đi lấy quà mình mang đến, mở ra là một chiếc hộp vuông vắn, Phí Nguyên nói: “Nghệ sĩ trước đó con quản lý làm đại sứ hội đấu giá từ thiện, con mua cái này ở hội đấu giá. Chú, chú xem xem vừa ý không?”

Bên trong là một bộ cò vua lâu đời, ngày thường đem ra chơi hoặc cất giữ cũng được, nhìn là biết không phải hàng tầm thường. Lộ Nhược Bồi cảm lấy nghiến cứu thật lâu, nói: “Chú rất thích, con có lòng lắm.”

“Ba, ba ời,” Lộ Kha Đồng nhảy mắt với Lộ Nhược Bồi, nói bằng khẩu hình: “Đồng hồ, ba cái, lấy đi ba!”

Lộ Nhược Bồi không để ý đến cậu, nói: “Chú cũng không có gì để cho con, lẽ ra định cho con bao lì xì dày một chút, nhưng chắc con cũng không cần tiền của chú.”

Phí Nguyên cười nói: “Chỉ là hình thức thôi, không sao cả.”

“Vẫn phải cho, con chờ chút.” Lộ Nhược Bồi đi lên lầu, còn thuận tay xách bộ cò theo, coi bộ rất quý nó. Lộ Kha Đồng nghiêng người về hướng Phí Nguyên, nhận lỗi: “Xin lỗi anh nha, thứ có giá trị suu tâm nhất ở nhà em là em nè, ngoài ra thật sự không còn gì lấy ra được.”

“Bớt dặt vàng cho mình đi.”

Hai người đang nói, Lộ Nhược Bồi mang một chiếc hộp đựng đồ xuống lầu. Sau khi ngồi xuống ghế, ông nói: “Lâu lắm rồi không mở kết sắt, sắp quên cả mặt mã.”

Lộ Kha Đồng giật thót, cảm thấy thôi tiêu rồi.

Hộp đựng đồ

Nắp mở ra, Lộ Nhược Bồi lấy một chiếc xe hơi nắn bằng đất sét ở bên trong, nói: “Đây là đồ thủ công Lộ Lộ làm hồi đi học nhà trẻ, mọi người làm xong nộp lên trưng bày, nó làm xấu quá bị cô trả lại, về nhà khóc suốt ba tiếng.”

Lộ Nhược Bồi lại lấy ra một cái kẹp tóc: “Tóc dài chú cũng không có thời gian dẫn nó đi cắt, cô giáo dùng cái này kẹp tóc mái cho nó, sau đó nó học được cách tự kẹp, ngày nào cũng ắn đồ cả trán.”

Còn có ảnh chụp: “Lớp hai nhà trường tổ chức dạ tiệc mừng sinh nhật Khổng Tử, nó đóng hoa hướng dương trong tiết mục của lớp, là cái kiểu mặt trang phục hoạt hình đứng yên không nhúc nhích ấy, thế mà nó cứ cười hoài nên bị thay xuống, xuống xong không cười nữa, bĩu môi suốt một đêm.”

Lộ Nhược Bồi lấy từng món ra ngoài, hồi tưởng lại từng chuyện, đến khi viên mắt hơi cay mới ngừng lại. Những thứ này cất trong kết sắt hơn hai chục năm, bây giờ phải đổi chủ rồi.

Lộ Kha Đồng đi qua ngồi xuống cạnh ông, nói: “Ba, ba nhớ hết luôn kìa.”

“Hồi nhỏ dễ thương nên nhớ hết, sau này đáng ghét nên không nhớ nữa.” Tuy nét mặt bình tĩnh như thường, song ánh mắt của Lộ Nhược Bồi lại chứa đầy nuối tiếc. Với ông mà nói, Lộ Kha Đồng không chỉ là gửi gắm của bạn thân mà còn là chỗ dựa tinh thần duy nhất của ông trong những năm tháng cô độc dài đằng đẵng.

Phí Nguyên nghiêm túc nhìn từng món một, nhìn xong lại cất kỹ từng món, Lộ Kha Đồng trong hình còn đội mũ hoa hướng dương, ánh mắt hờn tủi bĩu khóe môi, giống hệt lúc không vui hiện giờ.

Mũ hoa hướng dương

Anh rất muốn thu lại câu nói kia, thật sự không có cách nào đánh một trận, làm sao nỡ xuống tay.

“Con sẽ gìn giữ những thứ này cẩn thận, cũng sẽ yêu thương em ấy thật nhiều.” Sau khi cất kỹ mọi thứ, Phí Nguyên nhìn về phía Lộ Nhược Bồi lần nữa, khác với khi nãy uống rượu, giờ này phút này ánh mắt của đôi bên đều chân thành tuyệt đối.

Phí Nguyên nói: “Cảm ơn ba, ba yên tâm.”

Lộ Nhược Bồi hơi sững sốt, bỗng chốc nhớ lại cái đêm mười năm trước, Phí Nguyên đứng ven đường ôm Lộ Kha Đồng, ông nổi giận đùng đùng xuống xe chất vấn, mà Phí Nguyên mười bảy tuổi lại bình tĩnh đến lạ, rất gan góc.

Thì ra ông vẫn luôn nghĩ sai, người mạnh mẽ đâu có gì không tốt, bởi vì người mạnh mẽ đối xử với người mình yêu không phải không chế, mà là bảo vệ.

Nở nụ cười như đã buông tay được, Lộ Nhược Bồi trả lời: “Con vất vả rồi.”

Trên đường về nhà, Lộ Kha Đồng nắm tay lái chìm trong mê say, quay đầu cười ngu với Phí Nguyên: “Anh vất vả rồi anh vất vả rồi, lo quản lý em nha. Đứng rồi, đồ hồi nhỏ của anh ba mẹ có giữ lại không? Em cũng muốn.”

Phí Nguyên đặt tay lên hộp đựng đồ, nói: “Bán ve chai hết rồi, và lại anh cũng không đóng hoa hường dương.”

Trong nhà yên tĩnh trở lại, Lộ Nhược Bồi vẫn ngồi cạnh bàn ăn. Trong lòng ông trống trải, cảm giác mình đã hoàn thành chuyện gì đó, song lại cảm thấy như mất đi vật gì đó. Còn đang thất thần, chuông cửa chọt reo lên.

Dương Việt Ngôn bọc áo bành tô bước vào, toàn thân bốc đầy khí lạnh, sau đó nhìn một cái đã phát hiện điều không ổn, Dương Việt Ngôn cười hỏi: “Con trai bỏ chạy với người ta, trong lòng khó chịu lắm phải không?”

Lộ Nhược Bồi nhanh chóng khôi phục sắc mặt như thường, xoay người đi lên lầu: “Khó chịu cái gì, cuối cùng kết sát đã có chỗ cất tiền.” Lên tới giữa cầu thang phát hiện Dương Việt Ngôn không đi theo, quay đầu lại thấy đối phương đang đứng cạnh bàn trà: “Đứng đằng kia làm gì, lên đây.”

“Lãnh đạo, mới vừa đến đã bàn việc sao, chỉ ít cũng để em uống ngụm trà chứ.”

Lộ Nhược Bồi trầm ngâm: “Đúng là hơi sớm thật, lên ngủ trưa với lãnh đạo trước đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 49

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ngày đông hanh khô, lúc ngủ mở máy tạo độ ẩm mới dễ chịu hơn một chút, Dương Việt Ngôn nâng tay về phía lỗ nhả khí, tay áo lỏng cườ rộng thùng thình trượt xuống một đoạn nhỏ, để lộ cổ tay.

“Không mệt sao, ứng phó với bọn họ một buổi sáng là anh mệt lắm rồi.” Lộ Nhược Bồi khẽ nghiêng người, nhắm mắt lại nói.

Hai người nằm cách nhau một nắm tay, Dương Việt Ngôn rút tay về vỗ vỗ chần, trêu chọc: “Anh lớn tuổi rồi, đâu tránh được.” Mới vừa nói xong, bàn tay se lạnh của Lộ Nhược Bồi đã luồn vào vạt áo, lúc chạm đến da thịt ở bụng còn khiến Dương Việt Ngôn giật một cái.

Lộ Nhược Bồi nói bằng giọng cũng lạnh không kém: “Kính già yêu trẻ, làm ấm tay cho người lớn tuổi như anh đi.”

Dương Việt Ngôn cũng nhắm mắt lại, im lặng một lát rồi mở miệng: “Chờ anh xuống đài, năm nào chúng ta cũng đến nơi ấm áp trú đông được không? Không thì... đầu năm sau nha?”

Lộ Nhược Bồi chậm rãi mở mắt ra, nhìn gương mặt của Dương Việt Ngôn, đoạn rút tay ra nắm tay Dương Việt Ngôn, bấy giờ mới phát hiện tay của Dương Việt Ngôn còn lạnh hơn: “Em nghe nói rồi à?”

“Chỉ một chút thôi.” Dương Việt Ngôn siết chặt tay Lộ Nhược Bồi: “Sở trưởng Khuru còn chưa xuống đài, nhưng hai năm qua ông ấy vẫn một mực tàn quyền, tại sao anh cứ giành nãi? Sớm muộn gì người bên dưới cũng phải lên, có phải do anh đề bạt hay không thật sự quan trọng vậy sao?”

Chẳng đợi Lộ Nhược Bồi trả lời, Dương Việt Ngôn đã chán nản buông tay ra, uể oải nói: “Em biết các anh có phe phái, ai thế chỗ anh cũng có rào đầu, nhưng nếu anh không có ý định lên cao hơn, chút chuyện này anh không nhất thiết phải kiên trì như thế, chỉ ít không cần tranh giành đến anh chết tôi sống.”

Lộ Nhược Bồi cười bất đắc dĩ: “Cái gì mà anh chết tôi sống, chỉ là cạnh tranh kiểu bình thường nhất trên quan trường thôi, nếu ai thay anh cũng được thì còn chia phe phái làm gì. Và lại mấy chục năm qua chẳng phải đều như vậy sao, hẳn là em cũng thấy nhiều rồi.”

“Đúng là em thấy nhiều rồi.” Dương Việt Ngôn xoay người đưa lưng về phía Lộ Nhược Bồi, giọng lạnh nhạt: “Thôi bỏ đi, cứ bàn chuyện công trình thì hơn.”

“Bàn gì mà bàn, anh buồn ngủ.” Lộ Nhược Bồi khoác tay mình lên cánh tay Dương Việt Ngôn, sau đó nhào người áp lên gáy Dương Việt Ngôn: “Ngủ một giấc đi, một lúc thôi là được, coi như chăm sóc anh.”

Dương Việt Ngôn mềm lòng, nhưng lười xoay người lại, bèn nhẹ nhàng ngửa đầu dùng tóc cạ cạ môi Lộ Nhược Bồi.

Ngủ một giấc đến khi trời tối mịt, lúc tỉnh lại còn có chút lơ đãng, vặn mở đèn xem thời gian, Dương Việt Ngôn kinh ngạc với việc mình có thể ngủ say đến vậy. Vị trí bên cạnh trống không, xò dép lê đi qua phòng sách cũng chẳng thấy ai, mãi khi xuống lầu mới nghe được tiếng động.

“Tỉnh rồi hả?” Khoác áo ngủ đứng trong bếp hâm canh, Lộ Nhược Bồi quay đầu lại dịu dàng nói: “Ăn tạm chút gì đi, phức tạp quá anh không biết nấu.”

“Gì cũng được cả, nói chứ lần đầu lộn đuôi hết rồi, ở đây cả buổi chiều mà chưa nói được chuyện gì hết.” Ra khỏi chăn ấm khiến Dương Việt Ngôn thấy hơi lạnh, không khỏi run cầm cập: “Nơi sửa đường anh định làm thế nào, văn kiện của Đảng cũng đưa xuống rồi.”

Lộ Nhược Bồi bùng nôi đất lên bàn, trước tiên múc một chén cho Dương Việt Ngôn: “Uống cho ấm bụng rồi hãy nói, đừng để bị cảm.” Chờ Dương Việt Ngôn uống xong, Lộ Nhược Bồi mới mở miệng trả lời: “Thành tích lần này vốn dĩ không phải chuẩn bị cho anh, anh sốt sáng làm gì.”

Dựa theo quy hoạch thành phố, mười năm trước đường Tú Lâm hẳn nên được dỡ bỏ, nhưng nơi này là sở nghỉ hưu của quân khu, căn bản không dỡ được, bây giờ phải tổ chức hội nghị thượng đỉnh nên lại đưa lên chương trình nghị sự. Lẽ ra mấy năm nay Lộ Nhược Bồi định xuống đài, có điều ít nhất phải chờ hội nghị thượng đỉnh cuối năm sau kết thúc, nhưng người bên bọn họ bị theo dõi gắt gao, hơn nửa năm trước đã có người bắt đầu hành động, người ta có bối cảnh có quan hệ, lấy chuyện dỡ bỏ này để nói Lộ Nhược Bồi không xử lý được nhưng người ta xử lý được, nói trắng ra đường Tú Lâm chính là cấp trên đặc biệt dùng làm thành tích cho người ta.

Dương Việt Ngôn nói: “Nếu trong lòng anh đã tỏ tường, có gì còn cự nự với bọn họ.”

“Sao cứ nói tới nói lui mãi vậy.” Lộ Nhược Bồi lại múc một chén, cảm thấy Dương Việt Ngôn xé chuyện bé ra to: “Anh không phải người máy xử lý công vụ, ngồi trên vị trí này nhiều năm như vậy, chắc chắn cũng có tình cảm, nếu có người muốn lên là anh phải xuống ngay, chẳng phải quá hoang đường sao? Em cũng biết người bên bọn anh đang ở thành phố cấp dưới làm bí thư đào tạo chuyên sâu, cuối năm sau điều về đây vừa khéo nhận chỗ của anh.”

Dương Việt Ngôn không nói nữa, cúi đầu dùng muỗng sớt khuấy nước canh trong chén, Lộ Nhược Bồi đã nói đến nước đó thì không còn đường để thương lượng nữa, hướng chỉ quan hệ nội bộ hỗn loạn của bọn họ không hề đơn giản như thế giới bên ngoài nhìn thấy.

“Có phải em có tâm sự không?” Lộ Nhược Bồi cảm thấy tâm trạng của Dương Việt Ngôn không ổn lắm, hoặc nên nói sắc thái tình cảm cá nhân đậm hơn, có điều Lộ Nhược Bồi không ép Dương Việt Ngôn phải nói, chỉ thấp giọng thương lượng: “Nể tình anh lớn tuổi, em đừng giận anh.”

Dương Việt Ngôn vẫn cúi đầu: “Tháng này mẹ em giới thiệu cho em ba người đàn ông.”

Lộ Nhược Bồi bật cười, cuối cùng cũng sáng tỏ, lập tức hứa hẹn: “Cuối năm sau anh rút lui, chúng ta dẫn đi đến nơi ấm áp trú đông, không về cũng được, được không?”

Dương Việt Ngôn thở ra một hơi: “Được rồi, em xem như kính già yêu trẻ vậy.”

...

Qua Tết tây, nhiệt độ không khí bắt đầu tăng trở lại, chỉ là tăng chưa được mấy ngày lại lạnh đến rát da mặt. Ngày nào Lộ Kha Đồng cũng rúc trong Sấm Lâm Tiểu Trúc ngáp ngáp dài, cậu mặc áo lông nhét hai tay vào trong áo, úp thẳng mặt xuống bàn.

“Ông chủ, cho ghi sổ được không?”

Trán in một dấu ngẩng đầu lên, trông thấy Khuru Lạc Dân đang cúi mặt nhìn mình, hơn một tuần không gặp cũng nhớ thật, Lộ Kha Đồng nói: “Anh có lòng đến hay đi ngang qua vậy, có lòng đến thì cho ghi sổ.”

Khuru Lạc Dân chớp mắt hai cái: “Anh đến ăn cơm từ biệt với cưng.”

Chưa đến giờ cơm, lầu hai cũng không có khách, hai người ngồi gần cửa sổ ăn bốn món một canh, mỗi người mang một nồi sấu riêng. Lộ Kha Đồng vươn tay sờ cây mọng nước trên bệ cửa sổ, nói: “Còn vài ngày nữa là Tết rồi, anh lại về Mỹ làm gì nha.”

Thực vật mọng nước, cũng được gọi là cây mọng nước, là những loài thực vật có một số thành phần dày và nhiều thịt hơn bình thường, thường để giữ nước khi sinh trưởng ở nơi điều kiện đất hay khí hậu khô cằn.

“Làm việc chứ gì, anh có phải tự làm ông chủ đâu.” Khuru Lạc Dân chống cằm, quãng thời gian về nước này anh chẳng vẫn xin nghỉ phép, thật ra phải về từ sớm: “Phải rồi, dạo trước nghe cưng nói muốn thiết kế vườn hoa trong nhà gì gì đó, bây giờ thời tiết lạnh như vậy thiết kế xong cũng không mần ăn được gì.”

Lộ Kha Đồng cũng chống cằm, nói: “Ba em có cho em căn nhà ở đường Thanh Viên, bản thiết kế vườn hoa em cũng âm thầm vẽ xong từ lâu rồi, nhưng

Phí Nguyên không chịu qua đó, bởi vậy không làm luôn.”

Khuru Lạc Dân trề môi: “Cung ngọc hà, lúc đó không chịu, chưa chắc bây giờ vẫn không chịu, chẳng phải Phí Nguyên với chú đã cười một tiếng xóa sạch oán thù rồi sao.”

“Đúng ha, để em về quỳ gối hỏi thử xem”

“Thật mẹ nó chịu không thấu,” Khuru Lạc Dân tự đem rượu theo, rót cho Lộ Kha Đồng một ly sâm panh, nói: “Lộ à, Tết này qua Mỹ tìm anh chơi đi, không có Phí Nguyên chúng ta cứ mặc sức mà chơi, cung quên mất niềm vui của cung rồi sao?”

Lộ Kha Đồng lập tức dao động, nhưng ngại biểu lộ ra ngoài, bèn lấp liếm: “Chủ yếu là qua thăm mẹ em, tiện đường chơi tí thôi.”

Hai ngày sau, Khuru Lạc Dân nhanh chóng lên đường, chắc ở lâu quá ba Khuru mẹ Khuru cũng thấy phiền nên chẳng ai đi tiễn. Lộ Kha Đồng làm tài xế đưa Khuru Lạc Dân đi, đưa xong nổi máu lười không đến nhà hàng mà trực tiếp về nhà.

Phí Nguyên mới vừa dậy, mặc quần ngủ ngồi trên sô pha đọc email. Lộ Kha Đồng mở cửa bước vào mà không khỏi si mê, song lại buồn bực tại sao cả đồng lần hề đều thích ở trần như thế. Cậu đi qua ngồi xuống bên cạnh, nói: “Hôm nay em nghỉ, anh đến nhà hàng trông chừng đi.”

“Khuru Lạc Dân vừa đi là ngay cả công việc cũng không làm?” Phí Nguyên khép máy tính: “Lát nữa anh phải thu dọn đồ đạc, ngày mai đi vùng núi.”

Lộ Kha Đồng đưa tay sờ cơ bụng và đường nhân ngư của đối phương: “Em lớn vậy rồi mà chưa từng đến vùng núi, em muốn trải đời, ném thử com nhà nông, nhìn chuồng heo bự.”

Đường nhân ngư

Phí Nguyên nắm tay cậu vói vào trong lưng quần của mình, giảm nhỏ giọng: “Biểu hiện tốt thì dẫn em đi trải đời.”

Lần này biểu hiện một phát ba tiếng, Lộ Kha Đồng co quắp rúc trong góc sô pha, áo somi còn rút một chiếc nút. Phí Nguyên ăn uống no nê đi vào phòng ngủ tìm tắm chăn, sau đó đi ra bọc Lộ Kha Đồng lại bế vào phòng tắm ngâm bồn.

Hết dính nước nóng là bắt đầu khó chịu, Lộ Kha Đồng nhủ mày nói: “Mặc kệ biểu hiện tốt hay không anh cũng phải dẫn em theo, anh làm em nhớ đến nỗi ám ảnh trong lòng, anh đạo đức bại hoại, chỉ toàn nói dóc, bôn cọt bé trai.”

Phí Nguyên nhấc chân dài bước vào, ôm Lộ Kha Đồng trước người mình vuốt ve, miệng cười ha ha.

Năm đó vì để vào cục Lâm viên, Lộ Kha Đồng thi rất nhiều lần, thi rớt lần hai suýt thì bỏ cuộc, còn u sầu nghĩ lung tung suốt ngày. Lúc đó Phí Nguyên chưa lên chức giám đốc, nghệ sĩ dưới tay cũng không riêng gì một mình Ưông Hạo Diên, Lộ Kha Đồng thấy làm mình tỉnh vừa về vang vừa có tiền, bèn nổi hứng muốn Phí Nguyên cho mình đi cửa sau debut.

*Dạo trước tui để Lâm nghiệp có vẻ không đúng lắm (dù tui đã đi hỏi ý kiến người ta), nên tui quyết định để lại là Lâm viên, đọc giải thích bên baidu cũng không hiểu lắm, kiểu thiết kế sân vườn gì đó, nói chung liên quan cây cảnh...

“Yên ổn ôn bài của em đi, năm sau sẽ thi đậu.”

“Em cảm thấy em cũng không kém gì thực tập sinh của công ty các anh, thu xếp một chút cũng có thể solo.”

“Solo ông nội em”

“Ghép nhóm cũng được, mà em hát bị lạc điệu, đọc rap chắc ổn đó anh.”

Nhớ lại việc này, Phí Nguyên càng cười không ngừng được. Lộ Kha Đồng dùng sức xoa bọt trên tóc, cảm hận nói: “Đã hứa chỉ cần cho anh quy tắc ngầm là được, vậy mà quy tắc ngầm người ta cả một đêm, sang hôm sau mặc quần vào lại không chịu thừa nhận, người giới showbiz mấy anh thiệt bại hoại.”

“Đừng xoa nữa, nhích sang đây chút.” Phí Nguyên xối sạch bọt trên tóc cậu, xối xong hôn đuôi mắt của cậu một cái: “Tắm xong ngủ một giấc, ngày mai chúng ta cùng đi.”

Lộ Kha Đồng lau nước trên mặt: “Thử hỏi ai chưa từng yêu bại hoại chứ?”

Nói là vùng núi, thật ra chỉ là một trường quay mới xây, chẳng qua cảnh diễn của Ưông Hạo Diên không nằm trong trường quay mà toàn lấy cảnh ở nhà nông vùng lân cận. Lộ Kha Đồng đeo máy ảnh trên cổ, dọc đường đi hết chụp phong cảnh đến chụp nghệ sĩ, chỉ có chụp Ưông Hạo Diên là dừng đi động.

“Lộ Lộ, anh không đáng để cậu dùng máy ảnh sao?”

“Nghe anh nói kìa, em làm vậy cũng vì muốn đặt anh làm hình nền điện thoại luôn đó mà.” Thật ra trong mắt Lộ Kha Đồng, Ưông Hạo Diên chính là người làm ảnh hưởng đến cuộc sống ngọt ngào của cậu và Phí Nguyên, hơi bị vô giá trị.

Lục máy tấm ảnh chụp trong máy ra khoe, Lộ Kha Đồng vênh váo nói: “Nhìn nè, đoàn làm phim Bến Thượng Hải kè bên đó, anh nhìn hai cái bím tóc to đùng của Phùng Trình Trình nè, nhìn khăn quàng cổ màu trắng của Hứa Văn Cường nè, nhìn đôi tay kéo của em nè.”

Hứa Văn Cường và Phùng Trình Trình là 2 nhân vật trong phim Bến Thượng Hải.

Uông Hạo Diên không có hứng thú: “Đôi máy rồi à?”

“Ừm, cái mới nhất đó, ống kính này đắt chết luôn.” Lộ Kha Đồng ôm máy ảnh, lại bắt đầu lái nhái: “Mười năm trước đâu có đắt vậy, giá cả đúng là tăng vèo vèo, anh biết không, tấm đầu tiên em chụp là lúc em với Phí Nguyên ra bờ biển chơi, ảnh còn cất hình của em dưới gối nữa. Anh nói xem có phải hồi đó Phí Nguyên giả bộ ngẫu không, thật ra đã mê em chết lên chết xuống rồi.”

Uông Hạo Diên nghe không nổi nữa, phát tay đuổi người: “Tránh ra tránh ra, nghe cậu nói chuyện mà anh khó ở hết sức.”

“Xì, còn giờ thôi sang chảnh.” Lộ Kha Đồng đi ra ngoài, bước chân rón rén như sắp tham gia buổi gặp mặt thần tượng: “Còn có đoàn làm phim quay lại Xạ Diệu nữa, em đi tìm Dung nhi (Hoàng Dung) chụp một tấm đây.”

Lắc lư trong trường quay cả buổi chiều, hễ là mình tỉnh trông quen mắt là cậu lại sắp tới chụp ảnh chung, người ta không muốn cậu cũng có tuyệt chiêu, nói mình là em họ của Phí Nguyên. Trong giới hầu như ai cũng biết Phí Nguyên, nghe vậy đồng ý ngay.

Buổi tối xem TV trong khách sạn, Phí Nguyên và các đạo diễn trong đoàn làm phim ăn com đến khuya mới về, đã thế còn ngà ngà say. Lộ Kha Đồng vừa đổ nước nóng vừa bóp kem đánh răng hộ, còn nói nhảm giúp Phí Nguyên giải buồn: “Com nhà nông ăn ngon lắm, bắp ngọt ối là ngọt, gà mềm ối là mềm, ăn một hồi tự nhiên nhớ anh quá trời luôn.”

Phí Nguyên nói bằng giọng thoang thoảng mùi rượu: “Đừng ra về ngoan ngoan, có chuyện nói thẳng đi.”

Đúng ra thấy Phí Nguyên cực quá nên Lộ Kha Đồng muốn ra về ngoan ngoan một phen, bây giờ bỗng dưng nhớ đến lời Khuru Lạc Dân nói, cậu cảm thấy mình có thể nhân cơ hội này nhắc chuyện dọn nhà, thế là nói quanh co: “Hôm nay em chụp nhiều ảnh lắm, còn kể cho Uông Uông nghe chuyện trước đây tụi mình ra bờ biển chụp ảnh nữa, thật ra em muốn làm một bức tường ảnh lâu rồi, nhưng nhà của tụi mình hiện giờ nhỏ quá không làm được, vậy nên em cũng không nhắc đến chuyện này.”

“Tường ảnh...” Phí Nguyên lặp lại, giọng vương chút men say.

Thấy có hy vọng, Lộ Kha Đồng vội nói tiếp: “Nhiều ảnh quý giá như vậy em muốn dán trong nhà, em muốn làm tường ảnh quá đi. Hay là... tụi mình dọn qua đường Thanh Viên nha, được không anh?”

Phí Nguyên cười khê, bóp cằm Lộ Kha Đồng vuốt nhẹ nhẹ, nói: “Được, làm bức tường ảnh.” Dứt lời buông tay ra, ấn gáy Lộ Kha Đồng về phía mình, giữa lúc mỗi rằng gần bó, anh ậm ừ nói: “Còn tưởng em không nhớ chứ.”

Nhớ gì cơ? Lộ Kha Đồng đã ý loạn tình mê chẳng màng nghĩ gì nữa, nhưng tự phỏng đoán không phải chuyện gì lớn, thế là thoải mái thả lỏng tinh thần ôm cổ Phí Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Chương 50

Ở chơi vài ngày, suýt nữa vui đến quên cả trời đất, thế nhưng chớp mắt đã đến cuối năm (tính theo lịch âm), nếu không về thì khó lấy lì xì luôn. Uông Hạo Diên chưa quay phim xong, Phí Nguyên cũng không thể đi, vì vậy kế hoạch là Lộ Kha Đồng tự về trước.

Thu dọn đồ đạc xong, ngại phiền nên không kéo vali theo, Lộ Kha Đồng mặc áo lông, lưng đeo ba lô, đi một bước quay đầu ba lần, được bảy tám mét lại dừng chân. Uông Hạo Diên mặc áo bông rách trong phim ngồi bên gốc cây, nhủ thầm hai người này lại mẹ nó bắt đầu nữa rồi.

“Anh đại.” Lộ Kha Đồng lạch bạch chạy về, nắm quai ba lô giả bộ nai tơ, nói với Phí Nguyên: “Anh về sớm chút nha, giao thừa em ở trong sân chờ anh đốt pháo bông.”

Phí Nguyên nói: “Biết rồi, anh sẽ cố hết sức về sớm.”

Tuy vài ngày không có ông chủ trông coi, việc buôn bán của Sâm Lâm Tiểu Trúc vẫn không bị ảnh hưởng, có thể thấy ông chủ cũng không có tác dụng gì. Sau khi trở về, Lộ Kha Đồng lại làm ông chủ phải tay thêm hai ngày, chờ khi trận tuyết đầu chấm dứt, cuối cùng cũng chào đón giao thừa.

*Ông chủ phải tay: ý nói người đứng ngoài chỉ huy nhìn người khác làm chứ không trực tiếp nhúng tay làm việc.

Trong hẻm Lá Thu, ngoài cửa nhà nào cũng treo đèn lồng, nhìn từ xa đã thấy màu đỏ bay phấp phới, trông cực kỳ tươi vui. Lộ Kha Đồng hai tay xách

đầy hàng tết và quà tặng, bước chầm chậm trên lớp tuyết mỏng, vừa đi tới cửa sân thì cái gì bị đập một cái.

Quay đầu lại nhìn, Thảm Đa Ý đứng dưới bậc tam cấp, trên tay còn dính chút tuyết, cười nói: “Theo dõi cậu này giờ, tính cảnh giác kém quá.”

Lộ Kha Đồng nhọc nhằn nâng tay chỉ ra đằng xa, nói: “Cậu tưởng cậu ngon lắm hả?”

Ở đầu hẻm đằng xa, Thích Thời An mặc áo bành tô đứng thẳng tại đó, mắt nhìn về nơi này.

“Sao chưa chịu đi nữa.” Thảm Đa Ý lẩm bẩm một câu, sau đó vẫy vẫy tay.

Thích Thời An cười với Thảm Đa Ý, tiếp theo lùi hai bước rồi khỏi, bấy giờ mới xem như đưa đến nơi.

Lộ Kha Đồng nhìn mà ngây người: “Lãng mạn ghê ta, hồi đó xin cuộc hẹn mà bám đuôi đến Quốc Tân còn chờ cậu tan ca, bây giờ yêu nhau rồi mà còn quyền luyến vậy nữa, mình cũng nhịn không được muốn nhũn ra rồi.”

“Lo đi của cậu đi.” Thảm Đa Ý bước lên bậc tam cấp đẩy Lộ Kha Đồng, thúc giục: “Hồi đó cậu đã ngốc, bây giờ vẫn còn ngốc, mình cũng nhịn không được thấy đau lòng rồi, mau vào nhà đi mình đập hạch đào cho cậu ăn.”

Trong sân đã được quét tước sạch sẽ, từ cửa chính đến cửa nhà quét ra một đường hẹp, Lộ Kha Đồng vừa kêu “ba mẹ” vừa chạy tới, mới mở cửa đã xin lì xì. Lâm Du Châu uốn tóc, Phí Đắc An hấp dầu, hai người ngồi trên sofa cắn hạt dưa, nói với lớp trẻ bọn họ: “Chúc tết trước đi, chúc xong sẽ có thưởng.”

Lộ Kha Đồng tính toán trong bụng, bảo Thảm Đa Ý chúc trước, Thảm Đa Ý thoải mái chúc xong, cậu bước lên một bước, cảm thấy chỉ dùng ngôn ngữ không được chói sáng lắm, bèn nói: “Hay là con đập đầu nha.”

Phí Đắc An “ôi dào” một tiếng: “Thôi đi con, trò đó lỗi mốt rồi.”

Lâm Du Châu cũng nói: “Thật đúng là, vì tiền lì xì mà liều mạng quá, ai mà không biết con là đại bảo bối nhi ở nhà, để ba con biết con đập đầu ở đây chắc ngày mai đội phá dỡ tới dỡ luôn cái hẻm này quá.”

“Không có đâu,” Lộ Kha Đồng ngồi xuống bên cạnh, tự giác lấy kẹo giòn trong hộp ra ăn: “Mà dạo này trong thành phố có nhiều nơi phải dỡ bỏ thật, con nghe Phí Nguyên nói bên này đã trong tầm ngắm, con tiếc nuối lắm.”

Lâm Du Châu rất thích nhìn dáng vẻ ngượng ngùng này của cậu, bà cười nói: “Ba mẹ còn không tiếc, con tiếc nuối cái gì.”

“Cậu ấy lãng mạn, xem nơi này như thánh địa trong tim.” Thảm Đa Ý cầm một vốc hạt dẻ, mỉm cười nhớ lại: “Mười năm trước tuần nào cũng tới đây lên lút hẹn hò, gây lộn chia tay còn kéo vali đến cửa nhận lỗi, con thiếu điều hát bài《Rất muốn rất muốn》cho hai người họ luôn.”

*Rất muốn rất muốn là một bài hát trong phim Tân dòng sông ly biệt.

Mặc dù da mặt của Lộ Kha Đồng không mỏng, nhưng nói mấy chuyện này ngay trước mặt người lớn vẫn khiến cậu xấu hổ, cậu có chút tức giận đá Thảm Đa Ý một cú, lú lú lảng sang chuyện khác: “Mẹ ơi, con có mang quà tặng mẹ nè, thật ra không phải con chuẩn bị, là mẹ con gửi về tặng cho mẹ, nói cảm ơn mẹ và ba chấp nhận con, bao dung con.”

Lâm Du Châu nhìn chiếc áo choàng mà thích mê, song lại không khỏi đau đầu, bà ưu sầu nói: “Mẹ con có lòng lắm, có điều chấp nhận con thì đúng, bao dung gì đó cũng được, nhưng nếu phạm lỗi chắc chắn phải bị mắng, cái này không thương lượng được.”

Tiếng nói chuyện trong nhà chưa bao giờ ngừng, hai thanh niên trẻ tán dóc nói cười với hai vị trưởng bối, buổi trưa cùng nhau ăn cơm, ăn xong Phí Đắc An và Lâm Du Châu muốn đi trung tâm mua sắm mua đồ, trong nhà chỉ còn lại Lộ Kha Đồng và Thảm Đa Ý.

“Cậu về phòng ngủ ngày xưa của cậu đi.”

Lộ Kha Đồng không muốn cho người khác nằm trên giường của Phí Nguyên, tuy rằng mọi khi phòng này cũng chẳng có ai ngủ. Thảm Đa Ý mặc kệ Lộ Kha Đồng, tựa vào đầu giường nói: “Phòng mình thành phòng chứa đồ rồi, lại còn không có máy sưởi. Cậu đừng có bày đặt, hồi nhỏ mình với Phí Nguyên còn tắm chung một bồn cơ, coi cậu kìa.”

“Ai thèm tin, nếu vậy bồn lớn cỡ nào.” Lộ Kha Đồng bừa môi đáp chần, rồi lại không tình nguyện đáp cho Thảm Đa Ý một chút: “Mình ngủ đây, nếu Phí Nguyên về lập tức báo với mình.”

Thật ra Phí Nguyên đã tranh thủ về trước Tết, nhưng bận rộn đến mức chẳng có thời gian về nhà, chỉ riêng việc gặp doanh nghiệp quảng cáo và cục Đầu tư đã xếp kín lịch, chưa đầy hai ngày lại đi công tác.

Thảm Đa Ý cũng nhắm mắt lại, lẩm bẩm: “Tuyết rơi mà về cái gì, chưa kể Xuân Vận nữa.”

*Xuân vận: (Vận tài dịp xuân về, ở Việt Nam gọi là “cuộc di cư mùa xuân”) dùng để chỉ khoảng thời gian gần Tết nguyên đán, khi mà người dân Trung Quốc đổ xô về quê ăn tết với số lượng khổng lồ.

Bốn năm giờ chiều tuyết từ từ lớn dần, dưới đất và trên chiếc bàn trong sân đều tích một lớp tuyết dày, Lâm Du Châu dặt tay Phí Đắc An trở về từ trung

tâm mua sắm, cười nói vui vẻ không sợ bị nhiễm lạnh.

Lộ Kha Đồng mới vừa ngủ dậy ỉu xiu ngồi cạnh bàn ăn làm sùi cảo, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thảm Đa Ý chọc chày cán bột vào trán cậu, nói: “Nhanh tay lên, mình cán cả đồng vỏ rồi này.” Lộ Kha Đồng tăng tốc độ, dù sao nhanh hay không cũng gói xấu hoặc thôi, cậu thở dài một tiếng: “Sao Phí Nguyên chưa về nữa nha.”

Lâm Du Châu thay quần áo đi qua, nói: “Con y như thím Tường Lâm vậy, lải nhải biết bao nhiêu lần. Nó không về thì thôi, về rồi chắc sùi cảo không đủ ăn.”

*Thím Tường Lâm Nhân vật hư cấu trong truyện ngắn Chúc Phúc của Lỗ Tấn, là điển hình của phụ nữ lao động ở nông thôn Trung Quốc xưa. Thím Tường Lâm tuy có tên mang nghĩa tốt (Tường Lâm mang ý nghĩa “cát tường như lâm”, vận mệnh rất tốt) nhưng lại có số phận bi thảm.

Sùi cảo vỏ mỏng nhân dày nấu cả một nồi lớn, bốn người ngồi trong phòng khách vừa xem tiệc tối vừa ăn com tất niên. Đến tám giờ, bên ngoài từ từ trở nên náo nhiệt, tiếng pháo nổ chưa từng gián đoạn.

“Lộ Lộ, con mang một ít sùi cảo về nhà đi, Tết rồi để ba con ở nhà một mình không tốt đâu.”

Lộ Kha Đồng bị đuổi về nên càng ỉu xiu hơn, cậu trả lời: “Ba con còn đang họp ở Tòa thị chính, gần đây bên đó bận lắm. À thì, con nghe xong《Khó quên đêm nay》với mọi người rồi về nha.”

“Khó quên đêm nay hát xong biết mấy giờ chưa.” Phí Đắc An cười ha ha, đứng dậy vẫy vẫy tay: “Đi thôi, đốt pháo, năm ngoái mua mười mấy dây pháo lớn.”

Trái pháo bông ra giữa sân, gom mọi nổ chung một chỗ, đốt xong không cần chú ý nữa. Lộ Kha Đồng đội mũ áo lông, ngửa đầu nhìn trời đêm, đột nhiên kêu to: “Mình muốn đốt với Phí Nguyên...”

Thảm Đa Ý bịt lỗ tai, nhích lại gần nói lớn: “Buộc mười dây pháo kếp vào móng cậu, bắn thẳng đến bên người Phí Nguyên cũng được đó. Phí Nguyên làm bằng sắt, Lộ Kha Đồng nổ banh móng, hai người trời sinh một cặp.”

Sức chiến đấu của Lộ Kha Đồng tụt xuống, gương mặt nhỏ nhắn giấu trong mũ áo buồn ơi là buồn. Một lát sau bắn pháo bông xong, những người khác trở vào nhà, cậu vẫn đứng lặng đờ đẫn kia.

Di động rung lên, Lộ Kha Đồng vội vã bắt máy: “Anh đại!”

“Ăn sùi cảo chưa?” Giọng Phí Nguyên nghe hơi trầm thấp, có tử tính hơn mọi ngày. Lộ Kha Đồng ừ một tiếng, đoạn yên lặng ngồi xỏm xuống chọt tuyết dưới đất, nói nhỏ: “Đường xá khó đi, anh chờ tuyết ngừng rồi hẵng về, em gói quá trời sùi cảo để dành cho anh nè, mà nó hơi xấu nha.”

“Ừ, đêm nay còn đón giao thừa không?”

“Không biết nữa, buồn ngủ thì không đón.” Ngón tay lạnh ngắt, chóp mũi cũng lạnh đến đỏ bừng, cậu nói càng nhỏ hơn: “Lẽ ra muốn đón, còn muốn quát một phát mừng năm mới với anh nữa.”

Phí Nguyên cười mắng: “Đừng nhoi, ngoan ngoãn về nhà ngủ đi.”

Gọi mỗi cuộc điện thoại mà nhận được hơn mười tin nhắn, đều là tin nhắn chúc tết. Trước lúc ăn com Lộ Kha Đồng đã gửi cho Lộ Nhược Bồi một tin, có điều không nhận được hồi âm, bây giờ cũng không biết Lộ Nhược Bồi bận xong chưa.

Gọi qua xem thử, reo hai tiếng đã bắt máy, Lộ Nhược Bồi hỏi: “Mới vừa họp xong, có gì không?”

Lộ Kha Đồng ngồi chồm hổm đến tê chân, cậu chậm rãi đứng lên, trả lời: “Không có gì, chỉ hỏi xem ba ăn com chưa, nếu chưa ăn để con đưa một ít sùi cảo qua cho ba, con gói đó, ăn ngon lắm.”

“Không cần, trình độ của con ba biết rồi.”

Nói hai câu rồi cúp điện thoại, Lộ Nhược Bồi lại cầm đĩa lên, sùi cảo trong hộp giữ nhiệt bốc hơi nóng, bên cạnh còn có một đĩa dấm nhỏ. Tòa thị chính đã không còn ai, chỉ có đèn văn phòng của Lộ Nhược Bồi còn sáng. Lộ Nhược Bồi gấp một cái đĩa đến bên miệng Dương Việt Ngôn, nói: “Ăn thêm cái nữa đi, anh ăn một mình thấy ngại quá.”

“Thôi đi, chẳng thấy anh ngại chỗ nào cả.” Dương Việt Ngôn cúi đầu đọc tài liệu, trước đó nấu sùi cảo nên bị muộn, vì vậy đến họp trễ vài phút, còn bị ai đó phê bình.

Lộ Nhược Bồi hết cách, đành buông chén đĩa biện bạch cho mình: “Em luôn luôn đúng giờ, xưa nay chỉ có đến sớm, hôm nay có tuyết rơi, mặt đường trơn trượt khó đi, em trễ vài phút khiến anh rất lo lắng, bởi vậy mới nhịn không được nói vài câu, đương nhiên không nên nói ngay trước mặt nhiều người như vậy, anh xin lỗi.”

Dương Việt Ngôn loáng thoáng nhớ lại năm đó Lộ Nhược Bồi gặp tai nạn, xem ra đôi phương thật sự đã lo lắng sốt ruột trong năm ba phút mình đến muộn. Dương Việt Ngôn đưa mắt nhìn Lộ Nhược Bồi, nói: “Biết rồi, mau ăn nhanh lên đi, hết bốc hơi nóng rồi kìa.”

Lộ Nhược Bồi tiếp tục ăn, nụ cười luôn nở bên môi.

Tiệc tối trong TV chuẩn bị kết thúc, Lộ Kha Đồng nằm trên sofa nhìn chăm chăm màn hình. Tiếng pháo nổ bên ngoài chưa từng ngừng, MC nói gì cũng nghe không rõ, mắt cậu như dại ra, miệng lẩm bẩm “Thiếu nam tử rỗng đáng thương, không ai bầu bạn chỉ có tiền.”

Dứt lời cảm động lên, mở group nhân viên phát lì xì.

Hai trăm, làm việc cho tốt.

Hai trăm, sắm đồ Tết đi.

Hai trăm, tôn trọng khách hàng.

Phát xong thoát ra ngoài, bắt đầu phát riêng từng người.

Hai trăm c ho Khuru nhi, nắm chắc cơ hội thoát kiếp độc thân.

Hai trăm c ho Thẩm Đa Ý, nhớ đối xử tốt với Tiểu T hích.

Hai trăm c ho Giản Tân, thật ra đó giờ vẫn thích anh.

Hai trăm c ho Uông Uông, sớm ngày làm ảnh đế.

Ngay khoảnh khắc phát bao lì xì cuối cùng, tên của Phí Nguyên thỉnh thoảng nháy ra chớp lóe trên màn hình, Lộ Kha Đồng bị dọa giật bản mình, bắt máy xong lỗ miệng nói hớ: “Anh giám sát em phải không! Mới đốt chút tiền đã gọi tới rồi!”

Phí Nguyên không cần nghĩ cũng biết tác phong của Lộ Kha Đồng, anh cũng không để ý đến việc đó, nói: “Chưa ngủ thì xuống lầu, ngủ rồi thì bò dậy xuống lầu.”

“Anh về rồi hả?!” Lộ Kha Đồng bật dậy chạy ra ban công, bên ngoài tuyết còn bay lất phất, chiếc viêt dã của Phí Nguyên đậu dưới lầu, khói trắng ở đuôi xe chứng tỏ mới về đến nơi, còn chưa kịp tắt máy.

Phủ thêm áo lông chạy vội ra ngoài, đứng trong thang máy còn nhìn cửa chính trang nghiêm sắc, Lộ Kha Đồng cười toe toét chạy loạn xạ, suýt nữa trượt té đập mặt. Phí Nguyên xuống xe, tuyết trắng tức thì rơi xuống chiếc áo khoác màu đen, anh giang hai tay ra, ôm chặt Lộ Kha Đồng tăng tốc nhào tới vào lòng mình.

“Nhanh thật, chưa ngủ à?”

“Đang chuẩn bị hát《Khó quên đêm nay》nè!”

“Xem được tiết mục gì hay ho rồi?” Phí Nguyên cúi đầu hôn tóc mái của Lộ Kha Đồng, sợi tóc lạnh lạnh nhưng môi nóng ấm. Lộ Kha Đồng nín chặt áo sau lưng Phí Nguyên, nói: “Có tấu nói mà anh thích, ngày xưa ngày xưa có một người anh em, mặt trái xoan, sống mũi cao, miệng tía lía, cười tươi rói.”

Phí Nguyên hùa theo cậu: “Người anh em nào thế, anh phải thích cậu ấy mới được.”

“Còn ai nữa, em nè.” Lộ Kha Đồng buông tay ra, phúi tuyết trên vai Phí Nguyên: “Có phải anh tranh thủ chạy về gấp không? Đường khó đi như vậy nguy hiểm quá, anh làm lòng em tan nát, còn làm em rơi lệ.”

Phí Nguyên kéo cậu đi tới đuôi xe mở cốp sau, tiện thể đá cậu một cái: “Nói chuyện đang hoàng, đừng có vớ va vớ vẩn.” Cốp sau mở ra, bên trong toàn là pháo bông, có lớn có nhỏ.

Rạng sáng năm thứ mười, pháo bông hoành tráng nổ tung trên trời đêm tối mịt, ánh sáng ấy khiến Lộ Kha Đồng ngây ngẩn trong tích tắc, lúc này Phí Nguyên kê sát tai cậu, nói: “Lộ Lộ, năm mới vui vẻ.”

Lộ Kha Đồng ôm chặt lấy Phí Nguyên, nói vanh vách: “Số phận do trời định, hạnh phúc do tự mình nắm bắt, sớm gặp nhau sớm theo đuổi, sớm cặp nhau sớm hưởng thụ. Năm thứ mười một đã đến, anh phải tiếp tục giữ vững tinh thần không buông tay không bỏ cuộc sống tiếp với em nha, em thật mê yêu anh.”

Phí Nguyên hỏi: “Yêu cỡ nào?”

Lộ Kha Đồng cực kỳ không biết xấu hổ: “Ví dụ như bây giờ em muốn cho anh về nhà làm chết em, nhưng nếu anh mệt quá thì em ráng nhịn vậy.”

Nghe vậy, Phí Nguyên siết chặt lấy cậu, thấp giọng nói: “Anh chỉ hận không thể làm chết em.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 51

Cửa phòng tắm đóng chặt, nhưng vẫn có thể nghe được tiếng pháo bông bên ngoài, trong phòng bốc đầy khí nóng, Lộ Kha Đồng thiếp đi trên vai Phí Nguyên, mỗi lần bị dấy dỗ dữ quá đều không chống được đến phút cuối.

Chờ khi dọn dẹp xong, Phí Nguyên bế cậu về phòng ngủ, chui vào ổ chăn không chút hơi ấm cũng không thể đánh thức Lộ Kha Đồng. Căn phòng tối đen sau khi tắt đèn thỉnh thoảng bị pháo bông nổ tung trên bầu trời rọi sáng, gương mặt che lấp phần nửa trong chăn của Lộ Kha Đồng vẫn còn phơn phớt đỏ chưa tan.

Phí Nguyên hôn tai cậu, nói nhỏ: “Lại lớn thêm một tuổi, qua hai mươi lăm thì không còn là tiểu bảo bối nữa rồi.”

“Ừm...” Lộ Kha Đồng tỉnh dậy như kỳ tích, song ánh mắt mệt đến mức mở không lên, cậu hờn hờ nói: “Thành đại bảo bối nhi... em lên level rồi...”

Phí Nguyên cười khê: “Đừng nói mớ, mau ngủ đi.”

Cứ thế, hai người ngủ hết cả ngày mừng một, mừng hai đến thăm Lộ Nhượng Bồi, Lộ Kha Đồng vẫn chưa mấy tỉnh táo. Đến nơi rồi, cậu ngu ngơ hỏi Lộ Nhượng Bồi: “Ba ơi, ba có muốn tặng quà cho ba của Phí Nguyên không?”

Lộ Nhượng Bồi ù ù cạc cạc: “Ba tặng quà cho ông làm gì?”

“Mẹ con cũng tặng rồi đó.” Lộ Kha Đồng ngồi bên cạnh ôm một hộp táo giòn ăn, thấy ngọt quá bèn nâng tách trà của Lộ Nhượng Bồi lên uống một hớp, nước trà vừa nồng vừa đắng khiến cậu tỉnh táo hơn một chút: “Chắc, mấy chú bác lớn tuổi thôi bỏ đi. Đúng rồi, vài hôm nữa con muốn đi thăm mẹ con, ba có muốn chuyển lời gì không?”

Lộ Nhượng Bồi rút tờ khăn giấy lau bên tách bị Lộ Kha Đồng chạm qua, nói: “Cần gì con chuyển lời, gọi điện thoại nói gì mà chẳng rõ.”

Phí Nguyên ở ban công nghe điện thoại xong bước vào, ngồi xuống hỏi: “Đang nói gì thế?”

“Nó muốn đi Mỹ thăm Ôn Ngưng.” Lộ Nhượng Bồi trả lời trước. Thật ra không phải năm nào Lộ Kha Đồng cũng đi, bởi vì Ôn Ngưng có gia đình của mình ở bên kia, cậu cảm thấy năm nào cũng qua làm phiền người ta quá, vì vậy nhiều năm rồi không đi, năm nay còn không đi cậu sẽ ghen chết mất.

Phí Nguyên hỏi tiếp: “Đi mấy ngày?”

“Mấy ngày?!” Lộ Kha Đồng giật mình, làm gì có chuyện đi mấy ngày, cậu còn phải tiện đường đi quây với Khuru Lạc Dân nữa mà. Ngẫm nghĩ một lát, Lộ Kha Đồng chột dạ nói: “Chắc bảy tám ngày đó anh.”

Lộ Nhượng Bồi đã quá hiểu: “Tốt nhất nói thật đi, mắc công đến lúc đó hai đứa lại giận nhau.”

“Vây chừng mười ngày...”

Phí Nguyên nhìn Lộ Kha Đồng một cái, Lộ Nhượng Bồi đang ở đây nên không tiện nói gì nữa, mười ngày nhiều lắm chỉ mới phân nửa thôi, anh hiểu tính cách của Lộ Kha Đồng quá rồi. Cái nhìn này khiến Lộ Kha Đồng cứng đờ, cậu bèn cầm một quả táo giòn đưa đến bên miệng Phí Nguyên, nói: “Ngọt lắm nè, anh ăn một quả đi.”

“Anh không ăn ngọt.” Lời này nói xong Lộ Kha Đồng càng xấu hổ hơn, nhìn cậu như vậy Phí Nguyên lại thấy thú vị, thế là đại phát từ bi nói: “Đừng nịnh nọt, trước khi đi lo thu dọn đồ đạc đã, chúng ta sắp chuyển nhà rồi.”

Lộ Nhượng Bồi nâng mắt lên, che giấu vẻ mừng rỡ, nói: “Đang được nghỉ đông, dọn nhà vừa khéo có thể mời bạn bè sang ăn tân gia.”

“Ày, Khuru nhi không có ở đây.”

Phí Nguyên lại nhìn Lộ Kha Đồng, càng chắc chắn nhóc này muốn dành sức đi quây với Khuru Lạc Dân, anh lại nhìn sang Lộ Nhượng Bồi, nói: “Bạn bè chắc không cần đâu, dù gì lúc khai trương nhà hàng mới vừa tụ họp rồi, con muốn mời người một nhà cùng ăn bữa cơm, ba thấy thế nào?”

Lộ Kha Đồng gật đầu lia lịa: “Con thấy tốt lắm nha! Rủ chú Dương đến luôn!”

“Có ai hỏi con đâu.” Lộ Nhượng Bồi cười khê, nói với Phí Nguyên: “Được, khi nào chuyển nhà hai đứa nói cho ba biết, ba với chú Dương sẽ đến đứng giờ.”

Kết quả không như mong đợi, Dương Việt Ngôn căn bản không ở trong nước: “Trước đó nhận một khách hàng lớn, ông ta nhất quyết phải mời vài cộng sự trong văn phòng bọn em đi nghỉ mát cho bằng được, bây giờ bọn em đang dẫn người nhà đi tắm nắng ở nam bán cầu.”

Lộ Nhượng Bồi hỏi: “Người nhà?”

Dương Việt Ngôn giống như chịu không nổi, trả lời: “Mẹ em đó! Có làm sao không!”

Lộ Nhược Bồi thở ra một hơi, tự cười mình có bệnh: “Không sao cả, vậy em với đi chơi vui nhé, khi nào về chúng ta lại gặp.”

Kế hoạch mừng tân gia tạm thời bị gác lại, kế hoạch thăm mẹ của Lộ Kha Đồng bị ép dồn lên, nói ép vậy thôi chứ thật ra cậu mừng hết biết. Hơn nữa hôm nọ sau khi nhận điện thoại Phí Nguyên lại bận tối mặt, cả ngày tăng ca mở hộp, chẳng còn sức đâu để ý đến cậu.

Trước khi đi, Lộ Kha Đồng tự đón taxi đến sân bay, không quên gửi tin nhắn cho Phí Nguyên: A nh đại, em đi nha.

Đoán chừng Phí Nguyên còn đang bận nên không thấy hồi âm. Lộ Kha Đồng tới sớm, ăn bát mì ở nhà hàng trong sân bay, ăn xong gửi tin nhắn cho Khuru Lạc Dân: B ạn thân, em mang niềm vui của ngày T ết đến đây, hy vọng anh đã sắp xếp xong xuôi hành trình làm bạn chôn hồng trần của chúng ta.

Bao giờ Khuru Lạc Dân cũng hồi âm rất nhanh: K hông thành vấn đề, chỉ cần cung tự trả tiền là được.

Xách ba lô ra khỏi quán mì, trở vào phòng chờ ngồi đợi, Lộ Kha Đồng nhìn đồng hồ, nhin không được gửi thêm một tin nhắn cho Phí Nguyên: Bộ anh bận lắm hả, có phải showbiz xảy ra chuyện lớn không?

Mới vừa gửi xong, sau ót bị người ta búng một cái, quay đầu lại chỉ thấy gương mặt bánh trai của Phí Nguyên, Lộ Kha Đồng cũng mặc kệ đau, hớn hờ nói: “Anh đại, em biết anh không yên lòng mà.”

Phí Nguyên ngồi xuống cạnh cậu: “Anh rất yên lòng, chỉ bận lòng thôi.”

“Có phải muốn quy ước ba điều không?” Lộ Kha Đồng đã quen với chuyện này, mỗi lần Phí Nguyên đi công tác đều ra luật với cậu, lần này chắc phải ra luật hình sự luôn. Nào ngờ Phí Nguyên chỉ nói: “Không quy ước, tâm trạng không tốt thì cứ đi chơi với Khuru Lạc Dân, đừng quậy suốt ngày đêm là được, nhớ ăn ngon ngủ ngon.”

Lộ Kha Đồng sùng sốt, dòi mắt đi: “Tâm trạng của em rất tốt nha.”

Phí Nguyên không nói thêm nữa, chỉ néo néo sau gáy cậu. Lộ Kha Đồng ngheh cổ mặc cho néo, sau đó đổi đề tài: “Sao mấy ngày nay anh bận vậy? Anh có đọc tin nhắn em gửi không?”

“Công ty có chút điều chỉnh.” Phí Nguyên lấy di động ra, mở tin nhắn mà Lộ Kha Đồng gửi: “Khi nãy đang lái xe nên không đọc, được rồi đừng rề rề nữa, nên vào rồi phải không?”

Lộ Kha Đồng nhìn thời gian, nói: “Vậy em đi đây, anh thử nghiệm cảm giác ở nhà một mình đi, đừng nhớ em tới chết đó.”

Sau khi nhìn theo Lộ Kha Đồng vào trong, Phí Nguyên xoay người đi ra ngoài, chưa đi đến cổng sân bay đã nhận được điện thoại, Ưông Hạo Diên ở đầu bên kia túi thân nói: “Anh Nguyên, em nghe nói anh sắp lên chức đại cổ đông, anh dữ dằn vậy nhớ đừng bỏ rơi em.”

* 升高级合伙人 (Senior Partner): đại cổ đ ông/ hội viên cao cấp/ hội viên nắm đ a số cổ phần.

Phí Nguyên trả lời: “Không có chính sự đừng phiền tôi.”

“Ủầy, cái gì mới gọi là chính sự.” Ưông Hạo Diên mà bắt đầu phiền là còn bận lòng hơn cả Lộ Kha Đồng: “Gián Tân nhà bọn em về Tô Châu thăm ba rồi, nghe nói Lộ Lộ đã qua Mỹ thăm mẹ, tìm ba mẹ ở bản xứ cũng quan trọng anh nhì.”

Phí Nguyên thẳng thừng cúp máy, sau đó gọi cho Kinh Tinh, nói thẳng: “Sao Ưông Hạo Diên rảnh rồi thế? Sắp xếp chương trình tạp kỹ cho cậu ta đóng đi, sắp xếp ngay bây giờ luôn, nếu không có thì bảo cậu ta đi làm tam bồi* cho khách hàng.”

*Tam bồi: dịch mặt chữ là “ba cùng”, tùy theo trường hợp, chẳng hạn trong quan trường thì là cùng ăn, cùng uống, cùng chơi; với nữ tiếp viên trong hộp đêm thì cùng ăn, cùng hát, cùng nhảy.

Chuyến bay dài đằng đẵng chán oi là chán, may mà Lộ Kha Đồng có đem theo mấy quyển tạp chí thiết kế để giải trí, chờ khi trở về cậu sẽ dọn qua đường Thanh Viên, vườn hoa bên đó phải làm cho thật đẹp, không thể lãng phí.

Lát sau đọc đến mỏi mắt, cậu đeo đồ bị mất chuẩn bị ngủ một hồi, chỉ là theo năng lực của cậu, ngủ một hồi tỉnh dậy chắc bay khỏi nước Mỹ luôn. Nhắm mắt lại thế giới biến thành màu đen, cậu nhớ ba năm trước Ôn Ngưng nói đã sinh cục cưng thứ hai.

Thật lòng mà nói, cậu rất hâm mộ cục cưng đó.

Máy bay hạ cánh, cuối cùng Lộ Kha Đồng cũng tỉnh lại, cậu ngồi dậy cho qua cơn ngủ gật, sau đó chỉnh lại tóc mặc áo khoác vào. Sau khi xuống máy bay, cậu men theo dòng người đi ra ngoài, tìm kiếm người đón mình giữa đám người đến đón.

“Lộ Lộ!”

Khuru Lạc Dân mang dép xỏ ngón đã đến, khoác vai Lộ Kha Đồng hỏi: “Tìm cái gì vậy?”

Lộ Kha Đồng thu hồi tầm mắt, trả lời: “Không tìm gì hết, mới vào thành phố nhìn đại thôi.” Bây giờ là nửa đêm, cậu không báo tin cho Ôn Ngưng, hiển nhiên Ôn Ngưng sẽ không tới đón, nhưng cậu vẫn nhịn không được kiểm tìm, có lẽ đây là một loại hành vi bản năng hoặc tiềm thức.

“Ngày mai đi thăm mẹ em, anh đi không?”

Khuru Lạc Dân nói: “Anh đi làm gì, cung tự đi đi.”

Đúng ha, thăm mẹ mình còn rủ người ta theo làm gì. Sáng sớm hôm sau, Khuru Lạc Dân đưa Lộ Kha Đồng tới nơi, Lộ Kha Đồng xuống xe hít sâu một hơi, muốn làm cho mình trông vừa chừng chạc vừa đẹp trai, tốt nhất khiến cho Ôn Ngưng vừa thấy mình là hoảng hốt kêu lên.

Án chuông cửa reo vài tiếng, Lộ Kha Đồng lẳng lặng đứng chờ, chừng nửa phút sau, cậu nghe được tiếng bước chân. “Lộ Lộ hả con?” Giọng nói lâu ngày không nghe vang lên trong nhà, Lộ Kha Đồng căng thẳng không dám nhúc nhích, tựa như lần đầu tiên cậu gặp Ôn Ngưng thật nhiều năm về trước vậy. Cửa mở ra, nụ cười dịu dàng hiển hiện, hết như những năm đó mỗi ngày tan học về nhà đều nhìn thấy.

“Mẹ, con tới rồi.” Giọng cậu rất nhẹ, viền mắt rất đỏ.

Trong nhà chỉ có một mình Ôn Ngưng, cô ở trong bếp nướng bánh, nguyên liệu bày đầy bàn. Rửa tay xong Lộ Kha Đồng ngồi xuống, miệt mài mà ăn, miệng nói lúng búng: “Mấy năm nay, con chưa từng ăn bánh bích quy nào ngon như vậy.”

“Mẹ sẽ tưởng thật đó.” Ôn Ngưng cười rất vui vẻ, hoặc nên nói từ khi Lộ Kha Đồng vào cửa, cô vẫn luôn nở nụ cười: “Chú con dẫn mấy em đi cắm trại rồi, không biết đi mấy ngày nữa, được dịp không cần bị tội nhỏ làm phiền, mẹ làm bánh bích quy hay xử lý nhà kính cũng tiện, nhàn nhả lắm.”

“Nhà kính?” Lộ Kha Đồng khựng lại: “Mẹ có nhà kính mới rồi sao?”

Ôn Ngưng nói: “Mẹ thích chăm sóc hoa cỏ, sau này trồng nhiều loại quá nên dọn chỗ làm một gian nhà kính, thỉnh thoảng còn có thể dạy tội nhỏ nhận biết chút thực vật.” Nói đến đây, Ôn Ngưng không khỏi cười ra tiếng: “Nhớ hồi trước con lấy trộm chậu hoa trong nhà không? Còn cái gì Liêm Pha chịu đòn nhận tội, con mang chậu hoa đi xin lỗi, lâu linh ghê.”

Lộ Kha Đồng chỉ cười, cười xong cúi đầu tiếp tục ăn. Ôn Ngưng lấy một hộp sữa tươi rót vào ly, nói: “Đừng chỉ lo ăn, uống chút sữa tươi đi, hồi đó ngày nào cũng la lối đòi cao, bây giờ đã cao thế này rồi.”

“Sau khi mẹ đi con không cao thêm một cm nào nữa, có điều con cũng được xưng là một mét tám.” Lộ Kha Đồng vừa ăn vừa uống, ăn xong bánh bích quy lại bắt đầu ăn bánh ngọt mới nướng, sau đó nhịn không được hỏi: “Mẹ, chú đối xử với mẹ tốt không?”

Ôn Ngưng nói: “Tốt chứ, mẹ hạnh phúc lắm. À phải, ba con sao rồi?”

Lộ Kha Đồng chống cằm: “Thì cũng vậy thôi, suốt ngày mắng mỏ con, với lại bây giờ mỗi lần con với Phí Nguyên về nhà ăn cơm, hai người họ nói chuyện nghe như đang họp với lãnh đạo vậy, con ngồi bên cạnh y như bí thư, còn không biết là bí thư của vị lãnh đạo nào.”

Ôn Ngưng bóc mẽ: “Đừng được lợi còn ra về.”

Ở chơi đến buổi chiều, Lộ Kha Đồng cùng uống trà phơi nắng với Ôn Ngưng, trên bàn đặt vài cái hộp, Ôn Ngưng mở từng cái một, bên trong toàn là mấy món đồ nhỏ mua cho Lộ Kha Đồng.

“Hoa văn của ly nước này là dựa theo hoa thanh cúc mẹ tự vẽ đấy, nhà hàng của con tên Sâm Lâm Tiểu Trúc còn gì, mẹ cảm thấy vẽ thực vật phù hợp hơn, mai một hộp với nhân viên dùng cái này đi, ông chủ đều bung ly nước mà.”

“Mẹ nói nghe như xưởng trường doanh nghiệp nhà nước ngày xưa ấy.” Lộ Kha Đồng cảm ly cầu nhau, ánh mắt lại chưa từng rời khỏi hoa văn trên ly: “Lại là hoa nhỏ nữa, qua sinh nhật là con hai mươi sáu rồi.”

Ôn Ngưng không để ý đến cậu, lại lấy ra hai cái ví, nói: “Hai cái này giống nhau, con và Phí Nguyên mỗi đứa một cái, của con mẹ có tìm sư phụ thủ công thêu từ viết tắt của chữ Lộ, vậy sẽ không lẫn lộn.”

Lộ Kha Đồng lập tức lấy ví ra thay cái mới, ngoài mặt vui vẻ ngoài miệng lại nói: “Cái túi dạo trước mẹ gửi con còn gắn tua rua, lúc đi đường con thấy mình nhoi dãi man.”

Ôn Ngưng bị cậu chọc cho cười không ngừng, Lộ Kha Đồng ánh mắt trời ngoài cửa sổ, bỗng nhiên cúi đầu lặng thinh, một lúc lâu mới mở miệng gọi tiếng “mẹ”. Cậu cố gắng sắp xếp ngôn từ, nhưng đầu óc vẫn hỗn loạn: “Sau khi mẹ đi, con vẫn chăm sóc nhà kính cũ cẩn thận, chỉ là ban đầu không có kinh nghiệm gì nên vẫn làm chết vài gốc hoa.”

“Lên đại học con chọn Lâm viên cũng vì muốn chăm sóc tốt đồng cây đó, con nghĩ chờ ngày nào đó mẹ muốn về đây xem, nếu đồng hoa cỏ này vẫn còn, chắc chắn mẹ sẽ rất vui.”

“Nhà kính cũ là nơi mẹ giải trí khi cô đơn, cái bây giờ là vì mẹ thật sự thích nó, con có thể cảm nhận được mẹ sống rất hạnh phúc, nên con cũng mừng lắm Con...”

Cậu ngừng lại, hít hít mũi rồi dụi mắt, cuối cùng dứt khoát đưa tay che mặt: “Con rất nhớ mẹ.”

Ôn Ngưng đứng dậy đi tới bên cạnh cậu, sau đó ôm cậu vào lòng. Mười năm trước Lộ Kha Đồng từng nói: “Nếu sau này mẹ có gia đình của riêng mình, mẹ đừng quên con được không?” Cô biết sâu tận đáy lòng Lộ Kha Đồng vẫn luôn mang một chút bất an và sầu lo.

Trời sẩm tối Lộ Kha Đồng ra về, đồng thời hẹn khi nào chú dẫn mấy em về, cậu sẽ ghé lại chơi. Khuru Lạc Dân qua đón cậu, chờ cậu lên xe rồi hỏi: “Lộ Lang thăm mẹ tan nát cõi lòng lắm phải không, có muốn đi chơi không?”

*Lộ Lang thăm mẹ nhại lại sự tích “Tứ Lang thăm mẹ”.

Lộ Kha Đồng ỉu xiu nắm dây an toàn, nhớ đến lời Phí Nguyên nói, tâm trạng không tốt thì cứ đi chơi với Khuru Lạc Dân, cậu thở dài: “Em nhớ Phí Nguyên.”

“Má, thiệt chịu không nổi mà.” Khuru Lạc Dân khởi động xe, không biết lái đi đâu: “Phí Nguyên có gì tốt chứ, không phải chỉ được cái đẹp trai sao? Không phải chỉ được cái giàu sao? Chẳng có gì hay ho, anh dẫn cung đến chỗ này vui nè.”

Lộ Kha Đồng tỉnh táo lại, nói: “Em không đi mấy chỗ đó đâu.”

Khuru Lạc Dân lờm cậu: “Cung nghĩ gì thế, nói sao anh cũng là người có quy củ, với lại cung không cần sợ, trời cao Phí Nguyên xa, Phí Nguyên không đuổi đến đây được đâu.”

Tám năm suốt một đường, kết quả là đến câu lạc bộ. Lộ Kha Đồng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chọt chọt cánh tay Khuru Lạc Dân, Khuru Lạc Dân có chút mất kiên nhẫn, nói: “Tuy rằng Phí Nguyên cách khá xa, nhưng suy cho cùng cũng có ngày anh về nước, nếu cung ở đây quây dừ quá, lúc anh về lại đáp gạch lên đầu anh.”

Hai người chơi bowling cả đêm, cuối cùng Lộ Kha Đồng nhức tay đến độ không muốn nhúc nhích, lúc về chỗ ở men theo ánh đèn bên đường. Khuru Lạc Dân hỏi: “Muốn chụp tám hình lưu niệm không?”

Lộ Kha Đồng bực mình nói: “Tối thui chụp cái gì.”

“Cung ngẫu một chút được không, chẳng lẽ chạy theo kiểu chụp hình du lịch của idol nữ, vậy mới hay nè.” Khuru Lạc Dân lấy di động ra, choàng vai bả cổ Lộ Kha Đồng. Ban đầu Lộ Kha Đồng không tình nguyện mà cánh tay còn đau, kết quả thấy ống kính liền cười toét miệng.

Ở bờ bên kia, Phí Nguyên uống rượu tại nhà Ưông Hạo Diên, hai người có ba đời tổ tiên đều ở bản xứ cảm thấy vô cùng phiền muộn. Uống xong không về nhà, nửa đêm tỉnh ngủ lướt di động, nhìn thấy tám ảnh chụp chung mà Lộ Kha Đồng gửi, cười ngốc ối là ngốc.

Tiểu bảo bối nhi có thể sẽ không là tiểu bảo bối nhi mãi được, nhưng nhóc ngốc sẽ mãi mãi là nhóc ngốc năm nào.

Lại qua vài ngày, ngày nào đi làm tan tầm cũng theo quy luật, chỉ là mở hộp liên tục khiến người ta hơi phiền lòng. Công ty muốn thăng Phí Nguyên lên làm đại cổ đông, phòng ngừa trường hợp đi ăn máng khác hoặc ra ngoài làm riêng, song Phí Nguyên chỉ nói muốn cân nhắc, vẫn đang kéo dài.

Buổi tối tắm rửa xong chơi game, di động đặt một bên không để ý, nhưng thi thoảng vẫn liếc nhìn. Lộ Kha Đồng khờ khạo không có tin tức gì, đoán chừng vui đến quên hết trời trăng rồi. Mới vừa giết xong đũa chướng mắt, màn hình đột nhiên sáng lên, ngờ đâu lại là Ưông Hạo Diên.

“Vé máy bay đi Mỹ đang giảm giá nè, em đặt một vé cho anh nhé.”

“Cậu có bệnh à?” Phí Nguyên rất muốn lái xe máy tông chết người, lòng biết Ưông Hạo Diên lại muốn giờ trò, tám phần mười là muốn bỏ bê chính sự đi tìm Giản Tân. Quả nhiên, câu tiếp theo Ưông Hạo Diên nói muốn đi Tô Châu.

Lớn già đầu mà đũa nào đũa nấy cũng vậy, chẳng tiến bộ gì cả.

Giấu cọt xong tắt máy tính, Phí Nguyên gửi tin nhắn cho Lộ Kha Đồng: Ngủ chưa? Gõ xong mới nhớ có chệch múi giờ, thế là xóa gửi lại: Dậy chưa?

Lộ Kha Đồng trả lời: Chưa, hôm nay không có chuyện gì làm, ngày mai phải đến chỗ mẹ em ăn cơm, lần trước chỉ có một mình mẹ, ngày mai mẹ với chú và mấy em trai sẽ tiếp đón em.

Phí Nguyên tính toán thời gian, hình như cũng vừa khốp: Chơi vui vẻ, nhớ thay anh gửi lời thăm.

Đợi đến sáng hôm sau, Lộ Kha Đồng mang quà tới cửa, cậu chỉ nhìn qua ảnh, lại còn không phải ảnh mới chụp gần đây, thế nên vừa tò mò vừa hồi hộp. Người mở cửa là Ôn Ngưng, nhưng bên chân Ôn Ngưng còn có một bé trai.

Chưa vào cửa lại có một bé trai lớn hơn chạy tới, hai đứa đồng loạt gọi “anh ơ”.

“Chào các em” Lộ Kha Đồng lảng lảng, cậu cũng lên hàng anh rồi, vào nhà đặt đồ đạc xuống, cậu trông thấy một người đàn ông đang chuẩn bị bữa trưa, cũng chính là chồng của Ôn Ngưng.

“Lộ Lộ chào con, gọi chú là Trang Tắc được rồi, Trang trong thôn trang, Tắc trong pháp tắc.”

Lộ Kha Đồng không có thói quen gọi thẳng tên, nói: “Chào chú Trang, cần con giúp gì không? Con cũng biết đôi chút.” Cậu nhìn thẳng vào Trang Tắc, không dám nhìn quá nhiều, nhưng cậu cảm giác được Trang Tắc là người rất hiền hoà và khéo ăn nói.

Đang nói, phòng khách truyền đến va chạm, hai đứa nhóc đùa giỡn đụng ngã đèn đặt dưới đất. Ôn Ngưng hiềm khi trở nên nghiêm túc, chỉ vào bàn ăn nói: “Vào chỗ của các con ngồi đi, mẹ chỉ nói một lần thôi.”

Hai đứa nhóc rất nghe lời, lập tức chạy qua ngồi. Lộ Kha Đồng ngồi xuống đối diện, hỏi: “Hai em tên gì?”

Đứa lớn nói “Ronaldinho”, đứa nhỏ nói “Kaka”.

“Hai em thích đá bóng hả?” Vừa nghe tên này, Lộ Kha Đồng muốn phì cười, cậu đưa tay sờ đầu Ronaldinho: “Anh đá bóng cừ lắm, khi nào có cơ hội dẫn hai đứa đi đá chung.”

Kaka ngira đầu đợi cả buổi, sau khi phát hiện dường như Lộ Kha Đồng không có ý định sờ đầu mình, nhóc ngượng ngịu tự nâng tay lên sờ. Lộ Kha Đồng như thấm đấng yêu quá đi mất, nhin không được đứng dậy bế Kaka qua chỗ mình.

Lúc ăn cơm có thể nhìn ra Ronaldinho là một nhóc tính tình hấp tấp, cứ bị phồng hoai, cuối cùng hậm hực bắt đầu vừa ăn vừa khóc vừa phồng. Lộ Kha Đồng nhìn không được, nói: “Mẹ, mẹ dỗ em nó đi.”

Ôn Ngưng không để ý, lúc đi vào phòng bếp còn dạy dỗ: “Hồi nhỏ anh Lộ Lộ bị phồng cũng không khóc, hiểu chuyện cực kỳ, con cũng được mà, đứng không?”

Ronaldinho ngân ngán nước mắt nhìn Lộ Kha Đồng, sau đó dùng mu bàn tay ra sức lau nước mắt.

Kaka túm áo của cậu, hỏi: “Anh ơi, sao anh cũng gọi mẹ nha?”

Lộ Kha Đồng nhất thời ghen hòng, cũng đứng thôi, nghĩ kỹ lại đúng là cậu không nên gọi như vậy trước mặt hai đứa nhỏ. Trong gia đình của bọn họ, hẳn là Ôn Ngưng không nên có quá khứ như thế, không có người cha tội phạm, không có chồng cũ kết hôn hợp đồng, càng không có đứa con trai không cùng huyết thống.

Cho dù Trang Tắc biết, hai cậu bạn nhỏ này cũng không cần phải biết.

“Anh... gọi sai đó, đôi khi mình cũng nói sai mà, em có từng nói sai chưa?” Cậu nựng má Kaka, vội vàng đổi đề tài. Kaka bụm mặt, cười hi hi: “Không ạ, nhưng lúc đồng ca trong lớp em hát sai từ hoài luôn.”

Lúc ăn cơm Ôn Ngưng ngồi cạnh Ronaldinho, Kaka ngồi ở góc bàn, như vậy người lớn đều có thể chăm sóc hai đứa nhỏ. Lộ Kha Đồng ngồi đối diện nhìn bốn người nhà bọn họ, cảm thấy ấm áp vô cùng.

Chỉ là, có chút trống vắng.

Sau khi ăn xong, cậu lấy máy ảnh ra, muốn chụp tấm ảnh gia đình cho bọn họ. Ôn Ngưng khoác tay Trang Tắc ngồi trên sofa, Ronaldinho và Kaka ngồi dưới thảm trải sàn, cậu chậm rãi chỉnh tiêu cự, nói: “Nhìn vào đây nè, Kaka đừng mất tay.”

Chụp xong, cậu ôm hai đứa nhóc chụp thêm một tăng, còn đuổi theo sau chúng nó chụp mấy chục tấm. Ronaldinho tìm cậu đòi ảnh, cậu nói: “Anh về chỉnh lại xong sẽ gửi cho em, em biết kiểm tra email mà ha?” Cậu nhìn thời gian, chuẩn bị đi về, lúc cất máy ảnh do dự một lát, sau đó đi tới bên cạnh Ôn Ngưng, sợ bị nghe thấy nên nói nhỏ: “Mẹ ơi, con chụp chung một tấm với mẹ được không?”

Ôn Ngưng cười nói: “Sao rụt rè thế, tất nhiên là được rồi.”

Lộ Kha Đồng đứng chung với Ôn Ngưng, Trang Tắc chụp một tấm cho hai người họ. “Cảm ơn chú.” Cậu nói cảm ơn, sau đó dọn đồ chào tạm biệt. Ôn Ngưng tiễn cậu ra cửa, Ronaldinho và Kaka cũng chạy ra, hỏi: “Anh ơi, chừng nào mình đi đá bóng nha?”

Cậu nói: “Hai ngày nữa anh về rồi, anh phải mua một đôi giày chơi bóng xịn trước đã.”

Ôn Ngưng và hai đứa nhóc đứng ở cửa tiễn cậu, cậu vẫy vẫy tay đi ra đầu đường, lúc xoay người vẫn giữ nụ cười, cười một hồi lại thấy hơi khó chịu, nhưng ngoài khó chịu thì vui mừng nhiều hơn, nói chung xoắn xuýt quá.

Tới đầu đường nhìn một vòng, Khuru Lạc Dân làm việc tẻ hết biết, không có tới đón. Lộ Kha Đồng lấy di động ra định gọi, phía sau bỗng vang lên tiếng huýt sáo, cậu nhú mày quay đầu lại, thấy Phí Nguyên hai tay đút túi quần đứng cách mình một mét.

“Trời đất...”

“Trời gì mà trời.” Phí Nguyên đến gần, dùng đầu ngón tay khều vành tai của cậu một cái: “Mặt mày đưa đám thế làm gì, ghen tị à?”

Lộ Kha Đồng há hốc mồm nhưng không phát ra tiếng, nín hồi lâu mới hé miệng run giọng thốt nên lời: “... Có lẽ ghen tị thật, bọn họ ngồi bên nhau hạnh phúc quá, em cũng muốn qua ngồi, nhưng em chỉ là khách.”

“Mẹ em đã có nhà kính mới, trước đây trong lòng mẹ vướng bận rất nhiều chuyện, chăm sóc hoa cỏ có thể giúp mẹ giải tỏa áp lực, bây giờ mẹ trồng vì thích, còn có thể dẫn mấy em trai theo. Nhà kính cũ, mất hết ý nghĩa rồi.”

“Mẹ tặng em ví và ly mới, thật ra em cũng có hộp đựng đồ, mấy món đồ cũ mẹ tặng em đều giữ lại, lúc trước em từng nói hy vọng năm nào mẹ cũng tặng em một món quà, bởi vì em sợ mẹ quên em.”

“Lúc ăn cơm em trai bị phỏng cứ khóc hoài, hồi đó em không dám khóc, sợ mẹ không thích em.”

“Em trai còn hỏi tại sao em cũng gọi mẹ, em gạt nó bảo mình nói sai, nhưng mà... rõ ràng ban đầu mẹ là mẹ của em mà.” Tuy giọng run rẩy, cậu lại mỉm cười như trút được gánh nặng: “Chú tốt lắm, mấy em trai cũng cực dễ thương, mẹ em mập hơn trước đây một chút, mẹ sống rất hạnh phúc. So với buồn, thật ra em mừng hơn.”

Nhìn đối phương vừa khóc vừa cười, từ đầu đến cuối Phí Nguyên không nói tiếng nào, chỉ thỉnh thoảng xoa khóe mắt của cậu.

Lộ Kha Đồng hít hít mũi, cảm thấy mắt mắt muốn chết, cậu nâng tay nín áo của Phí Nguyên, khóe mắt đỏ bừng, hỏi: “Còn nữa, anh vượt biển tới đây xét hỏi em đó sao?”

Phí Nguyên áp gáy cậu lên vai mình: “Bớt ngốc đi, anh tới cho em mượn bờ vai.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 52

Ở Mỹ chơi thêm vài ngày, hai người bắt đầu hình thức hẹn hò nơi đất khách sến súa, Khuru Lạc Dân nhìn không nổi, tập trung đi làm thề chết không theo hầu. Trước khi đi, Phí Nguyên và Lộ Kha Đồng cùng đến thăm Ôn Ngưng, tiện thể dẫn Ronaldinho và Kaka đi đá bóng.

Trên máy bay, Lộ Kha Đồng trầm ngâm nhìn mây ngoài cửa sổ, hỏi: “Anh thích con nít không?”

“Cũng được.” Vài ngày không đến công ty, tính ra cũng dồn cả đồng việc, Phí Nguyên không yên tâm lắm: “Không kiểm chuyện là được.”

Lộ Kha Đồng nói: “Không kiểm chuyện là gì nha, em thấy Ronaldinho với Kaka dễ thương lắm luôn, anh có muốn đứa con trai như vậy không?”

“Suốt ngày nghĩ linh tinh gì thế.” Phí Nguyên tỉnh táo lại, đoán chừng Lộ Kha Đồng lại trúng chút tà rồi. Lấy ví mở ra, bên trong kẹp tấm hình Lộ Kha Đồng đội mũ hoa hướng dương hồi nhỏ, Phí Nguyên nói: “Anh muốn một đứa như này này, em giải quyết được không?”

Lộ Kha Đồng ngượng chín mặt, cũng không kiểm chuyện nữa, nói: “Như này khoảng năm ngàn năm chỉ xuất hiện một đứa thôi nên khó giải quyết lắm, anh bớt lại đi.”

Nói xong không biết lại đang nghĩ gì, đột nhiên mặt đỏ bừng, cậu cúi đầu chuẩn bị tinh thần một lát, sau đó nhích lại bên tai Phí Nguyên, nói bằng giọng vừa nhẹ vừa nhanh: “Anh nghe kỹ nè, em chỉ gọi một lần thôi đó.”

“—— Ba Phí Nguyên ơi.”

Phí Nguyên sững sờ không nhúc nhích, chờ anh kịp phản ứng, Lộ Kha Đồng đã ngượng đến mức áp sát vào cửa sổ. Phí Nguyên không nhìn được, cười nói: “Anh còn chưa đáp mà em đã đưa gáy cho anh xem à?”

Vành tai của Lộ Kha Đồng muốn bốc khói: “Em ngắm mây xem thời tiết đây, anh đừng nói chuyện với em.”

Máy bay đáp đúng lúc trời tối, về nhà ngủ một giấc ngày mai mỗi người tự bận việc của riêng mình. Sáng hôm sau, do nhà hàng mở cửa muộn, lúc Phí Nguyên ra cửa Lộ Kha Đồng còn đang nói mớ.

Văn kiện cần ký tên trong văn phòng tích góp đầy một bàn, trợ lý lẻo đẻo theo sau lèm bèm suốt, báo cáo một lượt chuyện lớn chuyện nhỏ trong mấy ngày qua. Phí Nguyên nháp hai ba ngụm cà phê đen, nhìn thông báo mở hộp vừa nhận được trên di động, nói: “Không phải điểm chính thì đừng dông dài với tôi, tôi cũng mệt thay cậu.”

Trợ lý hết sức tủi thân: “Từ trước đến nay anh chưa từng nghỉ phép nhiều ngày như thế.”

“Được rồi, báo Kinh Tinh nửa tiếng sau qua đây một chuyến.” Phí Nguyên tiện tay gửi tin nhắn cho Lộ Kha Đồng, nào là trong tủ lạnh có cháo có bánh nhớ phải ăn, gửi xong cảm thấy mình nhọc lòng quá, thế là luống cuống ném di động lên bàn, đoạn đứng dậy đi họp.

Buổi họp vẫn là về chuyện thăng lên đại cổ đông, mấy ông tổng quản người khỏi nói, chỉ cần Phí Nguyên không đồng ý rõ ràng sẽ không chịu thôi. Trong phòng tiếp khách phủ đầy khói thuốc mờ, hộp xì gà trên bàn còn dư hai điếu, Phí Nguyên vén măng-sét áo somi, nói: “Tôi không hút, cô họng khó chịu.”

Ông tổng nói: “Vay cậu mang về đi, tôi vừa tốn công giành tới tay mới đem ra cống hiến, cậu đừng làm tôi mất mặt chứ.”

“Làm gì đến mức đó, ông cũng hút ít thôi.” Phí Nguyên vừa uống cà phê xong nên cũng không khát, chỉ ngồi tựa vào sô pha, nghĩ xem Lộ Kha Đồng trả lời tin nhắn chưa. Nhìn thái độ của Phí Nguyên, ông tổng đã biết chuyện vẫn chưa thành, bèn thờ dãi một hơi như người đa sầu, nói: “Tiểu Uông hiện phát triển không tệ, lực lượng dự trữ cũng đủ, dứt khoát ghép đội mới cho cậu ấy đi, nếu không mai mốt càng ngày càng bận rộn, cậu không kham nổi đâu.”

“Được, tôi sẽ suy nghĩ.” Phí Nguyên không từ chối triệt để, ai cũng biết anh và Uông Hạo Diên có quan hệ tốt, nhưng ba của Uông Hạo Diên là nhà làm phim nổi tiếng, vì thế Uông Hạo Diên không cần lo chuyện tài nguyên, đương nhiên cũng sẽ không ký hợp đồng quá lâu với công ty giải trí, sớm muộn gì cũng ra riêng. Ngoại trừ sợ Phí Nguyên tự mình làm ông chủ, công ty cũng sợ mai này Uông Hạo Diên đi rồi sẽ kéo người theo.

Lẳng nhẳng xong trở về văn phòng, Kinh Tinh đã chờ mười phút đồng hồ.

Cầm di động lên xem thử, Lộ Kha Đồng đã trả lời tin nhắn, nói ăn cơm xong phải đến Sâm Lâm Tiểu Trúc, buổi tối về nhà cũng muộn. Kinh Tinh lải nhải này giờ, cuối cùng chịu không nổi, hỏi: “Anh Nguyên, anh có đang nghe không?”

Phí Nguyên cau mày nói: “Đang nghe đây, tôi nhìn di động không cần dùng lỗ tai.”

“Vậy anh nói xem làm sao bây giờ.” Kinh Tinh sàu sảo: “Đã ký hợp đồng chụp quảng cáo rồi, vậy mà Uông Hạo Diên còn chưa về, nói thẳng đã chuẩn bị tiền vì phạm hợp đồng, lần đầu tiên em đi trả tiền mà còn ăn mắng ấy.”

Phí Nguyên nói: “Chờ cậu ta về bảo cậu ta làm cháu trai nhận lỗi với doanh nghiệp quảng cáo, bây giờ sắp xếp lại lịch trình tháng này của cậu ta lần nữa đi. Tôi có việc bận phải ra ngoài, hai ngày tới chắc sẽ không ở công ty, trước hai giờ chiều chuẩn bị xong xuôi gửi email cho tôi.”

Lái xe đến Sâm Lâm Tiểu Trúc, còn chưa tới giờ buôn bán nhưng đã có khách đến, Lộ Kha Đồng có văn phòng nhưng ít bao giờ ngồi trong đó, cậu thích nhất là nằm dài ở quầy bar lâu một, cách cửa kính thủy tinh trông thấy một chiếc xe việt dã, cậu lập tức nói với công nhân: “Ông chủ lớn tới kìa! Mọi người lên tinh thần chút coi!”

Không lâu sau, Phí Nguyên sải chân dài bước tới, tay còn móc chìa khóa xe. Lộ Kha Đồng thò đầu ra, dù chỉ thò phân nửa nhưng vẫn có thể nhìn ra cậu đang cười, cậu nói: “Sắp mở cửa buôn bán rồi, đẹp trai giảm nửa giá, ông chủ còn tự mình tiếp khách.”

“Chẳng ra đáng ông chủ gì cả, mấy cậu học nghề xất đồ ăn còn chững chạc hơn em” Phí Nguyên cười nhạo Lộ Kha Đồng, lúc đến gần còn cốc trán cậu: “Mấy ngày nay lo thu dọn đồ đạc đi, chúng ta dọn đến đường Thanh Viên, nếu đã hứa với ba em thì mau lên đi, đừng kéo dài.”

Lộ Kha Đồng gật đầu: “Ừm, gia cụ này nọ không cần dọn, hai chúng ta lái xe mỗi người chở một ít là được.” Nói xong còn tỏ ra thương cảm: “Tiếc quá đi, đây là tổ ấm chung sống nhiều năm của tụi mình mà, nói hoa mỹ một tí là sào huyệt tình yêu đó.”

Phí Nguyên mắng: “Thôi được rồi, tốt nghiệp đại học em còn ôm cầu thang giường dưới trong ký túc xá lau nước mắt, chỗ nào chẳng là sào huyệt tình yêu của em”

Có Phí Nguyên giám sát, hiệu suất tương đối cao, căn nhà hai phòng một phòng khách rất dễ dọn dẹp, phân loại sắp xếp xong cũng chỉ có bốn năm thùng. Hôm trước Lộ Kha Đồng còn luyến tiếc sào huyệt tình yêu, bây giờ thu dọn xong mặt đầy bụi bặm xách thùng giấy đi thẳng ra ngoài, hỏi hà muốn đến đường Thanh Viên ngắm bốn tấm lớn.

Ngâm xong để tóc ướt nhẹ leo lên giường, Lộ Kha Đồng vừa cười tí tòn vừa sấy tóc, nhớ tới lần trước mình với Phí Nguyên lăn giường ở đây. Phí Nguyên xô ngã cậu, sau đó đè lên, hỏi: “Sấy tóc mà cũng nhoi được à?”

“Đâu có đâu,” Lộ Kha Đồng không sấy nữa, nhấc chân kẹp hông Phí Nguyên: “Giờ nhoi nè.”

Ai ngờ Phí Nguyên chỉ hôn cậu một cái, đoạn ném di động vào trong ngực cậu, nói: “Gọi cho ba với chú Dương đi, nói cho bọn họ biết chúng ta đã dọn qua đây, hai ngày nữa chuẩn bị xong mời họ tới dùng cơm”

Lộ Kha Đồng đã cởi ba nút áo ngủ: “Làm xong rồi hãy gọi...”

Phí Nguyên không trả lời, chỉ nhìn cậu. Lộ Kha Đồng không còn cách nào khác, đành phải gọi điện thoại trước. Lộ Nhược Bồi vừa bắt máy, cậu tóm tắt điểm chính nói ngắn gọn: “Ba, tụi con dọn qua đường Thanh Viên rồi, hai hôm nữa ba với chú Dương ghé ăn cơm nha, nếu có chuyện thôi khỏi nói, tạm biệt.”

Gọi cho Lộ Nhược Bồi xong lại gọi cho Dương Việt Ngôn, nhưng coi bộ Dương Việt Ngôn đang bận nên bị chuyển vào hộp thư thoại: “Chú Dương, con là Lộ Lộ, tụi con dọn nhà rồi, hai hôm nữa chú với ba ghé ăn cơm nha, người nhà chúng ta cùng ăn một bữa.”

“Được chưa?” Gọi xong Lộ Kha Đồng nhét di động dưới gối đầu, đoạn trở mình nằm sấp trên giường, còn vênh mông dụi Phí Nguyên: “Cảnh xuân sắc thắm còn đây, trắng sì, anh chiều em đi mà.”

Phí Nguyên tát mông cậu một cái, mắng câu “đồ ngốc”, sau đó thân thể rắn chắc lại đè lên.

Sáng hai ngày sau, Lộ Nhược Bồi vừa vào cao ốc Tòa thị chính đã nhận được điện thoại, Lộ Kha Đồng sợ ba mình quên, nói: “Ba, tối nay tới ăn cơm nha, ba đừng quên đó, con cũng nhắc chú Dương rồi, hai người tới sớm chút nha.”

“Biết rồi, con nấu cơm?” Lộ Nhược Bồi không mong chờ chi.

Lộ Kha Đồng trả lời: “Con nấu với Phí Nguyên, mà không phải ba cũng chỉ biết nấu mì thôi sao? Đừng ai chê ài.”

Nói thêm vài câu rồi cúp điện thoại, Lộ Nhược Bồi bắt đầu bận rộn làm việc, thật ra cũng như ngày xưa thôi, chỉ là gần đây hơi nhiều chuyện vặt vãnh phiền phức, dù sao cũng sắp đổi người, khó tránh khỏi.

Bận một tầng đến buổi trưa, ăn tạm chút gì trong căn tin đơn vị, sau khi ăn xong, nhân lúc nghỉ ngơi gọi cho Dương Việt Ngôn, chờ đầu bên kia bắt máy rồi nói: “Ăn cơm trưa chưa? Ăn nhiều chút đi, tối nay qua chỗ Lộ Lộ, chắc không có gì ngon ăn đâu.”

“Anh nói gì kỳ vậy.” Dương Việt Ngôn cười: “Đến lúc đó em phải nói với Lộ Lộ, cho nó coi ba nó nói xấu sau lưng nó thế nào.”

Lộ Nhược Bồi nhắm mắt dưỡng thần: “Chúng ta cùng qua đó, cứ thế đi, chiều nay họp gấp.”

Trong nhà ít khi tổ chức ăn tập thể, nhất là sau khi mở nhà hàng, buổi chiều chọn mất chốc lát rồi đi siêu thị mua thức ăn. Phí Nguyên lái xe, Lộ Kha Đồng cầm danh sách liệt kê kiểm tra.

“Hay mình ăn lẩu đi, cho nguyên liệu vào là xong, nấu ăn phiền quá à.”

“Lười biếng thế, đừng làm cho có lệ.” Phí Nguyên đánh tay lái, mắt nhìn chăm chăm tình hình giao thông: “Lúc nấu gọi điện thoại hỏi mẹ xem, không cần nấu quá nhiều món, cả nhà chúng ta đủ ăn là được.”

Hai người đi dạo trong siêu thị gần hai tiếng, mua đầy hai chiếc xe đẩy, ngoại trừ đồ ăn còn có chút vật dụng hàng ngày, lúc sóng vai đi bên nhau không thể hiện cái gì, nhưng thỉnh thoảng tranh luận cái gì cần mua hoặc cái gì ăn ngon sẽ khiến người khác liếc nhìn.

Về đến nhà bắt đầu chuẩn bị, trước tiên phải ướp thịt, rau cũng phải rửa rồi xắt, Lộ Kha Đồng xé nắm bỏ vào bát, nói: “Lúc còn chưa đến sống nhà Khuru nhi em toàn ở nhà trẻ, rất nhiều bạn nhỏ không chịu ăn cơm đảng hoàng, chỉ có em ăn nhanh nhất. Bởi vì ba em chỉ biết nấu mì, em muốn ăn no ở nhà trẻ, về nhà khỏi cần chịu khổ.”

Phí Nguyên chặt cá vài nhát, nói: “Sao không thuê vú nuôi chăm sóc em?”

“Em liều chết chống cự,” Lộ Kha Đồng rửa tay: “Ba em vốn đã bận, thuê vú nuôi ba sẽ yên tâm, thế là về nhà càng muộn, xã giao càng nhiều, em không muốn ở với vú nuôi hoài.” Cậu nói xong chợt nổi hứng, hỏi Phí Nguyên hỏi nhỏ có gặp chuyện thú vị nào không.

Phí Nguyên ngẫm nghĩ một lát, nói: “Hồi tiểu học từng bị bệnh sởi một lần, nổi khắp cả người, còn truyền nhiễm nữa, thế nên dứt khoát xin nghỉ nửa tháng. Thầm Đa Ý tan học ghé thăm anh, tiện thể đưa bài tập, kết quả anh lấy cho cậu ấy, hôm sau cậu ấy cũng nổi đầy người. Đúng rồi, bọn anh cùng nghỉ nửa tháng, vừa khéo mùa hè nóng nực nên khỏi mặc quần áo, ngày nào cũng trần truồng làm âm ỉ ở nhà. Chưa kể nổi sởi ngứa kinh khủng, mẹ anh lại không cho gãi, chịu không nổi thì xối nước lạnh, làm bọn anh phát điên luôn. Chuyện này đúng là nghĩ lại mà tức cười.”

Lẽ ra nghe nửa đầu Lộ Kha Đồng còn rất vui, nhưng nghe xong vui hết nổi, tình nghĩa cùng bị bệnh sởi thiệt sâu sắc ghê ha. Cậu nhúng nắm vào bột, ghen tuông nói: “Thật ra em với Khuru nhi cũng gặp chuyện gần giống vậy, nhưng bọn em không có hân hoan phấn khởi như anh.”

Phí Nguyên hỏi: “Nổi trái rạ?”

Lộ Kha Đồng cúi mặt: “Ảnh tham gia trại hè rừng rậm gì đó, lúc về đầu dính rận, lấy qua cho em, sau đó tụi em cùng cạo đầu bóng lờng.”

“Hai người các em thật mẹ nó...” Phí Nguyên cười chết, nâng tay xoa mái tóc vừa mềm vừa dày của Lộ Kha Đồng: “Còn từng làm tiểu hòa thượng cơ đấy, em đơm đáng vậy chắc ngày nào cũng ở nhà khóc nhè?”

Lộ Kha Đồng lòng còn sợ hãi: “Ám ảnh tuổi thơ!”

Phòng họp Tòa thị chính đóng cửa suốt buổi chiều, chỉ có nhân viên đơn vị thỉnh thoảng đi vào châm trà, cuộc họp kéo dài liên tục mấy tiếng, tất cả mọi người đều thấy mệt. Lại kéo dài thêm nửa tiếng, Lộ Nhược Bồi nhìn đồng hồ đeo tay, cuối cùng nói tan họp.

“Đi sớm chút được không, em đặt hoa phải đi lấy, lát nữa kẹt xe bây giờ.” Đóng cửa văn phòng, Dương Việt Ngôn ngồi xuống sofa nghỉ ngơi, nói với Lộ Nhược Bồi.

Lộ Nhược Bồi nói: “Bắt đầu kẹt rồi, em quên bây giờ đang sửa đường rồi sao? Càng ngày càng khó đi, kém gì một giờ nữa khắc này.”

Đang nói, ba Khuru gọi điện thoại tới, Lộ Nhược Bồi bắt máy nói vài câu, sắc mặt hơi sa sầm. Dương Việt Ngôn lặng lẽ uống trà, chờ điện thoại cúp là hỏi ngay: “Sao vậy, sở trưởng Khuru có chuyện à?”

“Không có gì,” Lộ Nhược Bồi nhẹ nhàng đặt di động lên bàn: “Kiến Đình nói hôm nay nghe được tin tức, hình như bên trên đang điều tra anh. Nhưng mà cũng không có gì phải lo, bên trên có ai mà chẳng tra, huống hồ không phải lần đầu tiên. Kiến Đình chỉ tuồn tin cho anh, để lòng anh tự có tính toán.”

Dương Việt Ngôn mấp máy môi: “Từ đâu mà ngài ấy ——”

Tiếng gõ cửa vang lên, câu nói của Dương Việt Ngôn bị cắt đứt, tiếp theo bí thư đẩy cửa bước vào, phía sau còn có mấy người. Lộ Nhược Bồi đi tới, đoạn chia tay phải với một người trong số đó.

Dương Việt Ngón ngồi tại chỗ, tim bỗng chốc đập thật nhanh.

...

Sắc trời tối sầm, cả căn nhà lại đèn đóm sáng trưng, Lộ Kha Đồng mở hết đèn, ăn tận gia phải phải sáng chút mới được. Trên bàn cơm bày sáu món ăn, tuy rằng bề ngoài giống hệt nhau, song đều thơm phưng phức.

“Chùng nào hai người họ mới đến nha, đồ ăn sắp lạnh cả rồi.”

Phí Nguyên đi chọn hai chai rượu, nói: “Hơi nóng bốc đầy mà lạnh cái gì, em thêm ăn chứ gì.”

“Bận bận suốt buổi chiều em đói từ lâu rồi.” Lộ Kha Đồng ngồi ngay ngắn một bên, nhìn chăm chăm cá không dòi mắt nổi. Phí Nguyên lấy miếng bánh ngọt cho cậu, nói: “Lót bụng trước đi, mắt đừng phát sáng nữa, coi em kìa.”

Lộ Kha Đồng ăn mấy cái là hết còn mút nữa, nhin không được gửi tin nhắn cho Lộ Nhực Bồi: Ba ơi, tan tầm chưa?

Chờ thêm hai mươi phút, lúc này đồ ăn lạnh thật rồi, Lộ Nhực Bồi vẫn không trả lời tin nhắn. Lộ Kha Đồng ngồi không yên, ôm bụng bắt đầu hai mắt phát sáng, sau đó thừa dịp Phí Nguyên đi rửa tay gọi cho Lộ Nhực Bồi.

Gọi vài cuộc, từ đầu đến cuối không ai bắt máy.

“Không phải chứ, ba đâu có lái xe, lẽ nào tài xế không đi làm?” Cậu lăm bằm gọi thêm lần nữa, vẫn như cũ. Đứng dậy đi tới trước cửa sổ, dưới đèn đường bên ngoài chỉ có vài phiến lá rụng, nơi xa cũng không có xe lái tới.

Cậu tìm số danh bạ điện thoại, gọi cho Dương Việt Ngón.

Bên kia mất thật lâu mới bắt máy, giọng Dương Việt Ngón không hề phập phồng: “A lô, Lộ Lộ.”

Lộ Kha Đồng sốt ruột nói: “Hai người đi đến đâu rồi? Con sắp chết đói nè, đồ ăn cũng lạnh hết trơn, gọi cho ba ba lại không bắt máy.”

“Chắc bọn chú không đi được rồi.” Dương Việt Ngón như hít sâu một hơi.

Lộ Kha Đồng ngăn ra, có chút hoảng sợ: “Sao vậy chú, phải tăng ca hả?”

Dương Việt Ngón im lặng một lát, sau đó cất giọng một cách khó khăn: “Lộ Lộ, khi nãy người của Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật đến đây, đưa ba con đi rồi.”

Lộ Kha Đồng vẫn đang nhìn ra ngoài cửa sổ, trong nhà im thin thít, cậu lại phảng phất nghe được tiếng gió rít mười năm trước khi Lộ Nhực Bồi gặp tai nạn giao thông.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chương 53

Từ đầu đến cuối Dương Việt Ngón vẫn không đi, dù sao trong mắt người ngoài, y không chỉ là bạn của Lộ Nhực Bồi, mà còn là luật sư tư nhân bổ nhiệm nhiều năm của Lộ Nhực Bồi, ở lại cũng không có gì quá đáng. Sau khi rời khỏi Tòa thị chính, Lộ Nhực Bồi chỉ nói bốn chữ —— Báo cho Kiến Đình.

Lúc nói ra bốn chữ này, Lộ Nhực Bồi lắc đầu.

Dương Việt Ngón hiểu ý, lập tức liên hệ với ba Khuru: “Sở trưởng Khuru, tôi là Dương Việt Ngón, vừa rồi Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật đã đưa thị trưởng Lộ đi điều tra, đoán chừng ngài sẽ nhận được tin tức nhanh thôi. Tôi gọi là vì thị trưởng Lộ nhắc tôi báo cho ngài, đừng làm gì hết, xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến ngài.”

Lời nhắc của ba Khuru chỉ sớm hơn người của Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật một chút, thậm chí suýt không kịp, trong điện thoại ba Khuru nói “nghe được tin tức”, bây giờ nghĩ lại có khi tin tức này có ý cho ba Khuru nghe được không biết chừng. Với tư cách là bạn tốt nhiều năm, ba Khuru tuyệt đối sẽ có hành động, mà Lộ Nhực Bồi cũng tuyệt đối sẽ không để bạn mình dính líu.

Dương Việt Ngón cúp điện thoại, tay chân gần như lạnh toát, y biết Lộ Nhực Bồi thuộc kiểu người xảy ra chuyện sẽ chọn cách tự mình đối phó, chỉ là y không ngờ ngày này lại đến thật. Xuống xe theo sát phía sau, Dương Việt Ngón chỉnh lại cà vạt, sau đó tăng tốc đuổi theo, nếu vậy con đường này sẽ là hai người cùng đi.

Trước cao ốc Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật có hơn mười bậc thang, nào ngờ lên đến giữa chừng, Lộ Nhực Bồi đột nhiên dừng lại, nói bằng giọng khách

sáo: “Luật sư Dương, trình tự hiện giờ hẳn là thẩm vấn lần đầu, cậu không cần theo, về nhà sớm đi.”

Dương Việt Ngôn dừng bước, ngay trước mặt người khác, trăm ngàn lời muốn nói chỉ có thể nén thành một chữ “được”. Dương Việt Ngôn thậm chí không nhìn Lộ Nhược Bồi thêm lần nữa, đồng thời không dám chắc Lộ Nhược Bồi có nhìn mình nữa không, y xoay người bước xuống bậc thang. Lộ Nhược Bồi cũng xoay người tiếp tục bước lên.

Hai người từ từ xa nhau.

Căn nhà sáng trưng trên đường Thanh Viên đã đen kịt, com nước còn đặt trên bàn, chỉ là không còn hơi nóng nào nữa. Phí Nguyên tay trái lái xe, tay phải nắm tay Lộ Kha Đồng, anh không nói lời nào, tất cả an ủi đều đặt ở ngón tay dịu dàng vuốt ve mu bàn tay của đối phương.

“... Chắc chắn ba em sẽ không sao,” Lộ Kha Đồng đỡ đầu nhìn đường phía trước, giọng cũng nhẹ bẫng: “Lần đó ba gặp tai nạn nguy hiểm như vậy cũng vượt qua được, liên quan đến mạng người luôn mà... Lần này chắc chắn cũng không sao đâu...”

Nhưng cậu lại nghĩ đến lời Khuru Lạc Dân nói, đôi khi không phải có ý muốn tham ô, ngồi trên chiếc ghế đó, có rất nhiều điều thân bất do kỷ. Phí Nguyên nắm chặt tay cậu, cuối cùng mở miệng nói: “Lộ Lộ, phải chuẩn bị sẵn tâm lý cho mọi việc, không có chuyện gì là tốt nhất, nhưng lỡ như có chuyện, chúng ta cũng không được sợ, biết không?”

Lộ Kha Đồng nghẹn một hơi trong cổ họng, ngay cả gạt đầu cũng khó khăn. Mỗi tháng Lộ Nhược Bồi đều gửi cậu một khoản tiền tiêu vặt, cho dù cậu đã trưởng thành, cho dù cậu đã tự làm ông chủ rồi. Mặt khác ngoại trừ nhà tân hôn ở đường Thanh Viên và vài căn khác trong thành phố, những tài sản ngoài sáng này có bao nhiêu, cậu chưa từng tính đến, vậy tài sản ngầm có hay không?

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của cậu, Phí Nguyên trầm giọng nói: “Đừng tự nghĩ lung tung, bất luận thế nào cũng sẽ điều tra trước, đã có người tố cáo khẳng định đối phương đã có chuẩn bị, bây giờ quan trọng hơn lo lắng là... giải quyết như thế nào.”

“Ừ, em biết rồi.” Lộ Kha Đồng cắn răng, sau đó rút tay ra tìm di động: “Để em hỏi chú Dương thử xem.”

Bên trong reo vài tiếng, sau khi nối máy, giọng nói bình thản của Dương Việt Ngôn truyền tới. Lộ Kha Đồng hỏi: “Chú Dương, ba Khuru bảo con đến nhà, bây giờ chú đang ở đâu? Chú có ổn không?”

Dương Việt Ngôn im lặng vài giây mới đáp: “Chú biết rồi, lát nữa gặp ở nhà sở trưởng Khuru.”

Bàn com nhà họ Khuru đã bày xong trà, mẹ Khuru ngồi cạnh bàn liên tục nhìn đồng hồ, ba Khuru đi tới đi lui trong phòng khách, hút hết điếu này đến điếu khác. Chờ Phí Nguyên và Lộ Kha Đồng đến nơi, đã hơn chín giờ tối.

“Ba Khuru,” Lộ Kha Đồng đè nén nỗi sợ, để mình trông thật bình tĩnh: “Con liên lạc với chú Dương rồi, chú ấy nói lát nữa sẽ qua đây.”

Ba Khuru gạt đầu: “Vậy thì tốt quá, chú có lời muốn hỏi, chúng ta đừng quá sốt ruột, cứ từ từ bàn bạc.”

Lát sau Dương Việt Ngôn đến, năm người ngồi trước bàn ăn nói chuyện, mẹ Khuru rót thêm chút trà nóng cho bọn họ, nói: “Luật sư Dương, cậu uống một ly cho ấm bụng đi, sắc mặt của cậu kém quá.”

“Cảm ơn.” Dương Việt Ngôn cười khẽ một tiếng, cố gắng duy trì lễ độ. Uống trà xong, Dương Việt Ngôn hỏi ba Khuru: “Sở trưởng Khuru, ngài nghe được tin tức cụ thể vào lúc nào? Và nghe được từ người nào?”

Ba Khuru thoáng suy tư, trả lời: “Hôm nay họp với lãnh đạo bên quân khu, sau khi tan họp bọn họ nói chuyện phiếm tình cờ đề cập đến. Bọn họ cũng không phải người của Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật, theo lý không thể biết rõ ràng như thế, vì vậy tôi lập tức liên hệ với Nhược Bồi.”

Dương Việt Ngôn không hề chần chừ, nói: “Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật cũng không phải là người rõ ràng nhất, kẻ nào tố cáo mới rõ ràng nhất. Kẻ tố cáo có ý đề cập đến là muốn ngài nghe thấy, chờ thị trưởng Lộ xảy ra chuyện, ngài sẽ hành động trước tiên, đó cũng là nguyên nhân thị trưởng Lộ nhờ tôi báo cho ngài đừng làm gì hết.”

Ba Khuru đập bàn, nén giận nói: “Đây không phải là chuyện người khôn giữ mình! Bây giờ tình hình điều tra còn chưa được rõ, tôi cũng chỉ có thể ngồi yên chờ, ngộ nhỡ thật sự xảy ra chuyện gì, tôi không thể nào không làm gì hết! Đừng hòng bắt tôi nghe mấy lời mê sảng của Nhược Bồi!”

Lộ Kha Đồng siết tay thành nắm đấm đặt trên đùi, đốt ngón tay cũng trắng bệch, cậu nhìn Dương Việt Ngôn như cầu cứu, hỏi: “Chú Dương, chú là luật sư, chú cảm thấy chuyện này ba con sẽ bị thế nào?”

“Bây giờ chú cũng không biết nói sao.” Dương Việt Ngôn nhớ lại trên bậc thang, nét mặt và lời thoại khách sáo giữa mình và Lộ Nhược Bồi, nhất thời rệu rã cả người: “Theo tình hình trước mắt, Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật nhận được tố cáo rồi lập hồ sơ điều tra, ba con bị đưa đi tiến hành thẩm vấn lần đầu, những việc này đều nằm trong quá trình thẩm tra kỷ luật của nội bộ Đảng, không phải trình tự tư pháp, vậy nên chú cũng không thể tham dự.”

Phí Nguyên im lặng nãy giờ cuối cùng cũng mở miệng, nói: “Chỉ biết đối phương là người của quân khu, tài liệu mà bọn họ đem đi tố cáo, chúng ta cũng không nắm rõ lắm, vì thế phải tính đến kết quả xấu nhất, sau đó hẵng nghĩ nên làm thế nào.”

Trước đó văn kiện sửa đường đưa xuống đã thấy đầu mối rồi, đường Tú Lâm là cục đá cứng, vì có sở nghĩ hưu của quân khu mà bao năm qua không tài nào dỡ được, đối phương làm được chứng tỏ rất có vị thế trong quân khu, chỉ ít quân hàm không thấp.

Lòng Lộ Kha Đồng chùng xuống, cảnh sát sợ quân đội, hơn nữa ba Khuru sắp về hưu rồi, mấy năm qua đã từ từ tàn quyền, bọn họ còn bao nhiêu ưu thế và sức mạnh đây?

“Lộ Lộ, con hãy nghe chú nói.” Dương Việt Ngôn nhìn về phía Lộ Kha Đồng, sắc mặt nghiêm túc: “Làm người đứng đầu nhiều năm như vậy, ba con có vô số cơ hội để lên cao, nhưng ba con không làm thế. Với năng lực của ba con, vị trí này hẳn chỉ là ván cầu chứ không phải giới hạn cuối cùng. Vì vậy trên con đường này, rất nhiều kẻ đồ mắt muốn leo lên cao đều bị ba con chặn lại, ba con ảnh hưởng đến lợi ích của người khác. Mọi người bàn bạc nhiều như thế cũng chỉ vòng quanh việc đối phương giờ trở ngại chân, chứ không đề cập đến việc tài sản của ba con có thật sự là nguồn gốc của vấn đề hay không. Nếu như cuối cùng kết quả điều tra là khẳng định, con có thất vọng với ba con không?”

“Thất vọng ư?” Lộ Kha Đồng nhìn vào mắt Dương Việt Ngôn, tuy hơi thất thần nhưng giọng điệu lại kiên định tuyệt đối: “Ai thất vọng với ba cũng được, chỉ có con là không, con cũng sẽ không làm thế. Mặc kệ đúng hay sai, trong lòng con ba luôn là người tốt, vĩnh viễn không thay đổi.”

Dương Việt Ngôn như thở phào nhẹ nhõm: “Thật ra dự tính xấu nhất là không còn cách nào cứu vãn được, nhưng nếu ba con nghe được mấy câu này của con chắc chắn sẽ vui lắm, cảm thấy chuyện gì cũng không đến nỗi tệ.”

Lộ Kha Đồng lại càng thêm khó chịu, nói như lẩm bẩm: “Tại sao không đi lên cao, vậy sẽ không bị người ta đối phó rồi.”

Dương Việt Ngôn nghe vào tai, nhưng không lên tiếng.

Bên kia, Lộ Nhượng Bồi nhận thăm vấn ở Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật, ông còn chưa ăn cơm chiều, bụng rất đói, trà trong tách cũng uống không trôi. Lãnh đạo Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật là một trong những người quen của Lộ Nhượng Bồi, còn từng cùng nhau luận bàn cớ vua, chính là người khi đó Lộ Nhượng Bồi đi qua bắt tay, tên Đường Trí Trung.

“Thị trưởng Lộ, mấy hôm trước bên chúng tôi nhận được thư tố cáo, sau đó thành lập tổ điều tra ngay trong ngày, dẫn anh tới là để tiến hành thăm vấn theo trình tự, có điều về mặt riêng tư chúng ta vẫn được xem là bạn bè, vì vậy không cần căng thẳng.”

Lộ Nhượng Bồi cười nhả nhận, những gì Đường Trí Trung nói đã tiết lộ đủ thông tin. Sau khi nhận được tố cáo, Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật phải viết báo cáo điều tra sơ bộ, lập hồ sơ xin chỉ thị, xin chỉ thị được duyệt còn phải phát thư quyết định, cuối cùng mới thành lập tổ điều tra. Mà Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật nhận được thư tố cáo đã thành lập tổ điều tra ngay trong ngày, hiển nhiên không phải vì Lộ Nhượng Bồi đặc biệt, mà là vì người tố cáo quá có địa vị.

Đường Trí Trung nói: “Chúng tôi đã tiến hành điều tra hạch toán tài sản của anh, giá trị của mấy phần bất động sản đều hơn mười triệu, trong đó căn nhà ở đường Thanh Viên do con trai anh đứng tên là vợ cũ của anh mua, nhưng mà tháng nào anh cũng gửi một khoản tiền cho cô ấy, con số rất khả quan, mười năm qua chưa từng gián đoạn.”

“Nói nghiêm túc một chút, là tiền cấp dưỡng.” Lộ Nhượng Bồi mười ngón giao nhau đặt trên bàn, sắc mặt như thường, chỉ là ông bỗng nhiên cảm thấy thật may mắn, may là lúc trước mua nhà với danh nghĩa của Ôn Ngưng, khi đó ông đã nghĩ, nếu thật sự có ngày không may, Lộ Kha Đồng cũng còn một chốn an thân gió thổi không lay.

Lộ Nhượng Bồi chủ động mở miệng, giọng điệu không như mọi ngày: “Thăm vấn quá tốn thời gian, để tôi chủ động nói rõ trước đi, hẳn là các anh đã tra được hướng chảy chính của tài sản của tôi. Mỗi tháng gửi tiền cho Dương Việt Ngôn luật sư Dương bởi vì cậu ấy là luật sư tư nhân của tôi, đó là tiền thù lao. Mỗi tháng gửi tiền cho Ôn Ngưng bởi vì cô ấy là vợ cũ của tôi, đó là tiền cấp dưỡng. Còn có một khoản không nhỏ gửi cho con tôi, cái này ngại quá, tôi rất cưng chiều con trai.”

Mỗi khoản tiền đều có căn cứ, đối phương im lặng suy tư, không dây dưa nữa. Hai tay giao nhau vẫn không buông ra, Lộ Nhượng Bồi còn âm thầm chống một hơi.

Đường Trí Trung bỗng nhiên cười một tiếng, hỏi tiếp: “Nói rõ khoản tiền tiết kiệm kénch xù mà anh gửi ở hai ngân hàng lớn luôn đi?”

“Cái này, tôi cảm thấy không cần phải nói rõ.” Lộ Nhượng Bồi cười nhạt, như đã sớm lường trước: “Tiền đặt quang minh chính đại ngay trước mặt còn cần nói rõ sao? Hay là các anh không tra được nguồn gốc vấn đề, cho nên cần tôi nói rõ? Tôi chỉ có thể nói rằng đó là tiền tôi để dành.”

Đây là chuyện lòng người tự hiểu, người địa vị cao có quyền thế, con đường để kiếm tiền nhiều vô kể, chỉ có kẻ tham lam tội độ mới chọn tham ô nhận hối lộ. Đường Trí Trung đặt tay lên tài liệu ma sát, như thể đang suy tư điều gì. Thật ra quan chức cấp bậc này, thu nhập không trong sạch rất nhiều, những chuyện mờ ám tra không ra đây rầy, mượn danh nghĩa công trình vợ vét tiền, hoặc âm thầm cùng bên hợp tác làm việc lợi cho đôi bên cũng chẳng có gì lạ. Im lặng một lát, Đường Trí Trung hỏi bằng giọng chán nản mang tính thủ tục: “Nguồn gốc số tiền tiết kiệm kénch xù của anh có phải có liên quan đến bên hợp tác của Tòa thị chính không?”

“Tôi phủ nhận, điều này cần chứng cứ, nếu chỉ là nghi vấn đơn thuần tôi cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì.” Lộ Nhượng Bồi khề gặt đầu: “Hơn nữa quan hệ nhân quả của anh sai rồi, chính vì bọn họ do Tòa thị chính chọn nên mọi mặt đều có đảm bảo và đáng tin cậy, dù gì tôi cũng không phải nhận tiền làm việc, tự tôi xét duyệt chắc chắn đáng yên tâm, mấy năm qua những công trình lớn nhỏ do tôi phụ trách chưa từng xảy ra vấn đề chính là minh chứng tốt nhất. Vẫn là câu đó, nếu có chuyện chắc chắn các anh đã tra được, không phải sao?”

Kinh doanh mấy chục năm đã dệt ra một tấm lưới chặt chẽ, dầu cho đục một lỗ nhỏ rình lén, bên trong vẫn có cành nhánh giăng khắp nơi chống đỡ, còn Lộ Nhượng Bồi ẩn núp ở trung tâm phía sau lớp cành nhánh ấy. Không chỉ riêng mình ông, bất kỳ người nào có chức vị cũng sẽ giăng một tấm lưới quanh thân mình, nhưng xưa nay những người bị bại lộ đều là cẩn thận mấy cũng có sơ sót.

Đường Trí Trung chỉ im lặng một lát, sau đó khép lại tài liệu điều tra mỏng dính.

Sau nửa đêm, Lộ Nhược Bồi nghỉ ngơi trong phòng nghỉ, ăn khuya với Đường Trí Trung, hai người đều có chút uể oải, lúc này hiếm khi được thả lỏng một lát. Đường Trí Trung cười nói: “Đạo trước anh còn nói được tặng một bộ cờ vua cổ, bảo tôi khi nào rảnh luận bàn với anh, ai ngờ đến khi gặp nhau lại thành ra thế này, quả là chuyện đời khó đoán.”

“Tôi còn chưa cảm khái đây, anh đã than thở trước rồi.” Lộ Nhược Bồi thuyên giảm cơn đói, sắc mặt cũng thả lỏng hơn.

“Quả thật có hơi hoang đường, giống như làm cho người ta thấy vậy.” Đường Trí Trung hạ giọng: “Tôi cũng không tiện nói gì, nhưng trong lòng anh hẳn đã rõ rồi, chuyện Tòa thị chính các anh tôi cũng không rõ lắm, chỉ muốn nhắc anh đừng quá cố chấp.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn.” Lộ Nhược Bồi nâng tách trà lên kính Đường Trí Trung một ly.

Nội dung tố cáo và sự thật từ điều tra thực tế chênh lệch khá xa, Lộ Nhược Bồi có thể thần nhiên đối đáp cũng vì có phần nắm chắc, sở dĩ Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật chưa đủ chứng cứ đã hấp tấp lập hồ sơ thẩm vấn cũng vì đối phương gây áp lực thôi. Quan trọng hơn là, cho Lộ Nhược Bồi biết thế lực đối bên cách xa thế nào, chuyện này đã kết thúc, tốt nhất nên chịu thua nhường đường.

Dương Việt Ngôn và Lộ Kha Đồng nhận được tin đã là hai ngày sau, Lộ Nhược Bồi rời Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật không về nhà mà đến thẳng Tòa thị chính. Phòng họp Tòa thị chính đóng kín cửa, bên trong đang mở họp, Lộ Nhược Bồi đẩy cửa đi vào, bước đến vị trí hàng đầu trước ánh nhìn soi mói của mọi người, ngồi xuống hắng giọng nói: “Tất cả như cũ.”

Họp xong, bí thư thứ nhất và vài cấp dưới báo cáo công việc trong văn phòng, trọng điểm là thảo luận thủ tục điều chức của người nổi nghiệp. Lộ Nhược Bồi muốn người bên dưới bắt đầu trước thời hạn, còn phải chú ý đến từng hệ quả kéo theo.

Sau khi bàn giao công việc, mọi người lục tục ra ngoài, chờ khi bóng lưng người cuối cùng biến mất ở cửa, Lộ Nhược Bồi nhìn cửa từ từ đóng lại, mà khi còn một khe hở hẹp, cửa thỉnh thoảng bị người đẩy ra.

Dương Việt Ngôn đứng đằng kia, hỏi: “Thị trường Lộ, có tiện nói đôi câu không?”

Văn phòng lại chỉ còn hai người họ, hết như đêm hôm đó. Lộ Nhược Bồi kể hết chi tiết điều tra một lần, Dương Việt Ngôn lắng lắng nghe, chờ Lộ Nhược Bồi nói xong, Dương Việt Ngôn cau mày hỏi: “Đây là gì đây? Hải kịch à?”

“Anh không thích phản ứng này của em lắm, lẽ ra nên là a đi đã phật chứ?” Lộ Nhược Bồi nhìn đồng hồ đeo tay, chuẩn bị về nhà: “Hôm đó hẹn ăn cơm chung mà chưa ăn được, trưa nay bù lại đi, buổi chiều còn có thể ngủ một giấc.”

Dương Việt Ngôn đứng dậy theo, nét mặt vẫn nặng nề như cũ, đối phương dùng việc tham ô nhắm vào Lộ Nhược Bồi không có kết quả, lẽ nào cứ kết thúc như thế? Nếu chỉ vì cảnh cáo, vậy không nắm thóp làm sao có thể khiến Lộ Nhược Bồi chịu thua?

“Đi thôi.” Lộ Nhược Bồi đi tới cửa, đang chuẩn bị mở cửa, quay đầu lại phát hiện Dương Việt Ngôn còn đứng yên tại chỗ.

“Nhược Bồi.” Dương Việt Ngôn thật sự không tài nào yên tâm được, thậm chí còn vô cùng hoang mang, y nhỏ giọng nói: “Anh ôm em một lát được không.”

...

Phí Nguyên và Lộ Kha Đồng một mực ở nhà chờ, gần một giờ trưa cuối cùng Lộ Nhược Bồi và Dương Việt Ngôn đã về. Từ lúc Lộ Nhược Bồi vào cửa, Lộ Kha Đồng đã bám sát, nào lấy túi lấy áo khoác, nào nói nhảm làm nũng, chờ Lộ Nhược Bồi kể rõ sự việc, cậu vội nói: “Tại sao phải đối nghịch với bọn họ? Bây giờ ba xuống đài ngay không được sao?”

Lộ Nhược Bồi phát tay: “Con tưởng là công nhân bình thường nghỉ việc à, làm gì đơn giản vậy.”

Lộ Kha Đồng kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, nhìn Lộ Nhược Bồi ăn cơm, nói: “Con không biết đơn giản hay phức tạp, con chỉ biết là người ta chứng mất ba, tình huống bất lợi với ba, ba buông tay sớm một chút như ba Khuru, bớt sức bớt lo không tốt sao?”

Lộ Nhược Bồi nói: “Con để ba ăn ngon miệng là ba bớt lo rồi.”

Phí Nguyên kéo Lộ Kha Đồng lên lầu, trên bàn cơm chỉ còn Lộ Nhược Bồi và Dương Việt Ngôn ngồi đối diện nhau. Dương Việt Ngôn không có khẩu vị gì, hồi lâu không động đũa, y bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hỏi: “Tại sao anh chỉ làm thị trường?”

“Cái gì?”

“Mấy năm qua, anh có nhiều cơ hội như vậy, nhưng vì sao chỉ dừng bước ở thị trường? Ngồi lâu trên chiếc ghế này còn gian nan gấp bội ngồi trên vị trí kinh doanh cao hơn, thế nên nguyên nhân vì đâu?”

Lộ Nhược Bồi ăn một ngụm cơm lớn: “Sao tự dừng lại hỏi vậy, cơm cũng không lo ăn, đồ ăn lạnh ngắt rồi.”

Cơm nước xong, Lộ Nhược Bồi đi tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ. Lộ Kha Đồng vẫn còn nhiều lời chưa nói, cứ lải nhải suốt buổi, khoảng gần bốn giờ, dưới lầu vang lên tiếng chuông cửa.

“Có phải ba Khuru không?” Lộ Kha Đồng chạy xuống mở cửa, ngoài cửa lại là những người xa lạ, cậu hỏi: “Mấy người tìm ai?”

Người đứng trước nhất nói: “Chúng tôi là người của Viện kiểm sát, mời Lộ Nhược Bồi thị trưởng Lộ theo chúng tôi về hợp tác điều tra.”

“... Tại sao? Có phải nhầm lẫn rồi không?” Lộ Kha Đồng tức khắc ngăn ra, ánh mắt cũng trở nên do dự, cậu xoay người thấy Lộ Nhược Bồi và Dương Việt Ngôn đã xuống tới, Phí Nguyên cũng đã đi đến sau lưng cậu.

Lộ Nhược Bồi chào hỏi người của Viện kiểm sát, người của Viện kiểm sát cũng nói lý do, trong hai ba câu đơn giản, có một câu phảng phất như vẫn vang vọng trong nhà, mà Lộ Nhược Bồi và Dương Việt Ngôn cuối cùng cũng thay đổi sắc mặt.

“Chúng tôi mời ngài hợp tác điều tra về vụ án của Ôn Hạc Lai hai mươi năm trước.”

*Hồi trước mắt lé nhìn sót chữ Lai nên chỉ ghi Ôn Hạc, giờ đính chính lại là Ôn Hạc Lai nha...

Lộ Nhược Bồi nhìn thẳng vào đối phương, giọng trầm thấp: “Lộ Lộ, lấy áo khoác cho ba, ba phải ra ngoài một chuyến.”

Lộ Kha Đồng im lặng lên lầu lấy áo khoác, sau đó mặc cho Lộ Nhược Bồi. Chờ cài xong nút buộc, Dương Việt Ngôn vẫn luôn đứng sau Lộ Nhược Bồi bước lên một bước, nói bằng giọng không lớn không nhỏ: “Tôi là luật sư đại diện của thị trưởng Lộ, nếu tiếp theo phải đi trình tự tư pháp, tôi yêu cầu được theo suốt quá trình.”

Biến cố đến quá nhanh, câu “tất cả như cũ” của Lộ Nhược Bồi mới nói ra miệng vài tiếng đồng hồ thôi, đối phương đã đi nước cờ thứ hai. Bọn họ cũng không ngờ rằng, chuyện cũ năm xưa này sẽ có ngày bị nhắc đến, bị moi ra.

Lộ Nhược Bồi lắc đầu, bình tĩnh nói: “Tôi sắp xuống đài rồi, hợp đồng của chúng ta hiển nhiên cũng sắp kết thúc, mấy năm nay luật sư Dương vất vả rồi, cứ đến đây thôi, tôi quyết định hủy hợp đồng trước thời hạn.”

Cổ họng Dương Việt Ngôn khô khốc: “Không, em không đồng ý.”

“Xin lỗi, tôi nhấn nhá vài câu với người nhà rồi đi được không?” Lộ Nhược Bồi hỏi người của Viện kiểm sát, đối phương gật đầu đồng ý rồi lùi xuống bậc thang ngoài cửa chờ. Lộ Nhược Bồi khép cửa, đi về phía Lộ Kha Đồng và Phí Nguyên: “Không cần lo lắng, cứ làm việc và sinh hoạt như bình thường, không cần phải sợ, nhớ chưa?”

Phí Nguyên đáp lời, Lộ Kha Đồng cũng khẽ gật đầu một cái, sau đó cả hai đi vào nhà, để Lộ Nhược Bồi và Dương Việt Ngôn tiện nói chuyện. Dương Việt Ngôn cụp mắt, nói: “Đáng giá ư? Anh sợ em bị liên lụy? Ai cần anh quan tâm?”

“Hủy hợp đồng trước thời hạn không phải do một mình anh định đoạt, em không đồng ý. Nếu không qua được chuyện này em sẽ lên toà với anh, hay là anh muốn trực tiếp nhận tội?”

“Có phải anh còn muốn bảo em làm bộ mình trong sạch, nói mình không biết gì cả, sau đó mình anh ôm hết? Anh khỏi cần phải nghĩ, người biết chuyện chỉ có anh và em, ngay cả Ôn tiểu thư cũng không rõ, trừ phi em mất trí nhớ.”

“Việt Ngôn,” Lộ Nhược Bồi đi tới trước cửa, đưa lưng về phía Dương Việt Ngôn: “Anh chưa trả lời vấn đề em hỏi lúc ăn cơm, bây giờ trả lời hy vọng vẫn chưa muộn. Ngồi trên chiếc ghế này nhiều năm như vậy, anh thường xuyên nghĩ, phần đầu đến đây thật sự là điểm cuối cùng sao? Đáp án dĩ nhiên không phải, nhưng anh không muốn lên cao hơn đi xa hơn, cho dù cản đường người khác cũng được, cảm thấy tệ nhạt cũng được. Bởi vì đôi khi chức quan tựa như gông xiềng, trói tay trói chân anh mọi lúc, chẳng hạn như lúc muốn gặp em, muốn cùng em đi bên đường.”

“Việt Ngôn, xin lỗi.” Dứt lời, Lộ Nhược Bồi mở cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Chương 54

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hèm Lá Thu đã chật cứng không chỗ đặt chân, trước đó khu này được thông báo phải dỡ, Tết âm lịch vừa qua mọi người lục tục chuẩn bị dọn nhà. Phí Đắc An như đang xem náo nhiệt, tay cầm ấm tử sa áp sát chân tường đi qua đi lại, cười nhạo người khác quá nóng ruột.

Ông Hồ lấy trộm khăn lụa của bạn già, bọc đóng đá mình tích trữ xách theo, nói: “Tôi sống ở đây mấy thập niên, tình cảm sâu hơn chú nhiều, nhưng vì cháu gái nên đành dọn thôi.” Con trai và con dâu của ông Hồ đều sống ở chung cư cao cấp, cháu gái thỉnh thoảng cuối tuần ghé chơi, vừa đến là tru tréo đòi về nhà, không quen với kiểu sống tứ hợp viện nhiều nhà sống chung như thế này.

“Ài, lại vạch áo cho người xem lưng rồi.” Phí Đắc An không còn gì để nói, ai bảo ông không có cháu gái. Quay đầu lại trở về nhà, vừa vào sân đã ngửi thấy mùi thơm, Lâm Du Châu sai ông: “Hái rau thơm và gấp quần áo ông chọn một việc để làm đi, đừng có đi lung tung suốt ngày.”

Phí Đắc An xắn tay áo lên, nói: “Vậy tôi hái rau thơm, món bánh xếp áp chảo của bà xong chưa? Tôi phải ăn hai chục cái.”

Bánh xếp áp chảo

“Ăn một trăm cái cho no chết ông luôn đi.” Lâm Du Châu lấy đĩa pha nước chấm, nhin không được nói: “Có lần ăn sủi cảo, tôi bảo nhóc đốt tiền nhỏ vài giọt dầu mè vào trong giấm chua, nó vụng tay hết biết, run một cái đồ hết nửa chai.”

“Đồ chai dầu mà còn phải chụp tấm hình.” Hái xong rau thơm, Phí Đắc An đứng dậy ngó vào chảo: “Nhiều thế, gọi hai đĩa chúng nó qua đây ăn chung đi.”

Lâm Du Châu nói: “Ai cũng dọn nhà kệt cứng rồi, chỗ đâu mà đậu xe.”

Phí Đắc An thô lỗ nói: “Mọc chân làm gì, không lái xe càng tốt, mỗi đĩa uống vài ly với tôi. Và lại chúng ta cũng sắp dọn nhà rồi, không phải Lộ Lộ thích nơi này lắm sao, hôm nay cho nó chụp ảnh lưu niệm.”

Nói xong, Phí Đắc An vào phòng khách gọi điện thoại, Lâm Du Châu kêu to: “Ông cũng biết sắp dọn nhà hả? Mau gấp quần áo thu dọn giùm đi, có thời gian đi xem náo nhiệt mà không có thời gian lo chuyện nhà mình, bỏ đói ông vài bữa cho biết.”

Qua một lát, Phí Đắc An lại bước vào phòng bếp, nói: “Đừng làm nữa.”

Lâm Du Châu lật mặt bánh xếp, không chịu nghe: “Gi vậy, mấy giờ tụi nó qua? Phí Nguyên không thích ăn nhân rau, hay để tôi đòi qua thịt heo hành tây, ông lấy vỏ ra rồi đông cho tôi đi.”

Phí Đắc An bước lên tắt lửa, nói: “Ba của Lộ Lộ xảy ra chuyện rồi.”

Bữa tân gia trước đó bị hủy, thế nên đây là lần đầu tiên căn nhà ở đường Thanh Viên đông người như thế. Lộ Kha Đồng rót nước ấm cho hai ông bà, sau đó ngồi với Lâm Du Châu. Nhìn dáng vẻ lờ đờ của Lộ Kha Đồng, Lâm Du Châu đau lòng muốn chết, nói: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Ba con gọi điện thoại nói gì mẹ cũng không rõ lắm, trước hết đừng sốt ruột, chúng ta cùng nhau bàn bạc. Ủa Phí Nguyên đâu? Nó làm gì mà không thấy bóng dáng vậy.”

“Công ty của anh có chuyện, đang ở trên lầu nghe điện thoại.” Lộ Kha Đồng đã bình tĩnh hơn lần trước nhiều, song càng lo lắng hơn, chuyện của ba Ôn Ngưng cậu chỉ biết sơ sơ, bây giờ xem ra còn rất nhiều chân tướng không muốn người khác biết. Sau khi tóm tắt sự việc cho Phí Đắc An và Lâm Du Châu, Lộ Kha Đồng như nhớ lại hình ảnh hôm đó Lộ Nhược Bôi bị dẫn đi, cậu chống khuỷu tay trên đầu gối, cúi đầu che trán: “Ba con không cho chú Dương đi theo, cũng không muốn cho ai giúp, con cũng không tìm ba Khuru giúp đỡ được, sao tự dưng lại vậy chứ.”

Đang nói, Phí Nguyên từ trên lầu bước xuống, nhìn phản ứng của mọi người, coi bộ Lộ Kha Đồng đã kể cho hai ông bà nghe, Phí Nguyên nói thẳng: “Trước đó Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật bắt người cũng không làm theo trình tự, người phụ trách họ Đường, hôm sau cũng xin nghỉ phép luôn. Cụ thể bọn họ thăm vấn cái gì chúng ta chưa biết được, nhưng chắc không có gì ngoài tài sản, một là hướng chảy tài sản hai là giá trị tài sản, bây giờ chúng ta có cái gì nói cái đó, nếu không tham ô, tài sản sẽ không thành vấn đề, về phần nguồn gốc và giá trị tài sản, giải thích được thì giải thích, không giải thích được cũng không sao, bởi vì con trai mở nhà hàng, ít nhiều cũng có thể cho là lợi nhuận của nhà hàng.”

Lộ Kha Đồng ngẩng phắt đầu lên, ý của Phí Nguyên chính là rửa tiền, lòng cậu run sợ, lúc trước Phí Nguyên phản đối như vậy, bây giờ lại không hề miễn cưỡng khi cân nhắc việc này. Dường như biết Lộ Kha Đồng đang nghĩ gì, Phí Nguyên cho cậu một ánh mắt an ủi, nói tiếp: “Tóm lại phương diện này kiểu nào cũng nói qua được, vì vậy đôi phương lại kiểm chuyện khác, hoặc nên nói bọn chúng nắm hai lá bài, trước tiên ra con hai thăm dò, nếu ba của Lộ Lộ hiểu ý thoái vị thì tiết kiệm thời gian và công sức, nhưng kết quả không có, thế nên bọn chúng ra con già.”

Phí Đắc An vẫn nghe chứ không nói, đến giờ mới mở miệng: “Bất luận thế nào cũng phải đợi tin tức trước, xem tình hình tiến triển ra sao, nếu không lại như con ruồi không đầu bay nhảm đường, quan trọng là hai đứa cũng không biết đầu đuôi ngọn ngành vụ án đó, khó giải quyết.”

“Chắc sắp có tin tức rồi, ngay hôm đó đã nhờ người theo dõi, hôm nay đã là ngày thứ ba.” Phí Nguyên nhìn đồng hồ đeo tay, đoạn đứng dậy: “Con phải đến công ty một chuyến, mọi người nấu chút cơm ăn đi.”

Lâm Du Châu buồn bực nói: “Mau xin nghỉ đi, bên kia quan trọng mà.”

Lộ Kha Đồng im thin thít, chạy lên lầu lấy áo bành tô của Phí Nguyên xuống, tới phòng khách nhò trước cửa, cậu cúi đầu cài nút cho Phí Nguyên. “Khởi cài, để phanh ngực được rồi.” Phí Nguyên nắm tay cậu, giọng hơi trầm: “Bây giờ hoạt động đâu đâu cũng cần tiền, để đảm bảo an toàn, em đừng đụng vào những gì liên quan đến ba, anh nói với ông tổng rồi, ký hợp đồng gia hạn và giấy cam đoan, sau đó công ty sẽ giải quyết khẩn cấp cho anh.”

“Không được!” Lộ Kha Đồng lập tức không chịu, trước đó Phí Nguyên không đồng ý chuyện thẳng lên đại cổ đông, có thể thấy đã có kế hoạch riêng từ sớm, nhưng bây giờ vì xoay sở tiền mà phải ký hợp đồng và giấy cam đoan. Sợ Phí Đắc An và Lâm Du Châu nghe thấy, Lộ Kha Đồng nhích lại gần nói nhỏ: “Căn nhà này nằm ngoài phạm vi, có thể đem đi bán, nếu cần bán luôn nhà hàng cũng được, em còn hai trăm ngàn tiền để dành nữa. Anh đừng ký, em không muốn anh ký.”

Phí Nguyên dứt khoát ôm lấy cậu: “Đây là nhà tân hôn của chúng ta, làm sao bán được, còn nhà hàng là em bị đòn mới mở được, đừng ai hòng đụng vào.” Anh vuốt nhẹ sau gáy Lộ Kha Đồng, cười nói: “Em đi hỏi ba đi, bây giờ tìm quan hệ chạy chức lao động dịch vụ ở Cục đường sắt cũng cần hai trăm ngàn, tiền để dành của em còn không đủ để chuyển chính thức nữa là, em tự giữ đi đừng lo nhiều thế, mai mốt sẽ hỏi tội giấu tiền riêng của em.”

Lộ Kha Đồng muốn độn thổ cho xong: “Nếu đổi thành người khác, bây giờ một nhà bốn người đã ăn xong bánh xếp áp chảo đang ngồi trong sân trò chuyện rồi, em với nhà em dính nhiều chuyện quá, chỉ đành làm anh với ba mẹ lo lắng theo, xin lỗi.”

“Đổi ai em nói anh biết đi, ngày mai anh đổi liền.” Phí Nguyên dùng chìa khóa xe lạnh lạnh chốt hông Lộ Kha Đồng: “Biết anh lo lắng mà còn không nói lời nào để nghe, em hết thuốc chữa rồi phải không? Hôn anh một cái nhanh lên, tối nay chúng ta còn phải ra ngoài, mau lên đi.”

Lộ Kha Đồng ngửa đầu hôn lên môi Phí Nguyên, vạt áo trong tay cũng càng nắm càng chặt.

Buổi chiều Phí Đắc An và Lâm Du Châu chuẩn bị về, căn dặn có tin tức gì nhất định phải báo tin ngay, bọn họ cũng sẽ tìm quan hệ, xem coi có bạn học bạn bè nào với tới không. Lâm Du Châu vẫn không yên tâm, nói: “Hay là để mẹ ở lại, tốt xấu gì cũng nấu cơm dọn nhà cho hai đứa được, bây giờ hai đứa không đủ sức làm gì đâu, mặt cũng teo tóp.”

Phí Đắc An phát tay: “Bà đừng làm rối thêm, hai đứa nó đi khắp nơi tìm người giúp đỡ đủ bận, hơi đâu chăm sóc bà.”

“Đừng rồi, chờ con một lát.” Lộ Kha Đồng đi vào phòng bếp, lúc đi ra ôm một cái thùng nhỏ: “Đây là rượu bổ do bếp trưởng nhà hàng tự mình ngâm, có bài thuốc bí truyền, con tìm ông nài nỉ mấy lần cuối cùng cũng xin được hai chai, nghe nói người già mỗi sáng uống một ly nhỏ rất tốt cho sức khỏe, nên con muốn đưa ông ngoại uống. Đạo này xảy ra chuyện nên quên mất, với lại con cũng không tiện đi, phiền ba mẹ đem qua cho ông ngoại.”

Phí Đắc An nhận lấy, thở dài. Lâm Du Châu cũng khó chịu, nói: “Chuyện gì đây chứ, toàn dẫn vật con trẻ. Yên tâm đi, có chuyện gì người một nhà chúng ta cùng gánh, nên cầu xin thì cầu xin, nên dùng tiền thì dùng tiền, có gì cứ nói với ba mẹ, biết không?”

Lộ Kha Đồng gật đầu, để lộ gương mặt tươi cười, trông vừa ngọt vừa đáng.

Buổi tối hẹn người ăn cơm, bọn họ đợi trong phòng từ sớm. Chờ khi đối phương đến, Lộ Kha Đồng đứng dậy chào hỏi, mang tư thái nhờ người ta giúp đỡ. Vừa ngồi xuống, cậu khẽ khàng đẩy hai hộp trà lớn qua, nói: “Nghe nói ngài thích uống trà đen nên tôi đã chuẩn bị hai hộp Chính Sơn Tiểu Chủng, tôi cũng thích uống nữa, hiệu này cũng không tệ, ngài nếm thử đi.”

*Chính Sơn Tiểu Chủng được xưng là ông tổ của trà đen, xuất xứ từ dãy núi Vũ Di ở tỉnh Phúc Kiến.

Trong hộp đều là tiền mặt cuộn sẵn, xếp thật chỉnh tề. Đối phương nói cảm ơn nhận lấy, sau đó tùy tiện tán dóc, chờ đồ ăn bụng lên đủ mới xem như vào đề chính. Đối phương nói: “Chuyện này quá đột ngột, nhiều đồng liêu cũng đang bồn chồn, có điều không ai nghiên cứu cả, suy cho cùng đã quen với việc bên trên giao cái gì làm cái nấy. Còn nữa, mấy hôm nay thẩm vấn điều tra đều theo trình tự, nghe đâu thị trường Lộ không chịu hợp tác lắm, nhưng vụ án này lâu quá rồi, người nghe đồn như chúng tôi cũng không rõ, vì thế tình hình cụ thể cũng khó nói.”

Lộ Kha Đồng ngậm miệng nặn ra một nụ cười, khiêm nhường hỏi: “Không hợp tác lắm? Vậy trước mắt lãnh đạo có quan điểm hay chuẩn bị gì không?”

“Cái này hà.” Đối phương thoáng ngừng lại, đoạn bật hơi trả lời: “Bản án cũ lâu năm, người biết thắng được đã thắng, về hưu cũng đã về hưu, đột nhiên bị moi ra, cậu nói xem có chuẩn bị gì?”

Lộ Kha Đồng mặt mày tái mét, không còn nặn được tí xíu nét cười nào nữa. Không sai, có một từ gọi là gió êm sóng lặng, nhưng thứ chôn sâu trong làn sóng thịnh linh bị moi ra, vậy thì sóng gió sẽ nổi lên bốn phía, không còn yên bình nữa, cho dù Lộ Nhược Bồi có hợp tác hay không cũng đã rơi vào vùng nước xoáy.

Nhưng điều thật sự khiến cậu sợ chính là thái độ tiêu cực của Lộ Nhược Bồi, liệu có phải chứng minh chuyện này đã hết hy vọng, hoặc nên nói thật ra Lộ Nhược Bồi đã biết trước ngày này sẽ đến.

Mà ông cũng chưa từng tính đến việc phản kháng.

Bữa cơm kết thúc, đối phương mang hộp trà rời khỏi. Lộ Kha Đồng vẫn ngồi trong phòng, đầy đồng đĩa thức ăn đã sạch trơn ra, sau đó một mồi nằm sấp trên bàn. Không lâu sau, Phí Nguyên đẩy cửa bước vào, anh vẫn ngồi bên ngoài từ nãy đến giờ, chờ người đi rồi mới vào.

“Anh liên lạc với chú Dương rồi, mười phút nữa chú ấy sẽ đến.”

Lộ Kha Đồng vẫn còn nằm úp sấp, gục mặt xuống bàn rầu rĩ nói: “Rốt cuộc ba em đang làm gì vậy, giờ lại không hợp tác điều tra, có phải ba bỏ cuộc rồi không, nhưng em không tin ba là người biết pháp phạm pháp.”

Mười phút sau Dương Việt Ngôn đến, điệu bộ không khác gì lúc tan tầm mọi ngày, âu phục thẳng thớm giày da sạch sẽ, trông cũng rất có tinh thần. Lúc ngồi xuống đối diện, Dương Việt Ngôn sờ đầu Lộ Kha Đồng một cái, hỏi: “Buồn ngủ à? Hay đang khóc?”

Lộ Kha Đồng ngẩng đầu lên, kể lại chuyện đêm nay một lần, hỏi: “Chú ơi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Bắt đầu nói từ đâu mới tốt nhĩ, cảm giác như đã là chuyện của thế kỷ trước.” Nhìn vàng sáng do đèn treo rọi giữa mặt bàn, Dương Việt Ngôn cảm thấy rất thà lẳng: “Ông Ôn rất coi trọng ba con, cũng đau đáu nâng đỡ ba con lắm. Lúc xảy ra chuyện con còn quá nhỏ, ba con vẫn chưa làm thị trưởng, khác với lần này chính là, ông Ôn bị kéo xuống đài là đối phương đã lên kế hoạch kỹ lưỡng, chỉ ít cũng chuẩn bị ba đến năm năm. Nhận hối lộ, dính líu đến xã hội đen, còn vạ tội mức độ nhẹ khác mà chú không nhớ rõ, khi ấy luật sư của ông Ôn là thầy của chú, bây giờ hai người họ đã không còn tại thế.”

“Có lẽ do từ hình sẽ gây náo động quá lớn nên lúc đó ông Ôn chỉ bị phán án tử hoãn, đồng nghĩa với việc vô thời hạn, mà người bên trên cũng không cho phép ông Ôn có bất cứ khả năng giảm hình phạt nào. Tội danh bày ra, dường như không có kẽ hở. Sau này Ôn tiêu thư đi cầu xin Nhược Bồi, hai người

họ ký hợp đồng, bản hợp đồng đó là chú viết, chú còn nhớ rất rõ, một khi có cơ hội, ba con sẽ dùng tất cả mọi cách và thủ đoạn để giảm hình phạt cho ông Ôn. Ôn tiêu thư như túm được cành cò cứu mạng, cứu được là tốt nhất, không cứu được cũng hết cách, suy cho cùng nào ai biết phải chờ bao lâu mới tìm được cơ hội. Mà sở dĩ ba con đồng ý, ngoại trừ muốn tìm mẹ cho con, ba con cũng như thầy của chú, từ đầu đến cuối vẫn tin ông Ôn trong sạch.”

“Sau đó ba con ngày càng hiền hách, càng chạy càng cao, nhưng vụ việc kia quá khó xử lý, vì để chắc chắn, ba con làm thị trưởng nhiều năm mới có hành động. Thế là không biết bao nhiêu năm về trước, chỉ nhớ là một mùa đông lạnh buốt giá, có một phạm nhân ung thư thời kỳ cuối đã chết, mà từ được thả đến giấy chứng tử, chưa đầy một tháng, danh tính trong tất cả biên bản có trong hồ sơ đều là —— Ôn Hạc Lai.”

Ôn Hạc Lai trong hồ sơ đã sớm chết, ông Ôn biến thành một người khác, mà Ôn Ngưng đến nay vẫn không biết lần này Lộ Nhược Bồi đã làm gì, đồng thời vì phạm cái gì.

Dương Việt Ngôn nói rất nhiều, y nâng tách trà lên uống cạn, nhìn về phía Lộ Kha Đồng: “Ông Ôn bị ung thư gan mà chết, cuối cùng vẫn không chờ được ngày thấy lại ánh mặt trời, trước khi đi ông ấy chỉ nói hai chữ, quả báo.”

Lộ Kha Đồng ngăn người thật lâu, ánh mắt từ từ trở nên âm đạm. Phí Nguyên rót đầy trà, nói: “Biết đầu đuôi ngọn ngành chỉ có hai người, nhưng làm việc này tuyệt đối không chỉ có một hai người, hoặc nhận được lợi ích, hoặc đứng cùng một tuyến đường phát triển, bây giờ bị moi ra, không ngoại trừ có người lật lọng.”

Dương Việt Ngôn nói: “Lật lọng hay không cũng chẳng sao, tuy rằng một người phạm tội không liên can đến người nhà, nhưng thân phận con rể của Ôn Hạc Lai đã đủ để ba con có động cơ phạm tội.”

Lộ Kha Đồng chớp chớp mắt, nói nhỏ: “Hình như thật sự không còn cách nào nữa.”

“Có chứ, tìm người ém vụ này xuống. Đối phương quyền thế lớn thì chúng ta tìm lớn hơn, chỉ là chúng ta chưa tìm được.” Dương Việt Ngôn cười một tiếng, trong mắt lại có thần thái của ngày xưa: “Trong mấy tòa nhà chính phủ ở thành phố, chú dám nói ba con sạch sẽ nhất, chuyên nghiệp nhất, nếu ông Ôn thật sự có tội, ba con sẽ không cứu, mà bắt đầu từ giờ phút đó, ba con cũng đã nghĩ đến ngày gánh hậu quả rồi.”

Tội có lẽ có* thì còn thần nhiên đối đáp được, nhưng nếu thật sự đã làm, chỉ còn cách lẳng lặng chờ tuyên án.

*Có lẽ có (莫须有): Thời Tống, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi là mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ.

“Ngày nào chưa ký giấy hủy hợp đồng, ngày đó chú vẫn là luật sư của ba con, chú cũng đã gọi cho người của Viện kiểm sát nhiều lần để liên hệ, ngày mai chú sẽ đến gặp ba con một lần.” Dương Việt Ngôn đứng dậy, sờ đầu Lộ Kha Đồng lần nữa: “Chú về nhà nghỉ ngơi, hai đứa cũng về nhà ngủ sớm đi.”

Lộ Kha Đồng nhìn Dương Việt Ngôn đi ra ngoài, chờ Dương Việt Ngôn đi tới cửa, cậu bỗng gọi một tiếng, hỏi: “Chú ơi, kết quả xấu nhất là gì?”

Dương Việt Ngôn không quay đầu lại: “Ôn Hạc Lai thứ hai.”

Mở cửa đi ra ngoài, dứt khoát như Lộ Nhược Bồi hôm đó, Dương Việt Ngôn băng qua đại sảnh, đầu óc có giấy lát trống rỗng, có lẽ Lộ Nhược Bồi sẽ trở thành Ôn Hạc Lai thứ hai, nhưng mà sẽ không còn Lộ Nhược Bồi thứ hai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Chương 55

Buổi sáng ra ngoài mới phát hiện tối qua đổ tuyết, lần trước tuyết rơi là hôm giao thừa. Dương Việt Ngôn lái xe đến Viện kiểm sát, hôm nay y phải gặp Lộ Nhược Bồi, tính đi tính lại mà không sao nhớ nổi hai người đã không gặp nhau mấy ngày.

Phí Nguyên và Lộ Kha Đồng đã đến trước, đứng ngay con đường đối diện. Suốt mùa đông Lộ Kha Đồng chưa từng rời xa áo lông, đặc biệt là mũ trùm đầu, dường như nó tạo cho cậu cảm giác an toàn. Chờ Dương Việt Ngôn ngừng xe, cậu lập tức chạy tới, chưa kịp mở miệng đã hít mũi liên tục, đoán chừng lạnh đến mức bệnh viêm mũi lại tái phát.

“Chú, tụi con sốt ruột quá nên đến luôn.”

“Chú biết rồi, chúng ta cùng vào đi.” Dương Việt Ngôn quay đầu nhìn cao ốc Viện kiểm sát, cười nói: “Tết cũng qua rồi, đã hai mươi sáu tuổi, không thể lộ hết vui buồn trên mặt như thế được.”

Lộ Kha Đồng nghe vậy càng sốt ruột hơn, trong lòng càng thêm bất an, há miệng nhưng lại không biết nên hỏi gì. Dương Việt Ngôn xoay người đi về phía trước, Lộ Kha Đồng không thể làm gì hơn ngoài đuổi theo, cậu quay đầu nhìn sang Phí Nguyên, sắc mặt hiện rõ thấp thỏm và luống cuống.

“Đừng lo, nghỉ xem nên nói gì khi gặp ba đi.” Phí Nguyên vỗ lưng cậu, hạ giọng nói.

Đến nơi gặp mặt, trước tiên Dương Việt Ngôn trò chuyện vài câu với một vị lãnh đạo quen biết, chờ người ta đi rồi, ba người họ ngồi cạnh bàn chờ. Chưa đầy tám phút sau, cửa lại mở ra, Lộ Nhược Bồi được dẫn tới.

Lộ Kha Đồng vội vã đứng dậy, rồi rít hỏi: “Ba ơi, ba có khỏe không? Cảm giác thế nào? Ngoại trừ thẩm vấn bọn họ không có làm gì gây khó dễ cho ba chứ?”

“Con hỏi một tràng như vậy, làm sao ba nhớ được.” Lộ Nhược Bồi ngồi xuống đối diện, sòng lưng thẳng tắp trông rất có tinh thần, chỉ là nét mặt có phần uể oải: “Ba rất khỏe, không gặt con, có điều gối nằm không thoải mái lắm, ngủ cũng tạm tạm.”

Dương Việt Ngôn nhìn Lộ Nhược Bồi từ trên xuống dưới, rồi lại nhìn sâu vào mắt Lộ Nhược Bồi, nói như đùa: “Nếu thật sự không còn cách nào, liệu mai này gặp anh có phải sẽ cách lớp thủy tinh, thêm cái điện thoại không?”

Lộ Nhược Bồi mỉm cười, im lặng một lát rồi nhìn thẳng vào mắt Dương Việt Ngôn, trả lời: “Hắn vậy.”

“Ý gì đây?” Tay chân Lộ Kha Đồng lạnh toát, khăn giấy lau nước mũi cũng siết thật chặt, câu nói đùa của Dương Việt Ngôn không buồn cười tí nào, câu trả lời không phù nhận của Lộ Nhược Bồi càng làm cậu sợ hơn.

Phí Nguyên nắm tay Lộ Kha Đồng dưới bàn, nói: “Chuyện của ông Ôn chúng con đã biết rồi, nếu đối phương đã nắm giữ chứng cứ, vậy thật sự rất khó giải quyết, nhưng mục đích của bọn chúng chỉ vì mau chóng thượng vị, vậy có thể đạt thành thỏa thuận nào không?”

Lộ Nhược Bồi gật đầu: “Trong thành phố xôn xao việc thị trường vì bản án cũ mà xuống đài, ắt sẽ dính dáng đến vụ án lớn kia, tiếp theo rất có thể sẽ khiến bề trên chú ý, đây là điều bọn chúng không muốn xảy ra nhất. Sang năm phải tổ chức hội nghị thượng đỉnh, một khi loại chuyện khiến người ta chú ý này bại lộ, không ai được lợi cả.”

Dương Việt Ngôn hỏi: “Đã đề cập điều kiện rồi à?”

“Phải, nếu anh thỏa hiệp, chuyện này cứ thế bỏ qua.” Dường như sợ Lộ Kha Đồng lại suy sụp, Lộ Nhược Bồi nhìn thẳng vào cậu: “Nhưng mà anh từ chối rồi, vì vậy tiếp theo không cần làm gì hết, cũng không cần nghĩ gì nữa, chờ toà án phán quyết rồi chấp hành là được.”

Lòng ngực Lộ Kha Đồng phập phồng dữ dội, như thể một giây sau sẽ phát điên. Phí Nguyên nghiêng người ôm lấy cậu, nhỏ giọng nói thật nhanh: “Lộ Lộ, nói thì nghe đơn giản, nhưng điều kiện thỏa hiệp không đơn giản đâu em, càng có khả năng sẽ trở thành uy hiếp vĩnh viễn, chuyện này vẫn chưa chấm dứt, không ai có thể khẳng định đã không còn cách nào cứu vãn.”

“Đúng vậy, chuyện này vẫn chưa chấm dứt.” Có lẽ đã lường được quyết định của Lộ Nhược Bồi, sắc mặt Dương Việt Ngôn không hề suy sụp, y nhìn mặt bàn thờ dài, nói: “Chỉ là chúng ta không thể ngồi yên chờ tòa án phán tội được, nếu không khác nào cá nằm trên thớt? Em yêu cầu được ra tòa biện hộ.”

Lộ Nhược Bồi im lặng nhìn Dương Việt Ngôn, nhưng ý tứ đã rõ ràng. Ánh mắt Dương Việt Ngôn kiên định, giọng cũng lớn hơn: “Tòa án nói luật pháp, nhưng quan toà là người, chỉ cần là người thì sẽ nói tình lý (nhân tình và đạo lý), công trạng và danh tiếng của anh mấy năm qua không thể giữ bỏ được, có động cơ phạm tội thì sao chứ, bằng chứng như núi thì thế nào, bất luận ra sao cũng phải cãi vài câu, cho dù phán tội cũng phải tranh thủ xin tội nhẹ nhất.”

“Không cần đâu, trong lòng anh tự biết.” Lộ Nhược Bồi kiên quyết nói: “Vụ án của ông Ôn liên quan đến bao nhiêu tội trạng, người ngoài nhìn vào cũng sẽ nói trừng phạt đúng tội ——”

Dương Việt Ngôn đứng phắt dậy, chống tay lên bàn: “Em biết anh muốn nói gì, tỷ lệ đúng là hơi thấp thật, nhưng bất kể hy vọng xa vời đến đâu, em cũng sẽ dốc hết sức đi đánh. Nếu thật sự muốn dùng vụ án của ông Ôn để chết người, em sẽ lật lại vụ án đó để đánh, xem thử mười năm sau có thể trả lại trong sạch cho người chết, cho người sống một câu trả lời không?”

Lộ Nhược Bồi đột nhiên hỏi: “Dương Việt Ngôn, em còn nhớ lời mình nói vào lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

Dương Việt Ngôn ngần ra, tìm kiếm hình ảnh quá xưa cũ trong đầu, khi đó y vừa tốt nghiệp đại học, làm việc chưa được bao lâu, lúc theo thầy đến Tòa thị chính họp thì quen được Lộ Nhược Bồi.

“Chào anh, tôi là luật sư thực tập Dương Việt Ngôn, sau này chúng ta sẽ thường xuyên tiếp xúc với nhau trong công việc. Tuy bây giờ tôi chỉ là luật sư thực tập, nhưng trong vòng năm năm, tôi sẽ trở thành một trong những luật sư xuất sắc nhất thành phố.”

Sắc mặt Lộ Nhược Bồi lạnh dần: “Luật sư Dương, mục tiêu và giấc mơ của em là do em khổ cực phấn đấu mới có được, hy vọng em biết trân trọng nó. Nếu em vẫn chưa bình tĩnh, hãy nghĩ đến thầy của em.”

Năm đó thầy của Dương Việt Ngôn biện hộ cho ông Ôn, sau khi ông Ôn bị bỏ tù, vị luật sư lớn tuổi cũng bị trừng trị gay gắt, chưa được mấy năm đã qua đời. Dính dáng đến chính trị không chỉ đơn giản là thắng thua, rất có thể sẽ liên lụy đến tương lai, không còn đường lui nữa.

Dương Việt Ngôn mở miệng: “Anh không cần phải nói những lời đó, thầy là người em kính trọng nhất, thầy không sợ em cũng không sợ.”

“Nhưng mà anh sợ.” Giọng Lộ Nhược Bồi mềm xuống, chứa đầy bất đắc dĩ, đồng thời không cho phép từ chối: “Anh sẽ không để em và mọi người mạo hiểm bất cứ điều gì, chuyện này dừng ở đây thôi, đây cũng không phải tận thế, anh đã làm anh tự chịu, thiên kinh địa nghĩa.”

Chỉ cần bản thân Lộ Nhược Bồi không đồng ý, Dương Việt Ngôn cũng không thể làm gì được nữa. Việc đã đến nước này, dường như thật sự không còn cơ hội xoay chuyển. Lộ Kha Đồng giãy khỏi cánh tay của Phí Nguyên, đứng dậy chạy ra khỏi phòng, cậu nhớ trước khi vào Dương Việt Ngôn đã dặn, không thể lộ hết vui buồn trên mặt, nhưng sức tự chủ của cậu kém như thế, làm sao nhịn cho được. Ngoài cửa có người đứng trông coi, cậu mặc kệ ánh mắt của bọn họ, chỉ biết ngồi xồm xuống vùi mặt vào đầu gối.

Phí Nguyên lại không nhúc nhích, nói: “Chú Dương, chú ra xem Lộ Lộ giúp con được không.”

Chờ Dương Việt Ngôn rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại Lộ Nhược Bồi và Phí Nguyên. Từ lúc gặp mặt đến giờ bọn họ chưa nói với nhau được hai câu, Lộ Nhược Bồi cười hỏi: “Con biết ba có lời muốn gửi gắm với con à?”

Phí Nguyên ngồi thẳng dậy: “Con cũng có lời muốn nói, ba nói trước đi.”

“Chắc con cũng đoán được, không có gì ngoài về Lộ Lộ.” Lộ Nhược Bồi khẽ nghiêng đầu, trông như đang nghe tiếng động bên ngoài, sau đó lại lắc đầu, cười nói: “Mỗi lần nó giận ba hay chọc ba cười, ba đều thỏa mãn đến lạ, cảm thấy con trai mình lanh lợi đáng yêu, nhưng mỗi khi nó xụ mặt buồn bã, ba lại cảm thấy mình nuôi nó yếu đuối quá. Lúc trước phản đối hai đứa quen nhau cũng vì sợ nó bị áp chế, sẽ đau lòng, nhưng lại không ngờ rằng người làm nó đau lòng chính là mình, ba có lỗi với mẹ nó.”

Phí Nguyên nhẹ nhàng lắc đầu: “Thật ra em ấy không có yếu đuối thế đâu, chỉ hơi đa cảm thôi, mười năm trước còn như chưa dứt sữa mà đã có thể dũng cảm theo đuổi tình yêu, bây giờ chắc chắn càng kiên cường hơn. Với bất cứ người con nào mà nói, chuyện này cũng là một sự thử thách, huống chi vị trí của ba trong lòng Lộ Lộ lại nặng như vậy.”

“Lời này ba thích nghe, địa vị của người làm cha không ai thay thế được.” Lộ Nhược Bồi nở nụ cười, trông rất hài lòng và thả lỏng: “Mặt khác ba cũng không muốn dài dòng, hai đứa hãy chăm sóc nhau sống cho tốt. Con ráng chăm nó nhiều một chút, nó mà vui cuộc sống mới yên ổn, cho nên cũng không mất mát gì.”

“Ba yên tâm.” Phí Nguyên nhìn đồng hồ: “Vây giờ đến lượt con nói, con với Lộ Lộ yêu nhau nhiều năm như vậy, chuyện mùa hè năm đó thôi bỏ qua không nói, từ tốt nghiệp trung học đến lên đại học, lại từ tốt nghiệp đại học đi làm đến tận bây giờ, tính ra cũng không dưới mười năm. Bên phía gia đình, ba và ba mẹ con đã chính thức gặp mặt ăn cơm, chúng con cũng đã chính thức ra mắt phụ huynh đôi bên, dựa theo trình tự yêu đương kết hôn bình thường, kế tiếp nên mời bạn bè thân thích đãi tiệc rượu, hơn nữa nhà hàng cũng có sẵn.”

Lộ Nhược Bồi có chút nghi hoặc, không hiểu ý của Phí Nguyên. Phí Nguyên dừng lại nhìn thoáng qua cửa, coi bộ cũng đang lo lắng về tình hình của Lộ Kha Đồng, lát sau mới nói tiếp: “Ba không ở đây, tiệc rượu làm sao đãi được, một mình em ấy lẻ loi đáng thương biết bao nhiêu, dù sao trên hộ khẩu chỉ có một người thân là ba.”

“Ba hiểu.” Lộ Nhược Bồi thở dài một tiếng, không còn tâm sức nghĩ xem tại sao Phí Nguyên lại tự dưng nói đến việc này, chỉ cảm thấy tinh thần và thể xác đều mệt mỏi: “Là ba có lỗi với hai đứa, nhưng ba thật sự không thể thỏa hiệp được.”

Phí Nguyên cài nút áo bành tô, giống như chuẩn bị ra về, nói một cách quả quyết: “Tất nhiên không thể thỏa hiệp rồi, khoan nói bên trong dính dáng đến bao nhiêu quan hệ bao nhiêu chuyện, phàm là đàn ông làm sao để thua mất mặt như thế được. Con nói rồi, chuyện này vẫn chưa chấm dứt, vẫn chưa xong đâu.”

Hôm đó về nhà Lộ Kha Đồng lên con sốt, mũi bị nghẹt, cậu chỉ có thể há to miệng hít thở, không lâu sau môi đã nứt một đường. Phí Nguyên ở bên giường mớm nước mớm thuốc cho cậu, còn dùng cách dân gian thấm chút rượu trắng lau người cho cậu.

Lộ Kha Đồng mơ mơ màng màng, bởi vì hít thở không thông nên nghẹn đến nước mắt tuôn ào ạt, viêm amidan khiến cổ họng sưng đau không nuốt gì được. Cậu nhìn trần nhà, hỏi bằng giọng mũi nặng trĩu: “Có phải chỉ có kết quả xấu nhất không anh?”

Phí Nguyên đáp chần cho cậu, nói: “Nếu là vậy, em sẽ không sống nữa sao?”

“Ba là ba của em mà.” Lộ Kha Đồng ho sù sụ, tóc mai hai bên đều bị nước mắt chảy xuống thấm ướt: “Ba có nhiều bạn bè như vậy, em đi xin từng người, rồi sẽ có người giúp được, em đi xin từng người, rồi sẽ có...”

Thật ra từ khi Lộ Nhược Bồi xảy ra chuyện, Lộ Kha Đồng vẫn một mực tìm người giúp đỡ, lúc trước cậu chỉ là dân đi làm, bây giờ cũng chỉ là người làm ăn mở nhà hàng, chưa từng qua lại với người trên quan trường, ban đầu Phí Nguyên đi với cậu, sau đó tự cậu bắt chấp kiên trì. Nịnh nọt lấy lòng hoặc cầu xin hết lần này đến lần khác, trong thời gian này cậu đã làm nhiều lắm.

Phí Nguyên sờ môi cậu, bảo cậu đừng nói nữa, khuyên nhủ: “Ngoại trừ ba Khuru, ai mà không tránh cho mau, bây giờ hỏi em đấy, nếu chuyện này không xoay chuyển được, hai hôm nữa tòa kết án, em sẽ thế nào đấy?”

Lộ Kha Đồng không trả lời, cậu vẫn chưa biết.

Hai ngày sau, công ty có chuyện nên sáng sớm Phí Nguyên đã ra ngoài. Lộ Kha Đồng khỏe hơn một chút, ngồi một mình dưới lầu ăn điểm tâm, cậu cảm thấy nhà quá lớn quá trống vắng, khiến mình trông cô độc làm sao, rồi lại nhin không được mà nghĩ, những khi ở nhà một mình, có phải Lộ Nhược Bồi cũng như thế này không.

Cậu không ở nhà được nữa, thay quần áo ra cửa. Máy ngày không thấy ánh mặt trời, cậu ngẩng đầu hít mạnh một hơi. Ngoắc tay đón taxi, cậu nói với tài xế: “Bác tài, đến Sâm Lâm Tiểu Trúc đi.”

Tài xế nói: “Là nhà hàng đúng không, đi ngang qua chỗ đó một lần cũng có chút ấn tượng, chắc đắt tiền lắm nhỉ.”

Lộ Kha Đồng tựa vào cửa xe, nói: “Không đắt đâu, khi nào rảnh chú cứ ghé ném thử.”

“Sao không đắt cho được, đoạn đường này nội sửa sang cũng đâu có rẻ, không phải chỗ ăn cơm của tầng lớp lao động như tôi.” Tài xế không tin.

Lộ Kha Đồng nói khẽ: “Tầng lớp lao động tốt mà, sống yên lành, chẳng có gì tốt hơn được sống yên lành hết.”

Dọc đường hàn huyên câu có câu không với tài xế, xuống xe nhìn bảng hiệu nhà hàng, còn chưa đến giờ mở cửa buổi trưa, đẩy cửa đi vào cũng chỉ có vài nhân viên.

Đạo này Lộ Kha Đồng không đến nhà hàng, nhân viên đều vây quanh chào hỏi, cậu miễn cưỡng nặn ra nụ cười, sau đó đi qua nằm dài sau quầy bar, bắt đầu xem nhật ký công tác mấy ngày nay. Tuyết rơi hôm đó đã tan gần hết, người tuyết dưới mái hiên trước cửa không bị mặt trời rọi tới nên kiên trì lâu hơn, mấy nhân viên phục vụ đều tranh thủ trước khi nó tan ra cửa chụp ảnh chung, cho nên lâu một chốc còn lại một mình Lộ Kha Đồng, lặng ngắt.

Sắp tới mười giờ, cửa thủy tinh bị đẩy ra, một ông cụ đội mũ ni đeo kính mát người già bước vào, lớn tiếng hỏi: “Ồ, nhà hàng sang trọng thế này sao không có ai hết vậy, có ai đón tiếp không?”

Giám đốc đi qua nói: “Thưa bác, chúng cháu vẫn chưa mở cửa, giờ cơm bác hãy ghé lại.”

“Bây giờ tôi đói chịu hết nổi rồi.” Ông cụ không nghe, đi thẳng đến trước một chiếc bàn, ngồi xuống tháo khăn quàng cổ: “Mấy cậu làm gì vậy, có khách lại không bán, còn cố chấp thế nữa, cứng nhắc vừa thôi chứ. Nếu đang trong chiến tranh, hai bên hẹn ba giờ đánh, hai giờ quân địch đánh úp bất ngờ, chắc mấy cậu còn chưa lau súng xong.”

Lộ Kha Đồng thò đầu ra xem thử, sau đó bảo giám đốc lên lầu, còn mình đi tới nói với ông cụ: “Ông ơi, đầu bếp của chúng cháu vẫn chưa đến, thật sự không có cách nào mang thức ăn lên được.”

Ông cụ ngẩng đầu nhìn cậu, hỏi: “Sao cháu không mặc đồng phục?”

“Ông quản nhiều ghê, cháu là ông chủ.” Lộ Kha Đồng bị sốt hai ngày, mặt hóp lại, trông ỉu xiu. Ông cụ vẫn nói câu đó: “Ông đói đến đi không nổi nên mới vào, không ăn no ông không đi.”

Lộ Kha Đồng ngơ ngẩn chốc lát, nói: “Vậy ông chờ chút, uống trà trước đi.”

Ông cụ bắt đầu uống trà, hơi nước bốc lên làm mờ tròng kính, ông nhìn xung quanh đánh giá nhà hàng, chưa đầy mười phút sau, Lộ Kha Đồng bùng cho ông một bát mì.

“Cháu nấu, chắc không được ngon lắm, ông không cần trả tiền đâu, coi như kính già yêu trẻ đi.”

Ông cụ cầm thìa khuấy khuấy, nói: “Bụng dạ không tệ, mà cháu còn trẻ đã làm ông chủ, sao mặt mày như đưa đám thế kia?”

Lộ Kha Đồng ngồi xuống đối diện, chống cằm cụp mắt, không nói tiếng nào. Ông cụ dùng thìa gõ mép bát, thúc giục: “Hỏi cháu đó, chẳng phải kính già yêu trẻ sao, và lại cháu cũng không nhận ra ông, có gì mà phải ngại.”

“Ông làm gì vậy.” Lộ Kha Đồng bối rối, giọng cũng nhỏ dần: “Ba cháu xảy ra chuyện, sao nói với ông được.”

Ông cụ tháo mũ và mất kính, chuẩn bị ăn mì, sau khi húp súp một hơi, ông cụ làm bộ buồn bực nói: “Cháu ngoại ông đâu có nói thế, nó nói cháu suốt ngày cười tí tøn không nên thân, sao lại đa sầu đa cảm thế này.”

Lộ Kha Đồng nhìn ông cụ trước mắt, cảm giác hơi quen mắt, bèn hỏi: “Ông ơi, cháu ngoại của ông là ai vậy?”

“Họ Phí tên Nguyên.” Coi bộ ông cụ đã ghen nãy giờ: “Ai là ông nội của cháu, gọi ông ngoại!”

* 爷爷 (gia gia): vừa có nghĩa chung là ông vừa có nghĩa là ông nội.

Lộ Kha Đồng bỗng chốc nhớ ra, hèn chi lại thấy quen mắt, mấy năm trước cậu từng gặp ông cụ, nhưng ông cụ tuổi đã cao, chuyện giữa cậu và Phí Nguyên vẫn một mực giấu diếm. Lộ Kha Đồng không chống cằm nữa, ngồi thẳng dậy như học sinh tiểu học đến lớp, nói: “Chào ông ngoại, cháu tên Lộ Kha Đồng, là bạn thân của Phí Nguyên.”

Ông cụ lườm cậu một cái: “Thôi dẹp đi, lại còn bạn thân, khỏi phải gạt ông.”

Lộ Kha Đồng đỏ mặt, lảng sang chuyện khác: “Ông ăn nhanh lên đi, lát nữa nguội đó.”

“Cháu trung thực ừ ừ với ông, ông ăn không vô.” Ông cụ không chừa cho người ta đường sống. Lộ Kha Đồng do dự đứng lên, nói: “Vậy cháu ra sau quầy bar nha, ông ăn xong rồi gọi cháu, cháu đưa ông về.”

Ông cụ ăn rất nhanh, húp súp ngay cả nước mì cũng uống hết, ăn xong đội mũ đeo kính, quần khăn quàng cổ, chuẩn bị ra về. Lộ Kha Đồng mặc áo khoác đi qua, muốn tiễn ông cụ, ông cụ phát tay nói: “Ông tự đi bộ về, còn có thể tiện đường ghé chợ đồ cổ đi dạo nữa. À phải, chỗ cháu có cho đặt com không, nếu ông muốn ăn nữa thì làm sao?”

Lộ Kha Đồng lưu số của mình vào di động của ông cụ, sau đó gọi vào máy mình, nói: “Ông ngoại, ông muốn ăn gì cứ nói cho cháu biết, cháu đem qua cho ông.”

“Vậy tốt, ông trông cậy vào cháu để có lộc ăn đấy.” Nói xong, ông cụ cười ha ha đi ra ngoài. Đi tới cửa, ông cụ dừng bước, nói: “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, không thẳng cũng phải thoáng một chút.”

*Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng: mọi chuyện nên để tự nhiên, chuyện gì đến sẽ đến.

Lộ Kha Đồng nghiền ngẫm câu này hồi lâu không nhúc nhích, ngày xưa Lộ Nhược Bồi tha phạm pháp cũng phải giúp ông Ôn, hẳn là chưa từng sợ hãi, Dương Việt Ngôn tha tự chặt đứt đường lui cũng muốn lật lại vụ án, hẳn là cũng không sợ hãi. Phí Nguyên hỏi cậu, nếu thật sự bị kết án, em sẽ không sống nữa sao? Cậu không nên yếu đuối như thế, không hay chút nào.

Hai tiếng sau, vẫn là tòa nhà đó, vẫn là gian phòng đó, Lộ Nhược Bồi được dẫn ra lần nữa, khác biệt là, lần này chỉ có một mình Lộ Kha Đồng.

“Ba, hôm nay con tới gặp ba, nghe nói ngày mốt sẽ mở phiên tòa sơ thẩm phải không?”

Lộ Nhược Bồi trả lời: “Phải, ba biết con khó chịu, nhưng chúng ta tất phải đối mặt.”

Lộ Kha Đồng nói: “Đúng là con khó chịu lắm, vậy nên chờ ba về nhà phải đền bù cho con, đừng dạy đời con hoài.”

Lộ Nhược Bồi khẽ nhíu mày, có chút không đành lòng: “Lộ Lộ, có lẽ ba ——”

“Con biết, con biết mà.” Lộ Kha Đồng cắt ngang, nhìn Lộ Nhược Bồi, nói: “Hôm đó con quýnh quá nên chưa kịp nói gì, hôm nay con đến một mình là vì muốn cha con mình nói riêng vài lời với nhau. Chuyện này là một bước ngoặt, hy vọng vượt qua không cao, gần như đã xác định phải ngã ở đây rồi, con chỉ muốn nói với ba một tiếng, ba ngã năm năm cũng được, mười năm cũng không sao, tuần nào con cũng sẽ đến thăm ba, nếu nhà hàng bận quá thì nửa tháng đến một lần, thăm viếng linh hoạt. Con sẽ chăm sóc chú Dương, chờ ba được thả, con sẽ chăm sóc cả hai người, tuy con sống không nên thân đến hai lăm hai sáu tuổi, nhưng thật ra con cũng đáng tin cậy đó.”

Lộ Nhược Bồi sững sốt, nhất thời không nói nên lời.

“Ba, từ nhỏ con đã phiền phức rồi, mỗi lần không vui là chạy khắp nhà la hét làm âm ỉ, sau này lớn hơn một chút lại càng ngốc nghếch, tưởng rằng ba gạt mẹ con, còn hận ba. Đôi lúc ngồi sau quầy bar không có chuyện gì làm, con lại nghĩ, mình có tài đức gì chứ, có người cha tốt như ba, còn có Phí Nguyên tốt như thế, có phải lúc ông trời chia may mắn cho con bị rạn tay không?” Lộ Kha Đồng cười, viên mắt ướt ướt, cậu cố gắng kiềm chế, giữ bình tĩnh nói: “Ba nói xem, chắc không chỉ đơn giản vì con đẹp đâu ha.”

“Lộ Lộ, đừng nói nữa.” Giọng Lộ Nhược Bồi như lạc đi, khóe mắt cũng đỏ lên.

Lộ Kha Đồng gật đầu: “Được rồi, nghe lời ba, vậy con nói thêm một câu cuối cùng được không? Nói xong con về ngay, hôm nay nhà hàng có nhiều chuyện phải xử lý lắm.”

Cậu hít sâu một hơi: “Ba, mẹ con nói mẹ mãi mãi ủng hộ ba, con cũng vậy.”

Lộ Kha Đồng đến một mình đi một mình, chuyện này giống như nhân quả của đời trước, vút không được thì đành vậy. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, thái dương đã bị mây đen che khuất, coi bộ tuyết lại sắp rơi, cậu bước trên con đường bê tông cứng lạnh, nhưng trái tim đã bắt đầu ấm lại.

Quay lại nhà hàng, vừa xuống xe đã thấy Phí Nguyên đứng ở cửa, Lộ Kha Đồng chạy tới nhào vào người Phí Nguyên, ngoài ý muốn là Phí Nguyên thế mà không đỡ được cậu, trái lại còn lung lay một chút. Cậu ôm Phí Nguyên, nói: “Em đến thăm ba, nói vài câu.”

“Ừ, đoán được mà.” Phí Nguyên nhìn cậu: “Lộ Lộ, em trưởng thành rất nhiều.”

...

Lại qua hai ngày, cuối cùng Lộ Kha Đồng cũng cởi áo lông, thời tiết đã ấm lên, cậu cũng ăn mặc nhẹ nhàng hơn. Phí Nguyên đang lau xe trong ga ra, chuẩn bị xong hai người sẽ lên đường.

Hôm nay là ngày tòa án mở phiên tòa.

Xe trên đường không đông lắm, xem như thông thuận, Phí Nguyên hỏi: “Đúng rồi, hôm đó ông ngoại anh đến nhà hàng à?” Lộ Kha Đồng đang ngăn người, nghe vậy quay phắt đầu “hả” một tiếng, trả lời: “Ừ, chỉ ăn bát mì thôi, còn do em nấu nữa, nếu có dịp mời ông ngoại đến ăn một bữa thịnh soạn đi, mời ba mẹ tới luôn.”

Phí Nguyên cười nói: “Được, chờ đủ người đã.”

Lộ Kha Đồng trơ mắt, sợ Phí Nguyên phát hiện bèn nhìn ra ngoài cửa sổ, làm sao đủ người được, người bị thiếu đó không biết phải chờ bao lâu nữa, có điều hôm nay sẽ biết thôi.

Biển báo chỉ đường quen thuộc đập vào mắt, Lộ Kha Đồng hơi ngỡ vực nhưng không lên tiếng, chờ khi càng lúc càng không ổn, cuối cùng cậu không nhận được, hỏi: “Đây là đường đến tòa án sao? Anh chạy nhầm đường đến Viện kiểm sát rồi.”

Dứt lời đã nhìn thấy cổng Viện kiểm sát, Phí Nguyên không trả lời, giảm tốc độ dừng xe bên đường, đoạn nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “Chắc sắp rồi, chúng ta xuống xe qua cổng đi.”

“Chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện gì vậy?” Lộ Kha Đồng mở cửa xuống xe, vòng qua đầu xe chuẩn bị băng qua đường, cậu giương mắt nhìn về phía đối diện, thấy đằng xa Lộ Nhượng Bồi đang đi ra từ bên trong.

“Ba? Ba em kìa!” Lộ Kha Đồng kêu to một tiếng, chạy như điên qua con đường đối diện, chờ khi chạy tới trước mặt Lộ Nhượng Bồi, cậu không nhận được nữa, ôm lấy Lộ Nhượng Bồi òa khóc: “Làm gì vậy, rốt cuộc làm gì vậy... Không sao rồi đúng không, đầu thể nào bắt ba tự đón taxi đến tòa án...”

Lộ Nhượng Bồi an ủi: “Đừng khóc, đứng trên đường còn ra thể thống gì nữa, không sao thật rồi, nhưng ba cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe nói có lão tướng quân đứng ra can thiệp, người ta chỉ tiết lộ bấy nhiêu thôi.”

Mấy ngày nay Phí Nguyên không đi nhanh được, bây giờ mới vừa băng qua đường, Lộ Kha Đồng vừa nắc vừa kể cho anh nghe, nói năng lấp ba lấp bấp. Lộ Nhượng Bồi bỗng giật mình, nhớ đến lời Phí Nguyên nói hôm đó, gấp ngừng hỏi: “Có phải con giúp một tay không?”

“Về nhà trước đi.” Phí Nguyên không muốn nhiều lời, nhưng chịu không nổi Lộ Kha Đồng cứ hỏi miết. Dọc đường lái xe về nhà, anh nói: “Ba, ba còn nhớ mười năm trước ba điều tra nhà con không?”

Lộ Nhượng Bồi nghĩ kỹ lại, nghi ngờ hỏi: “Ba của mẹ con, chủ nhiệm công xưởng quân đội 3304, Lâm Hải Sinh, chẳng lẽ là?”

Phí Nguyên cười đáp: “Ba tra chưa thấu đáo lắm, trước khi xuất ngũ ông ngoại con từng làm lính cần vụ, đi theo vị lão tướng quân đó, còn từng cứu mạng lão tướng quân. Những việc này ngay cả mẹ con cũng không biết, là do hồi con còn nhỏ ông ngoại muốn hù con nên mới kể, vì vậy con nói với ông ngoại, nhờ ông giúp một tay.”

Lộ Kha Đồng nghe mà sùng sốt: “Thật sao, ông ngoại lợi hại vậy.”

Thảo nào hôm đó lại nói “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng”, thì ra là ý này, trong lòng Lộ Kha Đồng nóng lên, thì ra Phí Nguyên và ông ngoại như nhau, đều đang dạy cậu cách làm người.

Đưa Lộ Nhượng Bồi về nhà, hai người ngồi chơi chốc lát rồi không quấy rầy Lộ Nhượng Bồi nghỉ ngơi nữa, trở về đường Thanh Viên, chuẩn bị buổi tối đón Lộ Nhượng Bồi đi ăn cơm chúc mừng. Cuối cùng cũng có thời gian xử lý công việc, Phí Nguyên trực tiếp đến phòng sách làm việc.

Lộ Kha Đồng không biết nên đặt trái tim sống sót sau kiếp nạn đang nảy thành thích của mình vào đâu, cậu ngồi xếp bằng trước cửa sổ, chuẩn bị tâm lý hồi lâu rồi mới nhấn nút gọi. Bên trong reo vài tiếng, sau khi nổi máy, một chất giọng hùng hậu truyền đến, hỏi: “A lô, ai vậy?”

“Ông ngoại, cháu là Lộ Kha Đồng.”

Lâm Hải Sinh “à” một tiếng thật dài, như thể bưng tỉnh đại ngộ, hỏi tiếp: “Chuyện gì thế? Ông không có đặt cơm.”

Lộ Kha Đồng hỏi hộp không tả được, ngón tay vẽ loạn trên cửa kính thủy tinh, nói: “Không đặt cơm cũng gọi được mà, thật ra cháu muốn nói với ông ba cháu không sao rồi.”

Ông cụ đã đoán được: “Không sao thì tốt, vậy không cần mặt ủ mày chau nữa.”

“Dạ.” Lộ Kha Đồng xấu hổ: “Ông ngoại, cảm ơn ông.”

Ông cụ nghe cũng thấy ngại, định cúp điện thoại: “Được rồi được rồi, tuổi trẻ phiền phức thật, khỏi cần cảm ơn ông, xoa đầu gối cho Phí Nguyên đi.”

Lộ Kha Đồng nghe tiếng tút tút mà ngỡ ngác, sau đó trở mình bò dậy chạy đến phòng sách. Lúc đẩy cửa bước vào, cậu thả chậm bước chân, đến bên người Phí Nguyên thì ngồi xôm xuống muốn xấn ống quần của đối phương.

Phí Nguyên định kéo cậu lên: “Làm gì thế, đừng nghịch.”

“Cho em xem!” Lộ Kha Đồng hất văng tay Phí Nguyên, dùng sức xấn ống quần của đối phương, chờ hai đầu gối lộ ra, cậu bỗng nhớ đến hình ảnh ở công viên Lá Thu năm xưa, bấm tìm khắp nơi không chỗ nào lạnh lạnh: “Có phải anh nói với ông ngoại làm ông nổi giận, anh vì cầu xin ông mà quý không?”

Phí Nguyên sờ đầu cậu: “Chỉ một tiếng thôi.”

Lộ Kha Đồng ngước mắt nhìn Phí Nguyên, không nói câu nào.

“Ba tiếng, thật mà.”

Lộ Kha Đồng vẫn như thế, Phí Nguyên chịu thua, đành phải thừa nhận: “Quý trong sân cả đêm, tin chưa?” Lộ Kha Đồng úp sấp lên chân Phí Nguyên, sao cậu có thể nghĩ đơn giản như thế chứ, giấu diếm ông cụ nhiều năm như vậy, bây giờ trong thời gian ngắn không chỉ thừa nhận mà còn đòi người ta giúp, làm sao lại đơn giản cho được.

Phí Nguyên an ủi: “Đừng cảm động, em tưởng ông ngoại thấy anh quý một đêm nên đồng ý sao? Em gặp chuyện mà còn nhờ mẹ anh đưa rượu bỏ, ông cụ uống sáng khoái thôi. Và lại em nghĩ ông ngoại vô duyên vô cớ đến nhà hàng làm gì, nhóc con em tội nghiệp như vậy, còn tốt bụng nấu bát mì, ai mà chịu cho nổi.”

Lộ Kha Đồng dùng môi cạ đầu gối của Phí Nguyên, mười năm vẫn dùng một cách. Phí Nguyên nhấc cậu lên ôm lấy, hai người đều thở phào một hơi. Bước ngoặt này không phải của riêng Lộ Nhược Bôi, mà còn của hai người họ, của gia đình họ, may là họ đã cùng nhau bước qua.

Một lúc lâu không nhúc nhích, Lộ Kha Đồng nói nhỏ: “Em thường hay nghĩ, em có tài đức gì mà có anh yêu em, vừa rồi nghe anh nói vậy em thấy cũng đúng, bụng dạ em tốt, có điểm sáng mà.”

Phí Nguyên bật cười, cố ý nói: “Em nghĩ nhiều rồi, anh chỉ đơn giản là vì em đẹp thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Chương 56

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mỗi khi bận rộn con người thường mất cảm giác, chớp mắt đã sang tiết Lập xuân mới choàng tỉnh, ồ, thì ra thời gian trôi nhanh thế. Vì có thêm một người, căn nhà vẫn luôn tĩnh lặng trở nên vô cùng náo nhiệt, tiếng bước chân tiếng lái nhai chưa từng gián đoạn. Lộ Nhược Bôi ngồi trên giường đọc sách, bị quấy rầy mà thỉnh thoảng nháu mày.

*Tiết Lập xuân là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước phương Đông chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa cổ đại. Theo quy ước, tiết Lập xuân bắt đầu từ khoảng ngày 4 hay 5 tháng 2 và kết thúc vào khoảng ngày 18 hay 19 tháng 2 Dương lịch.

“Coi ba kia, con có lòng qua dọn đồ giúp ba, ba còn chê con.”

Lộ Kha Đồng ngồi chồm hổm dưới đất cất quần áo vào vali, do Phí Nguyên thường xuyên đi công tác, cậu cũng thường xuyên làm việc này, mới sáng sớm đã tới đây hiến thân, ngờ đâu người ta chẳng buồn cảm kích.

“Ba à, ba xem đi đã mấy tháng trôi qua rồi, ba cũng coi như đã nghỉ việc rồi, sau này đừng ra về nữa, nhận rõ bản thân mình, làm một ông chủ bình thường giản dị gần gũi không được sao?” Lộ Kha Đồng nhét dao cạo râu và kem cạo râu vào trong túi, lèm bèm: “Con còn xách qua mấy chai kem chống nắng nè, hai người nhớ thoa đó, gần này tuổi đừng phơi nắng kéo hư da. Ba với chú Dương cũng thiệt tình, gì mà đến nơi ẩm áp trú đông, bây giờ đã là mùa xuân rồi, chẳng mấy hồi lại đến lúc nên mặc áo ba lỗ, lằng mằng gì không biết.”

Lộ Nhược Bôi thở dài: “Con ngậm miệng im lặng một lát được không?”

Lộ Kha Đồng thẳng thắn trả lời: “Không được, cả tuần nay Phí Nguyên không có ở nhà, con ghen ba trăm ngàn chữ chưa nói nè, với lại hèm Lá Thu đến thời hạn cuối cùng rồi, ba mẹ bên kia đang bận dọn nhà, nếu không chưa đến lượt ba đâu.”

“Vậy ba vinh hạnh quá.” Lộ Nhược Bôi buông sách, nhìn Lộ Kha Đồng loay hoay, đột nhiên hỏi: “Dạo này Phí Nguyên bận lắm à?”

“Đúng rồi, công việc của anh vốn đã không nhàn rồi, chưa kể thường xuyên xảy ra chuyện đột xuất, đã vậy lúc trước vì xoay sở tiền mà anh còn ký giấy cam đoan với công ty, như bán thân vậy đó.” Lộ Kha Đồng ỉu xiu, nói cũng hết hứng khởi: “Bây giờ con chỉ trông cậy vào Sâm Lâm Tiểu Trúc kiếm tiền nhiều một chút, sớm ngày chuộc thân cho anh đại.”

Lộ Nhược Bôi hỏi tiếp: “Nó không muốn ở lại công ty? Muốn ra làm riêng?”

Lộ Kha Đồng ngừng tay, bỗng dung vui vẻ trở lại: “Chắc vậy, có lẽ anh ấy tự làm riêng hoặc hợp tác với Ưông Hạo Diễn, mà sao cũng được, nhất định anh ấy có thể làm tốt hết.”

Lộ Nhược Bôi cười một tiếng, đoán chừng cảm thấy điệu bộ của Lộ Kha Đồng quá ngốc nghếch, ông cúi đầu suy tư chốc lát, cuối cùng vẫn nhin không được: “Khoan nói mấy việc này, tiệc rượu của hai đứa còn dài không?”

Lộ Kha Đồng ngờ ngác: “Tiệc rượu gì? Lại phải tốn tiền nữa hả?”

“Xem ra là chộc ba rồi.” Nói thật, Lộ Nhược Bôi đã chờ mấy tháng, câu “trên họ khẩu chỉ có một người thân là ba” vẫn thường quanh quẩn trong đầu,

thế mà hai đứa này lại chẳng nói chẳng rằng. Bây giờ nhắc đến, Lộ Kha Đồng lại không biết gì sất.

“Lần đầu tiên hai đứa đến Viện kiểm sát, con chạy ra ngoài, Phí Nguyên nói riêng với ba, nếu dựa theo trình tự yêu đương kết hôn bình thường, nói sao cũng nên đãi tiệc rượu, với tư cách là người thân duy nhất của con, ba nhất định phải có mặt.”

Lộ Kha Đồng đỏ mặt: “Má ơi sao con lại chạy ra chứ... con cũng muốn nghe anh nói...”

Lộ Nhược Bồi lại cau mày: “Thôi được rồi, rốt cuộc có làm không?”

“Dĩ nhiên làm chứ!” Lộ Kha Đồng cúi đầu, mười lăm tuổi cậu đã thích Phí Nguyên, kết hôn gì gì đó ảo tưởng chưa đến mười ngàn lần cũng được một ngàn lần, nói ra sợ Phí Nguyên trách mình nhiều chuyện, bây giờ tất nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội. Tự nghĩ xong thấy ngượng muốn chết, cậu cố tìm mặt mũi cho mình, nói: “Tốt xấu gì cũng phải gom chút tiền, dù sao mọi người cũng giàu thế mà.”

So ra, bên Phí Nguyên không được thoải mái như vậy, lễ hội công bố kéo dài suốt buổi sáng, anh bận đến mức không uống được miếng nước, nào truyền thông, nhà đầu tư, đủ mọi tầng lớp, nói theo kiểu của Ông Hạo Diên là: Cười đến nổi mặt hết đẹp trai.

Trong đại sảnh sáng lóa mắt, phóng viên lộp lộp chen chúc, đan xen với tiếng của MC là tiếng vỗ tay và hét hò thi thoảng bùng lên. Phí Nguyên vừa xác nhận xong xã giao buổi trưa, cúp điện thoại lại nhận được một tin nhắn.

Tin nhắn viết: Anh đại, anh đang bận hả?

Ra ngoài bằng cửa hông, đi đến phòng nghỉ cuối hành lang mới được yên tĩnh một tí. Phí Nguyên mở cửa vào trong, sau đó bấm gọi lại. Gần như mới reo tiếng đầu tiên, Lộ Kha Đồng đã bắt máy, nhưng do bắt quá nhanh, cậu lại không biết nên nói gì.

Phí Nguyên hỏi: “Chán à?”

“Không chán, nhớ anh là đủ qua một ngày rồi.” Cho đề tài là Lộ Kha Đồng nói được ngay: “Ba với chú Dương sắp đi du lịch, em thu dọn hành lý cho ba, lát sau nhắc đến lần đó ở Viện kiểm sát, thẩm thoát đã mấy tháng trôi qua, anh còn ấn tượng không?”

Phí Nguyên đã đoán được đại khái, cố tình giả ngu: “Không có ấn tượng, đâu phải chuyện tốt lành gì.”

Lộ Kha Đồng xoắn xuýt, lặng thinh hồi lâu, nhưng rồi không cam lòng, dè dặt nói: “Anh nghĩ kỹ lại đi, biết đâu anh đã quên mất lời quan trọng mình nói đó, anh thử nghĩ lại xem.”

“Anh quên thật rồi, có gì không?”

“... Không có.” Lộ Kha Đồng xiu xuống, ngay cả mấy năm trước cậu làm sai cái gì Phí Nguyên cũng nhớ kỹ, thế chứng tỏ đãi tiệc rượu chỉ là nói chơi thôi, căn bản không xem là thật, hèn chi không có động tĩnh gì. Lộ Kha Đồng mừng hụt, bây giờ giống như bị tổn thương nghiêm trọng: “Thôi anh làm việc đi, em cũng phải họp với nhân viên, cho dù trí nhớ của anh không tốt em vẫn mãi yêu anh, ai bảo em không có tiền đồ chứ.”

Phí Nguyên gọi cậu lại: “Lúc họp thêm vào một việc, đầu tháng sau đãi tiệc rượu, phải chuẩn bị cho sớm.”

Lộ Kha Đồng sùng sốt, thiếu điều chảy nước mắt khổ tận cam lai, bức xúc nói: “Mẹ nó anh lại chơi em nữa... Ấn hiệp người ta mới thể hiện anh giàu há...”

“Được rồi, đừng làm nũng.” Phí Nguyên mở cửa đi ra ngoài: “Mấy ngày nữa anh về, đến lúc đó nghiêm túc chơi em.”

Bên này Phí Nguyên vừa nói xong, ngẩng đầu lên đã thấy Ông Hạo Diên đứng ở đầu kia hành lang, ý bảo sắp đến giờ rồi phải lên đường. Băng qua đại sảnh đi ra ngoài, hai người thấy buổi lễ vẫn chưa kết thúc, song ký hợp đồng chỉ cần có mặt vài tiếng, hai người rút lui được rồi.

Sau khi lên xe, Ông Hạo Diên hỏi: “Anh Nguyên, anh có thể nào nghiêm túc làm việc, đừng quay đầu một cái chuồn mất bóng được không?”

“Không cần cậu cần nhần.” Phí Nguyên lười dạy dỗ Ông Hạo Diên, hỏi lại: “Giản Tân sao rồi?”

Ông Hạo Diên không tru tréo nữa, hít hít mũi nói: “Không có gì, cũng qua lâu vậy rồi, nếu anh không đành lòng thì cho em về sớm mùi mẫn với cậu ấy đi.”

Sau Tết nhà nào cũng gặp chuyện, xưa nay sức khỏe của mẹ Giản Tân vẫn không được tốt, dạo trước đã qua đời. Hiện tại mấy tháng qua đi, Giản Tân đã từ từ khôi phục tâm trạng và sinh hoạt bình thường.

Phí Nguyên nói: “Không có gì là tốt rồi, tháng sau mời hai cậu ăn cơm.”

Tuần nào Sâm Lâm Tiểu Trúc cũng phải mở một buổi họp thường kỳ, ông chủ cầm ly hoa nhỏ ngồi phía trước, chẳng có sức ép gì, nghe mà vui vẻ nhe răng cười ngây ngô.

Chờ giám đốc và bếp trưởng báo cáo xong, Lộ Kha Đồng móc tờ giấy trong túi quần, giở ra đặt lên bàn, hắng giọng nói: “Kéo thêm vài phút của mọi người nha, tôi chiếm dụng thời gian tí, thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng mà cực kỳ quan trọng đó, hy vọng mọi người cũng coi trọng nó. Ngày một tháng sau, tức là khoảng mười ngày nữa, nhà hàng của chúng ta sẽ làm vài bàn tiệc rượu, quy cách và tính chất giống như kết hôn. Về phần

quan trọng cỡ nào, nói chung hôm đó cục Đường sắt, cục Kiểm tra chất lượng, Tòa thị chính, sở cảnh sát, còn có lãnh đạo sở luật sư lớn nhất đến nữa, mọi người tự ánh chừng ha.”

Nếu chém gió phải thu phí, chắc năm nào Lộ Kha Đồng cũng phải nộp mấy trăm ngàn tiền thuế. Các nhân viên không phải chưa tiếp đón quan chức bao giờ, song chưa từng gặp cả bảy tụ họp như thế, hơn nữa Sâm Lâm Tiểu Trúc không phải loại nhà hàng xa xỉ, đãi tiệc rượu có vẻ hơi xỉ tin quá.

Bếp trưởng hỏi: “Ông chủ, vậy khi nào quyết định thực đơn?”

“Đề hai hôm nữa con đi hỏi, quyết định xong sẽ báo ngay cho chú biết.” Lộ Kha Đồng đỏ mặt, chẳng hiểu sao thấy ngại phát sợ: “Giám đốc, hoa thì anh xử lý nha, tiệm hoa hồi đặt hoa mừng khai trương cũng được đó, còn trang trí này nọ khỏi tìm chuyên gia tới làm, chúng ta tự lo liệu đơn giản là được rồi.”

Giám đốc kỹ tính, ghi nhớ từng lời, hỏi: “Phải rồi, có làm bánh kem không? Nếu nhà hàng của chúng ta phụ trách, vậy ông chủ biết cô dâu chú rể tên gì không? Tiệc bè thiết kể sớm.”

Lộ Kha Đồng đã biết tại sao mình đỏ mặt tại sao mình ngại ngùng, cậu lú lú: “Không có cô dâu, là hai chú rể. Một người tên Phí Nguyên, một người tên Lộ Kha Đồng, mọi người đừng cười tôi nha, nếu không tôi trừ lương thật đó.”

Bếp trưởng đập bàn: “Được rồi, thực đơn chắc chắn có thịt kho tàu vị biển, chuẩn không cần chỉnh!”

“Thôi được rồi không hợp nữa, tan hợp!” Lộ Kha Đồng chịu không nổi, mặt nóng đến mức có thể nướng khoai, cậu lạch bạch chạy lên lầu chui vào văn phòng, tựa vào cửa thở hắt hên. Đám nhân viên ai mà không biết quan hệ giữa cậu và Phí Nguyên, không mù là nhìn ra được tình cảm sống cạn đá mòn của hai người rồi, nhưng cậu vẫn không khỏi cảm thấy xấu hổ, thờ gấp xong tự nói với mình: “Sao da mặt mình mỏng vậy ta, đều tại Phí Nguyên hôn mới ra vậy.”

Tự mình sống qua một tuần, sáng thứ bảy ra sân bay chờ, đi cùng còn có Giản Tân. Giản Tân đã biết chuyện tháng sau đãi tiệc, nhân tiện nhắc tới xác nhận thời gian. Hôm đó Lộ Kha Đồng còn da mặt mỏng, mấy bữa nay lại dày trở lại, cậu nói với Giản Tân: “Đến lúc đó hai anh mặc đơn giản thôi nha, cả đời chỉ có một lần, em phải đẹp lần ất một chút.”

Giản Tân cười gật đầu, luôn miệng đồng ý. Lộ Kha Đồng yên tâm, nhưng tính ra còn có Thẩm Đa Ý, Thẩm Đa Ý cũng khó xoi, năm xưa còn xếp hạng nhất hẻm Lá Thu với cậu nữa.

“Đừng nghĩ nữa, anh Nguyên ra kia.”

“Hả? Vậy em vọt đây!” Lộ Kha Đồng nhìn ngó xung quanh, trông thấy Phí Nguyên đang đi tới từ xa, cậu nhắc chân chạy tới, tông thẳng vào người Phí Nguyên. Cậu ôm hông Phí Nguyên, cũng chẳng ngại người khác nhìn, nói: “Anh có biết thiếu nam bị bỏ rơi đau xót cỡ nào không, anh nhìn em là biết liền.”

Phí Nguyên ôm cậu đi ra ngoài, cười nói: “Có thấy gì đâu, thấy em chạy hí hửng lắm mà.”

Lộ Kha Đồng và Giản Tân mỗi người đón một anh, có điều Uông Hạo Diên trực tiếp lên xe, sợ bị nhận ra. Sau khi về đến nhà, Phí Nguyên dọn dẹp một chút chuẩn bị ngủ một giấc, Lộ Kha Đồng thay đồ ngủ leo lên giường còn nhanh hơn người muốn ngủ.

Cậu ừn vào ngực Phí Nguyên, hỏi: “Sao đó giờ anh không nói?”

“Nói cái gì?” Phí Nguyên nhắm hai mắt lại, tốc độ nói không nhanh không chậm: “Lúc đó ba vừa thoát nạn, văn phòng lại có nhiều chuyện phải giải quyết, Giản Tân và Uông Hạo Diên cũng bận chăm sóc mẹ Giản Tân, hơn nữa ông ngoại vừa mới biết chuyện của chúng ta chưa bao lâu, chắc chắn không chấp nhận được việc công khai như đãi tiệc rượu, ngộ nhớ lại bắt anh quý một đêm nữa thì tính sao?”

Lộ Kha Đồng cười hi hi: “Vậy buổi sáng em đẩy xe lăn cho anh, buổi tối em ngồi lên tự động đây.”

“Đừng kiêu chuyên,” Phí Nguyên vừa ôm vừa kéo cậu lên người mình, một tay nâng mông cậu, hỏi: “Hợp sao rồi? Báo cáo anh nghe xem.”

Lộ Kha Đồng dụi cổ Phí Nguyên, nói: “Đừng nhắc nữa, em làm chưa tới đâu hết, em ngại lắm.”

“Biết rồi.” Phí Nguyên cười một tiếng, nhưng giọng rất nhỏ, xem ra buồn ngủ lắm rồi. Lộ Kha Đồng không nhúc nhích, nằm yên cho Phí Nguyên ôm, nói khe: “Anh ngủ đi, nếu tiện thì ôm chặt thêm chút.”

Cách một ngày là thứ hai, Sâm Lâm Tiểu Trúc lại phải mở hợp, nhân viên nào cũng cười tủm tỉm, giống như xem trò vui. Ông chủ vẫn cầm ly ngồi phía trước, chỉ là hôm nay có chỗ dựa.

Phí Nguyên hỏi: “Đã quyết định được gì rồi?”

Giám đốc báo cáo: “Chưa được gì hết, chỉ mới xác định tên hai người, hợp được phân nửa ông chủ bảo tan hợp nên chúng tôi giải tán.”

“Được, trách tôi không ở đây.” Trong lòng đã có tính toán sơ bộ, Phí Nguyên quay sang nhìn Lộ Kha Đồng, Lộ Kha Đồng cúi đầu không nhúc nhích, lại ngại ngùng nữa. Lần này Phí Nguyên cũng thấy buồn cười, anh đè chân Lộ Kha Đồng dưới bàn véo một cái, nói: “Thật ra chỉ đãi vài bàn thôi, mời ba mẹ trưởng bối và bạn bè thân thiết, đến lúc đó ngồi sao cũng được, thoải mái là quan trọng nhất.”

“Về việc trang trí, không cần làm tám bảng lắp lánh ghi tên chúng tôi như kết hôn, ai đó đã ngại thế này rồi, đến lúc đó chắc bốc khói luôn quá, và lại mọi người cũng biết mặt nhau cả rồi.” Nói xong Phí Nguyên ngừng một lát, xác định Lộ Kha Đồng không dị nghị gì mới tiếp tục: “Nhưng mà cũng phải chuẩn bị cho đẹp mắt một chút, nếu mọi người không tiện thì tôi tìm người làm, sao cũng được.”

Giám đốc và các nhân viên khác đồng loạt nói: “Tiện chứ tiện chứ, vậy chúng ta dùng hoa gì đây? Cái này phải đặt sớm.”

Phí Nguyên nhìn sang Lộ Kha Đồng, hỏi: “Thích hoa gì?”

Lộ Kha Đồng ngẩng đầu nhìn một bàn người, cậu cũng không biết mình thích hoa gì, chợt nghĩ Valentine toàn tặng hoa hồng, chắc là đại diện cho tình yêu, vì vậy trả lời: “Hoa hồng.”

Phí Nguyên căn dặn: “Được, vậy lấy hoa nguyệt quý.”

“Hở?” Giám đốc sững sốt: “Không phải hoa hồng sao?”

Phí Nguyên nói: “Em ấy không phân biệt được ấy, là hoa nguyệt quý.”

Đầu đuôi tai nheo việc này phải ngược dòng đến giờ tan học mười năm trước, Lộ Kha Đồng lo nhoi đưa cho Phí Nguyên một đóa hoa nguyệt quý, còn nói gì mà “Tặng người ta hoa hồng, tay vương vấn mùi thơm”. Bấy giờ trong lòng Lộ Kha Đồng cũng rõ ràng, nửa câu phản bác cũng không có, cậu nói lí nhí: “Nghe ông chủ lớn là được rồi.”

Phí Nguyên hài lòng nói: “Vậy cứ thế trước đi, chọn thực đơn xong sẽ đưa luôn cho bếp trưởng, giờ mọi người giải tán chuẩn bị buổi trưa buôn bán đi.”

Chờ mọi người tản hết, Phí Nguyên nghiêng người qua, Lộ Kha Đồng cứ tưởng mình lại phạm lỗi, không dám hó hé tiếng nào.

“Nếu sớm biết đãi một bữa tiệc rượu em sẽ ngoan như vậy, mỗi tháng anh sẽ đãi một bữa.” Phí Nguyên cầm tay Lộ Kha Đồng, hôn mu bàn tay cậu một cái: “Muốn làm thiệp mời không, anh bảo bộ phận thiết kế của công ty tặng ca.”

“Muốn nha.” Lộ Kha Đồng đột nhiên ôm chặt lấy Phí Nguyên: “Người thường kết hôn có phải cũng thu xếp thương lượng thế này không anh?”

“Ai biết, anh cũng mới kết lần đầu.” Biết Lộ Kha Đồng lại đa sầu đa cảm, Phí Nguyên vỗ vai cậu: “Ba với chú Dương sắp về rồi, ba mẹ anh cũng đã chuyển nhà xong, chúng ta báo với mẹ em một tiếng, mời mẹ tới luôn, đến lúc đó cho Ronaldinho và Kaka rải cánh hoa ở lối đi. Lộ Lộ, người thường kết hôn thế nào anh không biết, nhưng chúng ta kết hôn sẽ không quá phức tạp, người nên tới thì tới chúc phúc, sau đó anh dắt tay em, em dắt tay anh, vậy là đủ rồi.”

Lộ Kha Đồng có chút ghen ngào: “Vậy phải dắt nhau cả đời, phải dính cho thật chặt.”

Đến ngày 30, Lộ Kha Đồng lần lượt đến tận cửa đưa thiệp mời. Lâm Du Châu và Phí Đắc An dọn sang nhà mới, cậu đưa xong còn tiếc nuối không muốn về. Nhìn thực đơn ở mặt sau thiệp mời, Lâm Du Châu cười cả buổi, Lộ Kha Đồng nói: “Đây chỉ là một phần nhỏ thôi, đến hôm đó mọi người gọi thêm món mình thích ăn.”

Lâm Du Châu hỏi: “Đưa cho ông ngoại chưa? Ông ngoại nói gì?”

“Đưa rồi ạ,” Lộ Kha Đồng cũng vui vẻ: “Ông ngoại nói tụi con ăn no rồi ngủ, còn nói tụi con phí tiền, nói xong cất thiệp mời vào ngực, còn bảo sáng mai mẹ với ba qua đón ông sớm một chút.”

Đưa cho hai vị phụ huynh xong vẫn còn hai vị nữa, Lộ Kha Đồng lại đi đưa thiệp cho Lộ Nhượng Bồi, may là Dương Việt Ngôn cũng ở đó nên đỡ phải đi một chuyến, tiếp theo đến lượt ba Khuru và mẹ Khuru, hôm đó bận chết luôn.

Buổi tối về nhà, Phí Nguyên đã nấu vài món đơn giản, biết Lộ Kha Đồng muốn hỏi nên nói thẳng: “Đến công ty đưa thiệp mời cho Uông Hạo Diên rồi, tan tầm cũng chạy một vòng đưa cho Thẩm Đa Ý, đừng lo.”

Lộ Kha Đồng ôm lấy Phí Nguyên từ phía sau, nói: “Khuru nhi bay chuyển buổi tối, lòng em tan nát rồi, ngày mai cái anh dị tính luyến này có òa khóc trong hôn lễ của tụi mình không ta, em phải cuộn một bó nguyệt quý ném cho anh mới được.”

Phí Nguyên nói: “Hoa nguyệt quý cũng có gai đấy, đừng đâm chết cậu ta.”

Cơm nước xong không còn sớm nữa, hai người đi dạo một vòng tiện đường ghé lấy quần áo, hai bộ âu phục giống nhau như đúc, Phí Nguyên đeo cà vạt, Lộ Kha Đồng cài nơ. Lúc vào cửa nhà, Lộ Kha Đồng cười gian manh, lấy ra hai chiếc hộp trong túi của mình, nói: “Em lấy hai cái đồng hồ của ba nè, ngày mai tụi mình đeo.”

“Còn trộm đồ nữa cơ?” Phí Nguyên đi qua đá cậu một cái, cậu ngượng ngùng nói: “Sao gọi là trộm được, đeo xong lạng lẽ cất lại cho ba, cùng lắm nhét thêm hai trăm đồng, coi như thuê một ngày.”

Phí Nguyên cười nói: “Đúng là gian thương, em còn định lén lút làm gì nữa?”

“Cũng không có gì, em định ngày mai đốt chút pháo kếp chúc mừng, có khí thế nha.” Lộ Kha Đồng nói xong bị đá bay lên sô pha, Phí Nguyên đi về

hướng phòng ngủ, vừa đi vừa nói: “Em đẹp ngay cho anh, tổ chức tang lễ mới đốt pháo kép.”

Hai người vào phòng ngủ chuẩn bị ngủ, Lộ Kha Đồng đứng trước tủ quần áo cả buổi trời, chờ khi tắt đèn leo lên giường, cậu hết sức trịnh trọng quay về phía Phí Nguyên, mò mẫm lấy ra một tấm thẻ, nói trong bóng đêm: “Anh đại, đây là hai trăm ngàn của em, em cho anh đó.”

Phí Nguyên nói: “Cho anh làm gì, em tự giữ đi.”

Lộ Kha Đồng huých vai Phí Nguyên, nói: “Không được, số tiền này là em bắt đầu để dành từ mùa hè năm đó anh tha thứ cho em, mỗi tháng bỏ vào một ít tiền tiêu vặt, sau này đi làm bỏ thêm chút tiền lương, bây giờ bỏ thêm chút lợi nhuận của nhà hàng, chờ đến hôm nay nè.”

“Đây là sinh lễ nhà họ Lộ em đưa cho anh.”

Phí Nguyên sùng sốt: “Em nói cái gì? Lặp lại lần nữa?”

Lộ Kha Đồng hiểu sai ý, vội vàng sửa lời: “Không phải sinh lễ, là của hồi môn của em.”

Phí Nguyên trở mình đề lên người Lộ Kha Đồng: “Mẹ nó, mười lăm tuổi em đã bắt đầu lên lút để dành của hồi môn?”

“Thì cũng tại người ta thích anh quá thôi, nếu anh chuyển trường từ cấp hai, mười ba tuổi em đã bắt đầu để dành rồi, bây giờ còn được thêm hai chục ngàn.” Lộ Kha Đồng nói cứ như đúng rồi, ôm cổ Phí Nguyên không buông tay. Một lát sau, cậu cảm giác được Phí Nguyên đang chọt mình, tay nắm vai mình cũng siết lại, cậu hoảng sợ nói: “Không được, ngày mai em phải có tinh thần phải đẹp trai, anh đừng phá em.”

Phí Nguyên đã bắt đầu cởi quần áo của cậu, nói: “Bây giờ anh cũng có tinh thần lắm rồi, nhưng có thể chờ lại hai lần cho động phòng hoa chúc tối mai.”

Mở mắt ra lần nữa đã là ngày Quốc tế Lao động, cả nước có không biết bao nhiêu người kết hôn vào ngày này. Kể từ khi rời giường, Lộ Kha Đồng chưa từng rời khỏi tấm gương, thay quần áo xong lại bắt đầu quan sát hiệu quả tổng thể.

Vất vả lắm mới ra cửa, trước tiên hai người đến khách sạn đón Ôn Ngưng và hai bé trai. Phí Nguyên lái xe, Ronaldinho ngồi ở ghế phó lái, Lộ Kha Đồng ôm Kaka ngồi phía sau với Ôn Ngưng, hỏi Kaka: “Biết tối đây làm gì không?”

Ronaldinho quay đầu giành trả lời: “Biết ạ, tối đã bóng, tiện thể dự hôn lễ.”

Kaka bổ sung: “Đúng rồi đúng rồi, tối đã bóng với anh.”

Trò chuyện suốt một đường đến Sâm Lâm Tiểu Trúc, bên ngoài còn có vài nhân viên đang kiểm tra. Bọn họ đi qua đứng trước cửa, nhất thời có chút ngẩn ngơ, cảm giác như đang mơ vậy. Xoay người nhìn hoa nguyệt quý quần quanh vách tường cạnh cửa, Lộ Kha Đồng hái xuống một đoá, cài trước ngực Phí Nguyên, nói: “Nhận hoa của em, sống đến chín mươi tám.”

Phí Nguyên cũng hái cho cậu một đoá: “Sống lâu thế, chín mươi lăm là được rồi.”

Người đến đầu tiên là Lộ Nhược Bồi và Dương Việt Ngôn, lần trước phụ huynh hai bên gặp nhau Lộ Nhược Bồi từng nói, đến sớm chỉ tốn phí thời gian, hấp tấp như vậy còn ra thể thống gì, thế mà hôm nay lại đến sớm nhất.

Lộ Kha Đồng đón tiếp, dìu Lộ Nhược Bồi vào cửa, nghĩ bụng may mà ông trời vẫn chiếu cố hai cha con họ, chỉ ít vào giờ phút này, bên người cả hai đều có người bầu bạn. Lộ Nhược Bồi và Dương Việt Ngôn nhìn thấy Ôn Ngưng, ba người quen biết nhiều năm đã lâu không gặp, thế là ngồi quanh một bàn cùng ôn chuyện. Ronaldinho và Kaka không thích ngồi với người lớn, hai nhóc chạy khắp lầu trên lầu dưới đùa giỡn âm ỉ.

Năm phút sau, Phí Đắc An và Lâm Du Châu cũng đến, hai người họ đi sau, Lâm Hải Sinh đi trước. Lộ Kha Đồng chỉnh tóc đi tới, đỡ Lâm Hải Sinh gọi ông ngoại ơi ông ngoại à, nào ngờ ông cụ chẳng buồn cảm kích, còn đẩy cậu ra, nói: “Ông bước mạnh mẽ thế này cản gì cháu đỡ, còn làm chậm nhịp độ của ông.”

Lâm Du Châu đi đến trước mặt Phí Nguyên, chỉnh lại cà vạt cho Phí Nguyên. Phí Nguyên thấp giọng nói: “Mẹ, hôm nay mẹ đẹp quá.”

“Không đẹp sao được, hoa cài ngực này tốn hết một tháng lương của ba mày, làm ông đau lòng quá cỡ, không cho mẹ mày khoác tay ông luôn.” Lâm Du Châu kiện cáo xong cũng ngừng cười, hé miệng như kiềm nén điều gì đó: “Con trai, thật ra mẹ cũng không biết phải nói gì, nói chung hai đứa vui vẻ là được, vậy thì mẹ cũng vui.”

Phí Đắc An đi tới khoác vai Lâm Du Châu, nói: “Không vui sao được, đeo viên đá quý sáng thế mà.” Hai người đi vào trong, Phí Đắc An lại dịu dàng vuốt ve khóe mắt của Lâm Du Châu.

Mọi người lục tục tới đông đủ, cuối cùng Uông Hạo Diên cũng làm được chuyện ra hồn, dùng cảm giành hạng nhất trong bảng xếp hạng tiền mừng, nói với Lộ Kha Đồng: “Trên con đường anh và Giản Tân làm hòa với nhau, cậu đã giúp đỡ rất nhiều, chân thành cảm ơn cậu. Thật ra mười năm trước anh đã chuẩn bị năm trăm đồng tiền mừng cho hai người, chỉ là vật giá leo thang nhanh quá, cũng may dạo này anh được tài trợ nhiều.”

“Anh bớt khoe mẽ đi, mở TV toàn thấy bản mặt anh.” Lộ Kha Đồng đẩy Uông Hạo Diên vào trong, vừa xoay người đã trông thấy Thẩm Đa Ý và Thích Thời An, nhìn thêm lần nữa, đằng sau còn có ba Khuru mẹ Khuru và Khuru Lạc Dân.

Thẩm Đa Ý chào hỏi Phí Nguyên, Lộ Kha Đồng dẫn ba Khuru mẹ Khuru vào trong, đoạn ôm chặt Khuru Lạc Dân, nói: “Anh, hôm nay ai cũng có đôi có

cặp, khổ thân anh quá đi, anh đừng suy suyển nha.”

“Anh suy suyển con khi.” Khuru Lạc Dân kéo Lộ Kha Đồng ra, e sợ nhìn Phí Nguyên: “Anh lo ăn là chính thôi, thịt viên Tứ Hi anh phải ăn ba viên, mà hai người làm trò thiết, còn đãi tiệc rượu tổ chức hôn lễ, sao không sinh thêm một cặp thai long phượng, cho đắc ý chết luôn.”

*Thai long phượng: một cặp sinh đôi trong đó có 1 bé trai 1 bé gái.

Thịt viên Tứ Hi: Tứ hi đại diện cho phúc, lộc, thọ, hi.

Nói xong, Khuru Lạc Dân nhét một bao lì xì mạ vàng vào túi quần Lộ Kha Đồng, dặn dò: “Sống hạnh phúc vào, nước hồ hoa đào sâu ngàn thước, vẫn chưa dài như tình nghĩa đôi ta. Được rồi, tiếp tục tiếp khách đi.”

Lộ Kha Đồng cười khúc khích: “Tiếp xong rồi, để em đi hỏi món thịt viên Tứ Hi của anh.”

Tất cả mọi người đã đến đông đủ, trường bối kính yêu và bạn bè thân nhất đều ngồi bên dưới, Phí Nguyên và Lộ Kha Đồng sóng vai đi tới phía trước, hai người họ đi quá nhanh, Ronaldinho và Kaka đi sau rải cánh hoa theo không kịp. Đến phía trước, hai người đứng yên tại chỗ, còn chưa nói tiếng nào, Lộ Kha Đồng đã đỏ mặt.

Thẩm Đa Ý la lối: “Bộ phạt đứng hả? Nói vài câu đi chứ, thỏ lộ chân tình là được rồi.”

Lộ Kha Đồng nói: “Cảm ơn mọi người đã dành thời gian đến dùng cơm, mọi người ăn no uống say, trò chuyện vui vẻ đừng cãi lộn, rồi... vậy đi nha!”

Uông Hạo Diên lại la lối: “Gi mà vậy đi nha, tốt xấu gì mỗi người nói một đoạn đi chứ.”

Lộ Kha Đồng hạ quyết tâm, hắng giọng mở miệng lần nữa: “Nói thì nói, con nói trước. Mười năm trước chúng con đã quen nhau, hồi đó là con theo đuổi Phí Nguyên, đầu tiên làm từ đàn em, cực khổ lắm mới thương vị, cuối cùng cưa đổ anh ấy trong một buổi chiều mưa. Chúng con từng cùng nhau ngắm biển, cùng nhau trồng hoa, anh ấy từng đánh con con từng mắng anh ấy.”

“Sau khi quen với anh đại, con không kén ăn nữa, hành băm và rau thơm đều ăn được, con cũng trở nên độc lập tự chủ, biết rửa chén biết chà chiếu, còn chủ động học tập nâng cao thành tích, môn Văn thi đạt hạng nhất. Sau đó con thi rớt hai lần, anh đại một mực động viên con, nhờ vậy con mới kiên trì thi đậu vào đơn vị, thế nhưng khi con nói muốn mở nhà hàng, anh ấy vẫn ủng hộ con, giúp đỡ con.”

Lộ Kha Đồng nói một hồi rồi giảm tốc độ, lẽ ra đang quay về phía mọi người, cuối cùng cậu xoay người đối diện với Phí Nguyên, nói: “Anh đại, sống đến chín mươi lăm, vậy tội mình sẽ bên nhau tám mươi năm, so với đám cưới vàng còn nhiều ba mươi năm. Đến lúc đó anh cũng đánh em hết nổi, có khi em bị đánh một phát cũng ngóm luôn. Nói đến đây, em biết anh muốn em kiếp sau đầu thai làm con anh, em không chịu đâu, em còn phải làm con của ba em, bắt đầu hiểu thảo với ba em lại từ đầu.”

Phí Nguyên nhìn cậu, không nói gì.

Lộ Kha Đồng nói tiếp: “Quan trọng nhất là, em vẫn còn muốn được ở bên anh.”

Phí Nguyên bước lên nửa bước, ôm Lộ Kha Đồng vào ngực. Khuru Lạc Dân ngồi bên dưới tiên phong vỗ tay, còn hú hét inh ỏi, Ronaldinho và Kaka vừa chạy lung tung vừa rải cánh hoa.

Phần tình cảm này không phải chỉ riêng hai người họ, Lâm Du Châu che miệng tựa vào vai Phí Đắc An, Lộ Nhược Bồi nắm tay Dương Việt Ngón dưới bàn, Uông Hạo Diên cũng nhỏ giọng nói với Giản Tân “anh yêu em”.

Thật ra cuộc sống chẳng dễ dàng gì, có thể cùng nhau bước tiếp đều là duyên phận.

Cửa thủy tinh quán đầy hoa nguyệt quý đóng chặt, bên trong là quãng thời gian hạnh phúc khi thành viên các nhà cùng tụ tập trò chuyện, Lộ Kha Đồng bận đến đói cào ruột, cậu túm một cái ghế trống ngồi xuống bắt đầu ăn. Thịt kho tàu vị biển mà Phí Nguyên thích nhất, sườn heo hầm bí đao lần đầu tiên ăn ở nhà Phí Nguyên, khoai lang viên nhân đậu ngọt mà Lâm Du Châu chế biến lại cho cậu, mì gà xé măng khô mà hồi đi học hai người thường ăn nhất, cuối cùng còn có hai cái bánh bà xã.

Khi ra về, mỗi người lấy thêm một gói kẹo que vị thơm, có thể ngọt đến tận đáy lòng.

Tiệc rượu xong xuôi, hai người lại đứng ở cửa tiễn mọi người về, tiễn xong lại trở vào nhà hàng dọn dẹp, bận bịu tới bốn năm giờ chiều. Chờ hết bận, Lộ Kha Đồng nhìn âu phục và cà vạt lỏng lẻo của Phí Nguyên, tự mình tháo nơ xuống, nhỏ giọng hỏi: “Bây giờ về động phòng hoa chúc hơi bị sớm anh nhì.”

“Anh thì không sao, xem khả năng chịu đựng của em thôi.” Phí Nguyên bóp cằm cậu, chọc ghẹo một chút rồi mới buông tay: “Hèm Lá Thu sắp dỡ rồi, muốn đi dạo một vòng không? Nếu không sẽ không còn cơ hội nữa.”

Vậy phải đi rồi, nói sao cũng là thánh địa trong tim mà.

Hai người đón taxi đến hèm Lá Thu, Lộ Kha Đồng chạy ào đến cửa sân, sau đó đẩy cửa bước vào. Cách cửa sổ, cậu nhìn vào trong nhà, đồ đạc dọn đi hết trông thật trống trải, chỉ có mảnh sân vẫn không hề thay đổi.

Phí Nguyên đứng ngoài cửa không vào, hẳn là thấy con hèm dài quá nên không yên tâm. Lộ Kha Đồng lại chạy ra, chạy thẳng đến dưới chân tường,

ngồi chồm hồm ngay đó, hỏi Phí Nguyên: “Anh còn cặp bồ với em không?”

Phí Nguyên nói: “Cặp, cặp bấy luôn.”

Lộ Kha Đồng vẫn chưa chịu đứng dậy, nói tiếp: “Anh đại, cho em một cơ hội nữa được không.”

Phí Nguyên nói: “Được, hai cơ hội cũng được.”

Lộ Kha Đồng cười tí tøn đứng lên, bước lên bậc tam cấp đẩy Phí Nguyên một cái, sau đó đi qua ngồi trước bậc cửa. Cúi chỏ chống đầu gối, hai tay bưng mặt, cậu nói với vẻ mắt mát: “Vừa rồi ăn cơm anh không nói gì hết.”

Phí Nguyên ngồi chồm hồm trước mặt cậu: “Không vui à?”

“Không có.” Lộ Kha Đồng chu miệng: “Chỉ là muốn nghe anh nói gì đó, đầu óc em không xài được, tự em nghĩ không ra.”

Phí Nguyên nói: “Ngày đầu tiên quen em, em bung dù đứng trong mưa nổi cáu với người ta, lúc đó anh đã thích em rồi, chỉ đơn giản như thế, và cũng chỉ như thế.”

Anh thích em trước, sau đó hiểu về em, biết khuyết điểm và tật xấu của em, nhận được sự ảm áp và đáng yêu của em, thỉnh thoảng đá em một cái, hoặc hôn em một cái. Lúc em vui anh bảo em đừng đắc ý, lúc em buồn anh cho em bờ vai để dựa vào, thích em và yêu em hình như chưa từng nói, còn lời dạy dỗ em lại chưa bao giờ ngừng. Muốn em làm con anh cũng là chọc em thôi, dù sao anh vẫn còn muốn được ở bên em.

Lộ Kha Đồng dụi mắt: “Câu này là đủ rồi, em có thể hôn hờ mấy ngày luôn.”

Hai người nắm tay đi ra ngoài, chân bước thật chậm, bầu trời phía sau bắt đầu rắng đỏ, đã đến hoàng hôn rồi. Con hẻm này vẫn dài như thế, vẫn rộng như thế, hai người đã đi vô số lần, lần này có lẽ chính là lần cuối cùng.

Mỗi một bước đều muôn màu muôn vẻ, có nụ cười có nước mắt.

Lộ Kha Đồng mười lăm tuổi bung dù nổi cáu trong mưa, Phí Nguyên mười bảy tuổi tay đút túi đứng dưới mái hiên nhìn.

Lần đầu tiên hai người hôn nhau bên đường, Lộ Kha Đồng mừng phát khóc.

Lần đầu tiên phạm lỗi, Lộ Kha Đồng dùng bông hoa xếp hình trái tim dưới chân tường.

Hai người ra bờ biển, Phí Nguyên lau hạt cát trên chân Lộ Kha Đồng.

Phí Nguyên bị thương, Lộ Kha Đồng lén lút trốn ở ngoài nhìn trộm.

Cũng vào hoàng hôn, Lộ Kha Đồng ôm phao bơi Đô-rê-môn chờ Phí Nguyên, khóc đến mức không kịp thở.

Bỏ nhà ra đi bị ăn đòn, lá mặt lá trái bị đòn tiếp.

*Lá mặt lá trái (nguyên văn 阳奉阴违): ý bảo ngoài mặt nghe lời, sau lưng lại ngấm ngầm vi phạm

Giao thừa đốt pháo bông, Phí Nguyên nói: “Lộ Lộ, năm mới vui vẻ.”

Phí Nguyên chạy đến Mỹ cho Lộ Kha Đồng mượn bờ vai.

Bốn ba bốn phương, ủng hộ nhau cùng bước qua gian khó.

Đi đến tận hôm nay, hai người đãi tiệc rượu, tổ chức hôn lễ.

Cả phòng đầy khách khứa, đầu đầu cũng là hoa nguyệt quý, hai người sóng vai mà đứng, thốt nên ảo tưởng sống hơn chín mươi tuổi.

Đi tới đầu hẻm, Lộ Kha Đồng quay đầu lại nhìn, bầu trời phía cuối hẻm trải một vòng nắng chiều, trông rạng rỡ lắm sao.

Phí Nguyên cũng quay đầu lại, đột nhiên hỏi: “Lộ Kha Đồng, ngũ hành của em thiếu cái gì?”

Lộ Kha Đồng ngẩn ra, tích đủ sức hét lớn: “Không thiếu cái gì hết!”

Hoàn chính văn

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Phiên Ngoại 1 - Nếu Chú Và Con Gặp Nhau

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Cô ơi, hôm nay con mặc quần yếm được không ạ?”

2.

Tối hôm qua Phí Nguyên ở công ty họp đến ba giờ sáng, đây chính là khuyết điểm của loại công việc này, hồ tĩ là phải chiến đấu hăng hái đến hùng đông, hơn nữa với tư cách là quản lý, những chuyện phải lo nghĩ nhiều vô số, còn phải nể tình bạn bè làm người đại diện cho họ Ưông.

Vừa khéo là chủ nhật, Phí Nguyên cũng lười về nhà mình, anh cầm chìa khóa xe chuẩn bị quay về hẻm Lá Thu. Do quá buồn ngủ, dọc đường chờ đèn đỏ suýt thì ngủ gật, tới đầu hẻm, tìm chỗ đỗ xe lại mất cả buổi trời.

Sạp bán điểm tâm kia vẫn nấy chục năm như một, Phí Nguyên dừng lại mua vài cái bánh quẩy chiên.

Sải cặp chân dài đi vào hẻm, không biết Lâm Du Châu và Phí Đắc An đã dậy chưa. Chờ khi còn khoảng một hai mét cách cửa sân, Phí Nguyên trông thấy một nhóc tí hai ba tuổi ngồi dưới chân tường đối diện cửa.

Nhóc tí này là bé trai hay bé gái đây, lại còn đeo kẹp tóc.

“Ba con đâu?” Láng giềng trong hẻm đã biết mặt hết, từ trước tới nay Phí Nguyên chưa từng nhìn thấy nhóc tí này, cũng không biết con nhà ai. Anh bước tới cúi đầu nhìn đứa nhóc, lười phải ngồi xổm xuống.

Đứa nhóc kia ngẩng đầu lên, hớn hờ nói: “Con tên Lộ Kha Đồng.”

“Ai hỏi con tên gì, ăn bánh quẩy không?” Phí Nguyên khom lưng mở túi, mùi thơm của bánh quẩy tức thì bay ra. Lộ Kha Đồng không nhúc nhích, ngoài miệng lại nói: “Con cảm ơn chú.”

Sau khi bé một khúc cho Lộ Kha Đồng, Phí Nguyên chuẩn bị vào nhà, dặn dò: “Ăn xong mau về nhà đi, lát nữa xe đạp đụng trúng con bây giờ.”

Lâm Du Châu mới vừa thức giấc, vẫn chưa chải tóc, thấy Phí Nguyên bèn nói: “Tăng ca hả? Mau tắm rửa đi ngủ đi, buổi trưa muốn ăn gì cứ nói.” Phí Đắc An dậy sớm ngồi uống trà, nói: “Tôi muốn ăn lẩu dê nhúng.”

Lâm Du Châu không để ý đến Phí Đắc An, đi vào phòng tìm quần áo cho Phí Nguyên. Phí Nguyên cởi áo khoác đi tắm, trước khi đóng cửa lại nói: “Ăn bánh nướng nhân thịt, phan tam ti, canh rong biển.”

Phan tam ti: Ba loại sợi trộn với nhau, thông thường là cà rốt, củ cải với củ cải trắng.

“Được rồi, để mẹ nướng thêm vài cái, khi về cho mầy mang theo.” Lâm Du Châu cũng chuẩn bị đi mua thức ăn.

Phí Nguyên tắm xong lên giường ngủ ngay, rèm cửa sổ đã kéo nên cũng không phân biệt được trời sáng hay đêm tối, vừa đặt đầu xuống gối là chìm vào mộng đẹp. Phí Đắc An ngồi trong sân không có gì làm, lật tới lật lui tờ báo buổi sáng.

Lộ Kha Đồng đã ăn xong từ lâu, tay cứ giờ mãi, giờ một hồi thật sự không nhịn nổi, nhóc bèn chạy vào trong sân muốn tìm chú khi nãy, nhưng mà chỉ trông thấy một bác trai.

“Bác ơi, con muốn rửa tay.”

Phí Đắc An đang buồn chán, thấy nhóc tí chạy vào bèn nói: “Rửa đi, với tới bồn rửa không?”

Lộ Kha Đồng thử một chút, ngượng ngừng đáp: “Con với không tới.”

Nhóc giờ tay lên muốn Phí Đắc An bế mình, nhưng đối phương không hề nhúc nhích. Phí Đắc An giữ giữ tờ báo, nói: “Có băng ghế kia kia, tự đứng lên rửa đi.” Nói xong còn cảm thán: “Nhóc này xinh mà đầu ngốc ghê.”

Lộ Kha Đồng rửa tay xong lại không muốn đi, chú nói trong hẻm có xe đạp, trong sân thì không có. “Bác ơi, con tên Lộ Lộ.” Nhóc ngồi xuống cạnh bàn, tự giới thiệu.

“Khu này có họ Lộ à?” Phí Đắc An cảm thấy khó hiểu, sau đó đặt tờ báo xuống: “Biết đọc chữ không? Qua đây, con đọc báo cho bác nghe, bác mời con uống trà.”

Lâm Du Châu mua thức ăn về chỉ thấy Phí Đắc An đang nằm ngửa trên ghế dựa như đại gia, bên cạnh còn có một nhóc tí đang hầu hạ. Bà đi tới hỏi: “Cục cưng, con ở nhà nào thế?”

Gần tới trưa, Phí Nguyên lật người tỉnh ngủ, đi rửa mặt lần nữa rồi chờ ăn cơm trưa. Vừa vén rèm lên, tốt lắm, Lâm Du Châu đang cán vỏ làm bánh nướng nhân thịt, nhóc tí kia đứng bên cạnh dính bột mì khắp người.

Phải nói là y như cục bột.

Thấy Phí Nguyên, nét mặt Lộ Kha Đồng hiện rõ niềm vui bất ngờ, nhưng rồi lại có chút e dè. Cũng không trách Lộ Kha Đồng được, Phí Nguyên đã còi ầu phục, bây giờ chỉ mặc áo thun và quần thể thao, tóc tai còn bù xù, nhóc ấp úng gọi: "... Anh?"

Băng ghế bị Lộ Kha Đồng chiếm, Phí Nguyên đi qua bế nhóc lên, ngồi xuống nói: "Ăn bánh quẩy của chú mà còn hạ vai về của chú à, gọi chú đi."

"Chú ơi, con tên Lộ Kha Đồng."

"Con đã nói rồi."

"Con sợ chú không nhớ." Lộ Kha Đồng trét hết bột lên người Phí Nguyên, tay nhóc cũng dính nhóp nhóp. Phí Nguyên dùng một tay kẹp Lộ Kha Đồng đi tới bên bồn rửa, vịn vòi nước rửa tay cho nhóc.

Lúc này, Phí Đắc An bỗng nhiên nói một câu: "Muốn bồng cháu, hơi bị muốn."

Lâm Du Châu hòa theo: "Tôi cũng thế."

Phí Nguyên thả Lộ Kha Đồng xuống đất, còn đá nhẹ một cái, nói: "Qua làm cháu cho hai người họ đi, gọi mấy tiếng ông nội bà nội nghe xem nào." Lộ Kha Đồng túm quai cặp nhỏ của mình, nằm sấp bên mép bàn kêu to: "Ông nội! Bà nội! Con là Lộ Lộ!"

Phí Đắc An cười sang sảng: "Đây rốt cuộc là con nhà ai thế? Hải chết tôi rồi."

Ai biết là nhà ai, nhỏ như vậy chắc cũng không thể bỏ nhà ra đi được. Phí Nguyên kéo Lộ Kha Đồng đến trước mặt mình, ké đến mở ngăn ngoài cùng của chiếc cặp nhỏ, bên trong có một tấm thẻ.

Trên tấm thẻ có một dãy số, đoán chừng phụ huynh sợ đi lạc nên nhét vào.

Gọi qua reo một lúc lâu, bên kia mới bắt máy, là một người đàn ông, Phí Nguyên hỏi thẳng: "Xin chào, cho hỏi anh là?" Sợ rằng nếu nói "con anh đang nằm trong tay tôi" nghe không giống người tốt.

Người ở đầu bên kia ngơ ngác, coi bộ chưa từng gặp chuyện như vậy bao giờ: "Xin chào, tôi là Khuru Lạc Dân."

3.

Phí Nguyên mang Lộ Kha Đồng và một hộp bánh nướng nhân thịt về nhà, trên đường phóng xe vùn vụt, rất chi là thiếu ý thức an toàn.

Về đến căn hộ của mình, Phí Nguyên bật TV lên, cho Lộ Kha Đồng ngồi đằng kia xem phim hoạt hình, sau đó bắt đầu tự hỏi: Nhóc này là con riêng của Khuru Lạc Dân? Sao bây giờ họ Khuru còn đòi bại hơn hỏi đi học vậy?

"Con của cậu tên Lộ Kha Đồng?"

"Đâu má chuyện gì thế!"

"Con của cậu ngồi trước cửa nhà tôi, tôi tiện tay nhặt nó về."

"Nó lại bỏ chạy khỏi nhà trẻ hả? Ấy dà tôi đang đi công tác, hay là cậu tiện tay lần nữa nuôi nó hộ tôi đi."

"Nuôi ông nội cậu."

Lộ Kha Đồng xem TV cười khanh khách, sau đó tự còi cặp xuống lấy kẹo que ra ăn, cũng biết hưởng thụ lắm. Đang happy, màn hình đột nhiên tối đen, Lộ Kha Đồng sùng sốt, nhảy xuống sofa chạy tới nghiên cứu.

"Đừng xem nữa, chú tắt rồi." Phí Nguyên ngoắc ngoắc ngón tay với nhóc, chờ nhóc chạy tới cũng không bẻ: "Ba con tên Khuru Lạc Dân?"

Lộ Kha Đồng lắc đầu: "Ba con họ Lộ nha."

"... Đừng nói nhầm với chú," Phí Nguyên véo hai má nhóc: "Vậy mẹ con đâu?"

"Không có mẹ, chỉ có chú Khuru Khuru." Lộ Kha Đồng úp sấp trên đầu gối của Phí Nguyên, hăm hờ mút kẹo que.

Thôi rồi, còn là một bé đáng thương. Phí Nguyên bế Lộ Kha Đồng đi tắm, bây giờ mới sực nhớ trong nhà không có quần áo con nít. Vừa thấy phải đi tắm, Lộ Kha Đồng lập tức mừng hóm, vội vàng lôi một cái quần yếm ra khỏi cặp.

"Tắm xong con phải mặc cái này!"

Phí Nguyên giật quần ném lên sô pha: “Mặc gì mà mặc, tắm xong cời truồng ngủ.”

Mọi khi ngủ một mình nên thấy giường rộng thênh thang, bây giờ có thêm một nhóc tí tạo cảm giác khá mới lạ. Lộ Kha Đồng trần truồng bọc khăn tắm, trông hết như bánh trôi nước vừa ra nồi.

“Đứng rồi, con chạy khỏi nhà trẻ hả?”

Lộ Kha Đồng gật đầu, nói thật: “Con chạy nhiều lần lắm đó, lợi hại không ạ?”

Thật chẳng giống ai, lợi hại cây búa ấy. Phí Nguyên sẩy khô tóc cho nhóc, hỏi: “Sao con lại chạy? Bị ngược đãi à?”

Lộ Kha Đồng đặt hai tay trước ngực nắm chặt khăn tắm, nói: “Cô không cho con mặc quần yếm”

“Vi sao?”

Ánh mắt buồn rười rượi, Lộ Kha Đồng không nói tiếng nào. Phí Nguyên búng trán nhóc, thúc giục: “Hỏi con đó.” Lộ Kha Đồng chớp chớp mắt, trả lời: “Lần trước con mặc quần yếm đi vệ sinh, cời không ra tè trong quần.”

Phí Nguyên nằm sấp trên giường cười như điên, cười xong hỏi: “Vậy thôi con đừng mặc nữa, con muốn tè ra quần à?”

Lộ Kha Đồng sắp khóc tới nơi: “Phía trước quần yếm có một cái túi bụi, giống Dôrêmon.”

Choi cả ngày cũng mệt, chờ khi Lộ Kha Đồng ngủ say, Phí Nguyên mới đi tắm, tắm xong tiện tay giặt quần lót nhỏ của Lộ Kha Đồng, nghĩ bụng: Khuru Lạc Dân thiếu bị đánh vỡ đầu, đúng là biết tìm việc cho mình mà.

4.

Hôm sau, Phí Nguyên bị đánh thức hoàn toàn vì tò mò, một luồng xúc cảm mềm nhũn bỗng dưng ngập tràn lòng bàn tay, nhéo thử còn rất đàn hồi, mở mắt ra nhìn thử, cặp mông của Lộ Kha Đồng vừa khéo đề trên tay anh.

Động tác rút tay ra quá mạnh, Lộ Kha Đồng còn lặn một vòng.

“Chủ nhật ăn pizza...” Đi nhà trẻ nhớ rõ nhất chính là thực đơn mỗi ngày, Lộ Kha Đồng râm rì một câu rồi cũng tỉnh. Nhóc bò đến bên người Phí Nguyên, vỗ vỗ cơ ngực của Phí Nguyên, hỏi: “Chú ơi, hôm nay con mặc quần yếm nha?”

Phí Nguyên giặt quần lót nhỏ của Lộ Kha Đồng kẹp trên giá xuống, tiếp theo tốn hơn hai chục phút mới mặc xong quần áo cho nhóc. Rửa mặt ra ăn cơm, Lộ Kha Đồng chống cùi chỏ trên bàn, bụng mặt lải nhải: “Ăn pizza ăn pizza.”

Mẹ nó pizza ở đâu ra, Phí Nguyên bỏ bánh nướng nhân thịt mình mang về vào lò vi sóng hâm nóng, hâm xong xắt vài nhát, đặt một miếng vào chiếc đĩa trước mặt Lộ Kha Đồng, nói: “Ăn đi, pizza thịt heo cải trắng đây.”

Lộ Kha Đồng được mặc quần yếm nên rất vui, ăn xong một miếng còn đòi nữa, miệng bóng lưỡng hỏi: “Chừng nào mình qua nhà bà nội chơi tiếp vậy chú?”

Phí Nguyên cầm ống hút vào hộp sữa chua, nhét vào miệng nhóc, nói: “Con dễ thân quá nhỉ.”

Hôm nay phải ra ngoài, Lộ Kha Đồng quyết định không đeo cặp, nhóc cho hết những thứ muốn mang theo vào túi quần yếm, dù gì Dôrêmon cũng làm thế mà. Trên xe không có ghế trẻ em, Phí Nguyên dứt khoát thắt dây an toàn cho nhóc, trông hết như bắt cóc con nít.

Ghế trẻ em trên xe hơi

Chờ xe chạy khỏi thành phố, Lộ Kha Đồng chỉ ra ngoài cửa sổ, hưng phấn hỏi: “Đi du lịch hả chú!”

“Du cái lịch gì, còn nhỏ xíu mà biết nghĩ chuyện tốt ghê.” Phí Nguyên bỗng dưng phát hiện niềm lạc thú của nuôi con, thỉnh thoảng mắng vài ba câu, khoan khoái cả người.

Vùng ngoại ô có một phim trường, Ưông Hạo Diên đang quay phim ở đó, sắp sửa đóng máy, buổi tối nhà đầu tư và nhà sản xuất muốn mời mọi người ăn cơm, Phí Nguyên cũng phải tiếp khách. Sau khi tới nơi, Lộ Kha Đồng kích động đến nỗi bắp chân run cầm cập, đây chẳng phải là hình ảnh trong TV sao!

“Chú ơi, con vào TV rồi hả?!”

Sợ Lộ Kha Đồng chạy loạn, Phí Nguyên xách nhóc lên, chờ khi đến lán quay phim mà đoàn làm phim dựng mới thả nhóc xuống. Lộ Kha Đồng ngo ngác đi về phía trước, hai mắt cứ tròn tròn.

Đánh chết nhóc cũng không nghĩ rằng, chạy khỏi nhà trẻ còn có thể chạy đến thời cổ đại.

Uông Hạo Diên mặc trang phục đóng phim đi qua đây, hơn hai năm không đóng phim cổ trang, bây giờ mặc nhiều lớp như vậy mà khó chịu cả người. “Bé cưng này là con nhà ai đây?” Uông Hạo Diên khom lưng bế Lộ Kha Đồng lên, cảm thấy thật đáng yêu, bèn hỏi: “Biết chú là ai không?”

Nhìn dài râu lông thông trên mũi đội đầu của Uông Hạo Diên, Lộ Kha Đồng líu ríu: “Đại vương ạ...”

Phí Nguyên bước qua giật Lộ Kha Đồng về trong ngực mình, nói: “Dọa nó sợ rồi.” Uông Hạo Diên bị oan, nói: “Em là bạn tốt của trẻ nhỏ đấy nhé. Xem ra không phải con anh rồi, nhất gan quá.”

Phí Nguyên thả Lộ Kha Đồng xuống, nói: “Thấy bạn nhỏ bên kia không? Đi tìm nó chơi đi.” Lộ Kha Đồng ôm cổ Phí Nguyên không buông tay, nhỏ giọng hỏi: “Lỡ bạn đó không chơi với con thì sao ạ?”

Uông Hạo Diên lấy đi động ra từ mấy lớp áo, bấm mấy cái rồi nhét vào tay Lộ Kha Đồng, nói: “Chơi game đi, ba cục màu giống nhau thì bấm một cái, biết chưa?”

“Dạ, con cảm ơn đại vương...”

Đóng phim xong, Uông Hạo Diên về khách sạn ngay, hôm nay là chủ nhật, Giản Tân được nghỉ sẽ đến gặp Uông Hạo Diên, hai người tách ra một chút là chết liền. Phí Nguyên dẫn Lộ Kha Đồng đi lấy xe, hỏi nhóc muốn ăn gì. Lộ Kha Đồng chưa từng làm chủ, bởi vì ở nhà trẻ toàn là cho gì ăn nấy.

Xung quanh không có nhiều nhà hàng, Phí Nguyên tìm đại một chỗ nhìn không tệ, Lộ Kha Đồng chạy chậm theo sau, suýt thì làm văng kẹo que trong túi quần yếm. Phí Nguyên đang xem vị trí nào mới tốt, chợt nhìn thấy người quen ngồi bên cửa sổ.

“Chỉ có một mình cậu?”

Thẩm Đa Ý đang xem thực đơn, nghe vậy ngẩng đầu lên: “Sao cậu lại ở đây? À quay phim đúng không?” Nói xong mới nhìn thấy Lộ Kha Đồng, Thẩm Đa Ý tò mò hỏi: “Bé con này là ai?”

“Nói ra dài dòng lắm,” Phí Nguyên ngồi xuống đối diện, xóc Lộ Kha Đồng lên chiếc ghế bên cạnh: “Nuôi giùm Khuru Lạc Dân.”

“Hả? Khuru Lạc Dân?” Thẩm Đa Ý giật mình: “Cậu ta mà cũng sinh được đứa con trai đáng yêu thế sao? Ảo diệu vậy.”

“Còn cậu ở đây làm gì? Tiểu Thích không có ở nhà à?”

“Ừ, đi công tác rồi.” Thẩm Đa Ý gạch bỏ món định gọi: “Gần bên đây là nghĩa trang mà, mình đi tảo mộ ông nội, lúc ra thấy đói bụng nên tính ăn xong mới về.”

Lộ Kha Đồng bị bỏ quên này giờ, cuối cùng cũng có cơ hội chen mồm, hỏi: “Ai keo kiệt ạ?”

*Keo kiệt (tiểu khí) đồng âm với Tiểu Thích, đều đọc là xiaoqi.

Thẩm Đa Ý bị chọc cười, sau khi thức ăn được dọn lên, Thẩm Đa Ý gấp thật nhiều đồ ăn cho Lộ Kha Đồng, nhìn Lộ Kha Đồng nhai rộp rộp mà nhin không được trêu chọc: “Ăn được ghê, hèn chi mập.”

Lộ Kha Đồng sừng sốt, nói: “Con không có mập.” Giải thích xong tự mình cũng thấy ngờ vực, giọng yếu hơn phân nửa: “Con cảm thấy con không mập.” Phí Nguyên mức cho nhóc chén canh, nói: “Chú cũng cảm thấy con không mập, cứ ăn nhiều vào.”

Ăn uống no nê ra khỏi nhà hàng, hai người về khách sạn nghỉ ngơi, Thẩm Đa Ý thì về thành phố. “Tạm biệt chú nào.” Thẩm Đa Ý ngồi xổm xuống nựng má Lộ Kha Đồng, Lộ Kha Đồng ấy thế mà lại bước lên hôn Thẩm Đa Ý một cái.

Hôn xong nhỏ giọng hỏi: “Chú còn cảm thấy con mập hông?”

5.

Ngủ trong khách sạn suốt buổi chiều, buổi tối lại bắt đầu nhoi, Phí Nguyên và Uông Hạo Diên có xã giao, vì thế quyết định giao Lộ Kha Đồng cho Giản Tân trông chừng, dù sao nuôi Giản Ái cũng là nuôi, nuôi con cũng là nuôi.

*Giản Ái là con mèo của Giản Tân.

Trước khi đi, Phí Nguyên nắm vai Lộ Kha Đồng, nói: “Không được tùy tiện hôn người khác, nhớ chưa?”

Đùa à, anh một chết lên chết xuống nuôi hai bữa nay, người được hôn đầu tiên thế mà không phải anh, chưa hành hung một trận là hiền lắm rồi.

“Lộ Lộ, con thích chơi cái gì?” Giản Tân có cháu trai cháu gái nên rất thích chơi với con nít. Lộ Kha Đồng ngẫm nghĩ một lát, đáp: “Cầu tuột ạ.”

Đi đâu tìm cầu tuột cho con đây... Cho rằng mình nói sai, sợ Giản Tân không thích mình, Lộ Kha Đồng vội vàng móc ra một quyển sách nhỏ hình vuông trong túi, nói: “Chú ơi, chúng ta chơi điền thơ cổ nha.”

Giản Tân sắp khóc, phải viết chữ hả...

Xã giao xong đêm đã khuya, lúc về chỉ thấy Lộ Kha Đồng đang cuộn tròn trên sofa ngủ say sưa, lại còn ôm Giản Ái, Phí Nguyên nhẹ tay nhẹ chân bế Lộ Kha Đồng lên, một tay đỡ mông một tay ấn đầu.

Lộ Kha Đồng mơ mơ màng màng tỉnh giấc, ngửi được mùi rượu trên người Phí Nguyên, nhóc ậm ờ nói: “Chú uống rượu.”

Phí Nguyên nâng mông Lộ Kha Đồng: “Ừ, làm con ngoan à?”

Lộ Kha Đồng dụi dụi cổ Phí Nguyên, nói: “Không sao không sao ạ.”

Hôm sau lên đường về vừa khéo là thứ hai, Phí Nguyên dự định đưa Lộ Kha Đồng đi nhà trẻ. Vừa nghe vậy, Lộ Kha Đồng quả thật tức sùi bọt mép, sau đó bắt đầu chạy rần rần khắp nhà, mỗi một góc đều để lại bóng dáng thoăn thoắt của nhóc.

Phí Nguyên phiền lòng, cảm thấy hoa mắt, bèn đuổi theo túm nhóc lên, nói: “Không đi, con yên tĩnh một chút được không?” Lộ Kha Đồng gật đầu, hôn cái chụt lên mặt Phí Nguyên.

“Hôn thêm cái nữa ngày mai cũng không cần đi.”

Chụt.

“Ngày mốt đi không?”

Chụt.

“Thế ngày kia đi không?”

Chụt.

Phí Nguyên thở dài, đáng giá.

Lại qua một tuần, Lộ Kha Đồng đã thăm dò hết địa hình trong nhà, còn biết tự tìm thú vui, nhóc lục ra một bộ bài poker mân mê cả buổi sáng, vui quên hết trời trăng.

“Con biết đếm không mà chơi hăng say thế.”

Lộ Kha Đồng trải bài lên giường, lấy ra một lá số mười, đây là số lớn nhất mà nhóc nhận ra được: “Cái này là chú Khuru Khuru.” Nói đoạn lựa lá số chín ra, nói: “Cái này là chú đại vương.”

Xoắn xuýt chốc lát rồi đặt lá số bảy xuống, nhóc cầm hai lá số tám, nói: “Đây là chú nói con mập và chú chơi với con.”

Trực quan thật, Phí Nguyên nằm nghiêng chống đầu, điệu bộ có chút nghiêm túc, chọn tới chọn lui này giờ chưa có phần anh. Lộ Kha Đồng tiếp tục tìm kiếm, lát sau tìm được lá đại vương, thật ra nhóc không biết lá này, nhưng đại vương nhiều màu nhất nên nhóc thấy lợi hại, thế là nói với Phí Nguyên: “Cái này là chú.”

Đại vương là lá Joker có màu

Nghiêm túc không nổi mà, Phí Nguyên nín cười, hỏi: “Con là cái nào?”

Lộ Kha Đồng tìm tòi, lục ra một lá: “Con là cái này!”

“Con là tiểu vương? Chúng ta là vương tặc* à!” Phí Nguyên vui muốn chết, đoạn kéo Lộ Kha Đồng lên người mình: “Qua đây qua đây, nâng bay cao!”

*Vương tặc: Trong game đầu địa chủ, vương tặc (tức Đại vương và Tiểu vương cùng xuất hiện) là bài lớn nhất đánh bại tất cả các bài khác.

Tiểu vương là lá Joker không màu

Chơi mệt rồi nằm nghỉ ngơi, di động chợt reo lên, mở ra xem là tin nhắn của Khuru Lạc Dân. Khuru Lạc Dân vừa xuống máy bay liền tìm Phí Nguyên hỏi địa chỉ, muốn tới đón con.

“Lộ Lộ, Khuru Lạc Dân muốn tới đón con.”

“Thật à?! Chú Khuru Khuru về rồi!”

Phản ứng này ruột thịt quá nhỉ, Phí Nguyên vỗ mông Lộ Kha Đồng, vỗ xong thu dọn đồ đạc cho nhóc. Cặp nhỏ xíu cũng không có gì để đựng, đồ ăn thì đã ăn hết từ lâu, còn giảm bớt cân nặng.

Hai người đi xuống lầu chờ, ngồi bên cạnh suối phun dưới lầu.

Qua con hưng phấn, Lộ Kha Đồng nhận ra mình sắp đi, nhóc bèn nhảy xuống đất, chìa tay với Phí Nguyên: “Ôm ôm”

Phí Nguyên ôm Lộ Kha Đồng vào ngực, hỏi: “Chú với Khuru Lạc Dân rót xuống hồ này con cứu ai?”

Lộ Kha Đồng hoảng hốt nhìn suối phun: “Con không biết bơi...”

Phí Nguyên hôn nhóc một cái: “Sau này chú dạy con bơi, Khuru Lạc Dân dạy không được đâu.” Đang nói, một chiếc taxi lái tới, Khuru Lạc Dân xuống xe, mặt mày như thể mười năm cách biệt muôn trùng.

“Lộ Lộ!”

Đồ thần kinh... Phí Nguyên đứng dậy đi tới, lúc Khuru Lạc Dân đưa tay muốn bế Lộ Kha Đồng, Phí Nguyên còn tránh ra một chút.

Khuru Lạc Dân nói: “Cảm ơn cậu nhé, hôm nào mời cậu ăn cơm.”

Lộ Kha Đồng ôm cổ Phí Nguyên, đột nhiên tiếc hết biết.

Khuru Lạc Dân tức giận nói: “Lộ Lộ, đi thôi!”

Phí Nguyên nói: “Nó không muốn đi.”

“Lộ Lộ! Đi thôi!”

“Nó không muốn đi.”

“Lộ Lộ! Đi thôi!”

“Nó không muốn đi.”

Trời ạ!

Thình lình mở mắt ra, còn kèm theo một tiếng “rầm”, căn phòng tối đen như mực, chẳng nhìn thấy gì sất. Lộ Kha Đồng vịn giường ngồi dậy, bảy giờ mới phát hiện mình nằm mơ.

Chú ơi! Lộ Kha Đồng chưa tỉnh hẳn nên có chút động kinh, duỗi tay sờ đến Phí Nguyên, hoài niệm bỗng tuôn ào ào, cậu bò lên giường ôm chặt bắp đùi Phí Nguyên.

6.

“Tối qua em nằm mơ thấy mình hồi nhỏ, nhưng anh là người lớn, em còn gọi anh là chú nữa.”

Phí Nguyên chẳng buồn giương mắt: “Không chơi luyện đồng.”

“Không được từ chối!” Lộ Kha Đồng vẫn còn nhộn nhạo: “Có thể luyện đồng! Nhất định phải luyện đồng*!”

7.

“Lộ Lộ.”

“Có!”

“Có gì mà có.”

“Nhà trẻ gọi tên là kêu có ạ.”

Phí Nguyên một tay xách cặp của Lộ Kha Đồng, một tay nắm tay nhỏ của Lộ Kha Đồng, đón nắng chiều đi về nhà. Chờ khi bầu trời đỏ nhất, Phí Nguyên ngồi xổm xuống, hỏi: “Nhà trẻ gọi cái gì thì hôn một cái nhỉ?”

Lộ Kha Đồng suy tư một lát, để lòng bàn tay hướng ra ngoài, miệng cắn thịt trên mu bàn tay, đáp: “Nếu đánh bạn khác cô sẽ bảo hôn một cái để làm hòa.”

“Ra là vậy.”

Vậy con tiêu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Phiên Ngoại 2 - Mặt Trời Mọc Chưa Muộn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

(Ngữ cảnh là sau chương 37 nhé)

Lúc Dương Việt Ngôn đến Tòa thị chính, Lộ Nhược Bồi đang họp, y bèn ngồi chờ trong phòng nghỉ, bí thư rót cho y tách trà, nói: “Luật sư Dương chờ chút, sắp tan tầm rồi, hẳn là cuộc họp cũng sắp kết thúc.”

“Ừ, anh bận việc của mình đi.” Dương Việt Ngôn cười đáp, trong lòng lại nhủ thầm Lộ Nhược Bồi làm gì quan tâm có tan tầm hay không, dù sao cũng chẳng ai dám lên tiếng.

Cứ thế đợi khoảng nửa tiếng, cuối cùng cũng giải tán, Lộ Nhược Bồi ra khỏi phòng họp đi về hướng văn phòng, bí thư thứ nhất ở bên cạnh vừa đi vừa nói. Lúc băng qua phòng nghỉ suýt thì không nhìn thấy Dương Việt Ngôn, Lộ Nhược Bồi dừng bước: “Xin lỗi anh vừa tan họp, đến văn phòng của anh đi.”

Dương Việt Ngôn đứng dậy theo sau, cảm giác mình và bí thư thứ nhất đi hai bên trái phải cứ như hộ pháp vậy. Sau khi vào văn phòng, Lộ Nhược Bồi giờ cô tay lên nhìn thời gian, nói với bí thư thứ nhất: “Được rồi, ngày mai báo cáo cho tôi, cậu tan tầm trước đi.”

Chờ văn phòng chỉ còn lại hai người họ, Lộ Nhược Bồi hỏi tiếp: “Chờ bao lâu rồi?”

Dương Việt Ngôn đưa văn kiện tới, trả lời: “Lúc chưa đói đã tới.”

“Trách anh, làm đại luật sư đói bụng.” Lộ Nhược Bồi mỉm cười nhận lấy, rút hộp đồng bên trong ra nhìn sơ qua: “Tối nay muốn ăn gì? Hay là em cứ nói thẳng đến đâu ăn đi.”

“Đến nhà em đi, hôm qua mẹ em đưa cả đồng đồ ăn.”

Mùa đông trời tối rất nhanh, lúc ra khỏi Tòa thị chính cảm giác như đã tám chín giờ tối. Dương Việt Ngôn lái xe phía trước, Lộ Nhược Bồi lái xe phía sau, chờ khi đèn đèn đỏ, Lộ Nhược Bồi nhận được một tin nhắn thoại.

Dương Việt Ngôn gửi, nói: “Đọc đường muốn cùng nhau nghe bài hát cũng cực quá.”

Lộ Nhược Bồi không trả lời, cảm thấy mình nói gì cũng qua quýt có lẽ. Thật ra văn kiện hôm nay bảo trợ lý đưa cho bí thư cũng được, Dương Việt Ngôn tự mình đến một chuyến còn kêu đói là đang nhắc nhở Lộ Nhược Bồi dạo này đã lâu lắm rồi không gặp.

Cũng hết cách thôi, mọi khi làm việc đã bận, Lộ Kha Đồng còn lên lớp 12, lớp 12 thì thôi đi, IQ và tính tự chủ vẫn thấp lè tè. Lộ Nhược Bồi cứ tò mò nghĩ, người lúc trước Kha Phạm gả cho rốt cuộc là dạng người gì, sao trung hoà gene lại ra đứa con như thế.

Sau khi tới nơi, hai người chân trước chân sau vào thang máy, Dương Việt Ngôn cầm di động xem gì đó, mãi khi đến cửa nhà vẫn không nói tiếng nào. Mở cửa vào trong, Lộ Nhược Bồi quen đường quen lối tự lấy dép ra thay, tiếp theo xắn tay áo đi rửa tay, nói: “Muốn ăn gì? Để anh nấu.”

“Nóng là được.” Dương Việt Ngôn cũng không khách sáo, nói xong ngồi xuống sofa gọi điện thoại, không hề có ý định giúp đỡ. Gọi xong, Dương Việt Ngôn vào phòng bếp nhìn thử, đoạn dựa vào kệ bếp, nói: “Hôm trước kết thúc một vụ án, khách hàng mời em đi ăn cơm.”

Tưởng rằng Dương Việt Ngôn tìm đề tài để nói, Lộ Nhược Bồi chỉ “ừ” một tiếng. Dương Việt Ngôn nói tiếp: “Cứ nhất quyết đòi giới thiệu bạn gái cho em, nói là bên Viện kiểm sát, chắc chắn có tiếng nói chung với em.”

“Từ chối chưa?” Giảm lửa chậm rãi hầm nước dùng, Lộ Nhược Bồi xoay người hỏi.

Dương Việt Ngôn hỏi một đấng trả lời một nẻo: “Nấu mì hả? Đúng lúc em đang muốn ăn mì.” Lộ Nhược Bồi vẫn nhìn Dương Việt Ngôn chăm chăm, vẻ mặt như đang đợi Dương Việt Ngôn trả lời. Dương Việt Ngôn với tay lấy cà chua bi đặt trên bàn: “Em lột bụng trước.”

Lộ Nhược Bồi giật lấy cà chua mở nước rửa, sau đó dùng dao chặt làm đôi ném vào bát, trầm giọng nói: “Dùng làm salad, ăn cái khác đi.”

Dương Việt Ngôn nói đầy ẩn ý: “Cũng phải, không họp thì tìm cái khác, đơn giản thôi mà.”

Dứt lời xoay người đi vào phòng khách, chưa bước được một bước đã bị Lộ Nhược Bồi kéo đến trước người mình. Lộ Nhược Bồi dùng một tay giữ Dương Việt Ngôn, tay còn lại bỏ mì vào nồi đất, hạ giọng hỏi: “Em cảm thấy anh không họp?”

“Em cảm thấy, hơi mệt.”

Lộ Nhược Bồi buông Dương Việt Ngôn ra, cầm thìa khuấy mì sợi, nói: “Đi tắm nước nóng đi, đợi lát nữa ăn mì.”

Trong tủ lạnh chất đầy rau dưa trái cây tươi mới, còn có một lọ mứt dưa hấu nhà làm. Cứ nửa tháng mẹ Dương Việt Ngôn sẽ đến một lần, biệt danh của bà là bộ trưởng bộ hậu cần, ngoại trừ quản lý hậu cần, bà còn quản lý chuyện quan trọng đời người.

Đoán chừng lần này đến lại nói về đời người.

Tắm xong cả người còn tỏa hơi nóng, Dương Việt Ngôn húp súp ăn hết bát mì rồi lau miệng, song chẳng nhìn thấy món salad đâu, rõ ràng Lộ Nhược Bồi gạt người ta, y bèn hỏi: “Còn nước dùng không? Nước dùng tiêu hóa thức ăn.”

*Nước dùng tiêu hóa thức ăn: là một cách nói trong truyền thống ẩm thực Trung Quốc, những người già sau khi ăn mì xào hay sủi cào thường sẽ uống chút nước dùng/nước lèo.

Lộ Nhược Bồi vẫn quen với việc ăn không nói ngủ không nói, thế là trực tiếp đứng dậy đi múc nước dùng cho đối phương, chờ ăn xong mới mở miệng hỏi: “Đạo này bác gái lại hỏi thúc em à?”

“Ừ, mẹ em chỉ thuận miệng nói vậy thôi, trong lòng mẹ biết rõ tình trạng của em mà.” Dương Việt Ngôn bung bát húp nước, bắt chước giọng điệu của bà cụ: “Vậy con tìm người ổn định chút đi, điều kiện của con đâu có tệ, thế này có ý nghĩa gì.”

Vừa dứt lời, Lộ Nhược Bồi cũng đã ăn xong, Dương Việt Ngôn đứng dậy dọn dẹp, không nấu cơm thì rửa chén, rất công bằng. Dọn dẹp xong lau sạch bàn ăn, Lộ Nhược Bồi vẫn còn ngồi đờ đẫn kia.

“Sắp chín giờ rồi, về nhà xem con làm bài tập đi.”

“Hôm nay không về.” Lộ Nhược Bồi nhìn đối phương: “Sắp cảm thấy anh không có ý nghĩa rồi, anh phải vót vát lại hình tượng.”

TV bật âm lượng mức nhỏ nhất, hai người im lặng ngồi cạnh nhau xem TV. Chờ đến hơn mười giờ, Lộ Nhược Bồi ngủ trước.

“Vậy phải mệt cỡ nào đây.” Dương Việt Ngôn quay đầu sang nhìn, đoạn đứng dậy vào phòng ngủ lấy tắm chăn.

Mới vừa trải chăn đắp lên, Lộ Nhược Bồi tỉnh linh kéo Dương Việt Ngôn ngã lên người mình, nói: “Xem ra thật sự chán anh rồi, cho anh ngủ sô pha luôn.”

“Sô pha của em đắt tiền lắm đấy.” Dương Việt Ngôn không hiểu tại sao đều là dân ngồi văn phòng, thế mà bao giờ sức lực của Lộ Nhược Bồi cũng mạnh hơn: “Thôi kệ anh, anh muốn làm gì làm đi.”

Giường đôi mọi khi chỉ có một người ngủ, không thực hiện được toàn bộ giá trị, bây giờ cuối cùng đã gom đủ hai người. Lộ Nhược Bồi nghiêng người ôm Dương Việt Ngôn, nói: “Đạo này đúng là bận thật, mấy hôm nữa rảnh rồi chúng ta đi chơi.”

Dương Việt Ngôn không dễ dụ: “Mấy hôm nữa vài cổ đông của bọn em muốn tổ chức buổi du lịch cho nhân viên, không ở trong nước.”

“Vẫn còn giận thật sao?”

“Ai thêm giận anh, ngần này tuổi rồi.” Dương Việt Ngôn không có nói dối, năm nào văn phòng cũng tổ chức buổi du lịch nghỉ phép tập thể. Lộ Nhược Bồi nghe vậy thì không nói gì nữa, chỉ đắp kín chăn rồi cầm tay Dương Việt Ngôn.

Một lúc lâu sau, Dương Việt Ngôn đã sắp chìm vào giấc ngủ, Lộ Nhược Bồi vuốt ve mu bàn tay đối phương, nói: “Việt Ngôn, lần đó chưa ngắm mặt trời mọc được, chúng ta ngắm lại lần nữa được không?”

“Hm...” Dương Việt Ngôn hơi buồn ngủ: “Mùa này lạnh quá...”

Một đêm không về, hôm sau tan tầm về nhà lại bị cản nhân, Lộ Kha Đồng đang ăn cơm mà tia lia được vậy chắc chắn là năng khiếu đặc biệt: “Có phải ba tăng ca cả đêm không?”

“Không phải.”

“Xã giao cả đêm hả?”

“Không phải.”

“Thành phố xảy ra chuyện hả?”

“Lộ Lộ,” Lộ Nhược Bồi uể oải nói: “Trình độ của con muốn moi gì chẳng được, vậy nên con cứ hỏi thẳng đi.”

Lộ Kha Đồng trề môi: “Tôi qua có phải ba ở chung với chú Dương không?”

Thật ra Lộ Nhược Bồi cũng không cảm thấy bất ngờ, dù sao lúc ông nằm viện Dương Việt Ngôn đến thăm rất nhiều lần, không khó để Lộ Kha Đồng nghĩ sang hướng kia. Lộ Nhược Bồi quan sát sắc mặt Lộ Kha Đồng, cảm thấy Lộ Kha Đồng không có vẻ gì là mất hứng.

“Ba nhìn con chi vậy, con chỉ muốn nói con thích chú Dương lắm.”

Lộ Nhược Bồi hỏi: “Con thích chú ấy chỗ nào?”

“Bình tĩnh hài hước, còn thông minh nữa.” Lộ Kha Đồng kể vài điểm, kể xong ngừng một lát: “Quan trọng nhất là, lúc ba nói chuyện với chú ấy trông thả lỏng và thoải mái cực kỳ, chú ấy rất hợp với ba.”

“Lộ Lộ...”

Lộ Kha Đồng vội nói: “Con nghĩ thông suốt rồi, trước đây con quá ích kỷ, nói chung... ba xem rồi làm đi, con không kiếm chuyện nữa đâu.”

Lộ Nhược Bồi nở nụ cười: “Ba xem rồi làm gì?”

“Làm người yêu chứ gì.”

Từ này đột nhiên đặt lên người mình quả thật rất mát tự nhiên, Lộ Nhược Bồi cũng chưa bao giờ nghĩ rằng mình và Dương Việt Ngôn đang làm người yêu. Hai người đều có sự nghiệp riêng, ông còn có gia đình, ngoại trừ tiếp xúc trong công việc, thỉnh thoảng gặp mặt là hết rồi.

Chờ Lộ Kha Đồng lên lầu làm bài tập, Lộ Nhược Bồi gọi cho bí thư Từ, căn dặn: “Giải quyết sớm vụ án khu Dục An đi.”

Hai ngày sau, văn phòng sắp chuẩn bị nghỉ phép ngập tràn tiếng oán than, Dương Việt Ngôn chẳng hiểu ra sao, trợ lý nói: “Bên Tòa thị chính lại giao việc, luật sư Dương anh không nhận được thông báo sao?”

Xem xong vụ án, Dương Việt Ngôn gọi cho Lộ Nhược Bồi: “... Anh giỏi lắm.”

Lộ Nhược Bồi cười khê một tiếng, vẫn nói câu cũ: “Lần đó chưa ngắm mặt trời mọc được, chúng ta ngắm lại lần nữa được không?”

“Được cái gì chứ, em bận bù đầu đây.” Dương Việt Ngôn ném hồ sơ lên bàn: “Anh thích ngắm với ai thì ngắm đi, bảo đài truyền hình quay phim phóng sự cho anh cũng chẳng ai hỏi đến đâu.”

Điện thoại cúp chưa được ba phút, trợ lý bước vào nói: “Luật sư Dương, bí thư Từ bên Tòa thị chính nói mời anh qua đó một chuyến, thị trường Lộ tìm anh có chút việc.”

“Biết rồi.”

Dương Việt Ngôn chịu thua, cũng không biết Lộ Nhược Bồi ăn trứng cái gì. Sau khi sắp xếp tài liệu trên bàn cất vào tủ, y lấy áo khoác và chìa khóa xe rời khỏi văn phòng.

Đến Tòa thị chính, Lộ Nhược Bồi đang chờ sẵn, hai người bàn về vụ án chốc lát, trong suốt thời gian đó Dương Việt Ngôn chưa một lần ngoái mắt. Bàn xong chuẩn bị ra về, Lộ Nhược Bồi gọi y lại, nói: “Rốt cuộc có đi không? Tốt nhất đừng đả kích anh.”

Đã nói đến nước này rồi, Dương Việt Ngôn bình thản đáp: “Đi chứ, biết đâu còn đụng phải con anh.”

Lộ Nhược Bồi cười cười: “Vậy sáng thứ bảy chúng ta đi, nhớ mặc dày một chút.”

Đến thứ bảy, sáng sớm Lộ Nhược Bồi đi đón Dương Việt Ngôn, lúc khởi hành vẫn chưa tới năm giờ sáng. Dương Việt Ngôn lên xe là ngủ ngay, đêm hôm trước nghiên cứu vụ án tìm đọc tài liệu lẫn qua lộn lại đến hơn hai giờ sáng, tính ra chỉ ngủ chừng hai tiếng.

Bờ biển không một bóng người, chủ yếu do mùa không thích hợp, thời tiết quá lạnh. Hai người không xuống xe mà mở máy sưởi ngồi trên xe, cũng chẳng có gì lãng mạn.

Trời tờ mờ sáng, Dương Việt Ngôn cựa mình tỉnh giấc. Nhìn mực nước biển ngoài phương xa cách lớp kính chắn gió, y vẫn còn buồn ngủ, hỏi: “Sắp mọc chưa? Chợp mắt thêm lát nữa được không?”

“Đừng chợp mắt, coi chừng cảm.” Lộ Nhược Bồi vặn nắp bình giữ ấm rót trà nóng, đưa cho Dương Việt Ngôn một ly: “Uống xong cũng sắp mọc rồi, biết mình phải đi ngắm mặt trời mọc còn thức khuya, em lấy lệ với anh quá rồi.”

Dương Việt Ngôn bưng trà nóng: “Em làm việc cho anh đó, anh có nói lý không vậy.”

Hai người ngồi nói chuyện, cuối cùng trời cũng sáng, mặt trời ló đầu ở phía Đông, ánh sáng vàng lan tràn. Theo mặt trời từ từ lên cao, màu trời cũng thay đổi, trông như được nhuộm son.

Lẽ ra Dương Việt Ngôn không hứng thú lắm, vậy mà giờ đây cũng nhìn quên chớp mắt. Dạng hoạt động yêu đương của tuổi trẻ này, hai người họ không nên vào góp vui, nhưng khi được trải nghiệm, đôi bên vẫn cảm thấy tim đập thình thịch.

Cũng có thể vì mấy ngày nay Lộ Nhược Bồi hơi bị khác thường.

Nhìn ánh mặt trời đằng xa, Dương Việt Ngôn chậm rãi lên tiếng: “Nhược Bồi...”

Lộ Nhực Bồi khẽ đáp lời. Dương Việt Ngôn tiếp tục nói: “Nhực Bồi, mấy năm qua ——”

“Dương Việt Ngôn.”

Lộ Nhực Bồi cắt ngang, đồng thời gọi y một tiếng. Dương Việt Ngôn quay đầu sang, ngơ ngác hỏi: “Sao vậy?”

Lộ Nhực Bồi nói: “Mấy năm qua, anh rất thích em, thật nhiều năm về sau, hy vọng em vẫn sẽ ở bên anh.”

Dương Việt Ngôn thoáng giật mình, rồi gật gật đầu, giữa hai người chưa bao giờ nói những lời thẳng thừng này, bây giờ nghe xong cũng không biết phải làm sao, y thấp giọng đáp: “Em cũng vậy.”

Lộ Nhực Bồi mỉm cười nhìn lên trời cao, mặt trời đã mọc tròn vẹn, một ngày mới lại bắt đầu. Nâng tay sờ dây chuyền nơi cổ áo, Lộ Nhực Bồi nắm chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay.

Kha Phàm, anh tìm được rồi, hơn nữa vẫn chưa quá muộn

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Phiên Ngoại 3 - Nếu Phí Nguyên Không Có Đánh Tôi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ăn cơm với đối tượng xem mắt xong mới tám giờ, nếu xem phim rồi về nhà sẽ vừa khóp thời gian. Hai người đến rạp chiếu phim nghiên cứu, sau đó mua vé xem bộ phim tình cảm mới nhất.

“Anh Khuru, bình thường anh thích xem phim gì?” Cô gái hỏi.

“Phim nào anh cũng xem, dù sao loại hình nào cũng có phim hay mà.” Khuru Lạc Dân mỉm cười: “Được rồi, đừng gọi anh là anh Khuru, gọi tên anh là được. Anh đi mua nước uống, em đứng ở cửa vào chờ anh đi, đừng để người ta chen lấn.”

Hàng người xếp hàng mua nước uống và bắp rang dài ngoằng, Khuru Lạc Dân chờ cả buổi trời, phim cũng sắp chiếu tới nơi. Thật ra Khuru Lạc Dân rất muốn về nhà ngủ, bởi vì tối qua làm việc đến ba giờ sáng mới ngủ.

Thế nhưng anh nhất định phải nghiêm túc xem mắt, bởi vì cô gái này là Phí Nguyên giới thiệu.

Mua nước xong đi tới, Khuru Lạc Dân đưa cho đối phương một ly, thuận miệng hỏi: “Kính tiểu thư, nghề này của các em chắc bận rộn lắm nhỉ, cảm giác như ngay cả ngày nghỉ cũng không có.”

Kính Tinh trả lời: “Anh cũng gọi tên em là được rồi, thật ra công việc hiện giờ của em cũng được, lúc trước làm tổng trợ lý thì khá bận, bây giờ thăng chức rồi nên thời gian ở công ty nhiều hơn.”

Nói một hồi phim sắp bắt đầu, mọi người lục tục vào trong, vị trí của hai người nằm hơi xa, có điều vẫn thấy rõ ràng. Lướt người đến xem bình thường, xung quanh có vài chỗ trống, Khuru Lạc Dân ngồi xuống lấy đi động ra chỉnh chế độ rung, đoạn nhấp một hộp nước.

Chờ đèn tắt, bốn phía tối đen như mực, Khuru Lạc Dân lại thấy hơi buồn ngủ.

Ý thức dần dần mơ hồ, tiếng động phát ra từ màn hình lớn cũng từ từ ngừng lọt tai, thế giới trở nên tĩnh lặng, Khuru Lạc Dân thay đổi tư thế, muốn ngủ cho thoải mái một chút.

Song lý trí còn sót lại nói cho anh biết, đây là buổi hẹn hò xem mắt, không thể thiếu tố chất như thế được.

...

Xung quanh từ từ có tiếng động trở lại, vừa âm ỉ vừa nhồn nháo, ý thức cũng bắt đầu khôi phục, Khuru Lạc Dân lặng lẽ nhéo bắp đùi của mình, sau đó mở mắt ra giữa cơn đau. Bốn phía sáng trưng, bên trái là cửa sổ, tấm rèm màu xanh bị gió thổi bay, phía trước là một chiếc bàn, trên bàn đặt sách vở bên hông treo cặp.

Học sinh trực nhật đứng trên bục giảng lau bảng đen, công thức hóa học của tiết trước vẫn chưa lau xong, có người ở ngoài hành lang trò chuyện, có người đi tới đi lui đùa giỡn. Khuru Lạc Dân gục xuống bàn rồi ngồi dậy, lặp đi lặp lại ba lần, tất cả đều là cảnh tượng này.

Đậu má, sao nhéo bắp đùi rồi vẫn chưa tỉnh vậy? Mình có phải Lộ Kha Đồng đâu!

Chắc không phải... Thời gian chảy ngược rồi chứ?

“Mày có chắc là nó không? Nhìn nó mọi khi chỉ biết học thôi, thấy đâu có giống.”

“Là nó đó, lúc trước có người nói đã gặp rồi mà. Trễ như vậy mới rời khỏi câu lạc bộ đêm, tám phần mười là làm trai bao ở đó, mày nói xem nó thuần túy là vì tiền hay vì thích con trai thật?”

“Tự mày hỏi nó đi, biết đâu bạn cùng lớp sẽ được nó giảm giá.”

Khuru Lạc Dân nuốt nước miếng, lời này anh nghe rồi, là nói Thẩm Đa Ý. Khuru Lạc Dân đứng lên bước ra khỏi phòng học, nếu anh nhớ không lầm, lúc đó Thẩm Đa Ý đang thù người ở lan can ngoài hàng lang.

Quả nhiên, vừa ra cửa đã trông thấy bóng lưng gầy gò ấy, Khuru Lạc Dân bước chậm tới gần, sau đó đứng yên bên cạnh. “Thẩm...” Câu tiếp theo còn chưa ra khỏi miệng, anh liếc mắt trông thấy một học sinh lớp bên đang đi về hướng này.

Phí Nguyên năm đó đánh mình vỡ đầu.

Nghe tiếng động, Thẩm Đa Ý hỏi: “Có gì không?”

Khuru Lạc Dân cười gượng gạo: “Không có, tiết Toán tiếp theo có giảng đề không?”

Thẩm Đa Ý đáp một chữ: “Có.”

“Đang ngắm cảnh à, trưa nay ăn gì?” Phí Nguyên đã đi tới, đứng ở một bên khác, tiện thể đưa mắt nhìn Khuru Lạc Dân. Lỗ chân lông toàn thân đều khép kín, cả người bước vào trạng thái đề phòng cấp một, Khuru Lạc Dân chào hỏi: “Chào cậu, mình là Khuru Lạc Dân, cậu là Phí Nguyên bên lớp 1 đúng không?”

Phí Nguyên gật đầu: “Chào cậu.”

Thẩm Đa Ý và Phí Nguyên đứng đằng kia nói chuyện, không có phần của Khuru Lạc Dân, anh chàng bèn xoay người trở vào lớp, bước chân nhẹ như bắc, đòi người muôn màu muôn vẻ, cuối cùng mình cũng không bị đánh vỡ đầu hai lần ở cùng một chỗ.

“Đầu má.” Khuru Lạc Dân giật thót, phát hiện có điều không ổn.

Mình không chọc Thẩm Đa Ý, cho nên Phí Nguyên không có đánh mình.

Phí Nguyên không đánh mình, cho nên Phí Nguyên sẽ không bị đuổi học.

Phí Nguyên không bị đuổi học, cho nên Phí Nguyên sẽ không chuyển trường.

Phí Nguyên không chuyển trường, vậy Lộ Kha Đồng tính sao đây?

Khuru Lạc Dân cuống quýt đứng chôn chân trước cửa, vắt óc nghĩ tới nghĩ lui, đầu quan trọng hay hạnh phúc cả đời của anh em quan trọng hơn? Sao nghĩ kiểu nào cũng thấy đầu quan trọng hơn vậy!

Buổi chiều tan học về nhà, tình cờ đụng phải Lộ Kha Đồng ở cửa, Khuru Lạc Dân lòng đầy áy náy, giống như trông thấy chủ nợ, hỏi: “Lộ Lộ, sao cung lại tới đây?”

Lộ Kha Đồng lưng đeo cặp, tay nắm quai, chờ cửa mở rồi tự nhiên đi vào đổi dép, trả lời: “Đã hẹn cùng chơi game mà, sao suốt ngày anh cứ lên con động kinh vậy, xem ra hôm nay em thắng chắc rồi.”

Hai người vào phòng game, ngồi dưới đất chơi game, Khuru Lạc Dân thấp thỏm không yên, cảm thấy mình có lỗi với Lộ Kha Đồng, chưa bao lâu đã bị đánh chết ngất. Lộ Kha Đồng xuống lầu lấy đồ ăn, sau đó xé một gói khoai tây chiên, vừa ăn vừa nói: “Khuru nhì, anh bị sao vậy nha? Anh còn như vậy là em làm bài tập đó.”

Khuru Lạc Dân nắm tay Lộ Kha Đồng, hỏi: “Lộ à, cung muốn yêu sớm không? Nếu cung thật sự muốn, giờ anh cố gắng chắc còn kịp.”

“Ý gì đây, em muốn yêu sớm anh cố gắng cái gì? Bộ yêu anh hả?” Lộ Kha Đồng rút tay ra ăn khoai tiếp, mẩu vụn rớt đầy đất: “Lớp mười còn lớn tuổi hơn em, em không thích tình chị em, với lại đã nói cùng nhau thi vào Thanh Hoa mà, sao anh lại khuyến khích em cặp bồ chứ.”

Khuru Lạc Dân sốt ruột muốn chết, nói bóng nói gió: “Lộ Lộ, cung có từng nghĩ tới chưa, có khi cung thích con trai đó.”

Lộ Kha Đồng lười dùng tay nên trút luôn cả gói khoai vào miệng, sau đó miệng ngậm cả đồng khoai tây nói: “Em thích con trai? Sao anh cứ mở miệng là vu khống người ta vậy? Ngay cả ba em mà em còn không thích, em thích con trai gì được?”

Tuy rằng không bị vỡ đầu, Khuru Lạc Dân cảm thấy độ đau đầu vẫn không hề giảm sút. Dù vậy, anh cảm thấy mình có thể kiên trì thêm một chút, thế là cố nói tiếp: “Chẳng phải cung thích đá bóng sao, anh có một bạn học đá bóng không tệ, cuối tuần đi sân bóng chơi chung với nhau đi, anh giới thiệu cho

hai người làm quen.”

Lộ Kha Đồng chẳng buồn nghĩ: “Không cần đâu, cuối tuần nam sinh lớp em có hẹn trước rồi.”

“Vây thôi...” Khuru Lạc Dân bỏ qua, chuyện tới nước này chỉ còn cách yên lặng theo dõi diễn biến thôi.

Kể từ sau hôm đó, cuộc sống hoàn toàn thay đổi, mặc dù có lỗi với Lộ Kha Đồng, nhưng lúc đi dạo trên hàng lang không còn hồi ức bị vỗ đầu, ngồi trong lớp cũng không bị Thẩm Đa Ý lườm nguýt, thỉnh thoảng gặp Phí Nguyên còn có thể trò chuyện đôi câu.

Đại khái qua chừng nửa tháng, vào giờ nghỉ trưa một hôm nọ, Khuru Lạc Dân nhận được một tin nhắn, là Lộ Kha Đồng gửi.

Tin nhắn nói: Khuru nhi, chắc em sắp cặp bồ rồi.

Câu này nghe quen thế nhỉ, ngón tay Khuru Lạc Dân run lấy bầy, lập tức bấm gọi lại. Chờ Lộ Kha Đồng bắt máy, Khuru Lạc Dân cố hết sức giữ bình tĩnh, hỏi: “Lộ Lộ, cũng sắp cặp bồ là ý gì?”

“Khuru nhi, hình như lúc trước anh nói đúng rồi, chắc em thích con trai thiệt đó!” Giọng điệu của Lộ Kha Đồng còn rất chi là hưng phấn.

Khuru Lạc Dân căng thẳng hỏi: “Vây cũng sắp cặp bồ với ai?”

Lộ Kha Đồng trả lời: “Anh không quen đâu, thật ra chuyện này phức tạp lắm, hôm nào gặp mặt nói rõ chi tiết ha!”

Sau khi cúp điện thoại, Khuru Lạc Dân đến căn tin trường mua một cây kem ốc quế to dùng, mua xong đi sang cửa lớp bên gọi Phí Nguyên, chờ Phí Nguyên đi ra, Khuru Lạc Dân đưa kem ốc quế qua, nói: “Phí Nguyên, mình mời.”

Phí Nguyên cắn một miếng hết phân nửa, hỏi: “Có chuyện gì à?”

Cũng không có gì, chỉ là vợ cậu sắp cặp bồ với người khác.

“À thì, mình có một người anh em không tề, đá bóng cũng cừ lắm, muốn giới thiệu cho hai người làm quen.” Khuru Lạc Dân vịn lan can, chân như nhũn ra: “Nhanh lên nhé... Càng nhanh càng tốt...”

Phí Nguyên đã ăn xong: “Được, không thành vấn đề.”

Khuru Lạc Dân sống trong sợ hãi suốt một tuần, rất sợ trong một tuần này Lộ Kha Đồng sẽ gao nấu thành com với người ta. Khó khăn lắm mới nhịn đến cuối tuần, anh chàng dậy thật sớm, bay thẳng đến nhà Lộ Kha Đồng chặn người, nói sao cũng phải cho Lộ Kha Đồng và Phí Nguyên gặp nhau.

“Dì ơi, Lộ Lộ dậy chưa?”

Ôn Ngưng mở cửa, nhìn dáng vẻ như sắp ra ngoài, tay còn xách nôi giữ nhiệt, sắc mặt cũng không tốt lắm. Khuru Lạc Dân giật mình, cơ mà tính lại thấy đầu có đúng, anh còn nhớ ông Ôn đầu có qua đời sớm như thế!

Ôn Ngưng nói: “Khuru nhi, Lộ Lộ nhập viện rồi, hai đứa hẹn nhau ra ngoài chơi há?”

“Không có không có, con tự tới thôi.” Khuru Lạc Dân hoảng hốt, không nhớ Lộ Kha Đồng từng nhập viện bao giờ, bèn sốt sắng hỏi: “Em nó bị sao vậy đi? Hôm trước gọi điện thoại còn khỏe mạnh mà.”

Tài xế vẫn đang chờ, Khuru Lạc Dân và Ôn Ngưng cùng lên xe. Ôn Ngưng không khỏi thở dài, dường như khó mà mở lời. Từ khi thời gian chảy ngược đến nay, Khuru Lạc Dân chưa từng sống thư thả, thậm chí bây giờ anh chàng bắt đầu hoài nghi, có phải mình nghịch ý trời thay đổi số phận nên gặp quá báo không.

Đến bệnh viện, Lộ Nhược Bồi mặt mày âm trầm ngồi bên giường bệnh, Khuru Lạc Dân đi qua chào hỏi, chào xong nhìn sang chỗ Lộ Kha Đồng đang nằm, suýt thì thở không ra hơi.

“Lộ Lộ, chắc không phải cũng...”

Lộ Kha Đồng đầu quấn băng gạc hằm hừ một tiếng: “Khuru nhi, em bị đánh vỡ đầu nè, anh phải trả thù cho em nha.”

Thế này cũng mẹ nó Yêu Lâm Cả Đồi* quá rồi!

*Yêu Lâm Cả Đồi là tên một bộ phim Trung Quốc năm 2004, đại khái kể về hai cô gái bị tráo đổi thân phận dẫn đến nhiều chuyện lạ kỳ.

Nguyên nhân sự việc vẫn chưa rõ ràng, Lộ Nhược Bồi trông nghiêm nghị quá nên Khuru Lạc Dân không dám hỏi, Ôn Ngưng đút canh cho Lộ Kha Đồng uống, anh thì ngồi kế bên nghĩ miên man. Khoảng chừng nửa tiếng sau, y tá báo có người tới thăm bệnh.

Cửa mở, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên, là thầy chủ nhiệm bên trường của Lộ Kha Đồng: “Xin lỗi ngài Lộ, để chuyện như vậy xảy ra ở trường học là thiếu sót của chúng tôi, tôi đã dẫn học sinh đánh bạn đến đây để nó xin lỗi bạn học Lộ Kha Đồng.”

Lộ Nhược Bồi nói: “Chúng nó xảy ra chuyện ở sân tập sau giờ tan học, mỗi bên đều có trách nhiệm, chúng tôi hiểu điều này mà.”

Thầy chủ nhiệm vội vàng gạt đầu, đoạn kéo học sinh đứng sau lên trước, bảo học sinh đó xin lỗi Lộ Kha Đồng. Lúc nhìn thấy đối phương, Khuru Lạc Dân suýt nữa kêu ra tiếng. Mẹ nó! Tại sao lại liên quan đến Uông Hạo Diên?!

Uông Hạo Diên hiển nhiên không chịu phục, nói: “Đàn anh, xin lỗi.”

*Uông Hạo Diên lớn hơn Lộ Lộ 1 tuổi nhưng do Lộ học nhảy 2 lớp nên tính vai về vẫn là đàn anh lớp trên của Uông Hạo Diên =))

Thầy chủ nhiệm hoà giải: “Hay là chúng ta ra ngoài cho bọn nhỏ tâm sự đi, dù gì cũng là con nít, nhất thời mạnh động thôi.”

Người lớn ra ngoài hết, Lộ Kha Đồng sợ bị đánh nữa nên túm lấy Khuru Lạc Dân. Khuru Lạc Dân sốt ruột ngồi bên giường, cũng không tiện nhìn Uông Hạo Diên. Uông Hạo Diên không gọi đàn anh nữa, bước đến gần nhìn đầu Lộ Kha Đồng.

“Lộ Kha Đồng, cậu có biết trước khi tới đây anh đang ở đâu không, anh đang ăn sáng với Giản Tân của chúng ta đó, cậu đừng nhảy nữa, mau mau đổi đối tượng theo đuổi đi, nếu còn quấy rầy Giản Tân, anh sẽ đánh cậu tiếp đó.”

Khuru Lạc Dân tròn to mắt, hạ giọng hỏi: “Cung nói cặp bồ là cặp với Giản Tân? Mẹ nó cung lộn mục tiêu rồi!”

Lộ Kha Đồng rung rung nước mắt, chui vào trong chăn, ban đầu đúng là cậu muốn chọc tức Lộ Nhược Bồi, nhưng sau đó lúc cùng chơi đá bóng, cậu cảm thấy Giản Tân vừa tốt tính vừa hiền lành, nên nghĩ bụng làm bạn thân cũng đáng, có chọc tức Lộ Nhược Bồi hay không cũng không quan trọng.

Chờ Uông Hạo Diên về, Khuru Lạc Dân lẩm bẩm: “Đều tại anh.”

“Liên quan gì tới anh.” Lộ Kha Đồng lại chui ra: “Em có định làm gì đâu, chỉ thích chơi chung với Giản Tân thôi, chơi kiểu trong sáng nha, chỉ tại hôm đó Giản Tân bị ngựa mất, em mới thôi giúp anh một chút, ai ngờ thôi chưa được mấy cái đã bị đánh ngất xỉu.”

Khuru Lạc Dân hỏi: “Vậy bây giờ cung định làm sao đây?”

“Không biết nữa, dưỡng thương trước đã.” Lộ Kha Đồng dờ ra: “Người ham mê hư vinh như em còn mặt mũi nào về trường đây, chắc chắn sẽ bị cười nhạo chết luôn, mai mốt ra sân tập sẽ nhớ đến hồi ức bị vỡ đầu, giờ em coi như từ biệt giới bóng đá rồi.”

“Vậy thì chưa chắc.” Tim Khuru Lạc Dân đập như điên: “Cung có thể chuyển trường mà.”

Một tháng sau, Lộ Kha Đồng về vang chuyển trường. Cậu đứng trước cửa chính trang nghiêm sắc, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào lớp, đứng trên bục giảng cúi người chào, tự giới thiệu bản thân: “Chào mọi người, mình họ Lộ, Lộ Kha Đồng, bởi vì ngũ hành của mình thiếu Mộc.” Nói xong nhìn về phía thầy chủ nhiệm, hùng hồn hỏi: “Thầy ơi, em ngồi chỗ nào ạ!”

“Hàng cuối cùng kia có một chỗ trống, em xuống đó ngồi đi.”

Lộ Kha Đồng vẫn chưa nhúc nhích, cậu nhìn theo hướng thầy chỉ, trông thấy vị trí cuối cùng, tiện thể thấy luôn người ngồi bàn trước. Ngồi đầu vừa bước một chân xuống, bạn đẹp trai ngồi bàn trước đứng lên nói: “Cho cậu ấy ngồi chỗ em đi, cậu ấy ngồi đằng sau nhìn không thấy đâu.”

Lộ Kha Đồng đỏ bừng cả mặt, quên mất mình còn trên bục giảng, lớn tiếng trả lời: “Mình thấy mà! Mình không có lùn!”

Tiếng cười ồ lên dưới bục giảng, bạn đẹp trai cũng cười cười chuyển ra sau ngồi. Lộ Kha Đồng nắm chặt quai cặp đi tiếp, mặt càng ngày càng nóng. Sau khi tới vị trí, cậu ngồi xuống xoay người ra sau, hỏi: “Trường các cậu có đội bóng rổ không? Học kỳ sau mình sẽ gia nhập!”

Bạn đẹp trai hỏi: “Cậu cao 1m85 chưa? Kém 10 cm phải không?”

“9 cm! Ngày nào mình cũng đo nha!” Lộ Kha Đồng lại bắt đầu tức giận, Lộ Nhược Bồi chuyển mình vào lớp gì không biết, sao không chuyển qua lớp của Khuru Lạc Dân. Cậu rũ mắt xuống nhìn, trên sách của bạn đẹp trai viết “Phí Nguyên”, cậu âm thầm ghi nhớ.

Giờ nghỉ giữa tiết, Khuru Lạc Dân ghé qua hỏi thăm, cuối cùng đi thẳng vào trọng điểm, choàng vai Lộ Kha Đồng nhỏ giọng hỏi: “Lộ Lộ, cung quen Phí Nguyên rồi nhỉ? Cậu ta là người bạn anh nói muốn giới thiệu cho cung đó, cung thấy cậu ta thế nào?”

Lộ Kha Đồng ngheh cổ: “Thôi đẹp đi, dám nói em lùn ngay trước mặt cả lớp, được cái đẹp trai thôi chứ không có tố chất gì hết trơn.”

Khuru Lạc Dân không biết tiếp theo sẽ thế nào, nhưng vẫn nhớ điểm mấu chốt năm đó, bèn thử hỏi thăm dò: “Cung còn muốn chọc tức ba cung không? Có định yêu sớm lần nữa chọc tức ba cung không?”

Lộ Kha Đồng lắc đầu nguây nguây: “Không được, lần này nằm viện ba em vẫn chăm nom em suốt, ba làm việc đã mệt mỏi lắm rồi, em hiểu chuyện mà.”

“Vậy thì tốt vậy thì tốt.” Khuru Lạc Dân thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhõm xong lại sợ, nếu không muốn chọc tức Lộ Nhược Bồi nữa, vậy Lộ Kha Đồng có còn cố gắng của Phí Nguyên không? Nếu không của liệu có thể thích nhau một cách tự nhiên sao?

“Khuru nhi, em phát hiện dạo này anh cứ run rẩy hoài nha.”

“Ồ, tự anh cũng phát hiện.”

Tiết tự học cuối cùng vào buổi chiều, gần đến giờ tan học trời bỗng nổi trận gió, cuối cùng bắt đầu đổ mưa. Lộ Kha Đồng tập trung làm bài, bình chân như vại, dù sao cậu có mang dù mà, không cần lo.

Chờ tiếng chuông vang lên, Lộ Kha Đồng dọn dẹp cặp sách rời khỏi lớp học, đứng ngoài hàng lang chờ Khuru Lạc Dân đi ra, nhưng chờ cả buổi cũng chẳng thấy ai. Lát sau cậu nhận được một tin nhắn, Khuru Lạc Dân nói ở nhà có chuyện nên về trước.

Trong mấy phút đó, mọi người đã về gần hết, thế nhưng lúc này Phí Nguyên mới đeo cặp đi ra, vừa khéo Lộ Kha Đồng cũng xuống lầu, hai người nhìn nhau, không ai nói tiếng nào.

Dưới mái hiên trước cửa tòa nhà dạy học, giọt mưa liên tục nện xuống đất, Phí Nguyên tay rút túi quần đứng yên không nhúc nhích, xem ra vẫn chưa định đi. Lộ Kha Đồng đứng thẳng bên cạnh, không nhanh không chậm móc dù ra, điều bộ có chút há hê trước nỗi đau của người khác.

Lúc bấy giờ, Khuru Lạc Dân lúi ra từ phía sau cầu thang, rón rén di chuyển tới sau cửa, lẳng lặng theo dõi tình hình.

Lộ Kha Đồng thắc mắc: “Không mang dù hả?”

Phí Nguyên nói: “Ừ, quên rồi.”

Lộ Kha Đồng bụng dù, sau đó bước xuống bậc thang, chợt nghe Phí Nguyên nói: “Dù này là dù hoa.”

“Thì sao chứ?” Nghe vậy, Lộ Kha Đồng quay đầu lại: “Mẹ mình mua cho mình, mình thích đó!”

Phí Nguyên nhìn cậu, giọng trầm trầm: “Không sao cả, rất đẹp.”

Lộ Kha Đồng ngờ ngác nhìn vào mắt Phí Nguyên, đoạn nắm chặt cán dù, do dự hỏi: “Vậy cậu muốn che chung với mình không?”

Phí Nguyên bước xuống bậc thang, tay khoác vai Lộ Kha Đồng, hai người cùng che dù hoa nhỏ đi xa, loáng thoáng còn nghe được tiếng hai người nói chuyện.

“Thật ra mình không có lùn, tại cậu hơi cao thôi.”

“Ừ, cậu là chiều cao nam thần rồi.”

“Quá khen quá khen, cảm ơn cậu đôi chỗ với mình nha.”

“Chỉ vậy thôi sao? Làm đàn em báo đáp mình đi chứ.”

“Được mà... Anh đại!”

Khuru Lạc Dân núp sau cửa đã giàn giụa nước mắt.

Bấy giờ vai bị vỗ một cái, lau nước mắt quay đầu lại mới phát hiện ra là Thẩm Đa Ý. Do phải đi làm thêm nên Thẩm Đa Ý làm bài tập xong mới về, xuống đây chỉ thấy Khuru Lạc Dân đang vịn khung cửa run lấy bầy, bèn hỏi: “Cậu làm gì thế?”

Khuru Lạc Dân nghĩ thầm người tốt làm đến cùng, đưa Phật đưa đến Tây Thiên, anh bèn đưa tay nắm chặt hai vai Thẩm Đa Ý, dùng sức lắc mạnh, dặn dò: “Anh bạn, cậu nhất định phải chú ý nhiều đến một người họ Thích, mình chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi!”

Nói xong không để ý đến Thẩm Đa Ý đang ngỡ ngàng, Khuru Lạc Dân đi ra cổng chính bước vào trong mưa, bung chiếc dù trai thẳng đen nhánh cỡ lớn của mình.

Về đến nhà, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, mẹ Khuru còn tưởng con trai không được khỏe. Ăn cơm xong, Khuru Lạc Dân định làm bài tập, nhưng nghĩ lại có gì mà mình không biết, giờ thi đại học luôn cũng được.

Nằm trên giường hồi tưởng lại mấy ngày vừa qua, mí mắt từ từ trĩu nặng, Khuru Lạc Dân chìm sâu vào mộng đẹp.

Chẳng biết ngủ bao lâu, dường như có người đang gọi mình, Khuru Lạc Dân ngủ say sưa không muốn tỉnh, làu bàu: “Hôm nay không có đi học...” Vừa dứt lời, mặt bị vỗ mạnh một cái, Khuru Lạc Dân đau đớn mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong rạp chiếu phim.

Kính Tinh nói: “Anh dựa vào vai em ngủ đã quá ha?”

Khuru Lạc Dân lúng ta lúng túng, cố gắng duy trì hình tượng lịch thiệp, vội vàng nhận lỗi: “Xin lỗi, anh cũng không biết sao mình lại ngủ nữa, bây giờ tìm lý do gì cũng là kiếm cớ, thật sự xin lỗi em.”

“Được rồi, mau về nhà ngủ tiếp đi.” Nói xong, Kính Tinh đứng dậy bỏ đi.

Khuru Lạc Dân đang định đuổi theo, di động đột nhiên reo lên, người gọi đến là Phí Nguyên nên làm sao dám không bắt máy: “A lô, ở đây đang khản

cấp lắm, có chuyện gì không?”

Phí Nguyên hỏi: “Cảm giác thế nào?”

Còn có tiếng kêu la của Lộ Kha Đồng: “Nắm chặt cơ hội tốt nha anh oi!”

Khuru Lạc Dân cắn răng trả lời: “Cảm giác hai người trời sinh một cặp, yếu tố bên ngoài nào cũng không thể ngăn cản hai người làm bấy, không có điều kiện thì sáng tạo điều kiện để bấy vô, không cần biết ai vỡ đầu ai chuyển trường, gặp lần đầu cự nự quay mặt đi lại có thể phóng điện, còn là điện trăm ngàn volt nữa.”

Nói một tăng rồi cúp điện thoại, Khuru Lạc Dân thở dài đi ra ngoài, lúc gần đến cửa ra thì thấy Kinh Tinh đứng đó nhìn mình. Kinh Tinh nói: “Anh có sức nói người khác dùng tình yêu phóng điện mà không có sức đuổi theo em hai bước sao?”

Khuru Lạc Dân sững sốt, bước nhanh lên trước: “Một trăm bước cũng được.”

Kinh Tinh lại hỏi: “Thế thôi à?”

Khuru Lạc Dân nói: “Sau này xem phim, em cứ dựa vào vai anh.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Phiên Ngoại 4 - An Tri Ngã Ý

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đa Ý và Thích Thời An lần đầu gặp nhau trong quán bar

Tiết thanh minh năm nay trời không mưa, chỉ là hàng xóm láng giềng có thêm một người để tưởng nhớ.

Nơi nặng nề như nghĩa trang trái lại không bao giờ thiếu hoa cỏ, chừng mười người hàng xóm mặc quần áo tối màu đứng nói chuyện trước một ngôi mộ mới, không ai lau nước mắt, cũng không ai khóc nức nở, trông càng giống ngày xưa mọi người sống trong hẻm cùng nói chuyện nhà hơn.

Lâm Du Châu khoác tay Phí Đắc An, tay còn lại cầm hộp giữ nhiệt, sủi cải nóng hổi trong hộp đã bày ra đĩa đặt trước mộ. Phí Đắc An nhìn ảnh chụp trên mộ, nói: “Hôm dọn nhà còn khoe khoang với tôi, nói sau này mình ở nhà lầu, cháu gái ghé chơi sẽ tiện hơn, ai ngờ chưa chờ được ngày cháu gái lớn đã đi rồi.”

“Còn phải nói sao, hôm con gái tôi kết hôn, ông Hồ còn hâm mộ biết mấy, nói mình phải rèn luyện sức khỏe cho tốt, quyết phải sống đến ngày cháu gái lớn lên lập gia đình, ông phải đích thân kiểm tra chất lượng.”

Giữa hàng xóm láng giềng đều là tình nghĩa mấy chục năm, tình nghĩa ấy không phải khóc sụt mướt khi tảo mộ, cũng không phải nấc nghẹn trước khi phúng điếu, mà là ngày nào năm nào nói cái gì đều ghi nhớ, ngày nào đó năm nào đó trong tương lai nhớ lại sẽ đau lòng.

*Phúng điếu: có nghĩa là vừa mang lễ vật đến cúng người chết, vừa thăm hỏi, an ủi và chia sẻ cùng tang gia về cả vật chất lẫn tinh thần.

Phí Nguyên vai vế con cháu nên đứng sau cùng, anh quay đầu lại nhìn, không thấy ai đến cả. Chờ mọi người tâm sự với ông Hồ xong chuẩn bị về, Phí Nguyên mới bước lên phía trước ngồi xổm xuống, kính thêm chén rượu.

Rời khỏi nghĩa trang, hàng xóm láng giềng đều tự lái xe về, Lâm Du Châu ngồi ghế sau dựa vào người Phí Đắc An, Phí Nguyên ngồi đằng trước lái xe. Còn chưa nổ máy, Phí Đắc An nói: “Không thấy Đa Ý đâu cả, hay là gọi điện thoại cho nó xem?”

“Không cần đâu, chắc chắn cậu ấy sẽ tự đến.” Phí Nguyên nổ máy, đánh tay lái quay đầu xe: “Tiết thanh minh mà, cậu ấy phải đến thăm chú di và ông Thắm, không quên ông Hồ đâu.”

Phí Đắc An thở dài thườn thượt, Lâm Du Châu cũng có chút ừ rừ.

Bốn năm giờ chiều, cuối cùng nghĩa trang cũng yên lặng trở lại, trước từng hàng từng dãy bia mộ đều đặt hoa, chung quy cũng đang mùa tảo mộ. Xe ngoài bãi đỗ cũng ít dần, không còn phải giành giật vị trí như buổi sáng.

Một chiếc xe màu đen chậm rãi lái vào đây, Thắm Đa Ý ôm một bó hoa ngồi bên ghế phó lái. Chờ Thích Thời An dừng xe xong, Thắm Đa Ý hít sâu một hơi trước khi xuống xe.

Thích Thời An hỏi: “Anh đi chung với em không được sao?”

“Không phải không được, mà là không cần.” Thẩm Đa Ý cúi đầu nhìn cánh hoa, kiểm lòng không động ôm chặt hơn: “Hàng xóm cũ anh có quen biết đâu, em đặt hoa nói vài lời rồi ra ngay.”

Thích Thời An đưa mắt nhìn bóng lưng Thẩm Đa Ý, sau đó hạ cửa kính xuống, muốn hút điếu thuốc.

Mộ của ông Hồ nằm gần lối vào, chẳng mấy chốc Thẩm Đa Ý đã tìm thấy. Thẩm Đa Ý đặt hoa xuống, cúi người ba lần, cúi xong đứng yên trước mộ, bàn tay lạnh lạnh đút trong túi áo khoác: “Năm đó ông nói với ông nội cháu, sau này qua đời sẽ chôn cất trong cùng một nghĩa trang để tiếp tục làm láng giềng, rảnh rỗi còn có thể cùng nhau nghe hí khúc, đánh cờ.”

“Nhưng mà ông nội cháu nói, tuổi ông chưa cao, phải sống thêm hai mươi năm nữa mới được, sao chưa gì ông đã đi rồi.” Giọng Thẩm Đa Ý nhỏ dần: “Giàn nho sân nhà ông năm nào cũng kết trái, đám con nít trong hẻm đều đến chỗ ông xin nho, bao giờ ông cũng cố ý để dành cho cháu một chậu to nhất ngon nhất, cháu nói ngọt là ông cười ha ha, cháu nói chua ông sẽ cho cháu thêm hai viên đường phen.”

Trong hẻm không có bác trai bác gái nào không thích Thẩm Đa Ý, một là xót Thẩm Đa Ý không cha không mẹ, cuộc sống khổ cực, nhưng phần nhiều là thích thật lòng, Thẩm Đa Ý học giỏi, hiểu chuyện, mặt mũi cũng đẹp, đi đến đâu cũng được chào đón.

Ông Hồ xem Thẩm Đa Ý như cháu ruột, nào giúp sửa xe đạp, nào chuẩn bị thức ăn ngon, đi ngang qua cửa sẽ nói vài ba câu, dọn nhà rồi sẽ rủ qua ăn cơm. Nếu nói Phí Đắc An và Lâm Du Châu thay chức ba mẹ, vậy ông Hồ đã lấp đầy chỗ trống của ông Thẩm.

Thẩm Đa Ý hít hít mũi: “Ông báo mộng cho cháu đi, có lời gì cháu nói ngay mặt với ông trong mộng.” Dứt lời, Thẩm Đa Ý nhìn ảnh chụp trên mộ, viên đất ướt dần, đường nhìn cũng trở nên nhòe mờ.

Cuối cùng chỉ để lại một câu: “Nho mà ông cho cháu chưa cỡ nào cũng ngọt hơn mua ở ngoài.”

Bó hoa duy nhất đặt trước mộ ông Hồ, Thẩm Đa Ý tay không đi tới lối đi, sau đó bước lên mười bậc thang, rẽ vào giữa sườn dốc, đi đến trước ba ngôi mộ đặt cạnh nhau.

Theo thứ tự là ba, mẹ, và ông nội.

Đứng một hồi, Thẩm Đa Ý dùng tay quét lá cây bên mộ, tiếp theo ngồi xuống bên cạnh, nói: “Ông nội, ba, mẹ, hôm nay con đến hơi muộn, bởi vì phải ghé thăm ông Hồ, đến buổi sáng sẽ gặp hàng xóm láng giềng, con sợ bọn họ sẽ cố gắng an ủi con, lúc đó con không biết phải trả lời thế nào.”

“Công việc vẫn thế, tiền lương cũng chưa tăng, có điều tiền thưởng không ít, nói chung chắc chắn đủ xài. Ngoài ra cũng không có gì, con vẫn vậy thôi, không mập không ốm, cả năm cũng chỉ bị cảm, lúc lạnh biết mặc thêm quần áo, lúc nóng biết mở máy điều hòa, mọi người không cần lo cho con, cái gì con cũng giải quyết được hết.”

“Đúng rồi, con không có đến một mình.” Thẩm Đa Ý nói thật khẽ, giống như đang kể chuyện xưa: “Thời An đến với con, ảnh phiền lắm, cứ nặng nề đòi theo cho bằng được, nhưng mà con không cho ảnh lên đây, con không thích để người khác thấy con yếu ớt quá, con cảm thấy mình vẫn kiên cường lắm.”

Mãi khi trời bắt đầu sẫm tối, Thẩm Đa Ý mới đứng dậy chào tạm biệt. Hai chân tê rần, đi đứng không nhanh được, lúc ra đến cổng nghĩa trang vừa khéo không còn thấy nhức nữa. Thích Thời An lái xe tới đây, nhìn Thẩm Đa Ý qua lớp kính chắn gió.

Thẩm Đa Ý không nhúc nhích, nói: “Anh xuống xe một lát được không?”

Nghe vậy, Thích Thời An lập tức mở cửa xuống xe, cửa còn chưa đóng đã thấy Thẩm Đa Ý bước nhanh đến trước mặt mình, thế rồi ôm chặt lấy mình. Thích Thời An ôm lại, hỏi: “Bảo anh xuống xe là vì ôm anh à?”

Thẩm Đa Ý dụi dụi, gật đầu đáp: “Thăm bốn người một lần vất vả quá, em còn cả đồng lời chưa nói, sợ năm nào cũng nói nhiều bọn họ ở bên kia sẽ thấy phiền, còn sợ mình sẽ khóc nữa.”

Hầu kết Thích Thời An chuyển động: “Vậy chúng ta về nhà, em muốn nói gì cứ nói với anh, anh không phiền đâu, em muốn khóc cứ khóc trước mặt anh, anh còn có thể đưa khăn giấy cho em.”

“Thôi đi, nói với anh không được.” Thẩm Đa Ý ngẩng đầu lên, hai mắt ươn ướt: “Anh ôm em một lát là đủ rồi.”

Hai người ăn cơm tối ở ngoài, về đến nhà vừa đúng chín giờ. Thẩm Đa Ý hơi mệt nên vào phòng tắm rửa, Thích Thời An thay quần áo cầm quyển sách leo lên giường làm bộ.

“Anh không buồn ngủ thì xem TV đi, đừng lấy sách ra thôi miên.” Thẩm Đa Ý vừa vào phòng ngủ đã lật tẩy người nào đó.

“Thì anh cũng vì muốn ngủ chung với em còn gì.” Thích Thời An buông sách, nhìn di động bên gối lóe sáng nãy giờ: “Có người gửi tin nhắn cho em, hình như là nhóm chat bạn học ấy, em xem đi, anh đi tắm.”

Thẩm Đa Ý ngồi xếp bằng giữa giường, tựa lưng vào đầu giường, sau đó mở di động ra xem thử, cả trăm tin nhắn phía trên toàn nằm trong nhóm chat bạn học cấp ba, hình như muốn tổ chức buổi họp mặt bạn cùng lớp.

Coi bộ Thích Thời An rất dễ bụng chuyện này, tấm chưa đến năm phút đã đi ra, cả người vương hơi ẩm chui vào trong chăn, hỏi: “Là nhóm chat bạn học phải không? Đêm hôm khuya khoắt gửi nhiều tin nhắn thế, tiết Thanh minh mà tâm trạng vui quá nhỉ.”

Thẩm Đa Ý đã tắt máy, nằm ngửa nói: “Ừ, bọn họ đang bàn về buổi họp mặt bạn học, vừa khéo hai bữa nay được nghỉ nên động viên tất cả mọi người đến dự.”

“Là hai bữa nay?”

“Ừa, nhưng mà em không đi.” Thẩm Đa Ý ngáp một cái, xoay người đưa lưng về phía Thích Thời An. Thích Thời An sắp tới, ôm Thẩm Đa Ý vào lòng, hỏi: “Sao vậy? Chẳng phải lần nào em cũng đi dự sao.”

Thẩm Đa Ý trả lời: “Đó là họp mặt đại học, lần này là họp mặt bạn học cấp ba, em có đi bao giờ.” Nói đoạn ngả người ra sau, để Thích Thời An ôm chặt hơn một chút.

Thích Thời An im lặng một lát, nói: “Khuru Lạc Dân kết hôn rồi mà, anh không ngại đâu.”

Sau một thoáng lặng thinh giữa bóng đêm, tiếng cười của Thẩm Đa Ý truyền đến: “Anh để ý thế hả, chẳng lẽ anh cho rằng em không dự buổi họp mặt là vì sợ gặp Khuru Lạc Dân? Hay sợ anh dễ bụng?”

Nói xong, Thẩm Đa Ý dứt khoát xoay người lại, khi này còn cười toét miệng, bây giờ tự dưng lại ỉu xiu, nhỏ giọng giải thích: “Thật ra em không muốn gặp ai hết, chắc bọn họ cũng không muốn gặp em đâu.”

Thích Thời An hỏi: “Tại sao? Liên quan đến Khuru Lạc Dân à?”

“Anh cứ xoắn xuýt về Khuru Lạc Dân mãi làm gì, người ta cũng kết hôn rồi.” Thẩm Đa Ý bất đắc dĩ đánh Thích Thời An một cái, nhưng rồi lại càng bất đắc dĩ: “Hồi đó danh tiếng của em không được tốt, em sợ phải nghe những điều không tốt đó.”

“Vi em làm thêm ở quán bar nên bọn họ hiểu lầm em?” Thích Thời An nhún mày, tỏ vẻ không hài lòng.

Thẩm Đa Ý nói: “Không chỉ vậy, hồi trước em còn từng làm thêm ở câu lạc bộ đêm, lúc ra khỏi chỗ ấy còn bị bắt gặp, thế là sau đó càng loan tin càng khó nghe.”

Lúc đó cần tiền quá, tuy nhà Phí Nguyên đã trả giúp học phí nhưng vẫn cần rất nhiều tiền, tiền sinh hoạt cho mình và ông nội, tiền sau này cho ông nội dưỡng già, chi phí cho mình lên đại học, tất cả đều dồn lên người mình. Thẩm Đa Ý hồi tưởng lại chuyện năm đó, lúc đang đắm chìm trong cảm xúc, đột nhiên bị con đau bên hông làm choáng tỉnh, phát hiện Thích Thời An hiểu sai ý bèn giải thích: “Em làm nhân viên phục vụ, bụng trả đưa nước thôi.”

Thích Thời An nào có ngốc, hỏi ngược lại: “Vậy tiền lương đâu có thấp, sao lại qua quán bar?”

“Bởi vì...” Thẩm Đa Ý ngập ngừng: “Bởi vì giám đốc cứ muốn cho em tiếp khách, em thấy phiền nên không làm nữa.”

“Tiếp khách” là cái gì hai người đều rõ ràng, nói cũng như không. Thích Thời An đặt một tay lên má Thẩm Đa Ý, nói: “Lúc đó em mới mười bảy, buổi tối bụng trả đưa nước ở câu lạc bộ đêm hỗn tạp, còn bị giám đốc khuyến đi tiếp khách, đến trường còn bị bạn học nói lời khó nghe.”

Lòng ngực Thích Thời An phập phồng: “Thẩm Đa Ý, sao em chưa bao giờ nói cho anh biết những điều này?”

“Chuyện mấy trăm năm trước rồi, nói cho anh biết làm gì.” Cảm nhận được nhịp tim của Thích Thời An, Thẩm Đa Ý nhích lại gần hơn: “Lúc đó mặc áo somi quần tây, cả áo ghi lê nữa, hông phải buộc sao cho thon, không lạnh mạnh tí nào.”

Thích Thời An vẫn chưa bị dời lực chú ý: “Em còn tâm trạng hồi tưởng mấy thứ này à?”

“Thì sao chứ? Qua nhiều năm vậy rồi mà em chưa từng mặc gọi cảm thế bao giờ.” Thẩm Đa Ý mặc kệ: “À quên, sau này lúc làm thêm ở quán bar hình như cũng mặc thế mà, anh còn ăn tượng không? Em nhớ hết rồi.”

Thích Thời An nghiêng răng: “Còn, cặp chân thon dài căng dẹt, eo nhỏ buộc chặt, lại còn đeo nơ.” Dứt lời trở mình đè lên người Thẩm Đa Ý, không chừa chút khe hở nào: “Người ta thay quần áo tan tằm em cũng thay, anh chờ em ở cửa, nhưng lại chờ được một cậu mặc đồng phục học sinh lưng đeo cặp.”

Thẩm Đa Ý cười hỏi: “Vậy là anh mê chết em à?”

“Đừng tự mãn, lúc đó tò mò nhiều hơn.” Thích Thời An không chắc Thẩm Đa Ý có muốn không, vì vậy chỉ đề chứ không có động tác gì: “Anh đu bám em mấy ngày, rồi tìm được đến Quốc Tân, em còn tìm thẳng nhóc giá bộ làm bạn trai qua mặt anh, tưởng anh ngốc à?”

Thẩm Đa Ý nói khẽ: “Là em ngốc mới phải.”

Trong bóng đêm, hai người nhìn sâu vào mắt nhau, hơi thở giao hòa, sau đó Thích Thời An cúi đầu hôn môi Thẩm Đa Ý. Ngoài cửa sổ nổi lên một trận gió, trời bắt đầu đổ mưa, cuối cùng đã ứng với câu “Thanh minh lát phát mưa phùn”.

Nước mưa đập vào cửa sổ rồi nhỏ giọt, lời vừa nói cũng dần dần quên lãng trong nụ hôn. Thuở niên thiếu vùng vẫy giữa dòng đời cũng được, lần lượt chịu nổi đau mắt người thân cũng không sao, tất cả đã qua rồi.

Hồi lâu sau tách ra, Thích Thời An hỏi: “Khi nào thì em nhận định anh?”

Thảm Đa Ý khẽ thờ dốc, trả lời: “Có lẽ là khi anh nói anh tên Thích Thời An.”

Ông nội em từng nói, môn đăng hộ đối rất chí lý, nhưng bất tự không hợp cũng đành chịu, giữa hàng ngàn hàng vạn người trên thế gian này, phải thích hợp mới có thể cùng nhau bước tiếp.

* 戚 时 安 (Thích Thời An): “Thích” này không có nghĩa là thích hợp mà nó là thân thuộc hoặc thương xót, cách đọc cũng khác với 适 (thích hợp) nên tui cũng không hiểu ý lắm, chắc là hán việt nó đọc giống nhau =)))

Em và anh, không chỉ bốn mùa bình an, mà còn phúc đa thuận ý. Kinh Phật có câu, đêm dài tĩnh lặng, hưởng nhiều lợi ích, tựa như giờ phút này anh ôm em

Đêm dài đằng đẵng, an tâm biết mấy, em và anh bên nhau, không còn sợ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Phiên Ngoại 5 - Lễ Thành Nhân I

Từ trước đến nay lễ thành nhân lớp 12 luôn được tổ chức lúc vừa vào hè, nắng trời tươi sáng khiến mọi người cảm thấy trưởng thành là chuyện không tệ chút nào.

Hội trường đang tranh thủ trang trí, đã qua tiết học cuối cùng, sau khi hết tiết lễ thành nhân sẽ bắt đầu. Lộ Kha Đồng lớp 12 vẫn không thể gia nhập đội bóng rổ, trái lại được nhận vào hội học sinh, hoạt động nào cũng phải phụ giúp.

Lớp trưởng đồ mờ hời đầy đầu, bức xúc nói: “Lộ Lộ, sao cậu cứ chây lười không chịu làm việc thế?”

Ngồi ở hàng thứ hai, Lộ Kha Đồng nằm ườn trên bàn, đáp lại: “Lãng hoa bên kia đều do mình đặt nha, không tin cậu qua ngửi đi, trên đó còn mùi thơm của mình đó.”

“Thôi đi, lại còn mùi thơm, khỏi nói cũng biết là mùi rắm của cậu rồi.” Kể từ khi chia tay với lớp phó học tập lớp 1, lớp trưởng trở nên kim cương bất phôi đao thương bất nhập*, nói đoạn ném một xấp nhãn dầy cho Lộ Kha Đồng: “Dán theo danh sách chỗ ngồi đi, phụ huynh đến phải tìm vị trí.”

*Kim cương không hỏng, đao chém súng bắn cũng không vô đầu được, nói ngọt nói nhạt đều không nghe.

Lộ Kha Đồng nhận lấy bắt đầu dán, dán được hai hàng lại ngồi xuống nghỉ ngơi, ngẩng đầu lên chỉ thấy Phí Nguyên đang đứng trên sân khấu giúp mấy nữ sinh treo đồ trang trí, cậu bèn kêu to: “Phí Nguyên, em cũng cần anh giúp!”

Phí Nguyên không để ý đến cậu, chò treo xong bên kia mới qua đây, nói: “Không muốn làm thì về lớp học đi, đừng lo nhoi làm lỡ thời gian.” Phí Nguyên vừa nói vừa lấy danh sách và nhãn trong tay Lộ Kha Đồng, xong rồi còn búng trán cậu một cái.

“Anh giúp người khác thì ngẫu, giúp em thì hung dữ, anh như vậy gọi là đồng lõa nha.” Lộ Kha Đồng rút một xấp bắt đầu dán, cuối cùng Phí Nguyên dứt khoát lấy danh sách nói cho cậu biết vị trí, cậu cứ thế đi dán.

Dán vài miếng thấy nhãn in tên “Phí Đắc An”, cậu lạch bạch chạy đến trước mặt Phí Nguyên, hỏi: “Chú tới dự hả anh?” Phí Nguyên “ừ” một tiếng: “Ba anh tới đây, mẹ anh đi dự cho Đa Ý.”

Lộ Kha Đồng không nói tiếng nào, có chút hự hững xoay người định tiếp tục làm việc, Phí Nguyên kéo cổ áo của cậu, hỏi: “Ba em có đến không?” Lộ Kha Đồng lắc đầu, biết Phí Nguyên còn không ưa Lộ Nhượng Bồi, bèn giả vờ đáng thương nói: “Em không có phụ huynh.”

Nói ra khỏi miệng mới thấy đáng thương làm sao.

Phí Nguyên nhìn bóng lưng Lộ Kha Đồng, nhìn một hồi rồi thờ dài, đoạn bước đến lấy mấy thứ trong tay đặt sang một bên, kéo Lộ Kha Đồng ra ngoài, nói: “Không làm nữa, chúng ta đi chơi đi.”

Thấy hai người họ, lớp trưởng vội quát lên: “Hai bây muốn đi đâu đó! Còn chưa xong việc đâu!”

Phí Nguyên trả lời: “Lộ Lộ không khỏe, dẫn em ấy đi nghỉ ngơi một lát.”

Lớp trưởng không tin, nói không khỏe chỗ nào khi nãy còn khỏe re mà. Lộ Kha Đồng làm bộ nhũn chân, diễn y như thật, ngờ đâu Phí Nguyên lại nói: “Đầu óc không khỏe.”

Trên sân bóng rổ đang diễn ra trận đấu, khá nhiều người vây xem, Phí Nguyên ngại nóng không muốn vào góp vui, Lộ Kha Đồng chỉ đành nhìn vài lần rồi đi. Hai người đến căn tin mua nước ngọt uống, Lộ Kha Đồng đột nhiên cười tí tòn, nói: “Nhớ lần đó thi hằng tháng em tiến bộ anh mời mọi người uống nước ngọt á.” Trong lòng khoái chí, cậu ngậm ống hút thổi phi phèo.

Phí Nguyên bật cười: “Còn kem matcha nữa, toàn là mùi cỏ.”

Lộ Kha Đồng bụng mặt thỏa sức tưởng tượng: “Qua vài tháng nữa sẽ thi tốt nghiệp trung học, tụi mình đến chỗ nào xa xa học đại học đi, em muốn cao chạy xa bay với anh.”

Phí Nguyên nói: “Thật là không trùng hợp, anh định ở lại bản địa.”

Bị phủ quá nhanh, Lộ Kha Đồng tự kiểm chỗ chui: “Bản địa cũng tốt mà, rành đường rành lối, tiệm net trong thành phố tụi mình cũng chất lượng lắm.”

Phí Nguyên buồn cười, nhủ thầm vậy sao mặt em tui thân thế.

Vừa uống xong nước ngọt thì chuông reo, chờ lát nữa phụ huynh đến đông đủ lễ thành nhân sẽ bắt đầu. Hai người rời căn tin trở về, dọc đường thấy không ít phụ huynh đã lục tục đến dự.

Hội trường được trang trí rất đẹp, MC đang thử micro, lớp trưởng kiểm tra khu vực của lớp mình, thấy Lộ Kha Đồng bèn hỏi: “Chưa lãnh đầu óc rồi hả?”

“Chưa chưa, mới làm một đợt trị liệu trước á.” Lộ Kha Đồng tìm chỗ ngồi của mình, sau khi ngồi xuống có thể thấy rõ phía đối diện. Bởi vì lúc trước họp phụ huynh từng làm người dẫn đường, có phụ huynh thấy cậu còn cười với cậu.

Mới vừa cười với một dì xong, quay đầu đã trông thấy Phí Đắc An bước vào cửa, tóc cậu suýt thì bị dọa đến nổ bay, còn căng thẳng đến mức bắp chân bị chuột rút, chỉ dám nằm sấp xuống nhìn lén, cảm thấy hơi uất nghẹn.

Phí Nguyên dẫn Phí Đắc An đi tìm chỗ, hỏi: “Ba tan tầm rồi tới đây luôn à?”

“Không, bốn giờ ba mày đã rời khỏi đơn vị.” Tâm trạng của Phí Đắc An không tệ: “Trước tiên đến siêu thị mua một ít đồ ăn, tối nay chúng ta ăn lẩu dê trong sân, xong lễ ở đây đúng lúc mẹ mày với Đa Ý cũng về. Ôi chỉ sợ thịt dê để trên xe rã ra hết.”

Phí Nguyên hết biết nói gì: “Ba đừng chỉ lo thương nhớ thịt dê, đừng chờ lúc hiệu trưởng lên phát biểu rồi nhịn không được lên ra.”

Lộ Kha Đồng giương mắt nhìn trông mong, mắt đảo đến đâu cũng thấy bạn học đang đứng với ba hoặc trò chuyện với mẹ, cậu lấy di động ra gửi tin nhắn cho Lộ Nhược Bồi, hỏi: Tối nay ăn gì vậy ba?

Lộ Nhược Bồi không trả lời, cậu lại gọi cho bí thư thứ nhất của Lộ Nhược Bồi, bí thư thứ nhất nói: “Thị trưởng Lộ đang bàn việc với người ta, hôm nay bận lắm.” Nghe vậy cậu lẳng lặng cúp điện thoại, Lộ Nhược Bồi lại tiếp khách rồi, khỏi cần phải nghĩ.

Buổi lễ sắp sửa bắt đầu, nhìn nhà nhà cha hiền con hiếu mẹ hiền con hư, Lộ Kha Đồng nhanh chóng ra quyết định, đứng dậy chuẩn từ cửa sau, bước chậm về hướng sân tập, trông thấy Ưông Hạo Diên và Giản Tân.

“Sao có một mình em vậy?”

Bấy giờ mới nhớ ra bọn họ đã hẹn nhau đá bóng, đúng là cả lớp không ai nên thân, qua lát nữa sân tập sẽ bị chiếm đóng, ba người bèn lên khán đài ngồi hứng gió.

Nghe nói lớp 12 đang tổ chức lễ thành nhân, Giản Tân hỏi: “Lộ Lộ, sao em không đi dự?”

“Không vui gì hết trơn, em không muốn nghe lãnh đạo phát biểu.” Nói xong lại bổ sung: “Lại còn mời phụ huynh nữa, phụ huynh của em không có đến.”

Ưông Hạo Diên quả nhiên thiếu gạch nhất, nói: “Cậu gặp phụ huynh của Phí Nguyên nên căng thẳng quá chứ gì.”

Làm như anh không căng thẳng khi gặp phụ huynh của Giản Tân ấy, Lộ Kha Đồng không muốn đấu võ mồm, tự nhủ chó là bạn tốt của loài người, tha được thì tha vậy.

Nếu không đá bóng, Ưông Hạo Diên và Giản Tân phải về nhà, Lộ Kha Đồng bèn đi trước. Trở về lớp chỉ còn mỗi mình mình, cậu dứt khoát làm bài tập, làm xong một môn lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nỗi buồn hoa quý mùa mưa lấp đầy cõi lòng.

Nước Mỹ mấy giờ rồi, bây giờ gọi điện thoại cho Ôn Ngưng có quấy rầy người ta không?

“Bỏ đi, tìm anh em của mình vậy.” Lộ Kha Đồng thờ dãi bấm số của Khuru Lạc Dân.

Khuru Lạc Dân tràn đầy sức sống: “Hello! Lộ Lộ!”

“Sao anh vui quá vậy?”

“Nghe kỹ nè!” Nghe giọng cũng biết Khuru Lạc Dân đang mỉm cười ra mặt: “Lộ Lộ, anh quen một cô bạn gái, anh đã quyết định sau này phải cưới cô ấy.”

Lộ Kha Đồng ngỡ ngàng: “Anh quen bạn gái hồi nào thế?”

“Mới tuần trước!”

Lộ Kha Đồng choáng váng: “Mới một tuần đã muốn cưới người ta?”

Khuru Lạc Dân nói: “Vậy thì sao, yêu khác phái được cái thuận tiện nhanh gọn lẹ vậy đó, cho dù cùng với Phí Nguyên bắt đầu cặp nhau từ kiếp trước, cùng cũng không thể cưới cậu ta được.”

Lộ Kha Đồng nổi giận: “Khuru Lạc Dân! Anh ăn đồ nước ngoài không rời hả!”

Khuru Lạc Dân không sợ trời không sợ đất nói: “Có giới bảo Phí Nguyên ngồi máy bay qua đánh anh vỡ đầu đi, trắng nơi đất khách vẫn tròn xoe, nhưng mà anh sống rất an toàn!”

Sau khi lễ thành nhân kết thúc, trời đã sẩm tối. Do Phí Nguyên lái xe máy nên không thể đi chung với Phí Đắc An, Phí Đắc An đã sớm chờ hết nổi, nói: “Mấy dọn dẹp xong về nhà đi, ba mày phải tranh thủ đi xem thịt dê.”

Lộ Kha Đồng ngồi trong lớp nghe tiếng bước chân như đoàn quân, chờ mọi người trở về mới phát hiện vành mắt của nhiều bạn học đều đỏ hoe, lớp phó thể dục còn cầm khăn giấy lau nước mắt, cậu bên hỏi: “Trời đất, cậu khóc hả?”

Lớp phó thể dục nói bằng giọng mũi: “Trường học khổ nạn lên lút quay clip cho phụ huynh, mẹ mình nói nghe cảm động quá, mình yêu mẹ mình.”

Lộ Kha Đồng chưa được trải nghiệm nên không tiếp lời, lớp phó thể dục không hài lòng: “Làm gì vậy, tốt xấu gì cũng bè theo đi chứ, bộ cậu không yêu mẹ cậu hả.”

Lộ Kha Đồng dùng sức đá đối phương một cú: “Ai nói mình không bè, trường học khổ nạn!” Bè xong nghĩ thầm, mình cũng yêu mẹ mình nha.

Dọn dẹp xong xuôi, Phí Nguyên cùng Lộ Kha Đồng rời khỏi trường, sau khi lấy xe máy, Lộ Kha Đồng lại không lên, nói: “Em nghe chú nói tối nay ăn lẩu dê, anh không cần chờ em về đâu, em tự đón taxi.”

“Lỗi tại chính thật.” Phí Nguyên treo cặp của cậu lên tay lái, đoạn vẫy tay ý bảo cậu lên xe, chờ cậu ngồi xong mới nói: “Lẩu dê làm sao thú vị bằng chờ em về nhà.”

Phí Nguyên lái không nhanh, như thể cố ý kéo dài thời gian. Chờ khi còn một giao lộ là đến nơi, Lộ Kha Đồng úp sấp trên lưng Phí Nguyên, nói: “Còn hai năm nữa em mới trưởng thành, đến lúc đó tốt nghiệp rồi cũng không còn ai tổ chức lễ cho em, em lỡ vốn rồi.”

Ngừng đèn đỏ, Phí Nguyên bóp cổ tay đang ôm hông mình, lạnh giọng nói: “Bảo ba em đến hội trường nhân dân thành phố tổ chức cho em kìa.” Lộ Kha Đồng hoảng hốt, vội vàng dụi dụi mặt giả ngu, nói: “Ba muốn tổ chức cho con hả, cảm ơn ba nha.”

Phí Nguyên nghiêng đầu nói: “Được thôi, ba xử cả con luôn.”

* 办: từ này có nghĩa là xử lý, lo liệu, tổ chức. Em Lộ thì ý em là tổ chức còn tui nghĩ ý anh Phí là “xử” như mọi người đang nghĩ á, mà đúng là xử thiệt mà =))))))

Sau khi đến nơi, Lộ Kha Đồng xuống xe, đeo cặp xong hôn Phí Nguyên một cái rồi mới chuẩn bị về nhà. Thật ra từ khi Ôn Ngưng đi Mỹ, cậu không còn thích nhà nữa, đôi lúc Lộ Nhược Bồi sẽ ở nhà, đôi lúc chỉ có một mình cậu, ngày nào cũng muốn rề rà với Phí Nguyên, lâu được chừng nào hay chừng nấy.

Cậu nắm quai cặp chạy trở lại, cười hi hi nhìn Phí Nguyên.

Phí Nguyên chân dài chống đất, nhìn gương mặt Lộ Kha Đồng dưới ánh đèn mờ, nhìn không được mà nghĩ, lúc ở hội trường toàn là cha mẹ người khác, chắc chắn Lộ Kha Đồng thiếu cảm giác an toàn lắm đây.

“Anh đại, ngày mai gặp nha.” Dứt lời, Lộ Kha Đồng xoay người đi về.

Nhớ đến lời nói ở căn tin, trong lòng Phí Nguyên dao động, thế rồi gọi một tiếng “Lộ Lộ”. Chờ Lộ Kha Đồng quay lại nhìn mình, Phí Nguyên hỏi: “Muốn cao chạy xa bay với anh thật sao?”

“Thật mà!”

“Vậy đi đâu đây?”

Lộ Kha Đồng không giỏi địa lý, nhưng vẫn còn nhớ cực Nam và cực Bắc viết trong sách, cậu hô lớn: “Từ Mạc Hà đến bãi ngầm James!”

Trời nam đất bắc đều muốn đi với anh.

*Mạc Hà đến bãi ngằm James kiểu như từ cực Nam đến cực Bắc Trung Quốc ấy. Trung Quốc tuyên bố bãi ngằm James (bãi ngằm Tăng Mầu) là điểm cực Nam của lãnh thổ nước mình, hiện nó đang là đối tượng tranh chấp giữa Trung Quốc, Đài Loan và Malaysia. Mạc Hà là một huyện thuộc tỉnh Hắc Long Giang, Trung Quốc.

Phí Nguyên cười cười với cậu, chưa nói được hay không được, sau đó quay đầu xe biến mất ở góc đường.

Chỉ nói đùa thôi hả? Lộ Kha Đồng còn đứng yên tại chỗ, mừng xong lại thấy hơi mất mát.

Tiếp tục đi về hướng nhà mình, di động thỉnh thoảng reo lên, tên của Phí Nguyên lấp lóe. Lộ Kha Đồng kinh ngạc bắt máy, hỏi: “Gì vậy anh?”

“Mạc Hà đến bãi ngằm James thì gần quá.”

Lộ Kha Đồng chớp chớp mắt, dường như có thể nghe được nhịp tim của mình.

Phí Nguyên ở đầu bên kia cười: “Cây non, đưa em đi chân trời góc biển có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Phiên Ngoại 6 - Lễ Thành Nhân Li

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kỳ nghỉ hè đại học năm hai rốt cuộc đã đến, trong sân trường toàn là sinh viên vội vã về nhà, người thì đón xe lửa người thì đón máy bay, tay xách nách mang hành lý. Dưới gốc cây hòe trước cổng ký túc xá số hai, Phí Nguyên xách một phần điểm tâm đã chờ cả buổi trời.

Một bạn học kéo hành lý đi ngang qua, hỏi: “Anh Nguyên, anh chờ Lộ Lộ hả?”

“Ừ, em ấy còn chưa lễ mễ xong à?” Phí Nguyên cũng quen thân với bạn cùng ký túc xá của Lộ Kha Đồng, bèn dặn dò: “Đọc đường nhớ cẩn thận, khai giảng gấp lại.”

Mới vừa nói xong, một cái đầu thò ra từ ban công lầu bốn, Lộ Kha Đồng gọi với xuống dưới: “Anh đại! Anh lên đây đi!”

Phí Nguyên ngẩng đầu nhìn một cái, đoạn bước lên bậc thềm đi vào tòa nhà ký túc xá. Trong hành lang, cửa phòng ký túc xá nào cũng mở toang, các sinh viên lũ lượt ra vào, Lộ Kha Đồng mặc đồ ngủ tựa vào khung cửa, chờ Phí Nguyên đến rồi cười ngượng ngùng, nhận lỗi: “Em lại dậy trễ nữa, dạo này cứ ngủ không ngon, không biết tại sao luôn.”

Phí Nguyên đẩy cậu vào phòng: “Bớt đi, suốt ngày ngủ y như heo, để anh nói em nghe tại sao, tại ngứa mình ấy, đánh em một trận là dễ chịu ngay.” Nói xong chìa tay sờ bụng Lộ Kha Đồng, sau đó đặt điểm tâm lên bàn: “Ăn nhanh đi, ăn xong cho nửa tiếng thu dọn, còn rề rề nửa cho em tự đón taxi về.”

Lộ Kha Đồng ngồi xếp bằng trên giường ăn bánh chiên, thỉnh thoảng đưa qua cho Phí Nguyên cắn một cái. Cậu cố ý cụp mắt, nói nhỏ: “Năm đó chưa đến sáu giờ em đã đến công viên Lá Thu chờ anh, mua hai cái bánh chiên ở sạp trước cổng, một cái cho ót, một cái không cho, muốn đợi anh đến cho anh ăn một cái, vậy mà anh mãi không đến. Đợi đến trưa em ăn cái kia luôn, cay đến nổi cổ họng đau rát, nhưng em cũng không dám đi mua nước uống, sợ anh đến không tìm được em.”

Phí Nguyên không biết làm sao, mắng: “Đừng giả bộ đáng thương.”

Mặc dù trong lòng biết rõ trò này của Lộ Kha Đồng, ngoài miệng cũng đã dạy dỗ, song Phí Nguyên vẫn kiềm lòng không dặng đi qua ngồi xuống bên cạnh. Đầu óc Lộ Kha Đồng quả thật không xài được, nhưng đôi lúc lại rất nhanh nhạy, cậu vội vàng trèo lên đùi Phí Nguyên ngồi, tiếp tục nói: “Đâu có giả bộ đáng thương, đáng thương thiệt mà, anh không để ý đến em là trời của em sụp liền.”

“Em buồn thêm chút nữa đi, lại còn trời sụp, trời trũng xuống nền đất cũng có thể bị em tí tòn cho bay lên lại.” Phí Nguyên ôm Lộ Kha Đồng, vuốt nhẹ góc áo ngủ của cậu: “Bạn cùng ký túc xá của em chịu được em sao? Người ta ai cũng quần cộc áo ba lỗ quần lót đi ngủ, em còn mang mấy bộ đồ ngủ cộc lạt, không thấy nóng à.”

Vừa khéo ăn xong, Lộ Kha Đồng sờ sờ cổ áo của mình, nói: “Hồi em còn nhỏ mẹ em đã dạy em, vận động mặc đồ thể thao, đi ngủ mặc đồ ngủ, bé trai chú ý cẩn thận như em không còn nhiều đâu.”

Phí Nguyên thò tay vào bóp hông Lộ Kha Đồng, nói: “Vậy bé trai này, có một kiểu ngủ không mặc đồ, có biết không?”

Lộ Kha Đồng tựa lên người Phí Nguyên, mắt không chớp, mặt nóng ran, làm sao cậu không biết cho được, năm đó lúc Phí Nguyên sờ bắp đùi của cậu, nói trông dẫu tay cho cậu là cậu đã biết rồi.

Cậu ngửa đầu nhích lại bên tai Phí Nguyên: “Anh đại, thứ ba tuần sau sinh nhật em.”

Qua sinh nhật, là em mười tám tuổi.

“Qua sinh nhật, lại lớn thêm một tuổi.” Phí Nguyên đáp một câu, giọng điệu rất chi là bình thản, sau đó lại càng bình thản đẩy Lộ Kha Đồng xuống khỏi người mình: “Mẹ nó ngần này tuổi rồi mà còn phải giục em làm việc! Mau dọn đồ cho anh!”

Phải nói rằng học đại học ở bán địa rất thuận tiện, cho dù rề rà thêm ba tiếng cũng về đến nhà sớm hơn người khác. Nghe tiếng âm âm chói tai từ xa đến gần, mấy đứa nhóc chạy giỡn trước hẻm đều bùm kín lỗ tai. Chờ xe máy dừng, Lộ Kha Đồng đeo túi chạy vào trong sân, thấy ông Thẩm đang ngồi hóng mát, Thẩm Đa Ý thì ngồi cạnh bàn ăn dưa hấu. Lộ Kha Đồng bắc ghế ngồi xuống, lấy một miếng dưa cho ông Thẩm trước: “Chào ông, sao ông không ăn ạ?”

Ông Thẩm nói: “Lạnh quá, ông chỉ ăn được miếng nhỏ thôi, các cháu ăn đi, không cần lo cho ông.”

Lộ Kha Đồng rút tay về, ngồi ngay ngắn chuẩn bị giải khát cho mình, ngờ đâu còn chưa kịp cắn, đúng lúc Phí Nguyên khóa xe máy xong đi tới, cậu vội vã đưa cho Phí Nguyên, nói: “Ăn dưa ăn dưa nè anh, chỗ này còn ít lắm.”

Lúc này Thẩm Đa Ý đã ăn được ba miếng, ăn xong đứng dậy đi rửa tay, hỏi: “Sao mới nghỉ ngày đầu tiên đã không chịu về nhà, thôi cậu dứt khoát thuê một phòng ở đây cho rồi đi.”

“Được thôi,” Lộ Kha Đồng biết Thẩm Đa Ý cố tình nói móc mình: “Thuê phòng của cậu ha, thấy cậu ngủ giường đôi trông trải quá, mình lấp đầy chỗ trống cho cậu, còn có thể đắp chăn cho cậu nữa, cho cậu nóng chết luôn.”

Chờ cự nự với Thẩm Đa Ý xong, vừa cúi đầu chỉ còn thừa một miếng dưa, trước mặt Phí Nguyên bày một hàng vỏ dưa, hạt cũng không nhà ra. Phí Nguyên cũng đứng dậy đi rửa tay, còn nói với Thẩm Đa Ý: “Cảm ơn nhé, nếu không không đủ cho tôi ăn rồi.”

Ông Thẩm bật cười ha ha, Lộ Kha Đồng cầm miếng dưa còn lại cắn mạnh một cái, buồn bực nói: “Ăn miếng dưa nhà mấy người mà còn tính kể người ta, chắc tổ tiên toàn là giai cấp bóc lột thôi.”

Đến trưa trong nhà vẫn không có ai, Phí Đắc An và Lâm Du Châu đi làm không trở về. Phí Nguyên ở trong sân rửa xe máy, Lộ Kha Đồng không có gì làm nên vào phòng ngủ chơi mấy vi tính. Giai cấp bóc lột Thẩm Đa Ý đã nấu cơm xong, sau đó bưng hai bát qua.

Mì lạnh sốt mề, ăn kèm dưa leo thái sợi, Thẩm Đa Ý chảy chút mồ hôi, mặt mày đỏ bừng. Lộ Kha Đồng nhìn cả buổi cũng chẳng thấy giấy đâu, cuối cùng quyết định khỏi tìm, nâng tay vuốt từ trán xuống dưới cằm Thẩm Đa Ý.

Mì lạnh sốt mề

“Cậu sờ mặt mình làm gì, đừng động tay động chân.”

“Thì cũng vì thấy cậu mồ hôi đầm đìa thôi.” Lộ Kha Đồng ngồi xuống cầm dưa, song ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Thẩm Đa Ý, ra chiều chưa đã ghen: “Mặt cậu sạch ghê ha...”

Mặt càng đỏ hơn, Thẩm Đa Ý nhấc chân bỏ đi, tiện thể kêu lớn: “Phí Nguyên vào ăn cơm! Mi lạnh ngắt rồi này!” Nói đoạn bước ra khỏi phòng, lúc đi ngang qua còn trừng mắt lườm Lộ Kha Đồng cách cửa sổ, nhìn không được lâu bàu: “Quên cho cậu thêm vài muỗng keo vụn năng, dán miệng cậu lại.”

Ăn trưa xong, Lộ Kha Đồng cầm bát đã rửa sạch chuẩn bị đem trả, Phí Nguyên chặn lại giành bát, không cho cậu đi. Nhà bên kia ông Thẩm đã ngủ rồi, quạt điện mở mức nhỏ nhất, Thẩm Đa Ý nằm trên sofa nghỉ ngơi, thấy Phí Nguyên bưng bát vào bên bàu: “Đặt trên bàn là được rồi.”

Phí Nguyên đặt xong lại không đi, bước thẳng qua một đầu khác của sofa ngồi xuống, hỏi: “Cục Đường sắt lại cho nhân viên nghỉ hè an dưỡng, bảo là đi leo núi nào đấy, ba tôi nói cậu biết chưa?”

Hè năm nào cục Đường sắt cũng tổ chức cho nhân viên đi chơi một chuyến, còn có thể dẫn người nhà theo, nếu không phải Bắc Đới Hà thì là Tị Thử Sơn Trang, hoặc là đi thảo nguyên chơi, ngắm trăng trên đỉnh núi. Lúc thì Phí Đắc An đi với Lâm Du Châu, khi thì Phí Nguyên đi với Thẩm Đa Ý, vừa khéo ba mẹ Thẩm Đa Ý vốn dĩ cũng từng làm cho cục Đường sắt, rất nhiều nhân viên thâm niên đều biết hai thằng bé này, có thể trông chừng họ.

*Tị Thử Sơn Trang (nghĩa đen là “tràng trại trên núi để tránh nóng”) là một lâm viên danh tiếng của đế vương còn lại đến nay, tọa lạc ở huyện Thừa Đức, tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc. Sơn Trang gồm hai bộ phận lớn: khu cung điện và khu vườn cảnh. Năm 1994, UNESCO đã liệt Tị Thử Sơn Trang vào danh sách di sản văn hoá của thế giới.

Thẩm Đa Ý khếp hờ mắt: “Leo núi mệt quá, mình không đi đâu, nếu chú với di đều không đi chẳng phải rất đúng dịp sao, cậu với Lộ Kha Đồng đi đi, cậu ấy dồi dào tình lực thế mà.”

Phí Nguyên nói: “Cậu đừng vì người quên mình, không cần phải thế.”

“Thôi đi, ai mà vì hai cậu, thấy mặt là phiền rồi.” Thẩm Đa Ý lại nhớ đến khi nãy Lộ Kha Đồng sờ mặt mình: “Tại mình không thích leo núi thôi, có sức thể chi bằng đi làm bán thời gian vài hôm, còn có thể kiếm thêm ít tiền. Nếu đi thảo nguyên cười ngửa chắc chắn mình sẽ lập tức thu dọn đồ đạc, Lộ Kha Đồng là ai, không quen.”

Lộ Kha Đồng núp ngoài cửa này giờ ló đầu ra, nói: “Sao không quen được nha, mình còn lau mồ hôi cho cậu mà.”

Trên sofa không còn chỗ, Lộ Kha Đồng cũng không biết nên ngồi đâu, cậu bèn đi đến ngồi xổm trước mặt Thẩm Đa Ý, vừa khéo đối diện ngay mặt Thẩm Đa Ý, sợ làm ồn quấy rầy giấc ngủ của ông Thẩm nên nói lí nhí: “Cậu muốn đi thảo nguyên hả? Thật ra mình cũng chưa cưỡi ngựa bao giờ, hay là ba đưa mình cùng đến Nội Mông chơi một chuyến đi?”

*Nội Mông (Khu tự trị Nội Mông Cổ): là một khu tự trị nằm ở phía bắc Trung Quốc. Nội Mông có biên giới quốc tế với nước Mông Cổ độc lập và Nga.

Phí Nguyên nói: “Đề xem đã.”

“Cậu xem thì có ích gì.” Thẩm Đa Ý đưa tay sờ mặt Lộ Kha Đồng, xem như đã hả giận: “Mình không đi đâu hết, ông nội ở nhà mình không yên tâm, với lại mấy hôm nữa mình phải đi dạy kèm tại nhà cho một đứa nhóc rồi.”

“Vậy thôi.” Lộ Kha Đồng có chút mất mát, cứ rướn cổ không nhúc nhích, chờ khi hết mất mát lại hớn ha hớn hở hỏi Thẩm Đa Ý: “Mặt mình sạch ha?”

Thẩm Đa Ý cau mày nắc: “Để mình yên ổn ngủ một giấc được không?! Phiền chết được!”

Phí Nguyên kéo Lộ Kha Đồng về, điệu bộ hết như con nhà mình ở ngoài gây sự vậy. Lộ Kha Đồng ra khỏi nhà mà còn quay đầu ngoái nhìn, vẫy tay với Thẩm Đa Ý cách cửa sổ, sớm đã quên mất lúc ăn dưa hấu còn nói người ta là giai cấp bóc lột.

Từ bên ngoài ba mươi mấy độ vào trong phòng máy lạnh, Lộ Kha Đồng chạy ào lên giường kéo chăn phủ giường, từ lúc mở cửa đến khi nằm ngay ngắn, động tác phải nói là liên mạch lưu loát. Phí Nguyên lững thững nằm xuống bên cạnh, đoạn lật người gác tay lên bụng cậu.

Lộ Kha Đồng kéo chăn phủ giường, trùm lên cả cánh tay của Phí Nguyên.

“Ngủ chút đi.” Phí Nguyên nói xong cũng nhắm mắt, thế nhưng tay lại luồn vào từ vạt áo thun của Lộ Kha Đồng, áp lòng bàn tay lên bụng cậu mà vuốt ve, tiếp theo mò mẫm xuống bụng dưới ần nhè nhẹ, chờ khi Lộ Kha Đồng có ý thức hít hơi thì lại mò vào khe hở lưng quần. Lúc Phí Nguyên mò mẫm ra lần nữa, chỉ thấy Lộ Kha Đồng đang trợn tròn mắt nhìn mình, tay núm chần phủ giường nằm yên không nhúc nhích, chẳng dám thở mạnh tiếng nào.

Phí Nguyên định bụng trêu chọc cậu, thế là dùng một tay cời nút quần của cậu, tay còn lại mò xuống chút nữa. Lộ Kha Đồng vẫn không nhúc nhích, thế nhưng đã bắt đầu chớp mắt, coi bộ hốt hoảng rồi, quả nhiên chừng ba năm giây sau, cậu lên tiếng.

“... Anh muốn làm gì vậy?”

Phí Nguyên cúi đầu dụi dụi tóc Lộ Kha Đồng, trả lời: “Sờ em, xem em sạch cỡ nào.”

Lộ Kha Đồng buông chần phủ giường ra, vươn tay ôm lấy Phí Nguyên, vẫn câu cũ: “Thứ ba tuần sau sinh nhật em”

“Biết rồi, đã nói đi nói lại mấy lần.” Phí Nguyên rút tay ra, đắp kín chăn cho Lộ Kha Đồng, sau đó chỉ nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng: “Ngại đến nỗi không dám thở mà vẫn còn nhân mạnh em sắp sinh nhật, tự đào hầm cho mình à?”

Lộ Kha Đồng thổ lộ chân thành: “Lúc nghĩ một mình không thấy ngại, còn rất kích động nữa, nhưng lúc ở bên anh lại không được.” Thật ra cậu còn chưa nói hết, cảm đã bị Phí Nguyên bóp, thế nên ú ớ hỏi: “Em lại chọc gì anh nữa rồi...”

Phí Nguyên hỏi: “Lúc em nghĩ một mình, em nghĩ cái gì?”

Lộ Kha Đồng giãy dụa mấy cái muốn xoay người đưa lưng qua, nhưng bị Phí Nguyên nên ôm không tài nào nhúc nhích được, cậu dứt khoát nép sát vào lòng Phí Nguyên, để cho Phí Nguyên khỏi nhìn thấy mặt mình, bấy giờ mới trả lời: “Nghĩ anh làm em kiểu này kiểu nọ, thì sao chứ... em đâu phải người xuất gia, không được nghĩ chuyện gì gì đó với người yêu sao...”

Lần này đổi thành Phí Nguyên nói câu nọ: “Thứ ba tuần sau sinh nhật em.”

...

Hai người ngủ trưa một giấc, sau khi Lộ Kha Đồng tỉnh dậy, nửa bên mặt toàn là dấu chiếu, cậu ngơ ngác đi ra bồn rửa trong sân rửa mặt, rửa xong vác mặt đầy bọt nước ngồi trên ghế đầu lên con động kinh.

Lâm Du Châu tan tầm sớm, từ xa đã nghe thấy tiếng giày cao gót, Lộ Kha Đồng giật bản mình, vội chạy ra cửa sân chào đón. Thấy cậu, Lâm Du Châu nói như dạy dỗ con nít: “Lau mặt đi, đây toàn là nước giếng ngầm, lạnh lắm”

Dạy xong lại hỏi: “Ăn cơm tối rồi hẵng đi, muốn ăn gì?”

“Không được không được ạ, con phải về nhà ăn cơm với ba con.” Lộ Kha Đồng theo sau Lâm Du Châu vào nhà, cậu không dám mất tích ngay ngày nghỉ đầu tiên, nếu vậy Lộ Nhược Bồi sẽ giận phát ngất mất: “Đi ơi, có phải đơn vị của chú tổ chức đi leo núi không?”

Lâm Du Châu buộc tóc lên: “Ừ, con với Phí Nguyên đi đi, không muốn leo núi thì đăng ký đi nơi khác chơi cũng được.”

Lộ Kha Đồng khoái chí, hí hửng nói: “Dì, dì ủng hộ thật đó.”

“Ủng hộ chứ, dì đỡ nấu công nấu thêm một phần com.” Lâm Du Châu bắt đầu lúi cúi làm việc, rửa sạch ba quả cà chua rồi đưa cho Lộ Kha Đồng một quả: “Được rồi, đừng chen chúc trong phòng bếp nữa, nóng lắm.”

Lộ Kha Đồng gặm cà chua chuẩn bị đi ra ngoài, vừa đến cửa phòng bếp thì bị gọi lại, cậu quay đầu, phát hiện Lâm Du Châu có vẻ chần chờ do dự. Đúng là Lâm Du Châu có hơi bối rối, ngừng vài giây rồi nhìn Lộ Kha Đồng, nói: “Dì với chú con định dẫn Đa Ý và ông nội của Đa Ý đi chơi mấy hôm, đi loanh quanh vậy thôi, cũng sẽ không đi quá xa, chỉ tự lái xe đi giải sầu.”

Lộ Kha Đồng biết vì sao Lâm Du Châu chần chờ, là vì sợ cậu ghen tị, hoặc nên nói là hụt hẫng, có điều cậu không hề thấy thế, trái lại còn thờ phào một hơi, đáp: “Vậy con giúp Đa Ý dọn đồ nha!”

Cậu ra khỏi nhà sang tìm Thẩm Đa Ý, ba mẹ của Thẩm Đa Ý đã qua đời từ sớm, mọi khi phải chăm sóc ông nội, kể cả ngày nghỉ cũng không có thời gian và tiền bạc để đi chơi, may là có gia đình trúc mã đùm bọc, may thật.

Thẩm Đa Ý đang đọc sách, còn ghi chép gì đó nữa, thấy Lộ Kha Đồng vào bèn nói: “Ngủ đủ càng hăng sức, mặt in dấu chiếu mà còn cười tí tởn.”

“Sao cậu mới nghỉ ngày đầu đã học bài rồi, nghỉ một lát đi.” Lộ Kha Đồng bước qua ngồi một bên, phát hiện Thẩm Đa Ý đang đọc sách cấp hai, đoán chừng là làm gia sư phải soạn bài: “Dì với chú chuẩn bị dẫn cậu với ông đi chơi mấy hôm đó, cậu biết chưa?”

Thẩm Đa Ý lắc đầu: “Hình như chú nói với ông mình rồi, nhưng ông mình chưa nói rõ.”

Lộ Kha Đồng nhích lại gần hơn chút, thương lượng: “Vậy sau này có thời gian, tụi mình cùng đến thảo nguyên chơi nha? Đầu thể nào cậu học giỏi hơn mình mà cười ngửa cũng giỏi hơn mình được, để xem ai học nhanh hơn.”

“Lộ Kha Đồng.” Thẩm Đa Ý nhìn sâu vào mắt Lộ Kha Đồng: “Cậu đừng có gieo lòng đồng tình muộn nơi.”

“Cậu tiêu rồi, mình là thiếu nam rộng lòng mà.” Lộ Kha Đồng dùng đầu gối huyếch chân Thẩm Đa Ý, ngập ngừng nói: “Chẳng lẽ mình nấu mì với cậu, lúc cậu cho mình sôcôla và lê cũng là đồng tình sao?”

Thẩm Đa Ý nở nụ cười: “Là tình bạn được chưa? Gọi cậu một tiếng bạn thân, cậu mau đáp lời đi.”

Lộ Kha Đồng úp sấp trên bàn: “Sắp đến sinh nhật mình rồi, cậu gọi mình tiếng nữa khỏi đưa quà cũng được.”

Im lặng giây lát, Thẩm Đa Ý đột nhiên kéo ngăn tủ, rút ra một tấm hình kẹp trong quyển sách, sau đó đặt trước mặt Lộ Kha Đồng, ngượng ngùng cúi đầu, nói nhỏ: “Bạn thân, trả cho cậu nè.”

Là tấm hình kia của Phí Nguyên.

“Mình giữ nó, cảm giác như nợ cậu cái gì ấy.” Thẩm Đa Ý vẫn cúi đầu, lát sau từ từ ngẩng lên nhìn Lộ Kha Đồng, nhìn vô cùng nghiêm túc: “Mình trả lại cho cậu, cảm thấy lòng nhẹ hơn rất nhiều, không còn băn khoăn khi làm bạn thân với cậu nữa.”

Lộ Kha Đồng hỏi đầy chờ mong: “Đáng giá ư? Mình được yêu thích vậy đó hả.”

Thẩm Đa Ý đánh Lộ Kha Đồng một cái, rồi lại thành thật trả lời: “Ừa.”

Trái thanh long năm đó cậu dứt mình ăn ngọt quá, đến giờ mình vẫn chưa quên. Cậu nhớ rằng ông nội mình không tốt nên mua thịt gà mềm cho ông ăn, mỗi lần nhớ đến ông sẽ khen cậu. Cậu lỏng ngóng giải vây cho mình, đoán chừng đã dùng năng lực phản ứng nhanh nhất đời này rồi. Trời hè oi ả nằm trên giường của mình đắp chăn cho mình, khen mì mình nấu ăn ngon. Cậu biết mình lấy trộm đồ của cậu, nhưng sợ mình xấu hổ nên mở lời nói không sao trước.

Lần đó cậu nhào tới gọi mình là bạn thân, mình đã xem là thật rồi.

...

Lúc Lộ Kha Đồng về đến nhà mình, sắc trời sắp tối đen, Lộ Nhược Bồi đã tan tầm, đang ngồi trong phòng khách chờ com nấu chín, bác gái nấu com bận bịu trong phòng bếp, thỉnh thoảng nói một câu “sắp xong rồi”.

“Ba ơi, con về rồi nè.” Lộ Kha Đồng ném túi xuống đất, đặt mông ngồi bên cạnh uống trà. Lộ Nhược Bồi không bày mặt hòa nhã với cậu, lạnh giọng nói: “Mới nghỉ ngày đầu tiên đã qua nhà người ta chơi đến khi trời tối mới chịu về, con đừng gọi ba là ba, ba không có đứa con trai tài giỏi như con.”

Lộ Kha Đồng vội vàng lia mắt nhìn phòng bếp, sợ bị người ta nghe thấy: “Ba nói nhỏ thôi, ban ngày ba có ở nhà đâu, con về đây làm gì, con lại không cần làm bài tập, cũng chẳng cần quét dọn vệ sinh. Thỉnh thoảng buổi tối ba ghé nhà chú Dương, một mình con ở nhà, con có nói ba tiếng nào không?”

“Đừng so sánh với bọn ba.” Lộ Nhược Bồi lườm Lộ Kha Đồng, ngại cậu nói năng không giống ai: “Ngũ âm không đầy đủ mà còn vừa đi vừa hát, người ta cho con tảo ngọt gì mà làm con vui về đến vậy?”

“Cũng không có gì, chỉ là chuẩn bị đi chơi thôi.” Lộ Kha Đồng phát hiện trên áo thun dính màu đỏ nhàn nhạt, coi bộ khi nãy ăn cà chua rơi phải, cậu bèn đứng dậy chuẩn bị đi tắm thay quần áo, vừa đi vừa nói: “Đơn vị của chủ tổ chức đi leo núi, con muốn đi với Phí Nguyên.”

Lộ Nhược Bồi giữ tờ báo phát ra tiếng sột soạt, nhủ thầm phải sửa lại chính sách của cục Đường sắt mới được, một năm bốn quý tổ chức bao nhiêu lần du lịch mới đủ đây? Đúng là không có điểm dừng mà.

Sau khi ấn định hành trình sẽ là công tác chuẩn bị, Phí Nguyên từng đi vô số lần, hành trang gọn mà nhẹ, hơn nữa Phí Nguyên giống Phí Đắc An, đàn ông tục tăng cầu thả, không có tí mỉa mai cả. Nhưng lần này không được, mình tục tăng thì thôi nhưng phải lo cho Lộ Kha Đồng.

Đức hạnh y như công chúa hạt đậu mà.

Một ngày trước khi xuất phát, hai người hẹn nhau đến siêu thị mua đồ. Lộ Kha Đồng đeo ngược mũ lưỡi trai, khoe mẽ: “Anh đại, cái này em mới mua nè, em còn mua đôi giày leo núi nữa, bánh lăm đó. Anh khoan xem đồ ăn đã, anh thấy em bánh không?”

“Bánh.” Phí Nguyên nâng tay ụp mũ của cậu xuống: “Đừng nhoi, nhìn xem muốn ăn gì, mau mua đi.”

Lộ Kha Đồng gom cả đồng, đến lúc đó leo một bước ăn một miếng cũng đủ ăn đến tận đỉnh núi. Hai người đi đến một kệ hàng rồi rẽ sang kệ khác, trên kệ hàng ngay ngã rẽ bày đồ dùng kế hoạch hóa gia đình, lúc đi qua Lộ Kha Đồng lén lút ngó vài lần.

Chờ khi mua đầy đủ mọi thứ, Phí Nguyên đẩy xe hàng về phía quầy thu ngân, Lộ Kha Đồng do dự đi theo. Sau khi hạ quyết tâm, cậu thỉnh thoảng kéo cánh tay Phí Nguyên, hỏi: “Anh đại, anh xác định đã mua đủ rồi sao?”

Phí Nguyên nhìn xe đẩy hàng, trả lời: “Đủ rồi, ầm nước xách tay nhà có sẵn, không cần mua.”

“... Vậy tính tiền đi.” Lộ Kha Đồng lại luống cuống, đứng xếp hàng mà ỉu xiu, con người không xoay chuyển mà thất thần nhìn chằm chằm một chỗ. Chờ tính tiền xong đi về hướng lối ra, chân cậu càng bước càng nặng, lúc gần lên thang cuốn, cuối cùng cậu không nhịn được nữa, nói: “Anh đại, em quên mua cái này, anh chờ em chút nha!”

Lộ Kha Đồng xoay người bỏ chạy, nào ngờ mới chạy một bước đã bị Phí Nguyên túm mũ áo khoác. Phí Nguyên kéo cậu đến trước người mình, xoay mũ lưỡi trai của cậu lại, thấp giọng hỏi: “Em mua cái gì?”

Lộ Kha Đồng nói không nên lời, nghẹn hồi lâu mới đáp: “Em không mua nữa.”

Nhìn dáng vẻ Lộ Kha Đồng bước lên thang cuốn, Phí Nguyên biết ngay cậu lại tủi thân, anh nín cười đuổi theo, mãi khi ra đến bãi đỗ xe vẫn bị ai đó ngó lơ. Lộ Kha Đồng mở cửa sau ngồi vào trong, Phí Nguyên tặc lưỡi một tiếng, nói: “Em là lãnh đạo à? Lên trước ngồi.”

Lộ Kha Đồng lòng đau như cắt, cậu ỉu xiu mở cửa ghế phó lái, dọc đường đi cứ im thin thít, nhìn ra ngoài cửa sổ thờ dài thườn thượt. Phí Nguyên mặc cho cậu tủi thân, tranh thủ để cậu đạt trị số tủi thân cao nhất, lúc gần đến cửa nhà Lộ Kha Đồng thì dừng xe bên đường, bỗng nhiên tháo dây an toàn.

“Để em tự lấy.” Cứ tưởng Phí Nguyên muốn xuống xe lấy đồ giúp mình, Lộ Kha Đồng bèn mở miệng trước, nói xong cũng tháo dây an toàn chuẩn bị xuống xe. Phí Nguyên lại thỉnh thoảng tay nắm gáy Lộ Kha Đồng kéo cậu vào, sau đó cúi đầu hôn cậu.

“Ngày mai lên đường rồi, tối nay còn giận hờn với anh.”

“Anh đừng có giả bộ.” Tuy rằng ngoan ngoãn cho hôn, Lộ Kha Đồng vẫn rầu rĩ không thôi: “Có phải anh chờ chán rồi, không mong chờ nữa không.”

Phí Nguyên cười thờ dài, sau đó chỉnh ghế xe thấp xuống, chỉnh xong nhấc Lộ Kha Đồng lên đùi mình. Ánh sáng bốn phía mờ tối, còn bị góc hộc rậm rạp che khuất nên tối đen như mực, tuy vậy Lộ Kha Đồng vẫn cảm thấy căng thẳng, cậu quay đầu dúi vào cổ Phí Nguyên, mũ lưỡi trai cũng rút.

“Vừa rồi muốn mua gì tưởng anh không biết à?”

“Sợ anh biết chắc, mua bao đó.”

“Không cho em mua là tủi thân thế hả?”

“Anh chờ chán rồi chứ gì, em cảm giác được mà.”

Tay đang vịn hông Lộ Kha Đồng mò thẳng lên trên, Phí Nguyên nhéo ngay ngực Lộ Kha Đồng một cái. Lộ Kha Đồng đau đến hừm một tiếng, hừm xong bị Phí Nguyên ấn xuống dưới, bấy giờ Phí Nguyên hỏi: “Nhóc ngốc, em cảm giác được gì?”

Dưới móng bị thứ gì đó chọc, Lộ Kha Đồng lập tức đổi giọng: “Vây... không bao cũng được.”

Nơi cổ vừa ướt vừa nóng, Phí Nguyên kéo Lộ Kha Đồng lên hôn tiếp, hôn xong cạ cạ môi cậu, nói: “Mua chẳng biết bao lâu rồi, nếu em nói không cần, vậy anh cũng không có ý kiến.”

Lộ Kha Đồng bức xúc nói: “Không chọc em bộ anh chết hay sao vậy...”

Sáng sớm hôm sau, hai người mạnh ai nấy đón taxi đến cục Đường sắt, sau đó ngồi xe chuyên dụng lên đường, chặng đường hơn bốn tiếng đồng hồ cười

cười nói nói chẳng mấy chốc đã trôi qua. Đi lên núi Bàn, nhà trọ mà hai người nghỉ chân nằm ngay giữa sườn núi, trông hết như một khách sạn lớn, gọi là “Chốn sâu thẳm trong mây”, từ cửa sổ phòng có thể nhìn thấy núi non xanh mướt chạy dài, còn có xe cáp treo nho nhỏ đung đưa xa nữa.

Núi Bàn

“Phong cảnh đẹp quá ta.” Lộ Kha Đồng vịn cửa sổ nhìn không rời mắt được, ba lô cũng quên đặt xuống: “Em thấy không cần leo núi, ngồi trong phòng ăn đồ ăn vặt ngắm gió là được, sướng chết rồi.”

Phí Nguyên đứng bên giường lấy quần áo, do nhiệt độ trên núi thấp, mặc áo ngắn tay nên thấy lạnh, anh lôi chiếc áo khoác ra, nói: “Ăn trưa xong rồi đi dạo xung quanh, sáng mai leo lên đỉnh núi, dậy nổi thì ngắm mặt trời mọc, dậy không nổi thì thôi.”

Lộ Kha Đồng nhắm tịt, cảm thấy nếu mình cố gắng biết đâu chừng sẽ dậy nổi, tính xong đi qua dọn đồ với Phí Nguyên, cuối cùng hai người thay quần áo đi ăn.

Khu nghỉ mát xây dựng nơi sườn núi này quá tuyệt vời, vừa có thể trông thấy dãy núi và cây cối um tùm, vừa có hàng ăn và quán trà, còn có thác nước nhỏ chảy róc rách. Lộ Kha Đồng đeo máy ảnh trên cổ, đi đến đâu chụp đến đó, ngay cả bãi đỗ xe cũng không tha.

Vài người đam mê hoạt động ngoài trời đeo ba lô to đứng đi ngang qua, Lộ Kha Đồng còn chụp ảnh nhóm giùm người ta, chụp xong hỏi Phí Nguyên: “Bọn họ không ngại nặng hả, em nhìn thôi cũng đủ mệt rồi.”

Phí Nguyên nói: “Người ta là dân chuyên nghiệp, bây giờ lên đó luôn không xuống nữa, dựng lều bạt trên đỉnh núi, sáng sớm mai ngắm mặt trời mọc.”

“Mặt trời mọc có gì hay chứ, sao ai cũng mê vậy nhỉ, em cảm thấy mặt trời lặn cũng đẹp lắm mà.” Lộ Kha Đồng không chụp nữa mà nhìn sang quán trà, phát hiện không còn chỗ ngồi: “Chắc phải thứ hai buồn bán hăm hiu sao, gì mà đông nghịt vậy.”

Phí Nguyên đưa cho cậu chai nước, đoạn quay đầu đi về hướng ngược lại. Lộ Kha Đồng uống xong vội vàng đuổi theo, cũng không biết đang đi đâu. Đi một hồi cảm giác dọc đường người càng đến càng đông, qua thêm một lát nữa, cậu ngẩng đầu trông thấy một vùng cây ước nguyên.

Trên những cây thấp treo đầy vải đỏ, bên trên viết lên nguyện vọng, sắc đỏ bay giữa núi rừng xanh um mang một luồng tiên khí khó tả. Lên bậc thang đi đến trước bàn, trên bàn đặt rất nhiều mảnh vải đỏ mới, cạnh xấp vải đặt hộp thu tiền, tiên khí tản mát tiêu.

Lộ Kha Đồng lấy ra năm mươi đồng trong túi quần: “Một đồng một mảnh? Vậy em lấy trước năm mươi mảnh.”

“Đốt tiền à.” Phí Nguyên đá cậu một cái, kể đến ném hai xu vào hộp: “Hai mảnh đủ cho em viết rồi, ước nguyện không cần phải nói nhiều, đừng làm thần tiên phiền chết.”

“Hai thì hai, em dùng chữ Khải size 5 viết, chi chít luôn.” Lộ Kha Đồng lấy bút đi qua bên ghế đá, đặt mảnh vải lên mặt ghế, mình thì ngồi chồm hổm: “Nói rộng một chút, hy vọng những người con quen biết đều khỏe mạnh vui vẻ, nhất là phụ huynh và bạn bè, nhất định phải hạnh phúc. Được rồi, d ưới đây nói cụ thể hơn. Một, hy vọng mỗi ngày anh đại yêu con nhiều hơn, tích thiếu thành đại yêu con chết luôn. Hai, CET-6 con thi hai lần rồi, lần tới cho con đậu đi mà. Ba, hy vọng Khuru nhi ở nước ngoài mọi việc đều thuận lợi, Thảm Đa Ý mỗi ngày đều vui vẻ, Uông Hạo Điền sớm debut làm ảnh đế, quan trọng nhất là sớm tìm được Giản Tân.”

“Bồ Tát, quan trọng nhất nhất là, mau giúp khoa học kỹ thuật của loài người tiến bộ đi, phát minh ra một loại di động chống bị chặn số, bán máu bán thận con cũng mua.” Vừa lẩm bầm viết xong, sau ót đã bị búng một cái, Lộ Kha Đồng cũng không quay đầu lại, tiếp tục viết: “Ngôn từ vụn vặt, từng câu chân thành, ngày mai là sinh nhật mười tám tuổi của con, cả đời chỉ có một lần hoa quý mùa mưa, Bồ Tát phải giúp con thực hiện nha.”

Phí Nguyên chờ đến nỗi muốn bỏ đi trước, nhìn Lộ Kha Đồng cầm tấm vải chỉ chít chữ đen lên mà chịu không thấu, mắng: “Mẹ nó em bình thường một chút được không thể, ghi một câu như người bình thường sẽ tử thân chết em à?”

Lộ Kha Đồng nhủ thầm đâu phải không cho anh viết, đợi một lát cũng không được. Cậu đi tới dưới gốc cây, tiện tay kéo một mảnh vải rũ xuống, đọc lớn: “Hy vọng ông xã sớm ngày cái tà quy ch á nh, nghe bình thường quá à.”

Phí Nguyên đen mặt, bước qua giật mảnh vải chỉ chít chữ, đoạn nâng tay cột lên cây.

Hai người dạo hết một vòng xung quanh, nào ước nguyện nào xin xăm, buổi tối ăn cơm xong định ngủ sớm một chút, bởi vì hôm sau phải leo núi. Lộ Kha Đồng ngồi trên giường nhìn ảnh mình tự chụp, không hài lòng thì xóa bỏ, Phí Nguyên tắm xong mà cậu vẫn còn loay hoay.

“Về rồi làm tiếp, giờ đi tắm đi.”

“Cũng được, dù gì cũng còn chụp nữa mà.” Lộ Kha Đồng tiện tay đặt máy ảnh bên cạnh, đoạn xuống giường vào phòng tắm tắm rửa, trước khi đóng cửa còn lấy đồ ngủ tắm xong phải mặc treo lên tường, treo rồi lại ngăn người không nhúc nhích.

Lát nữa, có gì gì đó không ta.

Lộ Kha Đồng lẳng lặng hú một tiếng, hú xong chui đầu vào buồng tắm, cậu tắm sạch từ đầu đến chân ba lần, tắm đến nổi da thịt cũng ửng hồng. Vừa tắt nước là xung quanh yên tĩnh trở lại, cậu lau khô người mặc quần áo vào, cài vài nút lại ngăn người tiếp.

Rất cuộc có gì gì đó không nha.

Trong phòng đã tắt đèn, chỉ có đèn đầu giường lấp lóe, ánh sáng vàng nhạt ảm áp làm sao, ngoài cửa sổ có thể loáng thoáng nhìn thấy núi, đẹp nhất chính là xe cáp treo lơ lửng đa lơ lơ, hết như cảnh trong tranh vẽ.

Lộ Kha Đồng bò lên giường, nhích lại sát bên Phí Nguyên, nhỏ giọng hỏi: “Anh đại, anh ngủ chưa?”

Đoán chừng Phí Nguyên mới vừa nằm xuống, nghe vậy lập tức mở mắt ra: “Chưa, tằm xong rồi à?” Nói đoạn ngồi dậy, xỏ dép xuống giường: “Để anh dọn túi cho xong, đỡ mắc công sáng mai làm lỡ thời gian.”

Đại khái tốn chừng bảy tám phút, lúc quay lại chỉ thấy Lộ Kha Đồng đang ôm đầu gối tựa vào đầu giường, ánh mắt sâu lắng. Phí Nguyên sòng vai ngồi xuống bên cạnh, hỏi: “Sao vẫn chưa ngủ, lại xụ mặt làm gì?”

Lộ Kha Đồng há miệng, giọng nhỏ dần: “Em chờ anh ngủ chung.”

Tắt đèn đắp kín chăn, Lộ Kha Đồng ngửa mặt lên trên, Phí Nguyên nằm nghiêng người về phía cậu, vẫn là tư thế lòng bàn tay đặt trên bụng đó.

Thế rồi khi Lộ Kha Đồng thả lỏng toàn thân chuẩn bị ngủ, Phí Nguyên bỗng hôn lên má cậu.

“Lộ Lộ.” Phí Nguyên gọi.

Gọi kiểu này thật không tốt lành gì hết mà.

Vạt áo ngủ bị nhấc lên, lòng bàn tay ấm nóng kề sát bắp thịt lạnh lạnh, mồ mả sang trái một chút là có thể dễ dàng ôm Lộ Kha Đồng vào lòng.

Từ trán đến huyệt thái dương, huyệt thái dương rồi đến gò má, sườn mặt của Lộ Kha Đồng bị Phí Nguyên hôn từng chút một.

“Anh đại, hôn, hôn môi đi.” Lộ Kha Đồng mở to mắt, nhưng lại gắng sức nhìn xuống, mục đích để mình trông như đã khép cả mí mắt lại.

Phí Nguyên khẽ nhúc nhích, xoay người đè lên cậu, lại hôn từ trán cậu trở xuống, mũi, chóp mũi, chóp môi, sau đó là cả môi. Lộ Kha Đồng hơi ngước đầu lên, hé miệng hôn Phí Nguyên, thỉnh thoảng cắn một cái, đôi khi liếm một cái. Phí Nguyên liếm khoé môi của cậu rồi chậm rãi xâm nhập, nhẹ nhàng chạm đến đầu lưỡi mà cậu giấu trong miệng.

Chóp môi nguyên vẹn là “thần châu”, chỗ đánh dấu trong hình.

Môi lưỡi quấn quýt lấy nhau, cả người Lộ Kha Đồng căng cứng, cậu phải dùng sức mạnh ý chí mạnh nhất mới có thể giữ mình đừng nhún hết người ra. Bàn tay nắm vai cậu bắt đầu mồ xuống dưới, xẹt qua tay cậu, tiếp theo kẹp lấy hông cậu. Trong lúc bất chợt, đầu lưỡi tê rần, nước bọt từ khoé miệng chảy xuống, ề ề mấy tiếng Phí Nguyên mới chịu buông ra, cậu không kiềm được mà thở dốc, từ từ tỉnh táo lại.

Đôi tay nọ đặt lên xương hông của cậu.

Phí Nguyên cúi người xuống lần nữa, dịu dàng hỏi: “Nhìn động tác của em kia, sợ đến thế à?”

“Em không có...” Đầu óc của Lộ Kha Đồng đã trì trệ, có vẻ như bị hôn đến thiếu oxy, cậu rũ mắt xuống nhìn, hai tay mình siết thành nắm đấm đặt trước ngực, cả người cứng đờ. Dường như không có cách nào nhúc nhích được, cậu xin Phí Nguyên giúp đỡ: “Anh đại, anh kéo em cái đi...”

Thế là Phí Nguyên chậm rãi tụt quần ngủ của cậu xuống.

Áo ngủ cổ lật cài sát nút, kín không kẽ hở, vậy mà nửa người dưới chỉ còn lại mỗi chiếc quần lót màu trắng. Lộ Kha Đồng khép chặt hai chân, từ cổ đến mặt đỏ như gấc.

“Ôm một cái trước đã.” Phí Nguyên đưa tay ra sau cổ Lộ Kha Đồng, cố sức ôm cậu dậy, cuối cùng Lộ Kha Đồng không còn cứng đờ nữa, ôm cổ Phí Nguyên rúc vào đó. Phí Nguyên hôn tai cậu, nói: “Mặc quần bơi nhỏ cũng thấy rồi, bây giờ em ngại cái gì?”

Lộ Kha Đồng không đáp, lại rụt tay vào trong tay áo. Cứ ngỡ cậu thấy lạnh, Phí Nguyên bèn kéo chăn qua đắp lên chân cậu, đắp xong lại thò tay vào, nhẹ nhàng nắm lấy cá chân của cậu.

Từ mắt cá chân hướng lên trên là cẳng chân và đầu gối trần trụi, lên tiếp nữa rồi trượt vào giữa, chen vào giữa hai chân rồi nhích lên từng tắc một, xúc cảm từ mu bàn tay vừa trơn mềm vừa mịn màng. Lên đến trên cùng, Phí Nguyên trở tay ấn khối nhỏ dưới chiếc quần lót trắng, mấy tiếng thở dốc tức thì truyền vào trong tai.

Khối thịt mềm kia bị quần lót nhỏ siết chặt, chỉ dùng đầu ngón tay chọt chọt đã khiến Lộ Kha Đồng cuộn đầu ngón chân. Phí Nguyên dùng tay xoa nhẹ nơi đó của cậu, còn bọc trong lòng bàn tay mà vuốt ve, không lâu sau quần lót nhỏ của cậu đã thấm ướt.

“Anh đại...” Lộ Kha Đồng tựa đầu lên vai Phí Nguyên, từng đợt khoái cảm khiến giọng cậu trở nên bất ổn: “Đừng bóp tròn tròn của em...”

“Biết rồi.” Phí Nguyên cười đồng ý, tay lại bóp mạnh một cái, Lộ Kha Đồng lập tức rên khẽ một tiếng, hai chân kẹp chặt tay Phí Nguyên, trong quần lót cũng từ từ chảy chất lỏng. Phí Nguyên hỏi: “Mới thế đã bắn à?”

Lộ Kha Đồng ngượng chín mặt nhưng vẫn còn mạnh miệng: “Anh đã làm đến vậy rồi, em không bắn thì quá không tôn trọng anh.”

Phí Nguyên nói: “Thừa dịp còn sức tranh thủ tia lia đi.” Dứt lời lại đẩy ngã Lộ Kha Đồng, có thể loáng thoáng nhìn thấy hình dạng thứ trong quần lót của cậu dưới ánh đèn. Lộ Kha Đồng làm gì còn sức nữa, sức đều dồn hết vào chân rồi, cậu nhọc nhằn khép chặt chân không dám nhúc nhích, nửa người dưới ẩm ướt ngọt ngào, cậu lại khôi phục tư thế hai tay siết thành nắm đấm đặt trước ngực, nói: “Hồi nhỏ em tè dầm ở nhà trẻ, lúc cô thay đồ cho em để em nằm vậy nè.”

Phí Nguyên sờ từ chân cậu lên trên một lần nữa, sau đó bóp hông cậu: “Đi nhà trẻ đã mấy tuổi rồi mà còn tè ra quần, từ nhỏ đã ngốc hơn người khác.”

“Tại vì mặc quần yếm, em cởi không xuống.” Vốn dĩ cậu đã xấu hổ lắm rồi, vì vậy vội vàng giải thích, cùng lúc đó, cậu cảm giác được Phí Nguyên đang từ từ cởi quần lót của mình.

Lộ Kha Đồng bỗng nhiên hoảng hết cả lên, Phí Nguyên muốn cởi quần lót của cậu, cậu sắp cởi trường trước mặt Phí Nguyên, nếu Phí Nguyên cảm thấy cậu xấu thì làm sao bây giờ. Đường như đã nhìn thấu Lộ Kha Đồng, lúc tụt quần lót của cậu đến bắp đùi, Phí Nguyên dùng một tay đè bụng cậu, tay còn lại giật phắt quần lót xuống.

“A đừng...” Lộ Kha Đồng không nói nên lời, sốt ruột đến mức hằm hừ liên tục, còn tự lừa mình dối người bụm mặt lại. Phí Nguyên lại đè lên cậu lần nữa, đưa tay vén tóc mái của cậu ra sau, nói: “Hệt như anh đã nghĩ, chỗ này cũng là màu hồng nhạt.”

Lộ Kha Đồng thả tay xuống, mặt mũi đỏ bừng, cậu nắm vạt áo đáp lại: “Cái này có cần cởi không, trên đây cũng hồng nhạt nè.” Phí Nguyên cau mày nhìn chăm chăm cậu một hồi, sau đó cúi đầu hôn lên môi cậu, ra lệnh giữa lúc môi kề môi: “Đừng nói nhiều lời kích thích anh như thế, mười tám tuổi đầu rồi mà còn không hiểu chuyện nữa.”

Vậy chúng ta cầm chỗ nào đây. Lời ấy còn văng vẳng bên tai.

Nút áo bị cởi từng viên một từ trên xuống dưới, đẩy nhẹ là tàn sang hai bên, Phí Nguyên vùi đầu hôn xuong quai xanh của Lộ Kha Đồng, tay lại ấn lên ngực cậu. Núm vú nhạt màu bị ấn vào trong quàng vú, sau đó lại bị vờn về nắn bóp, Lộ Kha Đồng cắn môi thở nhẹ, cảm thấy ngực mình vừa đau vừa tê dại.

“Đau không?” Phí Nguyên hỏi, hỏi xong lại chẳng cho cậu trả lời, hôn thẳng một đường xuống phía dưới, hôn đến trước ngực rồi thẳng thẩn ngậm núm vú bên phải vào miệng, viên thịt nho nhỏ đứng thẳng, mút mạnh một cái sẽ nghe được tiếng rên rỉ của cây non.

Lộ Kha Đồng chưa từng nếm trải tình ái đã quăng mũ cởi giáp, ngửa đầu kêu ê a, hoàn toàn không thể không chế được mình, suy cho cùng ngoại trừ trí lực kém cỏi, năng lực tự chủ của cậu còn kém hơn.

Hai chân bị tách ra hồi nào cũng không hay, Phí Nguyên chen vào giữa hai chân cậu, Tiểu Tiểu Lộ đã bắn một lần lại bị nắm lấy lần nữa, lần này Phí Nguyên không giằng vò cậu mà chỉ đơn giản bọc nó trong lòng bàn tay.

“Lộ Lộ, mò dưới gối xem.”

Lộ Kha Đồng không dùng sức được, động tác chậm chạp trì trệ, cậu thò tay dưới gối lục lọi, mò được một cái chai nhỏ, cậu giờ lên định xem thử, còn chưa thấy rõ đã bị Phí Nguyên giật mắt: “Cái gì vậy anh...”

Phí Nguyên nắm cánh tay Lộ Kha Đồng kéo cậu dậy, để cậu ngồi bắt ngang trên chân mình, núm vú hơi sưng đỏ cọ xát lồng ngực của Phí Nguyên, thân dưới dính dớp cũng trét lên quần ngủ của Phí Nguyên. Sắc mặt Lộ Kha Đồng nóng như thiêu đốt, có chút không biết làm sao, lúc này Phí Nguyên nói: “Đưa tay cho anh.”

Cậu chìa lòng bàn tay như đòi ăn.

Phí Nguyên mở nắp chai, đổ chất lỏng bên trong vào lòng bàn tay của cậu, xúc cảm lạnh ngắt khiến cậu biết được thứ trong chai là gì, cậu hỏi bằng giọng vừa sốt ruột vừa tủi thân: “Phải tự làm hả? Em không muốn tự làm...”

“Vậy thì ức hiếp em quá.” Phí Nguyên nhin không được bật cười, sau đó một tay đỡ hông cậu, một tay đặt lên lòng bàn tay cầm gel bôi trơn của cậu, chờ khi bụm cho ấm gel rồi mới buông ra.

Phí Nguyên đưa tay ra phía sau Lộ Kha Đồng, ngón tay trượt men theo hông cậu, dừng lại ở phần mông, chọt chọt mấy cái rồi chui vào giữa đùi.

Lộ Kha Đồng mới bị chọt mông thôi mà hông đã mềm nhũn, lỗ nhỏ đằng sau căng thẳng khép lại, Phí Nguyên đang mon tròn vuốt ve cậu từng chút một, chất lỏng âm ẩm được bôi ở xung quanh, thậm chí còn bị cậu hút vào một chút. Xấu hổ đến tột độ, Lộ Kha Đồng nhủ mặt không dám lên tiếng, thế mà trên tay còn dính cả đông gel bôi trơn, muốn bôi cũng không dám nói.

Phí Nguyên vuốt nhẹ lên lưng cậu, nói: “Lộ Lộ, bôi cho anh.”

“Bôi cái gì?” Lộ Kha Đồng không kịp phản ứng, chờ Phí Nguyên thúc mình một cái cậu mới hiểu, sau đó há miệng run lấy bấy đưa tay nắm quần ngủ của Phí Nguyên. Cậu gác trán lên vai đối phương, ngại muốn ngắt xu.

Dương vật cứng ngắc nóng bỏng bật ra, thậm chí còn kề sát cậu nhỏ của Lộ Kha Đồng, cậu khê kháng nắm lấy, sau đó trượt lên trượt xuống, dùng gel bôi trơn trên tay bôi lên nơi đó của Phí Nguyên.

“A...” Phía sau thỉnh thoảng bị cắm vào một đốt ngón tay, Lộ Kha Đồng phản xạ có điều kiện ngẩng đầu lên, nhìn Phí Nguyên như cầu cứu.

Phí Nguyên ôm chặt lấy cậu, khàn giọng nói: “Cứ nhìn anh thôi.” Ngón tay đã đẩy vào tiếp tục vào sâu hơn, vách trong mềm mại hút bám sát sao, chờ khi cả ngón tay đều vào trọn, Lộ Kha Đồng đang ngửa đầu đã rơi nước mắt.

Phí Nguyên bỗng thấy mềm lòng: “Cực cùng, nếu sợ quá thì chúng ta khoan làm, không cần gấp.”

Lỗ nhỏ chợt co rút, Lộ Kha Đồng ôm cổ Phí Nguyên, hít hơi nói: “Không sợ... hôm nay em không kiểm chuyện, không nhõng nhẽo...”

Cậu vui nết vào bên gáy Phí Nguyên, mồ hôi và nước mắt đều quệt lên da thịt của đối phương, mặt sau căng trướng, Phí Nguyên không ngừng đâm rút ngón tay giúp cậu thích ứng dần, chờ khi cậu thả lỏng một chút, Phí Nguyên mới thừa dịp đưa ngón thứ hai vào.

Lối sau bị lấp đầy hơi ngứa ngáy, Phí Nguyên chuyển động ngón tay để bên trong quen dần, sau đó uốn cong ngón tay, lỗ nhỏ bị mở căng lần nữa. Đầu óc Lộ Kha Đồng trống rỗng, cậu chỉ còn nhận thức được một việc, đó là Phí Nguyên đang dùng mấy ngón tay làm mình, còn mình đã sắp chịu hết nổi rồi.

Mở rộng bao lâu, Phí Nguyên cũng nhịn bấy lâu, nhưng anh rất sợ Lộ Kha Đồng sẽ đau. Khi rút ra, ba ngón tay đã bị lỗ nhỏ siết đỏ, dính đầy chất lỏng. Giữa đùi Lộ Kha Đồng dính nhớp nháp, còn có chất lỏng chảy ra từ mặt sau, tray trét lên bắp đùi.

Phí Nguyên nâng hai phiến mông mềm mại của cậu, vân vân tách chúng ra hai bên một chút, nói: “Lộ Lộ, nằm sắp xuống được không? Như vậy em sẽ dễ chịu hơn.”

Lộ Kha Đồng lắc đầu: “Anh ôm em đi.”

Phí Nguyên ôm Lộ Kha Đồng nằm xuống, sau đó gấp hai chân cậu đè xuống dưới, cứ tưởng Lộ Kha Đồng sẽ làm ầm ĩ không chịu, nào ngờ Lộ Kha Đồng lại ngoan ngoãn nằm yên, mặc anh muốn làm gì thì làm.

“Sao mà mềm thế.” Vai Phí Nguyên kẹp giữa đầu gối của Lộ Kha Đồng, anh dùng một tay nâng mông đối phương, một tay đỡ sau ót cậu, dương vật cương cứng được thoa gel bôi trơn, lúc này đang dùng phần đỉnh ức hiếp lỗ nhỏ của Lộ Kha Đồng.

Chậm chậm đẩy về phía trước, lỗ nhỏ bị kéo căng từng chút một, còn mang theo tiếng nước khi ma sát. Lộ Kha Đồng nhìn Phí Nguyên, mắt ngân ngấn nước, miệng há to mà cũng không biết thở, mầng đỏ trên mặt không ngừng lan ra, ngay cả cổ và bên tai cũng đỏ bừng.

Kim đồng hồ trên tường chỉ thẳng lên trên, mười hai giờ.

Phí Nguyên ưỡn hông, hoàn toàn tiến nhập thân thể của đối phương, anh thở dài một hơi, ánh mắt chan chứa yêu thương: “Lộ Lộ, sinh nhật vui vẻ.”

Lộ Kha Đồng nức nở nói: “Phí Nguyên, em yêu anh.”

Dường như tất cả dịu dàng đều tiêu tán trong giây phút đó, Phí Nguyên đẩy vào rút ra từng cái một trong thân thể Lộ Kha Đồng, vách trong mềm mỏng quần lấy anh, vùng da quanh lối vào bị ma sát đến tấy đỏ, động nhỏ nóng hổi căng chặt cũng quần người hết như Lộ Kha Đồng, khiến người ta không thể nhịn được nữa.

Lộ Kha Đồng làm sao chịu nổi mới vừa bắt đầu đã bị yêu thương dữ dội như thế, lúc Phí Nguyên ôm chặt lấy cậu, thân thể ma sát lẫn nhau, nửa người dưới căng không chịu nổi, góc nắn cảm yếu ớt nhất thỉnh thoảng bị chọc trúng, cậu khóc không được, kêu không ra, ý thức hỗn loạn khiến cậu phân không rõ bản thân mình phát ra âm thanh gì.

Phí Nguyên nhịn không được bật cười, nói cậu kêu như cú nhỏ, điểm mềm mại trong cơ thể tựa như chốt mở của cậu, chỉ cần chạm đến sẽ khiến cậu “a a” không ngừng.

“Anh đợi... Làm em nhẹ thôi...” Lộ Kha Đồng cảm thấy nếu còn không cầu xin thì mình sẽ chết mất, cậu nói bằng giọng nức nở, hy vọng Phí Nguyên mềm lòng, ngờ đâu Phí Nguyên không chỉ dùng thêm sức mà còn cúi người ngâm nếm vú của cậu.

Khoái cảm quá đổi mãnh liệt cả trên lẫn dưới lan từ xương cột đến bắp đùi, cảm giác nhức nhối không ngừng tích lũy, còn mang một chút tê dại, tuyến thể mỏng manh đột nhiên bị Phí Nguyên dùng đỉnh chống ở đó, thế rồi từ từ tăng sức mài cạ. Lộ Kha Đồng rên rỉ lớn tiếng, khóc lóc run rẩy bắn ra, giữa lúc co giật còn cảm giác được Phí Nguyên bắn vào bên trong mình.

“Lộ Lộ, em kẹp anh bắn ra rồi này.”

Phí Nguyên đùa giỡn lưu manh với cậu, cậu hé mắt nhìn Phí Nguyên, thậm chí không còn sức làm nữa. Phí Nguyên vẫn chưa nói xong, anh cúi người hôn lên môi cậu, nói: “Em tốt lắm, anh chờ được rồi.”

Lộ Kha Đồng vẫn nói câu cũ: “Phí Nguyên, em yêu anh.”

...

Lúc tỉnh ngủ đã quá trưa, sáng sớm cả đoàn đã đi leo núi, chỉ còn lại hai người họ rúc trong phòng. Phí Nguyên tỉnh dậy trước, Lộ Kha Đồng nằm sát

trong lòng ngực của Phí Nguyên, tay Phí Nguyên còn bùm mông Lộ Kha Đồng.

Tối qua lúc tẩy rửa Lộ Kha Đồng đã thiếp đi, do khóc dữ quá nên bị nghẹt mũi, còn sứt sịt ngáy khò khò. Phí Nguyên nhòm dậy xuống giường, rửa mặt xong lục ba lô tìm thuốc mỡ, sợ Lộ Kha Đồng cảm lạnh nên anh không vén chăn mà luồn tay vào xoa nhẹ men theo kẽ mông của cậu, quả nhiên có chút sung.

Luồn tay đã xức thuốc mỡ vào lần nữa, bôi nhẹ từng chút một, vừa quay đầu lại thấy vành tai Lộ Kha Đồng đỏ bừng, Phí Nguyên ho nhẹ một tiếng: “Tĩnh rồi hả?”

Lộ Kha Đồng nhắm chặt hai mắt: “Chưa nha.”

“Đừng ngại.” Phí Nguyên bôi xong cát thuốc vào, ôm cả Lộ Kha Đồng lẫn chăn vào trong ngực, chờ Lộ Kha Đồng mở mắt ra nhìn mình mới thấp giọng hỏi: “Có đau không?”

Lộ Kha Đồng vội vàng lắc đầu, lảng sang chuyện khác: “Làm lở leo núi rồi.”

“Leo núi làm sao thú vị bằng em.” Phí Nguyên lấy quần lót sạch đặt ở đầu giường, đoạn vén chăn để lộ thân thể trần truồng của Lộ Kha Đồng, Lộ Kha Đồng muốn giật qua tự mình mặc, song giấy dựa hồi lâu cũng không thủng được. Phí Nguyên mặc vào cho cậu, sau đó kéo lên một chút, chờ khi mặc xong rồi, anh bắt chợt với tay vào, nắm Tiểu Tiểu Lộ và tròn tròn trong lòng bàn tay.

“Anh đại...”

Phí Nguyên xoa nhẹ nhẹ, hỏi: “Thả ra thế này thoải mái không?”

Lộ Kha Đồng gật đầu lia lịa: “Đừng bắt nạt người ta...”

“Mới vậy đã sợ à?” Phí Nguyên giúp cậu mặc quần áo tử tế rồi bế cậu đi rửa mặt. Trong khoảng cách vài bước đường, Phí Nguyên nói: “Lộ Lộ, sau này em sẽ bị bắt nạt thường xuyên đấy.”

Lộ Kha Đồng vẫn chưa chịu thôi: “Anh đại, em yêu anh.”

Cơm nước xong đã ba giờ chiều, hai người thay quần áo chuẩn bị đi leo núi. Lộ Kha Đồng đi không nhanh, Phí Nguyên dắt tay cậu chậm rãi bước lên từng bậc thang, hoặc là công cậu một hồi.

Có lẽ do con thẹn tối qua còn không chưa phai hết, Lộ Kha Đồng yên lặng một cách hiếm thấy, ngoan ngoãn một cách khó gặp, đoán chừng cả đời chỉ có lần này thôi. Phí Nguyên thích muốn chết, lúc đi lên một cây cầu thấp, anh dùng chân ôm chặt lấy Lộ Kha Đồng, cũng dịu dàng một cách hiếm thấy.

“Sao không đi tiếp?”

“Ôm em một cái rồi đi.”

“Lỡ có người đi ngang qua thì làm sao bây giờ.”

“Qua thì qua, chẳng sao cả.”

Lộ Kha Đồng cảm thấy Phí Nguyên ngầu bá cháy, vậy nên cũng ôm chặt lấy Phí Nguyên, ôm hồi lâu cũng nghỉ ngơi đủ, sức nhoi của cậu lại khôi phục, bắt đầu nói nhăng nói cuội: “Anh nói xem nước dưới thác uống ngon không?”

Phí Nguyên cũng trở lại như cũ: “Ném em xuống ném thử nhé?”

Nhu mì chỉ là chuyện trong vài ba phút, bọn họ tiếp tục nắm tay nhau đi, một người kiếm chuyện không ngừng nghỉ, một người răn dạy không biết chán. Sau cùng leo hơn ba tiếng, rốt cuộc cũng thấy điểm cuối, chớp mũi Lộ Kha Đồng dính đầy giọt mồ hôi, chân cũng nhũn cả ra.

Mọi người đều lục tục xuống núi, Phí Nguyên tìm chỗ không người chờ ngắm mặt trời lặn. Ghế đá vừa cứng vừa lạnh, Lộ Kha Đồng bèn ngồi lên đùi anh. Mờ máy ảnh lên, Lộ Kha Đồng lại bắt đầu lật xem ảnh, cậu chụp rất nhiều tấm cây ước nguyện, khoái chí hết biết.

Phí Nguyên mới vừa cúi đầu đã nhìn thấy tấm hình “Hy vọng ông xã sớm ngày cái tà quy chánh”, anh nhéo Lộ Kha Đồng một cái, nói: “Chụp linh tinh gì thế, tối nay khỏi ăn bánh ngọt.”

Lộ Kha Đồng ngồi thẳng lưng: “Buổi tối còn có bánh ngọt kia!”

Chờ khi mặt trời bắt đầu lặn về hướng Tây, hai người cũng chuẩn bị xuống núi, nếu không trời tối sẽ lạnh lắm. Lối vào chỗ đi xe cáp treo không có ai, buồng nào cũng trống trơn, trả tiền xong lấy vé, hai người bước vào một buồng dưới sự hướng dẫn của nhân viên công tác, sau đó sóng đôi ngồi vào một bên.

Phí Nguyên choàng vai Lộ Kha Đồng, hỏi: “Sợ cao không?”

Lộ Kha Đồng ra chiều thả lỏng: “Không sợ! Ngoại trừ không biết bơi em không còn tật nào hết!”

Xe cáp treo lắc lư trượt xuống, phía trên là bầu trời rắng đỏ, phía dưới là non xanh nước biếc, gió thổi vù vù trên cao khiến xe cáp treo khẽ rung đưa. Phí Nguyên nhìn về phương xa, nói: “Anh cũng vậy.”

Anh cũng vậy? Lộ Kha Đồng không hiểu, cậu biết Phí Nguyên biết bơi, cho nên cũng vậy cái gì? Phí Nguyên quay mặt sang nhìn cậu, không nói lời nào. Trong mắt phản chiếu ánh nắng chiều, Lộ Kha Đồng ngơ ngác, ngần ngừ hỏi: “Là cũng yêu em hả?”

Cậu nói ba lần “em yêu anh”, bây giờ lại muốn nói thêm ba trăm lần.

Phí Nguyên áp trán mình lên trán cậu: “Lộ Lộ, anh yêu em.”

Xe cáp treo vẫn nhẹ nhàng lay động, hai người tựa vào nhau trên không, lời yêu còn văng vẳng bên tai. Lộ Kha Đồng tựa vào vai Phí Nguyên cười tí tởn, còn cào lòng bàn tay của Phí Nguyên, lẩm bẩm “Em phải làm bài thơ.”

Phí Nguyên nói: “Lại nhoi rồi.”

Lộ Kha Đồng nghe rồi cười tí tởn, tay không cào nữa mà cùng Phí Nguyên mười ngón đan xen. Mặt trời xuống núi hai người họ cũng xuống núi, ngày hôm nay sắp qua rồi, mười tám tuổi nói đến là đến, năm nay còn phải nhờ Phí Nguyên chỉ giáo nhiều hơn, dù gì cậu cũng thích nhoi mà.

Tình yêu phức tạp lắm chứ đùa, mà còn khó kiếm nên lắm luôn, cậu chỉ còn cách đọc ra thôi, còn phải đọc lớn tiếng nữa.

Kẹo que ngọt ngào như em

Xe máy ngẫu như anh

Cây non sinh trưởng trên bình nguyên (đồng bằng)

Còn em sinh trưởng trong lòng anh

Lớp học, sân tập

Bờ biển, đường phố

Mảnh sân nho nhỏ, con hẻm thật dài

Mãi mãi anh và em

Nguyên Lộ ngắm hoàng hôn

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Đường Cũ Ngắm Hoàng Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.